T. S. Vijayaraghavan.

பம்பாயில் நாற்பத்திரண்டு கொலைகளைப் புரிந்த
"ஸைக்கோ ஸாரநாதன்" போலீஸ் காவலிலிருந்து
தப்பிவந்து சேருமிடம்... கொடைக்கானல்

டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல் ஆஃப் போலீஸ்
(ஸி.ஐ.டி.பிரிவு) நடராஜன் விடுமுறையை அமைதியாகக்
கழிக்க வந்து நிம்மதி இழந்து தவித்த ஊர்... கொடைக்கானல்

பிரபல எழுத்தாளர் பத்மநாபன் தம் வாழ்நாளில் ஒரு முறை
யேனும் பணத்தைத் தண்ணீராகச் செலவழிக்க ஆசைப்
பட்டுத் தமது குடும்பத்தோடு வந்து சேருகிற
கோடை வாசஸ்தலம்... கொடைக்கானல்

டி. ஐ. ஜி (ஸி. ஐ. டி) யின் மகன் ரங்கநாதன், எழுத்தாளர்
மகள் மீனுவிடம் தன் மனத்தைப் பறி கொடுத்த
காதல் பூமி... கொடைக்கானல்

கள்ளக் கடத்தல் கனகசபை அந்நிய சரக்கான
ஏராளமான மது புட்டிகளுடன் கதகதப்பூட்ட வந்து
சேர்ந்த குளிர்ப் பிரதேசம்... கொடைக்கானல்

தம் மனைவியின் பட்டாம் பூச்சிப் போக்குப் பிடிக்காமல்
சாந்தியைத் தேடிவரும் தினகரனுக்குத் தற்கொலை
செய்து கொள்ளும் எண்ணத்தை
ஏற்படுத்துவது... கொடைக்கானல்

பிரபல சினிமா நடிகை பிரமீளா ஓய்வுக்காக மலை
ஏறியதாக உலகம் நம்பிக் கொண்டிருக்க அவள் தன்
காதலனைக் கள்ளத் தனமாகச் சந்திக்க
வசதியளிப்பது... கொடைக்கானல்

வியாபாரத்தில் பாகஸ்தர்களான பரமசிவமும்
குருசாமியும் தங்கள் சச்சரவுகளைச் சுமுகமாகப் பேசித்
தீர்த்துக் கொள்ளக் கருதி வரும்போது அவர்களைப்
பயங்கரமான புதிய சிக்கல்களில்
தள்ளிவிடுவது... கொடைக்கானல்

கி.ராஜேந்திரன் எழுதும்

"ஸைக்கோ ஸாரநாதன்"

தொடர்கதை

கல்கி 5.3.1972 இதழில் ஆரம்பம்

அம்மா

ரா. கணபதி

21. சாரதையின் சபதம்

"தாங்கள் என்னைத் திரஸ்காரம் செய்கிறீர்கள். மங்களமான அறிவு வாய்ந்த தாங்கள் ஒருகாலும் மனமொப்பி இவ்வாறு செய்யமாட்டீர்கள். இதில் ஐயமே இல்லை. என்னுடைய பூர்வஜன்ம பாவங்களே இப்படித் தாங்கவொண்ணாத இடியாக வந்திருக்கின்றன." - சீதாதேவி ஸ்ரீராமனுக்கு லக்ஷ்மணன் மூலம் சொல்லியனுப்பியது.

(ரகு வம்சம் 14.62)

நோயிலும் துயரிலும் காந்தி இழந்திருந்த சாரதையின் முகத்தில் திடீரென ஒரு ஜோதிப் பிரகாசம் வந்து மேவியது. ஸ்படிகத்தின் தெளிவும், மல்லிகையின் மணமும், பூர்ண சந்திரனின் தண்மையும் அந்தத் திவ்ய வதனத்திலிருந்து பெருக்கெடுத்தன.

கொடுங்கள்வனே காளிமாதாவை அம்முகத்தில் கண்டான் எனில், ராமகிருஷ்ணருக்குக் கேட்பானேன்? தன்னை ஒளித்துக்கொண்டே சாரதாவதாரம் செய்திருந்த தேவி, ஏதோ ஓர் அளப்பரிய உந்துதலின்மீது அவ்வப்போது தன்னைப் புலர்த்திக் கொண்டாள் போலும். அந்தப் புலர்ச்சி சாரதைக்கே தெரியாதது போலிருந்ததுதான் பேர் அதிசயம்! இப்போது சாரதையின் முகத்தில் ராமகிருஷ்ணர் தமது திவ்விய மாதாவையே முகமாகக் கண்டு விட்டார். அதீத பரவசத்தில் ஆழ்ந்தார். தேவியின் சௌந்தரியத்தைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கினார். அழகு வெள்ளத்தைப் பற்றி அவரது வதனத்திலிருந்து வசன வெள்ளம் பெருகலாயிற்று. பேசினாரோ, பேசினாரோ, அப்படிப் பேசினார். அந்தத் தெய்விகப் பேச்சிலே கட்டுண்டு கிடந்தனர் சாரதையும், காசிக் கிழவியும்.

பேச்சு முடிந்தது; இரவும் முடிந்தது.

கிழவி காசிக்குப் புறப்பட்டு விட்டாள். காசியில் அவளது இருப்பிடத்தை விசாரித்துக் கொண்டாள் சாரதை.

பல வருடங்களுக்குப் பின் நம் அம்மா காசியம்பதிக்குச் சென்றபோது இந்த மூதாட்டியைச் சல்லடை போட்டுத் தேடினாள். ஆனால் அவள் கிடைக்கவில்லை. அவளது அடையாளங்களைச்

பம்பாய், ஜூலை 27உ

ஷிந்தி தால்வாய் என்றும் ஒரு பெயர் கொண்ட ராமன் ராகவ், சித்தம் சரியில்லாதவன் ஆதலால் தன் சார்பில் வழக்குரைக்க இயலாதவன் என்று பம்பாய் உயர்நீதி மன்றம் வழங்கிய தீர்ப்பை எதிர்த்து மகாராஷ்டிர அரசு சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்கு வழக்கைக் கொண்டு சென்றிருக்கிறது.

1967 -- 69 கால கட்டத்தில் ராமன் ராகவ் குறைந்தபட்சம் ஒன்பது கொலைகளாவது புரிந்திருக்க வேண்டும் என்று அவன் மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் 1956 முதல் 1969 வரை பதினாலு வருடங்களில் அவன் மொத்தம் நாற்பத்திரண்டு கொலைகள் புரிந்திருக்கலாம் என்று கருதப்படுகிறது.

ஸெஷன்ஸ் கோர்ட் ராமன் ராகவ்வுக்குத் தூக்குத் தண்டனை விதித்தது. இதை உறுதிப்படுத்த ஹைகோர்ட்டில் வழக்கு நடந்தபோது ராமன் ராகவ் சார்பாக வழக்காடிய வக்கீல், அவன் சித்த சுவாதீனம் இல்லாதவன் என்றும் அதனால் தன் சார்பில் வழக்குரைக்க இயலாதவன் என்றும் சாட்சியங்கள் வழங்கினர். இதை ஏற்று ஹைகோர்ட், மரண தண்டனையை உறுதிப்படுத்தும் நடவடிக்கைகளை ஒத்திப் போட்டது.

இவ்வாறு ஹைகோர்ட் செய்த முடிவை எதிர்த்தே தற்போது மகாராஷ்டிர அரசு வழக்கை சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்கு எடுத்துச் சென்றிருக்கிறது.

1971, ஜூலை 28ந் தேதி 'ஹிந்து' பத்திரிகையில் வெளியான செய்தி

கி. ராஜேந்திரன்

எழுதும்

"ஸைக்கோ ஸாரநாதன்" தொடர்கதை

கல்கி

5.3.1972 இதழில் ஆரம்பம்

T. S. Vijayaraghavan.

பெரியவாள் சொன்ன கதை

"வாளாடி ஜவந்திநாதய்யர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த வர்கள் நாங்கள்!''

''அப்படியா? இந்த ஜவந்திநாதர்ங்கிற பேரு எந்த ஸ்வாமியுடையது?''

''திருச்சிராப்பள்ளி மாத்ருபூதேசுவரருக்குத்தான் ஜவந்திநாதர்ன்னு இன்னொரு பேரு!''

''அப்படியும் ஒரு பெயர் உண்டா? – செட்டிப் பெண் ணுக்குப் பிரசவம் பார்த்ததாகக் கதை உண்டு. அதே போல் ஜவந்திநாதர்னு பெயர் வந்ததற்கும் ஏதாவது கதை உண்டோ?''

''கதை உண்டோ இல்லையோ, தெரியாது! அந்த ஸ்வா மிக்கு ஜவந்திநாதர்னு ஒரு பெயர் இருக்கிறது மட்டும் தெரியும்!''

சிறிது நேரம் மௌனம். பெரியவர்களது முகத்தில் ச[illegible]மான முறுவல்.

[illegible]திருச்சிராப்பள்ளியிலே மலைக்கோட்டைக்குக் கீழே நாகநாதஸ்வாமி கோயில்னு ஒன்று இருக்கிறதே, தெரி யுமோ?''

''தெரியும்!''

''அந்தக் கோயில் குளக்கரையிலே ஸாரமா முனிவர், ஸாரமா முனிவர்னு ஒரு தபஸ்வி இருந்தார். அவருக்குத் தாயுமானவர் இஷ்ட தெய்வம். நல்ல நல்ல புஷ்பங்களா கத் தேடி அவருக்கு அர்ச்சனை செய்வதில் ஸாரமா முனிவ ருக்கு ஓர் ஆனந்தம். ஒரு நாள் இந்திரலோகத்திலிருந்து அவருக்கு ஒரு புஷ்பம் கிடைத்தது. நல்ல பொன் நிறம். மணமும் அபாரம். 'பொன் மலர் நாற்றமுடைத்து' என்னும் பழமொழியே அம்மலரைப் பார்த்த பின்தான் தோன்றியிருக்குமோ, என்னமோ? அதுதான் ஜவந்தி புஷ்பம்! இந்தக் காலத்துக்கு ஜவந்திக்கு அந்தக் காலத்து வாசனை கிடையாது. அந்தப் புஷ்பச் செடியைத் தமது நந்த வனத்துக்கே கொண்டு வந்து பயிரிட்டார், ஆண்டவனுக்கு அன்றுடம் அர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும் என்ற ஆசையில். செடி வளர்ந்து புஷ்பித்தது. முனிவர் ஜவந்தி புஷ்பத்தால் ஈசுவரனை அர்ச்சனை செய்து ஜவந்திநாதராக்கினர்.

பக்கத்தில் இருந்த உறையூர் தான் அந்தக் காலத்திலே சோழ ராஜாவுக்குத் தலைநகரமா யிருந் தது. அப்போதிருந்த சோழ மன்னருக்கு இரண்டு ராணிகள். எல்லாக் கதைகளிலும் வரு கிறாற்போல் இளைய ராணியிடம் தான் அரசருக்குப் பிரியம் அதிகம். ஆனல் இளைய ராணிக் குக் குழந்தை யில்லை; மூத்த ராணிக்கு மட்டும் ஒரே ஒரு குழந்தை உண்டு.

முனிவரது ஆசிரமம் இருக் கும் வழியாக அரச குடும்பம் ஒரு நாள் ஸ்ரீரங்கத்துக்குப்

கி.ராஜேந்திரன் எழுதும் "ஸைக்கோ ஸாரநாதன்" தொடர்கதை மார்ச் 5' இதழில் ஆரம்பம்

ஆனந்தம் எங்கே?

• ஜகத்குரு ஸ்ரீகாஞ்சி காமகோடி சங்கராசாரிய சுவாமிகள்

நமக்கு எண்ணிமுடியாத ஆசைகள் இருக்கின்றன. ஆனாலும் என்றோ ஒரு நாள் நாம் ஆசைப்படும் வஸ்துக்கள் நம்மை விட்டுப் பிரிவது அல்லது நாம் அவற்றை விட்டுப் பிரிவது சர்வ நிச்சயம். சாவின் மூலம் இந்தப் பிரிவு ஏற்படாமல், அதற்கு முந்தி நாமாக ஆசைகளை விட்டுவிட்டால் அத்தனைக்கத்தனை ஆனந்தமாயிருக்கலாம். நமக்கு எத்தனை ஆசைகள் இருக்கின்றனவோ அத்தனை முளைகளைத் துக்கத்துக்கு அடித்துக் கொண்டு நம்மைக் கட்டிப் போட்டுக் கொள்கிறோம். ஆசைகளைக் குறைக்கக் குறைக்கத் துக்கஹேதுவும் குறையும். இந்தப் பிறவி முடியுமுன் நாம் சகல ஆசைகளையும் விட்டுவிட்டால் மறுபடியும் பிறந்து அவஸ்தைப்படவே வேண்டாம்; அப்படியே பரமாத்மாவில் கரைந்து ஆனந்தமாகிவிடலாம்.

மனிதன் மற்ற விலங்குகளைவிட விசேஷ ஞானம் உடையவன் என்று பெருமைப்படுகிறோம். ஆனால் இவன் மட்டும் அவற்றைவிட விசேஷமாக என்ன செய்துவிடுகிறான்? நாயும் நரியும் கரப்பான் பூச்சிகளும்கூடத்தான் உண்கின்றன, இன விருத்தி செய்கின்றன, இறக்கின்றன. பொதுவாக மனிதனும் இதற்கு மேல் எதுவும் செய்வதாகத் தெரியவில்லை. அப்பொழுது இவனது விசேஷ ஞானத்தில் பெருமைப்பட என்ன இருக்கிறது? எல்லாவற்றிலும் பெரிய ஞானம் நிலைத்த ஆனந்தத்துக்கு வழி கண்டு கொள்வதுதான். மனிதன் இப்படிப்பட்ட நிலைத்த ஆனந்தத்தைப் பெறுகிறானா? யோசிக்குமிடத்து, இந்த 'ஞானம்', 'ஆனந்தம்', 'நாம்' என்பதெல்லாமே ஒன்றுதான். நாம் உண்மையில் யார் என்பதை உணரும் ஞானம் வரும்போது, நாமே ஞான மயமான ஆனந்தம் என்று கண்டுகொள்வோம்.

வெளி வஸ்துக்களிலிருந்து நமக்கு ஆனந்தம் வரவில்லை. நம்மிடமிருந்தேதான் ஆனந்தம் பிறக்கிறது. நமது உண்மை ஸ்வரூபமான ஆனந்தத்தை நாம் அஞ்ஞானத்தினால் மூடி மறைத்துக் கொண்டாலும் கூட, 'நம்முடையது' என்று ஒன்றிடம் சம்பந்தம் வைக்கும்போதுதான் அதிலிருந்து ஆனந்தத்தை அடைகிறோம். அந்தச் சம்பந்தம் போய்விட்டால் ஆனந்தம் போய்விடுகிறது. உதாரணம் சொல்கிறேன்: ஒருவருக்குச் சொந்தமாகக் கொஞ்சம் நிலம் இருக்கிறது என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அதில் முதலில் வருஷத்துக்கு வருஷம் விளைச்சல் அதிகமாவதாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள். 'இந்த வயல் என்னுடையது' என்பதால், விளைச்சல் அதிகமாகும்போதெல்லாம் அவருக்கு மனம் குளிருகிறது. ஆனந்தம் உண்டாகிறது. அப்புறம் விளைச்சல் குறையத் தொடங்குகிறது. வயலை வேறு ஒருவருக்குச் சாசனம் பண்ணி விற்றுவிடுகிறார். மறுபடி அடுத்த வருஷம் அதே வயலில் ஏகமாக விளைச்சல் கூடியிருக்கிறது. இப்போது அதைப் பார்க்கும்போது மனம் குளிரவா செய்கிறது? 'அடடா, போன வருஷம் நம் கையில்

"ஸைக்கோ
ஸாருநாதன்"
கி. ராஜேந்திரன்

1. பயண ஏற்பாடு

சாருலதா திரைப் படத்தைப் பார்த்துவிட்டு மத்தியானம் மூன்று மணி அளவில் வெளியே வந்தார் 'அன்னம்' பத்திரிகையின் துணையாசிரியரான திருவாளர் பத்மநாபன். 'ஏர்கண்டிஷன்' செய்யப்பட்டுக் குளுகுளுவென்றிருந்த தியேட்டரை விட்டு வெளியே நூற்று மூன்று டிகிரி வெய்யிலில் அடியெடுத்து வைத்ததும் சித்திரவதைக்குள்ளானவர் போல் தவித்தார்.

இந்த வெய்யிலில் இனி பஸ்ஸைப் பிடித்து ஆபீசுக்குப் போவதென்பது உசிதமாகப்படவில்லை அவருக்கு. வீட்டுக்குப் போவது என்று தீர்மானித்த உடனேயே உஷ்ணமும் சற்றுத் தணிந்துவிட்டதுபோல் தோன்றியது !

அவர் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தபோது மணி நான்கு. அம்புஜம், ''யார் அது? இந்த வேளையில்....?'' என்று முணுமுணுத்தபடியே தரையில் விரித்துப் படுத்திருந்த புடவைத் தலைப்பை எடுத்துச் சரியாகப் போர்த்திக்கொண்டு வாசலுக்கு வந்தாள்.

கம்பிக் கதவு வழியாக வெளியே தன் கணவனின் உருவம் தெரிந்ததும் வியப்பும் மகிழ்ச்சியுமாக ஆணியில் தொங்கிய சாவியை எடுத்துப் பூட்டைத் திறந்தாள், ''ஏது இன்னிக்கு இவ்வளவு சீக்கிரம்.....?'' என்று கேட்டபடியே.

''கொஞ்சம் வெளியே போக வேண்டியிருந்தது. காரியம் முடிஞ்சப்போ மணி மூணு ஆயிடுத்து. நேரே வீட்டுக்கு வந்துட்டேன்.''

''அது என்ன, உங்க ஆபீஸிலே ஏதாவது காரியம்னு சித்தெ வெய்யில் தாழ அனுப்பமாட்டாளா ?''

''வெய்யில் உக்கிரமா இருக்குன்னுதான் அனுதாபப்பட்டுக் கொஞ்சம் ஏ. ஸி.யை அனுபவிக்கட்டுமேன்னு போகச் சொன்னுளோ, என்னவோ?''

''ஏ.ஸி.யா....?'' என்று கேட்டபோதே சட்டென்று அம்புஜத்துக்குப் புரிந்து விட்டது ! ''மாட்னிக்குப் போயிட்டு வரேளா ? அதை முதல்லேயே சொன்னுல் என்ன?''

'' எடுத்த எடுப்பில் சினிமாவுக்குப் போயிட்டு வந்தேன்னு சொன்னுல் நீ, அவசரப்பட்டு அரங்கேறிய குழந்தை பரதநாட்டியம் ஆடுகிற மாதிரி குதிப்பியே ! வீட்டுக்காரன் வேறே 'சுவரெல்லாம் வெடிப்பு விட்டுடுத்து; கண்டிராக்டர் ஏமாத்திட்டா'ன்னு நாளைக்கு ரெண்டு தரம் புலம்பிட்டுப் போறுன்!''

''ஏன் நான் டான்ஸ் ஆடினு இடிஞ்சு விழாத மாதிரி உறுதியா சொந்தத்தில் நீங்க ஒரு வீடு கட்டுங்களேன்; யார் வேண்டாங்கறு ?''

''சேச்சே ! இந்தக் காலத்தில் யாராவது வீட்டிலே போய்ப் பணத்தைப் போடுவாளோ ? பாங்கு வட்டிகூடத் தேறுது தெரியுமா ?''

''லட்ச ரூபாயைக் கையிலே வைச்சுண்டு என்ன பண்றதுன்னு தெரியாமெ முழிக்கிற மாதிரிதான் உங்க பேச்சுக் கிழியறது!''

''நான் லட்சாதிபதியோ இல்லையோ; அம்புஜத்தின் அதிபதியா இல்லாட்டாலும் பதியா இருக்கேனே, அது போதாதா ?'' — பத்மநாபன் சட்டையைக் கழற்றி ஆணியில் மாட்டிவிட்டுக் கைகால் கழுவிக் கொள்ளக் குளியலறைக்குப் போனுர்.

அம்புஜம் சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு காஸ் அடுப்பில் வெந்நீர் கெட்டிலை வைத்துவிட்டு வந்தாள்.

'' விமர்சனம் எழுதறேன் என்கிற சாக்கில் நீங்க மட்டும் வாரத்துக்கு மூணு சினிமா நாடகம்னு பார்த்துட்டு வந்துடறேள்.''

''என் பிழைப்பே அதுதானே? அழைக்கிறவன் 'குடும்பத்தோடு வந்து அனுபவியுங்கள்' என்று சொல்றுனு?''

''எல்லாம் நீங்க மனசு வைச்சா என்னையும் அழைச்சுண்டு போகலாம்.''

''இதோ பார் ! இன்னிக்கு நான் சினிமாப் பார்த்துட்டு வந்ததுக்காக நீ கோபப்படறது நியாயம் இல்லை. ஏன்னு இது உனக்குப் பிடிக்காத படம்.''

''ஆமாம், அப்படிச் சொல்லித் தப்பிச்சுக்குங்கோ.''

''இல்லே, அம்புஜம், இது உண்மையி லேயே ரொம்ப உசத்திப் படம்!''

''இதைத்தான் 'ஆடிங் இன்ஸல்ட் டு இன்ஜரி'ன்னு நாலாவது ஃபாரத்திலே என் டீச்சர் சொல்லிக் கொடுத்தா.''

''அட இழவே, அதை நீ இன்னும் ஞாபகம் வைச்சுண்டிருக்கியா? இதுக் குத்தான் பெண்களேப் படிக்கவே வைக்கக் கூடாதுங்கறது. நான் சொல்ல வந்தது என்னன்னு பிரபலமா எல்லா ருக்கும் பிடிக்கும்னு சத்யஜித் ரேயின் படத்தைத் தினசரி மூன்று காட்சிகள்னு போடாமல் மத்தியானம் பன்னிரண்டு மணி காட்சியாகத் திரையிடுவானேன்? அதுவும் வாரத்தில் ஒரே ஒரு நாள், ஒரே ஒரு காட்சி. அப்படி நாலே நாலு வாரத்துக்குப் 'புக்' பண்ணியிருக்கானும் புண்ணியவான் இந்தப் படத்தை!''

''அதென்ன, நண்பகல் காட்சி? சிவராத்திரிக்கு நள்ளிரவுக் காட்சி போடுவாளே, அதற்குப் போட்டியா?''

''எவ்வளவு அசௌகரியமான நேர மானுலும் தரமான படங்களேப் பார்க்க ஆசைப்படுகிற தரமான ஆசாமிகள் சிரமத்தைப் பார்க்காமல் வந்துடுவா என்று தியேட்டர்க்காரனுக்கு நம் பிக்கை!''

''ஓகோ! உங்களேத் தரமான ஆசாமி இல்லேன்னு யாராவது நெனேச் சுண்டுடப் போருளேன்னுதான் போனே ளாக்கும்!''

''நீ தலேகீழா மாத்திச் சொல்லறே. பிறத்தியாருக்காக எத்தனேயோ பாடா வதிப் படங்களேப் பார்த்தாச்சு; அவற் றைப் பற்றி எழுதியுமாச்சு. இதை எனக்காகப் போய்ப் பார்த்தேன். விமர்சனம் எழுதச் சொல்லி யாரும் கூப்பிடக்கூட இல்லே!''

''அதென்னவோ என்னேயும் குழந்தை களேயும் எங்கேயாவது அழைச்சுண்டு போங்கோன்னு மட்டும் உங்களுக்கு எங்கிருந்தோ திடும்மென்று ஓர் அலுப்பு வந்துடறது.''

''இவ்வளவுதானே, உன் குறை? நாம எல்லாருமா சேர்ந்து ஜம்முன்னு கொடைக்கானலுக்குப் போயிட்டு வர லாம்; சரிதானு?''

சந்தோஷம் தாங்காமல், ''எப்போ, எப்போ?'' என்று வினவியபடி கணவ னுக்குப் பக்கத்தில் இழைந்த மாதிரி ஊஞ்சலில் வந்து உட்கார்ந்து கொண் டாள் அம்புஜம். பத்மநாபனின் காது களின் பின்புறமும் கழுத்தின் பின்புற மும் ஜிவ்வென்று சூடேறிச் சிவந்தன.

அந்த இனிய துன்பத்தைத் தாங்க முடியாததால்தானே என்னவோ அவர், 'கெட்டிலிலே வெந்நீர் தளேக்கிற சத் தம் கேட்கிறதே!'' என்ருர்.

''உடனே துரத்திப்பிடுங்கோ! சித்தே சகஜமா இருக்கப்படாது!''

அம்புஜம் இறங்கிச் சமையலறைப் பக் கம் சென்ருள். பத்மநாபன் தமக்குள் சிரித்துக் கொண்டார்.

ஆயிற்று, இன்னும் ஒன்றிரண்டு மாதங்கள் போனுல் அவர்களுக்குத் திருமணமாகி இருபது வருஷங்கள் பூர்த்தியாகப் போகிறது. அமெரிக்கக் கணக்குப்படி ''ஸெவன் இயர் இட்ச்'' மூன்று முறை ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். கல்யாணமாகி ஏழு வருஷங்களுக்குப் பின் கணவனுக்குப் பழகிய உருவத்தில் ஓர் அலுப்பும் புதிய உருவத்தை நாட வேண்டும் என்ற ஓர் அரிப்பும் ஏற்பட்டு விடுமாம்! இந்தக் கருத்தை மையமாகக் கொண்டு, செத்துப் போன மரிலின் மன்ரோ நடித்த சினிமாகூட ஒன்று வந்ததே! ஆனுல் பத்மநாபனுக்கு இப் படியெல்லாம் ஒரு சஞ்சலமும் ஏற் பட்டதில்லே என்பதோடு நாளாக நாளாக அம்புஜத்தின் மீது அவருக் குப் பிரியம் வளர்ந்து கொண்டே போயிற்று. இது அவருக்கே சில சமயம் ஆச்சரியம் அளித்ததுண்டு. மணி மணியாக மூன்று குழந்தைகளேப் பெற் றுத் தந்தபின் அவளே முன்னேவிட மும் மடங்கு அதிகமாக நேசிக்க ஆரம்பித் தார். முன்போல் அவள் தலே பின்னிப் பூ வைத்துக்கொள்வதில்லே என்பதோடு கொண்டை போட்டுக் கொள்ள அவ ளுக்குச் சவுரி வேறு தேவைப்பட்டது. வேணியால் அதை அலங்கரித்தாள். ஆனுல் பத்மநாபனுக்கும் இப்போ தெல்லாம் கேசத்தைக் கொண்டை போட்டுக் கொண்டால்தான் பெண் களுக்கு அழகு என்றும் பின்னல் தொங் கினுல் ஏதோ சிறுபிள்ளேத்தனமாக இருப்பது போலவும் தோன்றியது. அம்புஜத்தின் முகவாய்க்குக் கீழ் இரண்டாவது முகவாய் என்று சொல் லத்தக்க அளவுக்குச் சற்றுச் சதை எட்டிப் பார்த்தது இன்று. ஒடிந்து விழுகிற மாதிரி இருந்த காலம் மாறிச் சில ஆண்டுகளே ஆகிவிட்டன. இதோ, அவள் ஒரு பொய்க் கோபத்துடன் ஊஞ்சலிலிருந்து குதித்துக் கால்களேத் தரை அதிர எடுத்து வைத்துச் சமைய லறை நோக்கி நடந்து போகிருளே, அப் போது அவள் பின்புறத்தைப் பார்க்கை யில், 'சற்றுப் பருமன்தான்' என்று சொல்லத் தக்க அளவிலேயே இருந் தாள். ஆனுல் என்ன ஆச்சரியம்! அவள் ஒல்லியாக இருந்த காலத்தில், 'பெண்கள் கொடி போலத்தான் இருக்க வேண்டும்' என்று எண்ணிய பத்மநாபன், தற்போதெல்லாம் 'கொஞ்சம் பூசின மாதிரி இருந்தால்

தான் பெண்களுக்கு அழகு' என்று கருத ஆரம்பித்திருந்தார்! முன்பெல்லாம் அவள் அதிகமாகப் பேச மாட்டாள். அப்போது அவர், 'அடக்கம் தான் பெண்களுக்கு அணிகலன்' என்று எண்ணினர். ஆயின் இன்றோ அவள் அதிகமாகப் பேசுவது மட்டுமா? உரிமையுடன் வம்புக்கு இழுக்கிருள்; வாதாடுகிருள்; அவரைக் கிண்டல் பண்ணவே செய்கிருள்! அவரும் 'இப்படிக் கலகலப்பாக இருந்தால்தான் நன்ருயிருக்கிறது! ஊமையாக, உம்மணுமூஞ்சியாக இருந்து பயன் என்ன?' என்று நினைக்க ஆரம்பித்திருந்தார். மாறி மாறிச் சொற்சிலம்பம் பண்ணி விளையாடுவதில் ஓர் அலாதி ஆனந்தம். குழந்தைகள் சில சமயம் அம்மா கட்சி பேசும்; சில சமயம் அப்பா கட்சி பேசும். ஒரே கும்மாளம்தான்!.... வார்த்தைகளில் அனல் தெறிக்கும்; உள்ளங்களோ காலைப் பனி படர்ந்தாற்போலக் குளிர்ந்து கிடக்கும்.

அவர்கள் தனித்திருக்கும் போதோ இருபது வருஷங்கள் நெருங்கிப் பழகிய உரிமையில் அம்புஜம் சில சமயங்களில் அவர் திடுக்கிடும்படியான காரியங்களைச் செய்வாள். கதையோ, விமர்சனமோ, கட்டுரையோ அவர் மும்முரமாக எழுதிக் கொண்டிருக்கும்போது திடுதிப்பென்று பின்புறமாக வந்து அவர் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டுவிடுவாள். சில தருணங்களில் அவர் சாய்வுநாற்காலியில் உட்கார்ந்து படித்துக்கொண்டிருக்கும் போது, 'என்ன படிக்கிறீர்கள்?' என்று அதில் ஆர்வம் காட்டுவது போல் நடித்து நாற்காலியின் கரத்தில் அமர்வாள்; சரேலென்று அப்படியே அவர் மடியில் நழுவி விடுவாள். இப்படியெல்லாம் நடந்துகொள்ளப் புதிதாக மணம் புரிந்து கொண்ட ஒருத்திக்கு எப்படித் தைரியம் வரும்? பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்கும்; இருபது ஆண்டுகளில் தாம்பத்தியமும் அலுக்கும் என்று எந்த முட்டாள் சொன்னது? நாளடைவில் பத்மநாபன் அம்புஜத்தினுடைய அன்பின் இந்தத் திடீர் விகசிப்புக்களை எதிர்பார்க்க ஆரம்பித்தார்; ஏன், அவற்றுக்காக ஏங்கவே கூடச் செய்தார். ஆனால் தாம் எதிர்பார்ப்பது போல் காட்டிக் கொள்ள மாட்டார். அவ்விதம் காட்டிக் கொண்டால் அந்த இன்பத்தில் ஒரு மாற்றுக் குறைந்துவிட்டது போல் உணர்ந்தார்.

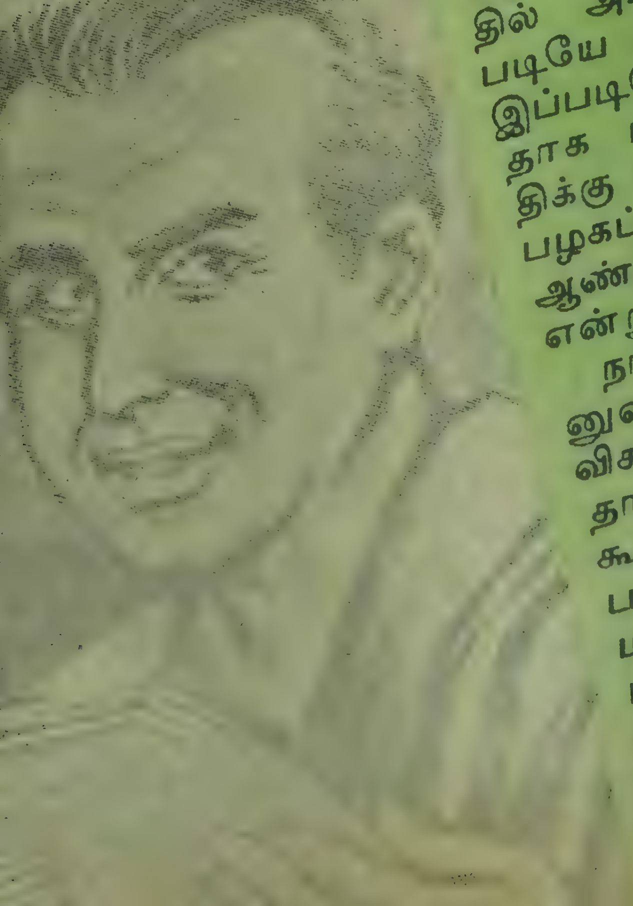
இப்போதும் அவ்வாறேதான் அவர், 'கெட்டில் கொதிக்கிறது' என்று கூறி அவளை அனுப்பி வைத்தார், சமையல் கட்டுக்கு. எனினும், அவள் தன்னிடம் ஏமாற்றமடைந்துவிடப் போகிருளே என்ற பயமும் பிடித்துக் கொண்டது அவரை. அவசரம் அவசரமாக, ''நீ பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தால் எனக்கென்ன முள்ளா குத்துகிறது? காப்பியைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டே சாவகாசமாகப் பேசலாமேன்னு சொன்னேன், அவ்வளவுதான்'' என்ருர்.

''சாவகாசமா நீங்க உட்கார்ந்துண்டு பேசப் போறேளா? வானம் இருட்டிண்டு வரதா பாருங்கோ; வெளியே துணி காயறது.''

இதற்கு இடக்காகப் பதில் சொல்லப் பத்மநாபனுக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. அதனல் சும்மா ஊஞ்சலாடியபடி உட்கார்ந்திருந்தார். சற்று நேரத்தில் மணக்க மணக்கக் காப்பியுடன் வந்தாள் அம்புஜம்.

''நீ சாப்பிடலையா?''

''குழந்தைகள் வர நேரமாச்சு; அவாளுக்குக் கொடுத்துட்டுச் சாப்பிடறேன். நீங்க சொல்லுங்கோ, எப்போ கிளம்பறேம், கொடைக்கானலுக்கு?''

''பரீட்சையெல்லாம் முடிஞ்சதும் புறப்பட வேண்டியதுதான்.''

''நிஜமாத்தான் சொல்றேளா ? பணத்துக்கு என்ன பண்ணுவேள்?''

''டோண்ட் வொர்ரி, கள்ள நோட்டு அச்சடிக்கப் போறதில்லே !''

''அதுக்கு ரொம்பச் சாமர்த்தியம் வேணும் ; உங்களால் முடியாதுன்னு எனக்குத் தெரியும் ! கிடக்கு, சொல்லுங்கோ பணத்துக்கு நீங்க எங்கே போவேள் ?''

''நீ இப்படிப் பக்கத்தில் வந்து உட்காரு, சொல்றேன் !''

''சித்தெ முன்னடி உட்கார்ந்தப்போ என்னைத் துரத்தி அடிச்சேளே ?''

''அப்போ காப்பி எனக்குத் தேவையா யிருந்தது.''

''ஆக, பெண்டாட்டியைவிடக் காப்பி தான் முக்கியம்?''

''சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலையையொட்டி ஒவ்வொன்றின் மதிப்பு கூடவோ குறையவோ செய்யறது. டிசம்பர் மாசத்திலே யாராவது கொடைக் கானல் போக நினைப்பாளா? இன்னும் அரை மணி, கால் மணியிலே குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடம் விட்டு வந்துட்டான்னு உன்னைப் பக்கத்தில் வந்து உட்காரச் சொல்வேனு ?''

''காற்றுள்ள போதே தூற்றிக் கொள் !'' என்று சிரிப்பினூடே கூறிய

படி அம்புஜம் அவர் அருகில் வந்து அமர்ந்தாள்.

பத்மநாபன் சொன்னார்: "என் நாவல், 'சோலைக் குயில்' இருக்கோல்லியோ.....?"

"இல்லாமே என்ன? அதுதான் அலமாரி நிறைய அடுக்கி வைச்சுக் காட்டறானே, புத்தகத்தைப் பிரசுரிச்சவன். எப்போ போய்க் கேட்டாலும் 'விற்கலே' பாட்டுத்தான்."

"அதுக்கென்ன பண்ணறது? இந்தக் காலத்திலே மனுஷாளிடம் பணம் இல்லே. பணம் இருந்தாலும் புத்தகம் வாங்க மனம் இல்லே. பிளாக்கிலே ஐந்து ரூபாய் மேனிக்கு ஐந்து டிக்கெட் வாங்கிண்டு முதல் நாள், முதல் காட்சி சினிமாவுக்குப் போறான். ஐந்து ரூபாய் கொடுத்து ஒரு புத்தகம் வாங்க மாட்டான். லைப்ரரிகளிலோ அரசாங்கம் ஒதுக்கற பணம், வேலை பார்க்கிற வாளுக்குச் சம்பளம் கொடுக்கவே சரியாப் போயிடறதாம். ஏன்னா, நூலகங்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாப் போச்சாம். அப்படியே ஏதாவது புத்தகமோ மலரோ வாங்கினாலும் அதிலே அமைச்சர்கள் படம் ஏதாவது இருக்கான்னு முதல்லே பார்க்கிறா....."

"அது எப்படியோ போகட்டும். நீங்க விஷயத்துக்கு வாங்கோ."

"நீ எங்கே அதுக்கு அனுமதிக்கிறே? நான் பசிக்கிறது சாதம் போடுன்னு ஆரம்பிச்சா நீ கோடியாத்துக் குப்பு மாமி ஏகாதசி விரதம் இருந்தன்னைக்கே செத்துப் போனான்னு முடிச்சு வைச்சுப் பசியை விரட்டிப் பிடறே!"

"சரி, நான் விரட்டறதும், புரட்டறதும் கிடக்கட்டும்; நீங்க சோலைக் குயிலைப் பத்திக் கூவுங்கோ!"

"சோலைக் குயிலை இந்திய நாட்டின் பதினாலு பாஷைகளிலும் மொழி பெயர்த்து....."

"பதினாலு அலமாரிகளில் அலங்காரமா அடுக்கி வைக்கப் போறாளாக்கும்; விற்கலேன்னு!"

"பதினாலு என்ன, மகராஜனா இருபத்து நாலு அலமாரிகளிலே வேணுமானாலும் அடுக்கிண்டு போகட்டும். நமக்கென்ன? எத்தனைக்கெத்தனை விற்காமல் இருக்கோ அத்தனைக்கத்தனை அது உசத்திப் புஸ்தகம் என்பது உறுதியாகும் இல்லையா?"

"உறுதியாகணும்னா அட்டைக்குப் பதில் இரும்புத் தகட்டைப் பயன்படுத்திப் பைண்டு பண்ணச் சொல்லுங்களேன்! கிடக்கு, இதுக்கும் நம்ம கொடைக்கானல் பயணத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்?"

"இருக்கு அம்புஜம்; பதினாலு மொழிகளிலே பெயர்க்கும் உரிமையை வாங்கிண்டு, அதற்காகத் தேசிய புத்தக நிறுவனத்திலே எனக்கு மூவாயிரம் ரூபாய் கொடுத்திருக்கா!"

அம்புஜம் பதில் பேசவில்லை.

பத்மநாபன் அப்படியே அவள் தோள்களை அணைத்துக் குலுக்கி எடுத்தார், உற்சாக மிகுதியில். "அப்பாடா! முதல் தடவையா உன்னை வாயடைச்சுப் போகப் பண்ணிட்டேன் பார்த்தியா?" என்றார்.

"ஆமாம், மூவாயிரம் என்றதும் நம்முடைய அத்தியாவசியத் தேவைகளெல்லாம் வரிசையா கியூவிலே வந்து நிற்க ஆரம்பிச்சுடுத்து, கண்ணெதிரே. நல்ல காலம் பொறக்கும்னு இருபது வருஷமா ஒத்திப் போட்டுண்டிருக்கோமே? முதல்லே இரும்பு பீரோ ஒண்ணு, அப்புறம் ஒரு வெந்நீர் பாய்லர்....."

"சேச்சே! நம்முடைய தேவைகள் தாம் முடிவில்லாத பட்டியலா என்றைக்குமே இருந்திண்டிருக்கே அம்புஜம். அதெல்லாம் அப்புறம் பார்த்துக் கொள்ளலாம். ஆயிரம் ரூபாய் கடனை அடைச்சுடறேன். பாக்கி ரெண்டாயிரத்துடன் ஒரு மாசம் லீவு போட்டுட்டுக் கிளம்பறேன். ஹாய்யா கொடைக்கானல் போய் ரெண்டு வாரமோ மூணு வாரமோ இருந்துட்டு வருவோம். போற இடத்திலே ஒரு கவலே இருக்கப் படாது; செட்டு சிக்கனம்னு பேசப் படாது. முதல் வகுப்பு ரயில் பயணம், முதல்தரமான ஹோட்டல் வாசம்; குழந்தைகள் கேட்கிறதை வாங்கித் தரணும்; டாக்ஸியில் நினைச்ச இடமெல்லாம் போய்ச் சுற்றிப் பார்க்கணும்."

"ஆக பத்துப் பதினைஞ்சு நாளைக்குப் பணக்காராளாஇருப்போமேங்கறேள்!"

"ஆமாம், இரண்டாயிரத்துக்கும் ஒற்றை ரூபா நோட்டுக்களா வாங்கி வைச்சுண்டு இடது கையாலும் வலது கையாலும் வாரி விடப் போறேன்."

"அதுவும் வாஸ்தவம்தான்; கொடைக்கானலில் கோடை விடுமுறையைக் குழந்தைகளோடு போய் அனுபவிக்கிறதுன்னு தீர்மானிச்சாச்சு. அப்புறம் செலவு பண்ணப் பயந்துண்டே இருந்தால் சந்தோஷத்திலே பாதியை அது சாப்பிட்டுவிடும். இங்கே தான் பைசாக் கணக்குப் பார்க்கிறோமே, அங்கே போய் வேறே எதுக்கு நம்ம தரித்திரத்தைக் காட்டணும்?"

"நினைக்கிறச்சேயே கிளுகிளுக்கிறது அம்புஜம்" என்று அவள் காதருகே போய் ரகசியம் பேசும் குரலில் அவர்

சொன்னபோது, தொனித்த அன்பையும் துடித்த இதழ்களையும் மிருதுவாய்ப் படிந்த மூச்சுக் காற்றையும் அவள் ஒரே சமயத்தில் உணர்ந்து சிலிர்த்து நெளிந்தாள்.

"அம்மா! அம்மா!" என்று வாசலில் குரல் கேட்டது.

"காலேஜ் விட்டு மீனு வந்தாச்சு" என்று கூறி, தன்னைச் சரேலென்று விடுவித்துக் கொண்டு வாசலுக்கு விரைந்தாள் அம்புஜம்.

இந்த இடையூறினால் பத்மநாபன் ஏமாற்றமடையவில்லை. அம்பாக அவள் விடுவித்துக் கொண்டு போனாலும் சற்று நேரம் பொறுத்து அந்த அம்பு திரும்பவும் அம்புறாத் தூளியில் வந்து அடைக்கலமாக அமர்ந்துவிடும் என்பது அவருக்குத் தெரிந்ததுதானே?

2. "ஸைக்கோ ஸாரநாதன்"

ரயில் கிளம்ப இன்னும் அரை மணி நேரம் இருந்தது.

"உட்கார்ந்திருங்கோ, சாயங்காலப் பேப்பர் கிடைக்கிறதான்னு பார்த்துண்டு வரேன்" என்று சொல்லிவிட்டுப் பெட்டியிலிருந்து கீழே இறங்கினார் பத்மநாபன்.

"ஃபஸ்ட் கிளாஸிலே ரிஸர்வ் பண்ணிட்டு இத்தனை சீக்கிரம் வரவேணுமா?" என்றாள் மீனா அலுத்துக் கொள்பவளாக.

"உன் அப்பாதான் ஐந்து மணியிலேயிருந்து பறந்துகொண்டிருந்தாரே? மூணாங் கிளாஸிலே முண்டியடிச்சு ஏறின பழக்கம் நம்மை எங்கே விடும்!" என்று அம்புஜம் மகளுக்குப் பதில் சொன்னாள்.

இதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாதவர் போல் கீழே இறங்கிச் சென்று 'மெயில்' பேப்பர் வாங்கிக் கொண்டு திரும்பினார் பத்மநாபன். பிளாட்ஃபாரத்தில் நின்றபடியே பிரித்து ஓர் உதறு உதறிப் படிக்கத் தொடங்கிய சமயம், இரண்டாவது பெண் அனுசூயா 'அப்பர் பர்த்'திலிருந்து கீழே இறக்கி விடச் சொல்லித் தாயாரைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

"இந்தாடி, அனு! எதுக்கு இப்படி என்னைப் படுத்தறே? அப்பர் லோயர்ன்னு மாறி மாறி எட்டு தரம் ஏறி இறங்கியாச்சு!"

"நான் எங்கே எட்டுத் தரம் ஏறினேன். இதோடே ஏழு தடவைதான் ஆச்சு" என்று விரல்களைப் பிரித்துக் காட்டினாள் அனு

"தம்பி நர்ஸரி ரைம் சொல்றானே இல்லியோ 'கூஸி கூஸி காண்டர்'னு; அது ஞாபகம் வந்திருக்கும். அதான் 'அப்ஸ்டேர்ஸ் அண்டு டவுன் ஸ்டேர்ஸ்'னு ஏறி இறங்கிண்டே இருக்கா!" என்றாள் மீனா.

"நான் ஒண்ணும் 'கூஸி கூஸி காண்டர்' இல்லே; நீதான் 'பெர்ஷியன் கேட்'!"

"சீ, போ! ஏதாவது உளறாதே!"

"நான் ஏன் உளறப் போறேன்? உன் காலேஜ் பிரெண்ட்ஸ் அப்படித்தானே பேர் வைச்சிருக்கா உனக்கு?"

'பாரசீகப் பூனை!' — தினசரி படித்துக் கொண்டிருந்த பத்மநாபன் தமது கவனம் திருப்பப்பட்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளாமலே ஒரு முறை தம் மூத்த மகளை நோட்டம் விட்டார். 'பாரசீகப் பூனை!' நன்றாகத்தான் பெயர் சூட்டியிருக்கிறார்கள்! உருண்டை முகம், கதுப்புக் கன்னங்கள், கண்கள் அதிக நீளமில்லை; அகன்று ஏறத்தாழ வட்ட வடிவில் இருந்தன. அவற்றில் திருப்தியும் அமைதியும் ததும்பிக் கொண்டிருந்தன. அது போகட்டும், அவள் உட்கார்ந்திருக்கும் நிலையைத்தான் பார்ப்போமே என்றால் அதிலும் பெயர்ப் பொருத்தம் இருக்கவே செய்தது. கால்களைத் தூக்கி ஒருக்களித்த மாதிரி மடக்கிக் கொண்டு ஒரு மூலையில்

சுருண்டாற்போல் சாய்ந்து அவள் நாவல் படித்துக்கொண்டிருப்பதானது ஒரு பூனை சோபாவில் சொகுசாகப் பதுங்கிப் படுத் திருப்பது போல்தான் தோன்றியது.

அவள் 'எனிட் பிளைட்டன்' பருவத் தைத் தாண்டி 'டெனிஸி ராபின்ஸ்' பருவத்தை அடைந்திருந்தாள். அவள் படித்து அடுக்கியிருக்கும் டெனிஸி ராபின்ஸ் நாவல்கள் ஐம்பதோ அறுபதோ இருக்கும்.

'திரும்பத் திரும்ப இந்த டெனிஸி ராபின்ஸ்தானா? நான் உன் வயசிலே ஸ்காட்டையும் டூமாஸையும் ஆர்க்ஸியையும் படிச்சு முடிச்சாச்சு' என்று சொல்லத் தோன்றியதுண்டு பத்மநாப னுக்கு. பிறகு, 'வேண்டாம், அவள் ரசனை தானாகவே மாறும்' என்று பேசாமல் இருந்துவிட்டார். 'ஒரு காலத் தில் பெர்ரி மேஸன் கதைகள் எத்தனை படித்துப் போட்டிருக்கிறோம்? இப்போ படிக்கத் தோன்றுகிறதா? கிரஹாம் கிரீன், ஓஹாரா, ஸ்டீன்பெக் என்று தானே, லைப்ரரியிலும் புத்தகக் கடையி லும் தேடி எடுக்கிறோம்?'

மீனா இந்தக் காலத்துக் கல்லூரிப் பெண்கள் பலரைப் போல், ஜீன்ஸ், லுங்கி, ஸ்ட்ரெச் பாண்ட், ஸல்வார் கம்மீஸ், பெல்பாட்ஸ் என்றெல்லாம் இறங்காமல் புடவை உடுத்துகிறாளே, அதுவே தெய்வ அநுக்கிரகம் என்று ரொம்பத் திருப்தியாகவும் சந்தோஷ மாகவும் இருந்தது அவருக்கு. அவளை அதிகமாகத் திருத்த வேண்டிய அவசியம் நேர்ந்ததில்லை. புத்தி சொல்லும்படி யாக அவள் நடந்து கொண்டதில்லை. இதனாலெல்லாம் பெற்றோருக்கு அவ ளிடம் அன்பு பெருகியதுடன் அவள் சிறியவளேயானாலும் மதிப்பும் மிகுந் திருந்தது. கோலம் போட்டது போல் அவள் பல டிசைன்களில் நெற்றிக்கு இட் டுக் கொள்ள மாட்டாள். புடவைக்கு 'மாட்ச்' ஆகிறதோ இல்லையோ பளிச் சென்று சிவப்புக் குங்குமப் பொட்டுத் தான். வேறு நிறம் கிடையாது. அத னால் அழகு என்ன குறைந்தா போய் விட்டது? வானுலகச் சந்திரனும் பூவுலக ரோஜாவும் நீருலக அன்ன மும் லேடஸ்ட் ஃபாஷனையா கண்டன? ஆனால் அவை அழகில்லை என்று யாரா வது சொல்லிவிட முடியுமா? மீனா வுடைய அழகு அத்தகையது — அடக்க மானது, சாந்தி அளிப்பது.

அனுதான் பெரிய வாயாடி. விஷம மும்கூட. 'எப்படி அவளைத் திருத்தப் போகிறோம்?' என்ற கவலை பல சந்தர்ப் பங்களில் பத்மநாபனை ஆட்கொண்ட துண்டு. ''போகப் போகச் சரியாகி விடும். கவலைப்பட வேண்டாம்'' என்று அம்புஜம் சொல்வாள். அதிலும் விசு பிறந்த பிறகு அவள் பிடிவாதம் அதிக மாகியிருக்கிறது.

விசுப் பயலுக்கு மூன்று முடிந்து ஆறு மாதங்களாகப் போகிறது. தலை யைத் தடவித் தடவி, ''திருப்பதி கோவிந்தா!'' என்கிறான் அடிக்கடி. கொடைக்கானல் குளிரில் பாதிக்கப் படாமல் இருக்க மொட்டைத் தலைக்குக் கம்பளிக் குல்லாய் வாங்கியிருந்தாள் அம்புஜம். ஆறேழு வாரங்கள் ஆகிவிட் டன; இன்னும் ஒரு மாசம் போனால் தலை வாரலாம் அவனுக்கு.

இப்போதே புதுச் சொக்காய் போட் டால்தான் ஆயிற்று என்று அவன் தாயாரை நச்சரித்துக் கொண்டிருந் தான். ''அடேய்! அது புதுச் சொக்காய் இல்லைடா, ஸ்வெட்டர்! மலை மேலே குளிரும் போது போட்டுக் கொள்ள ணும்; இப்போ போட்டுண்டால் வேர்த் துக் கொட்டும்'' என்று அம்புஜம் சொல்லிப் பார்த்ததில் பயன் இல்லை.

''கொட்டட்டும், நன்னா வேர்த்துக் கொட்டட்டும்!'' என்று அவன் கோபத் துடன் அழுத்தந்திருத்தமாய்க் கூறினான்.

இவற்றை யெல்லாம் அரைகுறை யாகப் பார்த்துக் கொண்டும் கேட்டுக் கொண்டும் பத்மநாபன் பத்திரிகைத் தலைப்புச் செய்திகளில் கண்ணோட்டம் செலுத்தியபடி இருந்தார். திடீரென்று அவரது முழுக் கவனத்தையும் ஈர்க்கும் விதமாகச் செய்தி ஒன்று அவர் கண் களில் தட்டுப்பட்டது. ''ஸைக்கோ ஸாரநாதன் போலீஸ் பாதுகாப்பி லிருந்து தப்பினான்'' என்ற தலைப்பைப் படித்ததுமே அவருக்குச் சுற்றுச் சூழ் நிலை எல்லாம் மறந்து போயிற்று. நாளிதழில் அச்சம்பவத்துக்கு அதிக முக் கியத்துவம் தரப்படவில்லை. ஆனால் பத்மநாபனுக்கு என்னவோ உலகச் செய்திகளெல்லாம் ஏற்படுத்தாத பர பரப்பையும் சுவாரசியத்தையும் கட்டம் கட்டிப் போட்டிருந்த இந்தச் சிறிய நிகழ்ச்சி அளித்தது. அவர் கண்கள் அந்தச் செய்தியைப் படிக்க, மனம் ஸைக்கோ ஸாரநாதனைப் பற்றிய எண் ணங்களில் லயித்தது.

* * *

பம்பாயில் ஸைக்கோ ஸாரநாதன் பதினாலு ஆண்டுகளில் மொத்தம் நாற்பத்திரண்டு கொலைகள் புரிந் திருப்பதாகப் போலீஸார் கருதுகின்ற னர். பல வருஷங்களாக அவன் பிடி படவேயில்லை. கடைசியில் அவன் போலீஸாரிடம் அகப்பட்டுக் கொண்ட போது, கடைசி மூன்று ஆண்டுகளில் நடந்த ஒன்பது கொலைகளுக்கு மட்டுமே

அவன் மீது வழக்குத் தொடுத்தார்கள். மற்றக் கொலைகள் நடந்து ரொம்பக் காலம் ஆகிவிட்டபடியால் அவன் மீது கேஸ் ஜோடிக்கத் தக்க தடையங்கள் ஏதும் அகப்படவில்லை. ஆயின் என்ன, மூன்றாண்டுகளில் நடந்த ஒன்பது கொலைகளை அவன் செய்ததாக நிரூபித்தால் போதாதா? ஒன்பது தடவை அவனைத் தூக்கிலே போடலாமே! இந்த எண்ணத்தில்தான் மகராஷ்டிர அரசு அவன் மீது வழக்குத் தொடுத்தது.

ஆனால் போலீஸார் சற்றும் எதிர்பாராத சில திருப்பங்கள் வழக்கு ஆரம்பமானபோது உருவாயின. ஸாரநாதன் சார்பில் வழக்காட யாரும் இல்லை. வக்கீலுக்குத் தரத் தன்னிடம் பணம் இல்லை என்று அவன் கூறிவிட்டான். அப்போது கோர்ட்டாரே அவனுக்காக ஒரு வழக்கறிஞரை நியமிக்க முன் வந்தார்கள். ஒருவன் குற்றவாளி தான் என்பது நூற்றுக்கு நூறு சந்தேகமின்றி நிரூபிக்கப்படலாம் என்றாலும் கூட அவனுக்கு வழக்காடச் சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று சட்டம் சொல்கிறது.

இந்தச் சமயத்தில் பானர்ஜி என்பவர் திடும்மென்று கறுப்புக் கோட்டுடன் கோர்ட்டில் எழுந்து நின்று ''மைலார்ட்! குற்றவாளி சார்பில் நான் வழக்குரைக்க அனுமதி வழங்க வேண்டும்'' என்றார்.

நீதிபதி ஒரு புன்னகையை அடக்கிக் கொண்டார். பானர்ஜி முன்னுக்கு வந்து கொண்டிருந்த இளம் வழக்கறிஞர். இந்தக் கேஸில் தாம் சம்பந்தப்பட்டால் ரொம்பவும் பிராபல்யம் அடையலாம் என்பதைக் கருதியே வந்திருக்கிறார் என நீதிபதிக்குப் புரியாமல் இல்லை. ஆனால் பான்ர்ஜி, நீதி தேவதைக்குத் தம்மால் இயன்ற காணிக்கையைச் செலுத்தத் தாம் முன்வந்திருப்பது போலவே நடந்து கொண்டார்! ஸாரநாதனும், அந்த வழக்கும், நடந்த கொலைகளும் ஒருபுற மிருக்கட்டும். இவற்றையெல்லாம்விட முக்கியமான விஷயம், குற்றம் சுமத்தப்பட்ட ஒருவனுக்குத் தன் சார்பில் வழக்காட உரிமை உள்ளது; அந்த உரிமை காப்பாற்றப்பட வேண்டும் — இந்தப் பெரு நோக்குடன் தாம் ஸாரநாதனின் வ லாக இருக்க ஒப்புக்கொள்வது போல காணப்பட்டார் பானர்ஜி!

ஸாரநாதனை இதுபற்றிக் கேட்டபோது அவன் ரொம்ப அலட்சியமாகச் சூள் கொட்டித் தலையாட்டி வைத்தான். தன்னால் பணம் கொடுக்க முடியாது என்னும்போது வந்து வாய்க்கிற வக்கீல் எவனாயிருந்தாலென்ன, பைசா பெயர்வதாயிருந்தாலல்லவோ பெரிய வக்கீல்,

இம் மாத நாவல்

மகரிஷி எழுதும் ஒண்பழு

26.3.1972

கத்துக்குட்டி வக்கீல் என்றெல்லாம் யோசனை பண்ண வேண்டும்?

நீதிபதி, பானர்ஜியைத் தம் அருகில் அழைத்தார். ''நாற்பத்திரண்டு கொலைகளைப் புரிந்ததாகக் கருதப்படுபவன் சார்பில் வழக்காடுகிறாய் என்பதால் உனக்கு அவப் பெயர்கூட வந்து சேரலாம், அதை உணர்ந்திருக்கிறாய் அல்லவா?'' என்று கேட்டார்.

''நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறேன். அதற்கும் துணிந்துதான் வந்திருக்கிறேன்'' என்றார் பானர்ஜி.

இப்போது நீதிபதிக்கு அவரிடம் நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. பிரபலமடைய ஒரு வழி என்ற எண்ணம் ஒரு பக்கம் இவனுக்கு இருக்கலாம்; ஆனால், வழக்கை முழுமூச்சுடன் நடத்தி இறுதி வரையில் போராடுவான் என்பது நிச்சயம் ன்று உணர்ந்தார். ஸாரநாதனுக்கு அவரையே வழக்கறிஞராக நியமித்து வழக்கைச் சில வாரங்களுக்கு ஒத்திப் போட்டார்.

பானர்ஜி கடமையால் உந்தப்பட்டுக் காரியம் செய்வதுபோல் ஆரம்பத்தில் நடித்தாலும் போகப் போக அவருக்கு மெய்யாலுமே தாம் மேற்கொண்ட பணியில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு ஏற்பட்டுவிட்டது. நாற்பத்திரண்டு கொலைகள் என்ன, அதற்கு அதிகமாகவே ஒன்றிரண்டு கொலைகளை ஸாரநாதன் செய்ததாகக் கூறப்பட்டால்கூட அவனை விடுவிக்க வேண்டும் என்று உறுதியாக நினைத்தார். 'இந்தக் கொலைகளை ஸாரநாதன் செய்யவே இல்லை; அவனுக்குள்ளிருந்த இன்னொரு ஆன்மா இவனை ஆட்டிப் படைத்தது. அதன் கருவியாக இவன் விளங்கினான். அவ்வளவே' என்று நிச்சயித்துக் கொண்டார். இப்படிப்பட்ட முடிவுக்கு அவர் வரக் காரணமாயிருந்தவர் டாக்டர் குஹா.

டாக்டர் குஹா, டாக்டர் பட்டம் பெற்ற டாக்டர்; அல்லது 'டாக்டர்

ஸ்கொயர்டு'. அதாவது டாக்டராகிய இவர், பல ஆராய்ச்சிகள் செய்து டாக்டர் பட்டம் பெற்ருர். ஒன்றுக்கு இரண்டாக டாக்டர் ப்ட்டம் பெற்றும் தம்மைக் கலேஞர் என்று வர்ணித்துக் கொள்வதிலேதான் இவருக்கு ஆசை! மருத்துவமே ஓர் அற்புதக் கலே என்பார். ஆகவே, இவரைக் ''கலேஞர் டாக்டர்'' என்று சொல்லலாம்!—நியூராலஜியில் (நரம்புச் சிகிச்சை) விசேஷத் தேர்ச்சி பெறத் தொடங்கி ஸைக்கியாட்ரி (மன நோய் மருத்துவம்) வரை வந்து அத்துடன் பட்டங்களுக்கெனப் படிப்பதை முடித்துக் கொண்டவர். ஆனுல் படிப்பதை நிறுத்தியவரல்ல.

அமெரிக்காவில் இவர் மான்யம் பெற்று ஆராய்ச்சிகள் செய்தார். அதன்பின் அங்கேயே சில காலம் தொழில் நடத்தினுர்.

கணவன் தினம் இரவு இரண்டு மணிக்கு மேல் வீடு திரும்புவதால் தன் தலேயெல்லாம் நரைத்துப் போவதாகச் சொல்லிக் கொண்டு வருவாள் மனேவி, மனேதத்துவ நிபுணரான அவரிடம். 'உன் தலே நரைத்துப் போனதால்தான் அவன் தினம் இரவு இரண்டு' மணிக்கு வருகிருன்; உன்னேவிட வயதில் சிறியவனே நீ கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டது பிசகு' என்று எடுத்துரைத்துச் சமாதானப்படுத்தி அனுப்புவார்.

இன்னும் 'பக்கத்து வீட்டு நாய் என்னேப் பார்க்கும்போதெல்லாம் ஏன் குரைக்கிறது?' என்று கேட்டுக் கொண்டு வருபவன், சென்ற வருஷத்தைவிட இந்த ஆண்டு நிறுவனத்தில் லாபம் குறைந்துவிட்டதே என்று கவலேப்பட்டுக் கொண்டு வருபவன், மாமியாரைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் அவள் கழுத்தை நெரித்துக் கொன்றுவிட வேண்டும் போலிருக்கிறதே என்று பதறியபடி வருகிறவன் என்று இவ்வாறு பலதரப்பட்ட மனிதர்களுக்குச் சிகிச்சை செய்து அனுப்பினுர்.

அவ்வப்போது பாரத நாடு பற்றிய செய்திகளேயும் பத்திரிகைகளேத் தருவித்துப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். இங்கு தலேவர்கள் நடந்து கொள்கிற விதத்தையும் தேசம் போகிற போக்கையும் கவனித்து வந்தவருக்கு, 'அடடா, என்னேப் போன்ற மனநோய் மருத்துவர்களுக்கு இந்தியாவில் ரொம்பக் கிராக்கி இருக்கும் போலிருக்கிறதே; அங்கே நடப்பதெல்லாம் பைத்தியக்காரத்தனமாகவல்லவா தோன்றுகிறது' என்று பட்டது. உடனே புறப்பட்டுவிட்டார், பாரத புண்ணிய பூமிக்கு. தமது அமெரிக்க மனேவி விவாகரத்து செய்துவிடுவதாகப் பயமுறுத்தியதைக் கூடப் பொருட்படுத்தாமல் தாய்நாட்டுச் சேவைக்கென ஓடோடியும் வந்தார்.

ஆனுல் அவருடைய துரதிர்ஷ்டமோ அல்லது நாட்டின் தலேவிதியோ அரசியல் பெருந் தலேவர்கள் யாரும் சிகிச்சைக்கு அவரிடம் வரவில்லே. சினிமா நட்சத்திரம் ஆக வேண்டும் என்று ஏங்கி நலிந்த எக்ஸ்ட்ராக்கள்; நட்சத்திர மவுசு போய் இருட்டடிப்புக்கு ஆளாகித் தவித்த மாஜி நடிக நடிகையர்கள்; இருக்கிற பெயரையும் புகழையும் பத்திரமாகக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமே என்று சதா கவலேப்பட்டு உருகிக் கொண்டிருந்த பிரபல நட்சத்திரங்கள் என்று பெரும்பாலும் சினிமா வட்டாரத்தினரே அவருடன் தொடர்பு கொண்டனர். பம்பாயின் செல்வத்தில் புரளும் சமூகத்திலிருந்தும் சிலர் அவரைத் தேடி வந்தனர். ''என் மகன் என் எதிரேயே குடிக்கட்டும், வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லே; ஆனுல் ஒவ்வொரு தடவையும் மேஜைக் கடியில் உட்கார்ந்து கொண்டுதான் குடிப்பேன் என்கிருன்; அதைத்தான் என்னுல் தாங்க முடியவில்லே, அவமானமாயிருக்கிறது'' என்று சொல்லிக் கொண்டு ஒரு தொழில் வர்த்தக சாம்ராஜ்ய அதிபர் வந்து சேர்ந்தார். இப்படி எத்தனேயோ. சில சமயங்களில் டாக்டர் குஹா, தமக்கு எப்படி இன்னும் பைத்தியம் பிடிக்காமல் இருக்கிறது என்று அதிசயப்பட்டதுண்டு.

இவ்வாறு டாக்டர் குஹாவுக்குத் தம் தொழிலிலேயே கொஞ்சம் அலுப்பும் சலிப்பும் ஏற்படத் தொடங்கிய சமயத்தில்தான் அவர் ஸாரநாதன் வழக்கு பற்றிப் பத்திரிகைகளில் படித்தார். அவன் சார்பில் வழக்காடக் கோர்ட்டாரே ஒரு வக்கீலே நியமித்திருப்பதை அறிந்ததும் பானர்ஜியை நேரில் போய்ச் சந்திப்பது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டார். (தொடரும்)

பெயர் சூட்டிப் பரிசு பெற்றவர் விவரம் அடுத்த இதழில்...

"ஸைக்கோ ஸாரநாதன்"

3. ஹிப்பி இளைஞன்

கி.ராஜேந்திரன்

பாதுகாப்பிலிருந்து தப்பிய ஸைக்கோ ஸாரநாதனின் புகைப்படம் பத்திரிகையில் வெளியாகி யிருந்தது. சிறையில் அவனை அடைக்கு முன்னர் போலீஸார் எடுத்த படம் அது. அவன் தொடக்கத்தில் தமிழ் நாட்டிலிருந்து வடக்கே வந்தவனுதலால் ஒருவேளை இப்போது தமிழகத்துக்கே அவன் திரும்பி யிருக்கக் கூடும் என்று போலீஸார் அநுமானிப்பதாகச் செய்தி கூறியது. மக்களை எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும் எனவும் கேட்டுக்கொண்டது.

அவனுக்கு மனநோய் வைத்தியம் புரிந்த டாக்டர் குஹாவைக் கொன்று விட்டுத் தப்பியிருக்கிறுன். இச் சம்பவம் நிகழ்ந்து மூன்று நாட்கள் ஆகிவிட்டிருந்தன. பம்பாய் சுற்று வட்டாரத்தில் அவனைச் சல்லடை போட்டுத் தேடிப் பார்த்துப் பயன் இல்லாததால் இப்போது போலீஸாரே பத்திரிகைகளுக்குச் செய்தி கொடுத்திருக்கிறுர்கள். படத்தில் காணப்படும் அவனை எங்கேயாவது பார்க்க நேர்ந்தால் உடனே அருகிலுள்ள போலீஸ் நிலையத்துக்குத் தகவல் கொடுக்குமாறும் போலீஸ் அறிக்கை கேட்டுக் கொண்டது.

இச் செய்தியைப் படித்துக் கொண்டிருக்கையில் பத்மநாபன் தமது தோளும் கழுத்தும் சேருமிடத்தில் யாரோ விரல்களைப் பதித்து மெல்ல வருடுவது போல் உணர்ந்தார். அவ்வளவுதான். ''போலீஸ்! போலீஸ்!'' என்று உளறியடித்துக் கொண்டு பத்திரிகை கரங்களில் கசங்கத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினுர்.

''என்ன ஸார்! ஸைக்கோ ஸாரநாதனையே நேரில் பார்த்து விட்டது போல் பதறுகிறீர்கள்!'' என்று கேட்டான் அவர் அருகில் நின்று கொண்டிருந்த ஒரு ஹிப்பி இளைஞன்.

அவனைக் கண்ட மறுகணம் பத்மநாபனின் மனம் அமைதியுற்றது. பரபரப்புடன் ரயில் பெட்டியின் ஜன்னல் அருகே வந்து, ''என்ன?என்ன?'' என்று வினவிய தம் மனைவி மக்களை ''ஒன்றுமில்லை'' என்று அடக்கிவிட்டு மீண்டும் ஹிப்பி இருந்த பக்கமாய்த் திரும்பினுர். ''அது என்னன்னு, இந்தச் செய்தியைப் படிச்சுட்டு ஸைக்கோவைப் பற்றியே நினைச்சுண்டிருந்தேனு, அப்போ தோளிலே எறும்பு ஊர்ந்ததோ என்னவோ, தெரியல்லே...''

''உடனே ஸைக்கோவே உங்க கழுத்தைநெரிக்க வந்துட்டான்னு முடிவு கட்டிட்டீங்களாக்கும்! உங்க தோள் மேலே எட்டிப் பார்த்து ஸைக்கோ ஸாரநாதன் பற்றிய செய்தியைப் படித்தேனில்லையா? என் தாடி உரசி யிருக்கும்

''இருக்கலாம்; வெலவெலத்துத்தான் போயிட்டேன்... ஸார் எதுவரைக்கும் போறுப்பலே?... இந்தாங்க பேப்பர் பார்க்கிறீங்களா?''

அந்த ஹிப்பி அதை வாங்கி வைத்துக் கொண்டான். ''தலைப்புச் செய்திகளை உங்க பின்னுடி நின்னபடியே பார்த்துட்டேன்; விவரமா ரயில் நகர்ந்தப்புறம் படிச்சுட்டாப் போச்சு. நான் கொடைக் கானல் போறேன்.... நீங்க?''

''அடே! என்ன ஆச்சரியம்! நாங் களும் அங்கேதான் போறேம்.''

விடற லீவிலே குழந்தைகள் கொலு வைக்கணும்னு ஆசைப்படறு. சரி, இப் போதைக்கு நூற்றி எட்டு டிகிரி வெய் யில்லே யிருந்து தப்பிச்சுப் போமேன்னு கிளம்பிட்டேன்.''

''ஆமாம், கோடை பிறந்தால் கொடைக்கானலுக்கு வருஷா வருஷம் போயிட்டு வர மாதிரிதான் பேச்சுக் கிழியறது உன் அப்பாவுக்கு'' என்று அம்புஜம் மீனுவிடம் முணுமுணுத்தாள்

''என் ஒய்ஃபும் குழந்தைகளும்தான் உள்ளே இருக்கா. குடும்பம் பெரிசாகி

''......சைக்கோவே உங்க கழுத்தை நெரிக்க வந்துட்டான்னு முடிவு கட்டிட்டீங்களாக்கும்...''

''இதிலே என்னப்பா ஆச்சரியம்? வருஷா வருஷம் ஓராயிரம் பேராவது கோடைக்காலத்திலே மலை ஏறி இறங்க லையா ட்டார்களா?''

மீனு ரயிலுக்குள் இருந்தபடியே தம்மை 'இறக்கி'யதைக் கவனியாதது போல் பத்மநாபன் தொடர்ந்தார்: ''ஸெகண்ட் ஸீஸனுக்குப் போனுல் இன்னும் நன்றுயிருக்கும். ஆனுல் அப்போ

விட்டாலும் ஃபஸ்ட்டிலேயே தாராள மாக இடம் இருக்கிறமாதிரி பிரயாணம் செய்து பழகிவிட்டேன்; — செலவைக் கணக்குப் பண்ணறதுக்கில்லை. மூணுங் கிளாஸிலே என்னமா அடைஞ்சுண்டு போறது?''

'பரம்பரைப் பணக்காரன் மாதிரிப் பேசினேன் பார்த்தாயா?' என்று கேட் பது போல் பத்மநாபன் தம் மனைவியை

நோக்கி ஒரு முறை கழுத்தைச் சொடுக்கினர். தொடர்ந்து, ''மொத்தம் நாலரை டிக்கட்டு; ஐந்து பர்த் உண்டு. ஒன்றை வேண்டாம்னு வைச்சுட்டு ஐந்து பேர்களும் ஒரே கம்பார்ட்மெண்டிலேயே போறோம் — பையனைத் தரையில் படுக்கப் போட்டுக்கலாம்'' என்றார்.

''ஓகோ! அப்படின்னு நீங்க ஒரு பர்த்தைத் தியாகம் பண்ணிட்டதாலே பக்கத்தில் இருக்கிற 'கூப்பே'யில் நான் மட்டும் தனியா யிருப்பேன்.

''தனியா ஏன் இருக்கணும்? தூக்கம் வரவரைக்கும் எல்லோரும் சேர்ந்து பேசிண்டே போனால் போச்சு.''

இப்படிக் கூறும்போதே பத்மநாபனுக்கு ஏன் சொன்னோம் என்றிருந்தது. ஹிப்பி என்றாலே அவருக்கு அலர்ஜி. அவர் அவனை ஒதுக்கவே விரும்பினர். ஆனல் ஒரு பத்திரிகையாளர் என்ற முறையில் — மனசுக்குள் என்ன எண்ணினலும் வெளிப்படையாக-அவர் எல்லாரிடமும் அன்பாகவும் சுமுகமாகவும் பேசிப் பழகிவிட்டார். அந்தப் பழக்கம் இங்கே காலை வாரிவிட்டுவிட்டது.

''ஏன்னு! மணி அடிச்சுட்டாப் போலே இருக்கே, ஏறிக்கோங்களேன்'' என்று அம்புஜம் உள்ளேயிருந்தபடி குரல் கொடுத்தாள்.

பத்மநாபன் அவள் விருப்பப்படி நடந்து கொண்டபோது அந்த ஹிப்பியும் இன்னொரு முறை அழைக்கக் காத்திராமல் அதே அறையில் வந்து அமர்ந்துவிட்டான்.

''உங்க பேரு? தெரிஞ்சுக்கவேயில்லையே?'' என வினவினர் பத்மநாபன்.

''என் பேரா? என் பெயரையா கேட்கறீங்க ஏன்? எதற்கு?'' என்றான் அந்த ஹிப்பி.

திடுமென்று விநோதமான முறையில் அவன் தனக்குள்ளேயே சுருண்டு கொள்வது பத்மநாபனுக்கு ஆச்சர்யமளித்தது.

''ஒரு பேச்சுக்குக் கேட்டேன். விருப்ப மில்லையானல் நீங்கள் சொல்லவேண்டாமே?'' என்றார்.

''...ஸைக்கோ ஸாரநாதனைக் கோர்ட்டிலே விசாரிச்சப்போ நான் பம்பாயிலேதான் இருந்தேன்...''

'' ஊரைச் சொன்னாலும் பேரைச் சொல்லக் கூடாது, ஸார்!'' என்றான் அவன், சிரிப்பு வராமல் சிரித்து.

''இதென்ன வேடிக்கை? உங்க பேரை நாங்க தெரிஞ்சுண்டால் என்ன தப்பு? உங்களுக்கு என்ன நஷ்டம் அதிலே?''

''சும்மா தமாஷ் பண்ணினேன், ஸார்! என் பெயரை நான் சொல்லாட்டா நீங்க தெரிஞ்சுக்க முடியாதா என்ன? அதுதான் வெளியிலே டைப் அடிச்சு ஒட்டியிருக்கானே !''

'இவன் குரல் இலேசாக நடுங்கு கிறதோ?' என்று எண்ணினார் பத்ம நாபன்.

''எனக்குத் தெரியும், இவர் பேரு'' என்றாள் அனு. ''இவர்தான் ஹிப்பி மாமா !''

''ஹிப்பி மாமா! ஹிப்பி மாமா!'' என்று கைகொட்டினான் விசு.

''கரெக்ட்! ஹிப்பி மாமான்னே நீங்கள்ளாம் கூப்பிடுங்க, ஓ. கே.?''

ரயில் நகர்ந்தது.

'' உண்மையைச் சொல்லணும்னா எனக்கு ஹிப்பிகளை அவ்வளவாகப் பிடிக்காது, ஸார் !''. என்றார் பத்ம நாபன். ''நான் உங்களைப் பற்றிச் சொல்றதா நினைக்காதீங்க; பொதுவாப் பேசறேன்.''

''என்ன? அவங்களிடம் உங்களுக்கு ஏன் வெறுப்பு?''

''கழுத்து வரை முடி; கழுவப் படாத தாடி மீசை; ஆரஞ்சு நிற ஜிப்பாவில் பச்சை நிறப் பூக்களும், ஊதா நிற இலைகளும் டிசைன்; நீல நிற பாண்ட்; ஆந்தைக் கண் மூக்குக் கண்ணாடி; கழுத்திலே கண்ணாடி மணிமாலை-என்ன வேண்டிக் கிடக்கு?''

'' என்னை அப்படியே கச்சிதமா வர்ணிச்சுட்டீங்க — எழுத்தாளர் இல்லையா? அதை அப்பவே தெரிஞ்சுக்கிட்டேன். ஆனால் ஒரு திருத்தம் — இது ஜிப்பா இல்லே, குரு ஷர்ட்; இது பாண்ட் இல்லே, பெல் பாட்ஸ்.''

'' பெல் பாட்ஸோ ஹெல்—பாட்ஸ்ஸோ — எனக்குப் பிடிக்கவில்லை, சுவாமி!''

''ஹிப்பிகளின் உடை விஷயம் உங்களுக்கு ஒப்புதலாயில்லை என்ற ஒரு காரணத்துக்காக மட்டும் நீங்கள் அவர்களை வெறுக்கலாமா ? ஹிப்பி இயக்கம் எதனால் தோன்றியது என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா ?''

''மிஸ்டர்! என்னை எழுத்தாளன் என்றீர்கள் முதல்லே நான் ஜர்னலிஸ்ட் ; அப்புறம்தான் எழுத்தாளன்.''

'' சரி, சொல்லுங்க.''

'' வியட்நாம் போரை அமெரிக்க இளைஞர் சமுதாயம் வெறுத்ததால் உருவானது ஹிப்பி இயக்கம். மனிதன் மனிதனைக் கொல்வதைத் தவிர்த்துப் பரஸ்பரம் அன்பு செலுத்த வேண்டும் என்பது அதன் நோக்கம். மலர்கள் அதன் சின்னம்.

''ஆனால் அமெரிக்க ஹிப்பி இயக்கம் இந்தியாவுக்கு — சிறிய அளவில்தான் என்றாலும் — பரவுவானேன்? அதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை.''

'' ஏன் நீங்கள் விவரித்த கொள்கைகள் நல்லவையல்லவா? அவை ஏன் இங்கு பரவக் கூடாது?''

''செல்வம் கொழிக்கும் அமெரிக்காவில் எல்லாவித வாழ்க்கை வசதிகளும் பெருகி விடவே அவர்களை ஈர்க்கும் லட்சியப் பிடிப்புக்கள் இன்றி இளைஞர்கள் அலைந்தார்கள். ஹிப்பிகளானார்கள். போரை வெறுத்தது சரி, செல்வத்தைத் துறந்தது சரி. ஆனால் சோம்பித் திரிவதோடு நில்லாமல் கொடிய பழக்கவழக்கங்களுக்கும் அவர்கள் அடிமைகளாகிறார்களே ! எண்ணவே கூசுகிற கெட்ட நடத்தைகளைப் பயில்கிறார்களே! அந்த இயக்கம் இங்கே நமது இளைஞர்களைப் பீடிப்பானேன் ? அந்த இயக்கத்தில் உள்ள நல்ல அம்சங்களை இவர்கள் பின்பற்றுகிறார்களோ, இல்லையோ, கொடிய பழக்கங்கள் சுலபமாகத் தொற்றிக் கொள்ளும். இந்தியா என்ன, அமெரிக்கா போல் செல்வத்தில் உயர்ந்து விட்டதா; அல்லதுஇங்கே இளைஞர்களுக்கு லட்சியக் குறிக்கோள்களுக்குத்தான் பஞ்சமா?''

'' அப்பா ஒண்ணும் மீட்டிங்கிலே பேசலேடீ, கையைத் தட்டி விடாதே!'' என்று திறந்த வாய் மூடாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அனுவைப் பார்த்துச் சொன்னாள் அம்புஜம்.

அதைப் பொருட்படுத்தாமல் பத்ம நாபன் முடிவுரை நிகழ்த்தினார்: ''அதனால்தான் ஸார், எனக்கு ஹிப்பிக் கோலத்தில் இந்தியனைக் கண்டால் கோபம் கோபமாய் வருகிறது. அமெரிக்க ஹிப்பிகளிடம் உள்ள கொஞ்ச நஞ்சம் அனுதாபமும் எனக்கு இவர்களிடம் கிடையாது !''

''உண்மையில் எனக்குக்கூட இந்த ஹிப்பிகளிடத்தில் மோகமோ அனுதாபமோ ஒண்ணும் கிடையாது ஸார். ஏதோ இதுதான் இந்தக் காலத்தில் லேட்டஸ்ட் ஃபாஷன் அப்படீன்னு சொல்லிக்கிடறாங்க. நானும் டிரஸ் பண்ணிக்கிறேன், அவ்வளவுதான்.''

''ஐ ஆம் கிளாட். நீங்க இப்படிச் சொன்னதுக்காக உங்க வாய்க்குச் சர்க்கரை போடணும். ஆனா இப்போ எங்க கிட்டே இருக்கறது மனோகரம்தான். அம்புஜம் டின்னைத் திறந்து ஸாருக்குக்

கொஞ்சம் பட்சணம் ஸாங்க்ஷன் பண்ணு !''

'' நான் திறக்கறேன் ; நான் திறக்கறேன் '' என்று அனுவும் விசுவும் போட்டி போட்டுக் கொண்டிருந்த போது, '' நீங்க சாப்பிட்டாச்சா ? இங்கேயே சாப்பிடலாம். இன்னும் நாலு பேர் வந்தாலும் காணுகிறமாதிரி தான் அம்புஜம் சமையல் பண்ணிக் கொண்டு வந்திருப்பாள். பத்துநாளைக் கான பட்சணங்கள் வேறு. யோசிக்காதீங்க'' என்று சொல்லிப் பத்மநாபன் அந்த ஹிப்பியை வற்புறுத்தினார். ஹிப்பிகள் விஷயத்தில் அவன் தம்முடன் ஒத்த கருத்துடையவனாயிருந்ததில் அவருக்கு அவ்வளவு உற்சாகம்!

சாப்பிடும் போது, '' அப்பா ! சைக்கோ ஸாரநாதன்னு என்னமோ பேசிண்டிருந்தேளே, என்ன விஷயம்?'' என்று கேட்டாள் மீனா.

'' இப்போ எதுக்கு அதெல்லாம், ராத்திரி வேளையிலே ?'' என்றாள் அம்புஜம்.

''நெருப்புன்னா வாய் வெந்துடுமா, மாமி?'' என்றான் ஹிப்பி. ''இந்த சைக்கோ ஸாரநாதனை கோர்ட்டிலே விசாரிச்சப்போ நான் பம்பாயிலே தான் இருந்தேன். ஒரு நாள் வேடிக்கையா கோர்ட்டுக்குப் போனேன். உசந்தா ஒரு இருபதடி தூரம் இருக்கும் அவனுக்கும் எனக்கும் இடையிலே. இவனா நாற்பத்திரண்டு கொலைகளைப் புரிந்தவன்னு கண்களைக் கசக்கிண்டு ஒரு தட்வைக்கு நாலு தடவையாய்ப் பார்த்தேன். நம்பவே முடியலே. இப்போ என்னைப் பார்த்தால் கொலைகாரன்னு உங்களுக்குத் தோணுமா ? அப்படித்தான் அவனும் பார்க்கச் சர்வ சாதாரணமாக இந்தப் பூனையும் பாலைக் குடிக்குமாங்கிற மாதிரி இருந்தான்.''

''அப்படிப்பட்டவன் எதுக்காக நாற்பத்திரண்டு கொலைகள் பண்ணணும் ?'' என்று மீனா கேட்டாள்.

'' அதுதான் ஆச்சர்யம் ! அவனுக்குத் திடீரென்று அடக்க முடியாத ஒரு வெறி வந்து விடுகிறதாம். அப்போ கையிலே ஒரு மணிக் கயிற்றைச் சுற்றி எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பிவிடுகிறானாம். தனியாக யாராவது அகப்பட்டுக் கொள்ளும்போது அவங்க கழுத்திலே கயிற்றைச் சட்டென்று சுற்றி, இறுக்கி...''

''போதும், போதும்! கேட்கவே சகிக்கலே ; நீங்க அதை ஆக்ஷனோடு வேறே சொல்லிக் காட்டறேளே!..... குழந்தைகள் ராத்திரி சொப்பனம் கண்டு உளறி அடிச்சுண்டு எழுந்திருக்கப் போறதுகள் '' என்றாள் அம்புஜம், அந்த ஹிப்பியைப் பார்த்து.

''பெரியவங்களைப் பார்க்கப் போகும்போது வெறுங் கையோடு போகக் கூடாது என்பார்கள் ! அதனால் உங்களுடைய அடுத்த ஆண்டு பிறந்த நாள் விழா போஸ்டர்கள் ஐயாயிரம் கொண்டுவந்திருக்கேன். கையில் மாதிரிக்கு ஒன்று......''

'' இருந்தாலும் அந்த எமகாதகப் பயல் போலீஸ் பாதுகாப்பிலிருந்து தப்பிச்சுண்டுட்டான், பார்த்தீர்களா, அப்பா? அது எப்படிச் சாத்தியமாயிற்று? டாக்டர் குஹாவிடம் மன நோய் மருத்துவத்துக்கென்று இவன் போயிருந்தாலும் போலீஸ் பாதுகாப்பின்றியா சென்றிருக்க முடியும்? பிறகு அவரைக் கொன்றுவிட்டு இவன் கம்பி நீட்டுவது எப்படிச் சாத்தியமாயிற்று?'' — மீனா ஒரு கையால் சாப்பிட்டவாறே இன்னொரு கையால் அந்த ஹிப்பியிடமிருந்து தினசரியை வாங்கிக் கட்டம் போட்டிருந்த செய்தியை இதற்குள் படித்து விட்டிருந்தாள். பத்திரிகையைத் திருப்பிக் கொடுத்தவாறே மேற்படி கேள்வியைக் கேடடாள்.

'' அதை யெல்லாம் போலீஸிலே பேப்பர்காரன்கிட்டே சொல்வாளா ? மானம் போயிடாதா ? இதைக்கூட மூணு நாட்கள் கழிச்சு வேறே வழியில்லாமல்தான் சொல்லி இருக்கா. மேற்கொண்டு ஏதாவது ஒரு கொலை நடந்து விட்டால், 'சைக்கோ தப்பித்துக் கொண்ட விவரத்தை ஏன் வெளியிடலை? ஜனங்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்திருந்தால் அவர்கள் முன்ஜாக்கிரதையாக இருந்திருப்பார்களே ; கொலையைத் தவிர்த்திருக்கலாமே' என்று எவனாவது கேட்டுடுவான். அதுக்குப் பயந்துதான் மூணு நாளைக்கு மேல் விஷயத்தை மறைக்காமல் நிருபர்களைக் கூப்பிட்டு அனுப்பி விட்டார்கள்.''

''இதே மூணு நாளைக்குள்ளே அந்த சைக்கோவைக் கண்டுபிடிச்சு அரஸ்ட் பண்ணி யிருந்தாளானா திமிலோகப் படும். அவன் எவ்வளவு சாமர்த்தியமா தப்பிச்சுக்கப் பார்த்தான், இவா

அதுக்கு இடம் கொடுக்காமே எப்படி வல்லவனுக்கு வல்லவனு நடந்துண்டா என்றெல்லாம் விவரமாகச் சொல்லியிருப்பா '' என்றுள் அம்புஜம்.

''அவா எவ்வளவுதான் இந்த மானக் கேட்டை மூடி மறைக்க முயன்றுலும் முடியாது. அம்புஜம்! பத்திரிகைச் சுதந்திரம் இன்னும் அடியோடு பட்டுப் போயிடலே. நிருபர்கள் சும்மாவிட மாட்டார்கள். போலீஸ் செய்தி வந்த சூட்டோடு பிரசுரமாகியிருக்கு. மேற்கொண்டு தகவல்கள் சேகரிக்க நேரம் இருந்திருக்காது. ஆனுல் நாளைப் பத்திரிகையில் நிருபர்கள் தூண்டித் துருவிக் கண்டுபிடித்த விவரங்கள் வெளியாகும் பார்!''

ஹிப்பி ஒரு கொட்டாவி விட்டான். ''காலம்பற பார்க்கலாம் ஸார்!'' என்று சொல்லிவிட்டுப் பத்திரிகையைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு எழுந்தான். ''போய்க் கையைக் கழுவிண்டு அப்படியே படுத்துக்கறேன்'' என்று கூறி நடந்தான்.

இலைகளையெல்லாம் வாரி வெளியே எறிந்தாள் அம்புஜம். ஜன்னல் வழியே கையைக் கழுவிக் கொண்டு படுக்கைகளை விரிக்கத் தொடங்கினுர் பத்மநாபன். ''ஏதோ ஹிப்பி மாதிரி உடுத்திண்டாலும் தான் ஒரு ஹிப்பி இல்லேங்கிறுனே, அந்த மட்டும் சந்தோஷம்'' என்றுர்.

மீனு கோபமாகக் கூறினுள்: ''நீங்க நினைக்கிறது தப்பு. நிலைமையைத் தலை கீழா மாத்தறேள். ஹிப்பிகளைப் பிடிக்காது. அவர்கள் கொள்கைகளில் அக்கறை இல்லை என்பவன் உடை மட்டும் ஹிப்பி பாணியில் அணிவானேன்? எதுக்கு இப்படி வேஷம் போடணும்? இந்த ஆசாமியே போலி, அயோக்கியன்னு எனக்குத் தோணறது.''

''இந்தா மீனு! நம்ப குடும்பத்தில் கதை எழுத உன் அப்பா ஒருத்தரே இப்போதைக்குப் போதும். நீ வேறே கற்பனைக் குதிரையைத் தட்டிவிடாதே'' என்று அவள் வாயை அடைத்தாள் அம்புஜம். பின்னர், ''எனக்கென்னவோ அவனைப் பார்த்தால் நல்ல பிள்ளையா லட்சணமாத்தான் தோணித்து; உங்க அக்கா பெண்ணுக்கு வரன் வரன்னு அடிச்சுக்கருளேன்னு ஞாபகம் வந்தது'' என்றுள்.

''நல்ல வேளை, அவனை ஜாதகம் கேட்காமல் விட்டியே!'' பத்மநாபன் சிரித்தபடியே தலையணையைத் தட்டிப் போட்டார்.

''ஜாதகம் கேட்கலேன்னுலும் விலாசத்தையாவது விசாரிச்சு வைச்சுக்கலாம் இல்லையா?''

''என்னம்மா இது? அவன் என்ன ஜாதியோ, குலமோ? என்னென்னவோ சொல்லிண்டே போறியே! அப்பா வேணும்னு இந்தக் காலத்தில் ஜாதி வித்தியாசம் பார்க்கக் கூடாதுன்னு நினைக்கலாம். ஆனுல் அத்தை அப்படி இல்லையே!''

''எல்லாம் நம்மடவா மாதிரிதான், மாமா மாமின்னு வாய் நிறையக் கூப்பிட்டு வக்கணையா அழகாப் பேசறுன்.''

''பேச்சை வைத்து இந்தக் காலத்திலே எதையும் சொல்ல முடியாது, அம்மா. நம்ம தெருவிலேயே இருக்கிற ஆளும் கடசிக்காரா என்னைப் பார்த்து, 'குழந்தே! ஆத்திலே அப்பா இருக்காளா'ன்னுதான் கேக்கறு. அவா நம்ம வீட்டுக்குள்ளே வந்துட்டா அப்பா எப்படிப் பேசறுங்கறே? 'வாங்க, இருந்துக்கிடுங்க. என்ன சாப்பிடறீக? கொஞ்சம் காப்பி கொண்டாறச் சொல்லட்டுங்களா'ன்னு கேட்கிறுளா இல்லையா?''

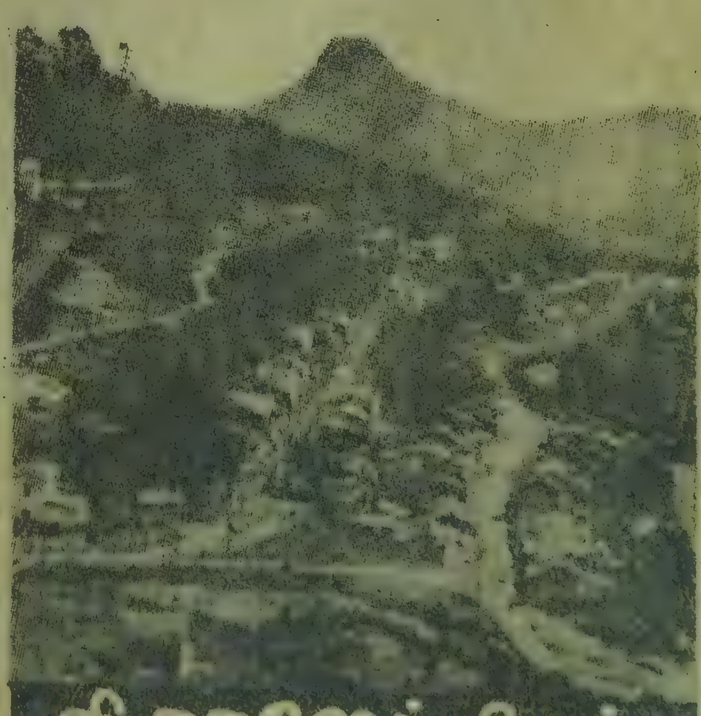
மீனு நடித்துக் காட்டியதைப் பார்த்துப் பத்மநாபன் உள்பட அனைவருமே சிரித்தார்கள். அது ஓய்ந்ததும் பத்மநாபன் கூறினுர்: ''அவனிடம் போய் என்னன்னு விசாரிக்கிறது? கடைசி வரைக்கும் அவன் தன் பெயரைக்கூடச் சொல்லலையே! செங்கல்பட்டில் இறங்கி வெளியே ஒட்டியிருக்கிற 'லிஸ்ட்'டைத்தான் பார்க்கணும்.''

பத்மநாபன் இவ்வாறு சொன்னுரே ஒழிய, செங்கல்பட்டில் ரயில் வண்டி நின்றபோது, அவர் குறட்டை விட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். அந்தப் பெட்டியில் விழித்துக் கொண்டிருந்தவள் மீனு ஒருத்திதான். ஆனுல் அவளுக்குத் தனியே கீழே இறங்கத் தயக்கமாகவும் ஓரளவு பயமாகவும்கூட இருந்தது.

பத்மநாபன் செய்யத் தவறிய காரியத்தை அந்த ஹிப்பி ஞாபகமாகச் செய்தான். 'ரிஸர்வேஷன் கிளார்க் கேட்ட போது எனக்கு நானே சூட்டிக் கொண்ட புதுப் பெயரை அதற்குள் மறந்து போனேனே! என்ன அசட்டுத்தனம்! நான் ஏதாவது ஒரு பெயரைச் சொல்லி வைக்கப் பின்னுல் அந்தப் பத்திரிகைக்காரன் இதில் ஒட்டப்பட்டுள்ள வேறு பெயரைப் பார்த்துத் தொலைத்தானுனல் சந்தேகம் ஏற்பட்டு விபரீதமாக முடியுமே! நல்ல வேளை தப்பித்தோம். இப்போதாவது நன்றுக மனனம் செய்து கொள்வோம், புதுப் பெயரை' என்று எண்ணியவனுய், ''அமிர்தலிங்கம், அமிர்தலிங்கம்'' என்று திரும்பத் திரும்ப மிருதுவான குரலில் சொல்லிக் கொண்டே பிளாட்ஃபாரத்தில் அலைந்தான் ஹிப்பி. (தொடரும்)

"சைக்கோ சாரநாதன்"

கி.ராஜேந்திரன்

4 குஹராவுக்குக் குட்பை!

கொடைக்கானல், "ஹாப்பி ஹாலிடே" என்ற ஹோட்டல். இருபத்தி நாலாம் நம்பர் அறையில் அந்த ஹிப்பி கட்டிலில் அமர்ந்து ஒரு கத்திரிக்கோலால் சர்வ ஜாக்கிரதையாக முதல் நாள் 'மெயில்' பத்திரிகையில் வெளியாகி யிருந்த சைக்கோ ஸாரநாதனின் புகைப்படத்தைக் கத்திரித்து எடுத்தான். பின்னர் 'ஸெல்லோ டேப்'பினால் அதை டிரெஸ்ஸிங் டேபிள் நிலைக் கண்ணாடியில் ஒட்டினான். கதவு தாளிடப்பட்டிருக்கிறதா என்று பார்த்துவிட்டு, ஜன்னல்களின் திரைச் சீலைகளையும் இழுத்து மூடியபிறகு வந்து கண்ணாடி எதிரே ஒரு ஸ்டூலில் அமர்ந்தான். பின்னர் மெல்ல, நிதானமாகத் தன் தாடியைப் பிய்த்து எடுத்தான். முகத்தில் ஒரு நாள் வளர்ச்சியுள்ள மயிர் இருந்ததால் ஒட்டப்பட்டிருந்த தாடி, மீசை ஆகியவற்றைப் பிய்ப்பது அத்தனை சுலபமாக இல்லை; ஏன் வேதனையாகக் கூட இருந்தது. எந்தவிதமான 'பவரு'மில்லாத வெறும் கண்ணாடி பொருத்தப்பட்ட ஆந்தைக் கண் மூக்குக் கண்ணாடியைக் கழற்றிப் போட்டான். தலை வழுக்கையை மூடி, கழுத்துவரையில் நீண்ட டோப்பாவை அகற்றினான். ஒப்பனை நீங்கப் பெற்றதும் அவன் நிலைக் கண்ணாடியில் ஒட்டப்பட்டிருந்த படத்தையும் அதன் அருகில் தெரிந்த தன் பிரதிபிம்பத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான். டோப்பாவை பிரஷ்ஷால் நீவி விட்டபடியே, "துளிக்கூட வித்தியாசம் இல்லை; ஜெயிலில் ஃபோட்டோ நன்றாகத்தான் எடுத்திருக்கிறார்கள்" என்று முணுமுணுத்தபோது அவன் அதரங்களில் ஒரு திருப்திமிக்க புன்முறுவல் அரும்பியது. கண்கள் பளபளத்தன. உள்ளங் கைகள் ஒன்றை ஒன்று தடவிக் கொடுத்தன, விரல்களைப் பிடித்து விட்டன.

நிலைக் கண்ணாடியில் பெரிதாகத் தெரிந்த அவன் முகம் சிறுத்துக்கொண்டே வந்து அவன் முழு உருவமும் இப்போது தெரிந்தது. அது மட்டுமல்ல, அவன் கைதிக் கூண்டில் நிற்பதும் புரிந்தது. சுற்றிலும் வழக்கறிஞர்களும்

பார்வையாளர்களும் நீதிபதியும்
நீதிமன்றத்தில் பணியாற்றும்
பிறரும் இருந்தார்கள். வழக்கு
விசாரணை நடந்து கொண்டிருந்
தது. டாக்டர் குஹா, ஆணித்
தரமாக, அழுத்தந் திருத்தமாகச்
சாட்சி சொன்னார் : ''நான்
கைதியை ஒரு நாள் இரு நாட்கள்
அல்ல, இரண்டு வாரம் கோர்ட்
டார் அனுமதி பெற்றுப் பரிசோ
தித்திருக்கிறேன். தீர்மானமாகச்
சொல்கிறேன். ஸாரநாதன்
கொலைக் குற்றம் சாட்டப்பட்
டுத் தூக்கில் தொங்க வேண்டிய
வன் அல்ல. மருத்துவ மனையில்
சேர்க்கப்பட்டு மனோதத்துவ
நிபுணர்களிடம் சிகிச்சை பெற
வேண்டியவன்.''

நீதிபதி குறுக்கிட்டார்:
''டாக்டர் குஹா! அவனுக்குத்
தண்டனை விதிப்பதா இல்லையா,
என்ன தண்டனை கொடுப்பது
என்றெல்லாம் நிர்ணயிக்க வேண்
டியது என் பொறுப்பு. என்
வேலையில் நீங்கள் தலையிட வேண்
டாம். நீங்கள் அவனைப் பரிசோ
தித்ததில் என்ன கண்டீர்கள்?
அதை மட்டும் சொல்லுங்கள்,
போதும்!''

''மன்னிக்க வேண்டும்.
உணர்ச்சி வேகத்தில் பேசி விட்
டேன்'' என்றார் டாக்டர் குஹா.

''ஆதை என்னால் நம்பமுடிய
வில்லை. இந்த வழக்கில் ஆரம்
பத்திலிருந்தே ஒரு 'ஸென்ஸே
ஷன்' ஏற்பட்டுப் போய்விட்
டது. அந்தப் பரபரப்பில் பங்கு
பெற்றுப் பிராபல்யம் அடைய
வேண்டும் என்ற எண்ணம் பல
ருக்கு ஏற்படுவது இயற்கை.
ஆனால் உங்களைப் போல் கௌரவ
மான நிலையில் இருந்து தொழில்
நடத்துபவர்கள் மனத்தைக்
கட்டுப்படுத்தத் தெரிந்து
கொள்ள வேண்டும்.''

''யுவர் ஆனர்! நான் ஏற்
கனவே பேரும் புகழும் அடைந்
தவன். எனக்குப் புதிதாகப்
பிராபல்யம் ஏதும் வந்துவிடப்
போவதில்லை; அதை நான்
வேண்டவும் இல்லை.'' சூடாகப்
பதில் சொன்னார் குஹா.

நீதிபதியும் சளைக்கவில்லை.
''அப்படியானால் அதற்குத் தகுந்
தாற்போல் நடந்து கொள்
ளுங்கள். நீங்கள் மேற்கொண்ட
பரிசோதனைகளையும் அவற்றின்
முடிவுகளையும் பற்றி மட்டுமே
இங்கு பேசுங்கள். குரலை உயர்த்
தாமல், பதறாமல் அமைதியாகச்
சொல்லுங்கள்'' என்றார்.

* * *

டாக்டர் குஹா, பானர்ஜி
யைத் தேடி வந்தபோது பிரா
பல்யம் அடையலாம் என்ற எண்
ணம் அவருக்கு இல்லாமல் போக
வில்லை. அவருக்குப் பணம் இருந்
தது; போதுமான அளவு இருந்
தது. ஆனால் பணத்தைக் கூட
ஒரு நிலையில் 'போதும்' என்று
கருதிய மனம் புகழைக் குறித்
தும் அவ்வாறே நினைக்க மறுத்
தது. மனோதத்துவ நிபுணரான
அவருக்கு இந்த மனோதத்துவம்
புரியாமல் போகவில்லை. வழக்
கறிஞர்களோ அல்லது டாக்டர்
களோ விளம்பரம் செய்து
கொள்ளக் கூடாது என்பது அத்
தொழில்களில் எழுதப்படாத
ஆனால் வழக்கில் இருக்கிற ஒரு
சட்டம். ஆனால் விளம்பரம்,
அதை ஒதுக்குவது சாத்தியமில்
லாத வகையில் தானாகவே வந்
தால் யார்தான் வேண்டாம்
என்பார்கள்? டாக்டர் குஹா
வுக்கு இப்போது அப்படி ஒரு
சந்தர்ப்பம். அவர் வழக்கறிஞர்
பானர்ஜியைப் போய்ப் பார்த்
தாரேயாகில், அது மனநோய்
மருத்துவ உலகின் நலனுக்காகத்
தான் இருக்கும்; ஒரு மனிதன்
அநியாயமாகத் தூக்கிலிடப்படு
வதைத் தவிர்ப்பதற்காகத்தான்
இருக்கும். ஆனால் அதன் விளை
வாகப் பாரத நாட்டின் பத்திரி
கைகள் ஒன்று விடாமல் அனைத்
திலும் தம் பெயர் அடிபட்டுப்
பிரபல மடைந்தால் அதற்கு
அவர் என்ன செய்ய முடியும்?
பானர்ஜி தமது சாட்சியத்தின்
காரணமாக வழக்கில் வென்று
விடுவாரேயானால் அப்போது
பிராபல்யத்துடன் பெரும் புக
ழும் வந்து சேரும்தான். ஆனால்
இப்படித் தம் பெயர் கொடி
கட்டிப் பறக்குமே என்பதற்
காகச் சும்மா இருந்துவிட முடி
யுமா? கடமை என்று ஒன்றிருக்
கிறதல்லவா? இப்படித் தமது
புகழாசைக்கு ஒரு சமாதானத்
தையும் தேடிக் கண்டுபிடித்துக்
கொண்டுதான் டாக்டர் குஹா,
பானர்ஜியைப் போய்ப் பார்த்
தார். அவர் யோசனையின் பேரில்
தான் பானர்ஜி, ''குற்றவாளியை

ஒரு மஞேதத்துவ நிபுணர் பரி
சோதிக்கக் கோர்ட்டார் அனு
மதிக்க வேண்டும்'' என்று
கேட்டுக்கொண்டார்.

இந்தக் கோரிக்கைக்கு நீதிபதி
இணங்கிஞர். டாக்டர் குஹா,
ஸாரநாதனுடன் பல நாட்கள்,
பல மணி நேரம் பேசிஞர்.

பேசப்பேச, அவன் பேசுவதை
இவர் கேட்க கேட்க, உண்மை
யாகவே அவனுக்கிருந்த மஞே
வியாதியிலும் அதைக் குணப்
படுத்துவதிலும் இவருக்குத் தீவிர
ஈடுபாடு ஏற்பட்டு விட்டது.
தொடக்கத்தில் இருந்த பிராபல்
யம் அடையலாம் என்ற நோக்
கம் பின்னணிக்குப் போய் அடி
யோடு மறைந்தே விட்டது.
அதற்குப் பதில் இப்போது மன
நோய் உள்ள இவனைக் கொலை
காரன் என்று கருதுவது பெருந்
தவறு; இவனுக்குத் தூக்குத்
தண்டனை கிடைக்காமல் காப்
பதே தமது தலையாய கடமை;
இவனது மனநோயைக் குணப்
படுத்துவதே இனி தமது முக்கிய
குறிக்கோள் என்றெல்லாம் ஒரு
லட்சிய வெறி உண்டாகி விட்
டது. இத்தனை கொலைகளையும்
அவன் திட்டமிட்டு, செய்ய
வேண்டும் என்று தீர்மானித்துச்
செய்யவில்லை. அவனையும் மீறிய
ஓர் உந்துதலால் அவனுலேயே
தவிர்க்க முடியாத ஒரு வேகத்தில்
செய்துவிட்டான் என்று தீர்
மானமாக நம்பிஞர்.

கட்டிய மனைவியை ஓர் இளை
ஞன் ஒரு மாதம் இரண்டு மாதம்
கூட அணைக்காமல் உறுதியாக
இருக்கலாம். ஆஞல் அதன்பிறகு
அடக்க முடியாத ஒரு வெறி
அவனை ஆட்கொள்ளுமல்லவா ?

அப்படித்தான் இவனையும் அவ்வப்போது கொலை வெறி பிடிக்கிறது; ஆட்டிப் படைக்கிறது. இந்த மனேவியாதி இருப்பதால் இவன் உள்ளம் எவ்வளவு துன்பப்படுகிறது; அதை வெளியே சொல்லிக் கொள்ளவும் முடியாமல் இவன் எவ்வளவு தூரம் சங்கடத்துக் குள்ளாகிருன்; இந்த வியாதி இவனுக்கு ஏன் ஏற்பட்டது; எப்படி இவனைக் குணப்படுத்துவது? — இவையெல்லாம் பின்னல் கண்டுபிடித்துத் தீர்மானிக்க வேண்டிய விஷயங்கள். வழக்கு ஸார நாதனுக்குச் சாதகமாக முடிந்த பிறகு யோசிக்கவேண்டியவை. இப்போதைக்கு அவன் பரிதாபத்துக்குரியவன் என்பதை நிரூபித்தாலே போதும்.

போலீஸாரின் சாட்சியங்கள் பழுதில் லாமல் இவன் கொலைகாரன் எனச் சுட்டிக்காட்டிய போதிலும் டாக்டர் குஹாவின் சாட்சியத்தை நீதிபதியி ஞல் புறக்கணிக்க முடியவில்லை. ஸார நாதன் கொலை செய்தான்; ஆனல் அவன் முன்கூட்டியே திட்டமிட்டு எதை யும் செய்யவில்லை. என்ன செய்கிறேம் என்று தெரியாமலேயே செய்தான் — இந்த முடிவுக்குத்தான் நீதிபதி வர வேண்டியிருந்தது. அதே சமயம் ஸார நாதனை விடுதலை செய்வதும் முடியாது. அவனல் சமூகத்துக்கு ஆபத்து என்ப தோடு, நடந்த கொலைகளுக்கு அவன் முழுமையாக இல்லாவிடினும் பெருமள வுக்குப் பொறுப்பு ஏற்றேயாக வேண்டும்.

''....ஆகவே இவனுக்கு ஆயுள் தண் டனை விதிக்கிறேன்.'' — நீதிபதி தீர்ப் பைப் படித்துவிட்டு எழுந்து செல்ல முற் பட்ட சமயம் டாக்டர் குஹா, ''மைலார்ட்! மைலார்ட்! ஒரு விண் ணப்பம்!'' என்றார்.

''என்ன?'' — அதிருப்தியைத் தெரி யப்படுத்தப் புருவங்களைச் சுருக்கி, நேர மாகி விட்டதை உணர்த்தக் கைக் கடி காரத்தைப் பார்த்தார் நீதிபதி.

''மைலார்ட்! கைதியைச் சிறைச் சாலையில் போடுவதுடன் நின்றுவிடக் கூடாது. சிறையில் கைதிகள் நோய் வாய்ப்பட்டால் அவர்களை ஆஸ்பத் திரிக்கு அழைத்துப் போய்ச் சிகிச்சை பெற வசதி செய்ய வேண்டியது போலீஸார் கடமை. அந்தக் கடமையை ஸாரநாதன் விஷயத்திலும் அவர்கள் நிறைவேற்ற வேண்டும். வாரம் ஒரு முறை அவர்கள் என் மருத்துவ மனைக்கு ஸாரநாதனைத் தக்க பாதுகாப்போடு அனுப்பி வைக்கட்டும் சிகிச்சைக்கு.''

''நீங்கள் சொல்வதில் நியாயம் இருக்கிறது, மிஸ்டர் குஹா! ஆனல் போலீஸார் கைதிகளை மருத்துவமனைக்கு அழைத்துப் போவதைத்தான் நான் கண்டிருக்கிறேனே ஒழிய ஒரு டாக்டர் தாமாகவே கைதிக்குச் சிகிச்சை செய்ய முன் வந்து பார்த்ததில்லை.''

''மைலார்ட்! நான் இதை ஸார நாதனிடம் கொண்ட கருணையினலோ அல்லது எனக்குச் செல்வமோ புகழோ கிடைத்து விடும் என்பதற்காகவோ சொல்லவில்லை. மனநோய் மருத்துவத் துறை இதனல் பயன் அடையக்கூடும் என்பதொன்றே என் நோக்கம். ஸார நாதனிடம் இருப்பது ஓர் அபூர்வமான மனநோய். அதனை மேலும் ஆராய்ந்து காரணங்களையும் சிகிச்சை முறைகளை யும் கண்டறிய விரும்புகிறேன். மேலும் இவன் கொலைகாரன் எனப் போலீஸார் கருதுவதால் இவனைத் தகுந்த டாக்ட ரிடம் அழைத்துப் போகும் விஷயத்தில் அவர்கள் அலட்சியமாய் இருக்கக் கூடும்.''

பானர்ஜி இந்தச் சமயத்தில் துள்ளி எழுந்து, ஸாரநாதனின் வழக்கறிஞர் என்ற முறையில் டாக்டர் குஹாவின் கோரிக்கைக்கு மேலும் அழுத்தம் கொடுத்துப் பேசினர்.

''கைதியின் வழக்கறிஞர் சமர்ப்பித் துள்ள கோரிக்கையை நீதிமன்றம் ஆமோதிக்கிறது. போலீஸார் தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும் என்று இந்நீதிமன்றம் உத்தரவிடுகிறது.'' இவ் வாறு கூறிவிட்டு நீதிபதி தமது தனி அறைக்குச் சென்றர்.

* * *

டாக்டர் குஹாவின் அறையில் ஒரு மேஜை. மண்ணும் எருவும் கலந்து பரப் பினல் தோட்டம் போடலாம்; அத்தனை விசாலமானது! ஆனல் அது அவ்வாறு பயன்படாமல், டாக்டர் குஹாவின் 'டை பின்'னில் இருந்த வைரத்தோடு போட்டி போட்டுக் கொண்டு பளபளத் தது. அதன் பின்னல் ஒரு நாற்காலி. அது சுழலும், முன்னும் பின்னும் சாயும், உயரும், தாழும், ரப்பர்ச் சக்கரங்களின் மீதாக 'விர்ர்' ரென்று ஓசையின்றி நகரும். ரப்பர் குஷன் வைத்து மிருது வான தோலினல் மூடித் தைக்கப்பட்ட ஆசனம் அது. ஆபீஸில் மாம்பலகை யால் செய்த நாற்காலியிலேயே உடலை அஷ்ட கோணலாக வளைத்துக்கொண்டு தூங்கும் திறன் படைத்த ஆசாமிகள் இதில் உட்கார்ந்து பார்க்க வேண்டும். ஓ! அப்புறம் கும்பகர்ணனை எழுப்பிய படலம்தான் நடக்க வேண்டியிருக்கும். ஏதோ தேன்கூட்டின் அருகில் இருக் கிறேமோ என்று நினைக்கும்படி அறை யில் 'ஹம்ம்ம்' என்று ஓர் ஓசை. குளு குளு சாதனம் வழங்கும் தாலாட்டுத்

''என் காற்றாடியை உங்க ராஜு மொட்டை மாடியிலிருந்து ஹைஜாக் பண்ணிட்டான் சார் !''

தான் அது. முத்தைப் பொடி செய்து குழைத்துப் பூசியிருக்கிறார்களோ என்று எண்ணும்படி சுவர்களில் ஒரு வழவழப்பு, வெண்மை. டாக்டர் பெற்ற பட்டங்கள் பல அவற்றில் சட்டம் போட்டு மாட்டப் பட்டிருந்தன. போனால் போகட்டும் என்பது போல் ஒரே ஒரு இயற்கைக் காட்சிப் படத்துக்கும் இடம் இருந்தது. ஜன்னலை இளம் நீல நிறத்தில் 'வெனீஷியன் ப்ளைண்ட்' மறைத்தது. மங்கலான செயற்கை ஒளியை மறைவாகப் பொருத்தப் பட்டிருந்த டியூப் லைட் சிந்தியது.

அறையின் ஒரு பக்கத்தில் 'கௌச்'. அது கட்டிலுமல்ல; தொட்டிலுமல்ல. தாழ்வான, அகலமான, விசுப்பலகை போல்தான். ஆனால் ஒரு பக்கம் சற்று உயர்த்திக் கொள்ளலாம், சாய்ந்த நிலையில் படுக்க விரும்பினால். அதிலும் மென்மையான தோல் போர்த்திய ரப்பர் குஷனிங் நெடுகிலும் உண்டு.

அதில் படுத்தால்... ஐயோ! சுகமாவது சுகம்! ஆனால் பாவம், மன நோய் உள்ளவர்களுக்கு அதில் படுத்தாலும் சாந்தி கிடைக்காது. அதற்கு மேல் ஓர் ஊசியும் போடுவார் டாக்டர் குஹா. அவர்கள் உடலைத் தளர்த்தி, மனத்தை இலேசாக்கிப் பேச வைப்பார், கேட்பார் —இதுதான் அவர் சிகிச்சை முறை.

இந்த இடத்துக்கு வந்து, இத்தகைய சிகிச்சையைத்தான் கடந்த ஆறு மாதங்களாய்ப் பெற்று வந்தான் ஸாரநாதன். டாக்டர் குஹா அவனுக்கு ஒரு ஜோடி பைஜாமா — ஜிப்பா கூட வாங்கிக் கொடுத்தார். தம்மைக் காண வரும்போது அவன் சிறைச்சாலை உடைகளைக் களைந்துவிட்டு இவற்றை அணிந்து வரவேண்டுமெனப் பணித்தார்.

ஒரு முறை ''மார்னிங் நியூஸ்'' நிருபர் டாக்டர் குஹாவைப் பேட்டி கண்டு எழுதினார். பொதுவாக மனநோய் மருத்துவம் பற்றி அமைந்த பேட்டியின் இடையில் ஸாரநாதன் பற்றியும் சில வார்த்தைகள் சொன்னார் டாக்டர். அவன் பூரணமாகக் குணமடையவில்லை என்றாலும் அவன் நிலையில் அபிவிருத்தி காணப்படுவதாகக் கூறினார்.

வெறும் வாயையே மெல்லுகிற நிருபருக்கு அவல் கிடைத்தது போலாயிற்று இந்தச் செய்தி. மனநோய் மருத்துவம் பற்றிக் குஹா சொன்ன பல விஷயங்களையெல்லாம் கழுத்தைப் பிடித்துப் பின்னால் தள்ளினார். ''ஸைக்கோ ஸாரநாதன் விடுதலை பெறுவானா?'' என்று பேட்டிக் கட்டுரைக்குத் தலைப்புக் கொடுத்தார். ஸாரநாதனின் மன நோய் குணமடைந்து வருகிறதென்றும் அவன் முழுமையாக சொஸ்தமடைந்து விட்டால் சமூகத்தில் அவன் ஒரு கண்ணியமான, நல்ல மனிதனாக வாழ முடியும் என்றும், அப்படி ஒரு நிலை உருவாகும்போது அவனைத் தொடர்ந்து சிறையில் வைத்திருப்பது சரியாகுமா என்ற சட்டரீதியான கேள்வி எழுகிறதென்றும் நிருபர் எழுதினார். அவன் ஒரு ஸைக்கோவாக இருந்தபோது செய்த தவறுகளுக்கு அவனைப் பொறுப்பாக்க முடியாது எனில், குணமடைந்து விட்டபிறகு அவனைப் போலீஸ் பாதுகாப்பிலிருந்து விடுவித்துவிட வேண்டியதுதானே முறை? என்ற வினாவை எழுப்பியிருந்தார். மேலும் இதுபற்றிப் பிரபல வழக்கறிஞர் பானர்ஜியைக் கேட்டபோது அவர் இது விஷயமாகத் தாம் இப்போது ஒன்றும் சொல்வதற்கில்லை என்றும் யோசித்துச் சட்ட நுணுக்கங்களை ஆராய்ந்து பார்த்த பிறகே பதில் கூற முடியும் என்றும் தெரிவித்ததாக நிருபர் விவரித்திருந்தார்.

இதையெல்லாம் படித்தபோது குஹாவுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. 'இன்னும் முட்டையே இடவில்லை. அதற்குள் கோழிக் குஞ்சுகளை எண்ண ஆரம்பித்தாகிவிட்டது! நிருபரைக் குறைகூறி என்ன பயன்? ரொம்பக் கௌரவமான பத்திரிகைகள் என்று சமீப காலம்வரை கருதப்பட்டு வந்த தினசரிகளும் சஞ்சிகைகளுமே இப்படித்தானே இன்று 'ஸென்ஸேஷ'னைத் தேடிப் போகின்றன? ஆங்கிலமாகட்டும், பிராந்திய மொழிகளாகட்டும் எம்மொழிப் பத்திரிகைகளானாலும் ஸெக்ஸூம் ஸென்ஸேஷனும்தான்!'

அந்நிருபர் ஒரு பரபரப்பை வாசகர்களிடையே ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காக இப்படி எழுதியது எவ்வளவு பெரிய தவறு என்பது விரைவிலேயே தெரிந்து போய்விட்டது. ஏனெனில் இதே நேரத்தில் ஸாரநாதன் டாக்டர் குஹாவுக்கே 'குட்பை' சொல்லத் தன்னைத் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான்! (தொடரும்)

5 டி.ஐ.ஜி விஜயம்

பத்மநாபன் குடும்பத்தினர் பயணக் களைப்புத் தீர வெந்நீரைத் தாராளமாக விட்டுக் கொண்டு குளித்து விட்டுப் புத்தாடை உடுத்திச் சாப்பாட்டுக் கூடத்தை நோக்கி நடந்தனர்.

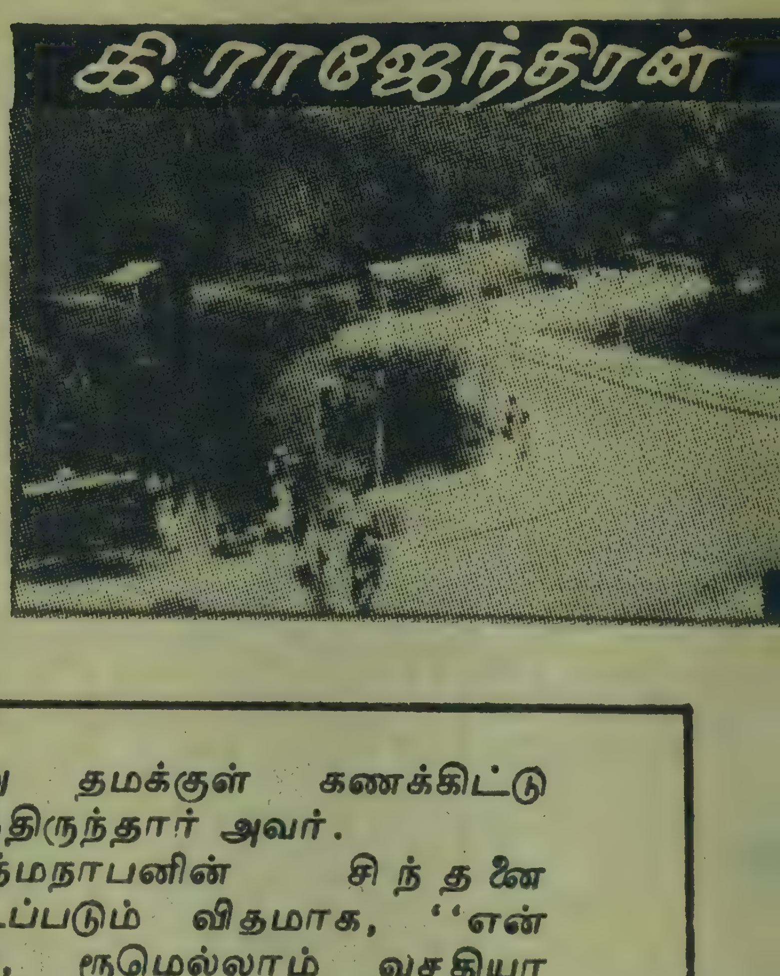
அறையைப் பூட்டிக் கொண்டு வந்த பத்மநாபன் முன்னால் சென்ற மனைவியையும் மக்களையும் பின்தொடர்ந்தார்.

''அம்மா ! அதோ, அந்த மரங்களை நெருங்கி வந்து கொண்டிருக்கும் மேகத்தைப் பாரேன் ! கையால் தொடலாம்போல் எத்தனை கிட்டத்தில் இருக்கு !'' என்று அதிசயத்துடன் தாயாருக்குச் சுட்டிக் காட்டினாள் மீனா.

அப்போதுதான் குளித்து அலங்கரித்துக் கொண்டு வந்திருந் போனால் மீனா அம்புஜத்தைவிட நாலு அங்குலம் உயர்ந்து விடுவாள்! சீக்கிரம் கல்யாணத்தைப் பண்ணி வைத்துவிட வேண்டும்!'

'அவளுக்கு இப்போ என்ன அவசரம்? பார்த்துக் கொள்ளலாம்' என்று அலட்சியப்படுத்திக் கல்யாணத்தை ஒத்திப் போட்டு விட்டுப் பின்னால் கையைப் பிசைந்து கொண்டு நின்ற பெற்றோர்கள் சிலரைப் பத்மநாபன் அறிவார். அதே தவற்றைத் தாமும் செய்துவிடக் கூடாது என்பதில் அவர் குறியாக இருந்தார். இருபது வயதுவரை பரவாயில்லை, இருபத்திரண்டானால் மாப்பிள்ளை கிடைப்பது சிரமம்; அதற்கு மேல் போனால் ஆபத்து

தார்கள் என்பதோடு மனோரம்மியமான புதிய இடத்துக்கு வந்த மகிழ்ச்சி காரணமாய் உடலெங்கும் ஒரு மலர்ச்சி விகசிக்கும் அவர்கள் தோற்றம் மலைய மாருதம் போல் நெஞ்சைக் குளிர்விப்பதாய் இருந்தது.

'நம்முடைய கண்ணே பட்டுவிடும் போலிருக்கே! அனசூயாவுக்கு நாம் புதிதாக வாங்கிக் கொடுத்திருக்கும் 'பாக்ஸ்' காமிராவால் அம்மாவையும் பெண்ணையும் சேர்த்து நிற்க வைத்து ஒரு ஃபோட்டோ எடுக்க வேண்டும்!' என்று தமக்குள் சொல்லிக் கொண்டார் பத்மநாபன். 'இன்னும் ஓரிரு வருஷங்கள் என்று தமக்குள் கணக்கிட்டு வைத்திருந்தார் அவர்.

பத்மநாபனின் சிந்தனை தடைப்படும் விதமாக, ''என்னங்க, ரூமெல்லாம் வசதியாயிருக்கா?'' என்று கேட்டார், கைகூப்பி வணக்கம் செலுத்திய ஒருவர். பிறகு தம்மைத் தாமே அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார்:

''நான்தானுங்க இந்த ஹாப்பி ஹாலிடேயை நடத்தறது. ஏதாவது வேணுமானால் சொல்லுங்க, ஏற்பாடு செய்து தரேன்; வெந்நீர் சரியா வருதில்லே?''

''ஓ! எல்லாம் சௌகரியமாகவே இருக்கு'' என்றார் பத்மநாபன், அங்கு வந்தது முதல்

அம்புஜம் கூறிய பல குற்றங்களேயும் ஒதுக்கித் தள்ளியவராக. குறைகளேப் பட்டியல் போடப் பண்பாடு இடம் தரவில்லே.

''அன்னம் பத்திரிகை நம்மது தானுங்களே ?''

''இல்லவே இல்லே!'' அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு மறுதளித்தார் பத்மநாபன். ''அதில் நான் துணே ஆசிரியராகப் பணியாற்றுகிறேன், அவ்வளவுதான். நீங்க பெரிய பொறுப்பை எல்லாம் என் தலேயில் கட்டாதீங்க. கற்பனேயில்கூட அவ்வளவு சுமையைத் தாங்க முடியாது என்னுலே.''

அவரிடமிருந்து தப்ப முயன்றவர்போல், ''சாப்பிட்டு விட்டு வரேன்'' என்று கூறி நகர்ந்தார் பத்மநாபன். அவருக்காக அம்புஜமும் குழந்தைகளும் காத்திருந்தார்கள்.

''போங்க, போங்க. பசங்களெல்லாம் பசியோடே இருக்கும்'' என்ருர் தனராஜ்.

''என்ன சொல்கிருர்?'' என்று வினவிஞள் அம்புஜம், பத்மநாபன் தனராஜை விட்டுப் பிரிந்து அவர்களே நெருங்கியபோது.

''ரூம் ரிஸர்வ் பண்ணச் சொல்லிக் கடிதாசு போட்டபோது ஆபீஸ் 'லெட்டர்ஹெட்'டில் எழுதிட்டேன் போலிருக்கு, ஞாபகம் இல்லாமே. அவன் அன்னம் பத்திரிகையே எனக்குத்தான் சொந்தம்னு முடிவு பண்ணிட்டான்! இதிலேயிருந்து என்ன தெரியறதுன்னு. அப்படிப்பட்ட பெரும் செல்வந்தர்கள் தான் இங்கே வந்து தங்குவான்னு! ஆக, நாம் சரியான இடத்துக்குத்தான் வந்து சேர்ந்திருக்கோம், ஆரம்பத்தில் நாம் போட்டதிட்டத்தின்பிரகாரம்.''

''அது என்ன பெரிய மனுஷாளோ, ஆடம்பர ஹோட்டலோ எனக்கு ஒண்ணும் புரியலே. கட்டில்லே உட்கார்ந்தா மெத்தைக்குப் பஞ்சு அடைக்கிறதுக்குப் பதில் எலிகளேப் பிடிச்சுத் திணிச்சு இருக்கிற மாதிரி குண்டும் குழியுமா இருக்கிறதோடே கீங்கீங்னு கத்த வேறே செய்யறது. ரூமை விட்டு வெளியே வந்தால் வராந்தாவில் கண்ணுடியெல்லாம் ஒடிசலும் விரிசலுமாய் இருக்கு. ஜன்னலுக்குக் கொக்கிதான் இல்லே, புது கர்ட்டனுவது போடப்படாதா?

அமிர்தலிங்கம் உடனே பதில் கூறவில்லே: அந்த ஹிப்பியின் கண்கள் பம்பரக் கயிற்றில் நிலேகுத்தி நின்றன !

கதவுக்கெல்லாம் ஒரு பெயிண்ட் அடிக்கக்கூடாதா? மேஜை நாற் காலி ஒவ்வொண்ணும் இரண்டு பாட்டில் வார்னிஷைக் குடிக்கத் தயாராயிருக்கும் போலிருக்கு!''

''உஷ்! அம்மா அவர் வரார்; அக்கம் பக்கம் பார்த்துப் பேசு'' என்று கிசுகிசுத்தாள் மீனு.

''என்னங்க இன்னும் நிக்க றீங்க? உட்காருங்க!'' என்று நாற்காலிகளை இழுத்துவிட்டு உப சரித்தார் தனராஜ். ''இந் தாப்பா, இந்த டேபிள்ளே இலை யைப் போடு சீக்கிரம்'' என்று அதட்டினார்.

''இந்த ஹோட்டலைக் கட்டி எத்தனை வருஷங்களாச்சு?'' என்று அவரைக் கேட்டாள் அம் புஜம். அவள் குரல் சண்டைக்கு இழுப்பது போன்று தொனிக்கவே பத்மநாபன் பயந்து போனார்.

ஆனால் தனராஜ் இந்தக் கேள்வி யால் ரொம்ப உற்சாகமடைந்த வராகக் காணப்பட்டார். இதற் காகவே காத்திருந்தவர் போல ஒரு நாற்காலியை அவர்கள் அருகே இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு பேச ஆரம்பித்தார்.

''இதெல்லாம் ஒரு காலத் திலே ஆர்மி பாரக்ஸ்ஸா இருந்த துங்க. நான் சொல்றது பிரிட் டிஷ் ஆட்சிக் காலம். வோர்ல்ட் வார் டூ பீரியட்!''

''அப்போ அடித்த பெயிண்ட் தான்'' என்று முணுமுணுத் தாள் அம்புஜம்.

''அம்மா, பிளீஸ்!'' என்று பேசாதிருக்கும்படி ஜாடையாகக் கெஞ்சினாள் மீனு.

அம்புஜம் சொன்னது தன ராஜ் காதில் விழுந்ததோ இல் லையோ, அவர் தொடர்ந்தார்: ''அந்த நாளிலே ராணுவத்திலே யிருந்து பெரிய பெரிய ஆபீஸ ருங்க இங்கே விடுமுறையில் வந்து தங்குவாங்க.''

''அதுதானே பார்த்தேன், இந்த ஹோட்டலே ஓர் அலாதியான விதமா அமைஞ்சிருக்கேன்னு.''

''ஆமாங்க, ஒரே கட்டடமா மாடி மேலே மாடியா இல்லாமே இரண்டு இரண்டு அறைகளா தனித் தனிக் கட்டிடங்களா யிருக்கும். இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாய் விசாலமான இடத்தில் பரவலாகக் கட்டி யிருக்காங்க.''

''அதிலே ஓர் அலாதி அழகு, அமைதி எல்லாம் இருக்கு. ஐ லைக் திஸ் பிளேஸ்'' என்றார் பத்மநாபன்.

''இந்தா ஸாருக்கு இன்னொரு அப்பளாம் போடு'' என்றார் தனராஜ்.

''இப்போ புதுசா ஒரு அப்பளாம் வரவழைக்கிறேன்; சாப்பிட்டுப் பார்த்துச் சொல்லுங்க. மதுரையிலே ஓர் அநாதை ஆசிரமம் நடக்குது. அவங்க இப்படி ஊறுகாய், அப்பளாம், கூடை நாற்காலின்னு பல பொருள்களைச் செய்து விற்கிறாங்க. இத்தனை நாட்களா நான் அம்மாமி அப்பளாம்தான் வாங்கறது. இந்த ஸீஸனிலேதான் இவங்க வற்புறுத்திக் கேட்டதாலே மாத்தினேன். ஒரு தர்ம ஸ்தாபனத்துக்கு உதவின மாதிரியும் ஆச்சு இல்லீங்களா?''

பத்மநாபன் தலை யாட்டியபடியே, ''வருஷத்தில் மூணு மாசம் உங்களுக்குப் பிஸினஸ் நடக்குமா?'' என்றார்.

''ஸெகண்ட் ஸீஸன் இரண்டு மாசமுங்க. வருஷத்திலே நாலு மாசம் ஃபுல்லா இருக்கும். ரெண்டு மாசம் சுமாரா இருக்கும். பாக்கி நாளெல்லாம் பூட்டி வைச்சுட வேண்டியதுதான் ஹோட்டலை.''

'இந்த அறைக்குப் போய் இத்தனை வாடகையா? என்று கேட்டாயே காரணம் இப்போ புரிகிறதா?' என்று வினவுவதுபோல் தம் மனைவியைப் பார்த்துத் தலையைச் சொடுக்கினார் பத்மநாபன். பின்னர் மீண்டும் தனராஜை நோக்கினார். ''ஆட்கள்?''

''ஒருத்தர் இரண்டு பேர் தவிர பாக்கி யெல்லாம் ஸீஸனுக்கு மட்டும் வேலைக்கு வரவங்கதான். இதோ சாதத் தட்டோடு வருகிற பையன் மதுரையிலே படிச்சுக்கிட்டிருக்கான். என்ன தம்பி? எந்த வகுப்புப் படிக்கிறே நீ?''

''பியூஸி... சாதம் வைக்கவா?'' என்றான் பையன்.

அவனுக்குப் போதும் என்று கை நீட்டிவிட்டு ''நல்ல ஏற்பாடுதான்''என்றார் பத்மநாபன்.

''அடுத்த வருஷம் இன்னும் நல்லா இருக்குங்க. கட்டிலுக்கெல்லாம் டன்லப் பில்லோ மாத்தப் போறேன். அதுக்கு மட்டுமே இருபத்திரண்டாயிரம் ரூபாய் வரைக்கும் ஆகிறது.''

''ஒவ்வொரு வருஷமும் வருகிறவர்களிடமெல்லாம் இவர் இதையே சொல்லிண்டிருப்பார் போலிருக்கு-அடுத்த வருஷம் இன்னும் பிரமாதமாயிருக்கும்னு!'' அம்புஜம் மகளிடம் இவ்வாறு காதோடு காதாகக் கூற மீனு சிரித்து விட்டாள்.

''என்ன சொல்றீங்க அ ம் மா ?'' என்று தனராஜ் கேட்க, அம்புஜம் சரேலெனப் பின்வாங்கத் தீர்மானித்தவளாய் அவர்கள் பேச்சு எதையுமே செவிமடுக்காதவள் போல, ''சாப்பிடேண்டா சீக்கிரம்! நீ சாப்பிட்டு முடிக்கிறதுக்குள்ளே ஸீஸனே முடிஞ்சுடும்! மெட்ராஸுக்குக் கிளம்ப வேண்டியதுதான்!'' என்று வி சு வை மிரட்டினாள்.

''நான் சொல்றேன், ரூம் வாடகை கொஞ்சம் அதிகம் என்று என் ஒய்ஃப் அபிப்பிராயப்படுகிறாள். உண்மையில் எ ன க் கு ம் அப்படித்தான் தோன்றுகிறது'' என்றார் பத்மநாபன்.

''பணத்தைக் கொடுத்தாலும் பளிச் சென்று அறைகள் இருந்தால் தேவலை'' என்று தைரியமாகச் சொன்ன அம்புஜம் ''அழுது வடியறது'' என்று அடங்கிய குரலில் கூறினாள்.

''அம்மா! நான் கேக்கறேன்னு கோவிக்காதீங்க. கொடைக்கானலுக்கு எதுக்காக வரது? அறைக்குள்ளே உட்கார்ந்து அது அழுது வடியறதைப் பார்த்து நாமும் விசனிக்கவா? இரவு படுக்க மட்டும்தான் நீங்க ரூமுக்கு வரணும். பாக்கி நேரமெல்லாம் வெளியே சுத்தணும். நிறைய நடக்கணும்; இயற்கைக் காட்சிகளை, மலைகளை, அருவிகளை, பட்சிகளை, ஓடைகளை யெல்லாம் ரசிக்கணும். 'பிக்நிக்' போகணும். ஏரியில் ரோயிங் செய்யணும். ஹார்ஸ் ரைட் ப ண் ண ணு ம். இவற்றையெல்லாம் செய்தா மனசு சந்தோஷமா யிருக்கும். பஸ்ஸில் ஏறிக்கிட்டு பேரீஜம், ஸில்வர் காஸ்கேட், பில்லர் ராக்ஸ் போன்ற இடங்களுக்கெல்லாம் போயிட்டு வாங்க. நம்ம ஹோட்டல் பஸ்ஸே இங்கே யெல்லாம் உ ங் க ளை அழைச்சுக்கிட்டுப் போகும். சார்ஜ் கிடையாது. இப்படியெல்லாம் சுத்தி அலைஞ்சுட்டு வந்தீங்கன்னு கபகபன்னு பசிக்கும். கொடைக்கானலுக்கு வரவங்களுக்கு முக்கியமா குளிக்கத் தாராளமா வெந்நீர், பசிக்கு நல்ல சாப்பாடு. இவைதான் தேவை. இவற்றை நான் தரேன்.''

''சமையல் ரொம்ப நல்லாத்தான் இருந்தது'' என்று ஒப்புக்கொண்டாள் அம்புஜம், — அவர் பேச்சில் மிரண்டு

போய் அல்ல; மனம் விட்டுத்தான் கூறினாள்.

"உங்களை மாதிரி லேடீஸ், சமையல் நல்லா இருந்ததுன்னு சொல்லும்போது தான் எனக்குத் திருப்தி" என்றார் தனராஜ். "இன்னொரு பிளேட் ஃப்ரூட் ஸாலட் கொண்டு வரச் சொல்லட்டா பாப்பாவுக்கு?"

அம்புஜம், "வேண்டாம் வேண்டாம்" என்றபோதே அனுவும் விசுவும் "வேண்டும்! வேண்டும்!" என்றார்கள்.

"ஒரு பிளேட் போதும்; ஆளுக்குப் பாதியா எடுத்துக்கட்டும்" என்றாள் அம்புஜம்.

தனராஜ் அதற்கு ஏற்பாடு செய்து விட்டுத் தொடர்ந்தார்:

"நீங்க ஃப்ராங்க்கா பேசறதை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனா நான் பணத்தைப் பிடுங்கறதா மட்டும் நினைக்காதீங்க. ஸார் எழுத்துத் தொழில்லே கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதிக்கிறார். பணத்தோட அருமை அவரைப் போலவே எனக்கும் தெரியும். என்னோட ஃபாதர் விறகு வெட்டிக்கிட்டுப் போக இந்தக் காடுகளுக்கு வருவார். நானும் வந்து கோடாலி புடிச்சு உதவி யிருக்கேன், பள்ளிக்கூடத்திலே லீவு விடறப்போ. மலையை விட்டு இறங்கி விறகு விற்போம். அது ஒரு காலம். நாலைஞ்சு விறகுத் தொட்டி அவருக்குச் சொந்தமாச்சு. சண்டை சமயத்திலே நல்லா சம்பாதிச்சார். யுத்தம் முடிஞ்சதும் இந்த இடத்தை ராணுவத்தினரிடமிருந்து கட்டடங்கள் உள்படச் சல்லிசா ஏலத்திலே எடுத்தார். பேரிக்காய்த் தோப்பாக்கலாமா? உருளைக்கிழங்கு பயிர் பண்ணலாமான்னு யோசிச்சுக்கிட்டிருந்தார். ஹோட்டல் வைக்கலாம்னு யாரும் நினைக்கலே. எனக்குத்தான் தோணிச்சு. நான் இன்னிக்குச் சௌகரியமா யிருக்கேன். என் பெயரைப் பிரபலப்படுத்திக்கிட்டு இருபது பஸ் வேறே ஓடுது."

"ரூமுக்குப் போனதும் உன் அப்பாவை மறக்காமெ இவர் சொன்னதை யெல்லாம் குறிச்சுக்கொள்ளச் சொல்லு. பத்திரிகையிலே போட்டோ போட்டு எழுத வேண்டி யிருக்கும்" என்று அம்புஜம் தன் மகளிடம் ரகசியம் பேசினாள்.

"ஸார் சொன்னார், இங்கே அமைதியாக இருக்குன்னு. அவர் எழுத்தாளர். அவருக்குத்தான் அமைதியின் அருமை தெரியும். எங்களுக்கு இது அசௌகரியமா இருக்கு. எல்லாச் சாமானும் டவுன்லேருந்து பத்து மைல் தூரம் எடுத்துக்கிட்டு வரணும். ஆனால் இந்த ஹோட்டல் கொடைக்கானல் டவுனிலேயே இருந்தால் இந்த அமைதி கிடைக்குமா? நீங்கள் வெளியே போகத்தான் வேணும்; ஆனால் இந்த ஹோட்டலுக்குச் சொந்தமான நிலப் பரப்பையும் ஒரு தடவை சுற்றி வாங்க. இயற்கையோடு அப்படியே மனசு ஒன்றிப் போயிடும். அத்தனை விஸ்தாரமான இடம். அழகான இயற்கைக் காட்சிகள்."

"அதுக்கென்ன, கொடைக்கானலில் திரும்பிய பக்கமெல்லாம் இயற்கைக் காட்சிகள்தான்" என்றாள் அம்புஜம்.

"ராத்திரி குளிரும்போது போர்த்திக்கொள்ளக் கம்பளி வேண்டும் என்று கேட்டால் அதற்கு எக்ஸ்ட்ரா சார்ஜ் பண்ணறீங்களே? அது சரியாகத் தோணலை எனக்கு" என்றார் பத்மநாபன்.

பம்பாய் கலா மன்றத்தின் கட்டட நிதிக்காக நடிகர் திலகம் சிவாஜி கணேசன் 'வியட்நாம் வீடு', 'தங்கப் பதக்கம்' ஆகிய இரு நாடகங்களை தாதரில் நடத்தினார். 1. நாடகத்துக்கு விஜயம் செய்த திரு எச். வி. ஆர். ஐயங்கார் திரு சிவாஜி கணேசனின் நடிப்பைப் பாராட்டிப் பூமாலை சூட்டுகிறார். 2. நடிகர் ராஜ்கபூர் தலைமையில் சிவாஜி கணேசன் உரையாற்றுகிறார். இந்த நாலு நாள் நாடகத்துக்கென்றே பிரத்தியேகமாகத் திறந்தவெளி அரங்கம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது ஒரு விசேஷமாகும்.

''ஸார்! கொடைக்கானலுக்கு வந்தால் குளிரும்னு தெரியாதா? நீங்க கம்பளி எடுத்துக்காமல் வந்தால் அது எங்க குற்றமா?''

''எங்களோட தப்பாகவே இருந்துட்டுப் போகட்டும். ஒரே ஒரு காரியம் மட்டும் உடனே பண்ணுங்க. எங்க அறைக்கு வெளியே வராந்தாக் கதவில் கண்ணாடி ஒடைஞ்சிருக்கு. அது வழியா சில்லுன்னு காத்து வீசறது, ரத்தம் உறைகிற மாதிரி. அதிலே இன்னொரு ஆபத்து என்னன்னு அந்த ஓட்டை வழியாக யார் வேணுமானாலும் கையை விட்டு உள்பக்கம் தாழ்ப்பாளைத் திறந்துடலாம். ராத்திரி திருடன் வந்தாக் கூடத் தெரியாது. பத்திரமில்லே'' என்றாள் அம்புஜம்.

''நான் உடனே கவனிக்கிறேன், அம்மா!'' என்றார் தனராஜ். ''பாருங்க ஸார்! லேடீஸ் வந்தாங்கன்னா அவங்க கண்ணுக்குன்னு இது மாதிரி சில விஷயங்கள் பளிச்சுன்னு தென்படும். நாமெல்லாம் இதைக் கவனிக்காமல் அலட்சியப்படுத்தி விடுவோம்.''

இவர்கள் இப்படிப் பேசிக் கொண்டிருந்தபோதே ஹாப்பி ஹாலிடேயில் தங்கியிருந்த பல விருந்தினரும் சாப்பாட்டுக் கூடத்துக்குள் வருவதும் உண வருந்திவிட்டுத் திரும்பிச் செல்வதுமாய் இருந்தார்கள். இச்சமயத்தில் கூடத்தின் வாசலில் ஒரு போலீஸ்காரர் தோன்றினார். அவர் மலைப் பிரதேசத்துக்கு ஏற்றதாக நீல நிறக் கம்பளிச் சொக்காயும் பாண்டும் அணிந்திருந்ததால்தானோ என்னவோ பத்மநாபனின் கவனம் அவர்பால் சட்டென்று ஈர்க்கப்பட்டது. தொப்பி மட்டும் மற்ற எல்லாப் போலீஸ்காரர்களையும் போல் சிவப்பு, கறுப்பு நிறத்தில்தான் அணிந்திருந்தார். அந்தப் போலீஸ்காரர் இப்படியும் அப்படியுமாகக் கூடத்தைக் கண்களால் துழாவிவிட்டுத் தனராஜ் மீது பார்வை விழுந்ததும் விடுவிடுவென்று அவரை நோக்கி வந்தார்.

பத்மநாபன் ஒரு கணம் துணுக்குற்றார். ஆனால் அடுத்த கணமே அந்தப் போலீஸ்காரர் ரொம்பப் பணிவாயும் அடக்கமாயும் குனிந்து தனராஜிடம் தணிந்த குரலில் பேசுவதைக் கண்டு மனம் தெளிந்தார்.

தனராஜ் சொன்னார்: ''டி. ஐ. ஜி. வந்திருக்காருங்க. அவரை நானே போய் ரிஸீவ் பண்ணறதுதான் மரியாதை. அவருக்கு அறையைக் காட்டிக் கொடுத்துட்டு வந்துடறேன்.'' தனராஜ் எழுந்து விரைந்தார்.

''யார் வந்திருக்காளாம்?'' — அம்புஜம் கேட்டாள்.

''டி. ஐ. ஜி. — டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல் ஆஃப் போலீஸ்!''

''அவர் எதுக்கு இங்கே வரணும்?''

''ஏன் அவருக்கு மட்டும் விடுமுறை வேண்டாமா? ஹாலிடேயை 'என்ஜாய்' பண்ண வந்திருப்பார்'' என்றாள் மீனா.

''ஆமாம்! ஸைக்கோ ஸாரநாதன் தப்பிச்சுக்கிட்டுப் போயிட்டான்னு பேப்பரிலே எல்லாம் திமிலோகப்படறது. அவனைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்காமே இவருக்கு விடுமுறை என்ன கேடு!''

''ஒருவேளை அவனைத் தேடிண்டுதான் வந்திருப்பாரோ என்னவோ?''

''சிவ சிவா! அந்தக் கொலைகாரப் ப்ாவி இங்கே எதுக்கு வரணும்?''

இப்படி அம்புஜம் கேட்ட அதே தருணத்தில் அமிர்தலிங்கம் அந்தக் கூடத்தின் வாசலில் தோன்றினான்.

''டி. ஐ. ஜி. ஸைக்கோவைப் பிடிக்கிறாரோ இல்லையோ, இந்த ஹிப்பி வேஷக்காரனையாவது பிடிச்சுண்டு போய்க் கம்பி எண்ண வைக்கலாம்'' என்றாள் மீனா.

அப்போது அந்த ஹிப்பி அமிர்தலிங்கம் சாப்பாட்டுக் கூடத்துக்குள் நுழைந்து முன்னேறிக் கொண்டிருந்தான். மீனா கூறியது அவன் காதில் அரை குறையாகவேனும் விழுந்துவிட்டதோ? இல்லையானால் அவன் கண்கள் ஏன் இப்படி அனல் பறப்பது போல் சிவந்து பளபளக்க வேண்டும்? ஏன் இப்படி அவன் விரல்களைப் பிசைந்து கொள்கிறான்?

''மீனா! நீ இன்னொரு தடவை இப்படிப் பேசினால் எனக்குக் கெட்ட கோபம் வரும்'' என்று எச்சரித்தார் பத்மநாபன். ''யார் பேரிலும் நாம் வெறுப்பை இந்த அளவுக்கு வளர்த்துக் கொள்ளக் கூடாது, தெரிந்ததா?''

அப்பா அம்மாவுக்கு முன்னால் சாப்பிட்டுவிட்டுக் கை கழுவிக் கொண்டு வந்திருந்த அனசூயா, தம்பியிடமிருந்து பம்பரத்தைத் தன் கையில் வாங்கிக் கொண்டாள். ''சாட்டை சுத்தறத்துக்கு நான் சொல்லித் தரேண்டா'' என்று கூறி இடக் கரத்தில் பம்பரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு வலக் கரத்தால் மெல்ல அதில் கயிற்றைச் சுற்றினாள்.

''ஹல்லோ அமிர்தலிங்கம்! இன்னிக்கு என்ன புரோகிராம் உங்களுக்கு? கால்ஃப் ஆடப் போறீங்களா?'' என்று கேட்டார் பத்மநாபன்.

அருகில் வந்து விட்ட போதிலும் அமிர்தலிங்கம் உடனே பதில் கூறவில்லை. அந்த ஹிப்பியின் கண்கள் பம்பரக் கயிற்றில் நிலைக்குத்தி நின்றன! (தொடரும்)

6. தாற்காலிக விடுதலை !

அனசூயாவின் விரல்கள் பம்பரக் கயிற்றின் மீதாக விளையாடியதானது— அமிர்தலிங்கத்தின் எண்ணங்களைப் பின் நோக்கிக் கொண்டு சென்றது. ஏறக் குறைய இதேபோன்ற ஒரு கயிறுதான் அன்று அவன் கரத்திலும் விளையாடியது. ஆனால் டாக்டர் குஹாவுக்கு அது வினையாகவல்லவோ முடிந்தது!

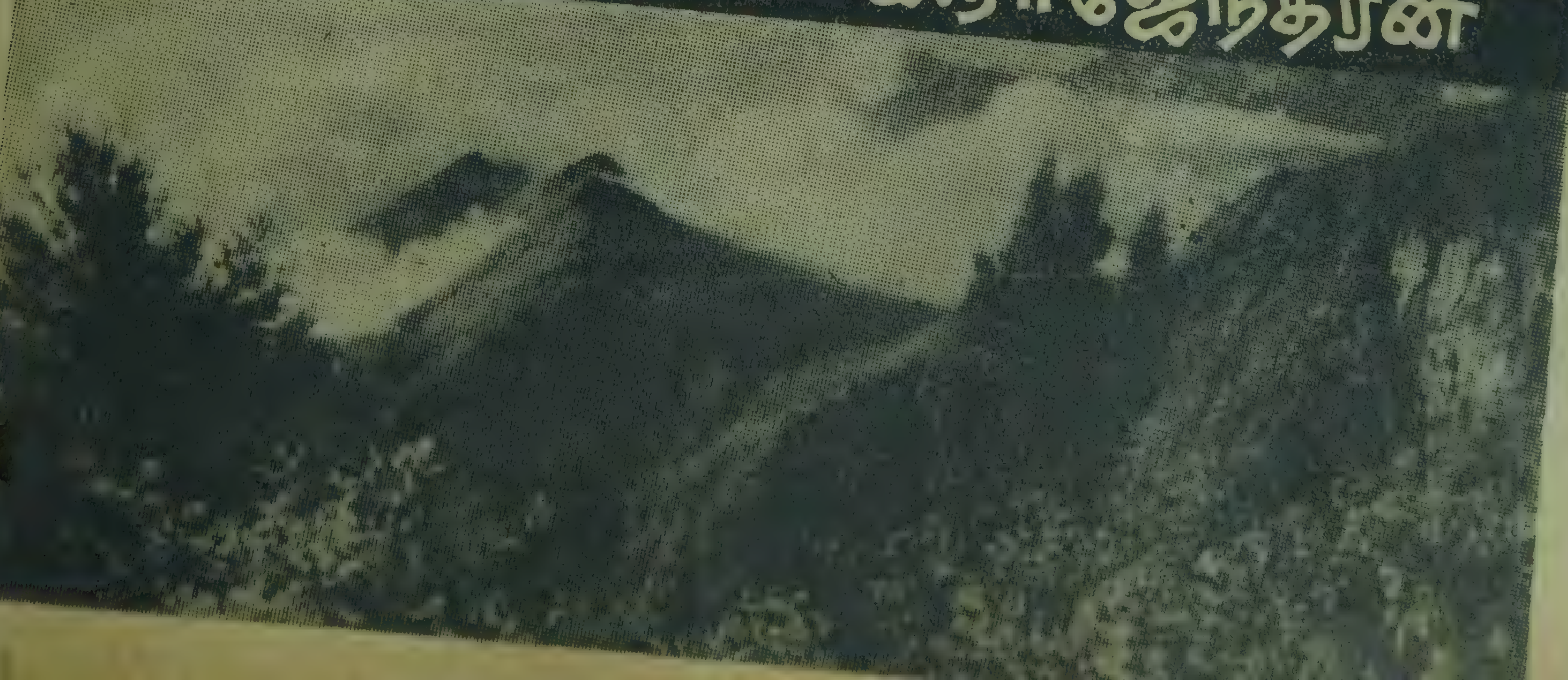
வழக்கம்போல்தான் அன்றும் அவன் டாக்டர் குஹா வாங்கிக் கொடுத்த பைஜாமா ஜிப்பாவை அணிந்து அவருடைய மனநோய் மருத்துவ மனைக்கு வந்தான். சாதாரண உடையில் போலீஸார் இருவர் காவலாக அவன் பின்னோடு சதா இருந்தனர். போதாததற்கு அவர்களில் ஒருவன் கைத் துப்பாக்கி ஒன்றை மறைவாக வைத்துக் கொண்டிருந்தான். முன் தடவைகளைப் போலவே இன்றும் வாசல் அறையில் இருந்த ரிஸப்ஷனிஸ்ட் அழகி அவர்களைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் பூத்தாள். அமரச் சொல்லி விட்டு 'ரீடர்ஸ் டைஜஸ்ட்' பத்திரிகையில் ஆழ்ந்தாள். அந்த வரவேற்பு அறையில் இரு போலீஸாருக்கும் மத்தியில்தான் அவன் உட்கார்ந்து காத்திருந்தான். டாக்டருடன் இருந்த ஒரு நோயாளி வெளிவந்ததும் ரிஸப்ஷனிஸ்ட் அந்த நோயாளியிடம் பணம் வாங்குவதில் கருத்துச் செலுத்தியபடியே! சாரநாதனுக்கு ஜாடை காட்டினாள். உள்ளே செல்ல இவ்விதம் அனுமதி கிடைத்ததும் வழக்கம் போலவே போலீஸார் இருந்த இடத்திலேயே இருக்க, சாரநாதன் மட்டும் டாக்டரின் தனி அறைக்குள் நுழைந்து கதவைச் சாத்தினான். வழக்கத்திலிருந்து மாறுபட்டு எதுவும் நடந்துவிடவில்லை — ஒரே ஒரு விஷயம் தவிர!

சாரநாதன் சென்ற தடவை டாக்டரைப் பார்க்க வந்தபோது தெருவில் ஒரு 'ஸேஃப்டி பின்'னைக் கண்டெடுத்தான். அதை அவன் தன் சட்டையில் குத்திக் கொள்வதைப் போலீஸாரும் பார்த்தார்கள். ஆனால் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. 'கிறுக்கு! தரையில் கிடக்கும் அற்பப் பொருளைக் கூட!' பொறுக்கிக் கொள்கிறது' என்று நினைத்தார்களோ, அல்லது 'ஒரு ஸேஃப்டி பின்னால் என்ன துன்பத்தை யாருக்கு

சைக்கோ சாரநாதன்

கி.ராஜேந்திரன்

இவன் விளைவித்துவிடப் போகிறான்?' என்று அலட்சியப்படுத்தினார்களோ, தெரியாது. ஆட்சேபிக்கவில்லை. ஆனால் இம்முறை டாக்டரை ஸாரநாதன் பார்க்க வந்தபோது அவன் அணிந்திருந்த பைஜாமா நழுவாமல் இடுப்பில் நிற்க உதவியது அந்த ஸேஃப்டி பின்தான்! பைஜாமாவில் இருந்த கனமான நாடா தனியே உருவி எடுக்கப்பட்டு அவனால் நன்கு முறுக்கேற்றப்பட்டுத் தடிமனான ஒரு கயிறாக உருமாறி இடுப்பில் இலேசாகச் சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருந்தது. அந்தச் சுருக்கு முடியை ஸாரநாதன் கரத்தின் ஒரு நொடிப்பிலே அவிழ்த்துவிட முடியும். அடுத்துக் கையின் ஒரு வீச்சிலே அந்தக் கயிறு அவன் விரல்களினூடே நெளிய முடியும். மூன்றாவது வினாடியில் அது ஒரு கழுத்தைச் சுற்றி வளைத்து இறுக முடியும்!

சிறைச்சாலையில் கழிந்த நாட்களில் ஸாரநாதனின் பலவீனமான மனத்தினுள்ளே மறுபடியும் கொலை வெறி படிப்படியாக அதிகரித்துக் குமுறிக் குமைந்து அவனைத் திணற அடித்துக் கொண்டிருந்தது. அதற்கு இன்று விடுதலை கிடைக்கப்போகிறது என்று நினைக்கும்போதே அவன் மனம் ஓரளவு இலேசாகிவிட்டது. நேற்றுவரையில் மன உளைச்சல் காரணமாக அவன் கைகள் பரபரத்துக் கொண்டிருந்தன; உடல் முறுக்கேறி இருந்தது. இப்போது உடல் தளர்ந்தது — இதோ உணர்ச்சிக் குவியல் சரிய ஒரு வாய்ப்பு ஏற்படப் போகிறது என்ற எண்ணத்தில். அப்பா! கொந்தளிப்பு அடங்கப் போகிறது என்று எதிர்பார்க்கும்போதே இத்தனை நிம்மதி பெற முடியும் என்றால் அந்தச் சந்தர்ப்பம் சரியான விதமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு அணை உடைந்து வெள்ளம் வெளியேறிவிட்டால் எத்தனை சாந்தி கிடைக்கும்! அந்த ஒரு தவிப்பு மிக்க இன்பத்தை அநுபவிக்க அவன் அவசரப்பட்டான்.

டாக்டர் கேட்டுக் கொள்வதற்கு முன்பாகவே அவன் சாய்மானப் படுக்கையில் உடலை நீட்டிக் கண்களை மூடினான். ஜிப்பாவின் ஒரு கையை உயர்த்தி ஊசி போடும் இடத்தை அம்மணமாக்கினான். ஊசி பட்டதுமே ஒலியைப்

பீச்சும் கிராமஃபோன் ரிகார்டு போல் இவனும் சுருக்கென ஊசி துளைத்ததும் மளமளவென்று பேசத் தொடங்கி விட்டான்.

வழக்கத்தை விட அவன் வெகு உற்சாகமாகக் காணப்பட்டது டாக்டர் குஹாவுக்கு ஆச்சர்யம் அளித்தது. சாதாரணமாக அவனைப் பேச வைப்பது என்பது அவ்வளவு சுலபமாய் இராது. பேசினாலும் தடங்கல்கள் இடர்ப்பாடுகள் இன்றி வார்த்தைகள் வளர்ந்ததில்லை. தயக்கம், முட்டுக் கட்டை, திணறல்! சோடா பாட்டிலினுள் அமுக்கி வைக்கப்பட்ட வாயுவாக எண்ணங்கள் தேங்கும். இன்று மூடி திறக்கப்பட்டதுபோல் நினைவுகள் கொப்பளித்தன. தமது சிகிச்சைமுறை பலன் அளிக்கத் தொடங்கி விட்டதென அவர் இறுமாந்து போனார்.

டாக்டர் குஹா மேஜையருகே போய்க் காகித 'பேடு'ம் பென்சிலும் எடுத்து வந்து அவன் அருகே இருந்த வசதி மிக்க நாற்காலியில் அமரும்வரைகூட அவன் காத்திருக்கவில்லை. பல காட்சிகளை விவரிக்க ஆரம்பித்து விட்டான்.

திடுமென்று அவருக்கு அவன் உள்ளம் வெட்ட வெளிச்சமாகி விட்டது போல் தோன்றியது. அதன் ஏக்கங்களையும் விரக்திகளையும் புரிந்து கொள்வது சாத்தியம்தான் எனப் பட்டது. அம்

மனத்தின் ஆசைகளும் அடிமைத்தனங்களும் எதையோ பற்றிக்கொள்ள முயன்ற அதன் வீரமும், அந்த எதுவோ வழுக்கி விட்டு விடவே தடுமாறிய மனத்தின் அவல நிலையும் அவருக்கு அர்த்தமாயின.

தம்மிடம் சிகிச்சைக்கு வந்துள்ள இந்த நோயாளியிடம் அவருக்குப் பச்சாத்தாபம் பொங்கியது. அதே சமயம் வெற்றிக் களிப்பிலும் அவர் ஆழ்ந்து போனார். தகர்க்க முடியாதது என நேற்றுவரை அவர் கருதிய மனக் கோட்டை இன்று தனது வாசல் கதவுகளை அகலத் திறந்து வைத்துக்கொண்டு அவரை வரவேற்றது. இவ்விதம் அது சரணடைந்து விட்டபிறகு உள்ளே சென்று ஆராய்வதும் அதனைத் திறம்பட ஆள்வதும் எளிதேயல்லவா?

அவன் உள்ளத்தினுள்ளே புழுதி படிந்து அழுக்கேறி அமுத்திக்கொண்டிருந்த பல காட்சிகள் இன்று துடைக்கப்பெற்றுப் பளிச் பளிச்சென்று ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் அவர் கண்ணெதிரே விரிந்தன. குறிப்பெடுத்துக் கொள்ளக்கூட மறந்து டாக்டர் குஹா அவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

காட்சி 1: சிறுவன் தாயைக் கொஞ்சுகிறான். வாரி அணைத்திருக்கும் அவள் முத்த மழை பொழியத் தயாராகிறாள். அவன் சிரம் அவள் கழுத்தில் ஒண்டிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்தக் கழுத்து...! அது பளிங்கு — அன்னம் — பால் — சங்கு! இவையெல்லாம் பொருந்தும்; எதுவுமே பொருந்தாது! உறுதியானதுதான். ஆனால் ரத்த நாளங்கள் பசுமையாக ஓடுவது தெரியும்! ராஜ கம்பீரம் — பெண்மையின் நளினம்! மென்மை...! ஆ! மென்மை! பஞ்சு, நுரை, வசந்தம்! இத்தகைய ஒரு கழுத்தில் அவன் விடும் மூச்சு சுருண்டெழுந்து மீண்டும் அவன் கன்னத்தையே தாக்கும்போது ஏற்படுகிற அலாதி இன்பத்தில் அவன் கண்கள் கிரங்குகின்றன.

காட்சி 2: பையன் இப்போது கொஞ்சம் வளர்ந்திருக்கிறான். ஆயின் இன்னும் அம்மா செல்லமாகவே இருக்கிறான். அவன் தாய் முன்னிலும் அழகாயிருக்கிறாள். எடுப்பான மேனி, எழில் கொஞ்சும் வதனம். ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டுமானால் உர்ஸுலா ஆண்ட்ரஸ்ஸை அழைக்க வேண்டும், அல்லது குறைந்தபட்சம் வாணிஸ்ரீயாவது வர வேண்டும்! வர்ணனை தேவையென்றால் காளிதாஸனைத் தருவிக்க வேண்டும். ஆயினும் என்ன, உடலின் பலப்பல அவயவங்களின் அழகுகளை ஒன்றுகூட்டி ஒரு மொத்தமாக வைத்தாலும் அது அந்தக் கழுத்தின் அழகுக்கு முன்னால் தலைகுனிய வேண்டியதுதான்!

இக்காட்சியில் கவினுறு கழுத்தின் பல தோற்றங்கள் தெரிகின்றன. பையனின் கை கழுத்தைச் சுற்றி வளைக்கிறது; அவன் அதரங்கள் கழுத்தை முத்த மிடுகின்றன; கண்கள் கழுத்தில் புதைந்து இருளைத் தருவித்துக்கொள்கின்றன; அவன் உடலே கழுத்திலிருந்து தொங்குகிறது; விரல்கள் கழுத்தை வருடுகின்றன. கிளுகிளுப்பு, சிலிர்ப்பு, சிரிப்பு! கழுத்தின் வெண்மையைப் பளிச்சென்று எடுத்துக் காட்டுகிறது மூன்று சரத்தில் ஒரு கருகமணி மாலை. தாலிச் சரடு தனியே தொங்குகிறது, தழையத் தழைய.

* * *

டெலிஃபோன் மணி அடித்தது.

''ஸாரநாதனுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நேரம் முடிந்து விட்டது. அடுத்த ஆசாமி வந்து காத்திருக்கிறார்.''

ரிஸப்ஷனிஸ்ட்டின் குரல் கேட்டதும் எரிந்து விழுந்தார் டாக்டர் குஹா. ''எந்தத் தலைபோகிற காரணமானாலும் என்னைத் தொந்தரவு செய்யாதே! காத்திருக்க முடியாதென்றால் திருப்பி அனுப்பு அவனை!''

ரிஸப்ஷனிஸ்ட்டுக்கு இது புது அனுபவம். கோபத்துடன் அவள் டெலிபோனை வைத்துவிட்டு, அடி உதட்டை மென்றுகொண்டே உட்கார்ந்திருக்கும் ஒரு மாஜி நடிகரை — அடுத்து உள்ளே செல்ல வேண்டிய நோயாளியை— வெறுப்புடன் பார்த்தாள். ''நீங்கள் சற்று நேரம் காத்திருக்கத்தான் வேண்டும்'' என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் 'ரீடர்ஸ் டைஜஸ்டி'ல் ஆழ்ந்துபோனாள்.

டெலிஃபோனை வைத்து விட்டு நிமிர்ந்தபோது, ஸாரநாதன் அறையினுள் உலாவ ஆரம்பித்து விட்டதைக் கண்டார் டாக்டர் குஹா. நல்லவேளை, இந்த டெலிஃபோன் இடையூறினால் அவன் பேசுவதை நிறுத்திவிடவில்லை. நடமாட ஆரம்பித்திருந்த போதிலும் நா அசைந்து கொண்டேதான் இருந்தது. அவன் சிந்தனை ஓட்டத்தைக் கலைக்காமல், ஓசைப்படுத்தாமல் அமர்ந்தார் டாக்டர் குஹா. செவிப்புலன்கள் மேலும் கூர்மையாயின. படுத்தபடி பேசுவதை விட நடந்தபடி பேசுவது அவனுக்கு எளிதாயிருக்குமானால் அவ்வாறே செய்யட்டும். ஆனால் ஊசி போட்டிருப்பதால் ஒருவேளை அவன் கொஞ்சம் நிலைதடுமாறலாம். அச்சமயம் பாய்ந்து சென்று தாங்கிப் பிடித்துக் கொள்ளத் தயாராயிருந்தால் போதும்.

காட்சி 3: சிறுவனுடைய கேசத்தைப் பிடித்து இழுத்துத் தாயிட

மிருந்து அவனைக் கிழிப்பது போல் பிரித்துப் போடுகிறான் ஒரு முரடன். அவனைப் பார்த்தால் பத்தாண்டுகள் சிறையில் கழித்துவிட்டு வந்தவனைப்போல் தோன்றுகிறது. சிவந்த விழிகள், சிக்கேறிய தலை, நெற்றி வடு, நுரை தள்ளும் வாய்! ஓவியம் மணக்குமா என்ன? பின்னர் எங்கிருந்து இந்தச் சாராய வாடை வீசுகிறது? ''வயசு பன்னிரண்டாகிறது; இன்னும் அம்மா கிட்டே என்னடா கொஞ்சல்?'' என்று கேட்கும் பாவனை அந்த முரடன் முகத்தில் தெரிகிறது. 'அதற்குக் காரணம், தகப்பன் என்ற ஸ்தானத்தில் வைத்து அச்சிறுவன் மதித்துப் போற்ற வேண்டிய ஒருவன் பத்து வருஷங்களாய்க் குடும்பத்தை விட்டுப் பிரிந்து சிறைத் தண்டனையை அனுபவித்து வருவதுதான்' என்று அந்த முரடனுக்கு எடுத்துச் சொல்ல அங்கே யாரும் இல்லை. தோலாக உரித்து அறைக்கு வெளியே வீசப்பட்ட சிறுவன் மிரண்டு பீதியுடன் தரையில் கிடந்து நடுங்குகிறான்.

காட்சி 4: சாத்தப்பட்டிருக்கும் கதவுக்கு வெளியே சிறுவன் ஏக்கத்தோடும் கோபத்தோடும் காத்திருக்கிறான். தனக்கே, தன் ஒருவனுக்கு மட்டுமே இந்நாள் வரை உரியவளாய் இருந்த அம்மாவை அந்த முரடன் அறைக்குள்ளே அடிப்பதும் கேட்கிறது, அணைப்பதும் புரிகிறது. மார்கழி மாதத்துக் கோலத்தின் மேல் மாட்டுச் சாணம் விழுந்தாற்போல் இந்தக் கயவன் ஏன் என் அம்மாவை இப்படி அசிங்கப்படுத்துகிறான்? அம்மாவை மீண்டும் எப்போ பார்ப்போம்? அவளிடம் தஞ்சம் புகுந்து விம்மி அழுது, கண்ணீரால் அவள் கழுத்தை நீராட்டிப் புனிதப் படுத்த வேண்டுமே!...

ஸாரநாதனின் மனமண்டபத்தில் ஓவியக் கண்காட்சி ஒன்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் டாக்டர் குஹா. ஒவ்வொரு படத்தையும் நுணுகி ஆராய்ந்தார். ஒவ்வொன்றும் கதையை வளர்த்தது; அவன் மன நோயைப் புரிந்துகொள்ளும் முயற்சியில் அவர் முன்னேற்றம் காணவும் உதவியது.

ஸாரநாதன் டாக்டர் குஹாவுக்குப் பின்புறமாக உலா வந்து கொண்டிருந்தான். இது அவ்வளவு சரியல்ல; அவனை நம் கண்ணெதிரே நடமாட விடுவதுதான் நல்லது என்று டாக்டர் குஹாவின் அறிவின் அடிவாரத்தில் தந்தி மீட்டியது போல் ஓர் எண்ண அலை எழுந்தது. ஆனுல் ஸாரநாதனின் கதை விரிந்துகொண்டே போகப் போக அந்தக் கதைக் கடலில் இந்த மௌன அலை கலந்து இருந்த இடம் தெரியாமல் கரைந்து போயிற்று. ஆர்வம் அறிவுக்குத் திரை போட்டது. டாக்டர் குஹா சிறு தவறு செய்து விட்டார்.

காட்சி 5 கதவு திறந்திருக்கிறது. முரடன் மகனைத் தூக்கித் தோள் வரை உயர்த்தி உத்தரத்திலிருந்து தொங்கும் அவன் தாயைக் காட்டுகிறுன். 'வேண்டாம், வேண்டாம்' என்று சிறுவன் கால்களை உதைத்துக் கொண்டும் கூடத் தகப்பன் கேட்கவில்லை; பலவந்தப் படுத்துகிறுன்.

தாயின் கழுத்தில் மகனுடைய பார்வை நிலைக்கிறது. அதில் ஏன் அப்படி நீலம் படர்ந்திருக்கிறது? ஏன் ஜீவனற்றுத் தோன்றுகிறது? மனேரஞ்சிதத்தின் மென்மையும் சுகந்தமும் உடைய அந்தக் கழுத்து இப்படி மரக்கட்டை போல் தோற்றமளிப்பது எதனுல்? படுக்கையைச் சுற்றிக் கட்டும் கயிறு அம்மாவின் கழுத்தைச் சுற்றி வளைக்கக் காரணம் என்ன? அந்தக் கயிற்றின் இறுகிய பிடியினுள் அம்மா அடிக்கடி கண்ணிலே ஒற்றிக் கொள்ளும் தாலிச் சரடு சிக்கி யிருக்கிறதே! நீண்ட கண்டத்தினைப் பெருமையோடு அலங்கரித்த கருகமணி மாலை அறுந்து போகப் பாதி நெஞ்சிலே உராய்வதும் பாதி தரையில் சிதறிக் கிடப்பதும் ஏன்? தாயின் ஆடைகள் ஏன் இப்படி அலங்கோலமாயுள்ளன? அவள் விழிகள் ஏன் இப்படிப் பிதுங்கி...ஐயோ! பார்க்கப் பயமா யிருக்கிறதே! வீரிட்டு அலறுகிறுன் சிறுவன், அருவருப்பும் பயங்கரமும் அடைந்து.

(சினிமாவானுல் இந்தக் கட்டத்தில் நிச்சயம் இடியும் மழையும் மின்னலும் தோன்றும் என்று நினைத்தார் டாக்டர் குஹா. ஒரே ஒரு விநாடி புன்முறுவல் தோன்றி மறைந்தது அவர் முகத்தில். அடுத்து அந்தச் சோகக் கதையில் அவர் மனம் மீண்டும் லயித்தது.)

அதோ அந்த முரடன் — பெண்டாட்டியைத் தூக்கிலே போட்டது மல்லாமல் அவள் உத்தரத்திலிருந்து தொங்குவதை மகன் பார்க்க வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்திய கிராதகன் — ஏதோ சொல்கிறுனே? என்ன கூறுகிறுன்?

புது தில்லி ஜோக்!

'பத்து வருஷங்கள் இவள் எப்படிப் பதிவிரதையாக இருந்திருக்க முடியும்? இத்தனை அழகான ஒருத்தியை ஊர்க் காலிகள் பத்து வருஷங்களாகச் சும்மா

விட்டு வைத்திருப்பார்களா ? இவனுக்குச் சாப்பாட்டுக்குத்தான் வேறு என்ன வழி? அதனால்தான் ! அதனால்தான் ! மகனே, பெண்களை நம்பாதே, நம்பவே நம்பாதே !'

* * *

"அடப்பாவி! இப்படி ஓர் அபத்தமான, ஆதாரமற்ற சந்தேகத்துக்காகவா அவளைத் தூக்கிலே தொங்க விட்டாய்? சிறுவன் ஒருவனின் பரிமளமான மனத்தைப் பேதலிக்கச் செய்தாய் ?'' டாக்டர் குஹா இவ்வாறு கேட்டு முடியவில்லை.

அதற்கு முன்னால் தம் கழுத்தில் ஒரு பாம்பு நெளிவது போல் உணர்ந்தார். அதனைத் தட்டிவிட யத்தனித்தார். அறிவின் உத்தரவுக்குக் கரம் கீழ்ப்படியும் முன்னரே கழுத்தில் அந்தப் பாம்பு ஜிவ்வென்று சுருண்டு சுருங்கி இறுக்கியது. 'பாம்பல்ல இது! கயிறு ! ஐயோ! மூச்சு முட்டுகிறதே! கத்தலாமென்றாலும் தொண்டை எழவில்லையே! தன்னை ஸைக்கோ ஸாரநாதன்தான் கொல்லப் பார்க்கிறான்! அடேய் ! என்னை விடுடா, விடு ! உனக்கு நல்லது செய்ய வந்தவன் நான். நான் சொல்வது அவனுக்குக் கேட்கவில்லையே ! தவறு, தவறு! என் குரல்தான் எழும்பவில்லை ! ஐயோ, நான் என்ன செய்வேன்? கண்கள் இருண்டு போகின்றன; மூச்சு முட்டித் திணறுகிறது! ஸாரநாதா ! உனது நாற்பத்து மூன்றாவது கொலை இது! ஆனால் மறக்காதே, நீ என்னை ஜெயிப்பதற்கு முன்னால் நான் உன்னை வென்று விட்டேன்! நோயுற்ற உன் மனத்துக்குள் புகுந்து பார்த்துவிட்டேன்! உன் மன நோய்க்கான காரணங்களை ஆராய்ந்தறிந்து கொண்டுவிட்டேன்! இனி நான் செத்தாலும் வெற்றி என்னுடையதுதான்! வெற்றி! வெற்றி! அது இப்படித்தான் இருண்டு கிடக்குமா? இருள், மோனம், சூன்யம். சூன்யத்துக்கும்கூட இடமில்லாத ஒரு நிலை!.....

ஸாரநாதனின் கரங்கள் தளர்ந்தன. அவனைப் பொறுத்தவரையில் இது உணர்ச்சிக் குவியலின் சரிவு! இருள், மிதப்பு. மயக்கத்துக்கும் நினைவுக்கும் இடையே ஓர் ஊசலாட்டம். அமைதி, அளப்பரிய ஆனந்தம், நிர்மலமான நிர்வாண நிலை! இன்பத்தின் எல்லை, நெடுமூச்சு, விடுதலை !

தாற்காலிக விடுதலை! மறுபடியும் உணர்ச்சிக் குவியல்கள் படிப்படியாக உயர்ந்து நெஞ்சை அடைத்துத் திக்குமுக்காடப் பண்ணிக் கைகளைப் பரபரக்க வைக்கும் வரை; கண்களை ஒரு கயிற்றைத் தேடி அலையச் செய்யும் வரை அவனுக்கு விடுதலை !

அந்த விடுதலையை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள அவன் விடுவிடென்று அந்த அறையை ஆராய்ந்தான். அலமாரியில் அகப்பட்ட டாக்டருடைய 'ஸூட்' ஒன்றை அணிந்து கொண்டான். அவர் மேஜை இழுப்பறையில் இருந்த மூவாயிரத்துச் சொச்சம் ரூபாயை பாண்ட் பாக்கெட்டில் எண்ணிப் பாராமலேயே செருகிக் கொண்டான். அவருடைய கறுப்பு மூக்குக் கண்ணாடியையும், தொப்பியையும் அணிந்து அறையை விட்டு வெளியேறினான். வரவேற்பு அறையில் இருந்தவர்களுக்கு முதுகைக் காட்டியபடி மாடிப் படிகளில் இறங்கி வீதியை அடைந்தான்.

ரிஸப்ஷனிஸ்ட்டின் தலை சுவாரசியமான 'ரீடர்ஸ் டைஜஸ்ட்' கட்டுரையை விட்டு மேலே உயரவில்லை. ஆண் — பெண் உறவு பற்றிய கட்டுரை அது. இந்த ரகக் கட்டுரை ஒன்று அப்பத்திரிகையில் பிரதி மாதமும் நிச்சயம் உண்டு.

மாடிப்படியிலிருந்த போலீஸ்காரர்கள், 'நோயாளி உள்ளேயே இருக்க டாக்டர் மட்டும் எங்கே இவ்வளவு அவசரமாகப் போகிறார் ?' என்று நினைத்தார்கள். அடுத்து டாக்டரால் பரிசோதிக்கப்படவிருந்த மாஜி நடிகர், ''டாக்டர் எங்கே கிளம்பிவிட்டார்? திரும்பி வர நேரமாகுமா?'' என்று ரிஸப்ஷனிஸ்டைக் கேட்டார், காத்து அலுத்த தொனியில்.

ரிஸப்ஷனிஸ்ட்டின் முகம் புதிராகியது. அவள் எழுந்து ஆடையைச் சரிசெய்து கொண்டாள். கைப்பையிலிருந்து கண்ணாடியை எடுத்து ஒரு தடவை தன் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டாள். பின்னர் ஒய்யாரமாய் நடந்து டாக்டரின் அறைக் கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தாள்.

ஓரிரு விநாடிகள் கழிந்தன. அந்த அறையினுள்ளிருந்து 'வீல்' என்ற பீதி நிறைந்த பெண் குரல் வெளிப்பட்டது. போலீஸாரில் ஒருவன் ஃபோனுக்குப் பாய்ந்தான். மற்றொருவன் டாக்டரின் அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்து விட்டுத் தலைதெறிக்கத் தெரு பக்கம் ஓடினான்.

ஆனால் ஸாரநாதனுக்குத் தேவையான சில விநாடிகள் கிடைத்துவிட்டன. அவன் ஒரு டாக்ஸியில் ஏறி வெகுதூரம் போய்விட்டான். அடுத்த சில நிமிடங்களில் டாக்ஸியை அனுப்பி விட்டு அவன் நடைபாதையில் பொய்த் தாடி மீசைகளை விற்றுக் கொண்டிருந்த ஒரு வியாபாரியிடம் பேரம் பேசினான். பின்னர், நவீன பாணி ஹிப்பி உடைகளை விற்கும் ஆடம்பரமான துணிக் கடை ஒன்றினுள் நுழைந்தான். (தொடரும்)

7. நீ இருக்க அவன் எதற்கு?

"ஸைக்கோ ஸாரநாதன்"

கொடைக்கானல் ரோடு ஸ்டேஷனில் இறங்கியதும், பக்கத்துக் 'கூப்பே'யில் இருந்த ஹிப்பியின் பெயர் அமிர்தலிங்கம் என்பதை ரயில் பெட்டிக்கு வெளியே ஒட்டப்பட்டிருந்த ரிஸர்வேஷன் பட்டியல் தாளிலிருந்து தெரிந்துகொண்ட பத்மநாபன், பிளாட்ஃபாரத்தில் அவனைக் கண்டதும், ''என்ன மிஸ்டர் அமிர்தலிங்கம்!'' என்று ரொம்ப நாள் பழக்கப்பட்டவர் போல் அழைத்து, ''ரூமெல்லாம் ரிஸர்வ் பண்ணியிருக்கீங்களா?'' என்று கேட்டார்.

''இனிமேல்தான்; மலை ஏறிப் போன பிறகுதான் பார்க்கணும்,'' என்றான் அவன். ''உங்க விஷயம் என்ன?''

''நான் பத்து நாளைக்கு முன்னாடியே லெட்டர் எழுதிப் போட்டுட்டேன். ஃபோனிலும் பேசிட்டேன். 'அட்வான்ஸ்' அனுப்புன்னு கழுத்தறுத்தான். 'ஏண்டா நம்பிக்கை யில்லையா'ன்னு கேட்டால் 'அதுதான் வழக்கம்' அப்படீன்னான். சரி, எப்படி இருந்தாலும் கொடுத்து அழப் போறோம்; அதில் ஒரு பங்கை முன்கூட்டியே செலுத்தறதிலே என்ன நஷ்டம்னு தந்தி மணி ஆர்டராகவே அனுப்பிட்டேன், இருநூறு ரூபாய்.''

''என்ன ஹோட்டல் அது? இத்தனை கெடுபிடியுடன்?'' என்றான் அமிர்தலிங்கம்.

''மதுரை, மெட்ராஸிலே யிருந்தெல்லாம் பெரிய மனுஷங்க வந்தா அங்கேதான் தங்கியாகணும். அதனால் தான் அவங்க ஜபர்தஸ்தும் அதிகமாயிருக்கு'' என்றார் பத்மநாபன், தாம் ஒரு பெரிய மனிதன் என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லிக் கொள்ளும் விதமாக. ''ஹாப்பி ஹாலிடேன்னு பேரு. உள்ளதிலே டீஸண்ட் ஹோட்டல் அதுதான்னு கேள்விப்பட்டேன். தனியாகப் போனா ஸெகண்ட் ரேட் ஹோட்டலானாலும் பரவாயில்லை. ஃபாமிலியோடு

கி. ராஜேந்திரன்

போக்றச்சே வசதியா இருக்கணும், பாருங்க.''

''சரி, நானும் அங்கேயே வந்துட றேன்'' என்ருன் அமிர்தலிங்கம்.

பஸ்ஸில் போகும்போது தமக்குப் பக்கத்திலேயே அமர்ந்திருந்த அமிர்த லிங்கத்திடம், ''கொடைக்கானலில் எப் படிப் பொழுது போக்குவதாக உத்தே சம்?'' என்று கேட்டார் பத்மநாபன்.

''பொழுதுக் கென்ன, தானுகப் போய் விடுகிறது.''

''யூ ஆர் மிஸ்டேக்கன். இப்போ அப்படித்தான் தோணும். அங்கே போய்ப் பத்துப் பதினைந்து நாட்கள் இருக்கணும்னு ஒரு திட்டம் போட்டுக் கணும் இல்லேன்னு போர் அடிச்சுடும். இப்போ என்னையே எடுத்துக்குங்க. நம்ம ஆபீஸிலே அடுத்தாற்போல் ஒரு நாவல் எழுதச் சொல்லி என்னைக் கேட் டிருக்காங்க. அதுக்கான ஒரு பிளாட்டை இங்கே இருக்கச்சே உருவாக்கிவிடலாம் என்கிற எண்ணத்தோடேதான் வந் திருக்கிறேன்.''

''சரியாய்ப் போச்சு! அங்கே வந்தும் உச்சி மோட்டைப் பார்த்துண்டு உட் கார்ந்திருக்காதீங்கோ; நாலு இடங் களுக்குப் போகணும், வரணும்'' என் ருள் அம்புஜம்.

அமிர்தலிங்கம் சிரித்தான்.

''உச்சி மோட்டை மட்டு மில்லே; மலைச் சிகரங்களை, ஏரியின் நீர்ப்பரப்பை, பசும் புல் தரையை, மரங்களடர்ந்த மலைச் சரிவை எல்லாம் பார்ப்பேன். ஆனுல் என்னுடைய கண்களால் உனக் குப் பார்க்க முடியுமானுல் அங்கெல் லாம் வெறும் பச்சை நிறத்தை மட்டும் காண மாட்டாய். அந்தக் காட்சிகளைப் பின்புலனுகக் கொண்டு அருமையான புதிய நாடகம் அரங்கேறுவதைப் பார்ப் பாய்!'' — சற்றுச் சூடாகப் பேசினுர் பத்மநாபன்.

''உங்களுக்கு இருக்கிறது டெலி விஷன் கண்களோன்னே, காங்க்ரீட் டைப் பார்த்தால்கூட சினிமாக் காட்சி தான் தென்படும்!''

''கொடைக்கானலில் எப் படிப் பொழுது போக்கலாம்? நீங்கள் தான் சொல்லுங்களேன்'' என்ருன் அமிர்தலிங்கம்.

''இதுதான் உங்களுக்குப் ஃபர்ஸ்ட் டிரிப்பா? அதனுல்தான் இப்படிக் கேட்கிறேள். அங்கே இங்கிலீஷ் கிளப் இருக்கு — டென்னிஸ் ஆடலாம்; கால்ஃப் கிளப் இருக்கு; ரைடிங் கிளப் இருக்கு; போட் கிளப் இருக்கு. இதிலே எதிலாவது சேர்ந்துண்டு 'ஆக்டிவ்'வா இருக்கலாம். இதைவிடச் சிரம சாத் தியமான காரியங்களைப் பண்ணணும்னு

மவுண்டனீர்ஸ் கிளப்பிலோ, எக்ஸ்ப்ளோ
ரர்ஸ் கிளப்பிலோ சேர்ந்து மலை ஏற
லாம், கானகங்களை ஆராயலாம். இப்
படி ஏதாவதொன்றில் சுருசுருப்பாக ஈடு
படவில்லையானால் அலுப்பு ஏற்படுவது
மட்டுமல்ல, மனமும் உடலும்கூடக்
கெட்டுவிடும்!''

''தாங்க்ஸ்! நான் கால்ஃப் கிளப்
பிலே சேரலாம்னு பார்க்கறேன்.''

''முன்னமேயே ஆடிப் பழக்கம்
உண்டோ?''

பின்னாலிருந்து அம்புஜம் குறுக்கிட்
டாள்: ''இதற்கு என்ன பழக்கம்
வேண்டி யிருக்கிறது? பந்தை மட்டை
யால் தட்ட வேண்டியது, அதும் பின்னா
டியே நடந்து போய் நிற்க வேண்டியது;
மறுபடியும் பந்தைத் தட்டவேண்டியது;
மறுபடியும் நடை, தட்டு; நடை, தட்டு
நடை! இவ்வளவுதானே!''

''இந்தா அம்புஜம்! நீ பாட்டுக்கு
மடிசார் வைச்சுக் கட்டிண்டு கால்ஃப்
ஆடப் போயிடாதே, கொடைக்கான
லில்!'' என்றார் பத்மநாபன், தம் மனை
வியைத் திரும்பிப் பார்த்து. பின்னர்
அமிர்தலிங்கத்திடம் தொடர்ந்தார்:
''இவளைப் போல்தான் ரொம்பப் பேர்
நினைத்துக் கொள்கிறார்கள் அது ரொம்
பச் சுலபம்னு.''

''உண்மையில் நீங்கள் இப்போ
சொன்ன அதே காரணத்துக்காகத்தான்
நானும் அதைத் தேர்ந்தெடுத்தேன்''
என்றான் அமிர்தலிங்கம். ''மற்றபடி
எனக்குக் கால்ஃப் விளையாட்டின் விதி
முறைகள்கூடத் தெரியாது.''

''சோம்பல் பேர்வழிகளுக்கு ஏற்ற சாவகாசமான ஆட்டம்னுதான் தோன்றும். ஆனால் உண்மையில் அது ரொம்பச் சிரமம்!''

''நீங்க ஆடியிருக்கேளா?'' என்று அம்புஜம் கேட்டாள்.

''நெருப்பைத் தொட்டுப் பார்த்துத்தான் தெரிஞ்சுக்கணுமா சுடும்னு? மேம்புல் மேய்பவர்களுக்கு எதுவுமே எளிது; ஆனால் அந்த ஆட்டத்தில் தேர்ச்சி பெற வேண்டும் என்று தீவிரமாக நினைப்பவர்களுக்குக் கால்ஃப் ஆட்டம் கஷ்டம்தான். நல்ல தேகப்பயிற்சியும் கூட. நீங்க ஆடுங்க ஸார், நல்ல, ஹை கிளாஸ் ஸொஸைட்டியிலே 'மூவ்' பண்ணுகிற வாய்ப்புக் கிடைக்கும், கால்ஃப் கிளப்பிலே!''

இப்படியாகப் பேசிக் கொண்டே வந்த ஞாபகத்தில்தான் பத்மநாபன் இன்று அமிர்தலிங்கத்தைக் கேட்டார், ''என்ன புரோகிராம் உங்களுக்கு? கால்ஃப் ஆடப் போறீங்களா?'' என்று.

ஆனால் பதில் கிடைக்கச் சற்று நேரமாயிற்று. அனசூயாவின் கரங்களில் நெளிந்த கயிறு ஸாரநாதனுக்கு ஏதேதோ நினைவுகளை ஏற்படுத்தின. அவற்றிலிருந்து விடுபட்டு அவன் மீண்டும் அமிர்தலிங்கமாக மாறி, பத்மநாபனிடம் திரும்பி வரக் கால் தாமதமாயிற்று. ''என்ன கேட்டீர்கள்?'' என்று அவன் வினவ இவர் தம் குரலுக்குக் 'கார்பன் காப்பி' எடுத்துக் கொடுத்தார்.

''ம்...இன்னிக்கு இல்லை; இலேசாத் தலை வலிக்கிறது. கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடுத்துக்கலாம்னு பார்க்கிறேன்.''

''அது ஒண்ணுமில்லை, சேஞ்ச் ஆஃப் க்ளைமேட் — அவ்வளவுதான். சில பேருக்கு வரும்; ஒரே நாளிலே அட்ஜஸ்ட் ஆயிடும்'' என்று கூறிக் கைகழுவிக்கொண்டு வந்தார் பத்மநாபன். ''திடீர்னு எலிவேஷன் ஜாஸ்தியாய்ப் போய் அட்மோஸ்ஃபியரிக் பிரஷர்லே ஒரு வித்தியாசம் ஏற்படுது பாருங்க அதுதான் காரணம்.''

இதற்குள் ஒரு மேஜைக்கு முன்னால் சாப்பிட அமர்ந்திருந்த அமிர்தலிங்கத்தினிடம் ஒரு ஸர்வர் வந்து குனிந்து, ''நான்வெஜிடேரியன் எல்லாம் அந்த பில்டிங் ஸார்!'' என்று ஜன்னல் வழியாகத் தெரிந்த ஒரு சிறு கட்டிடத்தைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

பத்மநாபன் காதில் இது விழாமல் போகவில்லை. ''இன்னிக்கு ஒரு நாள்—ஃபர்ஸ்ட் டே — சைவச் சாப்பாடே இருக்கட்டும். லேட்டா நிறுத்திக்குங்க. மண்டை கனக்குதுங்கறீங்களே!'' என்று அறிவுரை வழங்கினார், மேல் துண்டில் கையைத் துடைத்தவாறே.

''ஏன்னா! சித்தே இப்படி வாங்கோ'' என்று அவரை இப்பால் அழைத்த அம்புஜம், ''இங்கே அசைவச் சாப்பாடு கூட உண்டா?'' என்று அருவருப்புடன் கேட்டாள். மற்றவர் காதில் விழாதவாறு சம்பாஷணை தொடர்ந்தது.

''அவனிடம்தான் நீ ஜாதகம் கேட்கப் போனாய். உன் நாத்தனார் பெண்ணுக்கு!'' என்று நினைவூட்டினாள் மீனா.

''அவன் எப்படியோ போய்த் தொலையட்டும்; நாம் எதுக்கு இங்கே இருக்கணும்?'' என்றாள் அம்புஜம்.

''ஏதாவது உளறாதே! சைவம் அசைவம்னு தனித் தனியாப் பிரிச்சுத்தானே வைச்சிருக்கா?''

''மாமிசத் துண்டத்தை எடுத்துப் போட்டுட்டுச் சாம்பார்னு பரிமாறிட்டான்னா என்ன பண்ணறது?''

''பாபத்தைப் போக்கக் கூவத்திலே ஸ்நானம் பண்ணறது! அம்புஜம், எனக்குக் கோபத்தை வரவழைக்காதே! தனித் தனி சமையல் அறை, தனித் தனி சாப்பாட்டுக் கூடம், தனித் தனி சமையல்காரர்கள் என்று எல்லாம் கச்சிதமாய் இருக்கு. நான் பார்த்துட்டேன்; மேலே பேசாதே! மீனா! உனக்குந்தான் சொல்றேன். லோகத்திலே அசைவச் சாப்பாடு சாப்பிடுகிறவர்களை யெல்லாம் வெறுத்துட முடியுமா என்ன? வீ ஆர் லிவ்விங் இன் நைன்டீன் ஸெவண்டீஸ்!''

அப்போது சாப்பாட்டுக் கூடத்தின் வாசல் வழியாக ஹோட்டல் முதலாளி தனராஜ் ஒருவரை மரியாதையாகவும் அதே சமயம் ரொம்பப் பெருமையுடனும் அழைத்து வருவதைப் பத்மநாபன் பார்த்தார். அந்த ஒருவரின் பின்னாலேயே ஏறத்தாழ அவரைப் போலவே தோற்றம் அளித்த ஓர் இளைஞன் வந்தான்.

முன்னவரிடம் அதிகாரத் தோரணையுடன் அநுபவத்தின் விளைவாகப் பக்குவமும் படர்ந்திருந்தது. பின்னவனிடம் இளமை மிடுக்குடன், 'நான் சிறியவன்' என்ற அடக்கமும் மிகுந்திருந்தது. இருவரிடமும் காணப்பட்ட அகன்ற மார்பு அடங்கிய வயிறு வைரமேறிய கைகள் ஆகியவை நன்கு தேகாப்பியாசம் செய்து உடலைக் கட்டுமஸ்தாக வைத்துக்கொள்வதில் சிரத்தை காட்டுபவர்கள் என்பதை விளம்பரப்படுத்தின. உயர்ந்த பர்மாத் தேக்கினால் செதுக்கப்பட்டு நன்கு பாலிஷ் ஏற்றப்பட்ட பதுமைகளைப் போல் அவர்கள் ஒரு தேஜஸைப் பரப்பினார்கள். இளைஞனிடம் இல்லாத சில முதுமைக் கோடுகளும் நரையும் முதியவரிடம் இருந்தன. முதியவ

ரிடம் காணப்பட்டாத மகிழ்ச்சியும் குறுகுறுப்பும் இளைஞனிடம் இருந்தன. இளைஞன் ஆள்காட்டி விரலால், மேல் உதட்டின் அடிவாரத்தில் வெகு சிரத்தையாகக் கத்தரித்து விடப்பட்டிருந்த மீசையை அடிக்கொரு தடவை தடவி விட்டுக் கொண்டான். பெரியவருக்கு மீசை இல்லை. மிக அதிகமான வித்தியாசத்தை அவர்கள் கண்களிலேதான் பளிச்சென்று காண முடிந்தது. வயதானவர் கண்களில் அலுப்பும் களைப்பும் குடி கொண்டிருந்தன. வாலிபனோ, வாழ்க்கை என்னும் பாதையில் எதிர்ப்பட்ட யௌவனம் என்ற மாளிகையின் வாயில் கதவுகளை அப்போதுதான் திறந்திருந்தான். உள்ளே சென்றால் என்னென்ன அற்புதங்கள், புதிர்கள், திகைப்புக்கள், இன்பங்கள் காத்திருக்குமோ என்ற ஆவல் குறுகுறுப்புடன் அவன் கண்கள் பளபளத்துக் கொண்டிருந்தன. வசதி மிக்கவர்கள், விடுமுறையை அனுபவிக்க வந்தவர்கள் என்பதை அவர்கள் உடை தெளிவாக்கியது. கருநீல டெர்ரிகாட் பேண்ட்டும் பெரிய பெரிய மஞ்சள் பூக்கள் போட்ட பச்சை நிற புஷ் ஷர்ட்டுகளும் அணிந்திருந்தனர். பழுப்பு நிறத்தில் காஷுவல் ஷூஸ்தான் அணிந்திருந்தனர் என்றாலும் அதுவும் பளபளக்கத்தான் செய்தது.

அவர்களின் எடுப்பான தோற்றமும் அத்தருணத்துக்கு ஏற்றாற்போல் உடை அணிந்திருந்த விதமும் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு நாளையும் மணியையும் நிமிஷத்தையும் விநாடியையும் ரசிப்பவர்கள் என்ற எண்ணத்தை உண்டாக்கின. அந்த ரசனை மனம் போன போக்கில் வாழ்வதால் ஏற்பட்டதல்ல; ஒரு நியதிக்கும் கட்டுப்பாட்டுக்கும் கடமை உணர்வுக்கும் உட்பட்டிருப்பதாலேயே உண்டான ஒன்று.

தனராஜுடன் வந்த அந்த முதியவர் யார் என்பது பத்மநாபனுக்குப் பார்த்தவுடனேயே தெரிந்து போயிற்று. பத்திரிகையாளர் அல்லவா அவர்? ''டி. ஐ. ஜி.ன்னு சொன்னானே அம்புஜம், அரைகுறையா! டி. ஐ. ஜி., ஸி. ஐ. டி.ன்னு சேர்த்துச் சொல்லியிருக்கணும்! பேர், நடராஜன்'' என்று அவர் தம் மனைவிக்கு விளக்கினார். அவர்கள் வரும் வழியிலேயே சற்று ஒதுங்கினாற்போல் தனராஜ் தம்மை அறிமுகப்படுத்துவார் என எதிர்பார்த்தவராகக் காத்திருந்தார்.

ஆனால் டி.ஐ.ஜி., ஸி. ஐ. டி.யை முழுக்க முழுக்கத் தமக்கே உரியவராக்கிக்கொள்வதில் தனராஜ் முனைந்திருந்தார். அவர் பகிர்ந்து கொள்ள முன்வரா

விசாரணைக்குத் தயார்!

விட்டால் என்ன? பத்மநாபனு விடுகிறவர்? அவர்கள் இவரைத் தாண்டி அப்பால் செல்ல இருந்த தருணத்தில் பத்மநாபன், "நமஸ்காரம் ஸார்! நைஸ் டு ஸீ யூ ஹியர்" என்றார்.

நடராஜன் இவரை இன்னாரென்று புரிந்துகொள்ள முடியாமல் புருவங்களை நெரிக்கத் தொடங்கியதும் "ராஜுரத்தினம் ஸ்டேடியத்திலே நடந்த ஸ்போர்ட்ஸ் மீட் பற்றிப் படங்கள் போட்டு எழுதியிருந்தோமே 'அன்னம்' பத்திரிகையிலே, பார்த்தீங்களா? நல்ல ஆக்ஷன் ஷாட்ஸா சிலது கிடைச்சது; சில படங்கள் புரோமாயிடுக்கா இருந்தனன்னுகூடச் சொல்லலாம்" என்று நாருக்காகத் தம்மைப் பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டார் பத்மநாபன்.

"ஓ யெஸ்! நீங்க அன்னிக்கு பிரஸ் காலரிக்குக்கூட வந்திருந்தீங்களே?" என்று கேட்டு மலர்ந்த முகத்துடன் கை குலுக்கினார் நடராஜன். "எக்ஸ்கியூஸ் மீ! பெயர் என்னன்னு சொன்னீங்க?"

"பத்மநாபன், அப்பா!" என்று இடைமறித்துக் கூறினான் இளைஞன். "ஜர்னலிஸ்ட் மட்டுமில்லே நாவலிஸ்ட்டும்கூட. பத்மம் என்கிற புனை பெயரிலே எழுதறீங்க இல்லையா? ரொம்ப நாவலாசிரியர்களுடைய பெயர் நமக்குப் பழக்கமாகி யிருக்கும்; ஆட்களை அடையாளம் தெரிஞ்சுக்க முடியாது. ஆனால் இவருடைய நூல் ஒன்றைச் சமீபத்திலேதான் நான் படிச்சேன். 'சோலைக்குயில்'னு டைட்டில். ஜாக்கெட்டிலே இவர் படத்தையும் போட்டிருந்தார்கள்."

"ஓ! என் புஸ்தகத்தை நீ படிச்சிருக்கியா? அப்போ உன் டேஸ்ட் ஜாக்கிரதையாகத்தான் இருக்கணும்" என்றார் பத்மநாபன், உடம்பெல்லாம் கிளுகிளுப்பதை மறைத்துக் கொண்டு.

தந்தை மகன் இருவருமே சிரித்து விட்டனர். "பயப்படுவதாக நடிக்கக்கூட வேண்டியதில்லை நீங்க. ரொம்பப் பிரமாதமாக இருந்தது."

'அலமாரியில் அடுக்கி வைச்சிருக்குன்னு கேலி பண்ணுவியே, பார்த்தியா? விஷய ஞானமுள்ளவர்கள் விரும்பிப் படிக்கிறார்கள்' என்று தமது மனைவிக்குச் சொல்கிற பாவனையில் கண்களால் அவளை ஒரு வெட்டு வெட்டினார் பத்மநாபன். அதே சமயத்தில் அந்த இளைஞன் தொடர்ந்து கூறியவற்றால் அவருக்குக் காத்துக் குறைந்து போக, அம்புஜத்தின் முகத்தில் விஷமப் புன்னகை அரும்புவதைக் கண்டு பல்லைக் கடித்துக்கொண்டார். இளைஞன் சொன்னான்: "உங்கள் புத்தகத்தின் தலைப்பு மட்டும்தான் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. சப்புன்னு போச்சு. இன்ஃபாக்ட் ஒரு நண்பன் சிபாரிசு பண்ணியிருக்கலைன்னா நான் அந்தப் புத்தகத்தை வாங்கியே இருக்க மாட்டேன். தலைப்பிலே கவர்ச்சி இல்லாததுதான் காரணம்."

இப்போது அம்புஜம் பத்மநாபனைப் பார்த்த பார்வை, 'இந்த லட்சணத்தில் புத்தகங்களை அலமாரியில் அடுக்காமல் என்ன பண்ணுவது?' என்று கேட்பது போலிருந்தது.

"ரங்கன் எப்பவுமே மனசில் உள்ளதைப் பளிச்சென்று சொல்லிடுவான், ஒளிவு மறைவு இல்லாமல் ஃப்ராங்கா பேசணும்னு கத்துக் கொடுத்தே பழக்கிட்டேன். நீங்க ஒண்ணும் தப்பா நினைச்சுடாதீங்க" என்றார் தந்தை.

"அதனாலென்ன? ஐ வெல்கம் கிரிடிஸிஸம்" என்றார் பத்மநாபன். "நல்லதையும் சொன்னான், குறையையும் குறிப்பிட்டான், அவ்வளவுதானே?"

"சாப்பாடு ஆச்சா அல்லது பத்திரிகைக்கு 'அன்னம்'னு பேர் வைச்சதோடே திருப்தி அடைஞ்சுட்டீங்களா?" என்று புன்முறுவலுடன் கேட்டார் நடராஜன்.

"எங்களை அன்னக்காவடிகள்னு யாராவது நினைச்சுடக் கூடாதேங்கறதுக்காகத்தான் அட்டைப் படத்தில் மட்டுமின்றி உள்ளேயும் இரண்டு இடங்களிலே வாராவாரம் அன்னப் பட்சியின் பொம்மை போட்டுக் காட்டறோம்" என்று சிரித்துக் கொண்டே சொன்ன பத்மநாபன், "நீங்க உட்காருங்க; நாங்க சாப்பிட்டுக் கையலம்பியாச்சு" என்றார்.

"தண்ணீர் கலந்த பாலானாலும் நீரை விலக்கிப் பாலை மட்டும் உண்ணும் ஆற்றல் அன்னத்துக்கு உண்டாம்; அதுபோல் அப்பாவும் நல்லதை மட்டுமே பிரசுரிப்பதாகச் சொல்லிக்கொள்கிறார்" என்றாள் மீனு.

"உங்க மகளா? ரொம்ப கேர்ஃபுல்லா பேசறாளே! 'சொல்லிக்கொள்கிறார்' உங்க அப்பா!"

"இவங்க சொல்றதிலேயும் ஒரு பாயிண்ட் இருக்கு அப்பா!" என்று மீனுவின் கூற்றுக்கு விரிவுரை வழங்க முன்வந்தான் ரங்கநாதன். "அன்னம் பாலை மட்டும் தனியே பிரிக்கும் என்பதை விஞ்ஞான ரீதியாக ஒப்புக்கொள்ள முடியாது; அதே போல் இவங்க நல்லதை மட்டுமே பிரசுரிக்கிறாங்க என்பதையும் முழுக்க முழுக்க ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. பத்மநாபன் ஸார் எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாக இருந்தாலும் எதாவது அபத்தம் வந்து அவரையும் அறியாமல் ஒரிரு சமயங்களில் புகுந்து கொள்ளும். ஒண்ணுமில்லேன்னு ஆபா-

சப் படத்துடனும் அசங்கியமான வாசகத்துடனும் ஒரு விளம்பரம் வந்து சேரும். அதைப் போடவும் முடியாமல் நிராகரிக்கவும் இயலாமல் இவர் கிடந்து அவஸ்தைப்படுவார்!''

''பத்திரிகைத் துறையிலே பத்து வருஷ அனுபவம் உள்ளவன் போல் பேசுகிறான் ஸார், உங்க மகன்!'' என்று நிஜமாகவே வியந்து போற்றும் முகமாகக் கூறினார் பத்மநாபன்.

''இந்தாப்பா ஸாருக்கு ரசம் கப்பிலே போடு'' என்று உபசாரம் செய்துவிட்டுப் பத்மநாபன் தொடர்ந்தார்: ''நீங்கள் எங்கே இவ்வளவு தூரம்? ஏதாவது இன்வெஸ்டிகேஷன் சம்பந்தமாய்க் காம்ப் போட்டிருக்கேளா?''

''பத்திரிகைக்காரர் வேலையைக் காட்டாதீங்க, ஸார்! நான் இங்கே ஓய்வுக்காக ஹாலிடேயில் வந்திருக்கேன். போலீஸ் வேலையை யெல்லாம் பதினைஞ்சு நாளைக்கு மூட்டை கட்டி வைச்சாச்சு.''

''ஒரு சேஞ்ச் வேண்டியதுதான். அதிலும் நீங்க ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து வந்திருக்கேளே அதுதான் ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கு. இந்தக் காலத்தில் அப்பாவும் பிள்ளையுமாச் சேர்ந்து விடுமுறையில் கிளம்பறது என்கிறதே ஓர் அபூர்வக் காட்சி. காலேஜ் நண்பர்களோடுதான் புறப்படுவேன் என்று சொல்லாமல் ரங்கன் உங்களுடன் வந்திருக்கிறானே, பெரிய விஷயம் ஸார், அது!''

''நீங்கள் மட்டுமென்ன? குடும்பத்தோடுதானே வந்திருக்கீங்க?'' என்றான் ரங்கன், மீனாவை விழுங்கியபடியே. அவள் முகம் ஜிவ்வென்று சிவந்துவிட்டது. ஆயினும் தலை குனியக் கூடாது என்று பிடிவாதத்துடன் உட்கார்ந்திருந்தாள். நரம்புகளிலெல்லாம் இனியதொரு நடுக்கம் பரவியது.

பத்மநாபன் நடராஜனை நோக்கினார்: ''நாம் குடும்பச் சூழலிலிருந்து ஓர் அடி விலகினால் பிள்ளைகள் பத்தடி அப்பால் போய் விடுவார்கள். அப்புறம் அவர்களை மறுபடியும் இந்த வட்டத்துக்குள் கொண்டு வந்து சேர்க்கிறது பெரும் பாடாகப் போயிடும்.''

''வாஸ்தவம்'' என்றார் நடராஜன். ''ஆனால் ரங்கனுக்கு நான் சரியான கம்பெனியாக முடியுமா என்று சில சமயம் எனக்கே சந்தேகமாகப் போய்விடுகிறது. பாசம் வேறே, தோழமை என்கிறது வேறே இல்லையா?''

''அதைப் பற்றிக் கவலைப்படாதீங்க. இவன் வயது வாலிபன் ஒருத்தனை நேற்றுத்தான் சந்திச்சேன். இவனுக்காகவே நான் அவனை அறிமுகம் செய்துண்ட

''கால்கோள் விழாவில் கல் ஊன்றப் போனேனே; போன இடத்தில் கால் ஊன்றுகிறபோது கல் கால்மேல் விழுந்து....''

மாதிரி இருக்கு. இன்டலிஜண்ட் சாப். அமிர்தலிங்கம்னு பேரு. இருவரும் நல்ல நண்பர்களாய் விளங்கலாம்.''

இவ்வாறு கூறியபடியே பத்மநாபன் அமிர்தலிங்கம் அமர்ந்திருந்த இடத்தைப் பார்த்தார். நாற்காலி காலியாக இருந்தது. தமது அறிவுரையை ஏற்காமல் அவன் அசைவ உணவு உட்கொள்ளப் போய்விட்டான் என்று புரிந்தது. ''சற்று முன் இங்கேதான் இருந்தான்'' என்றார்.

''ஸி. ஐ. டி. வரார்ன்ன உடனே அந்த ருத்திராட்சப் பூனை ஓடிப் போய்ப் பதுங்கியிருக்கும்'' என்றாள் மீனா.

ரங்கன் குபீரென்று சிரித்தான். நடராஜன் புன்னகையுடன், ''என்ன சொல்கிறாள் உங்கள்மகள்?'' என்று கேட்டார்.

''அது ஒன்றுமில்லை ஸார். அவன் கொஞ்சம் ஹிப்பி பாணியில் உடை அணிந்திருந்தான். அது இவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை.''

''உடையை மட்டுமில்லே, அந்த ஆளையும் பிடிக்கவில்லே'' என்றாள் மீனா.

''மீனா!'' என்றார் பத்மநாபன் அன்புடன் எச்சரிக்கிற குரலில்.

''திஸ் இஸ் எ ஃப்ரீ கண்ட்ரி டாடி!'' என்றாள் மீனா. ''பிரிட்டனில் பிறந்திருந்தால் எனக்கு இன்று ஓட்டுரிமை கூட உண்டு!''

''போட்டியே ஒரு போடு!'' என்று வாய் விட்டுப் பாராட்டி, ரங்கன் அவளைப் பார்த்ததானது, 'நீ என் எதிரே இருக்கும்போது என்னுடன் நட்புரிமை பூண எவனோ அமிர்தலிங்கத்தைப் போய்ச் சிபாரிசு பண்ணுகிறாரே உன் அப்பா?' என்று கேட்பது போலிருந்தது.

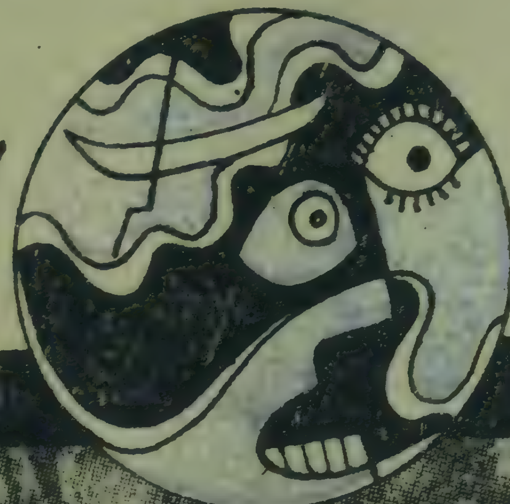
(தொடரும்)

இடுக்கண்
களைந்திடும் நட்பு போல்

கோடைக்கானலுக்கு அவர்கள் வந்து மூன்று நாட்கள் ஆகிவிட்டன. மாலை நாலரை மணி சுமாருக்குப் பத்மநாபன் குடும்பம் கொடைக்கானல் ஏரி அருகே இருந்தது. 'ஜிக் ஸா பஸில்' ஒன்றின் படத்தைக் கலைத்துப் பல துண்டங்களாக்கி, அதில் ஒரு துண்டத்தை மட்டும் தனியே எடுத்து வைத்தால், அதன் எல்லைக் கோடு எத்தனை வளைவுகளுடன் காணப்படுமோ அப்படி, அந்த ஏரியின் கரை நெளிவு சுளிவுகளுடன் இருக்க, அந்தக் கரையை யொட்டினாற்போல்

8. படகில் பிரமீளா

"ஸைக்கோ ஸாரநாதன்"

கி.ராஜேந்திரன்

அமைந்திருந்த பாதையும் அதே அளவுக்கு வளைவுகளுடன் விளங்கியது. ஒரு முறை சுற்றி வந்தால் மூன்று மைல். நடக்கத் தெம்பு உள்ளவர்களுக்கு அருமையான நடைபாதை; உன்னதமான தேகப்பயிற்சி.

இவர்கள் போனபோது வானம் இலேசாக இருட்டிக் கொண்டு வந்தது. மழை கொட்டும் என்பதற்கான அறிகுறியும் இன்றி, இதமான வெய்யிலை உணரலாம் என்ற ஆசைக்கும் இடம் தராமல் ஓர் இரண்டுங்கெட்டான் நிலை. சிலுசிலுவென்று இலேசாகக் காற்று வீசி முகத்திலும் கரங்களிலும் பட்டதால் உடலைக் கவ்விக் கொண்டிருந்த ஸ்வெட்டரின் கதகதப்பை நன்றாக ரசிக்க முடிந்தது. ஆடை நனையாத அளவுக்குத் தூற்றல் இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாய் விழுந்தது. வானம் பன்னீர் தெளித்து ஏரியுடன் இவ்வாறு விளையாடியபோது, ஏரியில் மத்தாப்பூப் பொறிகள் தெறிப்பது போல் நீர்த் துளிகள் சிதறின. 'வானம் கூடலுக்கு முன்னோடியாகச் சரஸமாடுவதால் ஏரிக்கு மெய்சிலிர்ப்பு உண்டாகிறதோ?' என்று எண்ணத் தோன்றியது.

''எத்தனை தண்ணி பாரு! எத்தனை தண்ணி பாரு!'' என்று அகன்று பரந்து கிடந்த ஏரி நீரை, கரத்தின் வீச்சிலே முழுமையாகச் சுட்டிக் காட்டி அதிசயித்தான் விசு. அலை எழும்பாமல் அமைதியாக இருக்கும் நீர்ப்பரப்பை இதற்கு

முன் இத்தனை பெரிய அளவில் அவன் கண்டதேயில்லை.

ஏரியைச் சுற்றி நெடிதுயர்ந்திருந்த யூகலிப்டஸ்களைப் பார்த்து விட்டு, ''அப்பா! இங்கே மரங்களெல்லாம் எத்தனை உயரம் வளர்கின்றன!'' என்று ஆச்சரியப்பட்டாள் அனசூயா.

''ஏன் இந்த நகரம்தான் எத்தனை உயரத்தில் இருக்கிறது! ஏழாயிரத்துச் சொச்சம் அடி இல்லையா!'' என்று கணக்குச் சொன்னாள் மீனா. பஸ்ஸில் உயரே ஏறி வந்தபோது வழியில் ஆங்காங்கே இருந்த அறிவிப்புப் பலகைகளைக் கருத்துடன் கவனித்திருந்தாள் அவள்.

''ஊரும் அதில் உள்ள மரங்களும் உயர்ந்திருப்பது போல் மனித மனங்களும் உயர்ந்தால் தேவலாம்'' என்றார் பத்மநாபன்.

''ப்ளீஸ்! வேண்டாம்! தத்துவம் பேசாதீங்கோ! எனக்குத் தலைவலி வந்துவிடும்'' என்றாள் அம்புஜம்.

''இதையே சினிமாவில் சிவாஜி கணேசன் சொன்னால் 'ஆகா! சூச்சூசூ!' என்றெல்லாம் அனுபவிப்பாய்.''

''ஆனால் நீங்கள்தான் சிவாஜி கணேசன் இல்லையே? அதனால் குறைப்பட்டுக் கொள்ளவும் நியாயம் இல்லை'' என்றாள் அம்புஜம்.

''நான் சிவாஜியா இல்லாமல் போகலாம்; ஆனால் என்னை மாதிரி ஒருத்தன் எழுதித் தரதைத்தான் அவர் சினிமாவிலே பேசறார்! அதை மறந்துடாதே!'' என்றார் பத்மநாபன்.

''சரி, சரி, இப்போ படகிலே போகப் போறேளா? இல்லே குதிரை சவாரியா?'' என்று குழந்தைகளைப் பார்த்துக் கேட்டாள் அம்புஜம்.

''போட் போட்'' என்று மீனாவும் அனசூயாவும் பரபரக்க, ''குதிரை, குதிரை!'' என்று விசு துள்ளிக் குதித்தான்.

''முதல்லே போட், அப்புறம் ஹார்ஸ் ரைட்'' என்று சமரசம் செய்ய முயன்றாள் அனு.

''முதல்லே குதிரை சவாரி; அப்புறம் போட்'' என்றான் விசு விடாக்கண்டனாக.

''குழந்தைகளைப் போய்க் கேட்டுண்டிருந்தால் எப்படி? நீங்க ஒரு முடிவெடுக்கணும்'' என்றாள் அம்புஜம்.

''அழகுதான் போ! குழந்தைகள் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டது நீ!'' என்று ஞாபகப்படுத்த முற்பட்டார் பத்மநாபன். அதற்கு முன்பாகவே அம்புஜத்தைச் சங்கடமான நிலையிலிருந்து மீட்கவென்றே வந்தவர்போல் படகுக் கிளப் அதிகாரி ஒருவர் சம்பாஷணையில் குறுக்கிட்டார்: ''போட் வேணுமா ஸார்? பத்துநிமிஷம் காத்திருக்கணும்.''

''அதுக்கென்ன? இப்படி பெஞ்சில் உட்கார்ந்திருந்தால் போச்சு'' என்றார் பத்மநாபன். ஐந்து பேரும் வரிசையாக அமர்ந்து ஐந்து நிமிஷம்கூட ஆகியிருக்காது; இரண்டே பேர் ஏறக்கூடிய ஒரு சிறு படகு கரையை நோக்கி வந்தது. நீரைக் கிழித்துச் செல்ல வசதியாக மெலிந்து நீண்டிருந்த அதனை மிக லாகவமாகச் செலுத்திக் கொண்டு வந்தாள் எழிலார்ந்த நங்கை ஒருத்தி. அவ

ளுடைய அழகைக் கண்கள் கவனிப்பதற்கு முன்பாக அவளுடைய பகட்டான அலங்காரத்தையே பார்த்தன. அலங்காரத்தை மனத்தில் பதிய வைத்த பிறகுதான் அழகு, 'இதோ நானும் இருக்கிறேன்' என்று தயக்கத்துடன் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டது!

அந்தப் படகு கரை தட்டச் சுமார் பத்துப் பதினைந்தடி தூரம் இருந்தபோது, ''அடே! பிரமீளான்னு வந்திருக்காள்!'' என்று வியப்பு மிகுதியில் கூவியவாறு எழுந்தாள் அம்புஜம்.

அடுத்த கணம் விசுவைத் தவிர மற்ற மூவருக்கும்கூடப் புரிந்து விட்டது, பிரபல சினிமா நட்சத்திரம் பிரமீளாவை மிக அருகில் சந்திக்கும் பாக்கியம் தங்களுக்குக்

கிடைத்து விட்டதென்று. விசுவுக்கு மட்டும் பாவம், அந்தச் சந்திப்பின் மகத்துவம் புரியும் வயதாகவில்லை, இன்னும்!

படகு கரையோரம் வந்ததும், போட் கிளப் அதிகாரி ஒருவர் பெருமிதம் பொங்கும் முகத்துடன் அதை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டு, ''பார்த்து இறங்குங்க... பார்த்து... பார்த்து'' என்று ரொம்ப அக்கறையுடன் எச்சரிக்கை செய்தார்.

அம்புஜம் கிடைத்த வாய்ப்பைக் கைநழுவ விடாமல் சரேலென்று இரண்டடி முன்னல் எடுத்து வைத்தாள். ஆடும் படகிலிருந்து நிலையான தரைக்குத் தடுமாருமல் பிரமீளா வந்து சேரக் கை கொடுத்து உதவினுள்.

''தாங்க்ஸ்'' என்ருள் பிரமீளா.

''நன்ருயிருக்கு, உங்களுக்கு இந்தச் சின்ன உபகாரமாவது பண்ணக் கொடுத்து வைத்திருந்ததே எனக்கு'' என்ருள் அம்புஜம். அத்துடன் விடவில்லை. இந்தச் சந்தர்ப்பம் போனுல் வராது என்பது அவளுக்குத் தெரியாததா? தொடர்ந்தாள்: ''உங்க வீட்டுக்கு மூணுவது வீட்டிலே சிவராம கிருஷ்ணன்னு இருக்கார் இல்லையா? அவர் ஒய்ஃபை எனக்கு நன்ருத் தெரியும். பள்ளிக்கூடத்திலே நாங்க ஒண்ணுப் படிச்சவா. உங்க வீட்டுக்குக்கூட ஒருதரம் நவராத்திரியின்போது வந்திருக்கிறதா நளினி சொல்லியிருக்காள்.''

''அடுத்த நவராத்திரிக்கு நீங்களும் வாங்க, அழைப்பு அனுப்பறேன்'' என்று சிரித்தாள் பிரமீளா.

'வழியில் நின்று கண்டவர்களுடன் என்ன பேச்சு?' என்ற பாவனையில் ''ம்...ம்... போகலாம்'' என்று விரட்டுவது போல் சொன்னுள் பிரமீளாவின் தாயார் கனகம்.

அதைப் பொருட்படுத்தாமல் அம்புஜம், ''அவசியம் வரேன்'' என்று வாக்களித்து விட்டு, ''அது சரி, என்ன இவ்வளவு சீக்கிரம் ரோயிங் பண்ணக் கிளம்பித் திரும்பியும் வந்துட்டேள்? மணி நாலரைதானே ஆறது?'' என வினவினுள்.

''சாயந்திரம் ஆனுல் கூட்டம் சேர்ந்து விடுகிறது. உங்களுக்குத் தெரியுமே, சினிமா நட்சத்திரம்னு மொய்த்தெடுத்து விடுகிருர்கள். அதிலேருந்து தப்பிக்கத்தான் சீக்கிரமாக வருகிறேன் ஏரிக்கு. துடுப்பு வலிப்பது நல்ல எக்ஸர்ஸைஸ். கொடைக்கானலில் சும்மா உட்கார்ந்திருந்தால் உடம்பு ஊதிடும். அப்புறம் இளைக்கப் படாதபாடு படணும்.''

''மேலும் இங்கேதான் மத்தியான நேரமானுலும் வெய்யில் தெரியாதே. அதனுல்தான் தைரியமா கிளம்பி வந்துட்டேள். ஆனுல் உடம்பு கறுத்துடும். ஜாக்கிரதையாப் பார்த்துக் கோங்கோ!''

''கறுத்தால் என்ன? மேக்கப் மேன்னு ஒருத்தர் எதுக்கு இருக்கார்?'' என்ருள் பிரமீளா, புன்னகை செய்து.

''போவோமா?'' என்று பொறுமை இழந்த தொனியில் கேட்டாள் அவள் தாய் கனகம்.

''போக வேண்டியதுதான். சரி, உங்க விலாசம் கொடுங்க. இல்லாட்டி நவராத்திரி அழைப்பு உங்களுக்கு எப்படி அனுப்பறது?''

''பார்த்தேளா! உங்களைப் பார்த்துப் பேசின. சந்தோஷத்திலே எல்லாம் மறந்து போறது'' என்ற அம்புஜம் கணவர் பக்கம் திரும்பி, ''ஏன்னு உங்க விஸிட்டிங் கார்ட் ஒண்ணு கொடுங்கோளேன்'' என்ருள்.

பத்மநாபன் பர்ஸிலிருந்து ஒரு விஸிட்டிங் கார்டை எடுத்துக் கொண்டிருக்கும்போதே, ''அன்னம் பத்திரிகையின் துணை ஆசிரியராக இருக்கிருர். பத்மநாபன்னுகேள்விப்பட்டிருப்பேளே? பத்மம் என்கிற புனைபெயர்தான் பிரசித்தம்'' என்று சொல்லிக் கொண்டு போனுள் அம்புஜம்.

''ஓ! ரொம்ப சந்தோஷம்'' என்று கரம்குவித்து முகமன் கூறினுள் பிரமீளா.

''தொடர் கதைக்கிடையிலே ஒரே ஒரு அத்தியாயம் நீங்க எழுதியிருந்தேளே, படிச்சேன்'' என்ருர் பத்மநாபன், தலையை இலேசாக ஆட்டியபடி. ஒவ்வொரு சினிமா நட்சத்திரமும் ஒவ்வொரு வாரம் எழுதி வளர்த்த தொடர் கதையை அவர் குறிப்பிட்டார். ''திலகம் பத்திரிகையிலே எழுதினேள் இல்லையா? கலாஸ்ரீயும் ஜெய்வீராவும் எழுதினதுக்கு இடையிலே ஒரு வாரம் நீங்க எழுதியிருந்தேளே, நன்ருத்தான் இருந்தது; என்ன குறை அதிலே?''

பிரமீளா கலகலவென்று வெள்ளை உள்ளத்தோடு சிரித்தாள். ''ஒரு விஷயம் நன்ருயில்லை, பிடிக்கவில்லை என்பதை இதைவிட நாசூக்காக வேறு ஒருத்தரும் சொல்ல முடியாது ஸார்!'' என்ருள்.

''அடுத்தாற்போல் எந்தப் பத்திரிகையில் உங்கள் தொடர்கதையை எதிர் பார்க்கலாம்?'' என்று கிண்டலை மறைக்காத தொனியில் கேட்டார் பத்மநாபன்.

''ரொம்பக் கோபமா இருக்கீங்க போலிருக்கே'' என்ருள் பிரமீளா.

''நான் என்ன மகாத்மா காந்தியா? எனக்கு ஏன் கோபம் வரக் கூடாது?'' என்ருர் பத்மநாபன். ''சினிமாவில் நான் நடிக்க முன்வந்தால் சிரிப்பாயிருக்காதா உங்களுக்கு?''

''அப்படி யிருக்கும்போது சினிமா நடிகையான நான் எதற்காகப் பேனு பிடிக்கணும்னு கேட்கிறீங்க?''

''நீங்க எழுதறதிலே தப்பில்லே அம்மா. ஆனுல் எழுதணும் என்கிற வேகமும் துடிப்பும் பரபரப்பும் உங்களுக்கே ஏற்பட்டு எழுதணும். எவனே கேட்டுண்டான் என்கிறதுக்காக எழுதறதும் ஓர் எழுத்தா?''

''ஸார்! உங்களுடைய முதல் கேள்விக்கு உங்களுடைய இரண்டாவது கேள்வியே பதில் சொல்லிடுச்சு. நான் எழுதக்கூட இல்லே, என் பெயரைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள அனுமதிச்சேன் அவ்வளவுதான். இப்போ இதுக்குப் பதில் சொல்லுங்க;—நான் இப்படி செய்ததாலே தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் பெரிய ஆபத்து ஏதோ வந்து விட்டதாக உண்மையிலேயே நீங்க நம்பறீங்களா? நான் எழுதினதாகச் சொல்லப் பட்டதே அது மாதிரி நூறு கதைகள் வரலாம்; ஆனுல் 'பத்மம்' என்ற பெயரிலே நீங்க ஒரு நாவல் எழுதினுல் போதும், அந்த ஒரு நாவல் இந்த நூறு தொடர்கதைகளால் ஏற்பட்ட இழுக்கைத் துடைத்து எறிந்து விடும். ஆக மொத்தம் எதுக்காக நீங்க பயப்படறீங்க?''

''பயப்படத்தான் வேண்டும், தாயே!'' என்ருர் பத்மநாபன்.

''ஸார்! தயவுசெய்து என்னைத் 'தாயே' 'அம்மா' என்றெல்லாம் கூப்பிடாதீங்க! எனக்குப் பயமா யிருக்கு!''

''பெண்கள் எல்லோரையும் அன்னையாகப் பாவிப்பது நமது பண்பாடு. வயது வந்த யாரையும் தாயே என்று அழைப்பதில் தவறில்லேயே?''

''பண்பாடு இருக்கட்டும் ஸார்; என் ஸ்டார் வால்யூ பற்றித்தான் எனக்குக் கவலே! 'தாயே, தாயே!' என்ருல் ஒவ்வொரு வருஷமும் பட்ஜெட் வெளியானவுடன் பங்கு மார்க்கெட் சரியற மாதிரி என் ஸ்டார் வால்யூவும் சரிஞ்சுடும். பிரமீளான்னே கூப்பிடலாமே?''

''சரி பிரமீளா! அப்படியே ஆகட்டும்.''

''நீங்க ஏதோ சொல்ல வந்தீங்க; குறுக்கே பேசிட்டேன்...''

''ஆமாம், உங்களுக்குப் பதிலா ஒருத்தரைக் கதை எழுத அனுமதிக்கிற நீங்கள், உங்களுக்குப் பதிலாக உங்க செக் புஸ்தகத்தில் உங்கள் கையெழுத்தைப் போட ஒருவரை அனுமதிப்பீங்களா?''

''நான் ஏமாந்து போனுல்தான் ஒருத்தர் அந்த மாதிரி செய்ய முடியும்.''

''செக் புத்தக விஷயத்திலே நீங்கள் ஏமாந்து போனுல்தான் நடக்கும்.

ஆனால் கதை எழுதற விஷயத்திலே உங்களை நீங்களே ஏமாற்றிக் கொள்ளவும் பிறரை ஏமாற்றவும் தயாராகி விடுகிறீர்களே, ரொம்பச் சுலபமாக!''

''அதிலே எனக்குப் பணம் நஷ்டம். இதிலே யாருக்கு என்ன நஷ்டம்?''

''சமூகத்துக்கே நஷ்டம். தரக் குறைவான ஆபாசமான கதை கட்டுரைகளை எழுதுகிறவர்கள்கூட உங்களைப் போல் தான் வாதம் புரிகிறார்கள். 'இந்த ஒரு கதையை நான் எழுதி விட்டால் சமூகம் கெட்டுக் குட்டிச் சுவராகப் போய் விடப் போகிறதா?' என்று கேட்கிறார்கள். ஒவ்வொருவரும் இப்படியே சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டு ஆபாசக் களஞ்சியங்களை உருவாக்குகிறார்கள்.''

'' நானும் தெரியாமல்தான் கேட்கிறேன், ஒரு மோசமான கதையைப் படிப்பதாலோ ஓர் ஆபாச சினிமாவைப் பார்ப்பதாலோ மனிதன் மட்டமானவனாகிவிடுவானா சார்? அப்படியானால் சமூகத்தில் கயவர்களைத் தவிர வேறு யாரையுமே பார்க்க முடியாது!''

''உங்களுடைய வாதத்தை நான் ஒப்புக்கொள்வதாகவே வைத்துக் கொள்வோம். தரக் குறைவான எழுத்தினால் சமூகத்துக்குக் கேடு இல்லை என்றால், உயர்தரமான எழுத்தினால் சமூகத்துக்கு நன்மையுமில்லை என்றாகிறது. அதாவது எழுத்துக்குச் சக்தியே இல்லை என்று அர்த்தம்!

''ஆனால் சரித்திரம் அப்படிச் சொல்லவில்லை, பிரமீளா! அடிமைத்தளை ஒழிய 'அங்கிள் டாம்ஸ் காபின்' என்ற நாவல் பெருந் துணை புரிந்ததாகச் சரித்திரம் கூறுகிறது. பங்கிம்சந்திரரின் எழுத்து வங்கத்தில் புரட்சிகரமான மாறுதல்களை ஏற்படுத்தியது, பாரதியாரின் பாடல்கள் சுதந்திரக் கனலைக் கொழுந்து விட்டு எரியச் செய்யவில்லையா? கல்கியின் சிவகாமியின் சபதம் பிரசுரமான பிறகு அதன் காரணமாக எத்தனை இல்லங்களில் சதங்கை ஒலி கேட்க ஆரம்பித்தது தெரியுமா? அந்த நாவலால் தமிழகத்தின் தொன்மையான சிற்பக் கலையில் புதிய ஆர்வம் மக்களுக்கு உண்டாக வில்லையா? அரிஸ்டாட்டலும் ஸாக்ரட்டீஸும் பிளேட்டோவும் எழுதியவை இன்றளவும் மனித நாகரிக வளர்ச்சிக்குத் துணை புரிந்து வருகின்றன அல்லவா? ஆக, எழுத்துக்குச் சக்தி இல்லை என்று எப்படிக் கூற முடியும்?''

உணர்ச்சியுடன் அவர் பேசி முடித்த போது பிரமீளா சுற்றுச் சூழலில் இருந்த மலைகளுடன் போட்டி யிட்டவாறு மலைத்து நிற்க, பத்மநாபன் கரத்திலிருந்த விஸிட்டிங் கார்டை எடுத்து அவளிடம் தந்தாள் அம்புஜம். ''இவர் எப்போதுமே இப்படித்தான்; உணர்ச்சி வசப்பட்டு விட்டால் கொஞ்சம் படபடன்னு பேசிவிடுவார். அதை ஒண்ணும் நீங்க பொருட்படுத்த வேண்டாம். அடுத்த தடவை நவராத்திரி கொலு வைக்கிறச்சே என்னை மறக்காதீங்கோ'' என்றாள்.

பிரமீளா இளநகை புரிந்து, ''இவருக்கா மாமி நான் நவராத்திரி அழைப்பு அனுப்பணும்? உங்க பேரையும் இதில் எழுதித் தந்துட்டா மறக்காமல் இருக்கலாம்'' என்று கூறியபடியே பத்மநாபனிடம் விஸிட்டிங் கார்டைத் திருப்பித் தந்தாள். ''ஸார்! உங்க ஒய்ஃப் பெயரை மேலே எழுதுங்க; அப்புறம் கார்டுக்குப் பின்புறம் உங்க கையெழுத்தையும் போட்டுத் தாங்க, ப்ளீஸ்!''

அவர் அவள் கோரிக்கைக்குக் கீழ்ப்படிய, பிரமீளா அம்புஜத்திடம் பேச்சைத் தொடர்ந்தாள் : '' ரொம்ப நாளாகவே நான் இவருடைய ஃபான். 'முழுமை' என்ற தலைப்பிலே ஒரு நாவல் எழுதினாரே அது ஒண்ணு தவிர பாக்கி எல்லாத்தையும் படிச்சிருக்கேன். அந்த ஒரு புத்தகம் மட்டும் எத்தனையோ முயற்சி பண்ணியும் எனக்குக் கிடைக்கவேயில்லை. முழுமையைத் தேடி அலையறேன் !''

'' அதைப் பூஜை அறையில்தான் கண்டுபிடிக்க முடியும். அதுதான் நாவலின் 'தீம்'கூட. இப்போ சத்தியா அது அச்சில் இல்லை. என்னிடம் இருக்கிற பர்ஸனல் காப்பியை அனுப்பறேன் உங்களுக்கு'' என்றார் பத்மநாபன்.

விஸிட்டிங் கார்டை வாங்கிக் கைப்பையில் போட்டுக் கொண்டாள் பிரமீளா. அவள் பக்கத்தில் இத்தனை நேரமாகப் பொறுமையின்றி நின்றுகொண்டிருந்த அவள் தாயார், ''ம்...ம் போகலாம். கூட்டம் சேர்ந்துவிடும்'' என்றாள்.

''போகலாமே, அம்மா !'' என்று கடுப்புடன் அலுத்துக் கொண்ட பிரமீளா, பத்மநாபனிடம் கூறினாள் : '' சின்னத் தனத்தையே எல்லாரும் தினம் தினம் பார்த்துக் கொண்டு ஆற அமரக் காரியங்களைச் செய்கிறோம். உயர்ந்த மனிதர்களை எப்போதோ ஒரு முறை அபூர்வமாகச் சந்திக்கிறோம் ; அப்போது அவசரப்படும்படியாக இருக்கு ! வேடிக்கைதான் !''

''நான் இன்றைக்கு உயர்ந்த மனிதனாக நடந்து கொள்ளவில்லை, உங்களிடம். அதற்காக வருத்தப்படுகிறேன்'' என்றார் பத்மநாபன்.

'' இப்போ மனம் விட்டுச் சொல் நீங்களே, வருத்தப்படறேன்னு அதுவே உயர்ந்த குணத்தைத்தானே காட்டு

வெற்றியின் கோலம்

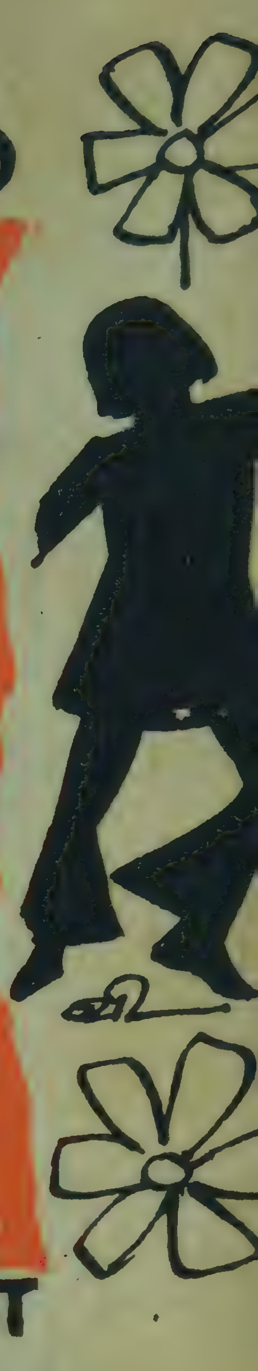
பொன்னிறமாய் வானம் மாறுகையில் — இன்பப்
பூங்காவில் சுற்றுவோம் உல்லாசமாய்;
புன்னகைப் பூக்களைக் கொய்தே அவைகளைப்
பாரெங்கும் வாரி இறைத்திடுவோம்.

பாட்டுக்கள் கட்டியே பாடுவோமே — கூடிப்
பாடிக்கொண்டே நடம் ஆடுவோமே;
கூட்டுக் களியினில் கொள்ளையாம் இன்பத்தில்
கொள்ளத் துயர் உண்டோ உள்ளத்திலே?

காதற் கனவுகள் காணுவோமே — வண்ணக்
கற்பனைக் கோபுரம் கட்டுவோமே;
சோதனை வேலிகள் தாண்டிக் குதிப்போமே,
சாதிப்போமே அரும் சாதனைகள்.

மற்றவர் வாழ்க்கையில் தோல்வி காண்பார் — அவர்
மண் எனத் தூற்றுவார் இவ்வுலகை;
வெற்றியின் கோலத்தை நாங்கள் காண்போம்—உயர்
விண்ணை இப்பூமியில் ஊன்றி வைப்போம்.

சுந்தா

கிறது ? மேலும் நாம் என்ன சிண்டைப் பிடிச்சுக்கிட்டுச் சண்டையா போட்டோம்? ஒரு ஹெல்தி டிஸ்கஷன் அவ்வளவுதானே?'' என்ற பிரமீளா, ''ஹல்லோ பாப்பா!'' என்று விசுவிடம் ஒரு விநாடி குனிந்து கொஞ்சினாள். பின்னர் அனுவையும் மீனுவையும் தட்டிக் கொடுத்துப் புன்முறுவலுடன் 'டாட்டா' சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினாள்.

அவள் தலை மறைந்ததும், ''எத்தனை நல்ல மாதிரியா இருக்கா ? அவகிட்டே போய் எதுக்கு உங்க இலக்கிய சர்ச்சையை யெல்லாம் வைச்சுக்கறேள் ?'' என்றாள் அம்புஜம்.

'' யாராவது ஒருத்தர் சொல்லத் தானேடி வேணும் ? இவள் வீட்டுப் பூனை குட்டி போட்டால்கூட அது பெரிய நியூஸ் ஆயிடறது இந்தக் காலத்திலே. எத்தனை குட்டிகள்? அவற்றுக்கு என்ன பெயர் என்று எல்லா விவரமும் வந்துடறது.''

'' அது மட்டுமா ? பூனைக் குட்டிகளை மடியில் வைச்சிண்டிருக்கிற மாதிரி ஃபோட்டோ கூடப் பிடிச்சுப் போட்டுடுவா'' என்றாள் மீனு.

''பத்திரிகைக்காரா அடிக்கிற கூத்துக்கு இவள் என்ன பண்ணுவாள், பாவம் ! எத்தனை சகஜமா பழகறா பார்த்தேளோ ?''

'' அவள் பக்கத்திலேயே ஒரு கடுவன் பூனை அவசரப்படுத்தியபடியே நின்னுண்டிருந்ததே அதுதான் அன்தாங்கபிள்!'' என்று கடைசி வார்த்தையில் ஆங்கிலத்தையும் தமிழையும் கலந்து உச்சரித்தாள் மீனு.

''மீனு ! எத்தனை தடவை உனக்குச் சொல்லியிருக்கேன், முதல் பார்வையிலேயே ஒருவர் மீது நல்லெண்ணத்தையோ அல்லது வெறுப்பையோ உருவாக்கிக் கொள்வது தவறு என்று?'' என்று தந்தை அறிவுரை வழங்கினார்.

''ஆமாம், அந்த டிபன் காரியரைப் பற்றி ஓர் அபிப்பிராயம் ஏற்பட அவளை எட்டு தரம் பார்க்கணுமாக்கும்'' என்று மீனு தன் தாயிடம் முணு முணுத்ததானது படகு கிளப் அதிகாரி கூறிய வார்த்தைகளில் அடங்கிவிட்டது, நல்ல வேளையாக !

''ஸார், போட் ரெடி !'' என்றார் அவர்.

''நல்ல படகாய்ப் பார்த்துக் கொடப்பா!'' என்றார் பத்மநாபன். ''அதோடு துடுப்புப் போடறதுக்கு ஓர் ஆளையும் அனுப்பு. எங்களில் யாருக்கும் படகு ஓட்டவும் தெரியாது; படகு கவிழ்ந்தால் நீந்தவும் தெரியாது !''

''ஐயோ ! இதென்ன அபசகுனமா பேசிண்டு!'' என்றாள் அம்புஜம்.

(தொடரும்)

ஒளிமயமான புத்தாண்டில் உங்களுக்கு
செல்வமும் செழிப்பும் பொங்கி,
புதுமனை உருவாக்க உறுதியான
அஸ்திவாரம் அமைப்பது...
SANKAR
I C
CEMENT
Aries
Pisces
Aquarius
Taurus
Capricorn
Gemini
Sagittarius
Cancer
Scorpio
Leo
Virgo
Libra
சங்கர் சிமெண்ட்
உறுதியானது - நீடித்து நிற்பது.
25 ஆண்டுகளுக்கும் மேலான அனுபவத்தில்
நுட்பமும், தரத்தில் உயர்வும் கொண்டுள்ளது.
IS 269
ISI
மார்க்குடன் உத்திரவாதம்
கொண்டது.
இந்தியா சிமெண்ட்ஸ்
லிமிடெட்,
சென்னை-2.
Criterion IC 2702TM C

9. சுருதி சேர்ந்தது

அம்புஜமும் குழந்தைகளும் படகில் அமர்ந்து விட்டார்கள். பத்மநாபன் மட்டும்தான் பாக்கி. அவரும் ஒரு காலைத் தூக்கிவிட்டார், படகினுள்ளே மெல்ல இறங்கும் நோக்கத்தில். சரியாக அந்த விநாடியில், ''உங்களை எங்கேயோ பார்த்திருக்கேனே?'' என்று பின்னால் ஒரு குரல் கேட்கவே, தடுமாறிப் பின்னர் சமாளித்து நிமிர்ந்து திரும்பினார் பத்மநாபன்.

''ஆச்சு, மறுபடியும் ஓர் அபசகுனம்'' என்று அடங்கிய குரலில் அம்புஜம் அலுத்துக் கொண்டாள். ''கிளம்பற சமயத்தில் ஓர் அசட்டுக் கேள்வி; அதுவும் ஒற்றைப் பிராமணனிடமிருந்து.''

''அம்மா, 'அநாவசியமாத் தாமதமாகிறதே' என்று வேணுமானால் கவலைப்படு. நானும் சேர்ந்துக்கறேன். சகுனமெல்லாம் பார்த்துச் சங்கடப்படாதே'' என்றாள் மீனு, தண்ணீரை அளைந்து கொண்டே. அவள் மனம் இன்று ரொம்ப உற்சாகமாக இருந்தது. அதற்குக் காரணம் இல்லாமலும் போகவில்லை.

'' விழத் தெரிஞ்சாரேடி உன் அப்பா !'' என்று அம்புஜம் கூறியதை அவள் காதில் வாங்கிக் கொள்ளவேயில்லை. நீரையும் வானையும் மலைச் சிகரங்களையும் மதர்ப்புடன் வளர்ந்திருந்த மரங்களையும் ஒன்றுசேரப் பார்த்த போது அந்த ஒரு புலனின் ஆணைக்குட்பட்டு மற்ற நான்கு புலன்களும் செயலற்றுப் போயின போல் அவள் மெய்ம்மறந்து கண் விழிகளை மட்டுமே நாலாபுறமும் சுழல விட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

கரையில் பத்மநாபன் கேட்டார் : ''யாரு, திருச்சேறை பஞ்சாபகேசன் தானே ?'' ஒற்றைநாடியான மனிதர், உச்சிக் குடுமி, விசிறி மடிப்புடன் சரிகை அங்கவஸ்திரம், பஞ்சக் கச்சம் வைத்துக் கட்டிய வேஷ்டி, நடுத்தர வயதைக் கடந்துவிட்ட தோற்றம். பார்த்த உடனேயே அடையாளம் கண்டுகொண்டார் பத்மநாபன்.

''ஆமாம்! நீங்க... நீங்க...?''

'' பத்மநாபன்.... அன்னம் பத்திரிகை !''

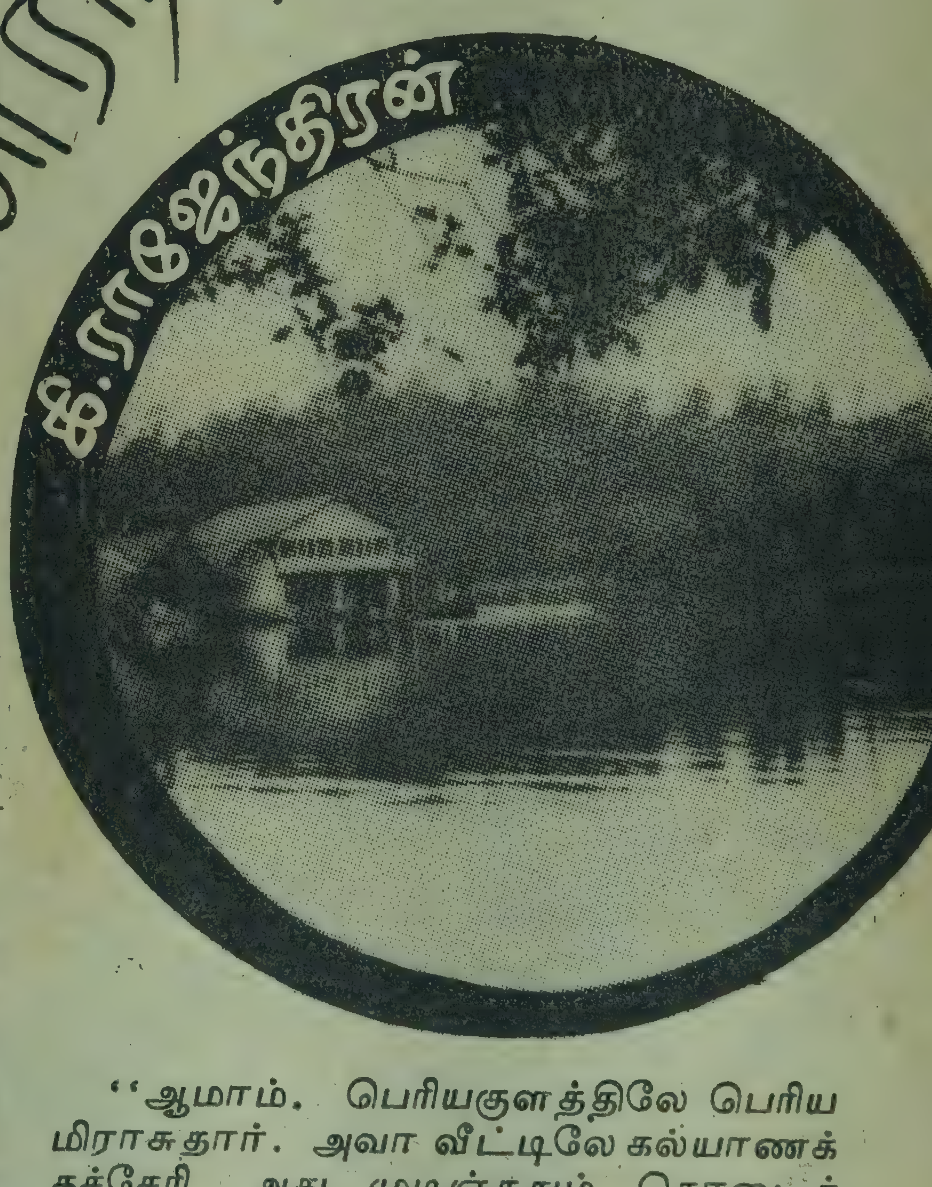
'' ஓஹோ ! பார்த்தேளா ! அது தான் எங்கேயோ பார்த்த மாதிரி இருக்கே, இருக்கேன்னு யோசிச்சுண்டு இருக்கேன்.''

'' எங்கே, இந்தப் பக்கம்? ஏதாவது கச்சேரியா ?''

"ஸைக்கோ ஸாரநாதன்"

கி. ராஜேந்திரன்

''ஆமாம். பெரியகுளத்திலே பெரிய மிராசுதார். அவா வீட்டிலே கல்யாணக் கச்சேரி. அது முடிஞ்சதும் கொடைக் கானல் கிட்டத்தில்தான் இருக்குன்னு கேள்விப்படவே பார்த்துட்டுப் போகலாமேன்னு பஸ் ஏறி வந்தேன். இங்கே என்னடான்னா குளிர் நடுக்கி எடுக்கிறது. எலும்பு வரைக்கும் குளிர்றதுங் காணும் !''

''எலும்பு வரைக்கும் என்ன வரைக்கும்? உமக்குத் தோலை விட்டா அடுத்

தது எலும்புதானே? காலமே இங்கே வயலின் சாதகம் பண்ணினீரா? சங்கதியெல்லாம் சுலபமா விழுமே?''

''கிண்டல் பண்ணறேள்!'' என்று நீட்டி முழக்கிக் கூறிக் கண் சிமிட்டினார் பஞ்சாபகேசன்.

'' கிடக்கு; படகிலே ஒரு ரவுண்டு சுத்திட்டு வரலாம், வரேளா?''

''அதுக்கென்ன போயிட்டு வந்தாப் போச்சு'' என்று கூறிய அவரைக் கைத் தாங்கலாகப் பற்றி இறக்கி அமரச் செய்துவிட்டுப் பத்மநாபன் தாமும் உட்கார்ந்து கொண்டார். ''அம்புஜம்! ஸாரைத் தெரியுமில்லையா உனக்கு?'' என்று கேட்டு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார் தம் மனைவிக்கு. ''பின்னேடேயே இருந்தால் பொழுது போறதே தெரியாது நமக்கு. ரொம்பத் தமாஷ் பேர் வழி. ஒரு சமயம் இவர் என்ன பண்ணினார் தெரியுமா? கல்யாணத்திலே முகூர்த்தம் முடிஞ்சதும் எல்லாரோடேயும் பந்தியில் சாப்பிட உட்கார்ந்தார். லாடு பரிமாறினார்கள். இவருக்கு ஸ்வீட்னு ரொம்பப் பிரியம். ஒண்ணுக்கு ரெண்டாகச் சாப்பிட்டார். அப்படியும் ஆசை தீரலே. நாலு லட்டு பொட்டலம் கட்டிக் கொடுங்கோன்னு கேட்டு வாங்கிண்டார். மத்தியானம் ஒரு குட்டித் தூக்கம் போட்டார். சாயங்காலம் அதே கல்யாணத்தில் ரிஸப்ஷன் கச்சேரி. பாடகர், மிருதங்க வித்வான், இவர் எல்லாரும் மேடையில் உட்கார்ந்தாச்சு. வயலின் பெட்டியைத் திறந்து வாத்தியத்தை எடுத்தார். வர்ணம் முடிஞ்சுது. திடீர்னு பாடகர் ஒரு துள்ளுத் துள்ளி எழுந்தார். வேஷ்டியை உதறிண்டு தத்திங்கிண்ணத்தோம் போட்டு மேடையில் குதிச்சார். அப்புறம் எல்லோருமே பரபரப்போடு எழுந்து மேடையை விட்டு இறங்கிட்டா. காரணம் என்ன தெரியுமோ? பந்தியிலே கேட்டு வாங்கிய லாடுப் பொட்ட

லத்தை மனுஷன் வயலின் பெட்டிக்குள் பத்திரப்படுத்தி வைச்சிருக்கார்! மேடை பூரா ஒரே எறும்பு !''

அம்புஜமும் அனசூயாவும் புரிந்து கொண்டு ஒரேயடியாகச் சிரித்தார்கள் ; விசு ஏதோ புரிந்ததுபோல் நடித்துச் சிரித்தான். மீனு மட்டும் சிரிக்கவில்லை.

படகு மெல்ல நகர்ந்து செல்ல ஆரம்பித்ததுமே, மீனுவின் இதயமும் இனிய கற்பனைகளில் மிதக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. அந்தக் கற்பனையில் பங்குபெற ரங்கனையும் அவள் கைநீட்டி வரவேற்று விட்டாள்! அவள் உலகமே இப்போது அலாதியான ஒன்ருக இருந்தது!

''இவர் சொல்றது ஒண்ணும் பொய் யில்லை!'' என்று உறுதிப் படுத்தினுர் திருச்சேறை. ''சின்ன வயசிலிருந்தே எனக்கு ஸ்வீட் ரொம்பப் பிடிக்கும். அந்த நாளிலே ஹோட்டலில் பில் போட மாட்டான். 'பஞ்சாமிக்குப் பத்தரு'ன்னு என் பேர் சொல்லிக் கத்துவான். 'ஐயோ! பத்தணுவுக்கா இந்தப் பிள்ளையாண்டான் சாப்பிட்டான்?' என்று யாராவது நினைத்துவிடக் கூடாதே என்பதால், தனித் தனியா நாலு ஹோட்டலிலே நுழைந்து நாலு விதமான ஸ்வீட்களைச் சாப்பிட்டுவிட்டு வருவேன்!''

இந்தச் சமயத்தில் கரையோரமாகச் சில வெள்ளைக்காரக் குழந்தைகள் நீந்திக் கொண்டிருப்பது பத்மநாபன் கண்களில் பட்டது.

''அதோ பார், அம்புஜம்! எத்தனை லாகவமா அந்தக் குழந்தைகள் நீஞ்சறு? அந்த மாதிரி சின்ன வயசிலேயே பழக்கிட்டா கவலையில்லை'' என்றாள்.

''பட்டணத்திலே எங்கே போய் நீஞ்சப் படிக்கிறது? கூவம் தானே இருக்கு?'' என்றாள் அம்புஜம்.

''ஆடிப் பெருக்கின்போது ரயில் மேலேயிருந்து காவிரியில் குதிப்போம் அந்த நாளிலே!'' என்றார் திருச்சேறை பஞ்சாமி.

''இன்னிக்கும் இளம் காளைங்க அங்கேயெல்லாம் குதிச்சு நீஞ்சத்தான் செய்யறாங்க'' என்றான் படகோட்டி. ''ஆனா இங்கே நல்லா நீஞ்சத் தெரிஞ்சவங்க பாடுகூடத் திண்டாட்டம்தான்! அதோ போர்டு போட்டிருக்கு பாருங்க, என்ன எழுதியிருக்கு?''

பத்மநாபன் தொலைவில் இருந்த அறிவிப்புப் பலகையைச் சிரமப்பட்டுப் படித்தார். '''ஸ்விம் அட் யுவர் ஓன்-ரிஸ்க்!' ஏம்பா, பச்சைப் புள்ளைங்க நீஞ்சுது. 'ஆபத்துலே மாட்டிக்கிட்டா நாங்க பொறுப்பாளி இல்லை'ன்னு போர்டு போட்டுப் பயமுறுத்தறாங்களே!''

''அந்தக் குழந்தைங்க வெள்ளைக்காரப் புள்ளைங்க ஸார்! குளிர் தேசத்திலேயிருந்தே வந்தவங்க. பெற்றவங்க பக்கத்தில் இருக்க, பையப் பைய இறங்கிக் கரையோரமாகவே நீஞ்சிப் பழக்கப்படுத்திக்கிடுவாங்க. குளிர் அவங்களுக்கு லட்சியமில்லே. நீங்க தண்ணியைத் தொட்டுப் பாருங்க, எப்படி ஜில்லுன்னு இருக்குன்னு.''

''ஐஸ் மாதிரிதான் இருக்கு'' என்று ஒப்புக் கொண்டார் பத்மநாபன், அவன் கூறியபடி செய்து பார்த்துவிட்டு.

''இப்படித்தான் ஒரு மனுஷன் விஷயம் தெரியாமே ரெண்டு வருஷங்களுக்குமுன் காலங் கார்த்தாலே வந்து குளிக்கலாம்னு கரையிலேயிருந்து தொப்புன்னு குதிச்சுட்டான்.''

''அடடா! அப்புறம்?''

''அப்புறம் என்ன? குளிரிலே கையும் காலும் விரைச்சுப் போச்சு; அசைக்க முடியலே! யாரும் வந்து காப்பாத்தறதுக்கு முன்னடி கைலாசம் போய்ச் சேர்ந்துட்டான்.''

''சூச்சூச்சூ!''

''அல்லி, ஆம்பல் கொடிகள் வேறே இருக்கு. அவற்றிலே கால் மாட்டிக்கிட்டாலும் ஆபத்துத்தான்!''

''ரொம்ப ஆழமோ?'' என்றார் பத்மநாபன்.

''பத்து ஆள் ஆழம் தாராளமா இருக்கும்'' என்றான் படகோட்டி. விசுவைச் சுற்றியிருந்த அம்புஜத்தின் கரம் இறுகியது. ''பழனிக்கு இங்கேயிருந்துதான் தண்ணீர் கொண்டு போறாங்க.''

பத்மினி என்று பெயர் கொண்ட ஒரு படகு அப்போது அவர்கள் படகருகே எதிர்த் திசையில் சென்றது.

''படகுகளுக்குக் கூட சினிமா நட்சத்திரங்களின் பெயர்களைத்தான் வைக்கிறார்கள்'' என்றார் பத்மநாபன்.

''குலமா குணமா ஷூட்டிங்குக்குப் பத்மினி வந்தபோது அதன் ஞாபகார்த்தமாக அவள் பெயரைப் படகுக்கு வைத்திருப்பார்கள்'' என்றாள் அம்புஜம்.

''அவங்க வரவேயில்லை அம்மா!'' என்றான் படகோட்டி. தனக்கு விஷய ஞானம் இதில் மிகுதியாக இருப்பது குறித்து அவனுக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி. ''கதையிலேதான் பத்மினியும் சிவாஜியும்கூட இங்கே வருவதுபோல் இருக்கிறது. ஆனால் ஷூட்டிங்குக்கு இங்கே வந்தது வாணிஸ்ரீயும் ஜெய்சங்கரும் மட்டும்தான். சிவாஜி — பத்மினி காட்சிகளை இன்டோரிலேயே எடுத்துச் சமாளிச்சுட்டாங்க. அவுட்டோரில் ஜெய்—வாணிஸ்ரீ ஜோடியையும் இன்டோரில் சிவாஜி-பத்மினியையும் மாறி மாறிக் காட்டறச்சே, நாலு பேருமே இங்கே வந்திருந்த மாதிரி சினிமாப் பார்க்கிறவங்களுக்கு ஒரு பிரமை ஏற்படுது!''

''ஜெமினி கணேசனுக்குக்கூட இங்கு வீடு இருக்காமே?'' என்றார் திருச்சேறை.

''உம்... பேர் ஷோலா ஃபால்ஸ் போறச்சே நீங்க பார்க்கலாம்.''

''கொடைக்கானலில் பார்க்க வேண்டிய காட்சிகள் பட்டியலில் அவசியம் அதையும் சேர்த்துக்க வேண்டியதுதான். மெட்ராஸில் எந்த டூரிஸ்ட் பஸ்ஸும் சினிமா நட்சத்திரத்தின் வீட்டு வாசல்லே நிற்காமல் போவதில்லை.''

ஏரிக் கரையோரம் அமைந்திருந்த சாலையில் ஒரு பெரிய கார் பவனி வந்தது. ''அதோ பிரமீளா போறாளே! டாட்டா சொல்லுடா விசு!'' என்றாள் அம்புஜம். தானும் கையசைத்துப் பிரமீளாவின் கவனத்தைக் கவர்ந்து விட்டாள். பிரமீளா சட்டென்று நிமிர்ந்து ஜன்னல் வழியாகப் பின்புறம் எட்டிப் பார்த்துப் பதிலுக்கு 'டாட்டா' கூறியதும் அம்புஜத்துக்குப் பெருமை பிடிபடவில்லை.

''நீ ஏன் பிறந்த நாளைக்குக் கூப்பிடும்படி கேட்கலே? நவராத்திரியோடு நிறுத்திண்டுட்டே?'' என்றார் பத்மநாபன்.

''இவள் ஒண்ணும் கேக் வெட்டிப் பிறந்த நாள் கொண்டாடறதில்லை. எனக்குத் தெரியும். நளினி சொல்லி

யிருக்கா. நாலு பேரைக் கூப்பிடற துன்னு நவராத்திரிக்கு மட்டும்தானும்!''

''இருக்கும், இப்போதெல்லாம் கேக் வெட்டிப் பிறந்த நாள் கொண்டாடற பழக்கம் அரசியல்வாதிகளுக்குப் படிஞ்சு போச்சு. சினிமா நட்சத்திரங்கள் அதை விட்டுட வேண்டியதுதானே?''

''குழந்தையை உங்களுக்கு ரொம்ப நாளாத் தெரியுமோ?'' என்று கேட்டார் திருச்சேறை பஞ்சாபகேசன்.

''குழந்தையா, எந்தக் குழந்தை ?''

''பிரமீளாவைத்தான் கேட்கிறேன்.''

''இன்றைக்குத்தான் அறிமுகமாச்சு.''

''குழந்தை ரொம்ப நல்ல மாதிரி.''

''என்னய்யா, மடியிலே வைச்சிண்டு சீராட்டினவன் மாதிரி சதா குழந்தை குழந்தைன்னு சொல்லிண்டிருக்கேள்?''

''அப்படிச் செய்திருக்க வேண்டியவன்தான், ஏதோ காலத்தின் கோளாறு ஒவ்வொருத்தரும் ஒவ்வொரு திசையில் போயிட்டோம்.''

''என்ன சொல்றேள், நீங்க?'' என்ருர் பத்மநாபன் திடுக்கிட்டு.

''அந்தக் கனகா நம்ம ஊர் பக்கம் தான் சுவாமி. ரெண்டு கச்சேரிகூடப் பண்ணிக் கேட்டிருக்கேன். அப்புறம் தான் புரிஞ்சுது, இவளுக்கும் சங்கீதக் கலைக்கும் ரொம்பத் தூரம்னு. வேறு ஒரு கலைக்காகவே பிறந்து வளர்ந்தவள்னும் தெரிஞ்சு போச்சு. அதிலே இவளுக்கு நிகர் யாருமில்லே!'' பஞ்சாபகேசன் கண் சிமிட்டினர்.

''ஓகோ, அப்படின்னு பால்யத்திலே கனகாவை நிறைய சந்திச்சிருக்கேள் !''

''சந்திக்கிறதாவது? மாசக் கணக்கில் அவளுடைய மந்தகாசத்தில் மயங்கிக் கிடந்திருக்கிறேன். சுவாமி! அந்தக் காலத்திலே அவள் ரதின்னு அதிலே அணுவளவும் பொய்யில்லை. எங்கிட்டே அவளுக்கு அலாதிப் பிரியம்!'' பஞ்சாபகேசனின் குரல் தணிந்துகொண்டே வந்தது. பத்மநாபனுக்கு மட்டும் கேட்கிற குரலில் மேற்கூறியவற்றைச் சொன்னர்.

''வெளுடா, ராஜா, வெளு!'' என்ருர் பத்மநாபன், நண்பர் முதுகைத் தட்டிக் கொடுத்து.

''இன்றைக்குப் படகிலே உங்களோடு சுற்றி வருகிற மாதிரி நேற்று அவர்களோடு ஒரு ரவுண்டு வந்தேன்!''

''பலே! அப்போ பழைய தொந்தம் இன்னும் விடவில்லை ?''

''கனகத்துக்கு விட்டுப் போச்சு. அவளுக்கு உதறல் கண்டுடுத்து. நான் இப்போ அப்பா உரிமை கொண்டாடி பிரமீளாவுக்கு இருக்கிற சொத்திலே பங்கு கேட்க வந்துடுவேன்னு பயம்! அடையாளம் தெரிஞ்சுக்காத மாதிரியே இருந்தாள். ஆனல் அப்போ பாருங்கோ, ஒரு அதிசயம்! குழந்தை ஏதோ ஏக்கத்தோடு என் முகத்தைப் பார்த்தது. தகப்பனர் இல்லாத குறைங்கறேன் ! எழுதி வைச்ச மாதிரி முகம் காட்டிடுத்து.

'' 'அம்மாவும் பொண்ணும் தனியாப் போறேள்.... ஜாக்கிரதையாப் போங்கோ'ன்னு கரையில் நின்றபடி சொன்னேன்.

''பிரமீளா என்ன நினைச்சுண்டாளோ? 'நீங்களும் வாங்களேன்'னுள். முன்னே பின்னே தெரியாத ஒருத்தரை இப்படி அழைக்கணும்னு அதுக்கு என்ன பேரு?''

''அதிகப்பிரசங்கித்தனமா ?''

''கிண்டல் பண்ணறேள்!'' என்று ரப்பர் கயிறுக வார்த்தைகளை இழுத்துச் சொன்னர் திருச்சேறை. ''பாசங்காணும், ரத்த பாசம்! எனக்கு உடம்பு சிலிர்த்துப் போச்சு! 'அம்மா, குழந்தை'ன்னு அழைச்சுக் கட்டிண்டு அழணும்போலே இருந்தது !''

''யாரை? அம்மாவையா? குழந்தையையா ?''

கேலியை லட்சியம் செய்யாமல் திருச்சேறை தொடர்ந்தார்: ''அவளையும் அறியாமல் ஏதோ உள்ளுணர்வு உந்தியிருக்கு சுவாமி, என்னைப் படகில் ஏற அழைக்கும்படி. மூக்கைக் கவனிச்சீரா ? என்னுது மாதிரியே எடுப்பா இல்லையா? அவள் அம்மாவுக்கு ஏது அந்த மாதிரி மூக்கு? வெறும் குடை மிளகாய்! குழந்தை என் முகத்தையே பார்த்துண்டு துடுப்புப் போட்டாள். எத்தனை லாகவம்ங்கறேள்!''

''நீங்க வயலினில் 'போ'போடறதை விடவா ?''

''நீங்க சொல்றதிலே ஒரு பாயிண்ட் இருக்கு. இல்லாட்டா வாய் வார்த்தையாகத்தான் என்ருலும்கூட 'உங்களை அப்பா மாதிரி நினைக்கிறேன்'னு சொல்வாளா ?''

'' ஓ ! அந்த அளவுக்குப் போயிடுத்தா ?''

''அப்புறம் பேச்சு வளர்ந்து, கனகமும் என்னேடு ரெண்டு வார்த்தை பேசினள். ஆனல் பழைய விஷயங்கள் எதையும் அவள் சொல்லலை. நானும் ஞாபகப்படுத்தலை. பணம், நெஞ்சிலே இருக்க வேண்டிய மனசை உள்ளங்காலுக்கு மாற்றிவிடும். அந்த நாளில் நான் சம்பாதிக்காத பணமா, கனகாவின் மடியில் கொட்டாத பணமா ? பழைய கதை எதுக்கு? சொத்தைப் பறிச்சுண்டுடுவேன்னு இன்றைக்கு அவள் பயப்படருள்னு தெரிஞ்சுபோச்சு. அவள் மனசைப் புரிஞ்சுண்ட பிறகும் அவளைச் சங்கடத்துக்கு உள்ளாக்குவா

னேன்? நிம்மதியா அவளே அனுபவிச்சுட்டுப் போகட்டும்னு விட்டுட்டேன்.''

'' உண்மையிலேயே இது தியாகம் தான்'' என்றார் பத்மநாபன். ''உங்க மனசே தங்கம்; பொன்னுக்கும் பணத்துக்கும் ஆசைப்படலே. இன்னொருத்தன இருந்தால் பயமுறுத்தி அகப்பட்டதைச் சுருட்டாமல் விடமாட்டாள்.''

படகு கரைக்கு வந்து சேர்ந்தது.

'' எங்கே ஜாகை?'' என்று கேட்டார் பத்மநாபன்.

''அருணகிரி விலாஸ். ஊர் திரும்ப இன்னும் இரண்டு நாட்களாகும்னு கார்டு போட்டுட்டேன். கனகமும், பிரமீளாவும் ஹில்டனில் தங்கியிருக்கா.''

''நாங்க ஹாப்பி ஹாலிடே. அதோ ஹோட்டல் பஸ் காத்துண்டிருக்கு, வரட்டுமா ?''

அவரிடமிருந்து கழற்றிக் கொள்ள அவ்வாறு சொன்னரே ஒழிய பஸ் கிளம்ப இன்னும் நீண்ட நேரம் இருந்தது. சற்றுத் தூரம் போனதும் விசுவையும் அனசூயாவையும் குதிரைகளின் மேல் ஏற்றிவிட்டார் பத்மநாபன். ''ஜாக்கிரதையாக அழைத்துக்கொண்டு போப்பா'' என்று குதிரைக்காரனிடம் சொன்னர். ''நடந்து போனலே போதும்.''

அம்புஜமும் மீனுவும் அவருடன் சேர்ந்து காலாற ஏரியைச் சுற்றி நடந்தார்கள்.

''ஆரம்பிச்சான்ன முடிக்கவே தெரியாது பஞ்சாமிக்கு'' என்றார் பத்மநாபன். ''இவன் பிறந்து வளர்ந்ததிலேயிருந்து இன்னும் சாகறதுக்கு முன்னல் செய்து முடிக்க வேண்டிய காரியங்கள் வரை எல்லாவற்றையும் சொல்லியாகணும்.''

''பஸ் கண்ணிலே தென்பட்டதோ, பிழைச்சோமோ? அது கிளம்பப் போறதுன்னு ஒரு சாக்கு அகப்பட்டது, அப்பாவுக்கு. நல்ல ஐடியா !''

பத்மநாபன் எதையோ நினைத்துச் சிரித்தார். '' மதுவிலக்கை ரத்துப் பண்ணினர்கள் பாரு அன்றைக்கு இந்த மனுஷனுக்கு ஒரு வேடிக்கையான அனுபவம் நேர்ந்தது.''

''என்ன. என்ன?'' என்றாள் மீனு ஆர்வத்துடன்.

''அவரைப் பார்த்தாலே வேடிக்கையாக இருக்கு; மேற்கொண்டு தமாஷான அனுபவம் வேறேயா ?'' என்றாள் அம்புஜம்.

'' சேளு ! கச்சேரிக்கு முன்னடி, கிரீன் ரூமிலே சுருதி சேர்த்துண்டு இருக்கா. அப்போ ஒருத்தன் வந்து உட்கார்ந்துண்டு, 'ஃபாண்டா கொண்டு வரவா? காப்பி சாப்பிடறேளா'ன்னு உபசாரம் பண்ணினன். பஞ்சாமி, அவன் சங்கீத வித்வானேட வந்திருக்கிறதா நினைச்சுண்டு இருக்கான். சங்கீத வித்வான், மிருதங்கம் மார்க்கபந்துவோட சிஷ்யன் அவன்னு நினைச்சுண்டு இருக்கார். மார்க்கபந்து திருச்சேறை பஞ்சாமியோடு அந்தப் பயல் வந்திருக்கிறதாக எண்ணிண்டிருக்கார்.

'' ஆச்சு, சுருதியெல்லாம் சேர்த்துண்டு மேடையிலே போய் உட்கார்ந்தாச்சு. இந்த ஆசாமியும் — யாரு ? உபசாரமெல்லாம் பண்ணினனே அவன்-பாடகர் பக்கத்திலே வந்து உட்கார்ந்துண்டான்.

''கல்யாணசுந்தரம் வர்ணம் பாடினர். இவனும் ஜமாவா சேர்ந்துண்டான். அப்புறம் அவர் ராக ஆலாபனை ஆரம்பித்தார். இவன் விடலையே! அதற்கும் பின்பாட்டுப் பாட ஆரம்பிச்சுட்டான்.''

''தொலைஞ்சுது!'' என்றாள் அம்புஜம்.

''கல்யாணசுந்தரத்தால் அதுக்கு மேல் தாங்க முடியலை. மெல்ல நம்ம திருச்சேறை பஞ்சாமிகிட்டே, 'உங்க ஆளை மேடையை விட்டு இறங்கச் சொன்னத் தேவலையே' என்றார்.

'' 'என் ஆளா? நான் இவர் உங்களோடு வந்திருக்கார் என்று நினைச்சுண்டிருக்கேனே' என்றார் பஞ்சாமி.

''இரண்டு பேரும் மிருதங்கம் மார்க்கபந்துவைப் பார்க்க, அவர் உதட்டைப் பிதுக்கினர்.''

''நல்ல கூத்து'' என்றாள் மீனு.

''பாக்கியையும் கேளு!'' என்று சுவாரசியமாகத் தொடர்ந்தார் பத்மநாபன். ''சபா காரியதரிசி வருகிற பெரிய மனுஷாளை வரவேற்க முதல் கேட்டருகே நின்னுண்டிருக்கார். ஒரு சமயம் மேடையை அவர் பார்த்த போது பஞ்சாமி அவருக்கு ஜாடை காட்டி மேடைக்கு வரவழைச்சார். காதோடு ரகசியமாய்ச் சொன்னர், கச்சேரி செட்டுக்குச் சம்பந்தமில்லாத ஒருவர் மேடையில் உட்கார்ந்துண்டிருக்கிறதை.

''காரியதரிசி கீழே இறங்கிவிட்டார். அவனை எழுப்பறது தமக்குக் கௌரவக் குறைவுன்னு நினைச்சாரோ அல்லது பயந்துதான் போய்விட்டாரோ தெரியாது. வாசல்லே நின்று கொண்டிருந்த ஸ்கவுட்டிடம் போய் விஷயத்தைச் சொல்லி விரலால் ஆளைச் சுட்டிக்காட்டி அனுப்பினர்.

''அழகுதான்'' என்றாள் அம்புஜம்.

'' கிளைமாக்ஸ் இனிமேல்தான் !'' என்றார் பத்மநாபன். அந்த ஸ்கவுட் என்ன செய்தான் தெரியுமா ? நேரே திருச்சேறை பஞ்சாபகேசன் பின்னல்

போய் நின்னுண்டான். 'ஸார், எழுந்திருங்க! கீழே இறங்குங்க!' என்று அதட்டினுன். இவர் முகத்தைப் பார்க்கணுமே? உடம்பெல்லாம் வெலவெலத்துப்போய் வியர்த்துக் கொட்டி....''

பத்மநாபன் முடிக்கு முன்னரே அம்புஜமும் மீனுவும் மலைச் சரிவுகளில் எதிரொலிக்கிற மாதிரி பெரிதாகச் சிரிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள், அடக்க மாட்டாமல்.

''அடடா! அந்தச் சாரணன்தான் எவ்வளவு ஞானஸ்தன்'' என்ருள் மீனு சிரிப்பு ஓய்ந்ததும்.

''பணம் கொடுப்பார்களா என்பது பற்றிக்கூடக் கவலைப்படாமல் கச்சேரி செட்டில் அழையாத விருந்தாளியாக வந்துசேர்ந்து கொண்டானே, அவனுக்கு நன்னு 'சுருதி' ஏறியிருந்தது! ஆக, மதுவிலக்குரதத்தானதில் ஃபர்ஸ்ட் காஷுவாலிடி நம்ம பஞ்சாமிதான்!''

தமாஷாகப்பேச்சு தொடர்ந்தது. சுமார் ஒரு மணி நேரத்துக்குப் பிறகு பஸ்ஸில் ஏறி ஹாப்பி ஹாலிடே ஹோட்டலுக்கு வந்து சேர்ந்தது பத்மநாபன் குடும்பம்.

பஸ்ஸை விட்டு இறங்கியதும் பக்கத்தில் ஒரு ஜீப்பில் நடராஜன் ஏறிக் கொள்ள யத்தனிப்பதைப் பார்த்தார் பத்மநாபன். அருகே ஓர் இன்ஸ்பெக்டரும் இரு ஜவான்களும் வேறு நின்ருர்கள்.

''என்ன ஸார்? அஃபிஷியல் பிஸினஸ்ஸா? ஹாலிடேன்னு சொல்லிண்டு வந்தேளே, பாவம்!'' என்ருர்பத்மநாபன்.

''என்ன செய்யறது, சொல்லுங்க? கால்ஃப் கிளப் பக்கத்திலே ஒரு டிராஜடி. ரொம்பப் பயங்கரம்! திரும்பி வந்த பிறகு விவரமா சொல்றேன்'' என்று கூறிவிட்டு ஜீப்பில் ஏறினர் டி. ஐ. ஜி., ஸி. ஐ. டி. ஜீப் விரைந்தது.

'கால்ஃப் கிளப்' என்றதும் பத்மநாபனுக்கு அமிர்தலிங்கத்தின் நினைவு வந்தது. தமது அறைக்குச் செல்லும் போதே வழியில் அவன் அறை வாசலையும் கவனித்தார். கதவு பூட்டியிருந்தது! (தொடரும்)

தெரிந்த விளையாட்டு: தெரியாத விவரம்

2. கால்பந்தாட்டம்

☐ கால் பந்தாட்டம் 11-ம் நூற்றுண்டில் இங்கிலாந்தில் தோன்றியது. 1016லிருந்து 1042 வரை டென்மார்க் நாட்டவர் இங்கிலாந்தைக் கைப்பற்றியிருந்தனர். ஆங்கிலேயருக்கும் இவர்களுக்கும் உறவு எலியும் பூனையும் போலத்தான்! ஒரு நாள் சில ஆங்கிலத் தொழிலாளிகள் புதிய வீட்டுக்கு அஸ்திவாரம் தோண்டிய பொழுது பூமியில் பகைவன் ஒருவனின் மண்டை ஓடு கிடைத்தது. தங்கள் வெறுப்பைக் காட்டிக்• கொள்வதற்காக அதைப் பல திசைகளில் காலால் உதைத்தனர். ஒரு சில இளைஞர்கள் இந்தக் காட்சியைக் கண்டு தாங்களும் அந்தப் பணியைச் செய்தனர். மண்டை ஓட்டை உதைப்பது காலில் வலி எடுக்கவே, ஒரு புத்திசாலி தோலில் பந்து செய்து காற்றடித்து உதைக்கத் தொடங்கிஞன்.

☐ டெவன்ஷயரில் உருளைக் கிழங்கை விதைப்பதற்கு முன்ஞல் அந்த இடத்தில் கால்பந்தை , உதைத்து ஆடிஞல் உருளைக் கிழங்குப் பயிர் செழிக்கும் என்ற நம்பிக்கை வளர்ந்துள்ளது. ஸ்காட்லாந்தில் மணமானவர்கள் ஒரு கோஷ்டியாகவும் மணமாகாதவர்கள் ஒரு கோஷ்டியாகவுமிருந்து வருஷாந்தரக் கொண்டாட்டத்தில் ஆடுவார்கள். ஆலிவர் கிராம்வெல்லுக்குச் சங்கீதத்திலும் கால்பந்தாட்டத்திலும் அதிகப் பிரியம். பிரபல எழுத்தாளர் வால்டர் ஸ்காட்டுக்குக் கால்பந்தாட்டத்தில் ஒரே ஆசை.

☐ கால்பந்தாட்டத்தில் ஒருவகையான, கையினுலும் அடிக்கும் 'ரக்பி' பிரசித்தமான இங்கிலாந்து பள்ளிக்கூடம் ஒன்றின் பெயரைத் தாங்கியுள்ளது. பதினைந்து ஆட்டக்காரர்கள் ஆடுவார்கள். ஆட்டத்தில் அடிபட்ட ஆட்டக்காரர்களுக்குப் பதிலாகப் பிரதி ஆட்டக்காரர் அனுப்பும் வழக்கம் இதில் கிடையாது.

☐ ரக்பியில் முதலில் அமெச்சூர் ஆட்டக்காரர்களே இருந்தனர். பிறகு புரொபஷனல் ஆட்டக்காரர்கள் வந்தனர். இருவருக்குள்ளும் சர்ச்சை எழுந்தது. 1893ல் ரக்பி யூனியன் கூட்டம் போட்டு எல்லோரும் அமெச்சூர்களாகவே இருக்க வேண்டுமென்றது. விளைவு பிரிவினை. புரொபஷனல் ஆட்டக் கழகம் 'ரக்பி லீக்' என்ற பெயரில் தோன்றிவிட்டது! - குண்டுமணி

10. தற்கொலை முனை

"ஸைக்கோ ஸாரநாதன்"

கல்யாணமாகி ஒரு வருஷத்துக்குள்ளாகவே வனஜாவுக்கும் தனக்கும் ஒத்து வராது என்பது தினகரனுக்குப் புரிந்து போய்விட்டது. தனக்கு மட்டுமென்ன, தன்மானமுள்ள ஆண் பிள்ளை எவனுயிருந்தாலும் சரி, அவளைக் கணவனுக அடைந்திருந்தானேயானுல் அவனுக்கும் அவனுக்கும் ஒத்து வராதுதான். அவள் எப்படிப்பட்டவள் என்பதை ஒரே வார்த்தையில் சொல்லி அவளை விட்டுப் பிரிந்துவிட அவனுல் முடியும். ஆனுல் அந்த வார்த்தையைச் சொல்ல அவன் நாக் கூசியது. அவளை விட்டுப் பிரிய சுய கௌரவம் இடம் தரவில்லை.

இத்தகைய ஒரு நெருக்கடியில் அவன் அவளோடு தொடர்ந்து வாழ்ந்தான், வேறு வழியில்லாமல். இப்படிப்பட்ட நிலையில் அவனைச் சிக்க வைக்கத்தான் ஆரம்ப முதல் அவளும் திட்டம் போட்டாள் என்பதையும் அவன் புரிந்து கொண்டான்.

காதல் என்ற மூன்றெழுத்து ஒருவனைச் சர்வ வல்லமை பொருந்தியவனுகவும் செய்ய முடியும். முட்டாளாக்கிவிடவும் முடியும். இதை இப்போது உணர்ந்திருந்தான் தினகரன்.

உறவிலேயே அவனுக்கு மாலையிட ஒருத்தி காத்திருந்தாள். ஆனுல் திண்டுக்கல்லிலிருந்து மதுரைக்கு உத்தியோக நிமித்தம் வந்த தினகரன், பக்கத்துக் கட்டடத்தில் மின்சார அலுவலகத்தில் வேலை பார்த்து வந்த வனஜாவின் வட்டக் கருவிழிகளில் தன்னை இழந்தான். இத்தனைக்கும் தொடக்கத்தில் அவள் இவனை லட்சியம் செய்யக்கூட இல்லை.

அதனுல் என்ன? தேனீக்கள் ரோஜாவில் வந்து மொய்க்கத் தோதாக அதற்கு நிறம் இருக்கிறது, மணம் இருக்கிறது, தேனும் இருக்கிறது. இவை போதாவா? 'தேன் எடுக்க இங்கே வரவும்' என்று அறிவிப்புப் பலகையா எழுதி வைக்க வேண்டும்? வனஜாவின் வசீகரமான கண்கள், வாளிப்பான தோற்றம், வனப்பான அலங்காரம் — இவை தினகரனைக் கிறங்க வைத்தன. இப்படிப் பலரை இவை கிறங்க வைத்திருக்கின்றன; பல தேனீக்களுள் தானும் ஒரு தேனீ என்ற விவரம் மட்டும் அப்போது அவனுக்குத் தெரியவில்லை..

கி.ராஜேந்திரன்

பெற்றோர்களுடன் சண்டை போட்டுக்கொண்டு, முறைப் பெண்ணின் மனத்தைச் சுக்குநூறாக்கிப் பிடிவாதமாக வனஜாவை மணந்து கொண்டான். தனிக் குடித்தனமும் வைத்தான். பின்னே இத்தனை நடந்தபிறகு திண்டுக்கல்லுக்குப் போனால் தன் முதுகு திண்டு திண்டாகிவிடும் என்பதுகூடவா அவனுக்குத் தெரியாது?

வனஜா ஓரிரண்டு மாதங்கள் அவனிடம் பிரியமாக இருந்தாள். தன் தாயாரைச் சமைத்துப் போடச் சொல்லிவிட்டு வழக்கம் போல் ஆபீஸுக்குப் போய் வந்தாள். இரண்டு பேர்களுடைய வருமானமும் இருந்தால் நல்லது தானே; எதிர்காலத்தில் இரண்டு குழந்தைகள் பிறக்கும்போது இப்போது சேமித்து வைக்கக்கூடிய பணம் பயன்படுமல்லவா என்று நினைத்தான் தினகரன்.

சில மாதங்கள் கழித்து வனஜா, ஆபீஸ் வேலை அதிகம் என்று சொல்லித் தாமதமாக வீட்டுக்கு வர ஆரம்பித்தாள். போகப் போகச் சந்தேகம் தட்டியது தினகரனுக்கு. இனி சந்தேகத்துக்கு இடமில்லை என்று உறுதியானதும் அவன் மனம் விட்டுப் பேசினான் வனஜாவிடம். தனக்கு விஷயம் தெரிந்து போய் விட்டது என்பது புரிந்ததும் அவள் பயந்து நடுங்குவாள் என்று எதிர்பார்த்தான். அப்போது, நடந்ததை மறந்து அவளை மன்னித்துவிடத் தயாராய் இருப்பதாகச் சொல்ல வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். புதிய வாழ்க்கை தொடங்கலாம் என்று பெருந்தன்மையுடன் கூறிச் சமாதானப்படுத்தவும் தயாராய் இருந்தான்.

ஆனால் அவனுக்குப் பேரதிர்ச்சி காத்திருந்தது. வனஜா பயப்படவோ மன்னிப்புக் கோரவோ இல்லை என்பதோடு, ''இத்தனை நாட்கள் ஆயிற்றா உங்களுக்கு இதைப் புரிந்து கொள்ள?'' என்று ஏளனச் சிரிப்போடு கேட்டாள்.

இதயத்தில் விழுந்த இவ்வளவு பலமான அடியை எப்படித்தான் அவன் தாங்கிக் கொண்டு நின்றானோ? அந்த அதிர்ச்சியைவிட, அவளை முழுமையாகப் புரிந்து கொண்டதால் ஏற்பட்ட திகைப்பு அதிகமாயிருந்தது அவன் நிலைகுலையாதிருக்கக் காரணமாய் இருந்திருக்கலாம்.

விவாகம் என்பது அவளுக்கு ஒரு பாதுகாப்பு. அதைப் பெற உள்ளூர்வாசிகள் பலரிடம் முயன்று தோல்வியுற்றாள். கடைசியில் தினகரன்தான் வெளியூர்க்காரனானதால் ஏமாந்து போய் அவள் வலையில் விழுந்தான். அப்படி அவன் சிக்கும் வரை அவளும் அவனிடம் இன்முகம் காட்டி வந்தாள். மாங்கல்யச் சரடைப் பெற்றபின் பாராமுகம்தான். அவள் ஒரு சக்கரம். ஓரிடத்தில் நிலையாக இராமல் சுற்றிக் கொண்டேயிருக்கத்தான் ஆசைப்பட்டாள். ஆனால் என்றாவது ஒரு நாள் இயக்கம் நிற்கத்தான் வேண்டும். அப்போது படுத்துவிடாமல் நிமிர்ந்தே இருக்க வேண்டுமானால் சக்கரம் தனித்து இருக்காமல் தன்னை ஓர் அச்சாணியுடன் பொருத்திக் கொள்ள வேண்டும். அந்த அச்சாணிதான் அவன். இவ்வாறு திட்டமிட்டுத்தான் தன்னை அவள் கணவனாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறாள்.

மதுரையின் ஜனத்தொகையில் அத்தனை பெருக்குமில்லாவிட்டாலும் காலே அரைக்கால்வாசிப் பேருக்காவது வனஜா எப்படிப்பட்டவள் என்பது நிச்சயம் தெரிந்திருக்கும். ஆனால் தன் பெற்றோருக்கு இந்த விவரம் எட்டக் கூடாதே என்று அவன் கவலைப்பட்டான். அதைவிட நாக்கைப் பிடுங்கிக் கொண்டு சாகலாம்! எப்போதாவது விருந்தினர், உறவினர் என்று திண்டுக்கல்லிலிருந்து வருவார்கள். அப்போது அவளிடம் கெஞ்சிக் கூத்தாடித் தனது இல்லத்தரசியாக, படிதாண்டாப் பத்தினியாக நடிக்க வைத்தான். தானும் அவளிடம் சிரித்துப் பேசி நடித்தான். ஊருக்குத் திரும்பித் தன் பெற்றோரிடம் அவர்கள் தான் சௌக்கியமாக, சந்தோஷமாக இருப்பதைச் சொல்லுவார்கள். அப்பாவும் அம்மாவும் மகிழ்வார்கள். கல்யாண விஷயத்தில் மகனிடம் ஏற்பட்ட விரோதம், தாங்களே நேரில் வந்து அவன் குடும்பம் நடத்துவதைப் பார்க்கத் தடையாக நின்றது. ஆனால் மனம் கிடந்து அடித்துக் கொண்டது. அதனால் உறவினர்கள், நண்பர்கள் மதுரைக்கு ஏதாவது

காரியமாக வந்தால், ''அந்தக் காலாடிப் பயல் ஒருத்தன் இருக்கிருனே, முடிஞ்சால் அவனே எட்டிப் பார்த்துட்டுவாங்க'' என்று சொல்லி அனுப்புவார் தந்தை.

காதல் காதல் என்று வாதாடி யாரை எதிர்த்து நின்ருனே அவர்களுக்கு, இன்று தான் காதலில் படுதோல்வி அடைந்ததோடு புழுதியில் புரட்டப்பட்டும் இருப்பது புரிந்துவிடக் கூடாது

என்பதில் அவன் சர்வ ஜாக்கிரதையாக இருந்தான். வேஷம் போட்ட நேரம் போக மிகுதி நாட்களில் கர்மமே என்று காலத்தை ஓட்டினன். நண்பர்கள் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் கிண்டல் செய்வதைத் தாங்கிக் கொள்ளப் பழகி விட்டான்.

ஒரு நாள் வனஜா வீடு திரும்பிய போது அவள் காரியாலயத்தில் பெரிய பதவியில் இருக்கும் ஒருவரை உடன் அழைத்து வந்தாள். ''ஸாருடைய ஒய்ஃப் குழந்தைகளோடு பிறந்த வீட்டுக்குப் போயிருக்காங்க. ஹோட்டலில் சாப்பிடலாம்; ஆனல் உடம்புக்கு ஒத்துக் கொள்ளாது. பியூனிடம் ரொட்டி வாங்கிக்கிட்டு வரச் சொல்லிக் காசு கொடுப்பதைப் பார்த்தேன். மனசு கேட்கலே. நம்ம வீட்டிலேயே சாப்பிடலாம்னு சொல்லி அழைச்சுக்கிட்டு வந்துட்டேன்'' என்ருள் வனஜா. ''அம்மாவுடைய சமையல் ரொம்ப ருசியா யிருக்கும்; இவரை வேணுமானல் கேட்டுப் பாருங்க. கடந்த மூணு வருஷங்களா நாளைக்கு மூணு வேளே தவருமல் சாப்பிட்டிருக்கார்.... ஏங்க ஒரு நாளைக்காவது தரம் குறைஞ்சிருக்குமா ?''

''சமையல் தரம் குறைந்தால் பாதகமில்லே, நடத்தையில் தரம் குறைந்தால் என்ன செய்ய?'' என்ருன் தினகரன்.

அந்த உயர் உத்தியோகஸ்தர் சுருக்கென்று ஏதோ தைத்ததுபோல் நிமிர்ந்தார். ''உங்களுக்குப் பிடிக்கலேன்னு நான் போயிடறேன். நான் வரமாட்டேன்னுதான் சொன்னேன்'' என்ருர் நாக்குழற.

''வேண்டாம், ஸார்! நீங்க இருங்க. இதுவரைக்கும் வனஜா எனக்குப் பிடிக்கும் பிடிக்காது என்று கேட்டுக் காரியம் செய்து என்னே அவமானப்படுத்தியதில்லே. இன்றைக்குப் புதுசாக அந்த வேதனே வேறு எனக்குச் சேர வேண்டாம்!''

இவன் கூடமாகப் பேசியது அவருக்குப் புரியவில்லே. யோசித்துப் புரிந்து கொள்ள வனஜா விடவும் இல்லே. ''இவர் எப்பவும் இப்படித்தான் ஸார், ஒருத்தருக்கும் புரியாமல் ஏதாவது தமாஷா பேசிக்கிட்டே யிருப்பார். நீங்க சிரம பரிகாரம் பண்ணிக்கிடுங்க. அடுப்பங்கரையில் எட்டிப் பார்த்துட்டு வந்துடறேன்'' என்ருள். தினகரனேயும் கையைப் பற்றி இழுத்துக் கொண்டு சென்ருள்.

''எவ்வளவு பெரிய அதிகாரி நம்ம வீடு தேடி வந்திருக்கார்; அழகா நாலு வார்த்தை பேசப்படாதா ? உங்க மாமாவும் சித்தப்பாவும் வரும்போது நான் எப்படி அநுசரணையா நடந்துக்கறேன்?'' என்று கேட்டாள். படபடவென்று பேசியதுடன் நில்லாமல் ஒரு பையை எடுத்துக் கொடுத்து, ''மார்க்கெட்டுக்குச் சீக்கிரம் போய் ஒரு கிலோ தக்காளியும் அரைக் கிலோ கோசும் வாங்கிக்கிட்டு வாங்க. அவருக்குத் தக்காளி சூப் ரொம்பப் பிடிக்கும்'' என்ருள்.

பையை எடுத்துக் கொண்டு போன தினகரன், ராஜா தியேட்டர் வாசலில் 'கியூ' நிற்பதைக் கண்டவுடன் அந்த வரிசையில் தானும் நின்றுவிட்டான், வேதனே படிந்த உள்ளத்துக்குத் தாற்காலிக விடுதலேயேனும் கிடைக்கட்டும் என்ற நினேப்பில்.

இரவு இரண்டேகால் மணிக்குத் திரும்பிய அவன், கதவைத் தட்டிய போது அலங்கோலமான நிலேயில் வந்து வாசல் கதவைத் திறந்தாள் வனஜா. ''எதுக்கு இப்படி ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணறீங்க? மெல்லத் தட்டக்கூடாதா? அவர் அசந்து தூங்கிக்கிட்டிருக்கார். கலாட்டா பண்ணினல் தொந்தரவா இருக்காதா ?'' என்ருள்.

''தண்டச் சோற்றுக்கு வந்த அந்தத் தடியன் இங்கேயே கட்டையையும் கிடத்திப்பிட்டானு?'' என்று கேட்டான் தினகரன்.

''பிறகு என்ன பண்ணச் சொல்றீங்க? எல்லாம் நீங்க செய்த காரியம் தானே ? கறிகாய் வாங்கி வரப் போனவர் ஆளேயே காணும். காத்திருந்து காத்திருந்து பார்த்துக் கடைசியில் பக்கத்து வீட்டுப் பையனே அனுப்பி வாங்கி வரச் சொன்னேன். சமையல் முடிஞ்சு சாப்பிட்டுத் தாம்பூலம் தரிச்சுக்க மணி ஒன்பதே முக்கால், பத்தாயிடுத்து. அவர் சொக்கிக் குளம் போகணும். பத்து மணிக்கு மேலே எப்படிப் போவார், அவ்வளவு தூரம்? அதனல் தான் நான் இங்கேயே படுத்திருந்து விட்டு நாளைக்குப் போகலாமே என்று சொன்னேன். பேசிக்கிட்டிருந்தோம், நேரம் போனதே தெரியலே. சற்று முன்னல்தான் அவர் பால் சாப்பிட்டு விட்டுப் படுத்தார்.''

மூன்று வருஷங்களாகக் குமுறிக் கொண்டிருந்த ஆத்திரத்தை யெல்லாம் சேர்த்து வைத்துப் 'பளார்' என்று ஓர் அறை விட்டான் தினகரன். எதிர்பாராத தாக்குதலில் அவள் வீரிட்டு அலறக்கூடச் சக்தியற்றவளாய் அறையின் ஒரு மூலேயில் சுருண்டு விழுந்தாள். விழுந்தவள் எழுந்தாளா என்று கூட அவன் பார்க்கவில்லே. வாசல் கதவைப் படீரென்று சாத்திவிட்டுப் போய்விட்டான்.

ஒரு கடையில் சப்பாத்தியும் இன்னொரு கடையில் பாலும் சாப்பிட்டு விட்டு இரவு முழுதும் கால் போன போக்கில் அலேந்தான். அலேபாயும் மனத்துக்கு அமைதியில்லே. 'அவள் எல்லே மீறிவிட்டாள். ஆண்மை என்பது அடக்கப்பட்டிருந்தாலும் அழிந்தா போய்விட்டது? மறுபடியும் அந்த வீட்டில் அடியெடுத்து வைக்க முடியுமா, தன்னல் ? அவளுடன் இனியும் சேர்ந்து வாழ்வதா ?'

பொழுது விடிகிற சமயத்தில் அவன் பஸ் நிலேயத்தின் அருகே இருந்தான். கொடைக்கானலுக்கு ஒரு பஸ் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தது. பாக்கெட்டில் மளிகைக் கடைக்காரனுக்கும் வண்ணுனுக்கும் கொடுத்தது போகச் சம்பளப் பணத்தில் பாதிக்கு மேல் பாக்கி யிருந்தது. யோசித்துக் கொண்டிராமல் ஏறி விட்டான்.

'கொடைக்கானலின் அமைதியான சூழ்நிலே தனக்கு நிம்மதி தருமா ? அதன் அழகு விகாரமான ஓர் உள்ளத்தை மறக்கத் தனக்கு உதவுமா ? தண்ணென்ற அந்தக் காற்று தன் இதயத்தின் எரிச்சலேத் தணிக்குமா ?'

கொடைக்கானலில் தினகரன் இரண்டு மூன்று நாட்கள் தங்கியிருந்தான். ஏரியையும் அருவியையும் பார்த்தான். கோக்கர்ஸ் வாக்கில் நடந்தான். குறிஞ்சி ஆண்டவர் கோயிலில் கும்பிட்டான். எதிலேயும் சாந்தி கிடைக்கவில்லே. பில்லர் ராக்ஸுக்கு அவன் வந்து சேர்ந்தபோது நெல்லிக்காய் மூட்டையை அவிழ்த்தாற்போல் ஒரு டூரிஸ்ட் பஸ் பயணிகளே வெளியே கொட்டியிருந்தது.

பில்லர் ராக்ஸ் என்பவை தொலேவில் இரண்டு தூண்களாகத் தெரிந்தன. ஒரு மலே உச்சிதான் அது. ஆனல் சிகரமாய் இல்லாமல் அசாதாரண பலமுள்ள ஓர் அரக்கனல் முனே சீவி விடப்பட்டது போல் மேற்புறம் தட்டையாகத் தோற்றம் அளித்தது. அதே அரக்கன் தன் வாளால் மேலிருந்து கீழாகவும் ஒரு போடு போட்டிருக்க வேண்டும். பாறை பிளவுண்டு இடையில் ஓர் அதள பாதாளத்தைத் தேக்கிக்கொண்டு நின்றது. இந்த வெடிப்பு காரணமாகத்தான் அம்மலே இரு தூண்கள்போல் தோற்றமளித்து, பில்லர் ராக்ஸ் என்ற பெயரும் பெற்றிருக்கிறது.

''என்னங்க, கைடு ஸார் ! இங்கேயிருந்துதான் பார்க்கணுமா பில்லர் ராக்ஸ்ஸை? அதுங்கிட்டே போக முடியாதுங்களா ?''

தூக்கத்தில் பேசுவதைப் பற்றி அவன் கவலேப்படுவது இடையாது! காரணம்- அவன் மனேவி பெயர் கமலா. காதலி பெயரும் கமலா !

--ஒவர் லிக்ஸ்மன்-கே.ஆர்.

''போகலாமே!'' என்ருர் கைட். ''உங்கள் உயிரைப் பற்றிக் கவலே இல்லே என்ருல் சுற்றி வளேச்சுக்கிட்டு ஓர் ஒற்றையடிப் பாதை வழியே போகலாம்.''

''பாதை இருக்கில்லே ? பிறவு என்ன? அதோடு நடந்தாப் போவுது. பயம் எதுக்கு?''

''ஓநாய், மலேப் பாம்பு, சிறுத்தை இதுகள் ஏதாவது நடமாடும் என்கிற பயம்தான். அவை விருந்து சாப்பிட்டு முடிஞ்சதும் எலும்புகளேத் துடைச்சுப் போட்டது மாதிரி கொத்தி எடுக்கக் கழுகுகளும் ராஜாளிகளும் காத்துக்கிட்டு இருக்கும். ஆனல் நீங்கதான் டார்ஜானுக்குத் தம்பி மாதிரி சவால் விட்டுப் பேசறீங்களே? ஒருவேளே தேவர்கிட்டே டிரெய்னிங்கில் இருந்துட்டு வந்தீங்களோ ?''

எல்லோரும் கொல்லென்று சிரித்தார்கள். இது போன்ற சுற்றுலாப் பயணங்களில் கைட் நகைச்சுவை என்று கருதிச் சொல்வதற்கெல்லாம் சிரிக்க வேண்டும் என்பது எழுதி வைக்கப்படாத சட்டம்.

''ஏங்க, வேட்டைக்காரங்க போகலேயா ? அது மாதிரி கையிலே துப்பாக்கியோடு போறது. பல பேர் போயிருக்கிறதால்தானே ஒற்றையடிப் பாதையே ஏற்பட்டிருக்கு ?''

''வாஸ்தவம். நான் மறுக்கலே. இன்னேக்கும் ஏதாவது ஜோலியா காட்டுக்குள்ளே போறவங்க இருக்கத்தான் செய்யருங்க. அவங்களுக்குப் பழக்கம். நமக்கு எதுக்கு அதெல்லாம் என்று சொல்ல வந்தேன். நாலு வருஷங்களுக்கு முந்தி ஒருத்தன் இப்படித்தான் பில்லர்ராக்ஸுக்குப் பக்கத்திலே போய்ப் பார்க்கிறேன்னு கிளம்பிப் போனுன். திரும்பி வரவேயில்லே!''

''சிறுத்தையா, ஓநாயா, எதுக்கு அடிச்சுது அதிர்ஷ்டம் ?''

''இரண்டுக்கும் கொடுத்து வைக்கவில்லே. அந்த முனேக்கே போயிட்டான். அதோ அந்தப் பிளவு இருக்கே— கிடுகிடு பள்ளம் — அதன் உச்சியில் நின்னுக்கிட்டு எவ்வளவு ஆழம்னு எட்டிப் பார்த்தான். அப்புறம் கண்ணே மூடிக்கிட்டு ஒரு தாவு தாவினுன்.....''

''உள்ளே விழுந்துட்டானு ?''

"நல்லா கேட்டீங்க, விழுந்துட்டானுன்னு. கொம்பு நுனியிலே அரிவாள் கட்டி மாங்காய், புளியம் பழம் எல்லாம் பறிப்பாங்களே தெரியுமில்லே?"

"ஆமாம்!"

"அது மாதிரி ஒரு கொம்பு முனையில் அரிவாளைக் கட்டி உள்ளே இறக்கித்தான் அவன் உடலை மேலே தூக்கினாங்க. அதுவும் முழுசா வந்ததுங்களா? கிடையாது ! கை ஒரு தடவை, கால் ஒரு தடவை......"

"கண்ணறாவி! போதும், போதும்! இதையெல்லாம் ஏன் சொல்றீங்க?"

"நீங்க கேட்டதால்தான் சொல்லும்படியாச்சு."

எல்லாருக்கும் இடம் விட்டு ஓர் ஓரமாய் ஒதுக்குப்புறமாய் நின்றுகொண்டிருந்த தினகரன் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கையிலேயே அடர்த்தியான பஞ்சுப் பொதி போன்ற ஒரு மேக மண்டலம் வந்து அப்படியே பில்லர்ராக்கைக் கவ்வி விழுங்கிவிட்டது ! அது ஒரு மலை, உறுதியான பாறை. அதையும் அடியோடு மேக மண்டலம் மறைத்து விட்டது, திரை போட்டு விட்டது ! 'என் வாழ்க்கைக்கும் இப்படியே திரை போட்டு விடலாம். ஜன கன மண....! பில்லர்ராக்ஸின் உச்சிக்குப் போகும் பாதையைக் கேட்டறிந்து கொண்டு சென்று அந்தப் பாறைப் பிளவையே என்னை அடக்கம் செய்யும் சமாதியாக்கி விடலாம். வழியில் புலி சிறுத்தைக்கு இரையாக நேர்ந்தால் ரொம்ப நல்லதாய்ப் போயிற்று. அவ்வளவு தூரம் நடக்கும் வேலை மிச்சம்!'

மேகம், கவ்விய வேகத்திலேயே மலையைக் கக்கிவிட்டும் போய்விட்டது. "அதோ, அதோ !" என்று சிலர் இப்போது தெற்றெனத் தெரிந்த தூண்களைச் சுட்டிக் காட்டினார்கள்.

"சரி சரி, தற்கொலைக்கு ஏற்ற இடத்தைப் பார்த்தது போதும், வேறே எங்கேயாவது போகலாம்" என்றார் ஒருவர்.

"தற்கொலைக்கு ஏற்ற இடம்னு அதை நான் சொல்ல மாட்டேன், ஐயா !" என்றார் கைட். "இன்று வரைக்கும் எனக்குப் புரியலை, அந்த ஆசாமி தற்கொலை செய்து கொள்ள எதுக்கு அவ்வளவு தூரம் போனானுன்னு. கொடைக்கானலில் திரும்பிய பக்கமெல்லாம் அதள பாதாளமும் கிடுகிடு பள்ளத்தாக்கும் இருக்குதே. போதாக்குறைக்கு கால்ஃப் கிளப் பக்கத்தில் போர்டு வேறு எழுதி வைச்சிருக்காங்க, 'ஸூயிஸைட் பாயிண்ட்' என்று. தற்கொலைக்கு வசதியான இடம் என்பதால் தானே அப்படி ஒரு பெயர் வைச்சிருக்காங்க, அந்த இடத்துக்கு? அதன் பக்கத்திலேயே காரிலோ, பஸ்ஸிலோ சிரமப்படாமல் போய் இறங்கலாமே?

"அந்த இடத்தையும் நாம் பார்க்கலாம், பிக்னிக் முடிஞ்ச பிறகு. எல்லாரும் டிஃபன் பொட்டலத்தைப் பிரிச்சுக்கிட்டு மரத்தடியிலோ பாறை மேலோ அல்லது இங்கே சர்க்கார் உங்கள் பணத்தில் உங்களுக்காகப் போட்டு வைச்சிருக்கிற வசதியில்லாத காங்க்கிரீட் பெஞ்சுகளிலோ உட்கார்ந்து சாப்பிடுங்க. ஆனால் தயவுசெய்து டிஃபன் பொட்டலக் காகிதங்களைக் கண்ட இடத்தில் வீசி எறியாதீங்க. கேட்பார் யாரும் கிடையாது என்றாலும் நாம் கடமை உணர்ச்சியோடு நடந்துக்குவோமே !"

கைட் குட்டிப் பிரசங்கத்தை முடித்ததும் உல்லாசப் பயணிகள் டிஃபன் பொட்டலங்களைப் பிரிக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

அந்தக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனாயில்லாத போது அவர்கள் சாப்பிடுவதைப் பார்த்துக் கொண்டு அங்கே நிற்கத் தினகரன் விரும்பவில்லை. புறப்பட்டான்.

பில்லர்ராக்ஸுக்கு அவன் ஒரு பஸ்ஸில் வந்து இறங்கிக் கொண்டிருந்தான். அந்த வழியாக ஏதோ ஒரு கிராமத்துக்குப் போகிற பஸ். வருகிற வழியில் கால்ஃப் கிளப் கட்டடத்தைக் கவனித்திருந்தான். சாலையின் இரு புறங்களிலும் கால்ஃப் ஆட வசதியாக விசாலமான புல் தரைகள் இருப்பதையும் பார்த்திருந்தான். ஆங்காங்கே வட்ட வடிவமாகப் புல் செதுக்கப்பட்டு வழுவழுப்பான சம தரை தெரியும். நெம்பர் பலகை தாங்கிய கழியும் நடப்பட்டிருக்கும்.

'கால்ஃப் கிளப் கட்டடம் இங்கிருந்து சுமார் அரை மைல் அல்லது முக்கால் மைல் தூரம்தான் இருக்கும். இறக்கம்; விடுவிடுவென்று நடந்துபோய்விடலாம். அதன் பக்கத்தில்தானே ஸூயிஸைட் பாயிண்ட் — தற்கொலை முனை—இருப்பதாகச் சொன்னார் கைட் !'

பில்லர்ராக்கைப் பார்வையிட வசதியாக அரசினர் சற்றுத் தாழ்வாக அமைத்திருந்த அழகிய சிறிய பூங்காவிலிருந்து கிளம்பிப் படிகளில் ஏறிச் சாலையில் அடியெடுத்து வைத்தான் தினகரன். அந்தக் கணத்தில் அவன் கண்களில் ஏற்கனவே அறிமுகமான ஒரு முகம் தட்டுப்பட்டது. 'ஆ ! வனஜாவுடன் அதே காரியாலயத்தில் வேலை செய்

கிறவன் அல்லவா இவன்? நல்லவேளை! அவன் தன்னைப் பார்க்கவில்லை! அதோ இன்னொருவன்! அவனும் அதே ஆபீசில் பணியாற்றுகிறவன்தான். அடேடே! இந்தப் பஸ்ஸில் சுற்றுலாக் கிளம்பியவர்களில் ஒரு பகுதியினர் வனஜா வேலை பார்க்கும் அதே காரியாலயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் போலும்! அவர்களில் பலருக்கு என்னைத் தெரியுமே? அவர்கள் கண்களில் தட்டுப்படாமல் போய் விடுவதுதான் நல்லது. பார்க்க மாட்டார்கள். இந்தக் கூட்டத்தினிடையில் அவர்கள் கவனத்திலிருந்து தப்பி ஒதுக்குப்புறமாய்ச் சென்று விடுவது சிரமமல்ல. வெள்ளிக்கிழமை ஏதோ ஒரு பண்டிகை; பிறகு செகண்ட் ஸாட்டர்டேயும் ஞாயிற்றுக்கிழமையும். சேர்ந்தாற் போல் கிடைத்த மூன்று நாட்கள் விடுமுறையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு உல்லாசப் பயணம் கிளம்பி இருக்கிறார்கள். ஒருவேளை வனஜாவும்...'

மின்னலென அவன் உள்ளத்தில் இந்த எண்ணம் பாய்ந்த அதே விநாடியில் அவன் கண்களும் அவளைக் கண்டு விட்டன! அதுவும் எப்படி? அவள் பக்கத்திலேயே அந்த உயர் உத்தியோகஸ்தன் - மருதாசலம் நின்றுகொண்டு அவள் இடுப்பில் தன் கையை உரிமையோடு சுற்றி வளைத்துத் தொலைவில் இருந்த எதையோ சுட்டிக்காட்டிக் கொண்டிருந்தான். அவர்கள் முதுகுதான் அவனுக்குத் தெரிந்தது. ஆனால் சந்தேகமில்லை, அவர்களேதான் 'சீ! அதே காரியாலயத்தில் வேலை பார்க்கும் சக ஊழியர்கள் எதிரிலேயே இப்படி வெட்கமின்றி இழைவதா? அடிப் பாவி! மூன்று நாட்களாய்க் கணவனைக் காணோமே என்று கொஞ்சங்கூடக் கவலைப்படாமல் இவனோடு சேர்ந்து உல்லாசப் பயணம் கிளம்பிவிட்டாயா? வனஜா! உன்னுடைய இந்தக் கண்ணாமூச்சி நாடகத்தை இனியும் தொடர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்க என்னால் முடியாது. இதோ நான் 'அவுட்பாஸ்' வாங்கிக் கொண்டு போகிறேன்!'

இவ்வாறு எண்ணமிட்டவாறே 'ஸூயிஸைட் பாய்ண்ட்' என்ற பெயர்ப் பலகையை நாடி விடுவிடுவென்று நடந்தான் தினகரன். (தொடரும்)

தெரிந்த விளையாட்டு: தெரியாத விவரம்

3. ஹாக்கி

☐ ஹாக்கி விளையாட்டு பாரசீகத்தில் பிறந்து பரவியிருக்க வேண்டும் என்கிறார்கள். பாரசீகர்கள் போலோ விளையாட்டு விளையாடினர். குதிரையின் மீது அமர்ந்துகொண்டு ஆடும் போலோ விளையாட்டே குச்சியில் பந்தை அடித்து விளையாடும் ஹாக்கி விளையாட்டுக்கு அடிகோலியது என்கிறார்கள் சிலர். குதிரைகளின் மீது அமர்ந்து போலோ விளையாட்டு ஆட முடியாத ஏழைகள் கையில் குச்சி ஏந்தி ஹாக்கி ஆட்டத்தை ஆடத் தொடங்கினார்களாம், பல நூறு வருஷங்களுக்கு முன்பாகவே.

☐ 1365ம் ஆண்டில் மூன்றும் எட்வர்ட் மன்னன் கால்பந்தாட்டத்துக்குத் தடை விதித்து வில் பயிற்சியைப் பிராபல்யப்படுத்த விரும்பினான். கால் பந்தாட்டத்தைச் சட்ட விரோதமாக்கியதும் சட்டத்துக்கு டிமிக்கிக் கொடுக்கக் குச்சி, (ஹாக்கி) பந்தாட்டம் கிளம்பியது.

☐ ஹாக்கியில் ஒரு வகையான ஐஸ் ஹாக்கி, கனடாவிலும், அமெரிக்காவிலும் பிரசித்தமானது. 1870ல் மான்ட்ரீல் நகரில் மெக்கில் சர்வகலாசாலை மைதானத்தில் ஆடியிருக்கிறார்கள். ஒன்டோரியோவிலுள்ள கிங்ஸ்டனும் ஐஸ் ஹாக்கிக்குத் தாயகமாக உரிமை கொண்டாடுகிறது.

☐ ஐஸ் ஹாக்கியில் ஒவ்வொரு கோஷ்டியில் ஆறு பேர்களே ஆடுவார்கள், ஹாக்கியில் பதினொரு பேர்! ஐஸ் ஹாக்கி வாயு வேக மனோ வேகம் கொண்டது. ஐஸில் மணிக்கு 90 மைல் வேகத்தில் சறுக்கிச் செல்வார்களாம். ஒரு நல்ல ஐஸ் ஹாக்கி விளையாட்டுக்காரர், பனிச் சறுக்கிலும் கெட்டிக்காரராக இருக்க வேண்டும்.

☐ இந்தியாவில் பஞ்சாப் ஹாக்கியில் தலைசிறந்து விளங்குகிறது. தேசிய ஹாக்கிப் போட்டியில் சாம்பியன் பதவியை நான்காவது வருஷம் தொடர்ச்சியாகப் பெற்றுப் புகழ் சூடியிருக்கிறது.

☐ அந்தக் காலத்தில் ஹாக்கி ஆட்டத்தில் பந்தை உடல், காலினால் தடுத்து நிறுத்திக் கொள்ளலாம் என்றிருந்தது. தலையை மட்டும் உபயோகிக்கக் கூடாது. எந்த இடத்திலிருந்து கோல் அடித்தாலும் அது செல்லுபடியாகும்!

- குண்டுமணி

"தலைக்கோ ஸாரநாதன்"

11. தீர்க்க தரிசனப் பாறை

கி. ராஜேந்திரன்

தற்கொலை முனையை நோக்கித் தினகரன் சென்று கொண்டிருந்தபோது, ஏற்கெனவே பல சந்தர்ப்பங்களில் வனஜாவிடம், ''செத்துத் தொலைக்கிறேன்'' என்று தான் சொல்லியிருப்பது அவன் நினைவுக்கு வந்தது. அவளுடைய கேவலமான நடத்தையைச் சகிக்க முடியாமல் அவன் இவ்வாறு கூறிய ஒரு சமயத்தில் அவள் கிண்டலாகச் சொன்ன பதில் இதுதான்: ''செய்யுங்கள்; ஆனால் ஞாபகமாக 'நான் தற்கொலை செய்து கொள்கிறேன்' என்பதாக ஒரு காகிதத்தில் எழுதிப் பாக்கெட்டில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். போலீஸார் கொலை என்று தவறுதலாக நினைத்து விடப் போகிறார்கள்.''

'ஆமாம், அதிலும் உண்மை இருக்கத்தான் செய்கிறது' என்று எண்ணினான் தினகரன். 'நாம் இறந்து போன பிறகு அனாவசியமான குழப்பங்களுக்கு இடம் தருவானேன்?'

கால்ஃப் கிளப் அருகே சாலையில் அமைந்திருந்த ஒரு சிறிய பாலத்தின் மதிள் மீது அமர்ந்தான். சூரிய ஒளி குளிருக்கு இதமாக அவனை அணைத்தது. அந்த இனிமையை அனுபவிக்கும் மன நிலையா அவனுக்கு? பையிலிருந்து டைரியை எடுத்து ஒரு தாளைக் கிழித்தான். அதில் தான் தற்கொலை செய்து கொள்வதாயும் தன் மரணத்துக்கு யார் மீதும் சந்தேகப்பட வேண்டாம் என்றும் பால் பாயிண்ட் பேனாவால் எழுதிச் சட்டைப் பையில் வைத்துக் கொண்டான். பின்னர் தற்கொலை முனையை நோக்கி நடந்தான்.

கால்ஃப் கட்டடத்தின் முன்னால் அழகிய பசும் புல் தரை மைதானம். பக்கவாட்டில் வேலி எடுத்து ஸூயிஸைட் பாயிண்டுக்குப் போகக் குறுகலான பாதை ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். அதன் மீதாக நடந்தான் தினகரன். அம்முனையை அடைந்த பிறகு சுற்றுலாப் பயணிகளுக்குப் பாதுகாப்புத் தர அங்கு பலமான ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தான். யாரேனும் தவறிப் போய் அந்தக் கிடுகிடு பள்ளத்தில் விழுந்து விடக் கூடாதே என்பதற்காக உயரமான மதிள் சுவர் எழுப்பி அதன் மேல் முள் வேலிக் கம்பியும் போட்டிருந்தார்கள். தொலைவில் கால்ஃப் கிளப் சிப்பந்திகள் ஒரு 'லான் மூவர்' இயந்திரத்தின் உதவியுடன் புல் வெட்டும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். 'இந்தச் சுவர்மீது தான் ஏறினாலோ வேலியைத் தாண்டிக் குதித்தாலோ அவர்கள் கவனிக்கப் போவதில்லை. அப்படியே அவர்கள் பார்வையில் தான் பட்டு விட்டாலும் தன்னைத் தடுக்க அவர்கள் ஓடி வருவதற்குள் அப்பால் பாய்ந்து விடலாம். ஐயாயிரம் அடியோ அல்லது ஆறாயிரம் அடியோ தன் உடல் விர்ரென்று கீழ் நோக்கி விழும். நமது வேகம் என்னவாக இருக்கும்? புவி ஈர்ப்பு சக்தி பற்றிக் கல்லூரியில் படித்தது மறந்தே போயிற்று... தலை ஏதோ ஒரு பாறையைத் தாக்கிப் பிளவுபடும்

போது விநாடி நேரம் வேதனை 'சுரீல்' என்று உடல் முழுதும் பாயும். ஒரே ஒரு விநாடிதான்! அப்புறம் இந்தப் பள்ளத்தாக்கில் நிலவும் பூரண அமைதியைத் தானும் அடைந்து விடலாம்! நாம் சமாதி அடையப் போகும் இடத்தை முதலில் நன்றாக ஒரு தடவை பார்த்துக் கொள்ளலாம்...'

மாட்சிமை என்ற சொல்லைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் பலர் கூறக் கேட்டிருக்கிறான் தினகரன். ஆனால் மாட்சிமை என்பதன் பொருளை முழுமையாக உணர இந்த இடத்துக்குத்தான் வரவேணும் என்று இப்போது அவனுக்குத் தோன்றியது. வானளாவ உயர்ந்த மலைகள் மாட்சிமையோடு விளங்கின. அதன் உச்சியிலிருந்து பாதாளம் நோக்கிப் பாய்ந்த சரிவிலே மாட்சிமை துலங்கியது. மலைகளை மருவ வந்த மேகக் கூட்டங்களின் மாட்சிமை தெற்றெனத் தெரிந்தது. மலைகளின் பக்கங்களைக் கவ்விக் கொண்டு வளர்ந்துவிட்ட அடர்ந்த கானகங்களின் மாட்சிமை காணக் கிடந்தது. இத்தனையையும் உள்ளடக்கிய வானக் கூரையின் மாட்சிமையும் நன்கு உணரத் தக்கதாய் இருந்தது.

திரும்பிய திக்கிலெல்லாம் அவன் மாட்சிமையை, மகோன்னதத்தை, மாண்பினைக் கண்டான். அந்தக் கண்கொள்ளாக் காட்சிகளினிடையே அவனுடைய பிரச்னைகள் அற்பத்தனமானவையாகப் பட்டன.

'மனிதனின் பிரச்னைகள் மட்டுமென்ன, மனிதனின் சாதனைகளும் அற்ப சொற்பம்தான். இதைச் செய்தேன், அதை வென்றேன் என்று மார் தட்டுகிறானே; — இந்நாள் வரை மனிதன் சாதித்துள்ளவை எல்லாவற்றையும் ஒன்று சேரப் பார்த்தால் கூட அவை இதோ என் கண்ணெதிரே தோன்றும் ஆண்டவனின் இந்தப் படைப்புக்கு ஈடாகா! எத்தனை அழகு, எவ்வளவு பெரிய கலைஞன்!

'ஆண்டவனுக்கும் ஓர் ஆசை! தனது கலைத் திறனால் உருவானவற்றைத் தான் மட்டும் பார்த்து ரசித்தால் போதாது. வேறு பலரும் அவற்றைக் கண்டு ஆனந்திப்பதைத் தான் பார்த்து மன நிறைவு பெற வேண்டும்! இதற்காகத்தானே என்னவோ அவன் மனிதனைப் படைத்தான், அவனுக்குக் கலையுள்ளத்தையும் கொடுத்தான்! இறைவனுடைய சிருஷ்டி எழிலெல்லாம் தான் அனுபவிக்கக் காத்திருக்கும்போது அவற்றை விட்டு விட்டு வனஜாவுடையது போன்ற ஒரு விகாரமான மனத்தை நினைத்துத் தான் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதில் என்ன பயன்? அந்த வனஜாவும் கடவுள் என்ற அதே கலைஞனால் உருவாக்கப்பட்டவள்தானே என்றால், ஓவியன் தூரிகையை உதறியபோது தவறுதலாகப் பட்டுவிட்ட கரிய மை என்றோ, சிற்பி செதுக்கியபோது எதிர்பாராத விதமாக மூளியாகி விட்ட சிலையென்றோ அவளை நினைத்து ஒதுக்கி விட்டுப் போக வேண்டியது தான். குப்பையில் எறிய வேண்டிய படத்தை என் மனத்தில் அன்பெனும் சட்டம் போட்டு மாட்டிக் கொண்டது என் தவறு.

'வனஜா எக்கேடாவது கெட்டுப் போகட்டும். எனக்கு ஆண்டவன் சிருஷ்டித்த இந்த உலகமே இருக்கும்போது அவளுக்காக நான் ஏன் புனிதமான என் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள வேண்டும்? அத்தனை பெரிய தியாகத்தை என்னிடம் எதிர்பார்க்க அவளுக்குத் தகுதி ஏது?'

எந்த இடத்தில் சமாதி அடைந்து சாந்தி பெற விரும்பினானோ, அந்த இடம் அவனை ஏற்காமலேயே அவனுக்குச் சாந்தி கிட்ட வழி வகுத்து விட்டது! தற்கொலைச் சீட்டைப் பையிலிருந்து எடுத்துச் சுக்குநூறாகக் கிழித்தான் தினகரன். ஸூயிஸைட் பாயிண்டிலிருந்து தாள்களைப் பறக்க விட்டான். அவை மெல்ல அசைந்தாடி மிதந்து அடிவாரம் நோக்கி இறங்கத் தொடங்கின.

வந்த வழியாகவே திரும்பி நடந்து பிரதான சாலையை அடைந்தான். அதே சமயம் டூரிஸ்ட் பஸ் ஹாரனைப் பலமாக முழக்கிப் பயணிகளின் உற்சாகத்தைப் பிரதிபலித்தவாறு வருவது தெரிந்தது. 'ஆகா! 'பிக்னிக்' முடிந்து தற்கொலை முனையைப் பார்க்க வந்து விட்டார்கள். அந்தச் சனியன் வனஜாவின் கண்களில் நான் தட்டுப்படவே கூடாது!'

பரபரப்புடன் அக்கம் பக்கத்தில் பார்த்தான் தினகரன். 'ஹில்டாப் ரோட்' என்று ஓர் அறிவிப்புப் பலகை தென்பட்டது. விடுவிடுவென்று அந்தப் பாதை வழியே ஏறத் தொடங்கினான். 'ஒரு மாபெரும் மலைத் தொடரின் இடையில் ஒரு மலைமீது அமைந்துள்ள

கோடை வாசஸ்தலத்துக்கு நாம் வந்திருக்கும்போது அதன் மத்தியில் ஒரு குன்றையும் அந்தக் குன்றை அடைய ஒரு பாதையையும் அல்லவா காண்கிறோம்? — ஒட்டகத்தின் முதுகு வீங்கிக் கொண்ட மாதிரி இது என்ன வேடிக்கை!' பாதையில் ஏறிச் செல்லும்போதே இப்படி ஓர் எண்ணம் ஏற்படப் புன்னகையுடன் நடையைத் தொடர்ந்தான்.

குன்றின் உச்சியில் விசாலமான ஒரு பாறை. சுமார் முப்பது பேர் நெருக்கியடித்து உட்கார்ந்து கொண்டு கதை கேட்கலாம்—அத்தனை அகன்றது. ஏறத்தாழ சமதரையும்கூட. அங்கு இப்போது ஈ காக்காய் இல்லை. அதன் சுற்று வட்டாரத்தில் ஒரு பக்கம் புதர்களும் மரங்களும் மண்டிக் கிடந்தன. இன்னொரு புறம் பிளம் மரங்களும் பேரிக்காய் மரங்களும் செழித்து வளர்ந்திருந்தன. பழுத்துச் சிவந்த பிளம் பழங்களும் பம்மிப் பருத்த பேரிக்காய்களும் கொய்து சுவைக்கப்படக் காத்திருந்தன.

இவை இல்லாத இன்னொரு திக்கில் சற்றுப் பார்வையைச் செலுத்தினால்... அடேயப்பா! அந்தக் காட்சி ஏற்படுத்தும் உணர்ச்சிகளின் விளைவாக 'நாம் வாயடைத்தல்லவா போய் விடுகிறோம்! பிறகு அதை வர்ணிப்பது எப்படி?

இப்படி நாம் திகைத்துத் திணறுவோம் என்பதால் நமக்கு உதவவே போல் அந்தப் பாறைக்கு ஒரு பெயர் சூட்டி அந்தப் பெயரை ஒரு பலகையில் எழுதி ஒரு மரத்தில் ஆணி அடித்துப் பொருத்தியு மிருக்கிறார்கள்: ''ராக் ஆஃப் விஷன்'' — தீர்க்க தரிசனம் தரும் பாறை!

அந்தப் பாறையின் மையத்தில் போய் அமர்ந்து அந்தக் காட்சியைப் பார்த்தான் தினகரன். 'ஆண்டவனைக் கோயிலில் போய்த் தேடுவதை விட இந்த மாதிரி ஓரிடத்தில் அவனைச் சுலபமாகக் கண்டுபிடித்து விடலாம், அவனுடன் ஐக்கியமடைந்தும் விடலாம்' என்று அவனுக்குத் தோன்றியது. நல்ல வேளையாகப் பாதுகாப்புக்காகச் சுவரோ, முள் வேலியோ எதையும் எழுப்பி இயற்கையைக் களங்கப்படுத்தவில்லை அங்கே. அடடா! சிறுவன் ஒருவன் கடற்கரையின் ஈர மணலில் குன்றுகளைச் சமைப்பது போலல்லவா இறைவன் இங்கே அலட்சியமாக மலைகளைப் பிடித்து வைத்திருக்கிறான்! மனிதன் மீதுள்ள கருணையால் அவன் உச்சவரம்புச் சட்டம் எதற்கும் தன்னை உட்படுத்திக் கொள்ளாமல் லட்சோப லட்சம் ஏக்கர்களில் வனங்களைப் பயிர் செய்தும் வைத்திருந்தான். இந்தச் சிகரங்களை விட உயர்ந்தவன்; இம்மலைகளைப் போல் நிலையானவன், மெய்யானவன; இவ்வனங்களைப் போல் உள்ளத்தில் என்றும் பசுமையானவன் என்பதை மானிடனுக்கு உணர்த்தத்தான் இந்த அற்புதங்களைச் சிருஷ்டித்தானா? இறைவனை சர்வ வியாபி என்று இந்த இடத்தில் வைத்து அழைக்கும்போதுதான், அந்தக் காரணப் பெயர் அர்த்தபுஷ்டியுடன் தொனிக்கிறது. ஏனெனில் உலகம், அண்டம், பேரண்டம் அனைத்தையும் கடந்து நின்று, அனைத்தையும் ஒரு நியதிக்குள் அடக்குகின்ற அந்த சர்வ வியாபியின் திருச்சபையில் அமர்ந்திருக்கும் ஆனந்த அனுபவத்தை, உலகின் ஒரு சிறு பகுதியான இந்த மலைகளைப் பார்க்கும்போதே எவ்வாறோ அடைந்து விடுகிறோம். ராக் ஆஃப் விஷன்! — பொருத்தமான பெயர்தான்!

பின்னால் சாலடிச் சத்தம் கேட்டது. சில கூழாங்கற்கள் உருண்டன. யாரோ வெகு வேகமாக ஏறி வருகிறார்கள். இலேசான சிரிப்பொலியும் கேட்கிறது.

பாவம், தினகரன்! அவன் ஒரு விவேகானந்தராகவோ அல்லது வேறு ஒரு யோகியாகவோ மாறிவிடும் மனப் பக்குவத்தை இன்னும் பெறவில்லையே! சுவாமியைப் பற்றி எண்ணினாலும் சமாதி நிலையை அடைந்து விடவில்லையே! ஆகவே திரும்பிப் பார்த்தான். கீழே, சற்றுத் தொலைவில்... 'வனஜாவும் அவள் காதலனும்...(சீ! காதலன் என்ற அழகான வார்த்தையை இவனுக்குப் பயன்படுத்தி அதை அழுக்காக்குவானேன்?)... அவள் ஆசைநாயகன் மருதாசலமும் அல்லவா வருகிறார்கள்! அதோ அந்தத் திருப்பத்தைக் கடந்தால் அவர்கள் என்னைப் பார்த்துவிட முடியும். இந்தப் பீடைகளிடமிருந்து தப்பலாம் என்று பார்த்தால் மறுபடியும் என் எதிரிலேயே வந்து நிற்கின்றனவே! எங்கேயாவது நான் ஒளிந்து கொள்ளத்தான் வேண்டும். அந்தப் பேரிக்காய் மரத்துக்குப் பின்னால் பதுங்கினால் என்ன?'

தினகரன் அவ்வாறே செய்தான்.

'சுற்றுலாக் கூட்டத்திலிருந்து இவர்கள் பிரிந்து அவசரம் அவசரமாய் முன்னால் வந்திருக்கிறார்கள். அப்படி முந்திக் கொண்டு முன்னேறி வந்தது தனிமையை அனுபவிக்கவா? அல்லது தனிமையில் அனுபவிக்கவா? ஐயோ! அந்தக் கண்ணறாவிக் காட்சியை இந்தக் கண்களால் பார்க்க வேண்டுமா? தேவையில்லை! நன்றாக என்னை இங்கு மறைத்துக் கொண்டு, கண்களையும் மூடிக் கொண்டு விடுகிறேன்...'

பரிதாபம்! தினகரன் அண்ட பேரண்டத்தையும் அவை அனைத்தையும் கடந்து நின்றவனையும் சற்று முன்பு தான் நினைத்துப் பார்த்தான். என்றாலும் கூட இன்னமும் அவன் அளப்பரிய ஆசாபாசங்களைக் கொண்ட மனிதனாகத்தான் இருந்தான். ஆகவே 'கண்களை மூடிக் கொண்டு விடுகிறேன்' என்று தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டாலும் நடப்பதை விழி பிதுங்கப் பார்க்கவே செய்தான். மரத்தின் மறைவில் தன்னை மறைத்துக் கொள்ளத் தீர்மானித்திருந்தாலும் எட்டிப் பார்க்க அவன் தவறவில்லை.

அந்நிலையில் அவன் கண்டது அவன் உடலையெல்லாம் தகிக்கச் செய்தது.

மற்றவர்களுக்கு முன்னதாக உச்சியை அடைய வேண்டும் என்று விரைந்தோடி வந்ததால் அவ்விருவருக்கும் இன்னும் இரைத்துக் கொண்டிருந்தது.

''இன்னும் இரண்டு நிமிஷங்களில் மந்தையாக வந்து நிற்பார்கள், சீக்கிரம்!'' என்று கூறிச் சிரித்தான் மருதாசலம். விம்மி விழும் நெஞ்சம் வனஜாவுக்கு இன்னும் அடங்கவில்லை. சிரிக்க முடியாமல் சிரித்தபடி அவனுடைய கை வளையத்துக்குள் கட்டுப்பட்டாள். இருவரது சிரிப்புமே விரைவில் நின்று விட்டது, அதரங்களுக்கு வேறு வேலை இருந்ததால்.

தினகரனுக்குத் தெரியாத புதிய விஷயம் ஏதும் இல்லை. ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக இன்று அவன் பார்க்கும்படியாக அவன் கண்ணெதிரேயே இப்படி நடந்து விட்டது. அவன் உடல் முறுக்கேறி விடைத்துக் கொண்டது.

'இங்கு வந்ததும் இறைவனைப் பற்றி என்னவெல்லாம் உயர்ந்த எண்ணங்கள் என் உள்ளத்தில் எழுந்தன? அவ்வளவு தோன்றாது போனாலும் இந்த அதியற்புதமான இயற்கைக் காட்சிகூடவா கவனத்தைக் கவராமல் போய்விடும்? உடல் வேட்கைக்குத் தீனி போடுவது ஒன்றுதான் காரியமா? உலகில் மனிதனாகப் பிறந்தது அதற்காக மட்டும் தானா? இங்கு வந்து வந்தனைக்குரிய இந்தத் திருச்சபையைக் களங்கப் படுத்தி விட்டார்களே!' கோபம் உள்ளத்தில் அக்கினியாக மூண்டெழக் கண்கள் தணலாகிச் சிவந்தன.

'இந்தத் தெருவோர நாய்களை, குப்பைமேட்டுப் பன்றிகளை இப்படியே விட்டு வைக்கக் கூடாது. ஒரு பாய்ச்சல், கரங்களின் ஒரு வீச்சு — அவ்வளவு தான் அதல பாதாளத்தில் அலறிக் கொண்டு விழுவார்கள், சாவார்கள். உலகம் பெருமளவுக்குத் தூய்மைப் படும்; ஆனால் நரகம்கூட இவர்களை வரவேற்க வெட்கப்படும்!'

தினகரன் மரத்தின் மறைவிலிருந்து வெளிப்பட்டு ஓடிச் சாடினான். 'டிராகுலா'வைச் சந்தித்து விட்டதுபோல் அவர்கள் இவனைப் பார்த்தது தினகரனுக்குத் தெரிந்தது. அப்புறம் எல்லாம் கலங்கலாகியதுடன் மங்கவும் செய்தன; மறைந்தும் போயின!

12. ராஜாவுக்கு ஆபத்து!

ஏரியில் படகிலே உல்லாசமாகச் சுற்றி விட்டுத் திரும்பிவந்த பத்மநாபன் குடும்பம் ஹோட்டல் அறையில் சற்று நேரம் சீட்டாடிவிட்டுச் சாப்பாட்டுக்குக் கிளம்பியது. குளிரை எதிர்த்துப் போராடவும் இருளைத் தாக்கி வீழ்த்தவும் ஸ்வெட்டர் முதலான பலமான பாதுகாப்புக் கவசங்களுடனும் டார்ச் லைட் ஆயுதத்துடனும் புறப்பட்டது.

சாப்பாட்டுக் கூடத்தை நோக்கிப் போகும் வழியில், ரங்கன் தன் அறைக்கு வெளியே வராந்தாவில் கிடந்த ஒரு நாற்காலியில் 'சிவனே' என்று உட்கார்ந்திருப்பதானது சாத்தியிருந்த கண்ணாடி ஜன்னல் கதவுகள் வழியே தெரிந்தது. தனியே அவன் பொழுது போகாமல் அமர்ந்திருப்பதைப் பார்க்கப் பத்மநாபனுக்குப் பாவமாய் இருந்தது.

''அப்பா கடமையாற்றப் போய் விட்டார்; மகன் கில்லிங் டைம்'' என்றாள் மீனா, அவருடைய பரிவைக் கூட்டும் விதத்தில்.

பத்மநாபன் படியேறினார். வாசல் கதவு திறந்ததும், ''என்ன, சாப்பிடப் போகலையா?'' என்றார்.

''இல்லை, அப்பா வரட்டுமே என்று காத்திருக்கிறேன்.''

''அவர் எப்போ வருவாரோ? போன காரியம் முடிஞ்சுதானே திரும்பணும்? நீ வா; நாம் சாப்பிடப் போவோம். அப்பாவிடம் நான் சொல்லிக்கறேன்.''

''சரி'' என்று கிளம்பினான் ரங்கன். உற்சாகத்தை மறைத்துக் கொள்ள அவன் முயலவில்லை.

''ஸ்வெட்டர், ஸ்வெட்டர்!'' என்று கரிசனத்துடன்ஞாபகப்படுத்தினாள்மீனா.

சற்று நேரத்தில் சப்பாத்தியும் ஸாகுவும் ஆவி பறக்கும் நிலையிலேயே இதமாக வயிற்றுக்குள் இறங்கிக் கொண்டிருந்தன அனைவருக்கும்.

''மீனா! நடராஜன் ஸாருக்குச் சாப்பாடு எடுத்து வைக்கச் சொல்லிவிட்டுப் போகணும். ஞாபகம் வைச்சுக்கோ'' என்றார் பத்மநாபன். பிறகு ரங்கநாதன் பக்கம் திரும்பி, ''இப்படி அவர் அடிக்கடி ஏதாவது ஜோலியா கிளம்பிட்டார்னா உங்களுக்கு நேரத்தை ஓட்டறது கஷ்டமாகத்தான் இருக்கும்'' என்றார் அனுதாபத்தோடு.

''இவரோடு கிளம்பி வந்ததே தப்போன்னு தோணும் சில சமயம். கோபம் கோபமாக வரும். ஆனால் அவர் திரும்பி வந்த உடனேயே எல்லா மனத்தாபமும் பறந்து விடும். இங்கேயாவது ஓரளவுக்கேனும் அவருடன் இருக்க முடிகிறதே. சென்னையில் ஒரே வீட்டில் அவர் யாரோ நான் யாரோ என்பது போலத்தான் இருப்போம்.''

''அப்படி இருந்தாலும் அப்பாவும் பிள்ளையும் பாசத்துடன் ஒட்டுதலாயிருக்கேளே!''

''ஸார்! நினைவறிந்து நான் என் தாயாரைப் பார்த்ததில்லை. தாய், தந்தை, நண்பர் எல்லாம் எனக்கு அவர் தான். ஒவ்வொரு நாளும் பத்து நிமிஷங்கள்தான் என்னுடன் செலவிட முடியுமென்றாலும் அந்தப் பத்து நிமிஷங்களை முழுமையாக எனக்கே தந்து விடுவார். ஏக்கத்தைத் துடைத்து நெஞ்சமெல்லாம் இனிக்கச் செய்து விடுவார்.''

''நான் பம்பாயில் ஒரு பிரமுகரைப் பேட்டி காணச் சென்றிருந்தபோது, இடையில் அவருக்கு ஒரு ஃபோன் வந்தது. 'நாலரை மணிக்கு வா, அப்போதான் கொஞ்சம் ஃப்ரீயா இருப்பேன்' என்று இவர் ஃபோனில் சொன்னார். பின்னர் ஃபோனை வைத்துவிட்டு என்னைப் பார்த்து, 'என் மகன்; ஏதோ காரியமா என்னைச் சந்திக்கணுமாம்' என்றார். எப்படி இருக்கிறது கதை? அப்பாவைப் பார்க்கப் பிள்ளை அப்பாயிண்ட்மெண்ட் ஃபிக்ஸ் பண்ணிக் கொள்ளணும்!''

சிரிப்பு அடங்கிய பிறகு ரங்கன் சொன்னான்: ''எங்கள் நிலைமை அவ்வளவு மோசமில்லை. என்றாலும் இங்கே விடுமுறைக்கென்று வந்த பிறகும் அவருடன் அதிக நேரம் உறவாட முடியாதது ஏமாற்றமாகத்தான் இருக்கிறது.''

''சொல்லி விடுகிறதுதானே இவர்; 'நான் லீவில் இருக்கேன் சுவாமி! என்னைத் தொந்தரவு பண்ணாதே'ன்னு?''

''நோ நோ! அது அவருக்குப் பிடிக்கவே பிடிக்காது. டியூட்டி என்று வந்து விட்டால், யூனிஃபாரம் அணிந்த ஒருவர் உதவி என்று கேட்டு விட்டால், அதை அவர் இடையூறாகவே நினைக்க மாட்டார். சொந்த விருப்பு வெறுப்புக்களுக்கு அதில் இடமே இல்லை. எனக்கும் அவரது இந்தப் போக்கு பழகிப் போய் விட்டது.''

''பரவாயில்லை. உங்களுக்குப் பேச்சுத் துணைக்கு நாங்கள் இருக்கிறோமே, உற்சாகமா யிருங்கள்'' என்றாள் அம்புஜம்.

''ரொம்ப தாங்க்ஸ் அம்மா!'' என்றான் ரங்கன். ''உங்களை அம்மா என்று நான் கூப்பிடுவதில் உங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லையே?''

''தாராளமாகக் கூப்பிடு, ரங்கா!'' என்றாள் அம்புஜம் பெருமிதத்துடன்.

''அம்மா! இவர் வயசிலே உனக்குப் பிள்ளை இருக்கணும்னா உனக்கு இன்னும் இரண்டு வயசு கூடிடும்; ஞாபகம் இருக்கட்டும்'' என்றாள் மீனா.

''ரங்கன் மாதிரி எனக்கு ஒரு பிள்ளை இருந்தான்னு சொன்னால் நான் இப்பவே தொண்டு கிழவியாகிவிடத் தயார்'' என்றாள் அம்புஜம்.

''நான் இதை மறக்கவே மாட்டேன், அம்மா'' என்ற ரங்கனுக்குக் கண்ணீர் தளும்பி விட்டது. கர்சிப்பை எடுத்து இல்லாத வியர்வையைத் துடைத்துக் கொள்வது போல் பாசாங்கு காட்டிக் கண்ணீரை ஒற்றினான். அவன் நடிப்பு யாரையும் ஏமாற்றவில்லை.

அறைக்கு அவர்கள் திரும்பிச் சற்று நேரத்தில் வாசல் கதவு தட்டப்பட்டது. ''செஸ் ஆடத் தெரியுமா ஸார்?'' என்று கேட்டுக் கொண்டே ரங்கன் உள்ளே நுழைந்தான். தன் கையில் பர்ஸ் போல வைத்திருந்த ஒரு பையின் 'ஜிப்'பைப் பிடித்து இழுத்தான். அது புத்தகம் போல் பிரிந்தது. உள்ளே செஸ் போர்டும் காய்களும் சிறிய அளவில் இருந்தன.

''இந்த வருஷம் என் பிறந்த நாளுக்கு அப்பா வாங்கிக் கொடுத்தது'' என்றான் ரங்கன். தந்தத்தாலும் ரோஸ்வுட்டினாலும் ஆன செஸ் போர்டு —

"இது க்ராய்லின் வண்ணப் பூச்சா என்ன ?"
"ஓ! அதுவும் நானே தீட்டியதாகும்"
இலவசம் !
எட்டு க்ராய்லின் வண்ணப் பாட்டில்கள் கொண்ட ஷ்பெஷல் பாக்கெட் வாங்கினுல் ஒரு புது மாடல் ஃபோல்டிங் ப்ரஷ் மற்றும் டிஸைன்கள் இலவசம்.
கற்றிடுவீர்—க்ராய்லின் பெயிண்டிங்
இன்றே எமது தபால்வழி பயிற்சியில சேருவீர்
கேமல் க்ராய்லின் தயாரிப்பாளர்கள் உருவாக்கித் தந்திடும் ஒப்பற்ற வாய்ப்பு. ஓய்வு நேரத்தில் உங்கள் வீட்டில் இருந்தபடியே துணிகளில் வண்ணம் தீட்டும் கலையைக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள் வண்ணம் தீட்டும் நுட்பத்தில் தேர்ச்சிபெற வகை செய்யும் ரூ. 12 மதிப்புள்ள வண்ணப் புத்தகம் உங்களுக்கு இலவசமாக கிடைக்கும். இத்தனைக்கும் ரூ.20 மட்டுமே!
பிரபல ஓவியரும் எங்கள் து கலை ஆர்ட் டாயரக்டர் திரு. பால் வாட் அவாகனின் நேரடிப் பயிற்சியும் கவனிப்பும் கிடைக்கிறது.
தொடர்பு கொள்க: க்ராய்லின் கரஸ்பாண்டன்ஸ் ஸ்கூல் கேம்லின் பரை. லிட்., ஜே. பி. நகர், பம்பாய்-59
இருப்புள்ள வரையே இச்சலுகை!
camel CRYLIN MEDIUM FOR PROCESSED GOLD & SILVER POWDERS
camel Crylin ®
COLOURS
VISION 721 TM

காய்கள் என்றும் பர்ஸ் போன்ற மேலுறை உயர்ரகத் தோலினுல் ஆனது என்றும் பத்மநாபன் கவனித்தார்.

''மீனுதான் சுமாராக ஆடுவாள்'' என்ற பத்மநாபன் மகளைப் பெயர் சொல்லி அழைத்தார். அடுத்த கணம், ''செஸ்தானே இதுவரையில் என்னை யாரும் தோற்கடித்ததில்லே'' என்று சொல்லிக் கொண்டே உள் அறையை மறைத்த திரையைத் தள்ளிக் கொண்டு வந்து அமர்ந்தாள் மீனு. வெளியே ரங்கன் குரல் கேட்டதுமே உள்ளே அவள் அவனைச் சந்திக்கத் தயாராகி விட்டிருந்தாள் என்பது பத்மநாபனுக் குப் புரியாமல் போகவில்லை.

அவர் குளிரை வெளியே தள்ளிக் கதவைச் சாத்தித் தாளிட்டுவிட்டு வந்து வோட்ஹவுஸின் நகைச்சுவையில் ஆழ்ந் தார். புத்தகம் படிக்கையில் தம்மை மறந்து அவர் சிரித்தபோது 'எதற்குச் சிரிக்கிறீர்கள்?' என்று கேட்க ஆள் இல்லை. உள்ளே விசுவைத் தூங்கப் பண்ண முயன்ற அம்புஜத்தை அவன் தூங்கப் பண்ணி விட்டு அவளுடைய தாலிச் சரட்டுடன் விளையாடிக்கொண் டிருந்தான். அனசூயா கண்ணயர்ந்து பத்து நிமிஷங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. மீனுவும் ரங்கனும் இந்த உலகிலேயே இல்லை!

வாசல் கதவின் உடைந்த கண்ணுடி வழியே சில்லென்று காற்று புகுந்தபோது முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டு பத்மநாபன் நிமிர்ந்தார். அப்போது செஸ் ஆட்டம் ரொம்ப ரொம்ப நிதானமாகவே முன்னேறு வதைக் கவனித்தார். ஒவ்வொரு தடவையும் அவர்கள் காயை நகர்த்து வதற்கு முன்னுல் ஒன்றிடம் ஒன்று சிறைப்பட்ட கண்கள் விடுதலைக்குப் போராட வேண்டி யிருந்தது; எங் கெங்கோ உல்லாசமாகத் திரிந்து கொண் டிருந்த மனங்களைக் காதைப் பிடித்துத் திருகி இழுத்து வரவேண்டி யிருந்தது! இந்த லட்சணத்தில் ஆட்டம் முடிவது எப்போது?

பத்மநாபன் பெரிதாக ஒரு கொட் டாவி விட்டார், அவர்களுக்குக் கேட்கு மாறு.

மீனு புரிந்து கொண்டாள். நன்றாகக் கவனித்துப் பார்த்து ஒரு காயை நகர்த்திவிட்டு,''ராஜாவுக்கு ஆபத்து!'' என்றாள்.

''இந்த ராணியால் தாக்கப்படத் தானே காத்திருந்தான் ராஜா!'' என்று சொல்லிவிட்டு செஸ் பலகையை மடக்கி, ஜிப்பை இழுத்து மூடிக் கொண்டே எழுந்தான் ரங்கன், தன் அறைக்குத் திரும்ப. (தொடரும்)

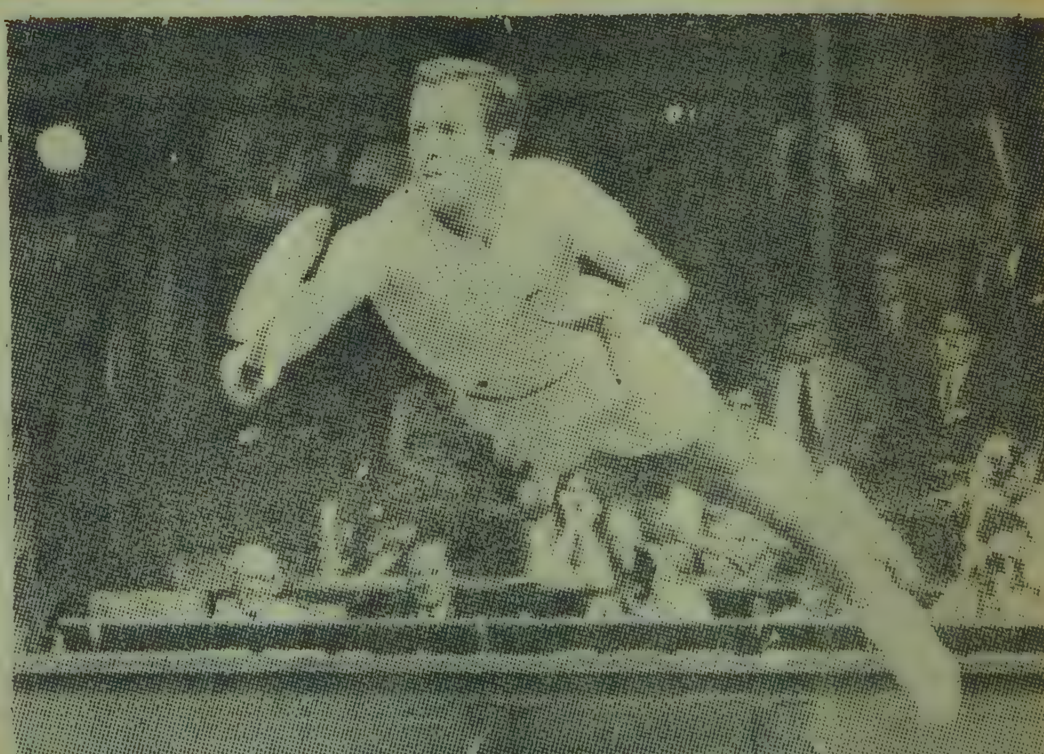
தெரிந்த விளையாட்டு: தெரியாத விவரம்

4. டென்னிஸ்

☐ விம்பிள்டன் மத்திய மைதா னத்தில் கிப்ளிங்கின் இந்த வாச கம் காணப்படுகிறது: 'வெற்றியோ தோல்வியோ இரண்டையும் நீங்கள் சமமாகப் பாவிக்க வேண்டும்!''

☐ டென்னிஸ் என்ற வார்த்தை 'பென்னிஸ்' (Phennis) என்ற கிரேக்க வார்த்தையிலிருந்தோ 'பின்ஸ்' என்ற ஜெர்மன்மொழியி லிருந்தோ பிறந்திருக்கலாம். இச்சொற்கள் பந்து குதிப்பதைத் தெரிவிக்கின்றன. டென்னியாஸ் பிரான்சில் ஷாம்பென் ஜில்லாவில் முதன் முதலில் பந்து தோன்றிய இடம். 'லவ்' என்ற பிரஞ்சு வார்த்தைக்கு 'முட்டை' என்று அர்த்தம்!

☐ காண்டர்பரியில் தன் வீட்டில் டென்னிஸ் ஆட அனுமதித்ததற் காக 1396ம் ஆண்டில் தண்டனை பெற்றவனும் உண்டு. நெப் போலியன் டென்னிஸ் ஆடுவதைத் தன் பொழுதுபோக்காகக் கொண் டான். - குண்டுமணி

☐ படம்: டேவிஸ் கப் போட்டியில் கலந்துகொண்ட பிரிட்டிஷ் ஆட்டக் காரர் கிராஹம் ஸ்டில்வெல் 'பறந்து' சென்று பந்தைத் தாக்குகிறர்!

13. வனதேவதை அருவி

வனதேவதைகள் விளையாடும் இடம் என்றால் அது அசாதாரண அழகோடுதான் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டே 'ஃபேரி ஃபால்ஸ்' என்ற அருவியை நோக்கி மெல்ல நடந்து சென்றனர் பத்மநாபனும் அவரது குடும்பத்தினரும்.

விசுப்பயல் தலையில் ஒரு தொப்பியை அணிந்து தோளிலிருந்து ஒரு விளையாட்டுத் துப்பாக்கியையும் தொங்க விட்டுக் கொண்டு ராணுவ நடை போட்டான். வேட்டைக்காரன் என்ற நினைப்பு அவனுக்கு. மலைச் சரிவுகளையும் புதர்கள் அடர்ந்திருந்த பகுதிகளையும் பத்தடிக்கு ஒரு தடவை சுட்டிக் காட்டி, ''எங்கேயாவது புலி பார்த்தால் சொல்லு; ஷூட் பண்ணிடறேன்'', என்றான்.

பத்மநாபனும் அவனுடைய திருப்திக்காகச் சற்று நேரத்துக்கொரு தடவை பரபரப்படைந்தவர் போல் நடித்து, ''அதோ கரடி! சுடு! சுடு! சீக்கிரம்! மேலே பாய்ஞ்சுடும்!'' என்று கூறி அவனுக்குச் சமதையாக விளையாடியபடியே சென்றார்.

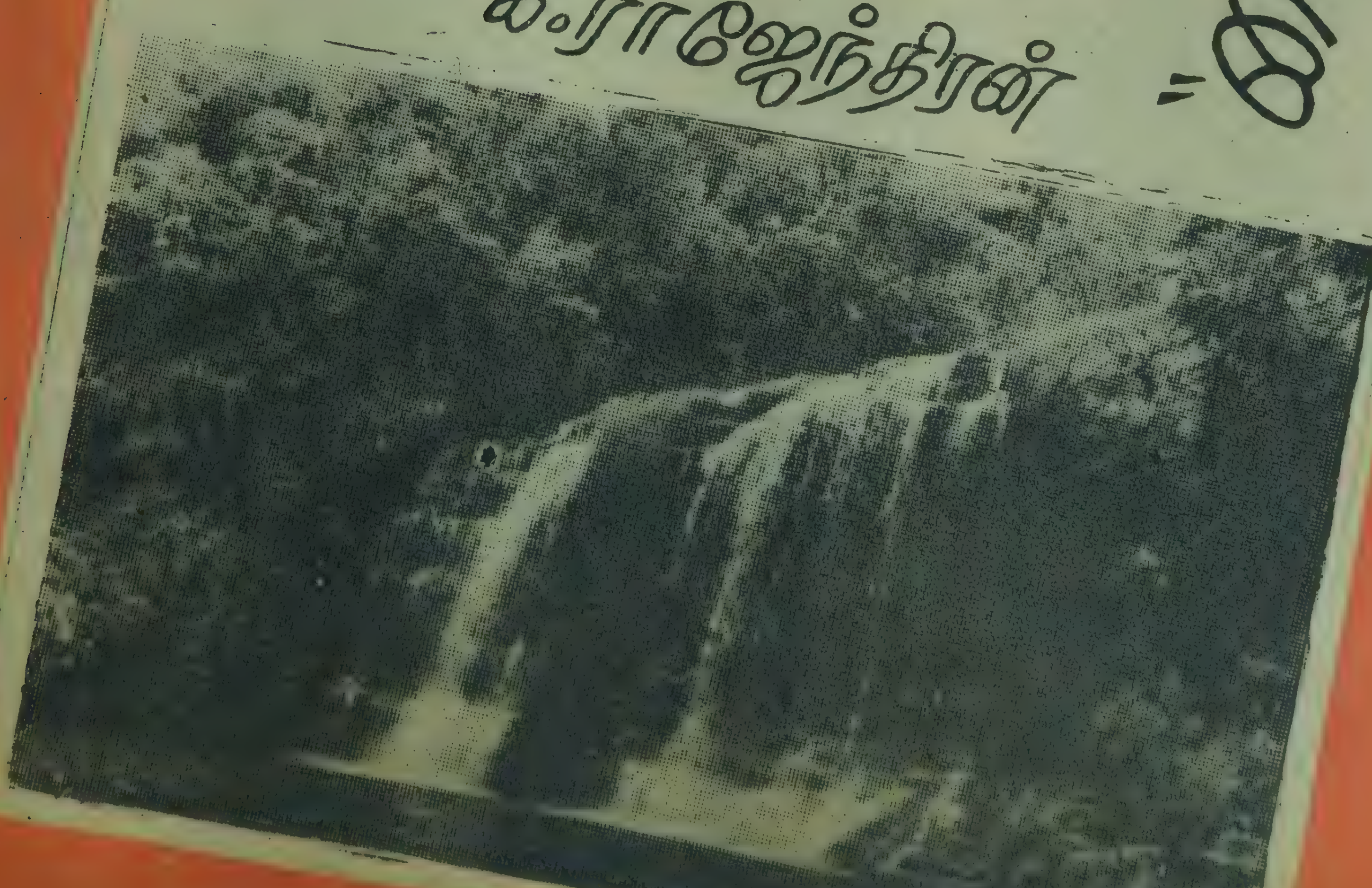
நீண்ட நேரத்துக்குப் பிறகு அவர்கள் ஃபேரி ஃபால்ஸை அடைந்தார்கள். ரொம்ப தூரம் தான். ஆனால் பேசிக்கொண்டே நிதானமாக நடந்ததாலும் குளிர்ந்த சூழலில் வெய்யில் கதகதப்பாக இருந்ததாலும் சிரமமே தெரியவில்லை, குழந்தைகளுக்குக்கூட. அருவியை நெருங்கிய போது அவர்களுக்கு ரொம்ப ஏமாற்றமாகவே இருந்தது.

''சென்னை கார்ப்பொரேஷன் குழாயில் கூட இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாக ஜலம் வரும்'' என்றாள் அம்புஜம்.

ஒரு பிரும்மாண்டமான பாறைமீதாக வழிந்து குளமாகத் தேங்கியிருந்தது நீர். அதிகமாக

கி. ராஜேந்திரன்

''இஸைக்கோ ஸாரதன்''

அருவி கொட்டாததால் இந்நீர் இலை தழைகள் விழுந்து அழுகிக் கறுப்பாகக் காட்சியளித்தது. குளம் நிரம்பி விட்டதால் வழிந்தோடிய நீர் மிக மிகச் சிறிய ஓடையாகச் சலசலத்துச் சென்றது.

''வனதேவதைகள் வளைய வரக்கூடிய இடமாகத் தென்படவில்லையே?'' என்று வருத்தப்பட்டாள் மீனு.

''குட்டிச்சாத்தான் கூட வராது'' என்றாள் அம்புஜம்.

''ஒரு மழை பெய்தால் களை கட்டிவிடும். ஸெகண்ட் ஸீஸனுக்கு வரலாம்'' என்றார் பத்மநாபன்.

''அடடா! நினைச்சுண்டால் கப்பல் மாடல் காரிலே ஏறிண்டு கொடைக்கானலுக்கு வருகிற மாதிரிதான் பேச்சு கிழியறது.''

''ஏன் அம்புஜம், நாம் வரலாம் என்று சொன்னேனா? ஸெகண்ட் ஸீஸனுக்குத் தண்ணீர் வரலாம் இங்கே என்றேன்!''

மீனு கொல்லென்று சிரிக்க, அம்புஜம் தோளில் தன் முக வாயை இடித்துக் கொண்டாள்.

''அதோ பார் அம்புஜம்! அனசூயா சொக்காய் விளிம்பை அகலமாய் விரித்துப் பிடித்துக் கொண்டு குதிகால்களை உயர்த்தி மெல்ல ஓடுகிறாள், தன்னையே வனதேவதையாக எண்ணிக் கொண்டு! அதைப் பார்த்துச் சந்தோஷப்படேன்! கண்ணெதிரே இருக்கிற வன தேவதையை விட்டு விட்டு இல்லாத குட்டிச் சாத்தானை ஏன் தேடுகிறாய்?''

ஒரு பட்டாம் பூச்சியைப் போல் இங்குமங்கும் பாய்ந்து சுற்றினாள் அனசூயா. அம்புஜமும் பத்மநாபனும் பேச்சு சுவாரசியத்தில் தங்களை மறந்தனர். குளத்தின் விளிம்பில் நின்று, விசு, வாலுடன் கூடிய தவளைக் குஞ்சுகளை வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மீனு ஒரு பாறையின் மீது ஒய்யாரமாகச் சாய்ந்து மலைச் சிகரங்களைப் பார்த்தபடி மீண்டும் பகற் கனவுகளில் ஆழ்ந்தாள். செஸ் விளையாட்டுக்கு அடுத்தபடி வேறு என்னென்ன விளையாட்டுக்களை அவள் கற்பனை செய்து கொண்டிருந்தாளோ?

திடீரென்று ''என்னை விடு! என்னை விடு!'' என்று அனசூயா கத்துவது கேட்டது.

பத்மநாபன் திடுக்கிட்டுச் சுற்று முற்றும் பார்த்தார். குழந்தையைக் காணோம்! ''அனசூயா! அனசூயா!'' என்று குரல் கொடுத்துக் கொண்டே சத்தம் வந்த திசையை நோக்கித் தலை தெறிக்க ஓடினார்.

ஃபேரி ஃபால்ஸின் இடப்புறத்தில் சென்ற சிறிய பாதையோடு போனபோது அது ஒரு பாறையைச் சுற்றி வளைக்கும் திருப்பத்தில், அமிர்தலிங்கத்தின் கரங்களுக்கிடையில் அகப்பட்டுக் கொண்டு அவன் தோள்களை அனசூயா குத்திக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தார் பத்மநாபன். அமிர்தலிங்கம் பெரிதாகச் சிரித்தானே ஒழியப் பிடியைத் தளர்த்தி அவளை இறக்கி விடவில்லை.

பத்மநாபன் வரும் காலடி ஓசை கேட்டதும் இருவரும் திரும்பிப் பார்த்தனர். அனசூயாவின் கண்களிலிருந்து தாரை தாரையாக நீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது.

''உங்கள் பெண்ணுக்கு எத்தனைக் கெத்தனை அழகு இருக்கோ, அத்தனைக்கத்தனை நெஞ்சழுத்தமும் இருக்கு. ஒரு முத்தம் கொடுன்னு மாட்டாளாம்! ஒரே பிடிவாதம்!'' என்றான் அமிர்தலிங்கம்.

பத்மநாபன் கிட்டத்தில் வந்ததும் அனசூயா பைசா நகரத்துச் சாய்ந்த கோபுரமாக அவர் பக்கம் சரிந்தாள். தகப்பனாரிடம் வந்து சேர்ந்த பிறகும் அவர் தோளில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு விம்மலைத் தொடர்ந்தாள். அவள் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்தவாறே ''இவ்வளவுதானே! நான் என்னமோ ஏதோன்னு பயந்துட்டேன்'' என்றார் பத்மநாபன்.

''நீங்க பயந்ததிலும் அர்த்தமிருக்கு. ஊரை விட்டு ஊர் வந்திருக்கும்போது குழந்தைகளைத் தனியாக விடக்கூடாது, ஸார். விபரீதமா ஏதாவது நடந்துபோச்சுன்னா அப்புறமாக் கையைப்

பிசைஞ்சுண்டு நிற்கறதிலே என்ன பிரயோசனம்? அதுவும் கொடைக்கானலில் மேடு பள்ளம், ஏரி குளம்னு திரும்பிய பக்கமெல்லாம் ஆபத்துத்தான்.''

''குழந்தை ரொம்பப் பயந்துட்டாள்'' என்ருர் பத்மநாபன். அவள் முதுகைத் தட்டிக் கொடுத்தவாறே, ''என்ன ஆயிடுத்து அனு? நீ ஸ்வீட்டா இருக்கேன்னு மாமா ஒரு முத்தம் கேட்டா, அதுக்குப் போய் இப்படி விசும்பி விசும்பி அழணுமா?'' என்று ஆசுவாசப்படுத்திஞர்.

''ஒருவேளை என் தாடியைப் பார்த்துப் பயந்துட்டாளோ என்னவோ?'' என்ருன் அமிர்தலிங்கம்.

''அது சரி, என்ன இப்படி ஏகாந்தமாக உட்கார்ந்திருக்கீங்க?''

''தனிமையில் ஓர் இனிமை இருக்கத்தானே செய்கிறது? நாவலாசிரியரான உங்களுக்கு இதை நான் சொல்லியா தர வேண்டும்?''

''உங்கள் தனிமையை நான்தான் வந்து கெடுத்துட்டேன்.''

''நோ நோ யூ ஆர் வெல்கம். எங்கே உங்க ஃபிரெண்டு டி.ஐ.ஜி? உங்க பின்னேடு வரலையா?''

''ஸி ஐ. டி.க்கும் ஜர்னலிஸ்டுக்கும் ஏது ஸார் ஓய்வு? அவர் லீவிலே வந்திருந்தாலும் லோக்கல் போலீஸ் உதவிக்கு அழைத்தால் போகாமலிருக்க மனசு இடம் தராது. அதே மாதிரிதான் நானும். இங்கே சந்திக்கிற மனிதர்கள், பார்க்கிற காட்சிகள் சம்பாஷணைகள் எல்லாம் மனத்தில் பதிந்துவிடுகின்றன. பின்னுல் கொடைக்கானல் பற்றி நாவலோ கட்டுரையோ எழுதும்போது இந்த அனுபவங்கள் பயன்படுகின்றன. அந்த விதத்தில் பார்க்கும்போது இதை எனக்கு விடுமுறை என்று கருதவா முடியும்?''

''அம்மா கிட்டே போகலாம், அப்பா!'' என்ருள் அனசூயா.

''அப்புறம் சந்திக்கிறேன், ஸார்!'' என்று சொல்லி விட்டுக் கிளம்பிஞர் பத்மநாபன்.

''இதோ நானும் வந்து விட்டேன்'' என்று கூறித் தரையில் விரித்திருந்த துண்டை உதறித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு கிளம்பிஞன் அமிர்தலிங்கம்.

அனசூயாவைக் கீழே இறக்கி நடத்தி அழைத்துக் கொண்டு திரும்பியபோது எதிரே அம்புஜம் விசுவைத் தூக்க முடியாமல் தூக்கிக் கொண்டு பரபரப்புடன் வருவதைப் பார்த்தார் பத்மநாபன். . தொலைவில் இருந்தபடியே, ''ஒன்றுமில்லை, கலவரப் படாதே'' என்று கத்தி அவள் துரித நடைக்குத் தடை விதித்துச் சிரமத்தைக் குறைத்தார்.

நிதானமாக எல்லாரும் ஃபேரி ஃபால்ஸைத் திரும்பவும் அடைந்தபோது அதற்குள் அங்கே டி. ஐ. ஜி. நடராஜனும் ரங்கனும் வந்திருக்கக் கண்டனர். மீனுவுக்கருகே ஒரு பாறைமீது அவர்கள் அமர்ந்திருக்க மூவரையும் வெய்யில் கும்மாளமாகக் குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருந்தது.

''என்ன ஸார், அஃபிஷியல் ஓர்க்கிலிருந்து ஓய்வு கிடைத்ததா?'' என்ருர் பத்மநாபன்.

''ஏதோ ஒரு மாதிரி சற்று விடுவிச்சுக்கிட்டு வந்தேன்.''

''இப்போதான் அமிர்தலிங்கத்திடம் சொல்லிண்டிருந்தேன். பத்திரிகையாளருக்கும் போலீஸ்காரருக்கும் ஓய்வு ஏதுன்னு... இரண்டு நாளா சிரமப்படறேளே, குற்றவாளியைக் கண்டு பிடிச்சேளா இல்லையா?''

''குற்றவாளியா? குற்றம் நடந்திருக்கிறது என்று நிரூபணம் ஆனுல் அல்லவோ குற்றவாளியைக் கண்டுபிடிக்கிற பிரச்னை எழும்?''

''அப்படின்னு தீர்க்க தரிசனப் பாறைக்கு வந்த பிறகும் கூடக் கண் தெரியாமல்தான் அவன் கீழே விழுந்து விட்டான் என்கிறீர்களா?''

''நீங்க சொல்கிற மாதிரி அது யதேச்சையாக நடந்துவிட்ட ஒரு விபத்தாக இருக்கலாம்; அல்லது தற்கொலையாகவும் இருக்கலாம்.''

''இல்லாத போனுல் யாராவது அவனைத் தள்ளி விட்டு விட்டு உங்ககிட்டே பிடிபடாமல் தப்பிச்சுக்கிட்டும் இருக்கலாம்'' என்ருன் அமிர்தலிங்கம்.

''அதுவும் சாத்தியம்தான்'' என்று டி. ஐ. ஜி. தலையாட்டிஞர்.

''சரிதான், உங்களுடன் பழகிய தோஷத்தால்தான் தஞ்சாவூர் தலையாட்டிப் பொம்மையையே சிருஷ்டித்திருப்பாளுேன்னு நினைக்கும்படி பேச நீங்களே!''

''வேறே எந்த விதமாகப் பேசச் சொல்றீங்க மிஸ்டர் பத்மநாபன்?'' என்று இலேசாகக் கடுமை தொனிக்கக் கேட்டார் நடராஜன். பிறகு அமிர்தலிங்கத்தைச் சுட்டிக் காட்டி, ''இதோ இவரையும் சேர்த்து மொத்தம் இருபத்திரண்டு சுற்றுலாப் பயணிகள் அந்தப் பக்கம் உலாத்திக் கொண்டிருந்திருக்கிருர்கள். யார் பேரிலேன்னு சந்தேகப்படறது?'' என்று கேட்டார்.

''நீங்க எதுக்கு அங்கே போய்ச் சேர்ந்தீங்க?'' என்று அமிர்தலிங்கத்தை வினவிஞர் பத்மநாபன்.

''நான் கால்ஃப் ஆடிப் பழகினே னில்லையா? கிளப்பா யிருந்தது. கிளப் கட்டட வாசலில் பிரம்பு நாற்காலி களும் மேஜைகளும் போட்டிருந்தாங்க. கலர் கலரா பெரிய குடையும் விரிச்சு வைச்சிருந்தாங்க.''

''உலகையே ஒரு குடை நிழலின் கீழ் ஆளவேண்டும் என்று எத்தனையோ மன் னர்களும் சர்வாதிகாரிகளும் முயன் றிருக்கிறார்கள்; நீங்கள் ஒரு குடை நிழலையாவது ஆளலாமேன்னு அங்கே போய் உட்கார்ந்தீங்களாக்கும்!''

சிரிப்பு ஓய்ந்ததும் அமிர்தலிங்கம் தொடர்ந்தான்: ''ஒரு கோக் கொண்டு வரச் சொல்லி உறிஞ்சிக்கிட்டிருந்தேன். அப்போ ஒரு பட்டாளம் ஸீயிஸைட் பாய்ண்டைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி இந்தப் பக்கம் மலை ஏறிச்சு. என்னவோ மேலே போறாங்களே, அந்தப் பாதை எங்கே கொண்டு போய் விடுகிறதுன்னு பார்ப்போமேன்னு நானும் கிளம்பி அவங்களோடு சேர்ந்துக்கிட்டேன். பத் தடி நடந்திருப்போம். 'வீல்'னு ஒரு சத்தம். எல்லோரும் விழுந்தடிச்சு ஓடி னோம். அந்த விளிம்பிலே யிருந்து எட்டிப் பார்த்தோம். அதள பாதாளத் திலே ஒரு மனுஷன் குப்புற விழுந்து கிடந்தான்!....''

''இவர் இப்படிச் சொல்றார். ஆனால் மற்ற சுற்றுலாப் பயணிகள், 'இவர் யாரோ புது ஆசாமி எங்களுக்குத் தெரி யாது; இவர் எங்களோடு வந்து சேர்ந் துக்கிட்டதாகச் சொல்கிறாரே ஒழிய நாங்கள் இவரைக் கவனிக்கலே; நாங்க பாட்டுக்கு எங்களுக்கிடையில் பரிகாச மாப் பேசிச் சிரிச்சுக்கிட்டுப் போனோம்; அப்போ 'வீல்'னு சத்தம் கேட்டது; மேலே ஓடிப் போய்ப் பார்த்தோம்' அப்படீங்கறாங்க. ஆனால் அதனாலே இவருக்கு ஒண்ணும் நஷ்டம் இல்லை. இறந்து போன தினகரனைக் கொல் வதற்கு இவருக்குக் காரணம் ஒண்ணு மில்லையே? அவனுக்கும் இவருக்குமிடை யில் எந்த விதமான சம்பந்தமோ தொடர்போ கிடையாதே.''

''இறந்துபோனது யாருன்னு சொன் னீங்க? தினகரனா? அவனைப் பற்றி வேறு ஏதாவது விவரம் தெரிந்ததா?''

''தெரியாமல் என்ன? சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர்கிட்டே யிருந்து எனக்குத் தகவல் கிடைத்து நான் போவதற்குள் இருட்டி விட்டது. ஆனாலும் ஜீப்பி லிருந்த சர்ச் லைட்டுக்கு நீளமான ஒயர் கனெக்ட் பண்ணி வெளிச்சம் போட்டுப் பார்த்தேன். அப்புறம் போலீஸ்காரர் ஒருவருக்குத் தைரியம் சொல்லி அவர் தோளிலும் இடுப்பிலும் கயிற்றைக் கட்டிப் பிடிச்சுக்கிட்டு மெல்ல இறக்

''எல் ஷேப் ஸ்கூட்டருக் குக் கூட எல் போர்டு அவசியமா சார்?''

கினோம். இந்தப் போலீஸ்காரர்தான் கால்ஃப் கிளப் பக்கம் அன்று டியூட்டி யில் இருந்தவர். உயரே போனவர்கள் பரபரப்புடன் திரும்பி வந்து விவரம் சொன்னதும் இன்ஸ்பெக்டருக்குக் கிளப் பிலிருந்தே ஃபோன் செய்தவர் இவர் தான். கெட்டிக்காரர். பஸ் ஏறி நழுவி விடப் பார்த்த சுற்றுலாப் பயணிகளை விசாரணை முடியறதுக்கு முன்னாடி கிளம்பக் கூடாதுன்னு தடுத்து நிறுத் திட்டார்...''

இச்சமயத்தில் விசுப் பயல் பத்ம நாபனின் மடிமீது ஏறி அவர் காதோடு ஏதோ கிசுகிசுத்தான். ''சரி, சரி! அக் காவைக் கேட்டு வாங்கிக்கோ'' என்றார் அவர், இடையூறினைப் பொறுக்க மாட் டாதவராக. ''மீனா! குழந்தை பிஸ்கட் கேட்கிறானே, எடுத்துத் தரப்படாதா? சாப்பிடத்தானே கொண்டு வந்தேள், இல்லே திருப்பி எடுத்துப் போகவா?'' என்று சற்றுக் கடுமையாகவே பேசினார்.

''இங்கே வாடா கண்ணு! நான் தரேன்; அப்பாவைத் தொந்தரவு பண்ணாதே'' என்று கூறி ஏக்கத்துடன் தகப்பனார் மடியை விட்டு இறங்கிய மகனை இழுத்து அணைத்துக் கொண் டாள் அம்புஜம்.

''கான்ஸ்டபிள் இடுப்பிலே கயிற் றைக் கட்டி இறக்கினீர்கள்... பிறகு?'' —பத்மநாபன் கேட்டார்.

''கீழே இறந்து கிடந்தானே அவனை மறுநாள் பகலில்தான் மேலே கொண்டு வரமுடியும் என்பது நிச்சயமாகி விட்ட தால் அப்போதைக்கு அவன் பாக் கெட்டுகளை மட்டும் பரிசோதிக்கச் சொன்னேன்.''

''என்ன கிடைச்சுது?''

''ஒரு பர்ஸ், ஒரு டயரி இரண்டும். பர்ஸில் கொஞ்சம் பணம், மளிகைக் கடை பில் இவை தவிர வேறு ஒண்ணும் இல்லை. டயரியில் பெயர், வீட்டு விலா சம், ஆபீஸ் விலாசம் இரண்டும் இருந் தன. ஆனால் டயரி எழுதும் பழக்கம் அவனுக்கு இல்லை. ஏதோ சில ஞாபகக் குறிப்புகள், வண்ணான் கணக்குப் போன்றவற்றைத்தான் டயரியில் எழுதி யிருந்தான்.''

''இவ்வளவுதானா?'' என்று ஏமாற்றத்துடன் வினவிய பத்மநாபன், ''ஆனால் அதில் கேள்விக் குறி எழுப்பிய ஒரு விஷயத்தையும் நான் கவனித்தேன்'' என்று டி. ஐ. ஜி. கூறியதும் மீண்டும் உற்சாகம் அடைந்தவராக நிமிர்ந்தார்.

''டயரியில் ஒரு தாள் கிழிக்கப்பட்டிருந்தது'' என்றார் டி. ஐ. ஜி.

''அதிலிருந்து என்ன ஊகிக்கிறீர்கள்?''

''ஊகத்துக்கென்ன? எத்தனை விதமான ஊகங்களுக்கு அது இடமளிக்கும் என்பது நாவலாசிரியரான உங்களுக்குத் தெரியும். யாராவது ஒரு நண்பனுக்கு அவன் தன் விலாசத்தை எழுதிக் கிழித்துக் கொடுத்திருக்கலாம். அல்லது அவன் எழுதி வைத்திருந்த ஏதோ ஒரு விஷயம் பிறர் கண்ணில் படக்கூடாது என்பதற்காக அதில் அக்கறை கொண்டுள்ள யாரோ ஒருவர் அவனுக்குத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ அதைக் கிழித்துப் போட்டிருக்கலாம். ஆனால் ஊகங்களால் யாதொரு பயனுமில்லை. கோர்ட்டில் சாட்சியங்களைத்தான் சமர்ப்பிக்க வேண்டும்; ஊகங்களை அல்ல.''

மீனா பிஸ்கட் பொட்டலத்தைப் பிரித்திருந்தாள். கரகரப்பான மொனாகோ உப்புப் பிஸ்கட். விருந்துண்டவனுக்குக் கூட நாவில் ஜலம் ஊறும் அதைப் பார்த்தால். இவர்களுக்கோ நடந்து வந்த களைப்பு. பத்மநாபன் எப்போது கை நீட்டலாம் என்பதைக் கணிக்க விழிகளைக் கண்ணோரத்துக்குச் செலுத்தினார். ஆவலுடன் காத்திருக்கும் விசுவைக் கூட அலட்சியம் செய்துவிட்டு முதன் முதலில் நாலு பிஸ்கட்களை எடுத்து மீனா ரங்கன் கரத்தில் வைப்பதை அவர் கவனித்தார். அப்போது அவள், தன் விரல்கள் அவனது உள்ளங் கையில் படாதவாறே சுலபமாகக் கொடுத்திருக்கலாம். ஆனால் அவள் அவ்வாறு செய்யவில்லை. தேவைக்கு அதிகமாகவே அவள் விரல்கள் அங்கே உறவாடிக் கொண்டிருந்தன. அவள் கண்கள் சவால் விடுவது போல் அவன் முகத்தை ஏறிட்டு நோக்கின. உண்மையில் ரங்கன்தான் சற்றுக் கூச்சப்பட்டு முகம் குனிந்தான். 'அவள் கல்லூரித் தோழிகள் வர்ணிப்பது போல் பாரசீகப் பூனைதான் என் மகள்; ஆனால் பாய்ந்தால் புலி!' என்று தமக்குள் நினைத்துக் கொண்டார் பத்மநாபன். தாயும் தந்தையும் கதை கேட்கும் சுவாரசியத்தில் தன்னைக் கண்காணிக்க மாட்டார்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டாளா இவள்? 'அம்புஜம்! இதைக் கவனித்தாயா?' என்று ஜாடைகாட்ட நினைத்துப் பத்மநாபன் தம் மனைவி பக்கம் திரும்பினார். அவளும் தன் மகளின் போக்கைக் கவனியாதது போல் கவனித்து வருவதைக் கண்டு கொண்டார். சரி, அப்புறம் பேசிக் கொள்ளலாம் எனத் தீர்மானித்தவராய் அவர் மீண்டும் டி. ஐ. ஜி.யை ஏறிட்டு நோக்கினார்.

''இறந்து போனவன் பெயர் தினகரன் என்பதும் அவன் விலாசமும் தெரிந்த பிறகு அத்தருணத்தில் அந்தப் பக்கம் இருந்த சுற்றுலாப் பயணிகள் அனைவரையும் விசாரித்திருப்பீர்கள். எல்லோரும் ஒரு முகமாகத் தினகரன் என்ற பெயர் கொண்ட யாரையும் எங்களுக்குத் தெரியாது என்று சொல்லியிருப்பார்கள். 'அப்படியானால் சரி' என்று எல்லாரையும் பஸ்ஸில் ஏற்றி அனுப்பி விட்டீர்களாக்கும்.''

''எல்லோரையும் பஸ் ஏற்றி அனுப்பியது என்னவோ வாஸ்தவம்தான். ஆனால் அவர்களில் சிலர் தினகரனை எங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும் என்று தான் சொன்னார்கள்!''

''என்ன? என்ன? அப்படி ஒப்புக் கொண்டவர்களையுமா அனுப்பிட்டீங்க?''

''ஆமாம். விலாசத்தை மட்டும் குறித்துக் கொண்டேன். கேஸ் ஜோடிப்பது என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா? அப்படி ஜோடிப்பதற்குக் கூட வகையாக ஒரு விஷயமும் அகப்படவில்லை. நான் என்ன செய்ய?''

''தினகரனை அவர்களுக்கு எப்படித் தெரியுமாம்?''

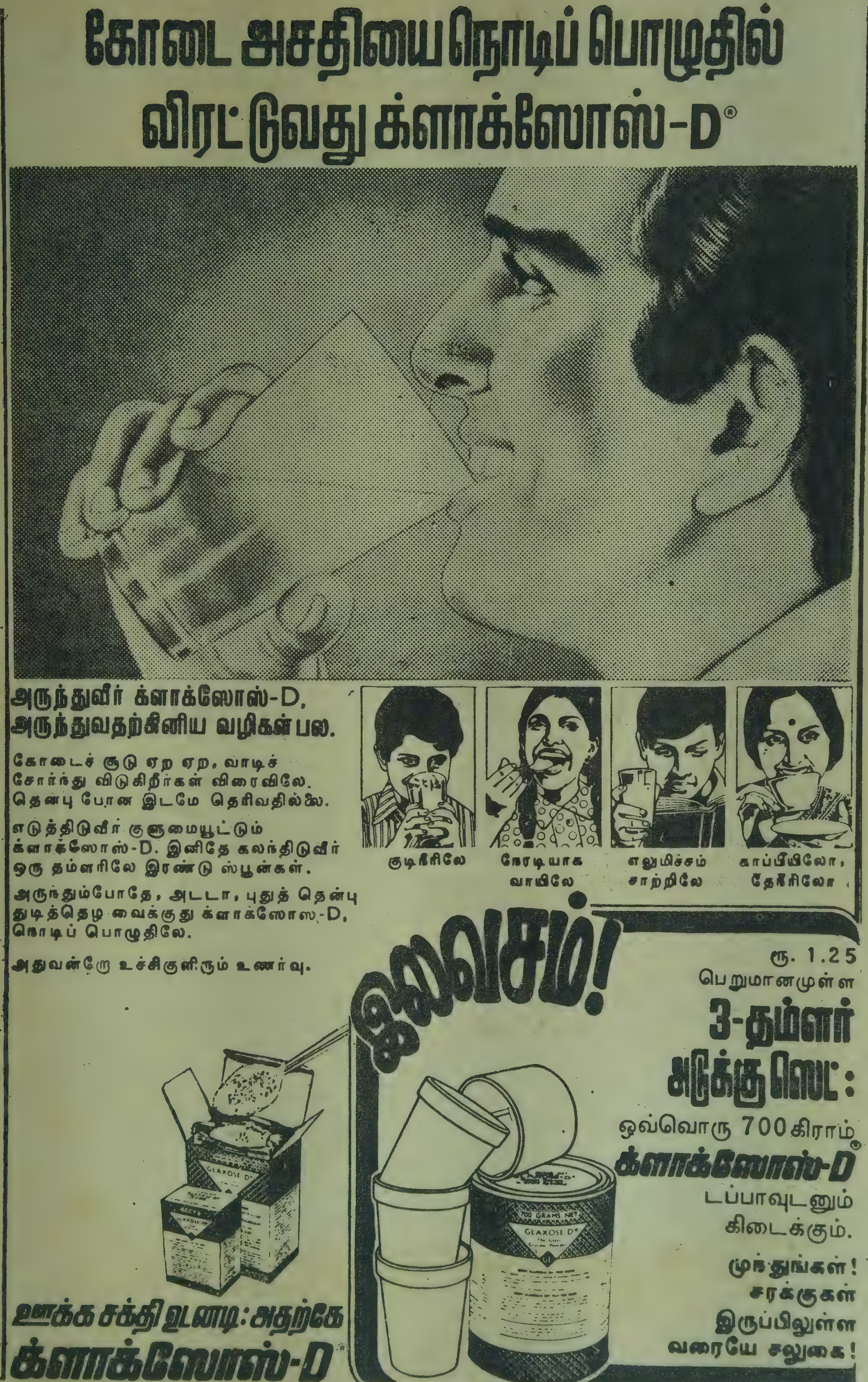
''கணவனை மனைவிக்குத் தெரியாதா?''

''என்னது? சுற்றுலாப் பயணிகளில் தினகரனின் மனைவியும் ஒருத்தியா?''

''ஆமாம்; தினகரன் என்ற பெயரையும் விலாசத்தையும் சொன்ன உடனே நன்றாக ஒப்பாரி வைத்துப் பலமாக அழுதாள். கணவன் இறந்து விட்டானே என்றுகூட அவளுக்குக் கவலை இல்லை. விதவை என்ற ஒரு சொல் தன்னிடம் வந்து ஒட்டிக் கொண்டு விட்ட அருவருப்புத்தான் அவளுக்கு அதிகமாக இருந்ததாகத் தோன்றியது.''

''அதாவது கணவன் மனைவியிடம் சுமுகமான உறவு இல்லை!'' என்று கூறியபடியே தம் கரத்துக்கு வந்து சேர்ந்த பிஸ்கட்டைச் சுவைத்தார் பத்மநாபன். கதையும் சுவையாகத் தான் இருந்தது அவருக்கு.

''ஆமாம், விசாரணையின்போது அவள் நடத்தை கெட்டவள் என்பது புரிந்தது. தினகரன் மனம் நொந்து போய்த் தன் வீட்டிலிருந்து கிளம்பி

கோடை அசதியை நொடிப் பொழுதில்
விரட்டுவது க்ளாக்ஸோஸ்-D®
அருந்துவீர் க்ளாக்ஸோஸ்-D,
அருந்துவதற்கினிய வழிகள் பல.
கோடைச் சூடு ஏற ஏற, வாடிச்
சோர்ந்து விடுகிறீர்கள் விரைவிலே.
தென்பு போன இடமே தெரிவதில்லை.
எடுத்திடுவீர் குளுமையூட்டும்
க்ளாக்ஸோஸ்-D. இனிதே கலந்திடுவீர்
ஒரு தம்ளரிலே இரண்டு ஸ்பூன்கள்.
அருந்தும்போதே, அடடா, புதுத் தென்பு
துடித்தெழ வைக்குது க்ளாக்ஸோஸ்-D,
நொடிப் பொழுதிலே.
அதுவன்றோ உச்சிகுளிரும் உணர்வு.
குடிநீரிலே
நேரடியாக வாயிலே
எலுமிச்சம் சாற்றிலே
காப்பியிலோ, தேநீரிலோ
இலவசம்!
ரூ. 1.25
பெறுமானமுள்ள
3-தம்ளர்
அடுக்கு செட்:
ஒவ்வொரு 700 கிராம்
க்ளாக்ஸோஸ்-D®
டப்பாவுடனும்
கிடைக்கும்.
முந்துங்கள்!
சரக்குகள்
இருப்பிலுள்ள
வரையே சலுகை!
ஊக்க சக்தி உடனடி: அதற்கே
க்ளாக்ஸோஸ்-D®
dCP/GL/27 tam

வந்திருக்கிறன், கொடைக்கானலுக்கு. அவன் இங்குதான் வந்திருக்கிறன் என்று தெரியாமலே இவளும் அவன் வீட்டை விட்டுப் போன இரண்டாம் நாள் தன் காரியாலய சக ஊழியர்கள் சிலருடன் இந்தச் சுற்றுலாக் கோஷ்டியில் சேர்ந்து புறப்பட்டு வந்திருக்கிறள்.''

''அடி கிராதகி!'' — இதுவரை மௌனமாக எல்லாவற்றையும் கேட்டு வந்த அம்புஜம் இப்போது பொறுக்க முடியாமல் இடைமறித்துக் கூறினள்: ''அகமுடையானைத் துரத்தி அடித்த கையோடு இவளுக்குச் சுற்றுலா வேறு கேடா?''

''அவளுடன் வந்த ஆபீஸ் சகாக்கள் அனைவருக்கும் அவள் கணவன் தினகரனைத் தெரியும். அவர்களில் ஒருவர் பெரிய அதிகாரி. இப்போது அவளுடன் சிநேகமாக இருப்பது அவர்தான். அவருக்கு முன்னல் எத்தனையோ.''

''கொலை செய்ததன் நோக்கம், காரணம் என்று தேடி அலைஞ்சீங்களே ஸார்! இங்கே இருக்கே காரணம் — அழகா, ஸ்பஷ்டமா உள்ளங்கை நெல்லிக் கனி போல. தன் உல்லாச வாழ்க்கைக்கு இடையூறு செய்யும் கணவனைத் தீர்த்துக் கட்ட நினைத்திருக்கலாம். அல்லது அவள் காதலன் — அந்த அதிகாரி—தினகரனை ஒழித்துவிட எண்ணி யிருக்கலாம் இல்லையா?''

''மோடிவ் இருக்கு .... '' — நீதிமன்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தினர் நடராஜன். ''ஆனல் சாட்சியம் இல்லையே? சுற்றுலாப் பயணிகள் 'வீல்'னு சத்தம் கேட்டதும் ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்று, பாதாளத்தில் விழுந்து செத்துக் கிடக்கும் ஒருவனைப் பார்த்துவிட்டுப் பரபரப்புடன் திரும்பிக் கீழே இறங்கி வந்த சமயம், அப்போதுதான் இந்தக் காதலர்கள் இருவரும் மெல்ல ஹில்டாப் ரோட்டில் ஏற ஆரம்பிப்பதைக் கண்டார்கள். 'என்ன ஆச்சு? எதுக்கு இப்படிப் பேயைக் கண்ட மாதிரி ஓடி வரீங்க' என்று இவ்விருவரும் கேட்டதற்கு அவர்கள் 'ஒரு துர்மரணம் நேர்ந்து விட்டது' என்று சொல்லி யிருக்கிறர்கள்.''

''ஆகமொத்தம் தினகரனின் மனைவியும் அவள் ஆசைநாயகனும் ஹில்டாப் ரோட்டில் ஏறவே யில்லை? ராக் ஆஃப் விஷனைப் பார்க்கவே யில்லை?''

''சாட்சியங்கள் அந்த முடிவுக்குத்தான் நம்மை வரச் செய்கின்றன: மற்றவர்கள் கீழே — கால்ஃப் கிளப் அருகே ஸூயிஸைட் பாயிண்ட்டைப் பார்த்து முடிவதற்கு முன்பாகவே இவர்கள் மெல்லத் தனியே பிரிந்து விட்டார்களாம். கொடைக்கானல் டவுனுக்குப் போகும் பிரதான சாலையில் கைகோத்தபடி காலாற நடந்தார்களாம். நண்பர்களுடன் திரும்பவும் சேர்ந்துகொள்ள வந்த போது சுற்றுலாக் கும்பல் ராக் ஆஃப் விஷனிலிருந்து அவசரம் அவசரமாய் இறங்கி வருவதைக் கண்டார்களாம். காதலர்கள் — கள்ளக் காதல்தான் என்றலும் — சற்று நேரம் தனித்து உலாவி விட்டு வர ஆசைப்பட்டதில் வியப்பில்லையே?''

''கள்ளக் காதலா இது? பகிரங்கப் பச்சைக் காதல் என்று சொல்லுங்கள்!'' என்றர் பத்மநாபன் அருவருப்புடன். ''நீங்கள் அவளைச் சும்மா விட்டிருக்கக் கூடாது.''

''மிஸ்டர் பத்மநாபன்! என்னை நம்புங்கள். ஒரு சின்ன சாட்சியம் கிடைத்திருந்தாலும் அவளைப் பிடித்து லாக் அப்பில் தள்ளி சந்தோஷப்பட்டிருப்பேன். ஆனல் அமிர்தலிங்கம் உட்பட மொத்தம் இருபது பேர் சொல்கிற சாட்சியத்துக்கு எதிராக நான் என்ன செய்ய முடியும்?''

''இந்த மாதிரி நீங்கள் சாட்சியம் இல்லைன்னு எல்லாரையும் அனுப்பி விடப் போக ஊரிலே எப்படி யெல்லாம் வதந்தி பரவி விடுகிறது, பார்த்தீங்களா?''

''வதந்தியா, என்ன வதந்தி? என் காதுக்கு ஒண்ணும் எட்டவில்லையே?''

''உங்க காதிலே படுகிற மாதிரி பேசுவாங்களா? டி. ஐ. ஜி. என்றல் பயமாயிராதா? ஆனல் நேற்று நாங்கள் எல்லாருமே ஏரிக் கரையில் படகுக்காகக் காத்திருந்தபோது அந்தப் பேச்சு அடிபடுவதைத் தெளிவாகக் கேட்டோம்.''

''எந்தப் பேச்சு? என்ன கேள்விப் பட்டீர்கள்?''

பத்மநாபன் சற்றுத் தயங்குவது போல் காணப்பட்டார். வதந்தியைப் பரப்புவது தமக்கு அழகா என யோசித்தாரோ என்னவோ? ஆனல் அம்புஜம் வார்த்தைகளைச் சீன வெடிக் கட்டாக வெடித்தாள்: ''வடக்கே போலீஸ் பாதுகாப்பி லிருந்து தப்பித்துக் கொண்ட ஸைக்கோ ஸாரநாதன் கொடைக்கானலுக்கு வந்து விட்டானும். ராக் ஆஃப் விஷன் அருகே தினகரன் விபத்தில் இறக்கவில்லையாம். ஸைக்கோவின் வேலைதானும் அது!''

இதைக் கேட்டுவிட்டுப் பெரிதாகச் சிரித்தார் டி.ஐ.ஜி. ''நான்ஸென்ஸ்!'' என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் சிரித்தார். அமிர்தலிங்கமும் அவர் சிரிப்பில் சேர்ந்து கொண்டு அட்டகாசமாக நகைத்தான். (தொடரும்)

14. அனுசூயாவுக்கு ஓர் அனுபவம்!

"ஸைக்கோ ஸாரநாதன்"

கி. ராஜேந்திரன்

தொடர்ந்து சிரித்துக் கொண்டே எழுந்து டி. ஐ. ஜி. நடராஜன் சோம்பல் முறித்தார். ''கிளம்புவோமா? காலாற நடந்தால் ஹோட்டலைச் சென்றடையும்போது சாப்பாட்டு நேரம் சரியாக இருக்கும்'' என்றார்.

அம்புஜம் தவிர மற்றவர்களும் எழுந்தார்கள். அவள் மட்டும் மடியில் தூங்கிவிட்டிருந்த விசுப் பயலைப் பத்மநாபன் தூக்கிக் கொள்ளக் காத்திருந்தாள். ''என்னவோ நீங்க ஒரேயடியாச் சிரிச்சு மழுப்பறேள்'' என்றாள் அவள், நடராஜனை ஏறிட்டுப் பார்த்து. ''ஆனால் நீங்க ஸைக்கோவைப் பிடிக்கத்தான் இங்கே வந்திருக்கணும்னு சில பேர் பேசிக்கிறதையும் நாங்க கேட்டோம். ஊரிலே பீதி பரவி விடக் கூடாது என்பதற்காக நீங்கள் லீவில் வந்திருப்பதாகச் சொல்லிக்கறேளாம்.''

''பீதி பரவக்கூடாது என்றால் இந்த மாதிரி வீண் வதந்திகளை உங்களைப் போன்றவர்கள் பேசிப் பரப்பக் கூடாது'' என்றார் நடராஜன் கண்டிப்பது போல.

''அதெப்படி ஸார் முடியும்? வம்பு பேசுவதில் உள்ள சுவாரசியம் வேறு எதிலே இருக்கு, சொல்லுங்க?'' என்று தாயாருக்குத் துணை நின்றாள் மீனா.

''காலமெ ஒன்பது மணியிலிருந்து ராத்திரி ஒன்பது மணி வரை யார் எப்போ டெலிஃபோன் செய்தாலும் எங்க வீட்டு ஃபோன் என்கேஜ்டாகத்தான் இருக்கும். ஏன்னா, ஒண்ணு மீனாவும் அவள் அம்மாவும் அவா சிநேகிதிகளிடம் அரட்டை அடிச்சுண்டிருப்பா; இல்லாத போனா ஃபோன் ரிப்பேரா இருக்கும். ஆக மொத்தம் என் சௌகரியத்துக்காக என் வீட்டில் வைக்கப்பட்ட ஆபீஸ் டெலிஃபோனை நான் மட்டும் உபயோகப் படுத்தறதே யில்லை'' என்று குறைப்பட்டுக் கொண்ட பத்மநாபன் ஒரு ஹுங்காரம் செய்து விசுவைத் தூக்கித் தோளில் சாத்திக்கொண்டார்.

''வம்போ தும்போ, கேட்டதுக்குப் பதிலைக் காணோமே?'' என்று கூறியபடியே அம்புஜம் மணலை நீக்கப் புடவையை உதறிக் கொண்டாள்.

''இதோ பாருங்கம்மா, பம்பாயில் போலீஸாரிடமிருந்து தப்பிச்சுக்கிட்ட ஸைக்கோ ஸாரநாதன் கொடைக்கானல் பக்கம் வந்தான் என்கிறதுக்கு எந்தவிதமான ஆதாரமும் இல்லை. ராக் ஆஃப் விஷன் அருகே நேர்ந்த துர்மரணத்துக்கு அவன்தான் காரணம் என்று நினைக்க ஒரு சாட்சியமும் இல்லை.... வாங்க போகலாம்'' என்று சொல்லிக் கொண்டே நடந்தார் நடராஜன். மற்றவர்களும் அவரைப் பின்தொடர்ந்தார்கள்.

''அப்படியானால் அது தற்கொலை என்கிறது தான் உங்க முடிவா?'' — பக்கத்தில் நடந்த பத்மநாபன் கேட்டார்.

‘‘நீங்க ஒரு பத்திரிகையாளர் என்கிறதைக் காட்டிக் கொள்றீங்க. துருவித் துருவிக் கேள்வி கேட்டு என் வாயைப் பிடுங்கப் பார்க்கிறீங்க. ஒண்ணு சொல்றேன். 1969ம் வருஷத்தில் மட்டும் நம் பாரத நாட்டில் எத்தனை தற்கொலைகள் நடந்திருக்கின்றன தெரியுமா? நாற்பத்திமூவாயிரத்து அறுநூற்றி முப்பத்து மூணு! இவற்றில் ஏறத்தாழப் பாதி தற்கொலைகளுக்கான காரணங்கள் இன்று வரையில் கண்டு பிடிக்கப்படவே யில்லை! ஆகவே, இதையும் தற்கொலை என்று கருதுவதற்கான சாத்தியக் கூறுகள் அதிகம். ஆனாலும் சொல்கிறேன் — அதுவும் கடைசித் தடவையாக: தி கேஸ் இஸ் நாட்குளோஸ்ட்! தற்கொலையா, கொலையா அல்லது விபத்தா என்பது பற்றி நான் எந்த ஒரு முடிவுக்கும் இன்னும் வரவில்லை. நீங்கள் நினைப்பது போல் இது ஸைக்கோ செய்த காரியம் என்று நம்புவதற்கும் ஒரு தடயமும் அகப்படவில்லை. நான் யார் பேரிலாவது சந்தேகப்பட்டு அரெஸ்ட் பண்ணினாலும் அவனையோ அல்லது அவளையோ குற்றவாளி என்று சொல்ல மாட்டேன். அதற்கு எனக்கு அதிகாரம் கிடையாது. இந்தக் காரியத்தை இன்னார் செய்திருக்கலாம் என்று நம்புவதற்கு இன்னின்ன சாட்சியங்கள், தடயங்கள் இருக்கின்றன என்று சுட்டிக் காட்டுவேன்; அவ்வளவுதான். குற்றவாளி என்று தீர்ப்புக் கூற வேண்டியவர் நீதிபதி. அவர் அவ்வாறு கூறும் வரையில் யாருமே குற்றவாளி இல்லை.’’

பாதை ஏற்றமாக இருந்தது. விசுவைத் தூக்கிக் கொண்டு நடப்பது பத்மநாபனுக்குச் சிரமமாக இருந்தது. பிறக்கும்போதே அவன் எட்டு பவுண்டு ‘நல்ல போன் வெய்ட்’ என்று லேடி டாக்டர்

சொல்லிச் சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டாள் அப்போது. இன்று மூன்று வருஷ வளர்ச்சியும் சேர்ந்து கொள்ளவே பத்மநாபனுக்கு இரைத்தது. ரங்கனைத் தூக்கிக் கொள்ளச் சொல்லலாமே என்று எண்ணியவராகத் திரும்பிப் பார்த்தார்.

அவனும் மீனுவும் அருகருகே தோளும் தோளும் இடித்துக் கொள்ளாத குறையாக நெருக்கியடித்துக்கொண்டு நடந்து வருவதைப் பார்த்தார். விரல்கள் தொட்டுக் கொண்டன; ஆனால் நடக்கும் வேகத்தில் யதேச்சையாகப் பட்டுவிட்டதுபோல் அவர்கள் நடந்து கொள்ளத் தவறவில்லை. ‘இவர்கள் இருவரும் இன்று ஃபேரி ஃபால்ஸுக்கு வருவது என்று ஏற்கனவே பேசி வைத்துக் கொண்டிருந்திருப்பார்களோ?’ என்று யோசிக்க ஆரம்பித்தார் பத்மநாபன். ஹோட்டலில் தங்கி யிருப்பவர்களுக்கென்றே பிரத்தியேகமாக உள்ள பஸ் இன்று ஃபேரி ஃபால்ஸுக்கு வரவில்லை. பேர்ஷோலா ஃபால்ஸுக்குப் போவதாகச் சொன்னார்கள். சௌக

'அப்பாவும் பிள்ளையும் அருமையான மனிதர்கள்தாம்..... ஆனாலும்... இருந்தாலும்.... ஜாதி என்கிற அந்த ஒரு பிரச்னை இருக்கிறதே! சம்பந்தம் என்று வந்தால் யார் யார் எப்படி எப்படி இதை ஏற்பார்களோ புரியவில்லையே? ஆண்டவனே, பெரிய சோதனை வைத்து விடுவாய் போலிருக்கிறதே, எனக்கு? வய்துப் பெண்ணையும் அழைத்துக் கொண்டு எதற்காகக் கொடைக்

ரியமாகப் பஸ்ஸிலேயே போய் வந்து விடலாம் என்றுதான் பத்மநாபனும் அம்புஜமும் திட்டம் போட்டார்கள். ஆனல் மீனு, ஒரே பிடிவாதமாக, 'நடந்து போனலும் பரவாயில்லை; ஃபேரி ஃபால்ஸுக்குத்தான் போக வேண்டும்' என்று ஒற்றைக் காலில் நின்ருள். 'ரங்கனுக்கு ஏமாற்றமாகி விடப் போகிறதே என்றுதான் அவள் அப்படி முரண்டு பிடித்தாளா?'

''ரங்கன்! ஐ நீட் யுவர் ஹெல்ப்'' என்று சொல்லி விசுவை அவன் கரங்களில் தள்ளிவிட்டார் பத்மநாபன்.

''வித் பிளஷர்!'' என்று பதில் உரைத்து ரொம்பப் பிரியத்துடன் அவன் குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டது அவருக்குத் திருப்தியளித்தது.

கானலுக்கு வந்தோம் என்று வருத்தப் படும் வேளை வந்துவிட்டதோ?...'

''அப்படியானல் நீங்க ஸைக்கோவைத் தேடிண்டு இங்கே வரலை?.... கோவிச்சுக்காதேங்கோ! எதுக்குக் கேக்கறேன்னு, பாக்கி யிருக்கிற பத்துப் பன்னண்டு நாளையும் பயமில்லாமல் நிம்மதியா கழிச்சுட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பலாம், பாருங்கோ!'' என்ருள் அம்புஜம்.

''ஸைக்கோவைத் தேடிக்கிட்டு நான் வரலை; விடுமுறையில்தான் வந்தேன். இது சத்தியம். ஆனல் ஸாரநாதன் இங்கே வந்திருந்தால் அவனைக் கண்டு பிடிப்பது அப்படி ஒன்றும் சுலபமாயிராது. சிறை உடைகளைக் களைந்து விட்டு அவன் சாதாரண பைஜாமா ஜிப்பா அணிந்து டாக்டரைப் பார்க்க

வந்தான். டாக்டர் குஹாவைக் கொன்றுவிட்டுப் போலீஸாரிடமிருந்து தப்பியபோது அவன் டாக்டரின் உடைகளை மாட்டிக் கொண்டிருந்தான். ஆக, தலைமறைவாக இருக்க எப்படியெல்லாம் வேஷம் 'போடலாம் என்று புரிந்து கொள்கிற அளவுக்கு அவனுக்குச் சிந்தனைத் தெளிவு இருக்கிறது என்றாகிறது. இப்போது எந்த ரூபத்தில் இருக்கிறானோ, யாருக்குத் தெரியும்?''

''பார்த்தேளா, பார்த்தேளா! சித்த முன்னாடிதான் அவன் இங்கே வரவேயில்லேன்னேள்; இப்போ, அவனை எப்படி அடையாளம் புரிஞ்சுக்கிறதுன்னு கேக்கறேள்!''

''அவன் இங்கே வரவில்லை என்று நான் சொல்லவில்லையே, அம்மா!'' என்றார் நடராஜன், அலுப்புத் தட்டும் குரலில். ''அவன் இங்கே வந்தான் என்பதற்கான சாட்சியம் ஏதுமில்லை என்றுதான் சொன்னேன்.''

''அப்படியானால் அவன் இங்கே வந்திருக்கலாம்னு ஒப்புக்கொள்றேள்!''

''அவன் இங்கேயும் வந்திருக்கலாம், அல்லது ஊட்டிக்கும் போயிருக்கலாம். டில்லிக்கோ, புவனேசுவரத்துக்கோ ரயில் ஏறியிருக்கலாம். ஒரு வேளை திருச்சியில் ஏதாவது ஒரு சந்தில் இப்போ அவன் உலவிக் கொண்டிருக்கலாம். நான் எப்படிச் சொல்ல முடியும்?''

''ஸார்! இப்படி யெல்லாம் நீங்கள் பேசினால் இவங்களுக்கு உங்ககிட்டே மதிப்பு ரொம்பக் குறைஞ்சுடும். 'ஸைக்கோ ஸாரநாதன்தான் இதைச் செய்திருக்கான். அவனை எப்படியாவது கண்டுபிடிச்சுக் கட்டி வைச்சு உதைச்சு உண்மையைக் கக்க வைக்கப் போறேன்' என்று டிராமாட்டிக்கா ஏதாவது சொல்லுங்க'' என்றான் அதுவரை வாளாவிருந்த அமிர்தலிங்கம்.

நடராஜன் சிரித்தார். ''உண்மைதான். ஐயான் ஃபிளெமிங் ஜேம்ஸ் பாண்ட் என்று ஓர் ஒற்றனை சிருஷ்டித்துத் தமது நாவல்களில் உலவவிட்டாலும் விட்டார், துப்பறிபவர்களைச் சுற்றி ஒரு கிளாமர் உருவாகிவிட்டது.''

''ஆனாலும் அவருடையது முதல் தரப் படைப்புத்தான்'' என்றார் பத்மநாபன். ''அவர் பாணியில் எத்தனையோ பேர் எழுதுகிறார்கள். எல்லாம் வெறும் பூஜ்யம். புவர் இமிடேஷன். அதே போல் அசல் 007 சினிமாக்களும் வந்து விட்டன; அவற்றைப் பார்த்துக் காப்பி அடித்த உதவாக்கரைத் திரைப்படங்களும் வந்து விட்டன.''

''யதார்த்த ரீதியில் நோக்கினால் ஸி. ஐ. டி.யின் வாழ்க்கை அத்தனை பரபரப்பானதாக இருப்பதில்லை. ஒற்றர்கள் நிலையும் இதுவேதான். ஜேம்ஸ் பாண்ட் இரண்டு பணக்காரப் பெண்களை ஒருவர்பின் ஒருவராகக் கட்டி அணைப்பான். ஒருத்தி அவனிடம் மயங்கி ரகசியங்களை வெளியிட்டுவிடுவாள். மற்றொருத்தி அவனை மயக்கி ஏமாற்றப் பார்ப்பாள். ஆனால் பாண்ட் என்றுமே ஏமாறுவதில்லை. அவளை உதறிவிட்டுக் காரில் ஏறி விரைவான். ஆபத்து, பல குண்டர்கள் உருவில் அவனை மற்றொரு காரில் பின் துரத்திக் கொண்டு வரும். எத்தனை பேரானால் என்ன? ஜூடோ பிடியும் கராட்டே அடியும் 007ஐக் காக்கும். அவன் துப்பாக்கி என்றுமே குறி தப்புவதில்லை. இஷ்டத்துக்குக் கொல்லலாம். கேட்பார் கிடையாது. எப்போதும் வெற்றி தான் அவனுக்கு.

''ஆனால் ஓர் அசல் ஒற்றன் அல்லது ஸி.ஐ.டி.யின் வாழ்க்கை அப்படிப்பட்டதல்ல. ஒற்றன் எந்த விநாடியில் தன் வேஷம் அம்பலமாகிவிடுமோ என்று சதா பயந்து செத்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஏனெனில், பிடித்தால் உடனே அவனை விசாரணைகூட இன்றித் தூக்கில் தொங்கவிட்டு விடுவார்கள். மரணம் என்பது மட்டுமல்ல, அவமானம் மிக்க மரணம். அவனிடம் துப்பாக்கி உண்டு; ஆனால் தூக்கில் தொங்க விடுவதற்குப் பதில் தற்கொலை செய்து கொண்டு சாகலாமே என்பதற்காகத்தான் அதை வைத்திருப்பான். பெண்களுடன் அவனுக்குத் தொடர்பு உண்டு. ஆனால் அநேகமாக அவர்கள் கிழவிகளாகவோ குரூபிகளாகவோதான் இருப்பார்கள். ஒரு ஸி. ஐ. டி.யின் வாழ்க்கை இதைவிடப் பரிதாபம். நாள்தோறும் மணிக்கணக்கில் அவன் கால் கடுக்க நிற்கிறான் அல்லது அலைகிறான். இரவில் தூக்கம் பிடிக்காமல் சிந்தித்துச் சிந்தித்து அவன் தலை நரைத்துப் போகிறது.... கேடிகள், சோதாக்கள், வேசிகள் போன்றோருடன் தொடர்பு வைத்துக் கொண்டு அவ்வப்போது அவர்களுக்கு வாய்க்கரிசி போட்டுத் தகவல்களைச் சேகரிக்கிறான். யாரையாவது இவன் தப்பித் தவறிக் கை நீட்டி அடித்துவிட்டால் உடனே, தன் அதிகார எல்லையைத் தாண்டி இவன் நடந்து கொண்டதாக வழக்கு இவன் பேரிலேயே சுமத்தப்படும்! கொஞ்சம்கூட சுவாரசியமற்ற, டல், மெகானிகல் லைஃப்!''

''இந்தக் கூத்துக்காகத்தான் ஸார் நான் துப்பறியும் கதைகளே எழுதறதில்லை'' என்றார் பத்மநாபன். ''விருவிருப்பா எழுதினால் ஜேம்ஸ்பாண்ட் டைப்னு லேபிள் ஒட்டிப்பிடுவாங்க. யதார்த்த நோக்கில் எழுதினால்

கூடைப் பந்தாட்டம்

தெரிந்த விளையாட்டு-தெரியாத விவரம்.6

☐ கூடைப் பந்தாட்டத்தில் ஒரு முறை 'ப்ரீ த்ரோ' வீசும்போது கடிகாரத்தை நிறுத்தத் தவறிய ரிபரியை எடிசன் என்ற லீக் 'கோச்' அடித்து விட்டார். இதற்காக உரிய தண்டனை பெற்றார்.

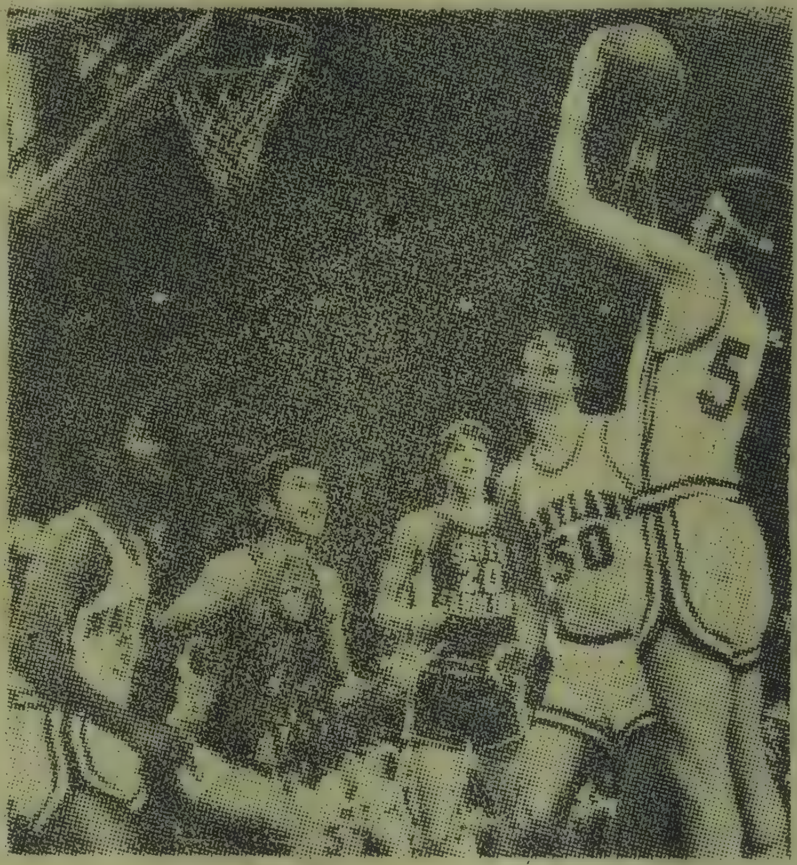
☐ ஒரு சமயம் கூடைப் பந்தாட்டம் கலிபோர்னியா சர்வகலாசாலையில் 45 மணி நேரம் நீடித்தது. இந்த ஆட்டத்தில் இருநூறு பேர் மாறி மாறி வந்து ஆடினர். எண்ணிக்கை 3496-3178. உலகிலேயே மிக நீண்ட நேரம் கூடைப் பந்தாட்டம் நடந்ததும் கலிபோர்னியாவில்தான். 85 மணி நேரம் நீடித்தது. மாணவர்களான 150 ஆட்டக்காரர்கள் பங்குபற்றினர். இரண்டு மணிக்கொரு தரம் ஆட்டக்காரர்கள் மாறினர். ஸ்கோர் 4053-3969.

☐ ஓர் ஆட்டத்தில் ஜமைக்கா குழு 25 'பௌல்' ஷாட் போடும் வாய்ப்பைப் பெற்றே பேஃயார்ட் கோஷ்டியைத் தோல்வியடையச் செய்தது. மாட்சில் எண்ணிக்கை 25-16.

☐ அமெரிக்காவில் குளோப் டிராட்டர் குழுவினர் 1927ல் கூடைப் பந்தாட்டம் ஆடியபொழுது சொற்பப் பேர்களே ஆட்டத்தைக் காண வந்தனர். வரும்படி 2 டாலர் 60 செண்ட். இருபத்தி நாலு வருஷங்களுக்குப் பிறகு கூடைப் பந்தாட்டத்துக்கு 75000 ரசிகர்கள் கூடினர். நியூயார்க்கில் நடைபெற்ற ஒரு மாட்சில் 37,000 டாலர் குளோப் டிராட்டர்களுக்குக் கிடைத்தது.

☐ 1891ல் டாக்டர் ஏ. ஜேம்ஸ் நயிஸ்மித் என்ற கன்னடியர் ஸ்பிரிங்பீல்டு உடற்பயிற்சிக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றி வந்தார். அவர்தான் கூடைப் பந்தாட்டம் ஆட வழி வகுத்தவர். முதன் முதலில் 1892 ஜனவரி 20ந் தேதி கூடைப்பந்தாட்டம் அங்குரார்ப்பணம் ஆயிற்று. மழை, வெண்பனி இவற்றால் மாணவர்கள் தேகப் பயிற்சி பெறுவது பாதிக்கப்படுகிறது என்பதால் கட்டடத்துக்குள்ளேயே ஓடியாடி விளையாடும்படியான ஓர் ஆட்டத்தைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்று அவருக்குத் தோன்றியதன் விளைவாய்ப் பிறந்தது கூடைப் பந்தாட்டம்.

☐ அமெரிக்க தேசிய கூடைப் பந்தாட்டத்தில் ஜியார்ஜ் மிக்கான் 15,000 டாலர் பெற்ற முதன்மை ஆட்டக்காரர் ஆவார். - குண்டுமணி

அறுவைன்னு முடிவு கட்டி ஒருத்தரும் படிக்க மாட்டாங்க!''

''நீங்க ஸயன்ஸ் ஃபிக்ஷன் எழுதுங்க ஸார். மேனாடுகளில் எத்தனை விஞ்ஞானக் கதைகள், நாவல்கள் வந்திருக்கின்றன பார்த்தீங்களா? தமிழ் எழுத்தாளர்களில் யாருமே இந்தத் துறையில் இதுவரை கவனம் செலுத்த வில்லையே!'' என்றார் டி. ஐ. ஜி. (ஸி. ஐ. டி.)

''ஐயோ! தலை கீழா நின்னாலும் அப்பாவுக்கு ஸயன்ஸ் வராது!'' என்றாள் மீனா கலவரம் தொனித்த குரலில். ''பிப்பெட்டுக்கும் பியூரெட்டுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாதவர் ஸயன்ஸ் ஃபிக்ஷன் எழுதவா?''

''அதென்னவோ வாஸ்தவம்தான் ஸார்!'' என்றார் பத்மநாபன். ''உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை; நான் ஒரு ஃபார்மஸி கிராஜுவேட். அந்தத் துறையில் நான் இறங்கமாட்டேன்னு சத்தியம் செய்து கொடுத்த பின்பேரிலேதான் என் புரொபஸர் போனால் போகட்டும்னு எனக்கு பாஸ் போட்டுட்டார்!''

நடராஜன் பெரிதாகச் சிரித்தார். ''ரொம்ப நல்ல காரியம் செய்தார், உங்க பேராசிரியர். மருந்துகள் தயாரிப்பது என்றால் என்ன இலேசான காரியமா? நோயாளிகளின் உயிருடன் விளையாடலாமா?''

இப்படிக் கிண்டலும் வேடிக்கையுமாகப் பேசிக் கொண்டே அவர்கள் ஹாப்பி ஹாலிடேயை அடைந்தார்கள். விசு மீண்டும் தோள் மாறினான். ''அப்புறம் சந்திக்கலாம்'' என்று கூறி மூன்று திக்குகளில் அவர்கள் பிரிந்து சென்றார்கள், தங்கள் தங்கள் அறையை அடைய.

பத்மநாபன் இருந்த அறை பெரிய ஃபாமிலி ரூம். நாலு கட்டில்கள், டிரஸ்ஸிங் டேபிள் எல்லாம் உண்டு.

அறையின் பின்புறம் தனி பாத்ரூம். முன்புறம் இருந்த வராந்தா இந்த அறையையும் பக்கத்தில் இருந்த மற்றொரு ஃபாமிலி ரூமையும் இணைத்தது. அந்தக் கட்டடத்தில் இரண்டே அறைகள்தாம். இப்படியே பரவலாக இருந்த பல்வேறு சிறு கட்டடங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் இரண்டு அல்லது நான்கு அறைகள் மட்டுமே இருந்தன.

வராந்தா என்று பெயரே ஒழிய அங்கும் கண்ணாடிச் சுவரும் கண்ணாடி ஜன்னல்களும் கண்ணாடிக் கதவுகளும் உண்டு. மழைச் சாரலும் குளிர்ந்த காற்றும் உள்ளே வராதிருக்க வராந்தாவில் இப்படி மூன்று புறங்களிலும் கண்ணாடி பதித்திருந்தார்கள். அதே சமயம் கண்ணாடியினூடே வெளிப்புறமிருந்த மலைகளுடனும் கானகங்களுடனும் பார்வையால் தொடர்பு கொள்ள முடியுமல்லவா? இயற்கையுடன் இந்தக் கண்ணுறவு இல்லையானால் கொடைக்கானல் வந்துதான் என்ன பிரயோஜனம்?

கண்ணாடிக் கதவில் ஒரு கண்ணாடி மட்டும் உடைந்து போயிருந்தது. இப்போதுகூட உள்ளே வர அந்தக் கதவைத் திறந்தபோது அது பத்மநாபன் கண்களை உறுத்தியது. ஹோட்டல் முதலாளி தனராஜிடம் மறுபடியும் ஒரு தடவை இது பற்றிச் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டார். வராந்தாவில் கிடந்த சில நாற்காலிகளுள் ஒன்றில் 'அப்பாடா' என்று களைப்புடன் உட்கார்ந்தார். ''சாப்பாட்டு நேரத்துக்கு இன்னும் அரை மணி நேரம் இருக்கு. அம்புஜம்! ஒரு பாட்டுப் பாடேன்'' என்றார்.

''பெண் பார்க்க வந்தப்புறம் இன்னைக்குத்தான் எனக்குப் பாடத் தெரியும்னு ஞாபகம் வந்ததாக்கும்?''

''இந்தா, ரொம்பப் பிகு பண்ணிக்காதே! ஏதோ இப்போ சாவகாசமா இருக்கிறதாலே பாடச் சொல்றேன்.''

''வெய்யில் நன்னா காயறதே, அழுக்குத் துணிகளைக் கசக்கிப் பிழிஞ்சு உலர்த்தி விடலாமேன்னு பார்த்தேன்.''

''இந்தா, இப்போ நீ உடனே பாடப் போறயா, இல்லே நான் பாடட்டுமா?''

''அடடா! விஞ்ஞானம் தப்பிச்சுதுன்னு நினைச்சோம், சங்கீதம் மாட்டிக் கொண்டு விட்டதே, உங்களிடம்!''

மீனாவுக்கு வேர்க்கடலை திருடித் தின்னப் போன நரி 'எனக்குப் பாடனும் போல வரது' என்று கூறிய கதை ஞாபகம் வந்தது. அக்கம் பக்கத்து அறைகளில் உள்ளவர்கள் தடியைத் தூக்கிக் கொண்டு வராமல் இருக்க வேண்டுமே என்று கவலைப்பட்டவளாய் மிரட்சியுடன் பார்த்தாள்!

அந்தப் பிரமையும் மிரட்சியும் நீங்கு முன்னரே பத்மநாபன் பாட ஆரம்பித்து விட்டார் உற்சாகமாக, ''மாமவ பட்டாபிராமா....!'' என்று.

''ஐயோ! போதும், போதும், இந்தப் பாட்டைக் கேட்டால் பட்டாபிஷேகத்துக்கு எழுந்தருளிய ராமர், மறுபடியும் காட்டுக்கே போறேன்னு ஓடிடுவார், சீதையையும் இழுத்துண்டு!'' என்றாள் அம்புஜம்.

''ஏய்! வெய்யில் வீணாப் போறது; எதுக்குடி இன்னும் இங்கேயே நின்னுண்டிருக்கே, துணியைத் துவைக்காமல்?'' என்று மனைவியை மிரட்டுவது போல் கேட்டார் பத்மநாபன். ஆயினும் அவர் முகம் மலர்ந்திருந்தது.

''நல்ல வேளை! அப்பாவுடைய 'கோப ரூம்' இங்கே இல்லை'' என்று நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டாள் அனசூயா. அவள் குறிப்பிட்டது அவர்கள் வீட்டில் பத்மநாபனின் தனி அறை. அங்கே தம் மேஜை எதிரே அவர் உட்கார்ந்து விட்டாரானால் காப்பி அல்லது டீ கொண்டு வந்து வைப்பதற்குத் தவிர வேறு எதற்கும் யாரும் உள்ளே நுழையக் கூடாது. இந்தக் கட்டளையை வீட்டில் யாரேனும் ஒருவர் கடைப் பிடிக்காது போனால் எரிமலையாக வெடிப்பார்.

''சேச்சே! ஹாலிடேலே வந்திருக்கும் போது யாராவது குழந்தைகளைக் கோவிச்சுப்பாளா?'' என்று அனசூயாவைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டார் பத்மநாபன். ''மேலும் என் பாட்டு ஒண்ணும் உசத்தி இல்லேன்னு எனக்கே நன்னாத் தெரியும் கண்ணு. சும்மா தமாஷுக்குப் பாடினேன்!''

''அப்பா பாடறதைக் கேட்டதும் அனசூயா அழுதது ஞாபகம் வரது! ஏண்டி, ஃபேரி ஃபால்ஸிலே, எதுக்குடி அப்படி அலறினே?'' என்று தங்கையைக் கேட்டாள் தமக்கை மீனா.

அனு கூறினாள்: ''அந்த ஹிப்பி மாமா இல்லே? அவர் கண்ணை மூடிண்டு தரையில் படுத்துண்டிருந்தார். 'ஹிப்பி மாமா! ஹிப்பி மாமா!'ன்னு கூப்பிட்டேன். மெல்லக் கண்களைத் திறந்து பார்த்தார். அப்புறம் என்னமோ மாதிரி என்னை முழிச்சுப் பார்த்துட்டுத் திடீர்னு பாஞ்சு என்னைக் கட்டிப் பிடிச்சுண்டுட்டார். எனக்குப் பயமாப் போச்சு! எப்படி இறுக்கினா தெரியுமா! மூச்சு விடவே முடியாதுபோல் ஆயிடுத்து.... ம்... அப்புறம்.... 'நீதான் என் அம்மாவாம்; நான்தான் உன் குழந்தையாம்; ஒரு முத்தம் கொடு தாயே!' அப்படின்னு கெஞ்ச

ரூர்டி ! எனக்கு வெக்கமாப் போச்சு. என்னை விடு, விடுங்கறேன் ; விடவே மாட்டேன்னு இறுக்கிப் பிடிச்சுண்டு கொஞ்ச ஆரம்பிச்சுட்டா. சீ ! அவர் தாடியும் மீசையும் எனக்குப் பிடிக்கவேயில்லை. அதான் அப்படி கத்தினேன்.''

''சனியன்'' என்று வைதாள் மீனு. ''ராக் ஆஃப் விஷனிலேயிருந்து அந்தத் தினகரனுக்குப் பதில் இவன் விழுந்திருக்கப்படாதோ ?''

பத்மநாபன் குறுக்கிட்டார். ''மீனு! உனக்கு எத்தனை சொன்னாலும் தெரிய மாட்டேனென்கிறது. நீ பேசற விதம் கொஞ்சம்கூடச் சரியில்லை. அழகான ஒரு குழந்தையைப் பார்த்தால் கொஞ்சணும்னு லோகத்தில் எத்தனையோ பேருக்குத் தோணறது. அதுக்காக ஒருத்தரை வெறுக்கலாமா? திட்டலாமா ?''

''அப்பா! அழகான ஒரு குழந்தையைப் பார்த்தால் வாரி அணைச்சுக்கணும்னு சில பேருக்குத் தோணறது அதிசயமில்லே. ஆனால் அந்தக் குழந்தை புதிய அந்த மனிதரிடமிருந்து தன்னை விடுவிச்சுக்க முயற்சி செய்யறதும் இயற்கைதானே? அந்த மனுஷன் நல்லவனாயிருந்தால் குழந்தையின் உணர்ச்சியை மதிச்சுச் சட்டுன்னு இறக்கி விட்டுடுவான். அப்படியில்லாமே ஒரு சிறுமியைப் பலவந்தப்படுத்தி முத்தம் கொடுக்கச் சொல்கிறவன் ராட்சதனாகத்தான் இருக்கணும்!''

பத்மநாபனால் இதை மறுத்துரைக்க முடியவில்லை. மௌனத்தில் ஆழ்ந்தார். அதோடு இன்னொரு விஷயமும் அவர் உள்ளத்தில் குறுகுறுப்பை ஏற்படுத்தியது. 'நீதான் அம்மாவாம்; நான்தான் குழந்தையாம் ; எனக்கு ஒரு முத்தம் கொடு தாயே'' என்று அமிர்தலிங்கம் தம் மகளிடம் விளையாடினான் என்ற செய்தியானது விநோதமாகத் தோன்றியது அவருக்கு. சாப்பாட்டு நேரம் நெருங்க நெருங்க அவருக்குப் பசி வயிற்றைக் குடைய ஆரம்பித்து விட்டது. நீண்ட தூரம் நடந்திருந்ததால் உடல் தளர்ந்து போய், எரி பொருளைக் 'கொண்டா கொண்டா' என்றது. பம்மென்று உப்பிய பூரியையும் ஆவி பறக்கும் சப்ஜியையும் நினைத்துக் கொண்ட அவர், அனசூயா கூறியவற்றை யெல்லாம் வெகு சீக்கிரம் மறந்து போனார். கதவில் ஒரு கண்ணாடி உடைந்திருப்பதை ஹோட்டல் முதலாளி தனராஜின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று எண்ணியதையும் அவ்வாறே மறந்துவிட்டார்.

மீனுவுக்கு அமிர்தலிங்கத்தை முதன் முதலில் எழும்பூர் ரயில் நிலையத்தில் சந்தித்தபோதே பிடிக்கவில்லை. அவனிடம் அவளுக்கு ஏற்பட்டிருந்த வெறுப்பு கடந்த சில நாட்களில் வெகுவாக வளர்ந்துவிட்டிருந்தது. இப்போது அனசூயா கூறியவற்றால் அது இன்னும் அதிகரித்திருந்தது.

'ரங்கனுடன் பேசச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போது இந்த அமிர்தலிங்கத்தைப் பற்றியும் அவர் காதில் போட்டு வைக்க வேண்டும்' என்று தனக்குள் அவள் எண்ணிக் கொண்டாள். கூடவே இன்னொரு நினைப்பு : 'அவரைத் தனிமையில் சந்திக்க வாய்ப்புக் கிட்டும்போது போயும் போயும் இந்தத் தறுதலை ஹிப்பியைப் பற்றித்தானா பேச வேண்டும்? வேறு எத்தனையோ பல இனிய கதைகள் இல்லையா பேச ?'

மீனுவும் அனசூயாவுக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தை விரைவில் மறந்து போனாள். (தொடரும்)

முருகனுக்கு மகா கும்பாபிஷேகம்

சென்னை, ஜியார்ஜ் டவுன் பகுதியில் முத்தையாலுப்பேட்டை கச்சாலீசுவரர் அக்ரஹாரத்தில் கச்சபேசுவரன் கோயில் கொண்டிருக்கிறான். கி. பி. 1725ம் ஆண்டில் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியில் 'துபா'ஷாகப் பணியாற்றிய தளவாய் செட்டியார் வெள்ளிதோறும் காஞ்சிபுரம் சென்று கச்சபேசுவரரைத் தரிசித்து வருவார். அவர் ஒரு தடவை காஞ்சிபுரம் போனவர் மூன்று நாட்கள் திரும்பி வரவில்லை. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்காரர்களுக்குத் தளவாய் முதலியார் கச்சபேசுவரர் தரிசனத்துக்குப் போய் வருவது தெரிய வந்தது. உடனே சென்னையிலேயே கச்சபேசுவரர் ஆலயம் எழக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்காரர்கள் நிலம் வழங்கினர் என்பது இந்த ஆலய வரலாறு. ஐந்து முகங்கள் கொண்ட கணபதியும், ஐந்து ஆசனங்களில் அமர்ந்த சிவலிங்கமும் இவ்வாலயத்தின் விசேஷம். இவ்வாலயத்தில் ஷண்முகப் பெருமானை சிவாகம முறைப்படி 18-5-72 அன்று பிரதிஷ்டை செய்து மகாகும்பாபிஷேகம் நடைபெறவிருக்கிறது. இந்த மகா கும்பாபிஷேகத்தையொட்டி இன்னிசைக் கச்சேரிகளும், 'முருகன்' கருத்தரங்கும் நடைபெறவிருக்கின்றன. இம்மகா கும்பாபிஷேகத்தில் கலந்து கொண்டும் பொருளுதவி செய்தும் முருகனின் அருளுக்குப் பாத்திரமாகலாம். பொருள் அனுப்ப வேண்டிய முகவரி: ஸ்ரீ சண்முகர் கும்பாபிஷேகக் கமிட்டி, ஸ்ரீ கச்சாலீசுவரர் ஆலயம், 3-19, அரண்மனைக்காரத் தெரு, சென்னை-1.

ஆசிரியர் அவர்களுக்கு,

இத்துடன் நகைச்சுவைக் கதை ஒன்று எழுதி அனுப்பியிருக்கிறேன். நான் எழுதும் முதல் கதை இதுதான். இதற்குமுன் எழுத வேண்டும் என்ற ஆவல் எனக்கு இருந்தாலும், அந்த ஆவலை ஊக்கு வித்து என்னை முதன் முதலாக இப்போது எழுதத் தூண்டியது 'கல்கி'தான் என்பதை நான் கூற விரும்புகிறேன். கதையைப் படித்துப் பார்த்து அதற் குரிய மதிப்பை அளிப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.

வசுந்தரா தியாகராஜன்

(இதோ அதற்குரிய மதிப்பை மகிழ்ச்சியுடன் அளித்துவிட்டோம். -- ஆசிரியர்)

வேண்டும் ஒரு வேலை!

வசுந்தரா தியாகராஜன்

கவிதா — கீச்சுக் குரலில் ஆங்கிலத்தில் பேசி, பெல் பாட்டம், லுங்கி அணிந்து, வகுப்புகளை வெட்டி 'மாடினி ஷோ' பார்த்து 'முறைப்படி' பயின்று, தட்டுத் தடுமாறித் தேறிய ஒரு நவீன பி. ஏ. பட்டதாரி. (சாதாரணமாகக் கதைகளில் வரும் கதாநாயகியரைப் போல் இவளை மா நி ல த் தி லே யே முதலாவதாகவோ அல்லது குறைந்த பட்சம் முதல் வகுப்பிலோ தேற வைக்காததற்காக வாசகர்கள் என்னை மன்னிக்கவும்) கவிதாவிடம் இந்தக் காலத்துக்கு ஒத்து வராத இரு குணங்கள் இருந்தன. ஒன்று ரோஷம்; மற்றொன்று பிடிவாதம். சொல்லப் போனால், இவற்றைக்கூட இந்தக் கதையின் கதாநாயகி, கதாநாயகனுக்குக் கொள்ளலாம்!

கவிதாவுக்கு ஒரு நாள் திடீரென்று ஒரு விபரீத ஆசை ஏற்பட்டது. ஏன் அவள் வேலைக்குப் போகக் கூடாது? இதை அவள் தன் சகோதரன் மதுவிடம் சொன்னபோது, அவன் அவளைச் சீண்டிப் பார்த்து மகிழும் வாய்ப்பை நழுவ விடாமல் தமிழ் சினிமா வில்லனைப் போல் பெரிதாகச் சிரித்தான்.

"என்ன? என்ன சிரிப்பு?" என்றாள் கவிதா.

"அவனவன் பி.ஈ., எம்.ஈ.எல்லாம் படித்துவிட்டுக் குமாஸ்தா வேலைக்குக்கூட காத்துக் கொண்டிருக்கிறான். இவள் பி. ஏ. படித்துவிட்டு வேலைக்குப் போகிறாளாம்! எவன் உனக்கு வேலையை வைத்துக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறான்?" — என்று மது அவள் வயிற்றெரிச்சலைக் கொட்டிக் கொண்டான்.

ரோஷம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது கவிதாவுக்கு.

"நான் மட்டும் கூடிய சீக்கிரம் ஒரு நல்ல வேலையைத் தேடிக் கொள்ளாவிட்டால் என் பெயர் கவிதா இல்லை" என்று கண்ணகியைவிடச் சற்று அழுத்தமாகவே சபதம் செய்தாள்!

"முதலில், வேறு நல்ல பெயரைத் தேடி வைத்துக்கொள்" என்று சொல்லி மது அகன்ற போதும் கவிதாவின் பிடிவாதம் சிறிதும் குறையவில்லை.

மடமடவென்று செய்தித் தாள்களை ஆராய்ந்து நாலைந்து விளம்பரங்களுக்குப் பதிலும் அனுப்பினாள். சில நாட்களுக்குப் பிறகு எதிர்பாராமல் ஒரே ஒரு கம்பெனியிலிருந்து அவளுக்கு 'இண்டர்வ்யூ'வுக்கு அழைப்பு வந்தது. அதை எடுத்துக் கொண்டு போய் வெற்றிகரமாக மதுவிடம் காட்டிவிட்டுப் பெருமிதத்துடன் நின்றவளுக்கு அவன் கூறிய பதில் மிகுந்த அதிர்ச்சியைத் தந்தது.

"ஆமாம்! என்ன இதற்கு? இப்படித்தான் ஊரை ஏமாற்றுவதற்காக நாலு பேரை அழைத்து விட்டுக் கடைசியில் தனக்கு வேண்டியவர் யாருக்காவது வேலையைக் கொடுப்பான். போ, போ! வேறே உபயோகமான வேலையைப் பார்! இட்டிலிக்கு அரைத்து வைத்தால் என் வயிறுவது நாளை ரொம்பும்."

கவிதா அவனையே அரைத்து விடுபவள் போல் ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு வெளியேறினாள்.

'இண்டர்வ்யூ' தினம் வந்தது. பிற்பகல் மணி நான்கு. இன்னும் அரை மணிக்குள் போய்ச் சேர வேண்டிய அவசரத்தை உணர்ந்தவளாகச் சாலையின் ஓரத்தில் நின்று கொண்டு ஏதாவது டாக்ஸி தென்படுகிறதா என்று நோக்கியவாறிருந்தாள். கவிதாவினால் தன் கண்களை நம்பவே முடியவில்லை. சாலையின் எதிர்ப்புறத்தில் ஒரு டாக்ஸி நிற்கிறது, அதில் டிரைவரும் இருக்கிறான், இதுவரை எவரும் அவனை அழைக்கவும் இல்லை! மனம் பதைபதைக்க வழக்கம்போல் பாதசாரிகளுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்டிருந்த இடத்திலிருந்து சற்றுத் தூரத்தில் சாலையைக் கடந்து விடுவிடுவென்று அந்த டாக்ஸியை நெருங்கினாள்.

சாய்ந்து உட்கார்ந்திருந்த டிரைவர் கவிதாவைக் கண்டவுடன் இன்னும் சற்று நன்றாகச் சாய்ந்து கொண்டு, கொட்டாவி ஒன்றையும் வெளிப்படுத்தினான். அவனுடைய செயல்கள் எல்லாவற்றிலும் கொட்டாவி விடுவதிலேயே அதிக சுறுசுறுப்பு இருப்பதாகக் கவிதாவுக்குத் தோன்றியது.

"என்னப்பா, டாக்ஸி வருமா?"

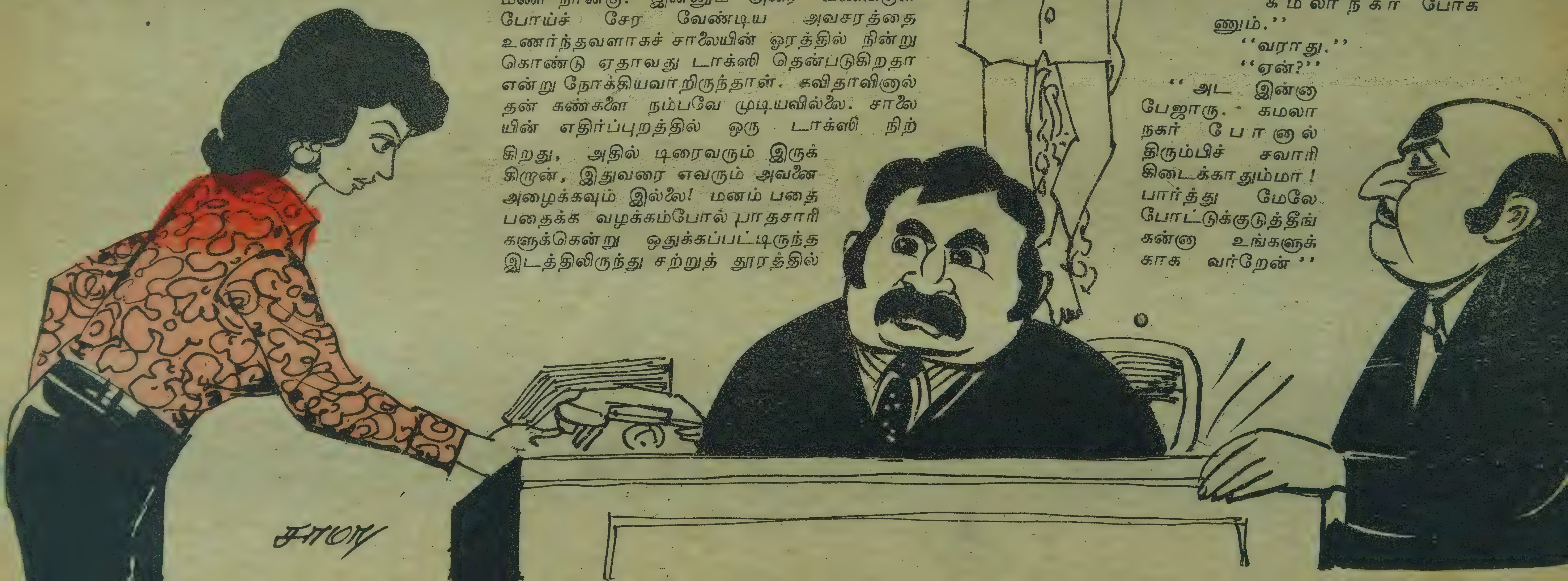
"எங்கே போவணும்?"

"கமலா நகர் போகணும்."

"வராது."

"ஏன்?"

"அட இன்னா பேஜாரு. கமலா நகர் போனால் திரும்பிச் சவாரி கிடைக்காதும்மா! பார்த்து மேலே போட்டுக்குடுத்தீங்கன்னா உங்களுக்காக வர்றேன்"

குடும்பங்களின் பேராதரவு பெற்றது
லிப்டன்
ஹிமாலயன்
கோல்டன்
டஸ்ட் டீ
நல்லதோர் தேயிலையிடம்
நீங்கள் கோரும்
அனைத்தையும் அளிக்கிறது
லிப்டன் ஹிமாலயன் கோல்டன் டஸ்ட்—
திடமான பானம், திருப்தி தரும் மணம்
லிப்டன் ஹிமாலயன் கோல்டன் டஸ்ட்—
உங்கள் குடும்பத்திற்கு உகந்தது
விருந்தினர்களுக்குத் தகுந்தது.
LIPTON'S
GOLDEN DUST TEA
பாக்கிங் செய்த தேயிலை மட்டுமே
புதிதாகவும், மணத்துடனும் திகழ்கிறது
LHGC-12-72 TAM

என்று அவளுக்காகவே டாக்ஸி ஓட்டுவது போலக் கூறினன் அவன். ஆத்திரமாக வந்தது கவிதாவுக்கு. அங்கு நின்றுகொண்டு டாக்ஸி டிரைவர்களின் தொழில் தர்மத்தைப் பற்றி ஒரு சொற்பொழிவே நடத்த நினைத்தவள் தனது அவசரத்தை எண்ணிப் பேசாமல் கதவைத் திறந்து ஏறிக் கொண்டாள்.

பலதடவை உயிர் போய் வந்த பிறகு கமலா நகர் வந்தது. நாராயணு, நாராயணு அண்டு நாராயணு என்ற போர்டு தொங்கிய ஒரு பாழடைந்த கட்டிடத்துக்கு முன்னல் இறங்கிக் கொண்ட கவிதா டாக்ஸியை அனுப்பிவிட்டுச் சற்றுத் தயக்கத்துடன் வாசல் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தாள். மனித சஞ்சாரமே பல நாட்களாக இல்லாதது போல் இருந்தது அந்த அறை. மூன்று நாராயணர்களிலிருந்து பியூன்வரையில் ஒருவருமே காணப்படவில்லை. பல யுகங்கள் கழிந்த பிறகு உள்ளேயிருந்து கதவைத் திறந்து கொண்டு வந்தாள் ஒரு பெண். சுருக்கமாக வர்ணிப்பதென்றுல், நாகரிகம் என்ற பெயரால் தன்னை அவலட்சணமாக்கிக் கொண்டவள் என்று கூறலாம். ஸ்டைலாக நடந்து கவிதாவின் பக்கத்தில் வந்து அவளை ஒரு புழு பூச்சியைப் பார்ப்பதுபோல் பார்த்தாள்.

''நீயும் வேலைக்காகத்தான் வந்திருக்கிருயா?''

''ஆமாம்.''

''ஐயோ பாவம்!''

''ஏன்?''

இந்தச் சமயத்தில் உள்விருந்து வந்த ஒரு பியூன் கவிதாவின் பெயரை எழுதிக்கொண்டு சென்றுன். அவலட்சணம் தொடர்ந்தது:

''உனக்குக் காளமேகத்தைத் தெரியுமா?''

''புலவரா?''

''சீ, இல்லே! வியாபாரி காளமேகத்தைச் சொன்னேன். ஊரில் பிரசித்தி பெற்றவர். அவரது மைத்துனியின் மாமா பேத்தியைத் தெரியுமா?''

''ஔவையாரா?''

''சீ, இல்லே. நான்தான்.... கிண்டல் பண்ணுகிருயா? எனக்கென்று இந்த வேலே, இந்த வேலைக்கென்று நான் என்று எப்போதோ முடிவாகிவிட்டது. என்ன எதிர்ப்பு வந்தாலும்...''

தலையைப் பிடித்துக் கொண்டாள் கவிதா. நல்ல வேளை, அவலட்சணத்தை மேலே தொடரவிடாமல் பியூன் கவிதாவை அழைத்துச் சென்று ''உள்ளே போங்க'' என்று ஓர் அறையைக் காட்டினன்.

அறையினுள் ஒரு பெரிய மேஜை. அதற்குப் பின்னல் இருந்த நாற்காலியில், இடத்தைக் கொஞ்சம்கூட வீணுக்காமல் உட்கார்ந்திருந்தார் ஒருவர். ஒருவேளை அந்த நாற்காலி அவரை அளவெடுத்துச் செய்யப்பட்டதோ என்றுகூடக் கவிதாவுக்குச் சந்தேகமாக இருந்தது. பெரிய முகத்தில் பெரிய கண்கள். மூக்கின் கீழ்ப் பிரதேசம் முழுவதையும் மறைத்துக் கொண்டிருந்த அடர்ந்த மீசை. கழுத்தே காணப்படவில்லை. மேஜையின் பக்கவாட்டில் மற்ருெரு நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தவர் ஒரு வழுக்கைத் தலையர். சிவந்த முகத்தில் குள்ளநரியின் விஷமம் தென்பட்டது. நெற்றியில் காலணு அளவுக்கு ஒரு பெரிய குங்குமப் பொட்டு. பார்த்தவுடன் இருவர் மீதும் வெறுப்புத் தோன்றியது கவிதாவுக்கு. இதையெல்லாம் சில விநாடிகளில் அவள் கிரகித்துக் கொண்டிருந்தபோது திடீரென்று காட்டு மிருகமொன்றின் உறுமல் போன்ற ஓர் ஓசை அவள் காதில் விழுந்தது. 'தப்பித் தவறி ஏதாவது மிருகக்காட்சி சாலைக்குள் நுழைந்து விட்டோமா?' என்று எண்ணியபடி சுற்றிப் பார்த்த கவிதாவுக்குப் பிறகுதான் மேஜையின் எதிரில் இருந்தவர் தன்னை உட்காரச் சொல்கிறர் என்று புரிந்தது.

''அ... மிஸ் சபிதா...'' காட்டு மிருகம் பேசியது.

''மன்னிக்க வேண்டும். சபிதா இல்லே, என் பெயர் கவிதா.''

''ஏதோ ஒன்று. பெயரில் என்ன இருக்கிறது? என்ன மிஸ்டர் காளமேகம்?''

''ஹி...ஹி...ஹி... ஆமாம். பெயரில் என்ன இருக்கிறது? திறமைதான் முக்கியம்'' என்றது வழுக்கைத் தலே.

''மிஸ் கவிதா! அப்ளிகேஷனுடன் ஏன் உங்கள் டிகிரி சர்டிபிகேட்டை இணைக்கவில்லே?''

இந்த விஷயத்தில் கவிதாவுக்குச் சந்தேகமே இருக்கவில்லே. ''மன்னிக்கணும். அதை அனுப்பியது எனக்கு நன்ருக நினைவிருக்கிறது'' என்ருள்.

''என்ன? அப்படியானல் நான் பொய் சொல்கிறேனு?'' காட்டு மிருகம் வழுக்கைத் தலையைப் பார்த்தது.

''ஆமாம்... அ.... இல்லே. அவர் என்ன பொய் சொல்கிருரா? 'நாராயணு, நாராயணு அண்டு நாராயணு'வின் மானேஜர் பொய் சொன்னதாக இதுவரையில் யாரும் துணிந்து சொன்னதே கிடையாது.''

''இல்லே. நான் அப்படிச் சொல்லவில்லே. எங்காவது தவறுதலாக...''

''போகட்டும். இதற்கு முன்பு எங்கு வேலே பார்த்தீர்கள்?''

''இதுவரை நான் வேலேக்குப் போகவில்லே.''

காட்டு மிருகம் பெரிய ஹாஸ்யத்தைக் கண்டு விட்டது போலச் சிரித்தது. கூடவே வழுக்கைத் தலேயும் கனைத்தது.

''மிஸ் கவிதா! முன் அனுபவம் இல்லாதவர்களுக்கு இங்கு வேலே கிடையாது. நீங்கள் போகலாம்.''

கவிதாவின் பொறுமை விடைபெற்றது.

''அப்படியா? சரி. ஆனல் எனக்கு ஒரு சந்தேகம். நான்தான் இதைப் பற்றி உங்களுக்கு முன்பே தெரிவித்திருந்தேனே, பின் எதற்காக இன்று என்னே அனுவசியமாக அழைத்தீர்கள்?''

''என்ன?'' காட்டு மிருகத்தின் மீசை துடித்தது. ''தகுதி இல்லாததோடு அதிகப்பிரசங்கித்தனமாக வேறு பேசுகிருயா? உனக்கு இங்கு மட்டுமில்லே, இந்த ஊரில் எங்குமே வேலே கிடைக்காதபடி என்னல் செய்ய முடியும்'' என்று சொல்லி மேஜையின் மீது ஓங்கிக் குத்தியது காட்டு மிருகம். அந்த வேகத்தில் மேஜை இழுப்பறை திறந்து கொள்ள, காற்றினல் பல காகிதங்கள் பறந்தன, அவற்றைப் பிடித்தபோது கவிதாவின் கண் முன் விழித்துக் கொண்டு நின்றது அவளது டிகிரி சர்டிபிகேட்.

நிமிர்ந்த கவிதா காட்டு மிருகத்தின் கண்களை நேராகச் சந்தித்தாள்.

''மிஸ்டர் மானேஜர்! நீங்கள் இந்த வேலையை யாருக்குக் கொடுத்தாலும் சரி, எனக்கு அக்கறையில்லை. ஆனால் அதற்காக எனக்குத் திறமை இல்லாதது போலப் பேசி என்னை அனுப்ப நினைப்பது உங்கள் சின்னத்தனத்தைக் காட்டுகிறது. இந்த மாதிரியே ஏமாற்று வேலைகள் செய்து கொண்டிருந்தீர்களானால் உங்கள் கம்பெனி நாராயணா, நாராயணா அண்டு நாராயணாவாக இருக்காது. கூடிய சீக்கிரமே கோவிந்தா, கோவிந்தா அண்டு கோவிந்தாவாகப் போய்விடும், ஜாக்கிரதை!''

கவிதா வழுக்கைத் தலையின் பக்கம் திரும்பினாள்.

''மிஸ்டர் வியாபாரி! நீங்கள் எந்த வியாபாரம் வேண்டுமானாலும் செய்யுங்கள். ஆனால் குங்குமம் மட்டும் வேண்டாம். ஏனென்றால் தினமும் உங்கள் நெற்றிக்கே ஒரு கிலோ செலவாகிவிடும். நான் வருகிறேன்'' என்றவள் அங்கிருந்த இருவரிடமிருந்தும் கர்...புர் என்ற சத்தத்தைத் தவிர வேறெதுவும் வராததால் வெளியேறினாள்.

வெளியில் கதவில் காதை வைத்து ஒட்டுக் கேட்க முயன்று கொண்டிருந்த பியூன் கேட்டான்: ''என்னம்மா நடந்தது?''

''தாறுமாறாப் பேசினாங்க. நல்லாத் திட்டிட்டு வந்திட்டேன்.''

தெய்வ தரிசனத்தைக் கண்டுவிட்ட பக்தனைப் போல முகம் மலர பியூன் கூறினான்: ''என்ன, திட்டினீங்களா? ஐயோ! நான் பார்க்காது போய்ட்டேனே!''

வெளியில் வந்த கவிதாவுக்கு அந்த மனநிலையில் வீட்டுக்குச் செல்லப் பிடிக்கவில்லை. அருகில் இருந்த தியேட்டருக்குள் நுழைந்து கியூவில் நின்றவள், ''மன்னிக்க வேண்டும், எனக்காக ஒரு டிக்கட் வாங்கித் தர முடியுமா?'' என்ற குரல் கேட்டுத் திரும்பினாள். அங்கு பளிச்சென்ற முகத்துடன், பண்பான தோற்றத்துடன் நின்று கொண்டிருந்த வாலிபனைக் கண்டபோதுதான் தன் தோற்றத்திலிருந்த பல குறைபாடுகள் கவிதாவுக்குத் தெரிந்தது. 'சே! வீட்டுக்குப் போய் மறுபடியும் நன்றாக 'டிரஸ்' பண்ணிக் கொண்டு வராமல் போனோமே' என்று எண்ணியபடி டிக்கெட்டுகளை இரண்டாக வாங்கினாள்.

இருவரும் சென்று உட்கார்ந்து கொண்ட பிறகு அவன் பேசினான்:

''என் பெயர் நிரஞ்சன், பி.ஈ.; சொந்தமாக பிஸினஸ் செய்கிறேன். நீங்கள்?''

''மிஸ் கவிதா, பி.ஏ.; சினிமா பார்க்கக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்!''

''ஹா ஹா...'' என்று பெரிதாகச் சிரித்தான் நிரஞ்சன்.

''மிஸ்டர் நிரஞ்சன்! தயவுசெய்து மறுபடியும் சிரிக்காதீர்கள். எல்லாரும் திரும்பிப் பார்க்கிறார்கள்.''

''நோ நோ. மிஸ் கவிதா! நான் எப்பொழுதுமே இப்படிச் சிரிப்பதில்லை. உங்கள் ஜோக் அவ்வளவு பிரமாதம். மிஸ் கவிதா, நீங்கள் வேலை பார்க்கிறீர்களா?''

முன் பின் தெரியாத இந்த வாலிபனிடம் தன் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ளக் கவிதாவுக்கு மனமில்லை.

''எதற்கு வேலைக்குப் போக வேண்டும்? பெண்கள் எல்லோரும் வேலைக்குக் கிளம்பிவிட்டால் வீட்டை யார் பார்த்துக் கொள்வார்கள்? அதனால் கல்யாணம் செய்து கொண்டு குடும்ப வாழ்வில் ஈடுபடுவதுதான் சரி என்று நான் நினைக்கிறேன்.''

''அதற்கில்லை. என் கம்பெனியில் ஒரு வேலை காலி இருக்கிறது. அதை வேண்டுமானால் உங்களுக்குக் கொடுக்கலாமே என்று கேட்டேன்.''

''என்ன?'' என்று சீட்டை விட்டுக் குதித்த கவிதா ஏமாற்றத்துடன் மீண்டும் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

''மக்கு! மண்டு! முட்டாள்!''

''மிஸ் கவிதா?!''

''உங்களை இல்லை மிஸ்டர், நிரஞ்சன்! என்னையேதான் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.''

''ஏன்?''

தேசியப் பாதுகாப்பு நிதி, கிரிக்கெட் பந்தயம் பம்பாயில் நடந்தவுடன் ராஷ்டிரபதி, பிரதமர், முப்படைத் தலைவர்கள் ஆகியோர் 'ஆட்டோகிராப்' போட்ட ஒரு கிரிக்கெட் மட்டை ஏலத்தில் விடப்பட்டது. முன்னாள் கிரிக்கெட் ஆட்டக்காரர் விஜய் மர்ச்சென்ட் பத்தாயிரத்துக்குக் கேட்டார். அவர் மனைவி 10,001க்கு அதை ஏலத்தில் எடுத்து, பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டுக் கிரிக்கெட் மட்டையை வாடேகருக்குப் பரிசாகக் கொடுத்து விட்டார்!

டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா - பாலி

இப்போது முன் பின் தெரியாதவனாக இருந்தாலும் பல வருடங்கள் பழகிவிட்டது போல் தோன்றிய இந்த வாலிபனிடம் இனியும் மறைக்கக் கூடாது என்று நினைத்த கவிதா, மடமடவென்று நடந்தது அத்தனையும் சொல்லிவிட்டுக் கடைசியில், ''நீங்கள் கொடுக்கவிருந்த வாய்ப்பையும் என் வாயாலேயே கெடுத்துக் கொண்டேன்'' என்று முடித்தாள்.

''அதனாலென்ன மிஸ் கவிதா? நீங்கள் சொன்னது போலக் குடும்ப வாழ்விலிருந்துகொண்டே வேலையும் பார்க்கலாமே!''

வியப்புடன் நிமிர்ந்த கவிதா அவன் கண்களில் தோன்றிய குறும்புத்தனத்தைப் புரிந்து கொண்டாள். கதாநாயகி — கதாநாயக லட்சணமாக இருவர் முகத்திலும் நிறைய அசடு வழிந்தது. ஆனால் அதைவிட, அன்றிரவு மதுவிடம் ''நான் ஒரு வேலை மட்டுமல்ல, ஒரு மாப்பிள்ளையும் தேடிக்கொண்டு விட்டேன்'' என்று கவிதா கூறியபோது, அவன் முகத்தில் வழிந்த அசடுதான் அதிகம் என்பதில் யாருக்குச் சந்தேகம் இருக்க முடியும்?

15. அழகுராணி

"ஸைக்கோ ஸாரநாதன்"

கி. ராஜேந்திரன்

ஹாப்பி ஹாலிடே ஹோட்டலில் சிறுவர்களுக்கென ஒரு சிறிய விளையாட்டுத் திடல் இருந்தது. பசும் புல்வெளி, ஒன்றிரண்டு நிழல்தரு மரங்கள். சிறுவர்கள் மிதித்துப் பாழடித்துவிடுவார்கள் என்ற எண்ணத்தில்தானோ என்னவோ அந்த இடத்தில் மலர்ச் செடிகள் எதுவும் பயிராக்கப்படவில்லை. இரண்டு 'ஸீ—ஸா'க்கள், மூன்று ஊஞ்சல்கள், ஒரு சறுக்கு மரம் — இவை அந்த விளையாட்டு மைதானத்தில் இருந்தன. அந்த நேரத்தில் அங்கு அனசூயாவையும் விசுவநாதனையும் தவிர, வேறு குழந்தைகள் இல்லை. அவ்விருவரும் 'ஸீஸா' ஆடிக் கொண்டிருந்தார்கள். சம எடை உள்ளவர்கள்தாம் 'ஸீ—ஸா' நன்றாக ஆட முடியும். விசுவின் எடையைவிட அனசூயாவின் எடை கூடுதலாக இருந்தபடியால் அவள் இருந்த பக்கத்தை விசு எவ்வளவோ முயன்றும் உயர்த்த முடியவில்லை. இதனால் இருவருக்கும் இடையில் வாக்குவாதம் முற்றியது.

சமாதானம் செய்விக்கப் பக்கத்தில் இருந்த மீனு சிறிது நேரம் முயன்று கடைசியில் அலுத்துப் போகவே அவ்விடம் விட்டு அகன்றாள். சற்றுத் தொலைவில் இருந்த சறுக்கு மரம் நோக்கி அவள் கால்கள் அவளை இட்டுச் சென்றன. ஏணியின் எதிர்ப்புறம் சறுக்கு மரத்தின் சரிவான பகுதி அருகே நின்றவள், திடும்மென்று நினைத்துக் கொண்டவளாய் அதில் முதுகைப் பதித்து ஒய்யாரமாய்ச் சாய்ந்து கொண்டாள். சறுக்கு மரம் விளையாடிய குழந்தைகளின் பாதங்கள் மீண்டும் மீண்டும் பாய்ந்து வந்து தாக்கியதால் குழி விழுந்திருந்த பூமியில் கால்களை நன்றாக ஊன்றிக் கொண்டு நாற்பது டிகிரி கோணத்தில் படுத்திருப்பது, அலாதியானதொரு சுகானுபவமாக இருந்தது. மரநிழல் பரவியிருந்த அந்த இடத்தில் மற்றப் பகுதிகளைக் காட்டிலும் சில்லிப்பு கூடுதலாகத்தான் இருந்தது. கதகதப்பை விரும்பியவளாகத் தன்னைத் தானே தழுவிக்கொள்ளும் விதத்தில் முழங் கைகளை மடித்துத் தோள்களைக் கொக்கி போட்டாற்போல் விரல்களால் பற்றிக் கொண்டாள். ஊசி இலைகளுடன் கூடிய ஒரு மரத்தின் இடுக்குகள் வழியே சூரியஒளி நூற்றுக் கணக்கான மத்தாப்பூப் பொறிகளாக அவள் கண்களுக்குத் தென்பட்டது. திடுமெனச் சில பொறிகள் மறைவதும் புதிதாகப் பல பளிச்சிடுவதுமாக மரத்தில் ஒரு மாயாஜாலம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. கடந்த சில நாட்களாகவே நிலவிய சுருசுருப்பற்ற வாழ்க்கையும் ஒவ்வொரு வேளையும் சுவையான பலமான விருந்தாக அமைந்த ஹோட்டல் சாப்பாடும் மீனுவிடம் ஒரு மதமதர்ப்பை வளர்த்து விட்டிருந்தன. இப்போதுகூடக் காலைச் சூரியனின் ஒளிச் சிதறல்களைப்

பார்க்கும்போது கண்கள் கூசாவிட்டாலும் இமைகளை மூடிக் கொண்டு பகற் கனவு காண வேண்டும் போலிருந்தது அவளுக்கு. அந்த ஆசைக்கு அடிமையாகி அவள் விழிகளை மூடியதும் உடனே வெகு சுலபமாக ரங்கநாதனைத் தன் அருகில் வரவழைத்துக் கொள்ள முடிவதை உணர்ந்தாள்.

சற்று நேரத்தில் விசு அழைக்கும் குரல் கேட்டது: ''ரங்கன் மாமா! ஸீஸாவை இந்தப் பக்கம் கொஞ்சம் அழுத்துங்கோ, பிளீஸ்!''

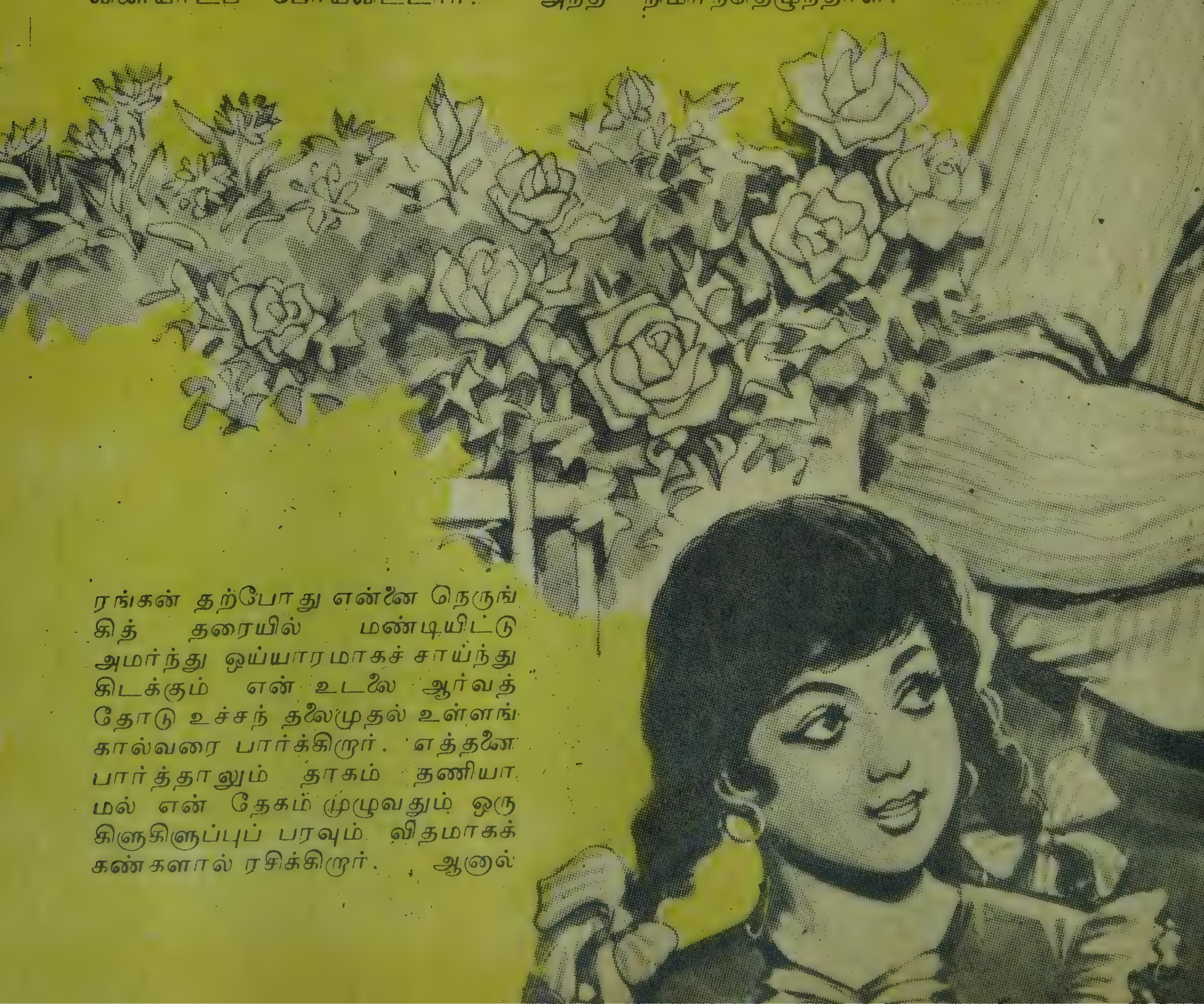
அனசூயா உடனே போட்டிக் குரல் எழுப்பினுள்: ''அழுத்தாதீங்கோ மாமா!''

''நான் ரெண்டு பேருக்கும் 'ஹெல்ப்' பண்ணறேன், நடுவிலே நின்னுக்கிட்டு'' என்றுன் ரங்கன்.

கற்பனையில் தான் காண முற்பட்ட ரங்கன் நிஜமாகவே பக்கத்தில் வந்து விட்டார். ஆனுல் அந்தக் கற்பனை ரங்கனுக்கும் இந்த அசல் ரங்கனுக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம்!

'கற்பனை ரங்கன் என்னைக் கண்டதும் நேரே என்னிடமே ஓட்டமாக ஓடி வருகிருர். ஆனுல் இவர் என்னடாவென்றுல் என் தம்பி, தங்கையுடன் விளையாடப் போய்விட்டார்! அந்த உண்மை ரங்கன் 'ஸீ-ஸா'வை இந்தப் பக்கமும் அந்தப் பக்கமுமாக ஆட்டியபடி விசுவையும், அனுவையும்தான் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிருர். கற்பனை ரங்கன் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள முடியாமல் திணறிக் கடைசியில் வந்தது வரட்டும் என்று துணிந்து என் முகத்தைத் தம் இரு கைகளாலும் அள்ளுகிருர். ஆனுல் அசல் ரங்கனுடைய கரங்கள் விசுவைத்தான் கட்டி அணைத்துத் தூக்குகின்றன. கற்பனையில் ரங்கன் குனிந்து இலேசாக இதழோடு இதழ் பதிக்க முற்படுகிருர். ஆனுல் கண்ணுக்கு மெய்யான ரங்கன் விசுவின் கன்னத்தில் பெரிதாக ஓசைப்படுத்தி முத்தமிடுகிருர். அனசூயாவின் பொருமையைய் உணர்ந்தவராய் அவளுடனும் விளையாடத் திரும்புகிருர்.'

நல்லவேளை! கற்பனையில் நாம் கண்டது போல் ரங்கன் நடந்துகொள்ளவில்லை என்ற நிம்மதி ஒரு பக்கமும் நாம் கற்பனை செய்ததுபோல் ரங்கன் நடந்து கொள்ளவில்லையே என்ற ஏக்கம் ஒரு புறமும் மீனுவின் உள்ளத்தில் 'ஸீ-ஸா' ஆட அவள் நிமிர்ந்தெழுந்தாள்.

ரங்கன் தற்போது என்னை நெருங்கித் தரையில் மண்டியிட்டு அமர்ந்து ஒய்யாரமாகச் சாய்ந்து கிடக்கும் என் உடலை ஆர்வத்தோடு உச்சந் தலைமுதல் உள்ளங்கால்வரை பார்க்கிருர். எத்தனை பார்த்தாலும் தாகம் தணியாமல் என் தேகம் முழுவதும் ஒரு கிளுகிளுப்புப் பரவும் விதமாகக் கண்களால் ரசிக்கிருர். ஆனுல்

அப்போதுதான் அவளைக் கவனித்தவன் போல், ''அடேடே! நீதான் இங்கே இருக்கிறாயா? நான் பிட்டூனியா மலர்களுக்கிடையில் ஒரு டாலியா பெரிதாகப் பூத்திருக்கிறதாக்கும் என்று நினைத்தேன்'' என்றான் ரங்கன்.

மீனாவின் முகம் குப்பென்று சிவந்தது. ஏற்கெனவே சீதோஷ்ண நிலையினால் சிவப்பேறி யிருந்த கன்னங்கள் இப்போது ப்ளம் பழங்களாயின. தன் காதலன் தனக்கு ஏமாற்றமும் அளிக்காமல் அதே சமயம் வரம்பு மீறியும் நடந்து கொள்ளாமல் இருப்பதில் அவளுக்குப் பெருமித உணர்வும் தோன்றியது. அவன் குறிப்பிட்டது என்ன என்பது அவளுக்குப் புரியாமல் போகவில்லை. அவள் அணிந்திருந்த இளம் நீல நிற காலி-ஸிந்த் புடவையில் வெள்ளை, ரோஸ், மஞ்சள் ஆகிய நிறங்களில் ஏராளமான சிறிய பூக்கள் அள்ளித் தெளித்தாற் போல் அச்சிடப்பட்டிருந்தன. அவற்றைத்தான் சிறிய பிட்டூனியா மலர்ப் படுகை என்று அவன் வர்ணித்தான். அதன் இடையில் பெரிதாகப் பூத்திருந்த டாலியா மலராக அவள் முகத்தைத்தான் அவன் ஒப்பிட்டுச் சொன்னான்.

அவளுக்கு என்ன பதில் கூறுவது என்று தெரியவில்லை. ''புடவை அம்மாவுடையது'' என்றாள். உடனே, 'என்ன இப்படி அசட்டுத்தனமாக உளறுகிறோம்? அத்தனை அழகாகப் பேசிய அவர் மனம் மகிழ்கிறாற் போல்

பளிச்சென்று இரண்டு வார்த்தைகள் சொல்லத் தெரிகிறதா எனக்கு' என்று தன்னைத் தானே நொந்து கொண்டாள்.

ரங்கன் கலகலப்பாகச் சிரித்தான். ''நமக்கென்று துணிமணிகள் ஏராளமாய் இருந்தாலும், அப்பா அல்லது அம்மாவுடையதை எடுத்து உடுத்திக் கொள்வதில் உள்ள சுகம் வருமா? என் அம்மா இறந்துபோன பிறகு நீண்ட நாட்களுக்கு நான் அம்மாவுடைய புடவையைப் படுக்கையின் மேல் விரித்தால் தான் படுத்துக் கொள்வேன் என்று அடம் பிடிப்பேனும். இந்தப் பழக்கத்தை மாற்ற என் அப்பா ரொம்பச் சிரமப்பட்டுப் போனாராம். அது குழந்தையாக இருந்தபோது. பத்துப் பன்னிரண்டு வயதுச் சிறுவனா யிருக்கையில் அப்பாவுடைய யூனிஃபார்மை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு விடுவேன். தொளபுளாவென்று இருக்கும். அப்போ அப்பா இன்ஸ்பெக்டர். க்ரீஸ் போய் விட்டது, கசங்கிவிட்டது என்று அப்பா தவியாய்த் தவிப்பார். ஆனால் என்னைக் கோபித்துக் கொள்ள அவருக்கு மனம் வராது.''

இப்படி அவன் சகஜமாக உரையாடியதும் 'அசட்டுப் பிசட்டென்று பேசினேமோ' என்ற எண்ணத்தில் ஏற்பட்ட பதற்றமெல்லாம் நீங்கப் பெற்றவளாய் மீனா சிரித்தாள். முதல்தரமான ஒரு கச்சேரியில் சங்கதிகள் உதிர்வதைக் கேட்கும்போது ஏற்படும் சுகானுபவத்தை மீனாவின் சிரிப்பிலேயும் உணர்ந்தான் ரங்கன்.

'அம்மாவின் பெட்டியைக் குடைந்து இதை எடுத்துக் கட்டிக் கொண்டது எவ்வளவு நல்லதாயிற்று' என்று எண்ணிக்கொண்டாள் மீனா. பத்மநாபன் கூடச் சொன்னார், ''அம்மாவுக்கென்று ஒன்றிரண்டு புடவைகளாவது விட்டு வையேன் மீனா'' என்று. அம்புஜம் உடனே, ''கட்டிண்டு போகட்டுமே, குழந்தைதானே!'' என்று பரிந்து பேசினாள். இதை நினைத்து உள்ளம் நெகிழ்ந்தாள் மீனா, இப்போது. 'ஒண்ணே ஒண்ணு கண்ணே கண்ணு' என்பது போல் மிக உயர்ந்த ஸெண்ட் பாட்டில் ஒன்றும் அம்புஜத்தினிடம் உண்டு. 'ப்ரிமிடிவ்' என்ற பெயரில் பாரிஸ் மாக்ஸ் ஃபாக்டர் ஸ்தாபனம் தயாரித்தது அது. ''போதும்! போதும்! வீணடிக்காதே'' என்று அம்புஜம் அலறும்வரையில் அதை எடுத்துத் தாராளமாகப் பூசிக் கொண்டிருந்தாள் மீனா. அதை வாசனை பிடித்ததுடன் அவள் மனத்தையும் படித்தவனாக ரங்கன் சொன்னான்: ''பிட்டூனியாவுக்கும் டாலியாவுக்கும் இத்தனை மணம் உண்டு என்று இதுநாள் வரையில் எனக்குத் தெரியாது!''

'உங்களுடைய உடையும் ரொம்ப ட்ரிம்மாகத்தான் இருக்கிறது' என்று சொல்லக் கொள்ளை ஆசைப்பட்டாள் மீனா. ஆனால் வாய் வரவில்லை. அதற்குப் பதில், ''ஒரு வேடிக்கை பார்த்தீர்களா! இந்த மண் வாகு, இந்த சீதோஷ்ண நிலையின் சிறப்பு இவை காரணமாக இங்கே மலர்கள் ஏராளமாய்ப் பூத்துக் குலுங்குகின்றன. தோட்டம் போடுவது கொடைக்கானலில் சிரமமான காரியமே இல்லை. ஆனாலும் வாசனை உள்ள மலர்கள் ரொம்பக் குறைவு. பார்க்கத்தான் எல்லாம் கண்ணைப் பறிக்கின்றன'' என்றாள்.

''நிஜம்தான்'' என்றான் ரங்கன்.

இருவருக்கும் மேலே என்ன பேசுவதென்று நிறையத் தெரியும். அவர்கள் பரிமாறிக் கொள்ளக் கூடிய வார்த்தைகள் மலை மலையாக இரு மனங்களிலும் குவிந்து சரியக் காத்திருந்தன. ஆனால் சரியவிட அவர்களுக்குப் பயம்.

தாராளமாய் மனத்தில் உள்ளதையெல்லாம் கொட்டித் தீர்க்க உரிய காலம் வந்து விட்டதா இல்லையா என்று நிர்ணயிக்க முடியாததால் தயக்கம். மனங்கள் ஒன்றை ஒன்று ஏற்றுக் கொண்டு விட்டன என்பது இருவருக்குமே நிச்சயமாகிப் போன விஷயம் தான் என்னும்போது இப்படி ஒரு வாய்ப் பூட்டை யார் எங்கிருந்து கொண்டு வந்து போட்டார்கள்?

''அப்பா வரவில்லையா?'' என்று அவள் கேட்டது அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அபஸ்வரமாக ஒலித்தது. ஒருவேளை அவனைத் தன்னுடன் இணைத்துச் சற்றுக் கட்டு மீறிய கற்பனையில் ஆழ்ந்ததால் குற்ற உணர்ச்சி வசப்பட்டு அவள் இயல்பாகப் பேச முடியாமல் திணறினாளோ என்னவோ? அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் ஜாதி வேற்றுமை பற்றிய எண்ணமோ, அது அவ்விருவரும் இணைசேர ஒரு தடையாக நிற்கலாம் என்ற நினைப்போ இருவருக்கும் இதுவரையில் தோன்றவேயில்லை.

'உங்களுடைய டிரஸ்ஸும் பிரமாதமாகத்தான் இருக்கிறது' என்று அவள் சொல்லி யிருந்தால் அது நூற்றுக்கு நூற்றிப் பத்துச் சதவீதம் உண்மையாகத்தான் இருந்திருக்கும். ஆஜானுபாகுவான அவன் தோற்றம் யாரையும் இரண்டாவது தடவை திரும்பிப் பார்க்கச் செய்யும் சக்தி படைத்ததாகத்தான் இருந்தது. அளவான நெற்றிக்கு மேல் குபுக்கென்று ஊற்றாகப் பொங்கிய கேசம் அலை அலையாக நவீன பாணியில்

முன்னல் வடிந்தது. அவன் அணிந்திருந்த டெர்ரிகாட் சட்டை, பாறை மேல் வழியும் நீர்போல் அவன் அகன்ற மார்பில் கீழிறங்கிச் சிறிய இடையில் பாண்டுக்குள் செருகப்பட்டிருந்தது. சட்டையில் மேலிருந்து கீழாகச் சிவப்பும் கறுப்பும் மஞ்சளுமாய் மெல்லிய கோடுகள் ஓடி அவன் உயரத்தைக் கூட்டிக் காட்டின. வயிற்றுப் பகுதியில் அந்தக் கோடுகள் சிறிதும் வளைந்து கொடுக்காமல் செங்குத்தாகவே சென்றன. ரங்கன் நன்ருகச் சாப்பிடக் கூடியவன் என்பதை நேருக்கு நேர் கண்டிருந்தாள் மீனு. ஆனல் அத்தனை 'கலோரி'களையும் அவன் தேகாப்பியாசத்தின் மூலம் வியர்வையாக வெளியேற்றிக் கொண்டுமிருந்தான் என்பதை அவன் ஒட்டிய வயிறு சுட்டிக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

''அப்பா இன்று வெளியே எங்கும் வரவில்லையாம். அறையிலேயே உட்கார்ந்து சாவகாசமாய்ப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று சொல்லி விட்டார்'' என்ருன் ரங்கநாதன். ''மிஸ்டர் பத்மநாபன் எங்கே? உன் அம்மாவையும் காணுமே?''

''அப்பா கூலிங்கிளாஸை மறந்து போய் அறையிலேயே வைத்துவிட்டு வந்து விட்டார். அதை எடுத்துக் கொண்டு வருகிறேன் என்று அம்மா போனுள். கொஞ்ச நேரம் கழித்து, 'அவள் தேடிக் கொண்டிருக்கிருள் போலிருக்கு; பார்த்துட்டு வரேன், இங்கேயே இருங்கோ' என்று சொல்லி விட்டு அப்பாவும் போனுர். இரண்டு பேரும் போய் இருபது நிமிஷங்களுக்கு மேல் ஆகப் போகிறது.'' மீனு கைக் கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள். ''இதோ இன்னும் பத்து நிமிஷங்களில் பஸ்ஸும் புறப்பட்டு விடும். நாங்க இன்னைக்கு வெளியே போன மாதிரிதான்.''

''நிதானமா வரட்டும். கறுப்புக் கண்ணுடியைத் தேடி எடுப்பதென்ருல் சுலபமான காரியமா? நேரமாகத்தான் செய்யும்'' என்ருன் ரங்கன். குரலில் கிண்டல் எட்டிப் பார்த்தது. ''அதுவும் மாமாவும் மாமியும் சேர்ந்து தேட ஆரம்பிச்சுட்டாங்கன்னு அவங்களுக்கு நேரம் போறதே தெரியாது!''

கல கலவென்று சிரித்தாள் மீனு. ''இளைஞர்களுக்காகப் பெரியவர்கள் அநுசரித்துப் போவது பற்றி ஆயிரம் சொல்கிருர்கள். ஆனல் பெரியவர்களுக்காக இளம் வயதினர் எவ்வளவு தூரம் பக்குவமாக நடந்து கொள்ளுகிருர்கள் என்பது பற்றி யாருமே சிந்திப்பதில்லை'' என்ருள்.

''மாமி ரொம்பக் கெட்டிக்காரி. கல்யாண வயதில் பெண் இருந்தும் இன்னமும் தன் கணவரைக் கட்டிப் போட்டு வைத்திருக்கிருள் பார்! அது அன்புக் கயிறு. அதனுல்தான் அறுபடாமல் இருக்கிறது!''

''என் அப்பா தங்கமான குணமுள்ளவராய் இருப்பதால் அவள் அவருக்கு அடிமையாகிக் கிடக்கிருள் என்று ஏன் சொல்லக் கூடாது?'' என்ருள் மீனு.

''இரண்டும்தான்'' என்ருன் ரங்கன். ''ஒரு கையை வீசினுல் சத்தம் வருமா?'' என்று கேட்டவன், ''அனு! விசு! வாங்க, போகலாம்'' என்று அழைத்தான்.

''அப்பா வரட்டும்'' என்ருன் விசு.

''அப்பா வந்துடுவாங்க. நாம் போய்க்கிட்டே இருக்கலாம். பஸ் கிளம்பப்போகுது. ஹாரன் அடிச்சாச்சு, பாரு. நாம் சீக்கிரமாப் போய் அவங்களுக்காகப் பஸ்ஸை இரண்டுநிமிஷங்கள் நிறுத்தி வைக்கலாம்.''

எல்லோரும் கேட்டுக்கு வெளியே நின்ற பஸ்ஸை நோக்கி நடந்தார்கள்.

கொடைக்கானலுக்கு வந்த தினத்திலிருந்து தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்வதில் மீனுவின் சிரத்தை படிப்படியாக அதிகரித்துக் கொண்டே வந்திருப்பதை ரங்கன் கவனித்துத்தான் இருந்தான். அதெல்லாம் தனக்காகத்தான் என்பதும் அவனுக்கு நிதர்சனமாகத் தெரிந்திருந்தது. இதற்கு நன்றி தெரிவிக்கும் விதமாக ஏதேனும் தான் கூற வேண்டும், செய்ய வேண்டும் என்று துடிப்புடன் காத்திருந்தான். அது அதிகப் பிரசங்கித்தனமாக அமைந்துவிடாமல் இயல்பான காரியமாகவும் இருக்க வேண்டும், நெஞ்சையும் தொட வேண்டும். அதற்கு இப்போது ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அவர்கள் பஸ்ஸை நோக்கிச் சென்றபோது வழியில் ஒரு வேலி. அதில் மூங்கில் பிளாச்சுக்கள் லவலேசமும் தெரியாதவாறு ரோஜா, அடர்ந்த கொடியாகப் படர்ந்து கொத்துக் கொத்தாகப் பூத்துக் குலுங்கிக் கொண்டிருந்தது. வேலிக்கு அப்பால் மலர்த் தோட்டம். தோட்டமா அது? இல்லை, மலர்க் காடு!

அரசி எலிஸபெத்தின் பெயரைத் தாங்கி நின்ற அரிய பெரிய கருஞ்சிவப்பு நிற ரோஜா முதல் நாம் அன்ருடம் பார்க்கும் சாதாரண ரோஜா வரையில் பல ரகங்கள், பல நிறங்கள். அவை தவிர வேறு பலப் பல விதமான மலர்ச் செடிகளும் பயிர் செய்யப் பட்டிருந்தன.

'ஹை ஜம்ப்' தாண்டிப் பழகிய தாலோ என்னமோ ரங்கன் வெகு

லாகவமாக அந்த வேலியைத் தாண்டி அப்பால் சென்றான். கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் ஒரு செக்கச் சிவந்த ரோஜாவைப் பறித்துக் கொண்டு இப்பால் பாய்ந்தான். கறுப்பு ஸ்வெட்டரைச் சரியாக அணியாமல் ஒரு சால்வை போல் ஒயிலாகத் தோள்களில் போர்த்திக்கொண்டிருந்த மீனாவை நெருங்கினான். ''உன் கேசத்தோடு ஸ்வெட்டரும் கறுப்பாக இருப்பதால் தலையில் ஒரு பக்கமாக இந்த மலரைச் சூடிக் கொண்டால் எடுப்பாக இருக்கும்'' என்று சொல்லியபடியே ரோஜாவைக் கொடுத்தான் ரங்கன். தன் இரு கைகளையும் நீட்டி அம்மலர்களை வாங்கிக்கொள்கையில் அவன் கரத்தையும் சேர்த்துப் பற்றினாள் மீனா. பற்றிய கரத்தை இலேசில் விடுவதாகவும் இல்லை. அவன் வியப்பும் நிறைவுமாக அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். ''ரோஜாக்கள் இதுமாதிரி ஆயிரக் கணக்கில் இருக்கின்றன. கொடுக்கிற கை தானே முக்கியம்'' என்றாள் மீனா.

''ரங்கன் மாமா! பூப் பறிக்கக் கூடாதுன்னு போர்டு போட்டிருக்கு'' என்றாள் அனசூயா.

''எச்சரிக்கைப் பலகைகள் எப்போதுமே பொதுமக்களுக்காகத்தான்'' என்றான் ரங்கன். ''விசேஷத் தகுதி பெற்றவர்கள் எச்சரிக்கையைப் புறக்கணிக்கலாம். 'உத்தரவின்றி உள்ளே வரக்கூடாது' என்று போட்டிருக்கும். என் அப்பா தயங்குவாரா? அவர்தான் டி. ஐ. ஜி. ஆச்சே!''

''அது சரி ஆனால் நீங்க சாதாரண போலீஸ்காரர் கூட இல்லையே?'' என்றாள் அனசூயா.

''நான் எனக்காகப் போகவில்லையே? உன் அக்காவுக்காகத்தானே வேலியைத் தாண்டினேன்!''

''அவள் ரொம்பப் பெரிய மனுஷியாக்கும்?''

''இல்லையா பின்னே? ஷி இஸ் எ பியூட்டி குவீன்'' என்றான் ரங்கன். சொன்னவுடன், 'அப்பாடா! இந்த வார்த்தைகளைக் கூற ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம் அகப்படாதா என்று எத்தனை நாட்கள் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது'' என நினைத்துக் கொண்டான்.

மீனா மெய்சிலிர்த்து நின்றாள்.

* * *

'கோக்கர்ஸ் வாக்'கில் பஸ் அரை மணி நேரம் நிற்கும் என்று டிரைவர் சொன்னான். அப்புறம் ஏரிக்குப் போகிறதாம். ஹோட்டலுக்கே சொந்தமான — அங்கு தங்கியிருப்பவர்களின் சௌகரி

தெரிந்த விளையாட்டு: தெரியாத விவரம்

7. மல்யுத்தம்

□ மல்யுத்தச் சரித்திரத்திலே இக்கார் சிங்குக்கும் காலு பயில்வானுக்கும் நடைபெற்ற பந்தயம் பிரசித்தமானது. இக்கார் சிங் உருண்டு திரண்டு வளர்ந்த இக்கார் மரத்தை வேரோடு பிடுங்கி எறியும் ஆற்றல் படைத்தவன். ஆகவே, அவனுக்கு இக்கார் சிங் என்ற நாமமே கிட்டிவிட்டது. ஆனால் காலு பயில்வான் இக்கார்சிங்கைத் தோல்வியடையச் செய்துவிட்டான்!

□ மல்யுத்த வீரர் குலாம் பயில்வான் கடல் கடந்து சென்று ஐரோப்பாவில் மல்யுத்தப் போட்டிகளில் வென்று புகழ் நாட்டியவன். காமா இந்தக் குலாம் பயில்வானின் சிஷ்யர்.

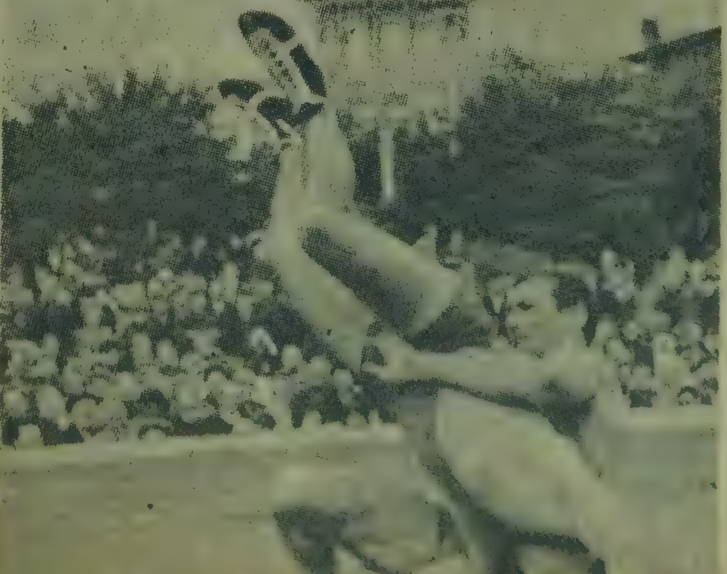
□ பிரசித்திபெற்ற காமா லண்டனுக்குச் சென்ற குழுவில் இடம்பெற்றும் போட்டியில் கலந்துகொள்ள முடியவில்லையாம். 'உயரம் கம்மி; உடல்வாகு போதாது' என்று போட்டியில் காமாவைச் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் காமா மனம் தளர்ந்துவிடவில்லை. லண்டன் தியேட்டர் ஒன்றில் வாரம் 250 பவுன் சம்பளத்தில் சேர்ந்துகொண்டு, மல்யுத்த வீரர்களுக்குச் சவால் விடுத்தார். "என்னுடன் ஐந்து நிமிஷங்கள் மல்யுத்த மைதானத்தில் தாக்குப் பிடிப்பவர்களுக்கு ஐந்து பவுன் பரிசு'' என்று வெளியிட்டார். பல மல்யுத்த வீரர்கள் இரண்டு மூன்று நிமிஷங்களுக்கு மேல் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை. இந்தச் சமயத்தில்தான் உலகப் புகழ்பெற்ற செபிஸ்கோவுக்கும் காமாவுக்கும் மல்யுத்தப் போட்டியை நடத்த லண்டனில் உள்ள மல்யுத்த கமிட்டியினர் முன் வந்தனர். ரஷ்ய மல்யுத்த வீரரைத் தோல்வியடையச் செய்து செபிஸ்கோ அப்பொழுது புகழேணியின் உச்சியில் இருந்தார். மூன்று மணி நேரம் நடந்த போட்டியில் செபிஸ்கோ அடிக்கடி பாயின் ஓரம் ஓடி அபயம் தேடினார். காமாவின் அடி தாளாமல் செபிஸ்கோ திணறினார். ஆட்டம் அன்று வெற்றி தோல்வியின்றி முடிந்தது. மறுநாள் ஆட்டம் 'தொடரும்' என்று போட்டார்கள். ஆனால் செபிஸ்கோ அந்த மைதானம் பக்கம் மறுநாள் திரும்பினால்தானே? காமாவுக்கு உலக மல்யுத்த வீரர் பட்டம் சூட்டப்பட்டது.

1928ம் ஆண்டில் பாடியாலா மகாராஜாவின் முயற்சியில் காமாவுக்கும் செபிஸ்கோவுக்கும் அந்த முற்றுப்பெறாத போட்டி தொடர்ந்தது. இரண்டரை நிமிஷங்களில் செபிஸ்கோவைத் தோல்வியடையச் செய்தார் காமா. 'அப்பா காமாவா! அந்த நவீன வீரன் இடிபோன்று தாக்குபவராயிற்றே!' என்று செபிஸ்கோ அன்று அலறினாராம்.

□ நைல் நதியின் கரையில் அமைந்துள்ள பிரமிட்களில் மல்யுத்தக் காட்சிகளைக் காணலாம். கி. மு. 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே எகிப்தியர்கள் மல்யுத்தப் போட்டிகள் நிகழ்த்தியுள்ளனர்.

—குண்டுமணி

படம்: ரஷ்ய வீரர்களின் மல்யுத்தம்.

யத்துக்காக உள்ள அந்தப் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கியவர்களில் பெரும்பாலோர், 'கோக்கர்ஸ் வாக்' என்ற அந்தக் குறுகலான நடை பாதையில் இந்த மூலையிலிருந்து அந்த மூலைக்கு விடுவிடுவென்று பத்து நிமிஷங்களில் நடந்து போய் விட்டார்கள். ''அரை மணி நேரம் இங்கே எதற்குத் தாமதிக்கிறது?'' என்று அவர்களில் சிலர் கேட்டுக்கொண்டார்கள். மீதமிருந்தவர்கள் நிதானமாக நடந்தபோதிலும் பஸ் ஹாரன் அடித்துக் கிளம்பப் போவதை அறிவிக்கும் முன்னர் போய்ச் சேர்ந்து விட்டார்கள். கடைசி ஆசாமியாகத் தென்பட்ட ஒருவர், பத்மநாபனை நோக்கி, ''என்னங்க நீங்க வரலையா?'' என்று விரைந்து சென்று கொண்டே வினவினர்.

''நாங்க இன்னிக்கு ஏரிக்கு வரலை. டிரைவரிடம் சொல்லிடுங்கோ'' என்று அவர் பின்னல் கத்தினர் பத்மநாபன். பிறகு ரங்கன் பக்கம் திரும்பி, ''கொடைக்கானல், ஊட்டி என்று வந்துவிட்டு, பரக்கப் பரக்க எல்லாத்தையும் ஓடுகிற ஓட்டத்தில் பார்த்து முடிக்கிறதிலே எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. இரண்டு மூன்று இடங்களை நாம் காணும்லே இருந்து விட்டாலும் பாதகமில்லை. பார்ப்பதை நன்ருக ஆற அமர இருந்து மனசில் வாங்கிக் கொள்ளணும். என்ன சொல்கிருய்?'' என்ருர்.

''ஐ அக்ரீ'' என்ருன் ரங்கன், மீனுவை ஊடுருவி நோக்கியபடி. ''எனக்கென்னவோ இங்கு ஒரு காட்சியை நாள் முழுதும் என்ன, வாழ்நாள் முழுதும் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தாலும் அலுப்புத் தட்டாது என்றே தோன்றுகிறது.''

'நிலைமை முற்றிவிட்டது' என்று எண்ணிக் கொண்டார் பத்மநாபன். மீனு — ரங்கன் விஷயத்தில் தாம் கொஞ்சம் அசட்டையாக இருந்து விட்டது மிகப் பெரிய தவரு அல்லது மாபெரும் நன்மையா என்று அவருக்கே புரியவில்லை.

குழப்பத்திலிருந்து விடுபட அவர் கோக்கர்ஸ்வாக்கை யொட்டியிருந்த அற்புதமான காட்சிப் பக்கம் பார்வையைச் செலுத்தினர். அந்தக் குறுகலான நடைபாதை மூன்று நான்கு வளைவுகளைக் கொண்டது. ஒவ்வொரு வளைவிலும் இயற்கைக் காட்சி மாறியது, ஒன்றை யொன்று தூக்கியடிக்கும் வகையில். பாதையின் ஒரு பக்கம் மேடாக இருந்தது. அதன் மேல், வரிசையாகப் பாதை நெடுகிலும் விசாலமான தோட்டங்களுடன் கூடிய ஐந்தாறு வீடுகள்; நோயாளிகளுக்கென ஒரு விடுதி. பாதையின் மறுபக்கம் அதள பாதாளம், ஆருயிரம் அடி பள்ளம்! பாதுகாப்புக்கென்று ஒரு முள் வேலி கூடக் கிடையாது!

வேலி போடாததால் ஆபத்து அதிகம்தான் என்ருலும் வேலி போட்டிருந்தால் இயற்கையுடன் மனம் முழுமையாக ஒன்ற அது தடையாகத்தானிருந்திருக்கும் என்பதை மறுக்க முடியாது.

''இங்கிருந்து பைனுகுலர்ஸில் பார்த்தால் மதுரைகூடத் தெரியுமாம். என்னுடைய டெலி லென்ஸையாவது கொண்டு வந்திருக்கணும் நான். அதைக் காமிராவில் பொருத்தி உங்களுக்கு மதுரையைக் காட்ட முடிந்திருக்கும்'' என்று கூறியபடியே ரங்கன் தனது ஆஸாஹி பென்டாக்ஸ் காமிராவின் உறையை நீக்கிச் சில தடவைகள் 'கிளிக்' செய்தான். இயற்கைக் காட்சிகள், பத்மநாபன் குடும்பம் இவற்ருேடு மீனு தனியாக ஒன்றிரண்டு 'ஸ்னேப் ஷாட்'டுகளில் சிக்கிக் கொள்கிற மாதிரியும் காமிராவைத் துரிதமாகவும் ஒரு நிபுணன் என்று அநுமானிக்கக்கூடிய வகையிலும் கையாண்டான்.

''பில்லர் ராக்ஸிலும் ராக் ஆஃப் விஷனிலும் நாம் பார்த்த காட்சிக்கும் இதற்கும் என்ன வித்தியாசம்? சொல்லு, பார்க்கலாம்!'' என்ருர் பத்மநாபன்.

''நான் சொல்றேன்'', ''நான் சொல்றேன்'' என்று ஒவ்வொருவரும் ஒரு விஷயம் சொன்னுர்கள். ஆனுல் அம்புஜம்தான் முக்கியமான வேற்றுமையைக் குறிப்பிட்டாள். ''அங்கே கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் மலை முகடுகளையும், காடுகளையும், பள்ளத்தாக்குகளையும் பார்த்தோம். இங்கே கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் சமவெளியைப் பார்க்கிறேம்'' என்ருள்.

''கரெக்ட்'' என்று ஆமோதித்தார் பத்மநாபன். ''நடுநடுவே மண்மேடுகள் மாதிரி சில குட்டி மலைகள் தென்படுகின்றன பார்!''

''பேசிண்டே இங்கே நடக்கப்படாது! ஆபத்து! அதோ, பாருங்கோ அனு ஓரமாய்ப் போறதை!'' என்ற அம்புஜம் அனசூயாவை அதட்டினுள். ''அடியே! இந்தண்டை வா! ஓரமாப் போனுல் காலை முறிச்சுடுவேன்!''

அவள் மிரட்டலில் குழந்தை பயந்ததால்தானே என்னவோ அந்த அசம்பாவிதம் நடந்து விட்டது. ''ஐயோ!'' என்று எல்லோருடைய வாயிலிருந்தும் வார்த்தை வெளிப்பட்ட அதே சமயத்தில் அனைவருக்கும் பீதியில் வயிறு முதுகெலும்போடு சேர்ந்து ஒட்டிக் கொண்டது போலாயிற்று. (தொடரும்)

16. தேவ தூதன்

அனசூயா விழுந்த இடத்திலிருந்து ''அம்மா! அம்மா!'' என்று கூச்சல் கேட்டதும் எல்லாருக்கும் ஒரு சில வினாடிகளுக்கு நின்றுபோன மூச்சு திரும்பவும் வந்தது.

ரங்கன், ஒரு போலீஸ்காரரின் மகன் என்பதை நிரூபிப்பது போல் கண்டிப்புடன் ஆனால் அமைதியாகப் பேசினான்:

''மீனு! மாமியையும் விசுவையும் பார்த்துக் கொள். இந்த இடத்தை விட்டு நீங்க மூணு பேரும் அசையக் கூடாது'' என்று உத்தரவிட்டான். தோளிலிருந்து தொங்கிய காமிராவைக் கழற்றி மீனுவிடம் தந்துவிட்டு, ''வாங்க ஸார்!'' என்று பத்மநாபனை அழைத்துக் கொண்டு சத்தம் வந்த எல்லைக்கு விரைந்தான்.

"ஸைக்கோ ஸாரநாதன்"

கி.ராஜேந்திரன்

''என் காலைக் கெட்டியாகப் பிடிச்சுக்குங்க'' என்று கூறிப் பாதையில் குறுக்கே விழுந்தான். அவன் தலை, கழுத்து, மார்பு என்று படிப்படியாக அந்தப் பாதை விளிம்பில், மலைச் சரிவில் இறங்கிக் கொண்டேயிருந்தது. அவன் உருவம் மறைய மறைய மீனுவுக்குத் தன் தங்கையைப் பற்றிய துயரத்துடன் அவனைப் பற்றிய கவலையும் சேர்ந்து கொண்டு இரண்டும் பாரமாக நெஞ்சை அழுத்த ஆரம்பித்தன. அம்மாவின் தோள்களில் முகம் புதைத்தாள். விசுவை ஒரு கையால் பற்றிய அம்புஜம், பாறையாகத் தன்னைச் சிரமப்பட்டு மாற்றிக் கொண்டாள். மனம் மட்டும் பாகாய் இளகிக் கொதி விட்டு, ''குறிஞ்சி ஆண்டவனே! முருகா! காப்பாற்று!'' என்று திரும்பத் திரும்பக் கூறிக் கொந்தளித்தது.

பத்மநாபன் ரங்கனின் கால்களைத் தரையோடு அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டார். அவன் கீழ் நோக்கி முன்னேற முயன்ற போது இலேசாகக் கரங்களைத் தளர்த்தினார். மற்றச் சமயங்களில் அவன் ஒரேயடியாகச் சரிந்து விடாதிருக்கத் தமது பாரத்தை அவன் கால்கள் மீது சுமத்தினார்.

''அனு! இதோ, நான் வந்துட்டேன் பாரு! பயப்படாதே!'' என்று ரங்கன் கூறுவது பள்ளத்திலிருந்து கேட்டபோது மேலே இருந்தவர்களுக்குத் துளி நம்பிக்கை பிறந்தது. லவலேசம்தான். இன்னும் எத்தனை பெரிய கண்டங்களிலிருந்து அவர்கள் மீண்டு வரவேண்டும்! நினைத்தாலே குலை நடுக்கமாய் இருந்தது. 'அந்தப் பக்கத்தில் செங்குத்தான சரிவாயிராமல் சற்றுச் சாய்மானமாக உள்ளதா? அங்கே ஏதோ பாறையின்மேல் அனு விழுந்திருக்கிறாளா? காயம் படாமல் இருக்குமா அவளுக்கு? அல்லது அந்தச் சரிவில் ஏதோ புதர்களில் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறாளா? முட்கள் சிராய்த்து விட்டிருக்குமா? ஏதாவது ஒரு கிளையைப் பிடித்துத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறாளோ? ரங்கனின் பிடியில் அவள் சிக்குவாளா? கைக்கெட்டும் தொலைவில்தான் அவள் இருக்கிறாளா? கைக்கு எட்டினால் அவள் புதரை விட்டு விட்டு இவன் கரத்தைப் பற்றும்போது பதற்றமடையாமல் இருக்க வேண்டுமே? இருவரில் ஒருவர் சற்று நடுங்கினாலும் கை நழுவிவிட நிலைமை விபரீதமாக மாறி விடுமே!

'ஐயோ! ஒன்றா இரண்டா? ஆறாயிரம் அடி பள்ளம்!... குறிஞ்சி ஆண்டவனே முருகா!'

''அனு! பயப்படாதே, கண்ணா! அந்தக் கிளையில் உன் பிடியைத் தளர்த்தாதே! நான் பிடிச்சுக்கறேன் உன் கையை. என்ன சரிதானா? அப்பா அம்மாகிட்டே கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பிச்சுடறேன் உன்னை. நீதான் தைரியசாலியாச்சே! குட் கேர்ல்! குட் கேர்ல்!''

அவளுக்குத் தைரியம் சொல்லிப் பேசிக் கொண்டேயிருந்தான் ரங்கன் என்பது மேலே இருந்தவர்களுக்குப் புரிந்தது. அனுவுக்குத் தைரியம் ஏற்பட்டதோ என்னவோ, இவர்களுக்கு அணுவளவும் உண்டாகவில்லை.

''ஸார்! இன்னும் கொஞ்சம் இறங்கணும் நான்'' என்றான் ரங்கன். ஏற்கெனவே அவன் சரீரத்தில் பாதிப் பங்கு அந்தப் புறத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்ததால் கட்டுமஸ்தான தேகம் உடையவனான அவன் பளுவைப் பத்மநாபன் உணரத் தொடங்கிவிட்டிருந்தார். ஆனால் தரையும் எடையில் ஒரு பங்கைத் தாங்கியதால் அவரால் சமாளிக்க முடிந்தது. இப்போது இன்னும் இரண்டு அங்குலம் கீழே தலைகுப்புற அவன் சரிகிறானே! பத்மநாபன் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு தம் பிடியை விடாதிருந்தார். நல்லவேளை, அவர் ஒரு காலை உதைத்து ஊன்றிக் கொள்ள வசதியாக ஒரு பாறை இருந்தது. ரங்கனுடைய இடுப்பும் அந்தப் பள்ளத்துக்குள் முழுமையாக மறைந்து விட்டது.

ஒரு குழந்தைக்கு வந்த ஆபத்து இப்போது இன்னும் இரண்டு பெரியவர்களையும் தொற்றிக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தாள் அம்புஜம். பத்மநாபனின் பிடி சற்றுத் தளர்ந்தால், அல்லது பயத்தில் வியர்த்துவிட்டு உள்ளங்கை சற்று வழுக்கினால், அதே சமயம் பாறையை உதைத்துக் கொண்டிருக்கும் காலும் நிலைதடுமாறி விடலாம்!......அவ்வளவுதான்... மூவருமே அதள பாதாளத்துக்குப் பயணப் படக்கூடும்! 'குறிஞ்சி ஆண்டவனே!

முருகா!' அம்புஜத்தின் கண்கள் அவள் மாங்கல்யத்திலிருந்த சிவலிங்கத்தை நீரால் அபிஷேகம் செய்தன.

''ஸார்! அனுவைக் கெட்டியாகப் பிடிச்சுக்கிட்டேன்! இனிமே மெல்ல என்னை மேலே இழுங்க! அவசரப்படாதீங்க! நிதானமா!'' என்றான் ரங்கன். பத்மநாபன் அவ்வாறே செய்தார். ரங்கனும் அவருடன் இயன்றமட்டும் ஒத்துழைத்தான். ஒரு கையால் அனுவைப் பிடித்துக் கொண்டே, இடக் கரத்தை மலைச் சரிவில் ஊன்றிப் பின்னோக்கி உடலை உந்தித் தள்ளினான். பத்மநாபன் முட்டுக் கொடுத்தாற் போல் தம் காலை ஊன்றிக் கொண்டிருந்த பாறை இலேசாய் அசைந்து கொடுப்பதைப் பார்த்த போது குடல் நடுக்கம் ஏற்பட்டது அம்புஜத்துக்கு. ஆனால் தெய்வச் செயலால் அது இறுதி வரை இடம் பெயராமல் நிலைத்து நின்றது. ரங்கன் பாம்பாக இப்படியும் அப்படியும் நெளிந்து பின்னுக்கு வந்தான். ''அனு! இனிமேல் நீ அந்தக் கிளையைப் பிடிச்சுக்க வேண்டாம்! மேலே இருக்கே, அந்தப் புதரைப் பிடிச்சுக்கணும்! நான் உன்னை விட்டுட மாட்டேன், பயப்படாதே!'' என்றான் ரங்கன்.

அந்தப் பயங்கரச் சொப்பனம் மேலும் ஓரிரு நிமிஷங்களுக்கு நீடித்தது. இப்போது ரங்கன் இடது கையைச் சாலை விளிம்பில் நன்கு ஊன்றிக் கொண்டிருந்தான். இதுகாறும் தரையோடு தரையாக இருந்த அவன், இப்போது தவழும் குழந்தையின் நிலையில் தன் முழங்காலை மடக்கி உடலை உயர்த்தியிருந்தான். வலது கரம் இன்னமும் பள்ளத்துக்குள்ளேதான் இருந்தது. மெல்ல மெல்ல அது உயர்ந்தபோது அனுவின் கேசமும் பிறகு நெற்றியும் முகமும் கழுத்தும் தோள்களும் படிப்படியாகத் தெரியலாயின.

அம்புஜம் அதற்கு மேல் அடங்கியிருக்க மாட்டாதவளாய், கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டிருந்த தாலியை மார்பில் தவழ விட்டுப் புடவைத் தலைப்பை இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டு ஓடினாள். அனசூயாவை அள்ளி எடுத்துக் கொண்டு சாலையின் பத்திரமான எதிர்ப் பக்கத்துக்கு வந்து கட்டி அணைத்து முத்தமிட்டுக் கண்ணீர் சொரிந்தாள்.

பாண்ட்டையும் சட்டையையும் தூசி போகத் தட்டிக் கொண்டே ரங்கன் நிமிர்ந்தான். ''உனக்கு நான் ரொம்பக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன் தம்பி!'' என்று கூறிப் பத்மநாபன் அவன்

இரு கரங்களையும் எடுத்துத் தம் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டார். பட்ட சிரமத்தாலும் பயத்தாலும் பத்மநாபனுக்கு உடலெல்லாம் நனைந்திருந்தது. ஆயின் தன் உள்ளங் கைகளை ஈரமாக்கியது வியர்வை அல்ல; கண்ணீர்தான் என்பதை உணர்ந்தான் ரங்கன். ''என்ன ஸார், இது!'' என்றான் ரங்கன் கலக்கத்துடன்.

''ஆபத்தை ஏற்படுத்துகிற ஆண்டவன் உன்னை மாதிரி ஆபத்துதவிகளையும் சமயத்துக்கு அனுப்பி வைக்கிறாரே, அதுதான் அதிசயம்'' என்றார் அவர்.

''ஆபத்துக்கு உதவ வேண்டியது எந்த மனுஷனுக்கும் கடமைதானே? 'ஆண்டவனுடைய தூதன்' அது இதுன்னு சொல்லி நான் செய்ததைப் பெரிசு படுத்தாதீங்க. பெரிய கண்டம் அனுவுக்கு வந்தது; தப்பிப் பிழைச்சாள். கடவுளுக்கு நன்றி செலுத்துங்க.'' அடக்கமாகப் பேசினான் ரங்கன்.

அனுவை மடியில் போட்டுக் கொண்டிருந்த அம்புஜமும், கைகளைப் பிசைந்து கொண்டிருந்த மீனாவும் திருதிருவென்று விழித்துக் கொண்டு நின்ற விசுவும் இருந்த இடத்துக்கு மற்ற இருவரும் போய்ச் சேர்ந்தனர்.

இவர்களுக்கு முன் பின் அறிமுகமில்லாதவர்கள் யாரோ சிலர் அப்போது அந்தப் பக்கமாகப் போனார்கள். கலவரமடைந்த நிலையில் இவர்கள் இருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு, ''என்னங்க? என்ன ஆச்சு?'' என்று வினவினார்கள்.

''ஒன்றுமில்லை, குழந்தை விழுந்துடப் பார்த்தா, தெய்வாதீனமா தப்பிச்சுட்டா. ஆனா எல்லாருமே ரொம்பப் பயந்துட்டோம்; அவ்வளவுதான்'' என்றான் ரங்கன்.

''என்னங்க இதைப்போய் 'ஒண்ணுமில்லை, அவ்வளவுதான்'னு இலேசாச் சொல்லிட்டீங்க? ஜாக்கிரதையா இருக்கப்படாது? பூமியிலே பால் கொட்டிப் போச்சுன்னா பிறகு அள்ள முடியுங்களா?'' என்றார் ஒருவர். மற்றொருவர் ''குழந்தைங்களைக் கண்டிச்சுத்தான் வளர்க்கணும்; ரொம்ப இடம் தராப்படாது. தந்தால் இப்படித்தான் ஏதாவது இடைஞ்சல் பண்ணி வைக்கும்'' என்றார்.

இவர்களின் வயிற்றெரிச்சலைக் கொட்டிக்கொண்டு அந்தக் கோஷ்டி போய்ச் சேர்ந்ததும், ''இவர்களை யார் அறிவுரை வழங்க அழைத்தார்கள்?'' என்று முணுமுணுத்தாள் மீனா.

ரங்கன் சூள் கொட்டினான். ''ஏதோ அவங்களுக்கும் பொழுது போகணுமில்லே? சொல்லிட்டுப் போறானுங்க. இவன் சொன்னதைக் கேட்டதும் எனக்கு ஒரு விஷயம் ஞாபகம் வருது. நானும் அப்பாவும் மலை ஏறி வந்துக்கிட்டிருந்தோமா? அப்போ வழியில் ஸில்வர் காஸ்கேட் கிட்டத்தில் கணவனும் மனைவியுமா அமெரிக்கர் இருவர் காரை நிறுத்திட்டுச் சாலை ஓரமா ஒரு மதகு மேல் உட்கார்ந்து பேசிக்கிட்டிருந்தாங்க. இன்னொரு பக்கம் சாலை ஓரச் சுவர்மேலே அவர்களோட பையன் நடந்துக்கிட்டிருந்தான். சர்க்கஸில் கயிற்றின் மேலே 'பாலன்ஸ்' பண்ணுவாங்களே அப்படி அவன் நடக்கிறான். அந்தப் பக்கம் அப்படி ஒண்ணும் ஆழம் இல்லே. அந்தத் தைரியத்திலேதான் அவங்களும் மகனை அதுக்கு அனுமதிச்சிருக்காங்க போலிருக்கு. பஸ் நிற்கவே நாங்களும் சற்று இறங்கினோம், அருவி கொட்டற அழகைப் பார்த்து ரசிச்சுட்டுப் போகலாம்னு. அந்தச் சமயத்திலே இப்போ வந்தாங்களே இதே மாதிரிதான் சம்பந்தமில்லாத ஒருவன் பாய்ஞ்சு வந்து அந்தப் பையனை அலாக்காகத் தூக்கினான். நேரே அவன் பெற்றோரிடம் கொண்டு வந்து சேர்ப்பிச்சான். 'பிள்ளையை இப்படித் தனியா விட்டுட்டுப் பேசிக் கிட்டிருக்கீங்களே? விழுந்து வெச்சா என்ன கதி'ன்னு ஒரு குட்டிப் பிரசங்கம் நடத்திட்டுக் கிளம்பினான்.

''இவங்க அவனை விடலை. நிறுத்தி வைச்சு, 'எங்க பிள்ளையைப் பற்றி எங்களுக்கில்லாத கவலை உனக்கு என்னய்யா வந்துடுச்சு'ன்னு முகத்திலே அடிக்கிற மாதிரி கேட்டுட்டாங்க. அப்புறம், அவன் தன் அரை குறை இங்கிலீஷை விழுங்கிட்டுத் தமிழிலேயே அவங்களைத் தைரியமாய்த் திட்டித் தீர்த்துட்டுப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

''அந்தக் குழந்தையோட அப்பா என்னைப் பார்த்து என்ன சொன்னார்னு நினைக்கிறீங்க? 'என் மகனுக்கு இது வரையில் பயம் என்றாலே என்னன்னு தெரியாமல் இருந்தது. இப்போ அவன் சொல்லிக் கொடுத்துட்டுப் போயிட்டான்' என்றார். நான் அசந்துட்டேன். ஆனா யோசிச்சுப் பார்த்தபோது அவங்களோட அந்த ஸைகாலஜியை என்னால் புரிஞ்சுக்க முடிஞ்சுது. எச்சரிக்கையா இருக்கணும்பாங்க; ஆனால் பயமுறுத்த மாட்டங்க.''

''அமெரிக்கர்கள் குழந்தைங்களை வளர்க்கற விதமே அலாதி'' என்றார் பத்மநாபன். ''அப்படித்தான் இன்றைக்கு அனுகூட பயப்படாமே தைரியமா இருந்தாளே, அமெரிக்கன் கேர்ல் மாதிரி! இல்லையாடா கண்ணா?'' என்று மகளைக் கொஞ்சித் தேற்றினார்.

ஆனல் அனசூயாவோ தொடர்ந்து விசும்பி விசும்பி அழுது கொண்டுதா னிருந்தாள்.

''குழந்தை ரொம்பத்தான் அரண்டு போயிட்டாள்'' என்று சொல்லி, தளர்த் திய கரங்களை மீண்டும் அவளைச் சுற்றி இறுக்கிக் கொண்டாள் அம்புஜம். ''வேண்டாண்டி, கண்ணூ வேண் டாம்!''

''எனக்கு ஒண்ணும் பயமில்லே'' என் ருள் அனசூயா விம்மியபடியே.

''அதுதான் சமர்த்துக்கு அடை யாளம். பயமில்லேன்ஞ பிறகு ஏன் அழறே? நிறுத்திடு'' என்ருன் ரங்கன்.

''நான் கீழே விழுந்துட்டதுக்காகப் பயந்து போய் அழலே மாமா! சித்தே முன்னடி இந்தச் சரிவிலே மாட்டுக் காரப் பயல்கள் போறதைக் கூட நீங்க எனக்குக் காண்பிக்கலேயா?''

''ஆமாம், ஆமாம்'' என்ருன் ரங்கன். இந்தக் கலாட்டாவில் அவன் அதை மறந்தே விட்டிருந்தான். ஆனல் சிறுமி அனு நினைவு வைத்திருந்தாள். கோக் கர்ஸ் வாக் என்ற அந்தப் பாதைக்குள் நுழைந்ததுமே முதன் முதலில் ரங்க னுடைய கவனத்தைக் கவர்ந்தது அந்த விஷயம்தான். ஆச்சரியத்துடன் அவன் அதை அனசூயாவுக்கும் சுட்டிக் காட்டி யிருந்தான்.

''இந்த மலைச் சரிவு ஆறுயிரம் அடி ஆழம்! கிடுகிடு பள்ளம் என்று நாம் பயப்படுவோம். ஆனல் அதோ அந்த மாடுகளைப் பார்த்தாயா? தைரியமா இறங்கிப் போறது! அதோ, ஒரு கிழி சல் ஸ்வெட்டரைப் போட்டுண்டு, கையில் கோலோடு மாட்டுக்காரப் பய லும் சரிவில் இறங்கி நிற்கிருன் பார்! என்ன தைரியம்!''

'கோக்கர்ஸ் வாக்'கை யொட்டிய சரிவிலும் மாடுகளுக்குத் தெரியும், எங்கே செங்குத்தான அதள பாதாளம், எங்கே சாய்மானம் என்று. அவை எப் படியோ நுண்ணறிவோடும் உள் ளுணர்வோடும் செயல்பட்டுச் சரிவில் ஓரிரு இடங்களில் மேயப் போய் ஒற்றை யடிப் பாதைகளையும் ஏற்படுத்தி யிருந் தன. அதுவும் சாதாரணமாகப் பார்ப் பவர்களுக்குப் புலப்படாது. ஆனல் மாடு சென்ற பிறகு மாட்டுக்காரச் சிறு வர்கள் அதைப் பின்பற்றத் தயங்கமாட் டார்கள். செங்குத்தான பள்ளம் என் ருல் மாடு அங்கே இறங்காது என்பது அதனை மேய்ப்பவனுக்குத் தெரியும்.

ஆனல் அனசூயா விழுந்தது அப்படிப் பட்ட சாய்மானமான இடம் என்று சொல்ல முடியாது. செங்குத்தான சரிவுதான். இதை, அவளை விடுவிக்கத் துணிந்த ரங்கன் நன்கு பார்த்துணர்ந்

திருந்தான். பக்கவாட்டில் ஒரு மரத் தின் கிளைகள் படர்ந்திருந்ததாலும், புதர்கள் அடர்ந்திருந்ததாலும்தான் பிழைத்தாள் அனசூயா. எடை குறைந் தவளாக இருந்ததால் அவை முறிந்து வளைந்துவிடாது நிலைத்து அவள் கீழே செல்ல வழியில்லாமல் செய்தன; ஏந்திக் கொண்டன. அவள் இலேசானவளாய் இருந்ததால்தான் கிளையைப் பற்றிக் கொண்டபோது அது உடையவில்லை; புதர் வேரோடு பிடுங்கிக் கொண்டு வர வில்லை.

இவற்றை யெல்லாம் அறிந்திருந்தும் ரங்கன் இப்போது அவளை உற்சாகப் படுத்தும் நோக்கத்துடன் பேசினன்: ''அதானே கேட்கிறேன், மாடுகளும் மாட்டுக்காரப் பயல்களும் அந்தச் சரி விலே இறங்கறபோது அனசூயா பயப் படலாமா என்ன? ஷேம்! கண்களைத் துடைத்துக்கொள்!''

அனசூயாவின் அழுகை ஓயவில்லை. சொன்னள்: ''நான் விழுந்ததுக்காகக் கொஞ்சம்கூடப் பயப்படலே மாமா! நான்விழுந்த இடத்திலேயிருந்து கொஞ்ச தூரத்திலே பிரமீளா அக்காவோட அம்மா இருக்கா. அவளைக் கண்டுதான் பயந்தேன். அவள் என்னைக் கோபமா முழிச்சு முழிச்சுப் பார்த்தா!''

''யாரு? கனகமா?'' என்றாள் அம்புஜம் ஒன்றும் விளங்காமல்.

''ஆங்! கனகம் மாமிதான்! கனகம் மாமிதான் அவ பேரு!''

''குழந்தைக்கு ஏதோ பிரமை ஏற்பட்டிருக்காப் போல இருக்கு, விழுந்த அதிர்ச்சியிலே'' என்றார் பத்மநாபன்.

''முருகன் கோயிலுக்குப் போய் விபூதி வாங்கி இட்டால் சரியாப்போயிடும். கிளம்புங்க'' என்ற ரங்கன் அனுவைத் தூக்கித் தோளில் சாற்றிக் கொண்டான். ''அப்புறம் இன்னொரு நாளைக்கு சாவகாசமா இங்கே வந்துக்கலாம்.''

''வேண்டாம்! வேண்டாம்! இன்னொரு நாளைக்கு வேறு இங்கே வரணுமா? அனுபவிச்சது போதாதா?'' என்றாள் அம்புஜம்.

நடந்து கொண்டே பேச்சைத் தொடர்ந்தனர்.

''இருக்கட்டுங்க மாமி, ஒருதரம் பட்டாச்சுல்லே, இனிமே ஜாக்கிரதையா இருக்க மாட்டோமா? இரவு நேரத்திலே வரணும்.''

''கஷ்டம், கஷ்டம்! பகல்லே வந்து பறிதவிச்சதே போதும், ரங்கா!''

''அதுக்கில்லீங்க; ராத்திரி பெரிய குளத்திலும் இன்னும் சில சின்ன ஊர்களிலும் விளக்கு வைச்சப்புறம் இங்கேயிருந்து பார்த்தா ஏதோ நட்சத்திர மண்டலம் நமக்குக் கீழே இருப்பது போலத் தோன்றுமாம். அண்ணாந்து நோக்கினால் அங்கே நிஜமான நட்சத்திர மண்டலமும் காட்சி யளிக்கும்!''

''சுருக்கமா திரிசங்கு சொர்க்கத்திலே இருக்கிற மாதிரின்னு சொல்லேன் தம்பி!''

''திரிசங்கு சொர்க்கத்திலேதான் இத்தனை நேரம் இருந்துட்டு வந்தாளே குழந்தை, போதாதா? அதென்னவோ இந்தப் பொண்ணுக்கேதான் திரும்பத் திரும்ப ஏதானும் வந்து சேர்றது.''

ரங்கன் சிரித்தான். பத்மநாபனுக்கும் மீனுவுக்கும்கூடச் சிரிப்பு வந்து விட்டது.

''சிரிங்கோ எல்லாருமா சேர்ந்துண்டு. எனக்கு ரத்தமே சுண்டிப் போறமாதிரி இருக்கு'' என்றாள் அம்புஜம். ''கெட்டியா பிடிச்சுக்கோடா கையை!'' என்று விசுவை அதட்டினாள்.

''மாமா!'' என்று ரங்கன் காதருகே குனிந்து ரகசியக் குரலில் பேசினாள் அனசூயா. ''அங்கே கனகம் மாமி இருக்கான்னு சொன்னேனே? அவ செத்துப் போயிட்டா போலே இருக்கு! ஆடாமே அசையாமே இருந்தா. ஆனா கண் கொட்டாமே என்னை முழிச்சுப் பார்த்தா! அதனால்தான் எனக்குப் பயமாப் போச்சு, அழுதேன்!''

எல்லாரும் சேர்ந்து சிரித்ததானது அவள் அழுகையை நிறுத்தி நாவையும் தளர்த்தி யிருந்தது.

''என்ன சொல்கிறாள் குழந்தை?'' என்றார் பத்மநாபன்.

''ஒன்றுமில்லை. எனக்கும் அவளுக்கும் இடையில் ரகசியம்'' என்றான் ரங்கன், ''அப்படித்தானே?'' என்று அனசூயாவைக் கேட்டான். ''ஆமாம்'' என்பது போல் அவள் அடி உதட்டைப் பற்களால் கடித்துக் கொண்டு தலையை மேலும் கீழுமாக அசைத்ததும் ''யாருக்கும் சொல்லாதே!'' என்றான்.

கீழே விழுந்த அதிர்ச்சியில் அவளுக்குப் பயங்கரமான பிரமை ஏதோ ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஓரிரு நாட்களானால் சரியாகிவிடும்; முருகனின் பிரசாதமும் நம்முடைய பிரார்த்தனையும் உதவும் என்று எண்ணினான் ரங்கன். அவள் உளறுவதைக் கேட்டால் பெற்றவர்கள் மேலும் கலவரம் அடைந்து பதறுவார்கள். அதைத் தவிர்க்க விரும்பிய அவன், நடந்து கொண்டே அவள் காதோடு சொன்னான்: ''கண்ணு! பயங்கரச் சொப்பன மெல்லாம் ஞாபகம் வைச்சுக்கப்படாது! உடனே உடனே மறந்துடணும், என்ன?''

''ஆனால் இது சொப்பனம் இல்லையே மாமா, தூங்கறச்சேன்னா சொப்பனம் வரும்?''

''அப்படியானா ஒண்ணு செய். இதை என் அப்பாவிடம் சொல்லு. அவர்தான் பெரிய போலீஸ் ஆபீசராச்சே! அவர் எல்லாத்தையும் கவனிச்சுப்பார். அப்புறம் நீ நிம்மதியா இருக்கலாம்!''

''அது நல்ல ஐடியா, ரங்கன் மாமா! அதுக்காகத்தான் உங்ககிட்டே சொன்னேன். நீங்களே உங்க அப்பாகிட்டே இது பற்றிப் பேசிட்டாலும் போறும். இனிமே நான் அழமாட்டேன். எல்லாத்தையும் மறந்துடறேன்!''

''சமர்த்து!'' என்று அவள் கன்னத்தில் முத்தமிட்டான் ரங்கன். சமயோசிதமாகப் பேசி அவள் மனப் பிரமையைத் தான் அடியோடு போக்கி விட்டதில் அவனுக்குப் பரம திருப்தி.

கோக்கர்ஸ் வாக் என்ற அந்த நடைபாதையின் முடிவுக்கு வந்துவிட்டார்கள். சுழல் 'கேட்'ஒன்று அங்கு இருந்தது. ஒவ்வொருவராய் அதில் புகுந்து கேட்டைத் தள்ளிச் சுழல வைத்து அப்பால் போக வேண்டும். குழந்தைகள் இருவருக்கும் அது ரொம்ப சுவாரசியமானதாக விளங்கியது. கேட்டைக் கடந்து இப்பால் வராமல் உள்ளேயே சுற்றிச் சுற்றி வந்து சிரித்தார்கள்.

''இதெல்லாம் நேருஜி வரப் போகிறார் என்பதற்காகச் செய்யப்பட்ட காரி

100% இயற்கை

பதினெட்டு
அபூர்வ மூலிகைகளைக்
கொண்டு
தயாரிக்கப் படுவது
விக்கோ
வஜ்ரதந்தி

பிரபல ஆயுர்வேத பற்பசை மற்றும் பல்பொடியான விக்கோ வஜ்ரதந்தி 18 அரிய மூலிகைகளிலிருந்து தயாரிக்கப்படுகிறது இம மூலிகைகளின் தனிப்பட்ட குணங்கள் யாவரும் நன்கு அறிந்ததே. ஆனல் குறிப்பிட்ட அளவுகளில் இவற்றைக் கலக்கும் போது அவற்றின் குணத்திறன் அதிகமாகிறது. விக்கோ வஜ்ரதந்தியின் தற்போதைய செய்முறை பல்லாண்டு ஆராய்ச்சியின் விளைவாகும்.

தவருது விக்கோ வஜ்ரதந்தி உபயோகித்தால், பற்சிதைவு, பயோரியா, ஈறுகளிலிருந்து சீழ் மற்றும் இரத்தம் வருதல், மூச்சிலே துர் நாற்றம் முதலியவை தடுக்கப் படுகிறது.

ஒரு முறை உபயோ கித்துப் பாருங்கள் உண்மை புரியும்.

ஆயுர்வேத
பற்பசை மற்றும்
பற்பொடி.
வாய் ஆரோக்கியத்துச்கு
ஒப்பற்றது.

விக்கோ லாபெரட்டரீஸ்
தாதர், பம்பாய்-14

TML

யங்கள்னு பேசிக்கிட்டாங்க'' என்றான் ரங்கன். ''இரண்டு பக்கமும் சுழல் கேட் போட்டதுடன் பாதையையும் அழகாகச் செப்பனிட்டாங்களாம். நடுவிலே தாரும் அதுக்கு இரண்டு பக்கமும் சிமெண்டுமாக நாமம் போட்டதுபோல் பாதை நீளுது பாருங்க!''

''நேருஜி பார்த்து ரசிக்கக் கூடிய காட்சிதான்'' என்றார் பத்மநாபன். ''நமக்கு ஏற்பட்ட மோசமான அனுபவத்தை மறந்துட்டுப் பார்த்தோம்னு அது புரியும். பாரத நாட்டையே ஒரு காதலனுக்குரிய ஆவேசத்தோடு நேசித்தவர் நேருஜி. அந்த நங்கையின் ஓர் எழிலார்ந்த அங்கத்தை இங்கே பார்த்து ரொம்ப ரசித்திருப்பார்.''

'' 'பொயட்டிக்'கா பேசறீங்க! உங்க காவிய உள்ளத்துக்கு ஏமாற்றமளிக்காமல் இருப்பதற்காகவாவது அவர் இங்கே வந்திருக்கலாம். ஆனால் பாவம்! அவருக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லை. நேரமில்லை என்று இங்கே வராமலேயே திரும்பிப் போய்விட்டார் நேருஜி.''

''ஆனாலும் அவர் வரப் போறார்ங்கறதாலே இந்த இடத்துக்கு நல்ல காலம் பொறந்தாப்போலே இருக்கு'' என்றாள் அம்புஜம்.

''இப்படித்தான் பிரசிடெண்ட் வரப் போறார்ங்கறதாலே பழைய மாம்பலம் சாலைக்கே கூட ஒரு சமயம் நல்ல காலம் பொறந்தது!''

''பழைய மாம்பலம் சாலை ஒன்று புதுப்பிக்கப்பட்டதென்றால் அது ரொம்பப் பெரிய விஷயம்தான்'' என்று ரங்கனும் ஒப்புக்கொண்டான். பின்னர் கேட்டான்: ''இந்தக் கோக்கர்ஸ் வாக் ஏற்பட்டு நூறு வருஷங்கள் ஆகிவிட்டன், தெரியுமா உங்களுக்கு? அதன் ஞாபகார்த்தமாகப் பாறையிலே பெயரையும் வருஷத்தையும் செதுக்கி வைச்சிருக்காங்களே, கவனிச்சீங்களா?''

''அது சரி, இதுக்கு ஏன் 'கோக்கர்ஸ் வாக்'குன்னு பேரு? அதைவிட 'க்ரோக்கர்ஸ் வாக்'குன்னு வைச்சிருக்கலாம். சாகப் போறவங்களுக்கு ஏற்ற நல்ல இடம்.''

''அடேடே! அம்புஜம்! என்ன இன்னிக்கு இங்கிலீஷ் பொளக்கறது? அதுவும் இத்தனை பொருத்தமா 'பன்' பண்ணிப் பேசறயே!''

''எல்லாம் நானும் நாலு எழுத்துப் படிச்சவள்தான், ரொம்பக் கிண்டல் பண்ணாதீங்கோ!''

''கோக்கர் என்று ஒரு கிறிஸ்துவப் பாதிரியார் இருந்தாராம் மாமி. அவர், தாம் ஆண்டவனுடன் மனத்தை இரண்டறக் கலக்க ஏற்ற ஏகாந்தமான இடமாக இதைத் தேர்ந்தெடுத்து வந்தாராம். பைபிளைக் கையில் பிரிச்சு வைச்சுக்கிட்டு அதில் கண்ணோட்டம் செலுத்தியபடியே சுற்றுப் புறத்தையும் கவனிச்சு நடப்பாராம். அவர் பாதம் பட்டுப் பட்டுத்தான் இந்தப் பாதையே ஏற்பட்டதாம். அதனால்தான் கோக்கர்ஸ் வாக்குன்னு பேர். நாளடைவில் எல்லாரும் வர ஆரம்பிக்கவே ஒற்றையடிப் பாதை கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அகலமாயிற்றுன்னு சொல்லிக்கிறாங்க.''

''சரியான இடத்தைத்தான் தேர்ந்தெடுத்தார்'' என்றாள் மீனு. ''ஐம்பது அறுபது மைல் தொலைவுக்குச் சமவெளியைப் பார்க்கும்போது நம் மனமும் விரிந்து பரந்து உலகையே அணைப்பது போல் ஒரு விநோத உணர்வு ஏற்படுகிறது இங்கே.''

''ஒரு டாக்ஸியைப் பிடிச்சுக்கிட்டுக் கையோடு குறிஞ்சி ஆண்டவர் கோயிலுக்குப் போய் வந்துடுவோமா?'' என்றார் பத்மநாபன்.

''நீங்க அவசியம் அதைச் செய்யுங்க. மனசுக்கு நிம்மதியா யிருக்கும். நான் ஹோட்டலுக்குத் திரும்பிப் போறேன். அப்பாவை ரொம்ப நேரம் தனியா விட்டுட்டு வந்தாச்சு'' என்றான் ரங்கன்.

அப்பாவுக்கும் பிள்ளைக்கு மிடையில் பாசம் எத்தனை பலமான முடிச்சாக விழுந்திருந்தது என்பது பத்மநாபனுக்குத் தெரியுமாதலால் அவர் அவனைத் தங்களோடு வருமாறு வற்புறுத்தவில்லை.

அரை மணி நேரம் கழித்து, ஹோட்டலில் தங்கள் அறைக்குள், ''ஹல்லோ டாடி! வாட் நியூஸ்?'' என்று உற்சாகமாகக் கேட்டுக் கொண்டே நுழைந்த ரங்கன் ''ஒரு நியூஸுமில்லேன்னு என்னைக்கேளுங்க; நான் சொல்றேன், கதை கதையா!'' என்றான் உரக்க.

அடுத்த கணம் அவன் அங்கே ஒரு பெண்மணி கண் கலங்க அமர்ந்திருப்பது கண்டு திடுக்கிட்டுத் தயங்கினான். கூடவே 'சுவரொட்டிகளில் இந்த முகத்தை அடிக்கடி பார்த்திருக்கிறோம்' என்ற நினைவும் ஏற்பட்டது.

''வா, ரங்கன்! உனக்குப் பிரமீளாவைத் தெரிஞ்சிருக்குமே? இவங்க அம்மாவை இன்னிக்குக் காலையிலிருந்து காணோமாம். ரொம்ப மனசு தளர்ந்து போய் அழறாங்க. 'தேடிக் கண்டு பிடிக்கலாம், பயப்படாதீங்'கன்னு தைரியம் சொல்லிக்கிட்டிருக்கேன்'' என்றார் நடராஜன்.

திகைத்துச் சிலையானான் ரங்கன். வாயடைத்துப் போனாலும், 'அப்படியானால் அனசூயாவுக்கு ஏற்பட்டது பிரமை இல்லையா?' என்று அவன் நெஞ்சம் வீறிட்டு அலறியது. (தொடரும்)

17. விடுமுறைக்கு விபத்து!

"ஸைக்கோ சாரநாதன்"

கி.ராஜேந்திரன்

தன் தகப்பனாரிடம் தனியாகப் பேசவேண்டும் என்று சொல்லி அவரை வாசலுக்கு அழைத்து வந்தான் ரங்கன். 'அப்படி என்ன ரகசியம்? அதுவும் மூன்றாவது நபர் ஒருவர் வந்திருக்கும் போது என்ன அவ்வளவு அவசரம்?' என்று நடராஜன் எண்ணிக் கொண்டார். அவன் செய்கை அவருக்குப் பிடிக்கவில்லைதான். ஆயினும் ரொம்பப் முக்கியமான விஷயமாக இல்லாவிடில் தம் மகன் இப்படி அநாகரிகமாக நடந்துகொள்ள மாட்டான் என்பதும் அவருக்குத் தெரியும். ஆகவே ''எஸ்கியூஸ் மி'' என்று பிரமீளாவிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு வாசலுக்கு வந்தார். ''என்ன ரங்கா?''

''அப்பா! நீங்க பிரமீளாவோட அம்மாவைத் தேட வேண்டிய அவசியம் இல்லே. அவங்க இருக்கிற இடம் எனக்குத் தெரியும்!''

''ஓ! நீ அவங்களைச் சந்திச்சியா? நானும் பிரமீளாகிட்டே இதையேதான் சொன்னேன். 'மார்க்கெட் பக்கம் ஏதாவது ஷாப்பிங்குக்குப் போயிருப்பாங்க; சீக்கிரம் வந்துடுவாங்க'ன்னு. இதுக்குப் போய் இந்தப் பொண்ணு பயந்து காரைத் தானே ஓட்டிக்கிட்டு இங்கே வழியை விசாரிச்சுத் தெரிஞ்சுக்கிட்டு வந்திருக்கு.''

''ஏன் டிரைவர் என்ன ஆனான்?'' என்று கேட்டான் ரங்கன். ஸி. ஐ. டி. யின் மகனை அவன் சிந்தனைகளும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று கிளைத்துப் படரவே செய்தன. கேள்விகளைப் போட்டு விஷயங்களைக் கிரகிப்பதும், எதையும் தர்க்க ரீதியாக அணுகுவதும் அவன் இயல்பாகவே ஆகிக் கொண்டு வருவதைத் தகப்பனாரும் கவனித்துத்தான் வந்தார். ஆனால் துப்பறியும் துறையில் அவனை ஈடுபடுத்துவது அவர் நோக்கம் இல்லையாதலால் அவனது இந்தத் திறமைக்கு அவர் என்றைக்குமே ஊக்கம் அளித்ததில்லை. அவன் பொறி இயல் துறையில் வல்லுநனாகிச் சொந்தத்தில் தொழில் நடத்த வேண்டும் என்பது அவர் ஆசை. ஆனால் இப்போது இவனே நேரடியாக இந்தக் குழப்பமில்லாத மர்மத்தில் — பிரமீளாவின் அம்மா காணாமல் போன சிக்கலற்ற கேஸில் — சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறபடியால் பொறுமையாகப் பதில் சொல்லிவிட வேண்டியதுதான் என்று தமக்குத்தாமே வேடிக்கையாக எண்ணிக்கொண்டு பதிலிறுத்தார்:

''டிரைவரோட பெண்டாட்டிக்கு உடம்பு சரியில்லேன்னு தந்தி வந்ததாம். பார்த்துட்டு ஒருவாரத்திலே திரும்பி வந்துடறதாகச் சொல்லிட்டுப் போனானாம். இந்தப் பெண்ணுக்குப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய் அம்மாவைக் காணோம்னு ரிப்போர்ட் பண்ண மனசு வரலே. நான் கொடைக்கானல் வந்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு நேரே என்கிட்டேயே வந்துட்டாள். தன்னுடைய அந்தஸ்துக்கு என்கிட்டே வந்தால்தான் பொருத்தம் என்று நினைச்சாளோ? அல்லது என்னிடம் காரியத்தை ஒப்படைச்சுட்டா அவள் அம்மா சீக்கிரமா அகப்பட்டு விடுவாங்கன்னு எண்ணினாளோ; ஆகமொத்தம் ஒரே புலம்பல். 'என்கிட்ட சொல்லிக்காமல் அம்மா எங்கேயுமே வெளியே கிளம்பறதில்லே; லஞ்ச் டைம் வரைக்கும் காத்திருந்து பார்த்தேன்; அம்மா திரும்பி வரலே; எனக்குச் சாப்பாடே இறங்கலே; காரைக் கிளப்பிக்கிட்டு வந்துட்டேன்' என்கிறாள். எப்படியோ அவள் கவலையைத் தீர்க்கிற மாதிரி செய்தி கொண்டு வந்திருக்கே, உள்ளே வந்து தைரியத் சொல்லி அனுப்பு!''

''அப்பா! ஐ ஆம் ஸாரி. என்னைத் தப்பாய்ப் புரிஞ்சுக்கிட்டீங்க. உங்க ஹாலிடேக்கு மறுபடியும் ஆபத்து வந்துட்டதுன்னு நான் சொல்றேன்.''

அவர் நெற்றி சட்டென்று சுருங்கப் புருவங்கள் நெரிந்தன. அவன் கூறியதை அவர் சற்றும் ரசிக்கவில்லை. ஆயினும் ரங்கன் விளையாட்டாகப் பேசவில்லை என்பதும் அவருக்குப் புரிந்தது. கண்களை மூடிக்கொண்டு உண்மைகளைப் பார்க்க மறுப்பதால், ஒதுக்கித் தள்ளுவதால் யாருக்கு என்ன லாபம்? கடமையைச் செய்வதிலிருந்து தாற்காலிகமாக விடுதலை பெறலாம்; ஆனால் அப்போதும் ஜெயிலிலிருந்து தப்பி வந்தவனின் மனநிலையில்தான் தவிக்க வேண்டியிருக்கும். அதைவிட எதிர்ப்படுகிற தொல்லையைச் சந்தித்துச் சமாளிப்பதே மேல்.

''ரங்கா! நேரடியாக விஷயத்துக்கு வா! எனக்கு அதிர்ச்சி அளிக்க வேண்டி யிருக்குமோ என்று நீ தயங்கத் தேவை யில்லை.''

''கனகம் இருக்கும் இடம் எனக்குத் தெரியும்னு சொன்னேன். ஆனால் அவளை நான் சந்திக்கவில்லை. அனசூயாதான் பார்த்தாள்'' என்று தொடங்கி ரங்கன் சற்று முன்னால் கோக்கர்ஸ்வாக்கில் நடந்தவற்றைச் சுருக்கமாக எடுத்துரைத்தான்.

''அப்பா! அந்தப் பக்கம் ரொம்ப ஆழம் தான். ஆனால் தெய்வச் செயலாக அனசூயா தப்பிப் பிழைச்சாள். உடம்பிலே கொஞ்சம் ரத்தக் காயத்தோடு சரி. சற்றுக் கனமான பேர்வழியாக இருந்திருந்தால் கிளைகளும் புதர்களும் வளைந்து கொடுத்து வழி விட்டு அதள பாதாளத்துக்கு அனுப்பி வைச்சிருக்கும். ஏன், அனசூயாவே கூட மலைச்சரிவின் ஓரமாகத் தடுமாறி விழுந்ததால்தான் இன்னும் முழுசா இருக்காள். கொஞ்சம் வேகமாகப் பாய்ஞ்சிருந்தால்—அதாவது அந்தப் புதர்கள் வளர்ந்திருக்கும் எல்லைக்கு அப்பால் போய் விழுந்திருந்தால் அவளைப் பறி கொடுத்துட்டுத்தான் நிற்போம். புதர்களும் ஒருசில சின்ன மரங்களின் கிளைகளும் மூன்று நாலு அடி நீளத்துக்குத்தான் அந்தச் சரிவில் பக்கவாட்டில் வளர்ந்திருக்கின்றன. எப்படியோ அவளைக் காப்பாற்றி விட்டேன். ஆனால் அப்போ கூட கனகத்தை நான் பார்க்கலை.''

''உன் முழுக் கவனமும் குழந்தையை மீட்பதிலேயே இருந்ததால் கவனிக்கத் தவறியிருக்கலாம்.''

''ஒருவேளை புதர்களும் மரக் கிளைகளும் என் பார்வையிலிருந்து அவளை மறைத்திருக்கலாம். அனசூயா தொங்கிக் கொண்டிருந்த கோணத்திலிருந்து மட்டுமே அவள் உடலைப் பார்க்க முடியுமாக இருந்திருக்கலாம். அனசூயா மேலே வந்த பிறகு சொன்னாள், இவள் தொங்கிக் கொண்டிருந்த இடத்திலிருந்து கொஞ்ச தூரத்தில் கனகம் விழுந்து கிடப்பதாக. விழிகள் பிதுங்கிக் கொண்டிருப்பதாயும் உடல் அசைவற்றுச் செத்துப் போனது போல் இருப்பதாயும் கூடச் சொன்னாள்.''

''என்ன கஷ்டம்! அந்தப் பக்கம் துருத்திக் கொண்டிருக்கிற பாறை எதன் மீதாவது விழுந்து கிடக்கிறாளோ, அல்லது துணி

உலர்த்தியது போல் கனமான மரக்கிளை ஒன்றின் மேல் மடிந்து விழுந்திருக்கிறாளோ? இருந்தாலும் இரண்டு பேரும் கிட்டத்தட்ட ஒரே இடத்தில் விழுந்தது அதிசயம்தான். அதைவிட ஆச்சரியம் ஒரு குழந்தை உயிருடன் இருக்க வயதான மற்றொருத்தி இறந்து கிடப்பது.''

''அனசூயாவைப் போல் கனகம் தவறி விழுந்திருப்பாள் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை, அப்பா!''

''ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய்?''

''சரிதான், 'எலிமெண்டரி மை டியர் வாட்ஸன்' என்று நான் **உங்களுக்கு** விளக்குவதா?''

''பரவாயில்லை பேசு.''

''அவள் விழுந்து கிடக்கும் இடம் அப்படி ஒன்றும் ஆழம் இல்லை. சரிவில் துருத்திக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பாறை மேல் அவள் விழுந்திருப்பதாகக் கொண்டாலும், கைகால் முறிந்திருக்குமே ஒழிய உடனே மரணம் நேர்ந்துவிடாது. கூச்சல் போட்டு ரகளை செய்திருப்பாள். ஆகவே யாராவது அவளைக் கொன்ற பிறகு அங்கே உருட்டித் தள்ளியிருக்க வேண்டும். ஆறாயிரம் அடி பள்ளம் என்று 'கைடு' புத்தகங்களில் படித்திருப்பதால் அத்தனை ஆழத்துக்கு உடல் சென்றுவிடும், அதை யாருமே கண்டுபிடிக்க முடியாது; கனகம் உயிரோடு இருக்கிறாளா அல்லது செத்தாளா என்றே தீர்மானமாகாதபோது அவளைக் கொன்றதாக நம் பேரில் சந்தேகம் ஏதும் ஏற்படாது, நிலைக்காது என்றெல்லாம் அவளைக் கொன்றவன் திட்டம் போட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் அத்திட்டத்தை நிறைவேற்றும்போது அந்த உடல் மரக்கிளையாலோ அல்லது பாறையாலோ தடுக்கப்பட்டுப் பத்துப் பன்னிரண்டு அடி ஆழத்திலேயே நின்று போகும் என்பதை அவன் கணித்திருக்க மாட்டான்.''

''உன்னுடைய 'ரீஸனிங்' சரியாகத்தான் இருக்கு ரங்

கன். ஆனால் கொலைகாரன் என்று குறிப்பிட்டாய். கொலைகாரியாகவும் இருக்கலாம் இல்லையா?''

''நான் அவ்வளவு ஆழ்ந்து யோசிக்கலை, பேச்சுக்குச் சொன்னேன், அவ்வளவுதான்.''

நடராஜன் தலையாட்டினார். ''ரெச்சட் பிஸினஸ். இத்தனை அருவருப்புக்கும் இடையில் ஒரே ஒரு சின்ன ஆறுதல். கால்ஃப் கிளப் பக்கத்திலே ராக் ஆஃப் விஷனிலேயிருந்து ஒரு போலீஸ்காரரைக் கயிற்றைக் கட்டி இறக்கவேண்டியிருந்தது, செத்துப்போன தினகரனைச் சோதிக்க. இங்கே அந்தத் தொல்லை இல்லை. பத்துப் பன்னிரண்டு அடி ஆழத்தில்தான் அவள் விழுந்து கிடக்கணும்னு நீ சொல்கிறதாலே சுலபமா உடலை மேலே கொண்டுவந்துவிடலாம்.''

''அப்பா! கொலைகளை நீங்க நிறையப் பார்த்துட்டீங்க, நானும் உங்ககிட்ட வர்ற கேஸ்களையெல்லாம் நீங்க எப்படி விடுவிக்கிறீங்க என்கிறதைக் கவனிச்சுக்கிட்டே வந்திருக்கேன். இதனாலேயே நமக்கு மரத்துப் போயிடுச்சு. இறந்து போனவளோட மகள் உள்ளே உட்கார்ந்து தன் தாயாருக்கு நேர்ந்த கதி என்னன்னுகூடத் தெரியாமெ அழுதுக்கிட்டிருக்கா. நாம் அதை மறந்துட்டுக் 'கூலா' இந்தக் கேஸைக் கூறு போட்டு ஆராய்ஞ்சுக்கிட்டிருக்கோம்!''

''நெசந்தான்'' என்றார் நடராஜன். ''இந்த விஷயத்தைப் பிரமீளாவிடம் நாம் மெல்லச் சொல்லிவிட வேண்டியதுதான். நீ என்னைத் தனியா அழைச்சுக்கிட்டு வந்தபோதே ஏதோ விபரீதம்னு அவள் முடிவு கட்டியிருப்பாள். என்றாலும் உண்மை நிலவரம் தெரிஞ்சதும் அவள் புலம்பித் தீர்க்கும்போது அவளைச் சமாளிக்க உன் உதவியும் எனக்குத் தேவைப்படும். வா, போகலாம்.''

இருவரும் மீண்டும் உள்ளே பிரமீளா காத்திருந்த அறைக்குள் சென்றனர்.

18. கொலைக்காரனல்!

குறிஞ்சி ஆண்டவர் கோயில் சிறியதுதான். ஆயினும் அது துப்புரவாக இருந்ததால் விசேஷ அழகு பெற்றுத் திகழ்ந்தது. வெளி மதிலைத் தாண்டி உள்ளே நுழைந்ததுமே இதயத்துக்கு இதமளித்தது. பிராகாரத்தை வலம் வந்து அனசூயா பேரில் ஓர் அர்ச்சனையும் செய்து பிரசாதம் பெற்றுக் கொண்டார்கள். விசு ஒருவனைத் தவிர மற்ற அனைவரும் தனித் தனியே அனசூயாவுக்கு நெற்றியில் விபூதி இட்டுத் தலையிலும் இலேசாகத் தூவினர். அனசூயாவுக்கு இப்படி எல்லாரும் தன்னிடம் விசேஷ அக்கறை காட்டுவது சற்றுப் பெருமையாக இருந்தது.

வெளியே வந்தபோது ஒரு சாமியார் பழனிக் குன்றைக் காட்டுகிறேன் என்று சொல்லிக் காசு கேட்டார். மேகமூட்டமாக இருந்ததால் பழனி தெரியவில்லை. ஆயினும் அவர் காட்டிய திக்கு நோக்கிக் கும்பிட்டுவிட்டுச் சில்லறை கொடுத்தார் பத்மநாபன். அப்போது அவர் இருந்த மனநிலையில் பழனி இருந்த திசைக்கு நேர் எதிர்த் திசையைக் காட்டியிருந்தால்கூடக் கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டு காசும் கொடுத்திருப்பார். எமன் வாயிலிருந்து மகள் மீண்டதானது அவர் உள்ளத்தை அவ்வளவு தூரம் கலக்கிவிட்டிருந்தது. இன்னொரு பக்கம் ஆண்டவனிடம் நன்றி உணர்ச்சியும் பக்தியும் பெருகிற்று.

''இங்கிருந்து பார்த்தால் பழனி தெரியும் என்கிறாரே, அதேபோல் கோக்கர்ஸ் வாக்கிலிருந்து பார்த்தால் மதுரை தெரியுமாம்'' என்றாள் மீனா. ஏதோ ஒரு புத்தகத்தில் படித்த ஞாபகத்தில் அவள் பேசினாள். ''நாம்தான் அவசரப்பட்டு எதையும் பார்க்காமல் அங்கேயிருந்து கிளம்பி வந்துவிட்டோம்.''

'கோக்கர்ஸ் வாக்குக்கு இன்னொரு தடவை வரலாம்' என்று ரங்கன் சொல்லி விட்டிருந்ததால் எப்படியாவது அவனுடைய அந்த ஆசை நிறைவேற வேண்டும் என்ற ஆர்வத்துடன் அவள் இருந்தாள். அவன் தனியே போய் வந்துவிடலாம்தான். ஆனால் கூடத் தான் இருக்க முடியவில்லையே என்ற ஆதங்கம் இல்லாமலா போகும்? அப்பாவும் அம்மாவும் மீண்டும் அந்தப் பக்கம் எட்டிக்கூடப் பார்க்கமாட்டார்கள் என்று அவளுக்குத் தோன்றியதால் ஏமாற்றமும் ஏக்கமும் நெஞ்சைக் கவ்வின.

''பைனாகுலர்ஸ் இருந்தால்தான் மதுரையை அங்கே யிருந்து பார்க்கலாம்'' என்றார் சாமியார். ''ஆனால் ஒரு தடவை பார்த்த பிறகு வெறும் கண்ணுக்கே கூடத் தெரியும்!''

'' அம்மா ! கொஞ்ச நேரம் முன்னாடி நாம போயிருந்தோமே ? அனு அக்காகூடக் கீழே விழுந்துட்டாளே ! அந்த இடத்திலேயிருந்து பார்த்தபோது கார், லாரி, பஸ் எல்லாம் என்னுடைய பொம்மைக் கார் மாதிரி இருந்தது, குட்டி குட்டியா !'' என்றான் விசு.

'' தேவலையே ! எங்களை விடக்கூட நீதான் எல்லாத்தையும் சரியாக் கவனிச்சுப் பார்த்திருக்கே! இவ பண்ணின கலாட்டாவிலே அதெல்லாம் ஒண்ணும் என் கண்ணிலே தென்படவேயில்லை '' என்றாள் அம்புஜம்.

'' ரோடு வளைஞ்சு வளைஞ்சு போச்சும்மா. அதும் மேலே லாரி, கார் எல்லாம் வந்தது; நான் பார்த்தேன் '' என்றான் விசு மேலும் உற்சாகம் பெற்று.

'' ஆதிசேஷனே வந்து மலைகளைச் சுற்றி வளைச்சுண்ட மாதிரிதான் உயரேயிருந்து சாலைகளைப் பார்த்தால் தோன்றும்'' என்றார் பத்மநாபன்.

'' நாம்தான் எதையுமே சரியாப் பார்க்கலையே?'' என்றாள் மீனா மறுபடியும்.

''பார்க்காத போனால் என்ன? இந்த மட்டும் தலைக்கு வந்தது தலைப்பாகையோடு போச்சேன்னு சந்தோஷப்படுவியா.... என்னமோ குறைப்பட்டுக்கறியே ?''

'' தலைப்பாகைக்குக்கூட அதிகச் சேதமில்லை. அனுவின் உடம்பிலே கொஞ்சம் சிராய்ச்சிருக்கு, அவ்வளவுதான். ஹோட்டல் அறைக்குப் போய் பர்னால் தடவினால் சரியாப் போயிடும், சாயங்காலத்துக்குள்ளே '' என்றாள் மீனா.

'' இப்போ என்னமோ தைரியமாப் பேசிண்டு நடக்கிறோமே, அந்தச் சில நிமிஷங்கள் எப்படி ஜில்லிட்டுப் போச்சு உடம்பு'' என்றாள் அம்புஜம்.

பத்மநாபன் கூறினார்: ''சாயங்காலம் ஏரிப் பக்கம் போறச்சே கனகத்தை நேரிலேயே ஒரு தரம் இவளுக்குக் காண்பிச்சுட்டால் போறது; பிரமையெல்லாம் ஓடிப் போயிடும்.''

'' இப்போ அதை எதுக்கு மறுபடியும் ஞாபகப்படுத்தறேள்? குழந்தை அதையெல்லாம் ஏற்கனவே மறந்துட்டுச் சமர்த்தாகத்தானே இருக்காள்'' என்று கடிந்து கொண்டாள் அம்புஜம்.

டாக்ஸியில் ஏறுவதற்கு முன்னால் கடைசியாக ஒரு தடவை குறிஞ்சி ஆண்டவன் சந்நிதி இருந்த திசை நோக்கிக் கும்பிட்டாள் மீனா. கோயிலுக்குள் இருந்தபோது தங்கையைப் பற்றிய நினைவு நீங்கலாக வேறு எதைக் குறித்தும் சிந்திக்காத அவள், இப்போது கடைசி விநாடியில் தனக்கெனப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டாள். சுயநலனுக்கான பிரார்த்தனைதான் என்றாலும் அதில் இன்னொரு ஜீவனையும் பின்னிப் பிணைத்ததும் அதே சுயநலம்தான்.

மஞ்சள் காமாலைக்கு மருந்து

கொட்டைப் பாக்குக்கு மேல் சிறிய எலுமிச்சங்காய் அளவு புளி இருந்தாலும் பரவாயில்லை. அதை ஓர் அவுன்ஸ் நீரில் கரைத்து வடிகட்டி ஒரு சுண்டைக்காய் அளவு சுண்ணும்பைக் கரைத்து, காலை, பகல், மாலை தினம் மூன்று வேளை சாப்பிடவும். அதற்கு மேலே இரண்டு அவுன்ஸ் சுத்த நீரை அருந்தவும். மூன்று நான்கு நாட்கள் மருந்து உட்கொள்ள வேண்டும். எவ்வித பத்தியமுமில்லை. அதிக காரம், புளி, உப்பு குறைத்து, பால், தயிர் அதிகம் உட்கொள்ளவும். இப்படி செய்தால் மஞ்சள் காமாலை குணமாகிறது என்கிறார் திருவொற்றியூர் காந்தி மருத்துவமனை டாக்டர் பண்டிட் பி. வி. சர்மாஜி.

ஹோட்டலுக்கு வந்து சேர்ந்து டாக்ஸிக்குப் பணம் கொடுத்துவிட்டுத் திரும்பிய பத்மநாபன் பக்கத்தில் ஒரு காரின் கூரை மேல் பொருத்தப்பட்டிருந்த 'காரியரி'ல் பெட்டி படுக்கைகள் அடுக்கப்படுவதைப் பார்த்தார். அக்காரியத்தில் ஈடுபட்டிருந்தவர், பத்மநாபன் தங்கியிருக்கும் அறைக்குப் பக்கத்து அறையில் இருப்பவர்தாம். அடுக்கிய சாமான்களை இப்போது கயிற்றைப் போட்டுக் கட்ட ஆரம்பித்திருந்தார் அவர். 'கணவன், மனைவி இரண்டே பேர். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னால் தான் வந்தார்கள். அதற்குள் கிளம்புவானேன்? ஒருவேளை விசுவும் அனுவும் அடிக்கும் லூட்டியைத் தாங்கமுடியாமல் தான் கிளம்பி விட்டார்களா? காரணம் அது என்றால் வேறு அறை கேட்டுக் கொண்டு போகலாமே? ஊரைவிட்டே புறப்படுவானேன் ? பெட்டி பெட்டியாகச் சிறிய சிறிய கட்டடங்களை இந்த ஹோட்டலில் தனித் தனியே அமைத்திருப்பதால் மாற்று அறை கேட்டு

(36-ம் பக்கம் பார்க்க)

நம்மைவிட்டு வெகுதூரம் போய்விடலாமே? ஒருவேளை வேறு அறை ஏதும் காலி இல்லை என்று முதலாளி தனராஜ் கூறிவிட்டாரோ? இவர் இவ்வளவு சீக்கிரம் புறப்பட நமது குழந்தைகள் தான் காரணம் என்றால் மன்னிப்புக் கேட்பது முறையல்லவா?'

இப்படியெல்லாம் எண்ணமிட்டவராக ஓரளவு வியப்புடன் பத்மநாபன் வினவினார்: ''என்ன ஸார்! கிளம்பியாச்சா அதற்குள்? வந்து இரண்டு நாட்கள்தானே இருந்தீங்க?''

''சீக்கிரமா எமலோகப் பட்டணத்துக்குப் போறதைவிடச் சீக்கிரமா சென்னைப் பட்டணத்துக்குப் போய்ச் சேருவது மேலில்லையா ஸார்?'' என்றார் அவர்.

அவர் கிருதக்காகப் பேசுவதாக நினைத்தார் பத்மநாபன். ''ஏன் ஸ்வாமி கோவிச்சுக்கிறீங்க? சகஜமா கேட்டேன். பிடிக்கலைன்னா சொல்லிட்டுப் போங்களேன்'' என்றார் மனத்தாங்கலுடன்.

''அடடா! எனக் கொண்ணும் கோபமில்லை ஸார்! நான் இங்கே உள்ள நிலவரத்தைத்தானே சொன்னேன்? ஒரு வேளை உங்களுக்கு விஷயமே தெரியாதோ?''

''என்ன நிலவரம்? என்ன நடந்தது?''

''நிஜமாகவே நீங்க ஒண்ணும் கேள்விப்படலையா? ஸைக்கோ ஸாரநாதன் கொடைக்கானலுக்கு விஜயம் பண்ணியிருப்பது பற்றி ஊரெல்லாம் ஒரே பரபரப்பா இருக்கே?. மினிஸ்டர் வந்தாக் கூட இத்தனை அமர்க்களப்படாது!''

''ஓ! அதைச் சொல்றீங்களா?'' என்றார் பத்மநாபன். கோடைகாலத்தில் சேரியில் பற்றிய நெருப்பு மாதிரி வதந்தி வேகமாகப் பரவுகிறது என்று எண்ணியவராகக் கேட்டார்: ''நீங்கள் அந்த வதந்தியை நம்பறீங்களா? நான் டி. ஐ. ஜி.யையே நேரில் கேட்டேன். அவர் சிரிக்கிறார். ஏதோ அசந்தர்ப்பமாக ஒருவன் தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டதாலே ஸைக்கோ ஸாரநாதன் கொடைக்கானலுக்கு வந்து விட்டதாக முடிவு கட்டிவிடறதா? பாமர ஜனங்கள் அப்படிப் பேசிக்கிட்டாலும் பரவாயில்லை. உங்களைப்போல நல்லாப் படிச்சவங்க......''

''மிஸ்டர்! ஒருத்தன் செத்துப் போனால் ஒரு வேளை தற்கொலையாக இருக்கும்னு முடிவு கட்டலாம். இங்கே என்னன்னா ஹோட்டல் பொங்கலிலே முந்திரிப் பருப்பைத் தேடி எடுக்கறதை விடச் சுலபமா உடல்களைக் கண்டு பிடிச்சுக்கிட்டே இருக்காங்க. இதோட இரண்டாச்சு. ஒவ்வொண்ணுக்கும், 'தற்கொலை', 'தற்கொலை'ன்னு தபால்காரர் மாதிரி முத்திரை குத்தித் தள்ளறார் உங்க டி. ஐ. ஜி. சுத்த உபயோகமற்ற மனுஷர். இவருக்கெல்லாம் எப்படியோ பெரிய பெரிய பதவி கிடைச்சுப் போவுது.''

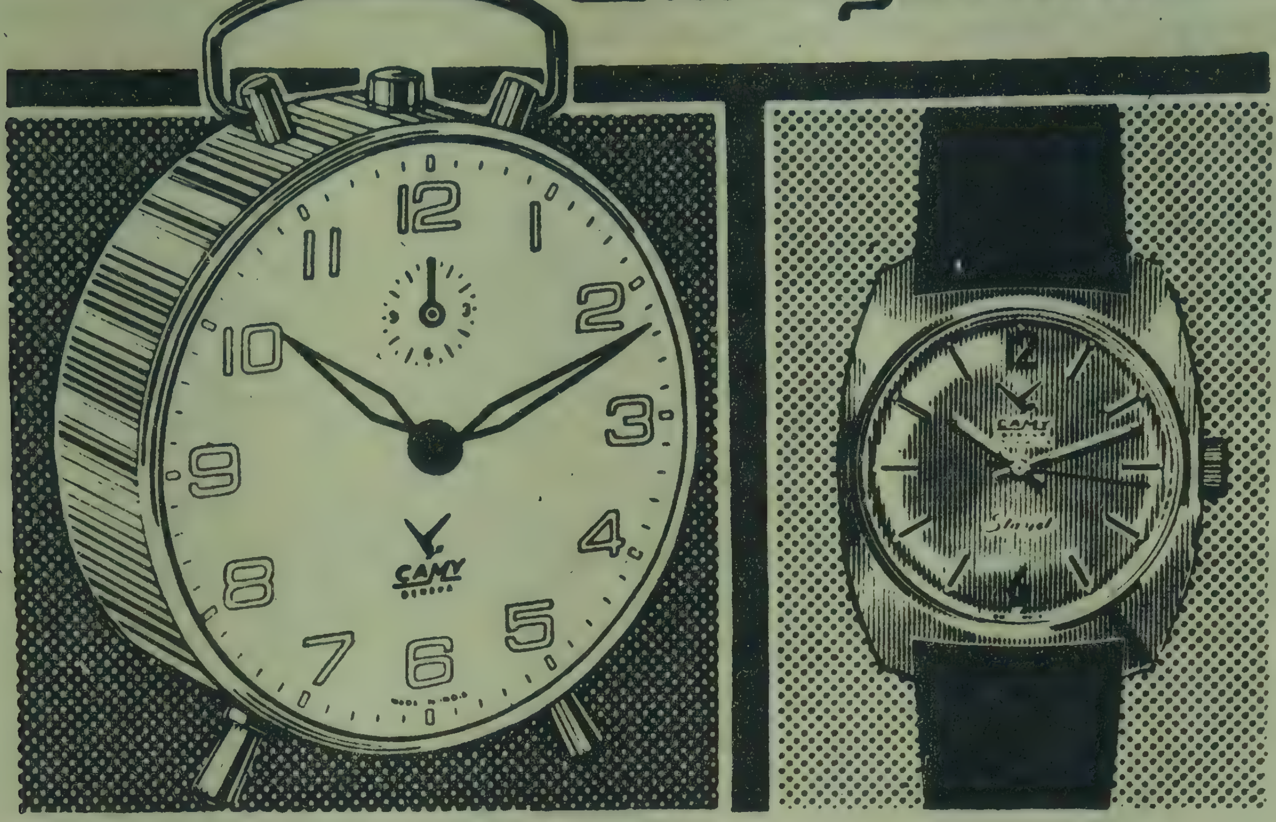
''இரண்டு உடல்களைக் கண்டெடுத்திருக்காங்கன்னா சொன்னீங்க? மறுபடியும் ஒரு மரணமா?''

''ஆமாம், டி. ஐ. ஜி. அதுக்குத்தான் போயிருக்கார். இன்வெஸ்டிகேஷனும்! இவர் என்னத்தைத் துப்புத் துலக்கி வாழப் போறார்? பாதிப் போது இங்கே உட்கார்ந்து பூரியும் மசாலா கிழங்கும் விழுங்கிக்கிட்டிருக்காரு....''

டி. ஐ. ஜி.க்காகப் பரிந்து பேச வேண்டிய சமயம் அதுவல்ல என்று உணர்ந்த பத்மநாபன், தம் கருத்தை மீனுவுக்கும் குறிப்பால் உணர்த்தினார். அவள் கோபத்துடன் சம்பாஷணையில் குறுக்கிட ஏதாவது ரசாபாசமாகப் போய்விடப் போகிறதே என்ற கவலை அவருக்கு.

''யார் ஸார், செத்துப் போனது?'' என்று கேட்கும்போதே யாராக இருக்

இரண்டுமே இயக்கத்தில் உன்னதமானவை.

CAMY
GENEVA

கேமி, சரியான மணி
காட்ட உலகெங்கிலும்

Ratan Batra/CW/Tam/07

அஜாக்ஸ் உப்புத்தாள்

வேலையை துரிதமாக முடிக்கிறது. அதனல் பணச் செலவும், நேரமும், உழைப்பும் குறைகிறது.

- சிறந்த முறையில் தயாரிக்கப்படுவதால் ஒரு சிறு துண்டும் பல நாட்களுக்கு நீடித்து வரும்.
- அஜாக்ஸ் உப்புத்தாளின் மேல்பூச்சு ஒரே சீராய் இருப்பதால் பொருள்களை மழமழப்பாக்குவது வெகு சுலபம்.
- அஜாக்ஸ் உப்புத்தாள் வேலையை துரிதமாக முடிப்பதால் காசும் மிச்சம், வேலையும் மிச்சம்.
- எந்த வேலைக்கும் ஏற்றதோர் அஜாக்ஸ் உப்புத்தாள் உண்டு.

AJAX AJAX

அஜாக்ஸ்

உப்புத்தாள்கள் தரத்தில் A-1

AJAX AJAX

கார்போரண்டம் யுனிவர்சல் லிமிடெட்,
சென்னை - கல்கத்தா - பம்பாய் - புது டில்லி

பல்வேறு தொழில்களுக்கும் ஆதாரக் கருவிகளை தயாரித்து அளிப்பதையே தன் பணியாகக்கொண்ட ஸ்தாபனம்

Bensons-1872 TAM

வேதனை

கும் என்பதும் பத்மநாபனுக்குப் புரிந்து போயிற்று.

''கொஞ்ச நேரம் முன்னாடி வந்திருந்தீங்கன்னு அந்த சினிமா நட்சத்திரம், 'அம்மா! அம்மா!'ன்னு புலம்பிக்கிட்டே வந்து காரில் ஏறினதை நீங்க பார்த்திருக்கலாம்.''

''யாரு? பிரமீளாவின் அம்மா கனகமா காலமானது?'' பத்மநாபன் குடும்பத்தில் விசு நீங்கலாக அனைவரது உள்ளத்திலும் எழுந்த கேள்விக்குக் குடும்பத் தலைவர் ஒலி வடிவம் தந்தார். குடும்ப அங்கத்தினர்கள் அனைவரும், அவர்களையும் அறியாது ஒருவரை ஒருவர் நெருங்கி ஒண்டிக் கொண்டனர். இனந் தெரியாத ஒரு பயம் தற்காப்பு உணர்ச்சியைத் தூண்டி அவர்களை ஒன்று கூட்டியது. ''நான்தான் அப்பவே சொன்னேனே, அம்மா!'' என்றாள் அனசூயா.

''பார்த்தீரா ஐயா! உம்ம குழந்தைக்குத் தெரிகிறது, உமக்குத் தெரியலே. குடும்பத்தோடு வந்திருக்கீங்க; எதுக்கு ஆபத்தை விலைக்கு வாங்கணும்? ஊரைப் பார்க்கப் போய்ச் சேருங்க.''

''என்ன ஸார் ஒரேயடியாகப் பயமுறுத்தறீங்களே!'' என்றார் பத்மநாபன். உண்மையில் அவரே கொஞ்சம் கலங்கித்தான் போயிருந்தார். அனுவுக்குப் பிரமை ஏதோ ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றல்லவா நினைத்தார்? உண்மையில் பிரமை, 'ஒன்றுமில்லை' என்று தங்களைத் தாங்களே ஏமாற்றிக் கொண்ட மற்றவர்களுக்குத்தான் என்பது இப்போது வெட்ட வெளிச்சமாகி விட்டதே!

''அரை மணி முன்னாடி நீங்க இங்கே இருந்திருந்தால் இந்நேரம் நீங்களும் என்னைப் போலவே கண்ணில் தென்பட்டவங்களை யெல்லாம் பயமுறுத்திக் கொடைக்கானலை விட்டுக் கிளப்பிக்கிட்டிருப்பீங்க'' என்றார் அந்த நபர். தொடர்ந்து, அவரே கூறினார்: ''எத்தனையோ ஷுட்டிங்குகளிலே இதே மாதிரி 'அம்மா! அம்மா'ன்னு கதறி நடிச்சவள்தான். ஆனா இன்னைக்கு அலறித் துடிச்சாளே அந்த மாதிரி காமிரா முன்னாலே நடிக்க வருதா? நானும் என் ஒய்ஃபும் அந்தக் கண்ணருவியை நேரில் பார்த்தாச்சு; இன்னும் மூணு நாளைக்கு எனக்கு இராத் தூக்கமே கிடையாது!.. அவளாலே காரை ஓட்ட முடியாது என்பதாலே டி. ஐ. ஜி. தம் மகனை உதவிக்கு அனுப்பி வைச்சார். ஹில்டனிலே தங்கியிருக்காளாமே? அவளும் அவனும் கிளம்பிப் போனதும் இவர் ஃபோன் செய்து தமக்கு ஜீப்பை வரவழைச்சுக்கிட்டாரு. போலீஸ்காரங்க ஈ மாதிரி வந்து மொய்ச்சாங்க. பட்டாளமே வந்து நின்னுத்தான் என்ன? அந்த ஸைக்கோ அத்தனை பேருக்கும் கடுக்காய் கொடுத்திடுவான். ஒன்றா இரண்டா, நாற்பத்திரண்டு கொலைகளைச் செய்து கொட்டை போட்டவனாயிற்றே!''

இவ்வாறு கூறிவிட்டுத் தம் மனைவியையும் அருகில் இருத்திக் கொண்டு காரைக் கிளப்பினார் அந்த இரண்டுநாள் நண்பர். கணவனும் மனைவியும் ஸைக்கோ ஸாரநாதனிடமிருந்து தாங்கள் தப்பி ஓடுவதாக மனப்பூர்வமாக நம்புகிறார்கள் என்பதில் பத்மநாபனுக்குத் துளிக்கூட ஐயமிருக்கவில்லை.

சில விநாடிகளில் கார் கண்ணுக்கு மறைந்ததும், ''இது கொடைக்கானல் இல்லே; கொலைக்கானல்!'' என்றாள் அம்புஜம்.

''அம்புஜம்! நீயுமா? நீயுமா நம்புகிறாய்?'' என்றார் பத்மநாபன்.

(தொடரும்)

"வைக்கோ ஸ்ரூநாதன்"

19. ஜொலிக்கும் நட்சத்திரம்

திரை வானில் படிப்படியாக மங்கி மறைகிற நட்சத்திரங்களும் உண்டு; ஒரே நிதானத்துடன் ஒளிர்ந்து கொண்டேயிருந்து ஒரு தருணத்தில் பளீரென்று கண்ணைப் பறிக்கிற மாதிரி பிரகாசித்து, அடுத்த கட்டத்தில் கப்பென்று இருண்டு போகிற நட்சத்திரங்களும் உண்டு. இந்த இரண்டு வகைகளில் பிரமீளாவின் திரை உலக வாழ்வு எவ்வாறு முடியும் என்பதை இன்று ஊகிப்பதற்கில்லைதான். சில காலத்துக்கு முன்னால் 'திரை வானில் ஒரு புதிய நட்சத்திரம்' என்று அறிமுகமான அவள், இன்னும் புது மெருகு குன்றாமல் ஜொலித்துக் கொண்டுதான் இருந்தாள். அவளுடைய கை ரேகைகளைப் பூதக் கண்ணாடி கொண்டு ஆராய்ந்த ஜோதிடர் கிரகச் சேர்க்கை பிரமாதமாக இருப்பதாகச் சொல்லியிருந்தார். இத்தனை பிராபல்யம் அடைந்து பேரும் புகழும் செல்வமும் கொண்டு விளங்கும் இவளுடைய ஜாதகம் அசாதாரணமான ஒன்றாகத்தானே இருக்கும் என்பதால் அவர் அப்படிச் சொன்னாரோ, அல்லது ஜோதிடரின் வாக்கு பொய்க்கக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் அவளிடம் செல்வம் கொழித்ததோ, எப்படியானாலும் — நாஸிக் அச்சுக்கூடத்தில் எக்கச்சக்கமாக அச்சான நோட்டுக்களில் ஒரு கணிசமான பகுதி கறுப்பும் வெளுப்புமாகப் பிரமீளாவிடம் வந்து குவிந்து கொண்டிருந்தது.

வெளுப்புப் பணத்தை அவள் பாங்கில் போட்டாள்; கறுப்புப் பணத்தைப் பாதாள அறையில் பதுக்கினாள். வீடுகளையும் எஸ்டேட்களையும் கேட்ட விலை கொடுத்து வாங்கினாள்; புடவைகளையும் நகைகளையும் விலை கேட்காமலேயே வாங்கினாள். அப்படியும் பணத்தைச் செலவழிக்க மார்க்கம் புரியாத போது அவளுக்குப் 'போர்' அடித்தது. ஆனால் அவள் தாயாருக்கு மட்டும் இதை ஒப்புக் கொள்ள முடியவில்லை. 'பணத்தைக் கையாண்டு ஒருத்திக்குப் போர் அடிக்க முடியுமா? அழகுதான்!' என்று அங்கலாய்த்தாள் கனகம். 'ஐயோ! வருமான வரி என்று பிடுங்கிக் கொண்டு போகிறானே' என்று புலம்பினாள். 'போதாக் குறைக்குச் சொத்து வரி வேறுமே?' என்று வேதனைப்பட்டாள். கறுப்புப் பணம் வைத்திருப்பதாகச் சந்தேகித்து அதிகாரிகள் நடவடிக்கை எடுத்தால், 'என்ன அநியாயம்! இப்படிப் படை எடுப்பார்களா? என் மகளுக்கு லக்ஷ்மி கடாட்சம் இருப்பது ஒரு பாவமா?' என்றாள். சில மாதங்கள் வரை 'ரெய்ட்' நடக்காமல் இருந்துவிட்டாலோ, 'அடடா! யாரும் 'ரெய்ட்' பண்ணவில்லையே; 'பிரமீளாவுக்கு மவுசு குறைந்து விட்டது, அதனால்தான் அவளிடம் கறுப்புப் பணம் இல்லை' என்று நாலு பேர்கள் நினைத்து விடுவார்களே' என்பதாகக் கவலைப்பட்டாள்.

கி. ராஜேந்திரன்

பிரமீளாவின் மாளிகை என மதிக்கத்தக்க பங்களாவில் பிரும்மாண்டமான படுக்கை அறையில் மிகப் பெரிய 'வார்ட்ரோப்'பில் கணக்கற்ற புடவைகள், கண்ணைப் பறிக்கும் வண்ணங்களில் தொங்கின. இரும்பு பீரோவில் ஏராளமான நகைகள் 'டால்' அடித்தன. நாலாபுறமும் அயல்நாட்டிலிருந்து வந்த முதல்தர நிலைக் கண்ணாடிகள் அவள் எழில் உருவத்தைப் பிரதிபலிப்பதில் பெருமை கொண்டன. 'பெட்ரூமி'ன் மையத்தில் இருந்தது ஒரு வட்ட வடிவமான மாபெரும் கட்டில். ஒரு பட்டனை அழுத்தினால் அது மெல்ல உயரும்; இன்னொரு பட்டனை அழுத்தினால் அது தளுக்காகக் கீழே இறங்கும், மற்றொரு பட்டனை அழுத்தினால் கட்டில் மெல்லச் சுழலும். படுக்கையில் புரள வேண்டுமானால் அதற்குக்கூடப் பட்டனை அழுத்தினால் போதும், மெத்தையில் அலைகள் கிளம்பிப் பிரமீளாவைப் புரள வைக்கும் என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள்! அத்தனை ஏற்பாடுகள் அதில் உண்டு! அதில் படுத்திருப்பதோ மேகப் பொதியில் சயனித்திருப்பது போல்தான்! பிரமீளா நூற்றுப் பதினெட்டு பவுண்டு எடைதான் என்றாலும் அவளும் கூட இலவம் பஞ்சுப் பொதியில் வைத்த கிலோ கல்லைப் போல் அமுங்கிக்கிடப்பாள்.

அவளுடைய டிரஸ்ஸிங் டேபிளில் ஏராளமான 'மேக் அப்' சாதனங்கள் தவிர ஸெண்டு மட்டுமே நாற்பது வகைகள் இருந்தன. எந்த ஸெண்டை என்றைக்குப் பூசிக் கொள்வது என்பது பற்றிப் பெரிய குழப்பம் ஏற்பட்டு வருகிறதென்றும் முந்நூற்று அறுபத்தைந்து வகை இருந்துவிட்டால் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொன்று என்ற கணக்கில் வருஷம் முழுதும் வெவ்வேறு விதமாக மணக்கலாம் என்றும் அவள் அபிப்பிராயப்பட்டதாக ஒரு பத்திரிகை மகத்தான செய்தி வெளியிட்டு, அதற்கென்று அவள் ஸெண்டை 'ஸ்ப்ரே' செய்து கொள்ளும் கருவியில் உள்ள பல்ஃபை அழுத்துவது போல் பிரத்தியேகப் புகைப்படம் எடுத்துப் பிரசுரித்துத் தன் வாசகர்களைப் பரவசப்படுத்தி யிருந்தது. அவள் ஸெண்டுகள் மட்டுமா? அவள் தாயார், நாய்க் குட்டி, அவள் செருப்புக்கள், ஜோஸியர், அவள் கட்டில், தையல்காரர் என்று இப்படி அவளுடன் தொடர்பு கொண்ட அஃறிணைப் பொருள்கள் மட்டுமின்றி மனிதர்களும் பிரசித்தி பெற்றனர்.

ஒரு மந்திர சக்திபோல் அனைவரையும் ஆட்கொண்ட அவளுடைய கவர்ச்சிகரமான அழகில் மக்கள் மயங்கினார்கள் என்றால், ஸ்டூடியோக்களில் தொழில் ரீதியில் அவளுடன் பழகியவர்களோ, அந்தக் கிளாமரை வழிபடவே செய்தார்கள். லைட் பாய் முதல் படாதிபதி வரை சிறிதும் பெரிதுமான தங்கள் மணிபர்ஸ்களை நிரப்பிக் கொள்ள அந்தக் கவர்ச்சிதான் உதவுகிறது என்பதை நன்றாக உணர்ந்து வணங்கினார்கள்.

இது ஒரு பக்கம். ஆனால் இந்த இனிய இசைத் தட்டுக்கு மறுபுறம் ஒன்று உண்டு என்பதும் அவளுக்குத் தெரியும். தான் எதிரே இருக்கும்போது பலவிதமாகவும் தன்னைத் திருப்திப்படுத்த, ம்கிழ்விக்க பயபக்தியுடன் நடந்து கொள்கிறவர்கள், தான் அப்பால் போனதும் இசைததட்டின் மறு பக்கத்தில் ஊசியை ஓட விடுகிறார்கள். அப்போது எழுவது.... இசையா அது? வசை! அவர்கள் வணங்கி வழிபட்ட அதே கிளாமர் இப்போது அதன் உயர் பீடத்திலிருந்து கீழே இறக்கப்பட்டது மட்டுமின்றிச் சாக்கடையில் அல்லவா புரட்டி எடுக்கப்படுகிறது! எவ்வளவு பச்சை

பச்சையாகப் பேசுகிருர்கள்! எத்தனை விதமாக வெல்லாம் அவதூறுகளைப் போட்டி போட்டுக் கொண்டு அள்ளிச் சொரிகிருர்கள்! அதில்தான் அவர்களுக்கு எத்தனை இன்சுவை; ஆனந்தம்! திரையிலும், சில சந்தர்ப்பங்களில் நேரிலும், தன்னைப் பார்க்கும்போது பிரமித்து நிற்கும் சாமானிய மக்கள்கூட அவளுடைய அந்தக் கவர்ச்சிக் கதிர் வீச்சுக்கு உட்படாதபோது அடியோடு மாறித்தான் போய் விடுகிருர்கள். வாயில் வந்ததையெல்லாம் வளர்த்துப் பேசுகிருர்கள்.

இத்தகைய ஆபாசமான பேச்சுக்களைக் காது கொடுத்துக் கேட்க வேண்டிய துர்ப்பாக்கியம் நல்ல காலமாக அவளுக்கு ஏற்படவில்லை. ஆனுல் உண்மை நிலைமையை அவள் காலே அரைக்கால் மில்லி மீட்டர்கூடப் பிசகாமல் கச்சிதமாக அளந்து வைத்திருந்தாள். தன்னைத் தானே அவள் ஏமாற்றிக் கொள்ளவில்லையே ஒழிய, தான் இதையெல்லாம் உணராதது போலவே நடித்துப் பிறரை ஏய்த்து வந்தாள்.

இத்தகைய சூழலில்தான் அவளை ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் பார்த்திபன் சந்தித்தான். காமிராமேன் சேகரின் நெருங்கிய நண்பன் என்று சொல்லிக் கொண்டு ஒரு நாள் ஷூட்டிங்கின்போது அவன் அறிமுகமானுன். அவனது தோற்றத்தைவிட அவனுடைய பேச்சும் சுபாவமும் பிரமீளாவை உடனடியாகக் கவர்ந்து விட்டன.

கிட்டத்தில் நெருங்கிப் பிரமீளாவுடன் பழக வேண்டிய அவசியம் பலருக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. சக நடிகர், ஒளிப்பதிவாளர், ஒப்பனையாளர், இயக்குநர் என்று பலர் அவளை அணுகித் தொட்டுப் பேசியும் இருக்கிருர்கள். அவ்வாறு நெருங்கி வர நேரிட்டபோது ஏதோ வேலைப்பாடுகள் மிகுந்த விலைமதிக்கமுடியாத ஒரு கண்ணுடிப் பாத்திரத்தைக் கையாள்வது போலத்தான் நடந்து கொள்வார்கள். எங்கே சற்றுக் கவனப் பிசகாக இருந்து விட்டால் அந்த அபூர்வப் பாத்திரம் கீழே விழுந்து நொறுங்கி விடுமோ? நம்மைப் பெரும் பழி சூழுமோ என்று அஞ்சியதுபோல் பழகினுர்கள்.

ஆனுல் பார்த்திபன் நடந்துகொண்ட விதத்தில் இயல்பாகவே ஒரு முரட்டுத்தனம் இருந்தது. அவன் பேச்சிலே ஓர் அலட்சிய அட்டகாசம் அழுத்தமாக இடம் பெற்றிருந்தது.

ஸ்டூடியோவில் தொழில் முறையில் தன்னிடம் தொடர்பு கொள்பவர்கள் அடக்கமாகப் பேசித்தான் அவள் கண்டிருக்கிருள். சில சமயங்களில் பொது மக்கள் அவளைச் சமீபிக்க நேரிட்டபோது பேசலாமோ கூடாதோ, அந்தத் தகுதி நமக்கு உண்டோ இல்லையோ என்று தயங்குவதை அவள் கவனித்திருக்கிருள். அவர்களுக்குள்ளேயே கசமுசவென்று பேசிக் கொள்வார்கள். கூட்டத்தில் தொலைவில் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் இருந்து கொண்டு ஆபாசக் கூக்குரல் இட்ட ஓரிரு கோழைகளும் உண்டு. ஆயின் பார்த்திபன் இவர்களினின்றும் முற்றிலும் வேறுபட்டவனுக இருந்தான்.

சேகர் அவனை அறிமுகம் செய்து வைத்த மறுகணமே அவன் கூறிய வார்த்தைகள் அவனுடைய தனித்தன்மையை நிரூபித்து அவளுக்கு அதிர்ச்சி வைத்தியமும் செய்தன. ''எல்லோரும் இன்றைக்கு ஷூட்டிங் பிரமாத சக்ஸஸ் என்று சொல்லி உங்களை வாழ்த்தி விட்டுப் போய்விட்டார்கள். ஆனுல் நான் கும்பலோடு கோவிந்தா போடுகிறவன் இல்லை'' என்ருன்.

''தனியாக இருந்தால்தான் போடுவீர்களாக்கும்!'' என்ருள் பிரமீளா, கோபத்துடன் கிளர்ந்த கிண்டலின் வேகத்தைப் புன்னகையால் தணித்தபடியே.

''பிரஹலாதனைப் பாடாய்ப் படுத்தியது போல் என்னைச் சித்திரவதை செய்தாலும் எனக்குத் தோன்றுவதைத் தான் நான் சொல்வேன்.''

கலகலவென்று அவள் சிரித்தாள். ''உங்களை யாரும் துன்புறுத்தாமலேயே நீங்கள் உங்களுக்குத் தோன்றுவதைச் சொல்லலாம், ஸார்! திஸ் இஸ் எ ஃப்ரீ கண்ட்ரி!''

''சுதந்திர தேசமா? யார் சொன்னது? ஓர் உதாரணம் பாருங்கள்: என் உறவுக்காரர் ஒருவரை ஒரு வர்த்தகப் பிரமுகரிடம் ரொம்பச் சிபாரிசு பிடித்து 'அகவுண்டண்ட்' வேலைக்கு வைத்தேன். கொஞ்ச நாளைக்குப் பிறகு அந்தப் பிரமுகரைக் கேட்டேன். 'ஸார்! அவர் எப்படி வேலை செய்கிருர்? கணக்கு வழக்கெல்லாம் சரியாக வைத்துக்கொள்கிருரா? உங்களுக்குத் திருப்தியாக இருக்கா?' என்று. அதற்கு அவர் என்ன பதில் சொன்னுர் தெரியுமா? 'அவனுக்கு அப்படி ஒண்ணும் சாமர்த்தியம் போதாது, அதனுல்தான் எனக்குச் சௌகரியமாய் இருக்கிறது. கணக்கை நான் சொல்கிறபடி ஏன் என்று கேட்காமல் எழுதி விட்டுப் போய்விடுகிருன் பார்!'''

பிரமீளா பெரிதாகச் சேகருடன் சேர்ந்து சிரிக்க அந்தச் சிரிப்பினூடேயே பார்த்திபன் தொடர்ந்தான்: ''இதே போல்தான் எல்லாத் துறைகளிலும்.

அவன் எஜமானனுக்குத் திருப்தி அளிப்பது போல் கணக்கு எழுதினுன் என்ருல், எழுத்தாளன் பத்திரிகை ஆசிரியருக்கு எது பிடிக்கும் என்று யோசித்துக் கதை எழுதுகிருன். பத்திரிகாசிரியரோ பத்திராதிபர் எந்த மாதிரிக் கதையைப் போட்டுப் பத்திரிகையின் விற்பனையை அதிகரிக்க விரும்புவார் என்று பார்க்கிருர். நீங்கள் டைரக்டர் சொல்கிற படி நடிக்கிறீர்கள்; டைரக்டரோ உங்களை எந்த உடை அணியச் செய்து எந்த விதமாகக் காட்டினுல் மக்கள் பார்ப்பார்கள்; படாதிபதிக்குப் போட்ட பணத்துக்கு மேல் திரும்பி வரும் என்று யோசிக்கிருர். அரசியல்வாதி தான் எப்படிப் பேசினுல் மேலிடத்திலிருந்து தமக்கு முதுகில் தட்டும் கையில் டிக்கெட்டும் கிடைக்கும் என்று எண்ணிப் பேசுகிருர். இதிலெல்லாம் சுதந்திர சிந்தனை எங்கே இருக்கிறது? சுதந்திர நாடு என்று நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொள்வதோடு சரி! அநேகமாக நம் நாட்டில் எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் அலுவலகத்துக்குள் நுழையு முன்னர் வாசலில் முதுகெலும்பைக் கழற்றிக் கோட் ஸ்டாண்டில் மாட்டிவிட்டு வந்தது போலத்தானே நடந்து கொள்கிருர்கள்?''

ஓர் அபூர்வப் பிறவியைப் பார்ப்பது போல் பார்த்திபனை மலர மலரப் பார்த்தாள் பிரமீளா. ''என்ன சேகர்! உங்கள் நண்பருக்கு யார் மேல் என்ன கோபம்? படபடவென்று பொரிந்து தள்ளுகிருரே!''

''முதுகெலும்பு இல்லாத எல்லார் மீதும் கோபம்தான்'' என்று பார்த்திபன், சேகர் வாய் திறக்கக் காத்திராமல் தானே பதில் சொன்னுன். ''இந்தப் படத்தில் நீங்கள் நடிக்க முன் வந்தீர்களே, அதற்காக உங்கள் பேரிலும் கோபம்தான்.''

சிரித்தபடியே, ''ஏன்? இந்தக் கதை நன்ருயில்லையா? அல்லது இந்தக் கதா பாத்திரம் எனக்கு ஏற்றதாயில்லையா?'' என்று கேட்டாள் அவள்.

''எல்லாமே கோளாறுதான். ஏதோ மக்கள் இதை விரும்பிப் பார்ப்பார்கள், பணம் பண்ணலாம் என்ற நோக்கத்தில் தான் படம் எடுக்கிருர்களே ஒழியக் கலை உணர்ச்சி இதில் எங்கே இருக்கிறது?''

''சரிதான்! நீங்கள் அஸ்திவாரத்தையே அசைக்க ஆரம்பித்துவிட்டீர்கள்!'' என்ருள் பிரமீளா. ''திரைப் படங்கள் பணம் பண்ணுவிட்டால் இத்தனை ஸ்டுடியோக்களையும் மூடிவிட வேண்டியதுதான். இந்தத் தொழிலை நம்பி எத்தனை ஆயிரம் தொழிலாளர்கள் பிழைக்கிருர்கள் தெரியுமா?''

சாகடித்த சங்கீதம்!

இத்தாலியிலுள்ள உடின் என்ற நகரத்தில் ஒரு பாப் இசை விழா நடைபெற்றது. அந்த இசைவிழா நடந்து முடிந்ததும், இசை விழா நடந்த இடத்துக்கு அருகில் இருந்த கோழிப் பண்ணையில் இருநூறு கோழிகள் செத்துக் கிடந்தன. மின்சார கித்தார் வாத்தியங்கள் எழுப்பிய கிரீச்சிடும் ஓசை தான் அந்தக் கோழிகளின் சாவுக்குக் காரணம் என்று தெரிய வந்தது. எனினும் கோழிப் பண்ணையின் சொந்தக்காரர் இதற்கு நஷ்டஈடு கோர முடியவில்லை. அவரும் ஒரு பாப் சங்கீதப் பிரியர். அது மட்டுமல்ல. அந்த இசை விழாவுக்கு ஏற்பாடு செய்தவர்களில் அவரும் ஒருவர்!

ஆதாரம்: நியூடைம்ஸ்

''அவர்களை வாழ வைக்கத்தான் படாதிபதிகள் ஆபாசப் படங்களாக எடுத்துத் தள்ளுகிருர்களாக்கும்! எத்தனை தாராள மனசு! ஆயிரம் பேரை வாழ வைக்க ஆறு லட்சம் மக்களின் மனங்களை விகாரப்படுத்துவது எவ்வளவு பெரிய தொண்டு!''

பிரமீளாவின் வியப்பும் திகைப்பும் இதற்குள் ஓரளவு நீங்கி, அதனிடத்தில் ஓர் ஆவல்—குறுகுறுப்பு குடிகொண்டு விட்டிருந்தது. அவள் நட்சத்திரப் பதவியை அடைந்த பிறகு இதுவரை யாருமே அவளை அதிருப்திக்கு உள்ளாக்க நேரிடுமோ என்று கவலைப்படாமல் இவ்வளவு அழுத்தமாகவும் தைரியமாகவும் எதிர்த்துப் பேசி அவள் கேட்டதில்லை. இது புதிய அனுபவமாக இருந்தது அவளுக்கு. ''உங்கள் நண்பர் ரொம்பச் சுவாரசியமாகப் பேசுகிருர், சேகர்!'' என்ருள் அவள் ஒளிப் பதிவாளரைப் பார்த்து.

சேகர் சொன்னுன்: ''பார்த்திபன் இப்படித்தான் படபடவென்று பேசுவான். ஆனுல் இவனுக்கு யாரிடமும் விரோதம் கிடையாது. உயர்ந்த கலை உள்ளம் படைத்தவன்; நன்ருய்ப் படித்தவன். ஸ்டேட் பாங்கில் உத்தியோகம். பொழுதுபோக்காக நண்பர்களிடையில் நாடகங்களையும் திரைப் படங்களையும் விமர்சனம் செய்வான். பயமோ தயக்கமோ இல்லாத சிறந்த 'கிரிடிக்.' ''

''இந்தத் தொழிலில் சம்பந்தப்படாமல் விலகி யிருந்து பார்ப்பவர்களுடைய அபிப்பிராயமும் நமக்குத் தேவை தானே சேகர்? அது நாம் வளர உதவத் தானே செய்யும்'' என்ருள் பிரமீளா.

''படம் மோசம் என்று இவன் கருதி ஞலும் ஒரு காமிரா கோணம் நன்ரு யிருந்ததென்ருல் அதைப் பாராட்டு வான். இவனிடமிருந்து ஒரு பேஷ் வாங்கிவிட்டால் எனக்கு ஒரு மாசம் டானிக் சாப்பிட்டு வந்தது போல் தெம் பாக இருக்கும். ஆனுல் அந்த பேஷ் இலேசில் வராது!''

''ஆங்கிலப் படங்களை அதிகம் பார்த் தால் சிரமம்தான்;'என்ன ஸார் தமிழ்ப் படங்கள் எடுக்கிருர்கள்' என்று தூக்கி எறிந்து பேசிவிடுவார்கள்'' என்ருள் பிர மீளா. ''அந்த அளவுக்கு நாம் உயர இன்னும் ரொம்பக் காலம் ஆகும்.''

''பார்த்திபன் சில ஆங்கிலப் படங் களைக்கூட நண்பர்கள் வட்டத்தில் நல்ல ஆதாரங்களோடு சாட ஆரம்பித்த போதுதான் எனக்கு உண்மையிலேயே இவனிடம் மதிப்பு ஏற்பட்டது'' என் ருன் சேகர்.

''ஆமாம். மேஞட்டிலும் மோச மான படங்கள் எடுக்கிருர்கள் என்பதில் நமக்கெல்லாம் ஓர் அல்ப திருப்தி''என் ருன் பார்த்திபன் அசுவாரசியமாகச் சூள் கொட்டியபடி.

சிரித்தாள் பிரமீளா. ''சற்று இருங்கள். நான் மேக்கப்பைக் கலைத்து விட்டு வருகிறேன்'' என்ருள்.

''அதைச் செய்யுங்கள்; எவ்வளவு சீக்கிரம் இந்த அசட்டுப் பிசட்டு உடை யைக் களைந்தெறிந்து விட்டுப் புடவை உடுத்துகிறீர்களோ, அவ்வளவுக்கு நல் லது'' என்ருன் பார்த்திபன்.

இடுப்புக்கு மூன்று அங்குலம் கீழே ஆரம்பமாகி முழங்காலுக்கு நாலு அங் குலம் மேலே முடிந்து விட்ட ஒரு கால் சராய்; ஆண் பிள்ளைக்காகத் தைக்கப் பட்டதை இரண்டாக மடித்துக் கீழ்ப் பகுதியை வெட்டி எறிந்து விட்டது போல் தோன்றிய ஒரு சட்டை; (அதி லும் மேல் இரண்டு பட்டன்களைத் தைக்க 'மறந்து'விட்டிருந்தான் தையல் காரன்.) கல்யாணத்துக்கு மைசூர்ப் பாகைக் கூறு போடுகிற தாம்பாளத்தில் பருப்புத் தேங்காய்க் கூட்டைப் பற்ற வைத்தது போல் ஓர் அகலமான தொப்பி — இவற்றை அணிந்திருந்தாள் பிரமீளா. போதாக் குறைக்கு இடை யில் ஒரு பெல்ட்டிலிருந்து இரு புறங் களிலும் கைத் துப்பாக்கிகள் வேறு தொங்கின.

தன்னைத் தானே ஒரு முறை தலை சாய்த்துப் பார்த்துக் கொண்ட பிர மீளா கபடமில்லாமல் சிரித்துக் கொண்டே கூறினுள்: ''நல்ல பெயர் வைத்தீர்கள், அசட்டுப் பிசட்டு உடை யென்று!''

தனது பிரத்தியேக 'கிரீன் ரூ'மை நோக்கி நடந்த அவள், சற்றுத் தூரம் சென்றதும் ஒரு முறை திரும்பிப் பார்த்து ''போய் விடாதீர்கள், சீக் கிரமே சண்டையைத் தொடரலாம்'' என்ருள்.

விட்டுக் கொடுக்காதது போல் அவள் அவ்விதம் சொன்னுளே ஒழிய உண்மை யில் சண்டை போட வேண்டும் என்ரே, வாக்குவாதம் செய்ய வேண்டும் என்ரே அவளுக்கு எண்ணம் இல்லை. அவன் பேசுவதைக் கேட்க வேண்டும், அவன் கருத்துக்களைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வம்தான் அவ ளுக்கு. பார்த்திபனுல் திரை உலகைப் புரட்சிகரமான முறையில் திருத்தி விட முடியும் என்ற நம்பிக்கை அவ ளுக்கு லவலேசமும் இல்லை. அதற்கு இன்னும் எத்தனை தலைமுறைகள் ஆகுமோ? ஆனுலும் சிறந்த நடிப்பு, நல்ல கதை, நுணுக்கமான டைரக்ஷன் திறன் இவை யெல்லாம் பற்றி அவ னுடன் உரையாடித் தன் அறிவை வளப் படுத்திக் கொள்ளவும் மனத்தை விசா லப்படுத்திக் கொள்ளவும் அவள் விரும் பினுள். என்ருவது ஒரு நாள் அவனிட மிருந்து தன் நடிப்புக்கு ஒரு சபாஷ் பெற முடியுமா பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசையும் தலைதூக்கியது.

அவளுடைய இந்த இரண்டாவது ஆசை — சபாஷ் பெற வேண்டும் என்ற ஆசை — இன்றுவரை நிறைவேறவில்லை. ஆஞல் திரை உலகம் பற்றி — அத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட பல்துறைக் கலை நுணுக் கங்கள் பற்றி அவர்கள் பல சந்தர்ப்பங் களில் நிறையப் பேசினுர்கள்.

அவளுக்கு ஷூட்டிங் இல்லாத நாட் களில் அல்லது வேளைகளில் அவன் அவள் வீட்டுக்கு அவள் அழைப்பின் பேரில் போனுன். மணிக் கணக்கில் பேசினுன். அவள் ஆர்வத்தைப் பார்க்கையில் அவ னுக்கும் முன்னைக் காட்டிலும் திரைப் படக் கலை ரகசியங்களைத் தெரிந்து கொள்வதில் ஈடுபாடு மிகுதியாகி விட்டது. 'டைரக்ஷன் டெக்னிக்', 'லைட்டிங் எஃபெக்ட்', 'தி ஆர்ட் ஆஃப் ஆக்டிங்' என்று பல புத்தகங்களை நூல கங்களிலும் புத்தகக் கடைகளிலும் தேடிப் பிடித்து வாசிக்க ஆரம்பித்தான். உலகப் பிரசித்தி பெற்ற டைரக்டர்கள், நடிக நடிகையரது வாழ்க்கை வரலாறு களைப் படித்தான். தான் படித்தறிந்த புதுப் புது விஷயங்களைப் பிரமீளாவுக்குச் சொன்னுன். வாரம் ஒரு முறையாவது இருவரும் சேர்ந்து சினிமாப் பார்த்து விட்டு வந்து அதை அக்கு வேறு ஆணி வேருகப் பிரித்துப் போட்டுத் தனித் தனியாக ஒவ்வொரு அம்சத்தையும்

ஆராய்ந்து குறைகளையும் நிறைகளையும் கண்டுபிடித்தார்கள்.

பணமும் புகழும் தராத ஒரு மன நிறைவைப் பிரமீளாவுக்குப் பார்த்திபனின் பேச்சு அளித்தது. அவன் வார்த்தைகள் நெஞ்சைச் சுட்டன; அவன் பற்றிய இடம் வலித்தது. ஆனால் அந்தச் சூட்டிலேயே ஒரு தண்மையும் வலியிலேயே ஓர் இதமும் இருப்பதை அவள் உணர்ந்தாள். அவன் வாக்கிலே உண்மையும் பிடியிலே அன்பும் இருப்பதுதான் இதற்குக் காரணம் என்று தெளிந்தாள்.

இவர்களுடைய இந்த நட்பும் பேச்சும் கனகத்துக்குக் கட்டோடு பிடிக்கவில்லை. எப்படியோ பார்த்திபன் பணம் பிடுங்கத்தான் வந்திருக்கிறான் என்ற எண்ணம் அவள் உள்ளத்தில் ஆழப் பதிந்து விட்டது. பிரமீளாவைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டு அவளையும் அவள் பணத்தையும் ஆளலாம் என்ற நோக்கத்தில்தான் அவன் அடிக்கடி வருகிறான் என்று நினைத்தாள். பிரமீளாவுக்கு அவனிடம் ஈடுபாடு அதிகமாக ஆக அவளுக்குக் கிலி பிடித்துக் கொண்டது. தன்னுடைய ஆதிக்கத்திலிருந்து இத்தனை செல்வமும் போய் விடுமோ என்று அவள் பயந்தாள்.

அவன் வருவதும், பேசுவதும், இருவரும் சேர்ந்து 'நைட் ஷோ'வுக்குப் போவதும் தனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று வெளிப்படையாகவே சொன்னாள். ''பேப்பரில் போடுவாங்க. சந்தி சிரிக்கும்'' என்று மிரட்டினாள். ஆனால் அவள் கூறியதை மட்டுமின்றி அவளையேகூட அவர்கள் அலட்சியம் செய்தார்கள். தன்னை ஒரு துரும்பாக மதித்து அவர்கள் ஒதுக்கியது அவள் பீதியை அதிகமாக்கியது. பிரமீளாவிடம் தனக்கு இருந்த ஒரு செல்வாக்கு இப்படி நிமிஷமாகக் கரைந்து போகக் கூடும் என்றால் அவள் பணத்தின் மீது தனக்குள்ள ஆதிக்கம் பட்டென்று விட்டுப்போய்த் துண்டித்து விழ எத்தனை நாளாகும்?

அவள் காரசாரமாகவே பேச ஆரம்பித்தாள். அவன் இல்லாதபோது பிரமீளாவிடம் அவன் அயோக்கியன் என்றும், வஞ்சகன் என்றும் திட்டித் தீர்த்தாள். அவன் வந்திருக்கும்போதும் அவன் காதுபடவே தன் அதிருப்தியை வெளியிட்டுக் கொண்டாள். ''என்ன தம்பி? ஓவலுக்கு டயம் ஆயிடுச்சா? கொண்டு வரவா? ராத்திரி சாப்பாடு கொட்டிக்க இன்னும் ஒரு மணி நேரம் பாக்கி இருக்கே? அடுத்த அரைமணி அடிக்கறச்சே என்ன சாப்பீட்றீங்க? பாதம் கீரா? இல்லே, கிரேப் ஜூஸா?'' என்று கேட்டாள் ஒரு நாள். அப்போது பிரமீளா அந்த அறையில் இல்லை.

'' இந்தாங்கம்மா! இங்கே ஏன் நேரத்தை வீணடிச்சுக்கிட்டு நிக்கறீங்க? போய் இரும்புப் பெட்டியைத் திறந்து பணத்தை எண்ணிப் பாருங்க. நூறோ இருநூறோ குறையப் போகுது'' என்றான் பார்த்திபன்.

''அப்படி ஏதாவது குறைந்தால் அது உன் பாக்கெட்டுக்குத்தான் போயிருக்கும்'' என்றாள் கனகம்.

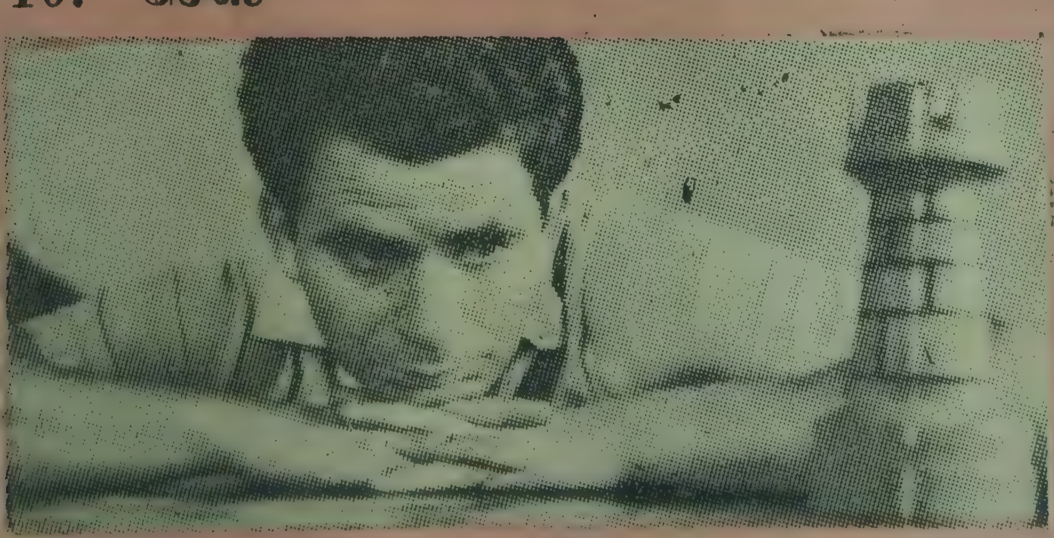
''ஏய் பணப் பிசாசு! நாவை அடக்கிப் பேசு!'' என்று எரிந்து விழுந்து விட்டு எழுந்து போக முற்பட்ட பார்த்திபனின் பாதங்களை மென்மையான இரு கரங்கள் பற்றின.

சம்பாஷணையின் கடைசிப் பகுதியைக் கேட்டுக் கொண்டே வந்துவிட்ட பிரமீளா, ''அம்மாவுக்காக நான் மன்னிப்புக் கேட்கிறேன், உட்காருங்கள்'' என்று கெஞ்சினாள்.

(தொடரும்)

தெரிந்த விளையாட்டு: தெரியாத விவரம்

10. செஸ்

☐ யாருக்கும் செஸ் உதயமான நாள் தெரியாது. ஆனால் பழங்காலத்தில் அராபியர்கள் பாரசீகர்களிடமிருந்து இந்த விளையாட்டைக் கற்றுக் கொண்டார்கள் என்பதற்கு ஆதாரம் இருக்கிறது. பதினெட்டாவது நூற்றாண்டில் ஸ்பானிய வியாபாரிகள் இந்தச் செஸ் விளையாட்டை ஐரோப்பாவுக்குக் கொண்டு சென்றார்கள்.

☐ செஸ் விளையாட்டில் ஷா (ராஜா) முக்கியமான இடம் வகிக்கிறது. செஸ் விளையாட்டுச் சட்டப்படி 'ஷா'வை மடக்கிப் (trap) பிடித்து விட்டால் வெற்றி பெற்றதாக அர்த்தம். ஓர் அராபியன் எதிரியோடு ஆடும்போது தோற்கும் நிலை அடைந்து ஷாவை இழந்தால் ''ஷா மட்!'' (மன்னன் இறந்தான்) என்று அழுவானாம். ஸ்பானிய மொழியில் அது xaque-mate ஆயிற்று. அதுவே ஆங்கிலத்தில் checkmate ஆயிற்று.

— குண்டுமணி

படம்: ரஷ்ய உலக சாம்பியன் போரிஸ் ஸ்பாஸ்கை.

நா. பார்த்தசாரதி
எழுதும்
புதிய சமூக நாவல்
சத்திய
வெள்ளம்

"ஸைக்கோ ஸாருநாதன்"

20. ரகசிய சந்திப்பு

கனகம் 'குய்யோ முறையோ' என்று கூச்சல் போட்டாள்: ''ஐயய்யோ! இவன் காலில் விழுகிற அளவுக்குப் போயிட்டியேடி! என்னவோ மாய்மாலம் பண்ணி மயக்கிட்டானே, உன்னே? நான் என்ன செய்வேன்?''

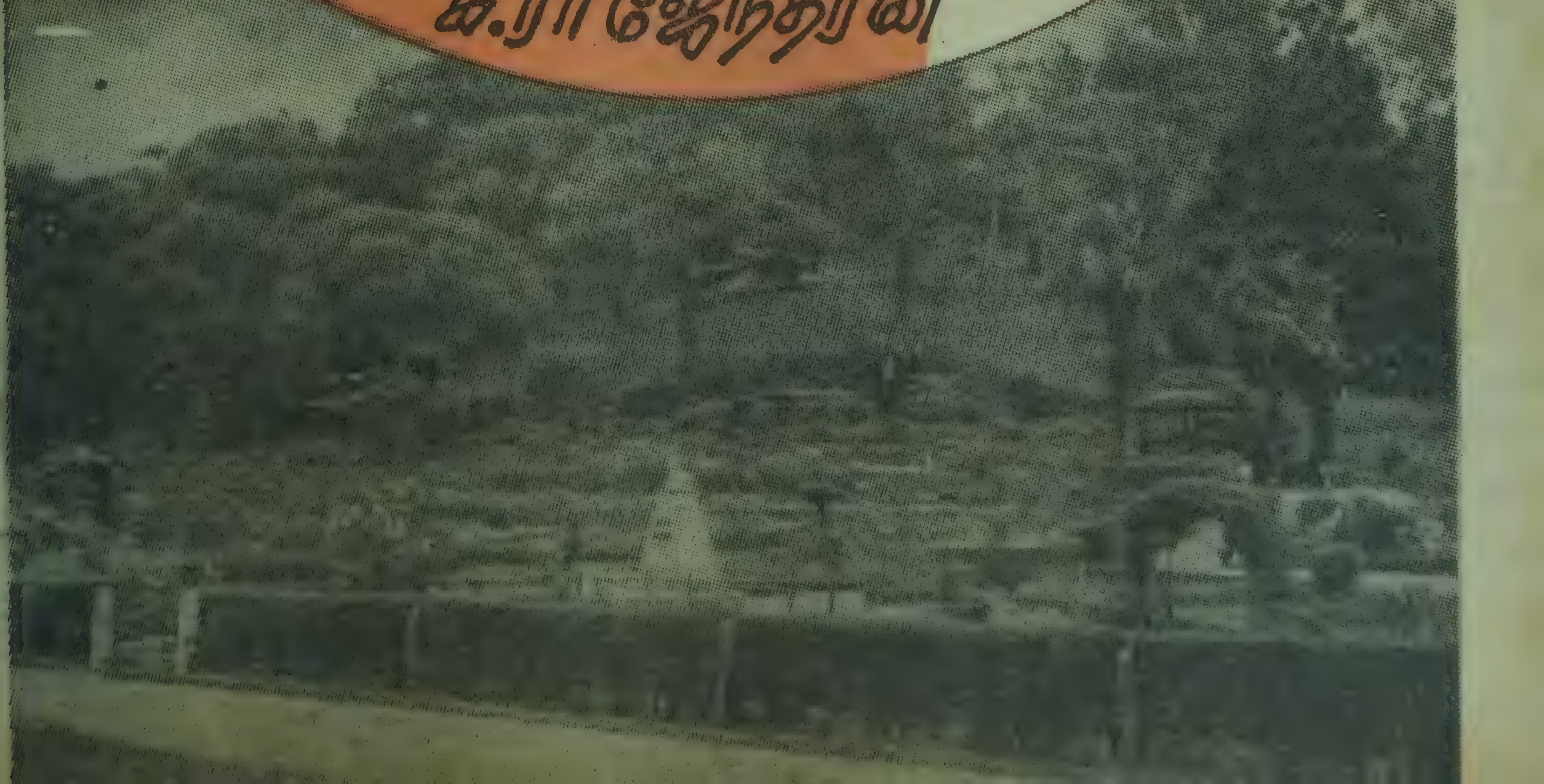
''அம்மா! நீ ஒண்ணும் பண்ண வேண்டாம்! ஆ ஊ என்று கத்தாமல் வாயை மூடிக்கிட்டு இரு போதும்!''

''கேட்டுக்கோடா! கேட்டுக்கோ! உன் மனசு குளிர்ந்து போச்சா? என் பொண்ணு இன்றைய வரைக்கும் என்னே எதிர்த்து ஒரு வார்த்தை சொன்ன தில்லே; உன் போதனே யாலே இப்போ பேசிட்டா!... சந்தோஷம் தானே, உனக்கு?''

''அம்மா! அவரைத் தாறுமாருக ஏசாதே! நான் கேட்டுக்கிட்டுச் சும்மா இருக்க மாட்டேன். எப்போ இவ்வளவு தூரத்துக்கு வந்தாச்சோ, அப்போ மிச்சத்தையும் சொல்லிடறேன்; நல்லாப் புரிஞ்சுக்க. நான் இவரைக் கல்யாணம் செய்துக்கிடத் தீர்மானிச்சுட்டேன்! அதாவது இவர் என்னே ஏற்றுக்கிடறதாயிருந்தால்.''

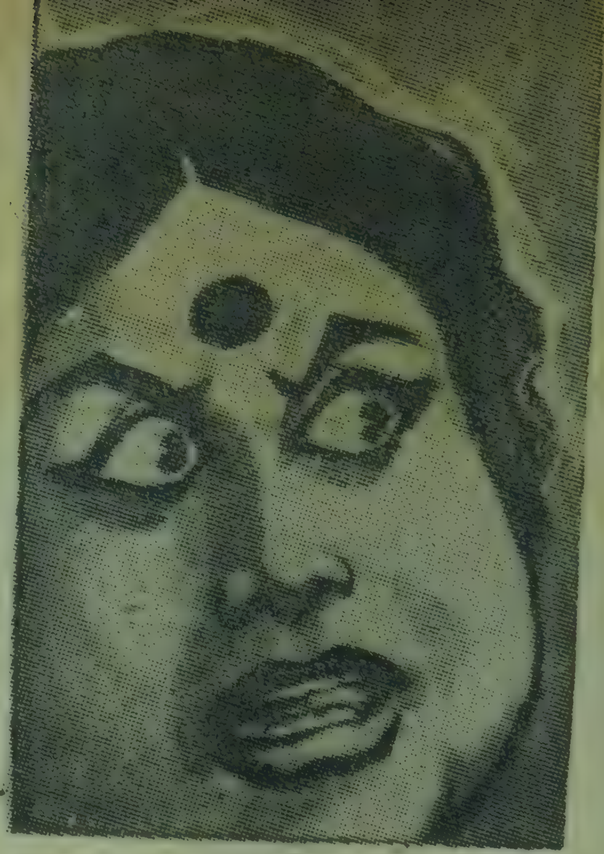
''அடப் பாவி!'' என்று மகளிடம் பதில் கூருமல் தொடர்ந்து திட்டித் தீர்த்தாள் கனகம். ''என் குடியைக் கெடுக்க வந்தியா? அம்மாவையும் பெண்ணேயும் பிரிச்சு வைக்கச் சூழ்ச்சி பண்ணிட்டியா? இவள்

கி. ராஜேந்திரன்

பணத்தை யெல்லாம் அபகரிக்கத் திட்டம் போட்டிருக்கியா ?''

''கவலைப்படாதே, கனகம்! நான் கல்யாணத்துக்குச் சம்மதிச்சாத்தானே?'' என்றான் பார்த்திபன். ''எனக்கு உன் பணமும் வேண்டாம். உன் பெண்ணும் வேண்டாம் !''

''பார்த்தியாடி ! இவன் என்னை அவமானப் படுத்தியதோடு உன்னையும் அலட்சியமாத்தான் பேசறான். நீ அவன் காலில் விழுந்து கெஞ்சினே. அவன் உன்னை வேண்டாம்னு உதைச்சுத் தள்ளறான்! இப்படிப்பட்டவனைப் போய் நீ தலை மேலே தூக்கி வைச்சுக்கிட்டுக் கூத்தாடறே! தம்பி! இதைத் தெரிஞ்சுக்க ! நம்ம வீட்டு வாசல்லே வந்து நின்னு கூழைக் கும்பிடு போட்டு உள்ளே வரலாமான்னு கேட்கிறவங்கதான் எங்களுக்குப் பழக்கம்.''

''அந்த முதுகெலும்பு இல்லாத ஆசாமிகளோடு என்னையும் சேர்த்துடாதீங்க, நான் போய் வரேன்'' என்று புறப்பட்டான் பார்த்திபன்.

அவன் கரங்களைப் பற்றி நிறுத்தினாள் பிரமீளா. ''அம்மா ! இவர் ஏன் என்னைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள மாட்டேன் என்கிறார், தெரியவில்லையா உனக்கு? என் பணத்தின் மேல் இவருக்கு ஆசை இல்லை. அப்படி இருந்தால் உன் எதிர்ப்பையும் பொருட்படுத்தாமல் என்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளமாட்டாரா ? அதிலிருந்து இவருடைய உயர்ந்த குணம் உனக்குப் புரியவில்லையா? உன் சம்மதத்தையும் பெற்று சந்தோஷமாக நடக்க வேண்டும் எங்கள் திருமணம் என்று ஆசைப்படுகிறார் அம்மா !''

''இப்ப அப்படித்தாண்டி பேசுவான்! ஊரறியக் கழுத்திலே தாலி ஏறின அப்புறம் பேச்சும் நடத்தையும் வேறுவிதமாகத்தான் இருக்கும்.''

''உன்னைப் போன்றவர் இல்லை அம்மா இவர். நீ என் பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டு என் கல்யாணத்தைத் தடை செய்ய விரும்புகிறாய். இவர் பணத்தாசை இல்லாததால் கல்யாணம் வேண்டாம் என்கிறார். நடுவில் நான் அகப்பட்டுக் கொண்டு தவிக்கிறேன்.'' விம்மி விம்மி அழுதாள் பிரமீளா. ''என்னிடம் உண்மையான பிரியம் உனக்கு என்றைக்கு இருந்திருக்கிறது? பாழும் பணம்தானே பிரதானம் !''

''ஏண்டி! நான் பணத்தாசை பிடித்தவளா? இவன் ஒருத்தன் தான் உன்னிடம் கலப்படமற்ற அன்பைச் சொரிகிறானா? சின்னக் குழந்தையாக இருந்த உன்னை வளர்த்து ஆளாக்கி, பேரும் புகழும் செல்வமும் அடையச் செய்த என்னைவிட நேற்று வந்த இந்தத் தறுதலைப் பயல் உனக்கு ஒசத்தியாய்ப் போயிட்டானா?''

''ஆமாம், அம்மா! அப்படித்தான். சற்று முன்னால் நீ சொன்னியே, வளர்த்து ஆளாக்கினேன் என்று! அதுதானே நிஜம்! பெற்று வளர்த்தேன் என்று என்றைக்காவது நீ வாய் விட்டுச் சொன்னதுண்டா ? அதனால்தான் உனக்கு என் பேரில் பாசம் உண்டாக மாட்டேனென்கிறது. என் சந்தோஷத்தைவிடப் பணத்தையே பெரிதாக மதிக்கிறாய். நான் இவரைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டால் அது கைநழுவிப் போய்விட்டப் போகிறதே என்று பயப்படுகிறாய்!''

கனகத்தை முன் எப்போதையும்விட அதிகமாக இப்போது பீதி கவ்விக்கொண்டது. 'அடிமடியிலேயே கையைப் போடுகிறாளே, இவள்! நான் இவள் தாயே இல்லை என்று நிரூபணமாகிவிட்டால் அப்புறம் சட்ட ரீதியாகக்கூட இவள் மீது நமக்குச் செல்வாக்கு இல்லாமல் போய் விடுமே!' வயிற்றிலும் வாயிலும் அடித்துக்கொண்டாள் அவள். ''எப்படியடி மனசு வந்தது, வார்த்தைகளால் என்னை

வதைக்க ? இத்தனை வருஷங்களுக்குப் பிறகு என் கண்மணி என்னை இப்படிப் பேச நேர்ந்ததே! இதற்குக் காரணம் இந்தச் சண்டாளன்தானே!'' என்று கூறித் தலை மயிரைப் பிய்த்துக் கொள்பவள்போல் இழுத்துக் கொண்டு தரையில் உட்கார்ந்து ஓலமிடத் தொடங்கினாள்.

பார்த்திபன் பிரமீளாவிடம் சொன்னான்: ''இந்த மாதிரிச் சூழலில் நம் கல்யாணம் எப்படி நடக்க முடியும்? நாம் இனி அடிக்கடி சந்திக்காமல் இருந்தால் கூட நல்லது. இல்லாவிட்டால் இவளுக்கு ஹிஸ்டீரியா வந்துவிடும்! நான் போய் வருகிறேன். உன் அம்மாவை நல்ல வார்த்தை சொல்லித் தேற்று.''

சட்டென்று வழிமறித்து நின்று அவன் கரங்களைப் பற்றிக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டாள் பிரமீளா. ''அம்மா இப்படி அழுது புலம்புகிறாளே என்பதால் நீங்கள் என்னை வந்து பார்க்காமல் இருந்து விடாதீர்கள். அப்புறம் எனக்குச் சித்தம் கலங்கிப் போகும். இவளாவது ஹிஸ்டீரியா வந்த மாதிரி அலறுகிறாள். எனக்குப் பைத்தியமே பிடித்துவிடும், உங்களைச் சந்திக்காமல் இருந்தால் ! கல்யாணம் நடக்கிறதோ இல்லையோ, நீங்கள் அவசியம் வந்து போய்க் கொண்டிருங்கள். நாளடைவில் இவள் மனம் மாறுகிறதா, பார்ப்போம்.''

பார்த்திபன் அவ்வாறே அவள் விருப்பத்துக்கு இசைந்து நடந்துகொண்டான். ஆனால் கனகத்தின் மனம் இளகுவதாய் இல்லை. மாறாக இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு

அவளுடைய கெடுபிடி முன்னிலும் அதிசமாகிவிட்டது. பிரமீளாவை யாருடனும் தனியேவிடாமல் கட்டிக் காத்தாள். இரண்டு வார்த்தைகளுக்கு மேல் பேச அனுமதிக்க மாட்டாள். அதுவும் திரைப் படத் தொழில் ரீதியில் தொடர்பு கொள்ளாத எவரிடமாவது அவள் சற்று நேரம் உரையாடிவிட்டால், அவ்வளவுதான், கனகத்துக்கு ஒரே குலை நடுக்கமாகிவிடும். மாட்டை ஓட்டிப் போய்க் கொட்டிலில் அடைப்பதுபோல் இவளை 'வீட்டுக்குப் போகலாம்' என விரட்டுவாள். ஆனால் பார்த்திபனிடம் மட்டும் அவள் ஜம்பம் சாயவில்லை. அவ்வப்போது அவனைக் குத்திக் காட்டுவது போல் அவள் பேசியதைக்கூட ஏதோ பைத்தியம் பிதற்றுகிறது என்ற ரீதியில் அவன் பொருட்படுத்தாமலிருந்து வந்தான். இவ்வாறு அவன் பொறுத்துக் கொண்டு போனதால் பிரமீளாவுக்கு அவனிடம் அன்பு மிகுதியாயிற்று.

ஒரு சமயம் ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்களிலிருந்து சில பகுதிகளை நடித்துக் காட்ட பிரிட்டனிலிருந்து ஒரு தம்பதி வந்திருந்தனர். அவர்களுடைய கலைநிகழ்ச்சிக்கு ஷூட்டிங்கை ஒத்திப் போட்டுவிட்டாவது பிரமீளாவை வரவேண்டும் என்று பார்த்திபன் வற்புறுத்தினான். அவன் கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொண்டாள் அவள். உனக்கு ஒன்றும் புரியாது அம்மா என்று பிரமீளா எடுத்துக் கூறியும் கேளாமல் கனகம் உடன் வந்தாள். அவர்களைத் தனியே எங்கும் அனுப்புவதில்லை என்று அவள் இப்போது கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருந்தாள். ஆரம்பத்தில் இந்த விஷயத்தில் சற்று அசிரத்தையாக இருந்து சினிமா, நாடகம் என்று அவர்களைப் போக அனுமதித்ததால்தான் இத்தனை இறுக்கமான ஒரு பிணைப்பு அவர்களிடையே ஏற்பட்டு விட்டது. முடிச்சை அவிழ்க்க முடியாமல் சிரமப்படுகிறோம் என்று கனகம் தீர்மானித்தாள். ஆகவே, தானும் துணைக்குச் சென்று தொண்ணூறு கொட்டாவிகளை விட்டு விட்டு அவர்களுடனேயே திரும்பினாள். ''என்ன இழவு நாடகமோ இது. மறுபடியும் மறுபடியும் இதே இரண்டு பேர்கள்தானா? ஒரு ஸீனா ஸெட்டிங்கா உடைமாற்றமா ஒண்ணையும் காணோமே?'' என்றாள் காரில் வீடு நோக்கிச் செல்லும்போது.

''அதுதான் இவர்களிடம் தனிச் சிறப்பு. தங்கள் நடிப்புத் திறனால் நம்மைக் கவர்ந்தார்கள். பகட்டான ஆடை அலங்காரங்களாலோ காட்சி ஜோடனைகளாலோ நம்மை அசந்து போகச் செய்யவில்லை. ரசிகர்கள் எப்படிக் கை தட்டி மகிழ்ந்தார்கள்! உங்களுக்கும் புரிந்திருந்தால் ரொம்பப் பிடித்திருக்கும்'' என்றான் பார்த்திபன்.

''அம்மா வீட்டுக்குப் போனதும் அந்தக் கதைகளைச் சுருக்கமாகச் சொல்லி அவர்கள் நடித்துக் காட்டிய குறிப்பிட்ட பகுதிகளை மட்டும் படித்து விரிவாக அர்த்தம் சொல்கிறேன். அப்போது விளங்கும் இவர்கள் எப்பேர்ப்பட்ட நடிகர்கள் என்று.'' இப்படிப் பிரமீளா கூறினாள்.

''எனக்கு எதுக்கு அதெல்லாம்?'' என்று அலுத்துக் கொண்டாள் கனகம். ''நீ அநுபவிச்சால் சரி!''

''மெய்ம்மறந்து ரசித்தேன் அம்மா'' என்றாள் பிரமீளா. இரவு நேரமான போதிலும் மவுண்ட்ரோட்டின் பிரகாசமான விளக்கொளி அவள் கண்களில் நன்றி ததும்புவதைப் பார்த்திபனுக்குக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டது. நாடகத்தில் பார்த்திபனுக்கு அருகே அவன் தோளை உரசியபடி உட்கார்ந்திருந்ததே, அவளுக்குக் கந்தர்வலோகத்தில் இருப்பது போன்ற இன்ப உணர்வைக் கொடுத்தது. போதாததற்கு நாடகமும் கந்தர்வலோகத்தில்கூட நடிக்கத் தக்க அளவுக்கு மிக உன்னதமாக அமைந்திருந்தது.

''ஒரு கறுப்புப் படுதா, தரையில் ஒரு ஜமுக்காளம் அதன் மையத்தில் ஒரு முக்காலி — இவ்வளவுதானே காட்சி ஜோடனை! இவற்றை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு என்ன பாடுபடுத்திவிட்டார்கள்! ஆடம்பரமில்லாத சர்வ சாதாரண உடை அணிந்திருந்தபோதிலும் நடிப்புத் திறனால் எப்படி நம்மைப் பிரமிக்க வைத்து விட்டார்கள்!'' என்று வியந்து பாராட்டினாள் பிரமீளா.

''அதைவிட முக்கியமான விஷயம் பல்வேறு கதாபாத்திரங்களாக அவர்களால் கண நேரத்தில் மாற முடிகிறது, பார்!'' என்றான் பார்த்திபன். ''இந்தக் காட்சியில் லேடி மாக்பெத்தாகத் தோன்றி அருவருப்பை நம் மனத்தில் ஏற்படுத்துபவள் அடுத்த காட்சியிலேயே அடங்காப் பிடாரி மனைவி காதரினாகத் தோன்றி நம்மைக் குலுங்கக் குலுங்கச் சிரிக்க வைக்கிறாள். இப்படி மாறுவது எவ்வளவு சிரமம்?''

''ஆனாலும் அதை மிக எளிதாகச் செய்து வருகிறார்கள், இல்லையா?'' என்றாள் பிரமீளா.

''அப்படியில்லை! ரொம்பச் சிரமப் படுகிறார்கள். ஆனால் ரொம்பச் சுலபமாக நடிப்பதுபோல் காட்டிக் கொண்டு நம்மை ஏமாற்றுகிறார்கள். அங்கேதான் அவர்கள் மேதை பிரகாசிக்கிறது!''

'' லேடி மாக்பெத் தன் கரங்களில் ரத்தக் கறை படிந்திருப்பதாகப் பிரமையில் ஆழ்ந்து போகிறாளே; அந்த இடத்தில் நிஜமாகவே ரத்தம் சொட்டுவது போல் நமக்குப் படுகிறது!''

'' ஆமாம், நம்மவர்களாயிருந்தால் பஞ்சை, சிவப்பு இங்கியில் தோய்த்துக் கையோடு எடுத்து வருவார்கள் மேடைக்கு! அதே போலத்தான் ஹாம்லெட்டாக நடிக்கும்போது அவன் கையில் கத்தியே இல்லை. ஆனாலும் அவன் உணர்ச்சியுடன் பேசும்போது அவன் கையில் கத்தி இல்லாத குறையே தோன்றவில்லை.''

'' அதுவல்லவா நடிப்பு!'' என்று பெருமூச்செறிந்தாள் பிரமீளா. ''நாம் என்னத்தைக் கிழிக்கிறோம் இங்கே?''

போர்ட்டிகோவில் வண்டி நின்றது. பேச்சைத் தொடர்ந்தபடியே கீழே இறங்கிப் பங்களாவுக்குள் சென்றார்கள்.

'' ஏண்டி, உன்னை நீயே பழிச்சுக்கிறே? உனக்கு நடிப்புத் திறன் இல்லாததாலா மாறி மாறி புரொட்யூசர்கள் வந்து உன் காலடியில் பணத்தைக் கொட்டறாங்க?'' என்று கர்வம் கொப்புளிக்கப் பேசினாள் கனகம்.

'' நடிப்புத் திறனை ஒருவருக்குச் சேரும் பணத்தைக் கொண்டு அளந்து விட முடியுமா, அம்மா?'' என்றான் பார்த்திபன். ''கத்தை கத்தையாக நீங்க நோட்டை அடுக்கினாலும் நடிப்பு சொத்தைதான்!''

பிரமீளா இதைக் கேட்டுக் கலீரென்று சிரித்தாள். கனகம், ''என் வயிறு பற்றி எரியறது, இவன் பேசறதைக் கேட்டு நீ சிரிக்கறே?'' என்றாள்.

'' உண்மையைத்தானே அம்மா, இவர் சொல்கிறார்? நானும் நடிப்பதாகத்தான் பெயர் பண்ணுகிறேன். ஆனால் நான் அந்த நாளைய கிரேடா கார்போவோ அல்லது இந்த நாளைய சோபியா லாரெனோ இல்லை என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஏன் ஒரு பத்மினிகூட இல்லைதான். இதை நீ உணராவிட்டால் போ, ஆனால் என்னை நானே ஏமாற்றிக் கொள்ளத் தயாராயில்லை.''

''எல்லாம் இவனோட சகவாசத்தால் வந்த வினை. என்னவோ 'பிரெய்ன் வாஷ்' என்பார்களே, அப்படி இவன் உன்னுடைய மூளையையே மழுங்கச் செய்துவிட்டான்!''

'' அம்மா! என் முகராசி இப்போ பணம் வந்து குவியறது. இன்னும் ஒன்றிரண்டு வருஷங்கள் போனால் என்னுடைய இந்த உருவத்துக்கும் முகத்துக்கும் மவுசு குறைஞ்சு போயிடும். என்னைவிட அழகான ஒருத்தி என்னைவிடக் கம்மியாக உடை அணிந்து காமிரா முன் தோன்றத் தயாராகி விடுவாள். அவள் என்னைவிட அதிகமாகப் பணம் கேட்பாள்! கொடுப்பார்கள்! அப்போது என்னைச் சீண்டுவார் இருக்க மாட்டார்கள்.''

எதிரொலி!

பிராட்போர்டில் பதினைந்து கராத்தே ஆட்ட நிபுணர்கள் ஆறு அறைகள் கொண்ட ஒரு வீட்டை ஆறு மணி நேரத்தில் கைகளினாலும், தலையாலும் கால்களாலும் இடித்துத் தள்ளி உலக ரிகார்டு கண்டனர். — செய்தி

ஹவுஸிங் போர்ட் கட்டடங்களின் வலிமையைச் சோதிக்க இப்படிப்பட்ட கராத்தே நிபுணர்களை வரவழைத்தால் என்ன?

'' சரி சரி, டிரைவர் வீட்டுக்குப் போகணும்னு அவசரப்படறான். உனக்குப் பஸ் டாக்சி எதுவும் இந்த அகால நேரத்தில் கிடைக்காது. சீக்கிரமாய்ப் போய் வீட்டில் இறங்கிக்கிட்டு வண்டியை அனுப்பு'' என்றாள் கனகம்.

''டிரைவருக்கு அவசரம்னா போகட்டுமே! அம்மா, இவரைச் சாப்பிடச் சொல்லாமல் விரட்டாதே'' என்றாள் பிரமீளா.

''வாயை அலம்பிக்கிட்டு வாடி! இவன் ராத்திரி முழுவதும் இங்கேயே இருந்தால் டிரைவர் அதை ஊரெல்லாம் தமுக்கடிச்சுட்டு வந்துடுவான்!''

''அம்மா! ஊரிலே இப்போ என்னைப் பழித்துப் பேசாமலா இருக்கிறார்கள்? இவர் சிநேகம் எனக்குக் கிடைப்பதற்கு முன்னமேயே என்னை எவ்வளவோ இழித்தும் பழித்தும் நாவில் நரம்பில்லாமல் பேசி விட்டார்கள். புதுசாச் சொல்ல என்ன இருக்கு? இவர் இங்கேதான் சாப்பிடணும். அப்புறம் வேணுமானால் நானே காரோட்டிக்கிட்டுப் போய் இவரை வீட்டில் விட்டுட்டு வரேன். இல்லே இவர் சம்மதிச்சால் இங்கேயே படுத்திருந்துவிட்டு நாளைக்குப் போகட்டும், எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை.''

''வேண்டாம், பிரமீளா! நான் உன் திருப்திக்குச் சீக்கிரம் சாப்பிட்டு விட்டு உங்கம்மா திருப்திக்கு டிரைவரோடேயே வீட்டுக்குப் போயிடறேன். அவனுக்கு இரண்டோ மூன்றோ தந்துவிட்டால் காரை ஷெட்டில் விட்டுவிட்டு

இரவு நேரம் கழித்து வீட்டுக்கு நடந்து போக நேர்ந்ததைப் பொருட்படுத்த மாட்டான்.''

பிரமீளா இதற்கு ஒப்புக் கொண்டாள். ஆனால் இரவு அங்கேயே அவன் தங்க வேண்டும் என்ற பிரமீளாவின் கோரிக்கை இருவர் மனங்களிலும் ஆசையை வளர்த்துவிட்டது. யதேச்சையாகக் கூறப்பட்ட ஒரு யோசனைதான்; அதை அவனும் உடனே மறுதளித்து விட்டான்தான். ஆயினும் அந்த எண்ணம் தோன்றியபிறகு சுலபமாக அவர்களால் அதை மறந்துவிட முடியவில்லை. ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொள்ளும் போதும், பேசும் போதும், சிரிக்கும் போதும் அந்த நினைப்பு எழுந்து தொந்தரவு கொடுத்தது. அவர்கள் பேச்சிலே புதிய அர்த்தங்கள் தொனிக்க ஆரம்பித்தன. பார்வைகள் துணிந்து செயலாற்றுமாறு அழைப்பு விடுத்தன. சிரிப்பிலே இன்ப ரகசியங்களை ஜாடையாகப் பகிர்ந்து கொண்டனர். இயற்கை வேகத்தால் கட்டுண்ட அவர்களின் எண்ணங்கள் ஒரு கட்டுக்கடங்காமல் எங்கெங்கோ சென்றன. அவள் அவனுக்குப் பிரேம் ஆனாள். அவன் அவளுக்குத் தீபன் ஆனான். தீபச் சுடர் பிரேமையைத் தீண்டித் தீய்த்துவிடத் துடித்தது. பிரேமைத் தீபச் சுடருள் ஐக்கியமாகிவிட ஏங்கியது. அந்த ஒரு தகிப்பினை வேண்டி நின்றது.

கல்யாணப் பேச்சை யாருமே எடுக்கவில்லை. கனகம் அதற்குச் சம்மதிக்கவே போவதில்லை. ஒரே ரகளை பண்ணிவிடுவாள். தனக்குக் கல்யாணம் ஆகிவிட்டால் அதனாலேயே திரைப்பட உலகில் தனக்கு மவுசு குறைந்துவிடும் என்று அந்தக் கல்நெஞ்சுக்காரி கணக்குப் போடுகிறாள் என்பது பிரமீளாவுக்குப் புரிந்தது. அவள் தன் சொந்தத் தாயார் இல்லை என்று நீண்ட நாட்களாகவே ஊகித்து வந்தாள் பிரமீளா. அது இப்போது ஊர்ஜிதமாவதாக அவளுக்குத் தோன்றியது.

முன்னொரு நாள் வயதான ஒருவர் தன் வீட்டுக்கு வந்ததும் அவரிடம் கனகம் பத்து ரூபாய் நோட்டுக்கட்டு ஒன்றினைக் கொடுத்து 'இந்தப் பக்கமே இனி எட்டிப் பார்க்கக் கூடாது' என்று கடிந்து கொண்டதும் அந்த நபர், 'பணத்துக்காக நான் வரலை அம்மா, குழந்தையை ஒரு தடவை கண்குளிரப் பார்த்துட்டுப் போகலாம்னுதான் வந்தேன்; 'வரேன்' என்று ஏமாற்றுக் குரலில் கூறிப் பணத்தை வாங்காமலேயே திரும்பியதும் அவளுக்கு நன்றாக நினைவிருந்தன.

மாடிப்படி அறைக்கு வந்தவள் வாசலில் வரவேற்பு அறையில் 'பேச்சுக் குரல் கேட்கவே தயங்கி நின்றாள். தன் பெயர் அடிபடுவது புரிந்தது. ஒரு வேளை யாராவது ப்ரொட்யூஸர்—டைரக்டராக இருந்தால் புடவையை மாற்றிக் கொண்டும் லேசாக மேக்அப்பைச் சரி செய்து கொண்டும் வருவது நல்லது என்று பட்டதால் இப்பாலேயே சற்று நின்றாள். அந்த மனிதர் எழுந்து போகும்போது வரவேற்பு அறை அலமாரியில் பதிக்கப்பட்டிருந்த நீண்ட நிலைக் கண்ணாடியில் அவர் முழு உருவமும் தெரிந்தது. முதுமைப் பருவத்தை எட்டிப் பார்க்கும் சாத்வீகமான முகம். பிரதிபலிப்பை ஒரு விநாடி நேரம்தான் பார்த்தாள் என்றாலும் அந்த முகத்தை இன்றளவும் பிரமீளா நன்றாக ஞாபகம் வைத்திருந்தாள். சுரத்தின்றி அவர் எழுந்து சென்றதும் அவள் அவ்ருக்காக வருத்தப்பட்டபடி தன் தாயாரைக் கேட்டாள்: ''யாரம்மா அது?''

''எவனோ பரதேசிப் பயல். இல்லையா, நைட் ஸ்கூல் நடத்தறேன், அன்ன தானம் பண்ணறேன் என்று விதவிதமாகச் சொல்லிக்கிட்டு எத்தனை பேர் வரானுக? பத்து ரூபாய் கொடுத்து

பள்ளி நிர்வாகி: ஸ்கூல் ஃபீஸ் ஒண்ணும் கிடையாது, இலவசக் கல்விதான். ஆனால் கட்டட நிதி டொனேஷன் நூறு ரூபா, பி.டி.ஏ. சங்கக் கட்டணம் அறுபது ரூபா, சுற்றுலாவுக்கு ஐம்பது ரூபா, ஸ்பெஷல் ஃபீஸ் நாற்பது ரூபா...

''குழந்தைக்கு டிக்கட் வாங்கணும்னு மாட்டேங்கறே! பள்ளியில் அவனைச் சேர்க்க 'டொனேஷன்' இரு நூறு ரூபா கட்ட மாத்திரம் க்யூவில் நிக்கறையே...!''

அனுப்பிச்சேன்'' என்று கூசாமல் பொய் சொல்லி விட்டுப் பிரிக்கப் படாத பத்து ரூபாய் நோட்டுக் கட்டு டன் உள்ளே சென்றுவிட்டாள் கனகம்.

அந்த மனிதரைப் பற்றிய ஏதோ ஒரு பயங்கர ரகசியம் அம்மாவுக்குத் தெரிந் திருக்கிறது. அதனுல்தான் இவளால் அவ்வளவு சுலபமாக அவரைத் திருப்பி அனுப்பிவிட முடிந்தது என்று ஊகித் தாள் பிரமீளா. நெஞ்சை அழுத்திய பாச பாரத்தை இறக்கவும் முடியாமல் சுமக்கவும் முடியாமல் தள்ளாடியபடி வந்த வழியே அவர் போய்விட்டார். 'அந்த மனிதர்தான் அப்படி யென்றல் இவள் எதற்கு என்னை ஏமாற்ற முயல் கிருள்?' என்று எண்ணியபோதே பிர மீளாவுக்குத் தன் தாயாரிடத்தில் மதிப்புப் பெருமளவு குறைந்து விட் டது. எனினும் அந்தச் சம்பவத்தைப் பெரிதுபடுத்தாமல் வழக்கம் போல் அன்பாக இருந்து வந்தாள் அம்மா விடம். ஆனல் இப்போது மகளின் மகிழ்ச்சியை விட்ப் பணம்தான் முக்கி யம் என்று கனகம் கருதுவதைப் பார்த் துச் சீ என்று ஆகி விட்டது அவளுக்கு. பெற்ற வயிருக இருந்தால் மகளுக்குக் கல்யாணம் என்றதும் அதில் அடித்துக் கொள்ளத் தோன்றுமா? ஒரு தடவை தடவிக் கொடுத்து விட்டுத் தடவிய விரல்களை முத்தமிடமாட்டாளா?

கல்யாணம் என்ற வார்த்தையைக் கேட்டாலே ஹிஸ்டீரியா வந்த மாதிரி கூச்சல் போட்டாள் கனகம்: ''எத்தனை டைரக்டர்கள், படாதிபதிகள் வீட்டுப் படி ஏறி இறங்கியிருக்கிறேன், உனக் காக? ஒரு சான்ஸ் உனக்குக் கொடுக்கச் சொல்லி எவ்வளவு தடவை மானத்தை விட்டுக் கெஞ்சிக் கேட்டிருக்கிறேன்!''

''ஆட்டைக் கொழுக்க வைக்கிருர் களே எதுக்கு அம்மா? அந்தமாதிரி தான் நீ என்னைப் பாடுபட்டு வளர்த் திருக்கிருய்!''

''பலி போடவாடி வளர்த்தேன்? ஏண்டி இப்படிக் கொடூரமாப் பேசறே?''

''என்னைக் கொல்லவில்லை அம்மா! எனக்கென்று உள்ள உணர்ச்சிகளைக் கொன்றுவிட்டுப் பணம் பண்ணுகிற மிஷினுக நான் இயங்க வேண்டும் என் கிருய். அதிர்ஷ்ட வசமா எனக்கு இரண்டு சினிமாச் சான்ஸ் ஆரம்பத்தி லேயே கிடைச்சிருக்கலேன்னு நான் இப்போ எந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டு எந்த நிலையில் இருப்பேன் என்கிறதும் எனக்கு நல்லாத் தெரிஞ்சுதானிருக்கு. அதுவும் உன் கருணையால்தான் கிடைச் சிருக்கும்.''

இதற்கு நேரிடையாகப் பதில் கூற இயலாத கனகம், ''இத்தனை கஷ்டப் பட்டுச் சம்பாதிச்ச பேரையும் புகழை யும் உதறிப்புட மனசு வருதா உனக்கு? கல்யாணம் ஆனப்புறம் கையிலே கரண் டியைக் கொடுத்துச் சமையல் கட்டுக்கு அனுப்பிடுவான் உன் தீபன்!'' என்ருள்.

''இருக்கட்டுமே அம்மா, அதனுல் என்ன? திரை உலகம் என்னை நம்பியா உசிரைக் கையிலே பிடிச்சுக்கிட்டு இருக்கு? இன்னும் இரண்டு தலை முறைக்கு வேணும்கிற பணம் கொட் டிக் கிடக்கே, போதாதா? அவருக்குச் சமைச்சுப் போட்டுத்தான் பாக்கிக் காலத்தை ஓட்டிடறேனே? நடிக்கத் தான் வரலே, சமைக்கவாவது வருதா பார்க்கலாமே!''

என்ன வாதாடியும் பயனில்லை. எல்லா வாக்கு வாதங்களும் கடைசியில் ''நான் சம்மதிக்க மாட்டேன், மாட் டேன், மாட்டேன்!'' என்று கனகம் முத்தாய்ப்பு வைப்பதுடன் முடிந்தன.

இதற்கிடையில் சுடரும் விட்டிலு மாக, காந்தமும் இரும்புமாக, கொம் பும் கொடியுமாகப் பார்த்திபனும் பிர மீளாவும் நெருங்கி நெருங்கி வந் தார்கள். அதே சமயம் சுடரை அணைக் கும் நீராய், கொம்பை வெட்டி எறியும்

''அரசாங்கம் ஏழை மையை ஒழிச்சுட்ட துங்க. பள்ளியில் பிள்ளைகளைச் சேர்க்க நம்ம கிட்டேயே டொனேஷனுக்கு வர் ருங்கன்னு பார்த்துக் கிடுங்களேன்!''

''என்ன முனிய ண்ணே! இது என்ன, பெரிய மனு ஷன் மாதிரி?''

''ஆமாம்! பள்ளிக் கூட நிர்வாகி என்னைப் பெரிய மனுஷனு நினைச்சு நன்கொடை கேட்கறபோது விட்டுக் கொடுப்பானேன்னு தான்!''

அரிவாளாய், காந்தம் அதன் தன்மையை இழக்கச் செய்யும் சக்தியாய்க் கனகம் அருகிலேயே இருந்தாள்.

இனிமேலும் இந்தச் சித்திரவதையைத் தாள முடியாது என்ற நிலைக்கு இருவரும் வந்தபோது அவர்கள் கொடைக்கானலுக்குப் போகத் தீர்மானித்தார்கள். பார்த்திபன் முதலில் செல்வான். விடுமுறையைக் கழிக்க அங்கு வரும் எத்தனையோ சுற்றுலாப் பயணிகளில் ஒருவனாய் ஹில்டன் ஹோட்டலில் ஓர் அறையை எடுத்துக் கொள்வான். தன் அறை எண்ணை மட்டும் ஒரு தாளில் எழுதி உறையிலிட்டுப் பிரமீளாவுக்கு அனுப்பிவிடுவான். அவள் புரிந்து கொள்வாள். மற்றவர்கள் அதைப் பார்க்க நேர்ந்தாலும் அவர்களுக்கு ஒன்றும் விளங்காது.

மூன்று அல்லது நான்கு நாட்கள் கழித்துப் பிரமீளாவும் இடைவிடாத ஷூட்டிங்கில் களைத்துப் போய் ஓய்வு கருதி வருபவள் போல் கொடைக்கானலுக்கு வந்து அதே ஹோட்டலில் அறை எடுத்துத் தங்குவாள். கனகமும் பின்னோடு வருவாள்தான். வந்துவிட்டுப் போகட்டும். அவள் கண்ணிலும் டிரைவர் கோபாலன் பார்வையிலும் மட்டும் படாமல் பார்த்திபன் கவனமாக இருக்க வேண்டும். அதற்கென்ன? பிரேமையில் மூழ்கித் திளைக்க அவன் அறைக்குள்ளேயே அடைந்து கிடக்கவும் தயார் தான். அப்போது சிறையாகவா தோன்றும் அது? சாப்பாட்டை வேண்டுமானாலும் அறைக்கே வரவழைக்கலாமே!

கனகம் நன்றாகத் தூங்கிக் குறட்டைவிடத் தொடங்கிய பிறகு பிரமீளா பார்த்திபனின் அறைக்கு வந்து சேர்ந்து கொள்ளலாம். அமைதியாக அனைவரும் உறங்கும் இரவு வேளையில் இதற்கு இடையூறு ஏதும் இராது. தப்பித் தவறி அவளைத் தாழ்வாரத்தில் யாரேனும் சந்திக்க நேர்ந்தாலும் மங்கலான ஒளியில் சட்டென்று அடையாளம் தெரியாது. மேலும் பிரமீளா இயல்பாக நடந்து கொண்டால் ஏதோ காரியமாகப் போகிறாள் என்றுதான் எண்ணுவார்கள்; வேறு விதச் சந்தேகம் எழாது.

இந்தத் திட்டம் கச்சிதமாக நடந்தேறியது. ஆறு நாட்கள் அவர்கள் ஆனந்த பரவசத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார்கள். ஏழாவது நாள் கனகம் விழித்தெழுந்து மகளைப் பின்தொடர்ந்து சென்று பார்த்திபனையும் பார்த்துவிட்டாள்! (தொடரும்)

வட்டமேஜை

தமிழ் நாட்டு அரசு வெளியிட்டுள்ள தொடக்கப் பள்ளிகளுக்கான தமிழ்ப் பாடநூல்களில், ஒன்று முதல் நான்கு வகுப்பு வரை கடவுள் வாழ்த்து இன்றியே வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இதுதான் கல்வியில் தமிழக அரசு செய்யும் சீர்திருத்தமோ! தொன்று தொட்டு வரும் இறை நம்பிக்கையைச் சிறுர்களின் மனத்திலிருந்து மாற்றப் பார்ப்பது எவ்விதத்தும் நியாயம் அல்ல. மேலும் ஏழை எளிய குழந்தைகள் வாங்கிப் படிக்கும்படியான நிலையில் இல்லை புத்தகங்களின் விலை. முன்பு முதல் வகுப்புப் புத்தகம் 35 பைசாவாக இருந்தது. தற்போது 80 பைசாவாக விலை ஏறிவிட்டது. எல்லாப் புத்தகங்களின் விலையும் முன்பு இருந்ததைவிட இருமடங்குக்கு அதிகமாக உயர்ந்துவிட்டது.

வடகரை
7–6–72 ''நல்லாசிரியன்''

நகர்ப்புறச் சொத்துக்கு உச்ச வரம்பு கொண்டு வருவது பற்றி அரசு யோசித்து வருகிறது. இதில் பல சிக்கல்கள் உள்ளன.

சென்னையில் ஐந்து லட்சம் பெறுமான முள்ள அதே வீடு பம்பாயில் இருக்குமானால் அதன் மதிப்பு இருபது லட்சமாகும். சென்னையில் இருப்பவன் ஐந்து லட்சம் பெறுமான முள்ள சொத்தும் பம்பாயில் வசிப்பவன் இருபது லட்சம் பெறுமானமுள்ள சொத்தும் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று சட்டமியற்றினால் அது சமதர்மமாகாது.

உச்சவரம்பு கொண்டு வரும் பொறுப்பை மாநிலங்களுக்கே விட்டு விடலாம் என்றாலோ ஒரே நபர் இந்த மாநிலத்தில் உச்சவரம்பு அளவுக்கு நகர்ப்புறச் சொத்து வைத்துக் கொண்ட பின் வேறொரு மாநில நகரில் வீடும் நிலமும் வாங்க ஆரம்பித்தால் எப்படித் தடுக்க முடியும்?

உச்ச வரம்பை எந்த அடிப்படையில் நிர்ணயிப்பது? நிலத்தின் பரப்பளவைக் கொண்டா? அல்லது வீட்டின் விஸ்தீரணத்தைக் கொண்டா? ஐந்து முதல் பத்து கிரவுண்டு வரையுள்ள நிலத்தின் மையத்தில் வீடு அமைந்திருந்தால் உச்சவரம்புக்கு மேற்பட்ட நிலப் பகுதியை அரசு எடுத்துக் கொண்டு எப்படிக் கூறு போட்டு யாருக்கு விற்பது? நகரின் அழகே கெட்டுக் குட்டிச்சுவராகும். தனி மனிதர்களின் வாழ்வில் இவ்வாறு அரசு புகுவது விபரீதமாகும்.

சென்னை போன்ற நகரங்களில் பேட்டைக்குப் பேட்டை நிலத்தின் மதிப்பு வித்தியாசப்படுகிறது. மேலும் பெரிய வீடானாலும் பழைய வீடாக இருந்தால் அதற்கு மதிப்புக் குறைவே. புதிய சிறிய வீட்டின் மதிப்பு மிகுதி.

இவ்வாறெல்லாம் எத்தனையோ சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. நகர்ப்புறச் சொத்துக்கு உச்ச வரம்பு விதிப்பதில் அரசு அவசரப்பட்டு நடவடிக்கை எடுத்தால் குழப்பமே விளையும்.

சென்னை–34
31–5–72 வாசன்

"ஸைக்கோ ஸாரநாதன்"

21. அவனுக்குள் ஓர் அசுரன்!

அமிர்தலிங்கம் இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு தன் அறைக்குள் நுழைந்தபோது மணி ஒன்பது இருக்கும். 'ரூம் பாய்' அவன் பின்னலேயே நுழைந்தான், 'நைட் லேம்ப்'பில் 'கெரசின்' இருக்கான்னு பார்த்துட்டுப் போறேன், ஸார்!'' என்று கூறியபடியே.

''இந்த சிம்னி விளக்கு ஒண்ணு எதுக்கப்பா? நான் உபயோகிக்கறதே இல்லை'' என்ற அமிர்தலிங்கத்தின் கண்களில் தென்பட்டது, சுவரில் மாட்டியிருந்த கோட் ஸ்டாண்டிலிருந்து தொங்கிய படுக்கை கட்டும் கயிறு. அதைக் கையில் எடுத்தான்.

''இருக்கட்டும், ஸார்! கொடைக்கானலில் எப்போ லைட் எரியும், எப்போ அணையும்னு சொல்ல முடியாது. பட்டினி கிடந்தவனுக்குக் கூழும் விருந்து. அதுமாதிரி கரண்ட் ஃபெயில் ஆனல் அப்போதான் இந்தச் சிம்னி விளக்கின் மகிமை தெரியும். மினுக்கு மினுக்குன்னு இது எரிஞ்சுக்கிட்டிருந்தால், ஏதோ ராத்திரி எழுந்திருக்கும்படி ஆச்சுன்னு வைச்சுக்குங்க, லைட் ஸ்விச்சை இருட்டிலே தடவித் தடவித் தேடிக்கிட்டு இருக்க வேண்டாம் பாருங்க!''

படுக்கை கட்டுவதற்காக அமிர்தலிங்கம் வைத்திருந்தது நல்ல மணிக் கயிறு. அதிக தடிமனும் இல்லை, ட்வைன் நூல் போல ரொம்ப மெல்லியதும் இல்லை. அதை இடக் கரத்தில் சுற்றுவதும் பிரிப்பதுமாய் இருந்தான் அவன். கண்கள் 'ரூம் பாய்'யின் கழுத்தைக் குறி பார்த்துக்கொண்டிருந்தன.

''எனக்கொன்றும் இருட்டென்றால் பயம் இல்லை அப்பா!'' என்றான் அமிர்தலிங்கம்.

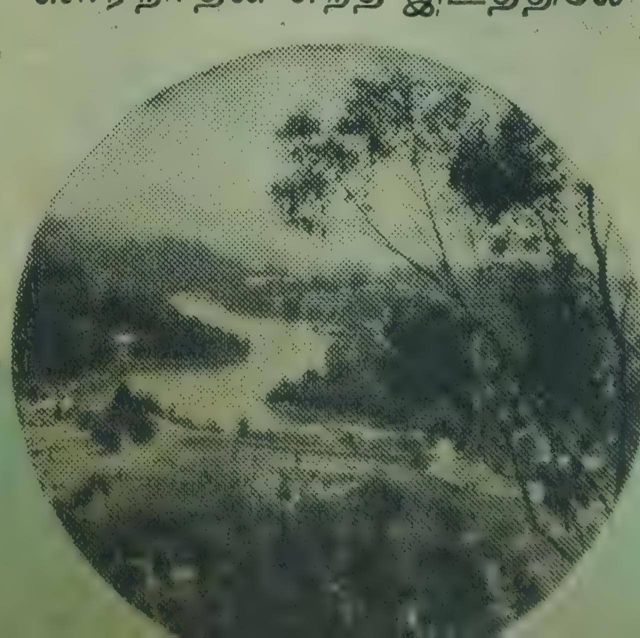
''பயம் கிடையாதுன்னு சொல்கிற ஆசாமியைப் பத்து நாட்களுக்குப் பிறகு இப்போதுதான் ஸார் பார்க்கிறேன்'' என்றான் அந்தச் சிப்பந்தி. விளக்கைக் குலுக்கிப் பார்த்து மண்ணெண்ணெய் போதும் என்று கண்டுகொண்ட அவன், ''வத்திப் பெட்டி இருக்கா ஸார்? ஏத்திட்டுப் போறேன்'' என்றான்.

''வேணும்னா அப்புறமா நானே ஏத்திக்கிறேன்'' என்றான் அமிர்தலிங்கம். ''தைரியசாலியைப் பார்த்துப் பத்து நாட்கள் ஆச்சுன்னா என்ன அர்த்தம்? எதுக்கு எல்லோரும் பயப்படறாங்க?'' அவன் கரம் கயிற்றைத் தளர்த்தித் தொங்க விடுவதும் இழுத்து நேர் கோடாக நிற்கச் செய்வதுமாய் இருந்தது.

''பயமா? பயம்னு இலேசாகச் சொல்லிட முடியுமா? ஸைக்கோ ஸாரநாதனை நினைச்சுக்கிட்டால் எல்லாருக்கும் குலை நடுக்கமால்ல இருக்கு?...பால் ஓவல், எதுனச்சும் வேணுமா ஸார்?''

''அதுதான் டி. ஐ. ஜி. சொல்லிட்டாராமே, 'ஸாரநாதனாவது இங்கே வரவாவது? வீண் புரளி'ன்னு. அப்புறமும் எதுக்குப் பயந்து சாகணும்?''

''அந்தக் கையாலாகாத மனுஷன் வேறே என்ன ஸார் சொல்லுவார்? தமக்கு அந்த ஸைக்கோவைப் பிடிக்கத் துப்பு இல்லேன்னு ஒத்துக்குவாரா? வெறும் வெத்து வேட்டு! ஸாரநாதன் எந்த இடத்திலே எந்த

கீ.ராஜேந்திரன்

ரூபத்திலே இருக்கானேன்னு எல்லோரும் திகிலடைஞ்சு போயிருக்காங்க. ஏற்கனவே ரெண்டு கொலே விழுந்தாச்சு. அடுத்தாற்போல் யார் மேலே அவன் கை போடுவானேன்னு அவனவனும் தன் கழுத்தைத் தடவிப் பார்த்துக்கிட்டு இருக்கான். இந்த டி. ஐ. ஜி. என்னடான்னு பிக்னிக் போருர். கேட்டா லீவிலே இருக்காராம்! நல்லா இருக்குதில்லேயா கதை? நான் வரேன் ஸார்! குட் நைட்!''

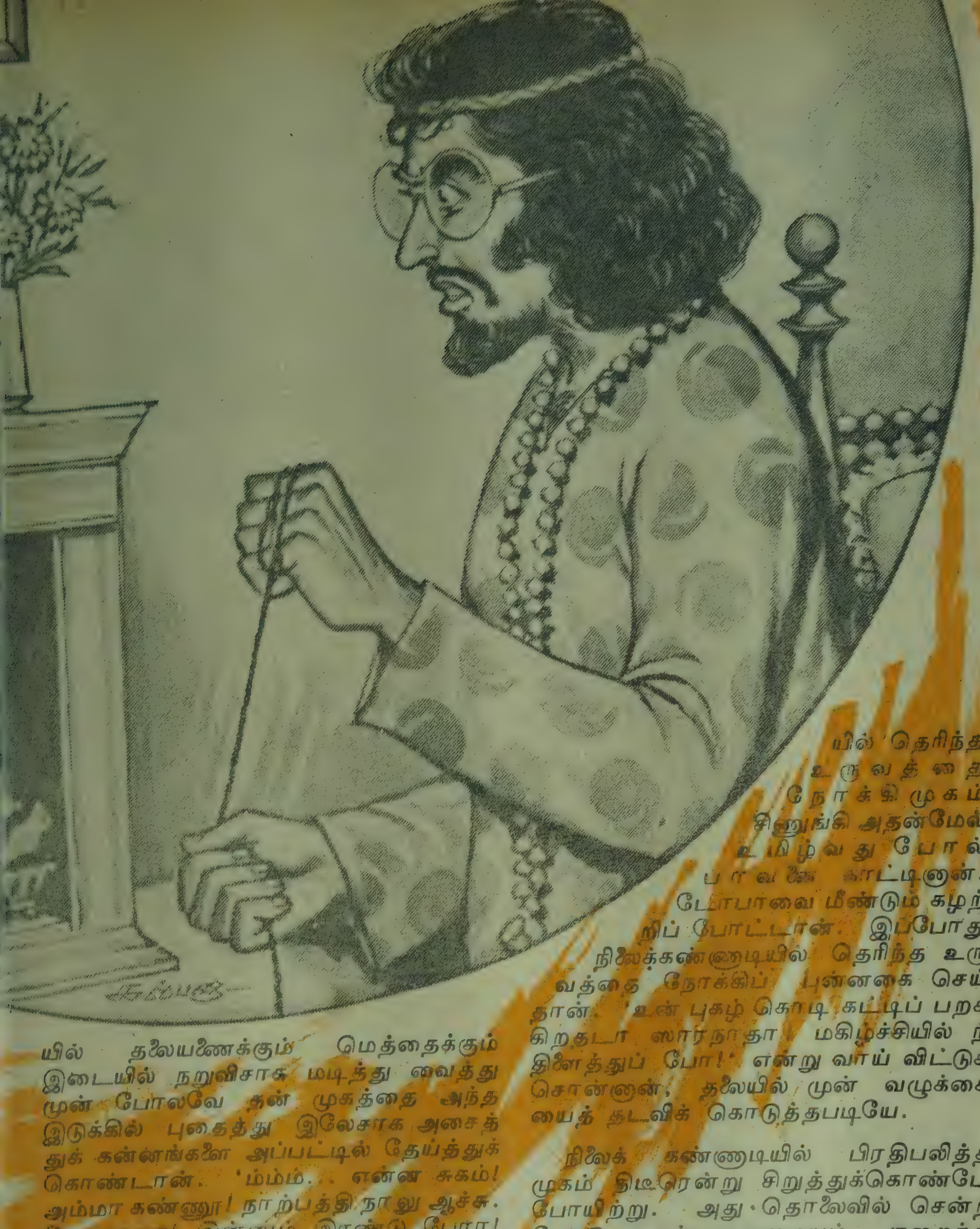
''குட் நைட்!'' — இவ்வுலக வாழ்வுக்கே நிரந்தரமாக 'குட்நைட்' சொல்ல வேண்டிய கட்டத்தில் அல்லவா அவன் சில விநாடிகளுக்கு முன் நின்ருன்! தன் பேச்சுத்தான் தன்னே மரணப் பிடியிலிருந்து மயிரிழையில் காப்பாற்றித் தந்தது என்பதை உணராமலேயே அந்தச் சிப்பந்தி போய்ச் சேர்ந்தான்.

அமிர்தலிங்கம் தன் கரத்திலிருந்த கயிற்றை வட்டமாகச் சுற்றி நாலு வடமாக்கி மீண்டும் கோட் ஸ்டாண்டில் தொங்க விட்டான். கதவைத் தாளிட்டு விட்டுச் சாத்தியிருந்த கண்ணுடி ஜன்னல்களின் கொக்கிகளெல்லாம் சரியாகப் பொருத்தப்பட்டுள்ளனவா என்று பரிசோதித்தான். திரைச்சீலேகளே இழுத்து மூடினன்.

ஆந்தைக் கண் மூக்குக் கண்ணுடியையும் டோப்பாவையும் கழற்றி மேஜையின் மீது எறிந்து விட்டுத் தாடி மீசையையும் பிய்த்துப்போட்டான். மழுமழுவென்றிருந்த கன்னத்தைத் தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டான். அளவுக்கு மீறிய மன உளேச்சலால் வயதுக்கு ஒவ்வாத வகையில் விழுந்துவிட்ட வழுக்கையை ஒரு தடவை தடவினன். ஆனந்தமாக ஆகாயத்தில் மிதப்பதுபோலிருந்தது அவனுக்கு. 'டி.ஐ.ஜி. ஒருவர் எதையாவது பிதற்றிக் கொண்டிருந்தால் என்ன? மக்கள் நம்புகிருர்கள் —ஸாரநாதன் இங்கு இருக்கிருன், அவன் தான் இந்த இரண்டு கொலேகளேயும் செய்திருக்கிருன் என்று.' சற்று முன் மணிக் கயிற்றை ஸ்பரிசித்தபோது முறுக்கேறிய உள்ளம் இப்போது தளர்ந்து இலேசாகி யிருந்தது. 'நாற்பத்திரண்டு+ஒன்று, அதாவது டாக்டர் குஹா+கொடைக்கானலில் இரண்டு= நாற்பத்தைந்து. ஆனல் சே! அதில் ஒருத்தி பெண் பிள்ளேயாகப் போய்விட்டாள். தொலேயட்டும். ஆணுக்கு நிகராக அட்டகாசம் பண்ணுகிறவள்தான் அவள் என்று ஊரில் பேசிக் கொண்டார்கள். அவளே ஒதுக்கி விட்டாலும் பாக்கி நாற்பத்தி நாலு!'

ஸாரநாதன் ஒரு துள்ளுத் துள்ளிப் படுக்கையில் விழுந்தான். அந்த உற்சாகத் தாக்குதலேத் தாள முடியாமல் கட்டில் கிறீச்சிட்டது. குப்புறப் படுத்துக்கொண்டு படுக்கைக்கும் தலேயணேக்கும் இடையில் இருந்த சந்தில் தன் முகத்தை நுழைத்தான். 'ம்...ம்...ம்... அம்மாவின் கழுத்து... ம்... ம்... 'கண்களே மூடிக் கொண்டு மெல்லக் கன்னத்தை அந்த இடுக்கில் உரசினன். 'சே! அம்மாவின் கழுத்து இவ்வளவு சொர சொரப்பாவா இருக்கும்?' குபுக்கென்று நீர் பெருகியது அவன் கண்களில். விம்மலோ விசும்பலோ இன்றிக் கண்ணீர் உகுத்தான். அம்மாவுடைய கழுத்தின் மென்மையை அனசூயாவை அணேத்தபோது ஓரளவு ஸ்பரிசிக்க முடிந்தது. அதற்குள் அவள் வீறிட்டு அலறி ரகளே செய்து ரசனேயைக் கெடுத்தே விட்டாள். ஸாரநாதன் சரேலென்று எழுந்து தன் பெட்டியில் எதையோ பரபரவென்று தேடினன். அது அகப்படத் தாமதமானபோது அவன் பொறுமை இழந்து பெட்டியை அப்படியே தரையில் குப்புறக் கவிழ்த்தான். தரையில் விழுந்த துணிமணிகளேக் கிளறினன். அது அகப்பட்டு விட்டது. கிழிந்துபோன ஒரு ரவிக்கை. பட்டு ரவிக்கை. சாயம் மங்கிப் பொலிவிழந்து கிடந்த அதை அன்பாகத் தடவினன். விருட்டென்று அதைப் படுக்கை

யில் தலையணைக்கும் மெத்தைக்கும் இடையில் நறுவிசாக மடித்து வைத்து முன் போலவே தன் முகத்தை அந்த இடுக்கில் புதைத்து இலேசாக அசைத்துக் கன்னங்களை அப்பட்டில் தேய்த்துக் கொண்டான். 'ம்ம்ம்... என்ன சுகம்! அம்மா கண்ணு! நாற்பத்தி நாலு ஆச்சு. போதாதா! இன்னும் இரண்டு பேரா! அவர்களையும் தீர்த்துக் கட்டிய பிறகு அதுவும் போதாது இன்னும் இரண்டு என்பாய்! எனக்குத் தெரியாதா உன் ஜாலம்!' ஸாரநாதன் யாரோ கிசுகிசு மூட்டியது போல் சிரித்தான்! 'நானும் சரி என்று பழி வாங்கும் படலத்தைத் தொடர்வேன்!' அவன் சிரிப்பு நீடித்தது மேலும் சற்று நேரம்.

திடீரென்று அவன் எழுந்து டிரெஸ்ஸிங் டேபிள் முன்னே ஸ்டூலில் உட்கார்ந்து கொண்டான். மேஜை மீது இருந்த டோபாவை எடுத்துத் தலையில் வைத்துப் பார்த்தான். நிலைக் கண்ணாடியில் தெரிந்த உருவத்தை நோக்கி முகம் சிணுங்கி அதன்மேல் உமிழ்வது போல் பாவனை காட்டினான். டோபாவை மீண்டும் கழற்றிப் போட்டான். இப்போது நிலைக்கண்ணாடியில் தெரிந்த உருவத்தை நோக்கிப் புன்னகை செய்தான். 'உன் புகழ் கொடி கட்டிப் பறக்கிறதடா ஸாரநாதா! மகிழ்ச்சியில் நீ திளைத்துப் போ!' என்று வாய் விட்டுச் சொன்னான், தலையில் முன் வழுக்கையைத் தடவிக் கொடுத்தபடியே.

நிலைக் கண்ணாடியில் பிரதிபலித்த முகம் திடீரென்று சிறுத்துக்கொண்டே போயிற்று. அது தொலைவில் சென்றதோடு அதன் முதுமையும் குறைந்து கொண்டே வந்தது. இளமை கூடி ஒரு சிறுவனின் முகமாகவே ஆகிவிட்டது. ஆனால் ஸாரநாதனின் முகத்தில் சற்று முன் நிலவிய புன்னகை இந்தச் சிறுவனின் முகத்தில் காணோம். ஏக்கம் அப்பிக் கிடந்தது. சோகம் தன் முத்திரையைப் பதித்திருந்தது.

இழைப்புளி போட்டு அச்சிறுவன் ஒரு மரக் கட்டையை இழைத்தான், நாற்காலி தயாரிக்க. கை சோர்ந்து சற்று நிற்கும்போது ஒரு முரட்டுக் கரம் அவன் காதைப் பிடித்து அழுத்தித்

திருகியது. ''விடுய்யா'' என்று கோபத்தோடு முறைத்தான் சிறுவன்.

'' ஏலே! ரோஷத்தைப் பார்க்கலையா?'' என்று எகத்தாள்மாகப் பேசினன் காப்பாளன். ''திருடிப் பிட்டுச் சீர்திருத்தப் பள்ளிக்கு வந்து சேர்ந்த கழிசடைக்குத் தன்மானம் வேறு கேடா?''

''நான் திருடணும்னு ஆசைப் பட்டுத் தி ரு ட லை யே? வேலையோ கூலியோ கிடைக்கல்லே. பசி எடுத்தது. வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்ளத் திருடினேன். பின்னே சாவச் சொல்றியா?''

''செத்து ஒழிஞ்சால் தேவலையேடா! திருட்டுக் குணத்தைப் பரம்பரைச் சொத்தா வளர்த்துக்கிட்டே போறீங்களே! உங்க அப்பன் கொலைக் கேஸிலே சம்பந்தப்பட்டுப் பத்து வருஷங்கள் கம்பி எண்ணிட்டு வந்தான். பெண்டாட்டியை அவன் சோத்துக்கு என்ன பண்ணினேன்னு தட்டிக் கேட்டப்போ அவளும் உன் மாதிரிதான் பதில் பேசினளாம். வயிற்றுப் பசியைத் தணிச்சுக் கிடத்தானே உடலை வித்தேன். அதிலே என்ன தப்புன்னு கேட்டாளாம்!'' சரேலென்று காப்பாளன் மேல் பாய்ந்தான் சிறுவன். அவன் முகத்தைக் கூரிய நகங்களால் பிராண்டி எடுத்துவிட்டான்.

.''என் அம்மாவைப் பத்தித் தப்புத் தண்டாவா எதுவும் சொல்லாதே! கொன்னுப் போடுவேன்! கொன்னு!'' என்று அலறினன்.

பலம் மிக்க கரங்கள் இரண்டு, சிறுவனின் வாழைத் தண்டுக் கைகளைப் பற்றின. முறுக்கிப் பின்பக்கம் கொண்டு சென்றன. வேதனை தாளாமல் அவன் வளைந்து திரும்பியபோது ஒரு தள்ளுத் தள்ளின. குப்புறத் தரையில் விழுந்தான் சிறுவன் ஸாரநாதன். மூக்கிலிருந்து ரத்தம் குபுகுபுவென்று பெருகியது. காப்பாளனின் கால் இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள ஊறலெடுத்தது. உதைகள் தாராளமாய் விழுந்தன சிறுவனின் விலாவிலும் முதுகிலும். ''திருட்டு நாயே! என் மேலே கைவைக்கத் துணிஞ்சியா நீ! ஏலே! என் முகத்தை நீ பிராண்டிப்புட்டா உன் தாய்க்காரி பதிவிரதையாகிவிடுவாளா?''

சிறுவன் புரண்டு கொடுத்து அவன் கால்களைப் பற்றிக் கொண்டான். ''அப்படிச் சொல்லாதீங்க ஐயா! அவள் உழைச்சுச் சம்பாதிச்சா. உள்ளங்கையெல்லாம் இங்கே கிடக்கிற தேக்குப் பலகை மாதிரி ஆயிடுச்சு. எனக்காகத் தான் அவ்வளவு கஷ்டப்பட்டா.''

கால்களை உதறி விடுவித்துக்கொண்டான் காப்பாளன். ''அப்படிச் சொல்லாதே சொல்லாதேன்னு என்கிட்டே புலம்பி என்னடா புண்ணியம்? அதுதான் உன் அப்பனே கேட்டுப்பிட்டானே பத்து வருஷங்கள் எப்படிப் பதிவிரதையா இருந்திருக்க முடியும்னு! அப்படி ஒரு கேள்வியை நிறுத்தி வைச்சுத்தானே அவளைத் தூக்கிலே தொங்கவிட்டான்! அக்கம் பக்கத்திலே எல்லார் காதிலும் அவன் போட்ட கூச்சல் விழுந்துச்சே! உன்னைக் கோர்ட்டிலே திருட்டுக் குற்றத்துக்கு விசாரிச்சபோது இந்த விவரமெல்லாமும் வெளி வந்து, சந்தி சிரிச்சுப் போச்சே! இப்போ நான் கம்முன்னு இருந்துட்டா இதெல்லாம் இல்லேன்னு ஆயிடுமா?''

''அதெல்லாம் நிஜம் இல்லை ஐயா! என் அப்பா அநியாயமா அவளைச் சந்தேகிச்சுக் கூச்சல் போட்டாரு. அக்கம் பக்கத்திலே இருந்தவங்க அதைக் கேட்கப் போகப் பின்னலே அப்படியே சாட்சியமும் சொல்லிட்டாங்க. அம்மா என்மேலே உசிரையே வைச்சிருந்தாங்க. அக்கிரமமான வழியிலே பணம் சம்பாதிச்சு என்னை அவமானத்துக்குள்ளாக்குவாங்களா?'' விசும்பி அழுதான் ஸாரநாதன்.

''களவாணிப்பயலே! சித்தே முன்னடிப் புலி மாதிரி சீறிப்புட்டு இப்போ ஏன் பொம்புள்ளை மாதிரி அழுவுறே? போடா, போய் வேலையைப் பாரு!'' என்று அதட்டினன் அவன்.

இழைப்புளியைக் கரத்தில் எடுத்துக் கொண்டு—பின்னங்கைகளால் கண்களைத் துடைத்தபடி இழைக்கப்பட வேண்டிய மரம் இருந்த மேடையை நெருங்கினன் ஸாரநாதன்.

போகிற போக்கில் காப்பாளன் கடைசியாகச் சொன்ன கொடூரமான வார்த்தைகள் அவன் காதில் தெளிவாக விழுந்தன.

''நல்லாக் கேட்டு மனசிலே பதிய வைச்சுக்கடா! எப்போ கோர்ட்டிலே அவள் சோரம் போனவள்னு நாலு பேர் கூண்டிலேறிச் சாட்சி சொல்லிட்டாங்களோ, இனிமே அவளை மனசாலே நினைச்சுப் பார்க்கிற ஒவ்வொரு ஆம்பிள்ளைக்கும் அவள் தாசிதான்! தாசியேதான்! புரிஞ்சுதா?''

நன்ருகப் புரிந்தது ஸாரநாதனுக்கு, இந்தக் காப்பாளனை இன்றில்லாவிட்டாலும் இன்னொரு நாள் கொன்று தீர்த்துவிட வேண்டும் என்று. அப்படியே தன் தாயாரைத் தாசி என்று

எண்ணக்கூடிய மனம் கொண்ட ஆண் வர்க்கம் முழுமையையுமே கொன்று குவித்து விட்டாலும் நல்லதுதான்! தன் தாயின் அழகிய மென்மையான நீண்ட கழுத்தைக் கயிறு சுற்றி வளைத்ததுபோல் இந்த ஆண் வர்க்கமும் கழுத்தில் கயிறு இறுகச் சாக வேண்டும்! சாகத்தான் வேண்டும்!

அவன் எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்துக்காகக் காத்திருந்தானே, அது ஒரு நாள் கிடைத்தது. அவன் காப்பாளனைக் கொன்றுவிட்டு வேறு இரு காவலர்கள் கண்ணில் மண்ணைத் தூவிவிட்டுச் சீர்திருத்தப் பள்ளியிலிருந்து தப்பி ஓடி வந்தபோது அவன் சிறுவனாக இருக்கவில்லை. வாலிபனாக விளங்கிய அவன் மனம் அவனுக்கேற்பட்ட அலாதி அனுபவங்களின் விளைவாக முதிர்ச்சி அடைந்திருந்ததுடன் பேதலித்தும் போயிருந்தது. ஆனால் இந்த விகார குணம் சில தருணங்களில்தான் வெளிப்பட்டது. மற்ற சமயங்களில் அமைதியாக, முதிர்ச்சி அடைந்த மனத்தின் ஆளுகைக்கு அடங்கி நடந்து கொண்டது.

அவனுக்கு எங்கே போவது என்று தெரியவில்லை. சீர்திருத்தப் பள்ளியில் இருந்தவர்களைப் பார்க்க அவ்வப்போது பெற்றோர் அல்லது நெருங்கிய உறவினர் வருவதுண்டு. கடையில் வாங்கிய மிட்டாயோ அல்லது வீட்டில் செய்த தின்பண்டமோ கூடக் கொண்டு வந்து தருவார்கள். ஆனால் ஸாரநாதனைத் தேடி யாருமே என்றைக்குமே வந்ததில்லை.. யார் இருந்தார்கள் அவனுக்கு? அம்மா இறந்துவிட்டாள். அவள் மரணத்துக்குக் காரணமான அப்பா அன்று ஓடிப்போனவன்தான். போலீஸில் அகப்பட்டானா அல்லது செத்து ஒழிந்தானா ஒன்றும் தெரியாது. தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய ஆர்வமோ அவசியமோ மகனுக்கு இல்லை. உறவினர் என்று யாருமே இல்லையோ அல்லது இருந்தும் சீர்திருத்தப் பள்ளியில் இருந்த அவனை வந்து காணப் பிடிக்கவில்லையோ, எப்படியானாலும் இன்று அவனுக்கென்று ஒருவரும் இல்லை, அவனுக்குத் தெரிந்தவரை.

அவன் ஊர் ஊராகப் போனான். எப்படியோ பம்பாய் சென்றடைந்தான். பகலோ, இரவோ, சில சமயம் பார்க்கிலோ, கடற்கரையிலோ நடைபாதையிலோ ஏகாந்தமான இடத்தில் அவனிடம் அப்பாவி எவனாவது அகப்பட்டுக் கொள்வான். அப்போது ஸாரநாதனின் அசுர குணம் குபீரென்று பொங்கி ரத்த நாளங்களில் பாயும். அவன் கரங்கள் பரபரக்கும். கண்கள் சிவக்கும். உதடுகள் துடிக்கும். ஒருவித வெறி—

"அடிக்கடி காப்பி குடிக்கிறது, வெற்றிலை பாக்குப் போட்டுக்கிறது இவைகளைத் தவிர எங்கிட்ட வேறே கெட்ட பழக்கம் எதுவும் இல்லை, டாக்டர்!"

"ஞாபக மறதியும் கொஞ்சம் இருக்கு போலிருக்கே!"

அடக்க முடியாத வெறி அவனை ஆட்டிப் படைக்கும். இரண்டு முழக் கயிறு அழகான, உறுதியான, வழுவழுப்பான மணிக் கயிறு அவன் கரங்களில் நெளியும். அடடா! கழுத்து என்கிற அவயவம்தான் எத்தனை சௌகரியமாய் அமைந்திருக்கிறது, உயிரைப் பறிக்க வசதியாக! சில சமயம் அவனது மரணப் பிடிக்கு ஆளானவர்களின் சட்டைப் பையில் கொஞ்சம் பணம் அகப்படுவதும் உண்டு. அதைக் கொண்டு சிறிது காலம் ஓட்டுவான். மற்ற நாட்களில் கூலி வேலை செய்து பிழைப்பான். யோக்கியமானவனாக, நாணய மிக்கவனாக எல்லாராலும் விரும்பப்படுபவனாக நடந்துகொள்வான் — மறுபடியும் அந்த உந்தல் தோன்றும்வரை; கரங்கள் மணிக்கயிற்றைக் கையாளத் தினவெடுத்துத் தவிக்கும்வரை!

* * *

ஸாரநாதன் விழித்தெழுந்தபோது தான் நிலைக்கண்ணாடி எதிரே அமர்ந்திருந்த கோலத்திலேயே, டிரஸ்ஸிங் டேபிள்மீது கரங்களை வைத்துத் தலையணையாக்கி, அதன் மேல் தலைசாய்த்துத் தூங்கி விட்டிருப்பதை உணர்ந்தான். அவன் காலைக் கடன்களை யெல்லாம் முடித்துக் கொண்டு அமிர்தலிங்கமாக மீண்டும் உருமாறி அறையை விட்டு வெளியேறி டைனிங் ஹால் பக்கம் வந்தபோது, பத்மநாபன் கைக்குட்டையால் ஈரக் கையைத் துடைத்துக் கொண்டு வாசல்புறம் நின்று கொண்டிருந்தார். அவர் குடும்பமும் உடன் இருந்தது.

கவர்ச்சிகரமான சலுகை!

தென் ஆப்பிரிக்க இன வெறி ஆட்சியாளர்கள் இனப் பாகுபாட்டுக் கொள்கையை ஓரளவு "தளர்த்தி" யுள்ளார்களாம். அதாவது சினிமாக் கொட்டகையில் வெள்ளையர்களுக்கு இடம் காட்டி அமரச் செய்யும் வேலைக்குக் கவர்ச்சிகரமான இளம் ஆப்பிரிக்கப் பெண்களை நியமித்துக் கொள்ளலாம் என்று. ஆயினும் இதற்கு ஒரே யொரு நிபந்தனை உண்டு. எக்காரணம் கொண்டும் அப்பெண்கள் காலியான ஆசனங்களில் அமர்ந்து விடக் கூடாதாம்!

ஆதாரம்: நியூடைம்ஸ்

"என்ன மிஸ்டர் அமிர்தலிங்கம், இவ்வளவு லேட்டு? முருகல் தோசை முதல் தரமாய் இருக்கு. ருசி பார்க்கிறீங்களா, இல்லே, கோழி முட்டையைத்தான் முழுங்கணுமா?"

"நீங்க விடற ஏப்பத்தைப் பார்த்தால் ஐந்து தோசைகளுக்குக் குறையாமல் உள்ளே இறங்கி யிருக்கும் போலிருக்கே!" என்றான் அமிர்தலிங்கம்.

"முதல்லே நாலு போதும்னுதான் நினைச்சேன். அப்புறம், இன்றைக்கு இருக்கோம், நாளைக்கு இருப்பது சந்தேகம்னு நினைவு வந்தது. இப்படிப் பட்ட நிலைமையில் கிடைக்கிற சந்தர்ப்பத்தை விடுவாளான்னு 'இன்னொண்ணு போட்டுடுப்பா'ன்னுட்டேன்."

"போதும்! அழகு பறக்க என்ன பேச்சு" என்று தோளில் முகவாயை இடித்துக் கொண்டாள் அம்புஜம்.

"ஏன் ஸாரநாதனுடைய அடுத்த 'விக்டிம்'மா நீங்க மாட்டிக்குவீங்களோங்கற பயத்திலே பேசறீங்களா?" என்றான் அமிர்தலிங்கம். "ஒண்ணு வேணுமானா செய்யலாம். 'இரண்டுக்குப் பின் எப்போதும் வேண்டாம்'னு போஸ்டர் அச்சடித்து இந்த ஊரிலே மூலைக்கு மூலை அந்த ஸைக்கோ கண்ணிலே படற மாதிரி ஒட்டி வைக்கலாம்!"

"அதிலேயும் முதல்வர் படத்தைப் போட மறந்துடப்படாது" என்றாள் அம்புஜம்.

"அப்படியாவது அவன் இரண்டு கொலைகளோடு நிறுத்திண்டு போய்ச் சேர்ந்தால் சரி. இதோ டி. ஐ. ஜி. வரார். அவரிடம் சொல்வோமா, போஸ்டர் ஐடியாவை?"

"அவசியம் சொல்லுங்க; அதோடு அவர் மகனைக் கோந்து டப்பாவை எடுத்துக்கிட்டுப் பின்னோடு போகச் சொல்லுங்க!" என்றான் அமிர்தலிங்கம்.

"எதுக்குத் தாறுமாறாக ஒருத்தரைப் பற்றி அவர் எதிரே இல்லாதபோது பேசணும்? 'ஹி இஸ் டூயிங் ஹிஸ் பெஸ்ட்'" என்றாள் மீனா கண்களில் அனல் பறக்க.

"மிஸ்! இதை என்கிட்டே சொல்லிப் புண்ணியமில்லே. இந்த ஊரிலே இருக்கிற ஜனங்க அத்தனை பேரிடமும் போய்ச் சொன்னீங்கன்னா கோபத்தில் அவங்க ஆளுக்கு ஓர் அறை கொடுப்பாங்க; வாங்கிக்கிட்டு வந்து சேரலாம்!"

"என்ன? என்ன மகாநாடு நடக்கிறது, இங்கே?" என்று புன்னகையுடன் கேட்டுக் கொண்டே வந்தார் நடராஜன் டி. ஐ. ஜி. (ஸி. ஐ. டி.).

"உங்க பேரிலே ஊரிலே எல்லோரும் கோபமா இருக்காங்கன்னு பேசிக்கிட்டிருக்கோம்" என்றார் பத்மநாபன்.

"'ஸாரநாதனைப் பிடிக்கத் தெரியலே. உதவாக்கரைப் பயல்'னு சொல்றாங்களாக்கும். சொல்லட்டும். பப்ளிக் ஸர்வண்ட்டாக வந்துட்டோம்னா இதுக்கெல்லாம் தயாராகத்தான் இருக்கணும். பீப்பிள் ஹேவ் எ ரைட் டு க்ரிடிஸைஸ்."

"அதுக்காக வரம்பு மீறிப் பேசறதா? நாமும் கேட்டுண்டு சும்மா இருக்கறதா?" என்றாள் மீனா கோபத்தோடு.

"தேங்க் யூ மீனா! நீ ஒருத்தி என் கட்சியில் இருந்தால் போதும், எதையும் தாங்கிப்பேன்" என்றார் நடராஜன்.

"இதையும் சேர்த்துத் தாங்கிக்கிங்க-நேத்து ஆனந்தகிரியிலே நடந்த ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில் நீங்க ஏன் ராஜினாமா செய்யக் கூடாதுன்னு ஒருத்தன் கேட்டுட்டான்" என்றார் அப்போது அங்கு வந்து சேர்ந்த ஹோட்டல் முதலாளி தனராஜ். "இந்தக் கூட்டத்தில் மந்திரியும் கலந்துக்கிட்டார். அவர் இதை மறுத்தோ எதிர்த்தோ ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்லலே!"

"அதிலே ஆச்சர்யம் ஒண்ணுமில்லே" என்றார் பத்மநாபன். "அந்த மாதிரி 'ஹெல்த்தி ட்ரெடிஷன்' ஒரு காலத்திலே இருந்தது. சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்கள் ஏதாவது தப்புச் செய்தாலும் மந்திரிகள் பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட கண்ணியமான காலம். அது மலை ஏறிப் போச்சு. இப்போ பொறுப்பைத் தட்டிக் கழிக்கிற சகாப்தம். யார் பேரிலே பழியைச் சுமத்

திட்டு நாம பதவியிலே தொடர்ந்து ஒட்டிக்கலாம்னு பார்க்கிற காலம்!''

''பிளீஸ்! 'நோ பாலிடிக்ஸ்'' என்ருர் நடராஜன்.

''பாலிடிக்ஸ் வேண்டாம் ஸார், என் பிஸினஸ்ஸைச் சொல்லுங்க'' என்று அழாத குறையாகப் பேசினுர் தனராஜ். ''பாதிப் பேருக்கு மேலே அறைகளைப் பயத்திலே காலி பண்ணிட்டுப் போயிட்டாங்க. இன்னும் சிலர் இன்னிக்குக் கிளம்பறதா நோட்டீஸ் கொடுத்துட்டாங்க.''

''ஏன்னு! நாமும் கிளம்பிப் போயிடலாமே!'' என்ருள் அம்புஜம்.

''நோ அம்மா! கூடவே கூடாது! ஒரு மர்டர் மிஸ்டரியைப் பாதி படிச்சுண்டு இருக்கறச்சே புத்தகம் காணுமல் போன கதையாகிவிடும். கடைசிவரைக்கும் பார்த்துட வேண்டாமா, என்ன நடக்கிறதென்று?'' இவ்வாறு கூறிவிட்டு மீனு ரங்கனைப் பார்த்தாள். 'மர்மமுமில்லே. ஒரு மண்ணுமில்லே. எனக்கு அதிலெல்லாம் அக்கறை கிடையாது. உங்களோடு இன்னும் சில நாட்கள் தங்க வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் இப்படிப் பேசுகிறேன். புரிகிறதா?' என்று அவள் கண்கள் அவனை வினவின.

இதைப் பத்மநாபனும் ஒருவாறு புரிந்துகொள்ளத்தான் செய்தார். 'அடி கள்ளி! எங்ககிட்டே அகதா கிரிஸ்டியோட அக்கா மாதிரி வீறுப்பாப் பேசிட்டு அவனைப் பார்த்துக் கண்சிமிட்டறயா?' என்று தமக்குள் எண்ணிக் கொண்டார்.

''இந்த வருஷம் எனக்கு எவ்வளவு நஷ்டம்னு இப்பவே என்னுல் கணக்குப் போட்டுப் பார்க்க முடிகிறது'' என்று தொடர்ந்து புலம்பினுர் தனராஜ். ''அதை நினைக்கறச்சே அந்த ஸைக்கோ அடுத்தாற் போல் பரலோகத்துக்கு அனுப்புகிற ஆசாமி நானுக இருக்கக் கூடாதா என்றுகூடத் தோணுது!''

நடராஜன் அவர் முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தார். ''சீர் அப்! ஒண்ணும் குடி முழுகிப் போய்விடாது. இப்போ பயந்து ஓடினவங்களுக்கு அதிகமாகவே திரும்பி வருவாங்க. ஸீஸன் முடிய இன்னும் இரண்டு மாதங்களுக்கு மேலேயே இருக்கே... அது சரி, இன்று பேரிஜம் போகுதா உங்க பஸ்? இல்லே, ஆளுங்க கம்மி என்று டிரிப்பைக் கான்ஸல் பண்ணிட்டீங்களா?''

''ஓர் ஆசாமியாயிருந்தாலும் பஸ் ஓடும். சாப்பிட இரண்டே பேர்தான் என்றுலும் அடுப்பு எரியும், இந்த ஹோட்டல்லே'' என்ருர் தனராஜ், பெருமையுடன். ''பஸ் ரெடி... ஆனுல் நீங்க போறீங்களா என்ன?'' என்று கேட்ட போது அவர் குரலில் தெம்பு இல்லை.

''கவலைப்படாதீங்க, தனராஜ்! நான் பேரிஜம் போனதாலே இன்வெஸ்டிகேஷன் ஒண்ணும் தடைப்படாது. இன்னின்ன காரியங்களைச் செய்யணும்னு உத்தரவு போட்டிருக்கேன்...... ஸைக்கோவோ, இல்லையோ, குற்றவாளிகள் நிச்சயம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுத் தண்டனை அடைவார்கள்'' என்ருர் நடராஜன். (தொடரும்)

வெள்ளைப் புலி!

இந்த நூற்றுண்டு ஆரம்பத்தில் வெள்ளைப் புலிகள் அஸ்ஸாம், ஒரிஸ்ஸா, மத்யப் பிரதேசக் காடுகளில் வசித்து வந்ததாகத் தெரிகிறது. ஆனுல் இப்போதிருக்கும் வெள்ளைப் புலிகள் வம்சம், ரேவா காடுகளில் ஒன்பது மாதக் குட்டி யொன்று பிடிபட்டதிலிருந்துதான் ஆரம்பம். ரேவா மகாராஜா இதைக் கோவிந்த்கட்டிலுள்ள தம் அரண்மனைக்குக் கொண்டு வந்து 'மோகன்' என்று பெயர் வைத்தார். மோகனுக்கும் பெண் புலி பீகத்திற்கும் பிறந்த குட்டிகள் ஒன்றுகூட வெள்ளைப் புலியாக இல்லை. ஆனுல் மோகனுக்கும் ராதா என்ற வேறெரு பெண் புலிக்கும் வெள்ளைப் புலிக் குட்டிகள் பிறந்தன. ராதாவுக்குப் பிறந்த குட்டிகள் 4. இந்த வம்சத்தின் ஆதியான 'மோகன்' அதன் 20வது வயதில் இறந்தது.

உலகில் இன்று 39 வெள்ளைப் புலிகள் இருக்கின்றன. இவற்றில் 25 இந்தியாவில் இருக்கின்றன. லண்டனில் இருப்பவை 10. அமெரிக்காவில் இருப்பவை 4. இந்தியாவில் தில்லியில் 13 வெள்ளைப் புலிகள் இருக்கின்றன. கல்கத்தாவில் இருப்பவை 7. ரேவா அரண்மனையில் இருப்பவை 5.

மஞ்சள் நிறப் புலியைக் காட்டிலும் வெள்ளைப் புலிகளின் நீளம், எடை, பருமன் எல்லாம் அதிகம். ஆனுல் பழக்க வழக்கங்களில் வேறுபாடு எதுவும் கிடையாது.

ஆதாரம்: மத்திய அரசு வெளியிட்டுள்ள ''வன விலங்குகளைக் காப்போம்'' என்ற புத்தகம்.

அன்று ஆபீஸிலிருந்து திரும்பியவன், அடுத்த வீடு கலகலவென்றிருப்பதைக் கண்டேன்.

"என்ன லக்ஷ்மி, பக்கத்து வீட்டுக்கு யாரோ குடி வந்திருக்காப்பலே இருக்கே" என்றேன், சட்டையைக் கழற்றிக்கொண்டே.

"ஆமாம். வந்து ஒரு மணி நேரம் இருக்கும்" என்றாள் என் சகதர்மிணி.

"அப்படியா? யார் குடிவந்திருக்கா? அவருக்கு எங்கே வேலை, என்ன சம்பளம், எவ்வளவு குழந்தைகள், அவர் 'மனைவி'க்கு எவ்வளவு புடவைகள், நகைகள் இருக்கு—இதையெல்லாம் சொல்லு. வந்து ஒரு மணி நேரமாறதுங்கறயே!"

"ஆமாம். என்னை நையாண்டி செய்யாட்டா உங்களுக்குப் பொழுது போகுமா? அடுத்த வீட்டு வம்பைக் கேட்கத்தான் எனக்குப் பொழுதிருக்கா? வேலைக்காரி இல்லாமல் நான் படற கஷ்டம் உங்களுக்கு எங்கே தெரியப் போறது?"

"ஆமாம் லக்ஷ்மி. அது ஏன், எந்தப் பேச்சை எடுத்தாலும் கடைசியிலே இந்த வேலைக்காரிப் பிரச்னையிலே கொண்டு வந்து விட்டுடறயே. கடைசியா ஒரு வேலைக்காரி இருந்தாளே, அவள் ஒழுங்காகத்தானே இருந்தா? ஏன் உங்க ரெண்டு பேருக்கும் ஒத்துக்கலே?"

"உங்களுக்கென்ன சொல்வேள். அந்த மகாராணிக்கு அவள் வர்றதுக்கு முன்னேயே காப்பியைக் கலந்து வைச்சுண்டு நிக்கணுமாம். சரின்னு நானும் நின்னேன். அதைக் குடிச்சுட்டு அவ என்ன சொல்றா, தெரியுமா? நம் வீட்டுக் காப்பி கழுநீர்மாதிரி இருக்காம்."

"ம். எனக்குக் குடுக்கற மாதிரி காப்பி அவளுக்குக் கொடுத்திருப்பே!" என்று சொல்லிவிட்டு, அவள் என்னைச் சுட்டெரித்து விடுமுன், அடுத்த வீட்டுக்கு ஓடினேன்.

லாரியிலிருந்து இறங்கும் சாமான்களை மேற்பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்தவரிடம் நேரே சென்றேன்.

"சார்தான் புதுசாக் குடி வந்திருக்காப்பலே இருக்கு."

"ஆமாம். நீங்க...."

"ஐ ஆம் மிஸ்டர் சங்கர். ஜி. பி.ஓ.விலே இருக்கேன், சார்....."

"ராகவன். ரயில்வேஸிலே இருக்கேன்."

"பசங்க....."

"ஒரு பையன்."

"எனக்கும் ஒண்ணுதான். 'மனைவி'க்குப் பாட்டு கீட்டு தெரியுமோ?"

"சுட்டுப் போட்டாலும் வராது" என்றார் அவர் சுற்றும் முற்றும் பார்த்துக் கொண்டே.

நிம்மதியாக மூச்சுவிட ஆரம்பித்தேன். பாட்டும், நாட்டியமும் அடுத்த வீட்டுக்குக் குடி வந்து முன்பு என்னை அலற வைத்தது அவருக்குத் தெரியுமா?

'' உங்களுக்கு ஆயிரம் வேலை இருக்கும். நாளைக்கு நம்ப வீட்டுக்கு வாருங்களேன்.''

''ஓ, எஸ். அதுக்கென்ன ?''

அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு அங்கிருந்து நகர்ந்தேன்.

மறு நாள் மாலை ராகவன் குடும்ப சகிதமாக ஆஜரானார்.

லக்ஷ்மி ஒரு தட்டில் மிக்ஸ்சர் கொண்டுவந்து வைத்தாள்.

''ஹையா, மிக்ஸ்சர்!'' என்று ஒரு துள்ளுத் துள்ளினான் பாலு. அதே வேகத்தில் தட்டைக் காலி பண்ண ஆரம்பித்தான்.

''டேய், மெள்ளடா. எங்களுக்குக் கொஞ்சம் வை'' என்று ஜானகி மெதுவாகச் சொன்னது என் காதில் தான் விழுந்தது. பாலுவின் காதில் அது விழவேயில்லை. அவன் பாட்டுக்கு மிக்ஸ்சரை வாயில் அள்ளி, அள்ளி அடைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

''பாலுவுக்கு மிக்ஸ்சருன்னு உசிரு'' என்றாள் ஜானகி அசட்டுச் சிரிப்புடன்.

'' இதோ, உங்களுக்கு வேறே கொண்டு வரேன்'' என்று உள்ளே போனாள் லக்ஷ்மி. ஜானகி ஓடி வந்து, ''வேண்டாம், வேண்டாம். அதையும் பாலு விடமாட்டான். அவன் உடம்புக்கு ஆகாது'' என்று கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டாள்.

''பாலு என்ன கிளாஸ் படிக்கிறான் ?'' என்று கேட்டு வைத்தேன்.

''செகண்ட் கிளாஸ். ரொம்பக் கெட்டிக்காரன். பாடங்களிலே புலி'' என்று ராகவன் சொல்லி முடிப்பதற்குள் பாலு, ''ஆமாம், மாமா. நான் எல்லாப் பாடங்களிலும் ஃபெயில்'' என்றான் பெருமையுடன்.

'' அப்ப நாங்க கிளம்பறோம்'' என்று ராகவன் எழுந்து நின்றார்.

நானும் விடை கொடுத்தேன்.

இதற்குப் பிறகு பாலு அடிக்கடி எங்கள் வீட்டுக்கு விஜயம் செய்ய ஆரம்பித்தான். அவன் படுசுட்டியாக இருக்கலாம். அதற்காக அவன் சுட்டித் தனத்தை யெல்லாம் என் வீட்டிலா காட்ட வேண்டும் ?

ஒரு நாள் என் பேனாவைக் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தான்—ரிப்பேர் பண்ணுகிறானும். மற்றொரு நாள் எங்கள் தோட்டத்திலிருந்த சூரியகாந்திச் செடியைப் பிடுங்கிக் கொண்டு வந்தான். உடைகிறதா, இல்லையா என்று பார்ப்பதற்காகப் பல சாமான்களைக் கீழே போட்டுப் பார்த்தான். இன்னும் இப்படி எத்தனையோ ?

அன்று ராகவன் வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன். ''வாங்கோ மாமா, வாங்கோ '' என்று வரவேற்றது பாலுதான்.

''மாமா, இன்னிக்கு உங்க வீட்டிலே என்ன டிபன் ?'' என்று பாலு கேட்டான்.

'' உனக்குப் பிடிக்காத டிபன்தான்.''

''உப்புமாதான் எனக்குப் பிடிக்காது.''

இவனுக்குப் பிடிக்காததுகூட ஒன்று உண்டா என்று எனக்கு அதிசயமாக இருந்தது.

''ஆமாண்டா, உப்புமா தான்'' என்றேன்.

இதற்குள் ராகவன் வரவே எங்கள் பேச்சு திசை மாறியது. திடீரென்று ராகவன், ''என் ஷர்ட்டிலேதானே இருந்தது பர்ஸ், எங்கே காணோம் ?'' என்று கத்தினார்.

''மாமாகிட்டே இருக்கா, பாருப்பா?'' என்றான் பாலு சமர்த்தாக !

ராகவன் அப்பொழுதும் ஓர் அசட்டுச் சிரிப்பைத்தான் உதிர்த்தார்.

எனக்கு வந்த ஆத்திரத்தில் எழுந்து நேரே என் வீட்டுக்கு வந்தேன்.

இரண்டாங் கிளாஸ் பையன் என்னை இப்படி அவமானப் படுத்துவதா? என் வீட்டு மிக்ஸ்சரைத் தின்றும்கூட நன்றியில்லாமல் பேசுகிறானே ? இதற்கு ஒரு முடிவு கட்ட வேண்டும். ராகவன் ஒரு பாலுவை வைத்துக் கொண்டு என் கழுத்தை அறுத்தால்,

நான் ஒரு மணியை வைத்துக் கொண்டு அவர் கழுத்தை அறுக்கப் போகிறேன்!

என் புத்திரசிகாமணி மணியை நினைத்தால் எனக்குப் பற்றிக் கொண்டு வந்தது. சாதுவிலும் சாது, பரம சாது அவன். வாயில் விரலைக் கொடுத்தாலும் அவனுக்குக் கடிக்கத் தெரியாது. இவனை எப்படி நான் திருத்தி அடுத்த வீட்டுக்காரரை அறுக்கப் போகிறேனோ? ஆனாலும் அதை நான் செய்துதானாக வேண்டும்!

''டேய், மணி!''

'' என்னப்பா ?''

''நாளையிலிருந்து நீ பாலு வீட்டுக்குப் போகணும்டா.''

''ஐயையோ ! நான் மாட்டேன். எனக்கு அந்தப் பாலுவைப் பார்த்தாலே பயமாயிருக்கு.'' – என் கையில் அகப்படாமல் ஓடினான் மணி.

ஆரம்பத்தில் இப்படித்தான் மிரளுவான். போகப் போக அவனை வழிக்குக் கொண்டு வந்து விடலாம் என்று தைரியப்படுத்திக் கொண்டேன்.

பாலுவின் பள்ளிக்கு லீவு விட்டவுடன், ராகவன் ஹாய்யாக ரயில்வே பாஸில் தில்லிக்குப் புறப்பட்டுவிட்டார், குடும்பசகிதமாக.

அவர்கள் திரும்பி வருவதற்குள் மணியைத் தயார்ப்படுத்த வேண்டும் என்று முழு மூச்சோடு முனைந்தேன். ஆபீஸ் நேரம் தவிர மற்ற நேரத்தில் அவனுக்கு டியூஷன் கொடுத்தேன். ரப்பர் பேண்டால் அடிக்கக் கற்றுக் கொடுத்தேன். சுவரில், 'மாமா ஒரு அசடு' என்று பாலுவைப் போல் எழுதக் கற்றுக் கொடுத்தேன். புது புத்தகத்தைப் படித்துக் 'கிழிக்க'க் கற்றுக் கொடுத்தேன். பையன் 'இம்ப்ரூவ்' ஆகிக் கொண்டு வந்தான்.

லீவு முடிந்து ராகவன் திரும்பினார். மணியை அன்று எதிரிக் கோட்டைக்கு வெற்றிவாகை சூடி வர அனுப்பினேன்.

'' ஏதேனும் விஷமம் செய்யாமல் வந்தால் கொன்றுவிடுவேன்!'' என்று அறிவுறுத்தினேன்.

சிறிது நேரத்தில் தலைதெறிக்க ஓடிவந்தான் மணி.

''என்னடா, என்ன பண்ணிட்டு வரே?''

''வந்துப்பா, அவ வீட்டிலே ஒரு பொம்மை மேலே வைச்சிருந்தா. அதை எடுத்துக் கீழே போட்டு உடைச்சேம்பா. அந்த மாமாகூடப் பார்த்துட்டார்'' என்று பதிலளித்தான் மணி மகிழ்ச்சியோடு.

''சபாஷ்டா மணி. உனக்கு இன்னிக்கு ஒரு ரூபாய்க்கு மிட்டாய் வாங்கித் தரேன்'' என்று அவனைத் தட்டிக் கொடுத்தேன்.

என் மனம் திருநெல்வேலி ஹல்வாவை ஒரு கை பார்த்ததுபோல் இனித்தது. இனி எந்தத் தைரியத்தில் பாலுவை இங்கு அனுப்புவார்கள்? பாலு என் வீட்டுக் கதவில் கிறுக்கினால், மறு நாள் மணி அவர்கள் வீட்டுச் சுவரில் தன் கைவரிசையைக் காட்டுவான். பாலு என் வீட்டு டிபனைக் காலி செய்தால், மணி ராகவன் வீட்டு டிபனைக் கபளீகரம் செய்வான்.

இந்த ஆனந்தமயமான எண்ணங்களில் ஆழ்ந்திருந்த என்னை ராகவனின் குரல் விழிப்படையச் செய்தது.

''வாங்கோ சார். தில்லிப் பிரயாணம் எல்லாம் எப்படி ?''

''ரொம்ப நன்னா இருந்தது.''

''நான் ஒரு தாஜ்மஹால் பொம்மை வாங்கிண்டு வரச் சொல்லியிருந்தேனே?''

'' அதைச் சொல்லத்தான் சார், வந்தேன். நீங்க கொடுத்த இருபது ரூபாயிலே ரொம்ப அழகா ஒரு பொம்மை வாங்கிண்டு வந்தேன். பாலு கைக்கு எட்டாமல் அதை மேலே வைச்சிருந்தேன். ஆனால் பாருங்கோ, உங்க பையன் மணிக்கு ஏதோ கோபம் போலே இருக்கு. அங்கே வந்து ஒரு ஸ்டூல் மேலே ஏறி அந்தப் பொம்மையைத் தள்ளி உடைச்சுட்டான். இருபது ரூபா உங்களுக்கு நஷ்டம் ஆயிடுத்து. மணியோட விஷமத்தைக் கொஞ்சம் கவனியுங்கோ.''

ராகவன் போய் விட்டார்.

''ஏன்னா, அங்கே தலையிலே கையை வைச்சுண்டு உட்காரமே இங்கே கொஞ்சம் வரேளா? உங்க அருமை மகன் இருக்கானே, அவனுக்குப் பாலுவைப் பார்த்தா பயமா இருக்காம். அதனாலே அடுத்த வீட்டுக்குப் போகாமே இங்கேயே நீங்க கத்துக் கொடுத்த விஷமமெல்லாம் பண்ணிண்டிருக்கான். உங்க ஹேர் ஆயில் பாட்டிலை உடைச்சுட்டு, இப்ப உங்க டெர்லீன் ஷர்ட்டிலே இங்கை அபிஷேகம் பண்ணிண்டிருக்கான். கேட்டா, அப்பாவுக்கு இதெல்லாம் பிடிக்கும்கிறான்.''

திருடனுக்குத் தேள் கொட்டிப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? இல்லையென்றால் என் வீட்டுக்கு வந்து பாருங்களேன்!

குறி தவறியது !

துப்பறியும் நாவல்கள் எழுதிப் புகழ் பெற்ற ஏர்ல் ஸ்டான்லி கார்ட்னர் ஆரம்ப காலத்தில் எழுதிய கதைகளில் ஒரு வேடிக்கையைப் பார்க்கலாம். கதாநாயகன் வில்லனைப் பார்த்துச் சுடுவான். ஆனால் குண்டு உடனே அவன் மேல் பாயாது. கதாநாயகன் மீண்டும் சுடுவான் குண்டு அப்பொழுதும் தவறிவிடும். கதாநாயகன் ஐந்து தடவைகள் சுட்டுக் குறி தவறிய பிறகு, ஆறுவது தடவைதான் சரியாகச் சுடுவான்.

கிட்டத்தட்ட எல்லாக் கதைகளிலும் கதாநாயகன் ஐந்து தடவை தவறவே, பிரசுரகர்த்தருக்கு ஆச்சரியம் தாங்கவில்லை. அவர் ஒரு நாள் ஏர்ல் ஸ்டான்லி கார்ட்னரைக் கூப்பிட்டு, இதுபற்றி விசாரித்தார்.

அதற்கு ஏர்ல் ஸ்டான்லி கார்ட்னர், ''நான் என்ன பண்ணுவேன்? என் கதையை வளர்க்கத் தான் இப்படிச் செய்கிறேன். நீங்கள் நான் எழுதுவதற்கு வார்த்தைக்கு மூன்று செண்ட் என்று பணம் கொடுப்பதால், கதாநாயகன் ஒவ்வொரு தடவை குறி தவறும்போதும், எனக்கு வருமானம் அதிகமாகிறது'' என்று சொன்னார்.

- நாடோடி

"ஸைக்கோ ஸாரநாதன்"

பூர்வ கதை

பம்பாயில் நாற்பத்திரண்டு கொலைகள் புரிந்த ஸாரநாதனைப் போலீஸார் அரும்பாடு பட்டுக் கண்டுபிடித்து வழக்குத் தொடுக்கிறார்கள். பானர்ஜி என்ற வழக்கறிஞர் அவன் சித்த சுவாதீனமில்லாதவன் எனத் திறம்பட வழக்காடி மரண தண்டனை பெறாமல் காப்பதோடு சிறைவாசம் அனுபவிக்கும்போதே டாக்டர் குஹாவிடம் சிகிச்சைக்காகப் போய்வர அனுமதியும் பெற்றுத் தருகிறார். ஸைக்கோ ஸாரநாதனோ மனோதத்துவ நிபுணர் டாக்டர் குஹாவையே கொன்று விட்டுப் போலீஸாரையும் ஏமாற்றி விட்டுத் தப்பிவிடுகிறான். ஹிப்பி வேஷம் போட்டு அமிர்தலிங்கம் என்ற பெயரில் கொடைக்கானலுக்கு வந்து சேருகிறான்.

இதே தருணத்தில் டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல் ஆஃப் போலீஸ் (ஸி. ஐ. டி. பிரிவு) நடராஜன் தமது மகனுடன் கொடைக்கானல் வந்து சேருகிறார் ஓய்வு கருதி.

எழுத்தாளர் பத்மநாபனும் தமது குடும்பத்துடன் உல்லாசமாய் விடுமுறையைக் கழிக்க அங்கு வந்து சேர்கிறார்.

கொடைக்கானலில் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக இரு துர்மரணங்கள் ஏற்பட்டு விடுகின்றன. நடத்தை கெட்டவளான வனஜாவின் கணவன் தினகரனும் பிரபல நட்சத்திரம் பிரமீளாவின் தாயார் கனகமும் சந்தேகாஸ்பதமான முறையில் இறக்கிறார்கள். ஸைக்கோ ஸாரநாதன் தமிழகத்துக்கு வந்திருக்கலாம் என்று மகாராஷ்டிரப் போலீஸார் அபிப்பிராயம் தெரிவித்திருந்ததாலும் அதையொட்டி இங்கு மர்மமான முறையில் இரண்டு மரணங்கள் நிகழ்ந்ததாலும் மக்கள் ஸைக்கோ ஸாரநாதன் கொடைக்கானலுக்குத்தான் வந்திருக்கிறான், மாறுவேடத்தில் வளைய வருகிறான், தன் கொலைத் தொழிலைத் தொடர்கிறான் என்று நம்புகிறார்கள். அவனைப் பிடிக்கவே டி. ஐ. ஜி. நடராஜன் வந்தார் என்றும் ஆனால் தமது கையாலாகாத்தனத்தை வெளிக்காட்டிக் கொள்ள வெட்கி விடுமுறையில் வந்திருப்பதாகச் சொல்கிறார் என்றும் பலமான வதந்திகள் பரவுகின்றன. உல்லாசப் பயணிகளிடையே பீதி பரவுகிறது. ஓட்டல்கள் காலியாகின்றன.

நடராஜன் (டி.ஐ.ஜி.), பத்மனாபன் குடும்பம், அமிர்தலிங்கம் ஆகிய எல்லோருமே தங்கியிருக்கும் பெரிய ஓட்டலின் அதிபர் தனராஜ், வதந்தி காரணமாய்த் தம் ஓட்டல் வெறிச்சோடிப் போவதுபற்றி நடராஜனிடம்புலம்புகிறார்.

இதன் மத்தியில் எழுத்தாளர் மகள் மீனாவுக்கும், டி. ஐ. ஜி. மகன் ரங்கநாதனுக்கும் இடையில் காதல் வளர்கிறது. இதை உணர்ந்த மீனாவின் தாய் அம்புஜம், ஜாதி வேற்றுமையை மனத்தில் கொண்டு இந்தக் காதலை அரும்பிலேயே கிள்ளிஎறிய நினைக்கிறாள். அதற்காகவும், ஸைக்கோவினால் தன் குடும்பத்துக்கு ஆபத்து ஏதும் நேராதிருக்கவும் சென்னை திரும்பிவிடத் துடிக்கிறாள் அம்புஜம்.

ஆனால் மீனா பெற்றோரிடம் ஏதேதோ கூறி வாதாடி, கொடைக்கானல் வாச காலம் குறைந்து போகாமல் காத்துக் கொள்கிறாள். ரங்கனைப் பிரிய அவளுக்கு மனமில்லாததே காரணம்.

ஹோட்டல் பஸ் பத்மநாபன் குடும்பத்தையும், டி.ஐ.ஜி. நடராஜனையும் அவர் மகனையும் வேறு சிலரையும் ஏற்றிக் கொண்டு பேரீஜம் ஏரிக்குப் போகிறது. அந்த உல்லாசப் பயணத்தில் அமிர்தலிங்கமும் (ஸைக்கோ ஸாரநாதன்) கலந்து கொண்டு செல்கிறான்.

கி. ராஜேந்திரன்

22. "மஞ்சள் பத்திரிகையின் மகிமை!"

பஸ்ஸில் அதிகக் கூட்டம் இல்லை. ஹாப்பி ஹாலிடே ஹோட்டலில் இருந்தவர்களில் பெரும்பாலோர் அறைகளைக் காலி செய்து கொண்டு போய்விட்டதாலும் அந்த பஸ்ஸில் ஹோட்டலில் தங்குபவர்களன்றி வேறு யாரும் ஏற அனுமதிக்கப்படுவதில்லை என்பதாலும் பத்மநாபன், நடராஜன் குடும்பங்கள் தவிர வேறு நாலைந்து பேர்களே இருந்தார்கள். அவர்களில் அமிர்தலிங்கமும் ஒருவன். கழுத்திலிருந்து தொங்கிய நீண்ட ஜபமாலையை நெஞ்சுக்கு நேரே பிடித்துச் சக்கர வட்டமாகச் சுழற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

விசுப்பயல். நின்ற நிலையிலிருந்தபடி தன் தலையால் அப்பாவின் இளம் தொந்தியை ஒரு தடவை முட்டித் தாக்கி விட்டுக் கேட்டான்: ''அப்பா! நாம் எங்கே போகிறோம்? சொல்லு!''

''பேரீஜம்! அங்கே நிறையத் தண்ணி இருக்கு. பெரிய ஏரி!'' என்றார் பத்மநாபன். ''தெரிஞ்சுதா? பேரீஜம்!''

குழந்தையுடன் பேசினாரே ஒழிய, அவர் மனமெல்லாம் நடராஜனிடம் ஜனகத்தின் மரணம் பற்றிய விவரங்களைக் கேட்டறிய வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலேயே ஆழ்ந்திருந்தது.

தகப்பனார் கூறியதைக் கேட்ட விசுப் பயல் சற்று யோசித்தவனாகக் காணப்பட்டான். பின்னர், ''அப்பா! நாம் ஜம் ஜம்முன்னு பேரீஜம் போறோம், இல்லே!'' என்றான்.

குழந்தையுடைய இந்த மழலைக் கவிதை அதைக் கேட்ட அத்தனை பேரையும் மகிழ்ச்சிப் பரவசத்தில் ஆழ்த்தியது. கேட்காதவர்கள் சிரிப்பொலியால் ஈர்க்கப்பட்டு, என்ன என்ன என்று கேள்வி போட்டுத் தெரிந்து கொண்டு ரசித்தார்கள்.

''இங்கே இன்னொரு 'ஜம்' இருக்கேடா. அதை மறந்துட்டியே?'' என்றார் பத்மநாபன்.

''அம்புஜம்!'' என்று கூச்சலிடாத குறையாக முந்திக் கொண்டு சொன்னாள் அனசூயா.

கிளுகிளுப்பு உண்டானவனாக விசு சிரித்தான். ''ஜம் ஜம்! பேரீஜம்! அம்புஜம்! ஜம் ஜம்!'' என்று ராகம் போட்டுச் சொன்னான். குழந்தையைப் பாசம் மேலிட வாரி அணைத்துக் கொண்டாள் தாய்.

மகனைப் பார்த்துக் கொள்ளும் பொறுப்பி லிருந்து விடுதலை பெற்ற அடுத்த கணம், இதுதான் சமயம் என்று பத்மநாபன் டி. ஐ. ஜி. நடராஜன் பக்கத்தில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டார். பேச்சுக் கொடுக்கவும் ஆரம்பித்து விட்டார்.

''ஏன் ஸார், திருச்சேறை பற்றிச் சொன்னேனே, போய்ப் பார்த்தீர்களா அவரை?''

நடராஜன் சிரித்தார். ''அது ஒரு காலி டப்பா ஸார்! லொட லொடன்னு பேசுதே ஒழிய வெறும் வெகுளி. நான் போய் என்னை அறிமுகப்படுத்திக்கிட்டதுமே அவருக்குத் தொடை நடுக்கமாப் போச்சு. அப்புறம் விசாரணைக்கு வந்திருக்கிறதாச் சொன்னதும் அழவே ஆரம்பிச்சுட்டார்!''

''நிஜமாகவா? கனகத்துக்காகக் கண்ணீர் விட்டு அழுதாரா அவர்? த்சொ. த்சொ!'' என்று அனுதாபப்பட்டார் பத்மநாபன்.

''அவ செத்துப் போனதுக்காக அழலைங்க அவரு! பயத்திலே அழுதுட்டாரு! 'எனக்கும் கனகத்துக்கும் ஸ்நானப் பிராப்திகூடக் கிடையாது சுவாமி! என்னை விட்டுடும்' என்று சொல்லி மன்றாடினாரு!''

''புளுகரூர் ஸார்! என்கிட்டே தீர்மானமாச் சொன்னாரே, பிரமீளா தம்முடைய மகள்தான் என்று!''

''சொல்லி யிருக்கலாம். இதுவும் ஒரு வகை ஸைக்கோ கேஸில் சேர்ந்ததுங்க. பிரமீளா ஒரு பெரிய ஸ்டார். அவளை க்ளாமர் சூழ்ந்துக்கிட்டிருக்கு. அவளோடு தனக்கு ரத்த சம்பந்தமே உண்டுன்னு சொல்லிக்கிடறதிலே ஓர் அசட்டு ஆசை, திருப்தி. நீங்க என்ன பிரமீளா கிட்டப் போய் விசாரிக்கவா போறீங்க, திருச்சேறைதான் உன் அப்பாவான்னு? அந்தத் தைரியத்திலே தான் 'விட்டு' அடிச்சிருக்கார்.''—

''அப்படியானா அவர் என்கிட்டேதான் புளுகியிருக்கார் என்கிறேளா? எதுக்கு ஸார் அப்படிப் பொய் சொல்லணும்?''

''அதுதான் சொன்னேனே. மனோதத்துவ ரீதியிலே அதுவும் ஒரு வியாதிதான். பொய் சொல்வதே காரியம் சில பேருங்களுக்கு. தன்னைப் பற்றி நாலு பேர் உயர்வா எண்ணணும் என்கிற ஆசை. இது தாழ்வு மனப்பான்மையின் விளைவாக எழலாம். 'நேருஜி என்னோட

இந்தக் கரத்தை இரண்டு கைகளாலேயேயும் சேர்த்துப் புடிச்சுக்கிட்டுக் குலுக்கினுர்' என்பான். 'அண்ணுதுரை முதுகிலே தட்டிக் கொடுத்துப் பாராட்டினுர்' என்பான். இல்லாத போனல் 'வைஜயந்திமாலாவை அவள் சின்னப் பாப்பாவா இருக்கிறபோதிலிருந்தே தெரியும்; நான் போனுல் 'வாங்கண்ணு'ன்னு சொல்லி டிபன் காப்பி கொடுக்கும்' என்பான். இதுமாதிரி எத்தனையோ பேர்களை நான் பார்த்துட்டேன். திருச்சேறை உங்களிடம் சொன்னதைக் கேட்டுட்டு, 'அடேயப்பா இந்த ஆளு சின்ன வயசிலே இத்தனை விளையாட்டு விளையாடி யிருக்கிருரா?' என்று நீங்க பிரமிச்சீங்களா இல்லையா? கொஞ்சம் பொறுமைகூட ஏற்பட்டிருக்குமே?''

''வாஸ்தவம்தான்'' என்று கொஞ்சம் வெட்கத்தோடு ஒப்புக்கொண்டார் பத்மநாபன்.

''அந்த உணர்ச்சிகளை உங்களிடம் ஏற்படுத்தியதில் அவருக்கு ஓர் ஆனந்தம், சுகானுபவம் உண்டாகிறது. அவ்வளவுதான். அந்த மனுஷனுலே ஓர் எறும்புக்குக் கூடத் தீங்கு இழைக்க முடியாது, பத்மநாபன்! அனுபவபூர்வமா நான் பேசறேன். மனித மனங்களைப் படித்துப் படித்துப் பழக்கப்பட்டவன் நான்.''

''அப்படியானு கனகத்தின் துர் மரணத்துக்குக் காரணம்தான் என்ன?''

''அதைக் கண்டுபிடிக்கத்தான் முயற்சி செய்துக்கிட்டிருக்கேன். நீங்க சொல்லுங்க, பிரமீளாவிடம் கனகம் ரொம்பக் கடுமையா நடந்துக்கிட்டாளா?''

''கடுமை என்கிற வார்த்தை போதாதே, அவள் சுபாவத்தை வர்ணிக்க'' என்ருர் பத்மநாபன். ''இரண்டு வார்த்தை மகள் பேசு முன் தாய்க்காரி, 'போகலாம் கிளம்பு, உம், புறப்படு'ன்னு எட்டுத் தடவை விரட்டுவாள். புதிய மனிதர்களை மகள் சந்திப்பதையே அவள் விரும்பவில்லைபோல் தோன்றியது. யாராவது நெருங்கிப் பழகி, இவளிடம் கொட்டிக் கிடக்கும் பணத்தை அடிச்சுண்டு போயிடப் போருளேன்னு பயமா இருந்துதோ என்னவோ? மீனுதான் அவளுக்குப் பெயர் வைத்தாள் 'கடுவன் பூனை' என்று. அப்போ நான் இவளைக் கோவிச்சுண்டேன்; ஆனல் மீனு வைச்ச பெயர் பொருத்தமானதுதான். சந்தேகமில்லை.''

''ம்ம்ம்...'' என்று ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்தார் நடராஜன்.

சற்று நேரம் காத்திருந்த பத்மநாபன் அவர் வாய் திறவாமல் இருக்கவே, பொறுமை இழந்தவராக, ''நீங்க ஹில்டன் ஹோட்டலில் பிரமீளாவின் அறைக்குப்போயிருந்தேள் போலிருக்கே, சோதனை போட. ஏதாவது தடயம் அகப்பட்டதா?'' என்று கேட்டார்.

''பத்மநாபன்! நீங்க டிராமடிக்கா நான் ஏதாவது சொல்லணும்னு எதிர் பார்க்கறீங்க, இல்லையா? கேட்டுக்குங்க, ஒரு துப்பாக்கி அகப்பட்டது.''

''ஆ! துப்பாக்கி! கைத் துப்பாக்கி தானே? யாருடையது? ஒளித்து வைக்கப்பட்டிருந்ததா? எப்படி அதைக் கண்டுபிடிச்சேள்? விரல் ரேகை அடையாளம் அழியாமல் கர்ச்சீப்பை அதன்மேல் போட்டுத்தானே தூக்கினேள்? முன்புறம் துவாரத்தில் பென்சிலை நுழைத்துக்கூட எடுக்கலாம்...''

நடராஜன் சிரித்தார். ''நிறைய டிடெக்டிவ் 'ஃபிக்ஷன்' படிப்பீங்க போல் இருக்கு. உங்களுக்கு ரொம்ப ஏமாற்றமாய்த்தான் இருக்கும். இந்தத் துப்பாக்கி பயன்படுத்தப்படவே யில்லை. ஒரு தோட்டாக்கூட வெடிக்கப்படாமல் புது மெருகு குலையாமல் அப்படியே இருந்தது.''

காற்றுப் போன பலூன் மாதிரி தொய்ந்தார் பத்மநாபன். ''என்ன ஸார் நீங்க! ஆர்வத்தை நெருப்பாக் கிளறி விடறேள், கூடவே தண்ணீரைக் கொட்டி அணைக்கிறேள்.''

''அந்தத் துப்பாக்கி கனகத்துடையது'' என்ருர் நடராஜன். ''அவள் பெட்டிக்கடியில் கிடந்தது. லைசென்ஸ் கனகத்தின் பெயரில்தான் வாங்கப்பட்டிருந்தது. வீட்டில் குவிந்து கிடக்கும் செல்வம் கொள்ளை போய் விடுமோ என்கிற பயத்தில் கனகம் ஒரு துப்பாக்கி லைசென்ஸ் வாங்கி வைச்சிருந்தாள் போலத் தோணுது. அவள் இறந்துவிட்டதால் இனி லைசென்ஸ் பிரமீளா பேரில் மாறினுல் ஒழிய அது அங்கே இருக்கக் கூடாதுன்னு முடிவு செய்து பறிமுதல் பண்ணிக்கிட்டு வந்துட்டேன்.''

''சரி சரி, அந்த வெடிக்காத துப் பாக்கி பற்றி யாருக்கு என்ன கவலை இப்போ? கனகம் கொலை செய்யப் பட்டாளா? யார் செய்தது? ஊரில் எல்லோரும் சொல்வதுபோல் ஸைக்கோ ஸாரநாதன்தான் செய்தானு அந்தக் காரியத்தை? இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லுங்க.''

''பதில் தெரிஞ்சால் நான் இப்போ உங்களோடு பேரீஜம் வந்துக்கிட்டிருப்பேனு? குற்றவாளியைப் பிடிச்சு லாக் அப்பிலே போடுகிற காரியத்தில் ஈடுபட்டிருக்க மாட்டேனு? 'இந்த டி.ஐ.ஜி ஒரு இடியட்'டுன்னு நாலு பேர் சொல்றதைக் கேட்டுக்கிட்டிருக்கணும்னு என் தலையிலே எழுதியிருக்கான், பிரும்மா!''

பத்மநாபனுக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது. ''ஏன் ஸார்! நிஜமாகவே ஒரு சாட்சியம் கூட அகப்படவில்லை என்று சொல்றேள்?'' என்று கேட்டார் மிகுந்த பரிவுடன்.

''அகப்படாமே என்ன பத்மநாபன்? நீங்கள் ரொம்ப உசத்தியான பத்திரிகை நடத்தறதாச் சொல்லிக்கறீங்களே; அதனாலே நான் கூறுவது உங்களுக்குப் பிடிக்குமோ என்னமோன்னு தயங்கிக்கிட்டிருக்கேன்.''

''அது என்ன அவ்வளவு யோசிக்க வேண்டிய விஷயம்?''

''மஞ்சள் பத்திரிகையின் மகிமை!''

''என்னது? என்னது?''

''ஆமாம் ஸார்! மஞ்சள் பத்திரிகைகள் ஊரைக் கெடுத்துக் குட்டிச் சுவராக்குகின்றன என்று நீங்க நினைக்கிறீங்க. ஆனால் அதனாலே போலீஸ் இலாக்காவுக்கு நன்மையும் சில சமயங்களில் ஏற்படுவதுண்டு. உதாரணமா இந்தப் பிரமீளாவை எடுத்துக்குங்க. இவளைப் பார்த்திபன் என்கிற ஒருவனோடு சம்பந்தப்படுத்தி ஒரே ஆபாசமாக எழுதியிருந்தது, 'சிவப்பு விளக்கு' என்கிற பத்திரிகை. அதனாலே பார்த்திபன் இவள் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்து போய்க்கிட்டிருந்தான் என்பது எனக்கு ஞாபகம் வந்தது.''

''ஐய்யய்யே! நீங்க அந்த மாதிரிப் பத்திரிகைகளெல்லாம் படிப்பேளா ஸார்?''

''என்ன செய்ய? நாங்க போலீஸ் அதிகாரிங்க பல பேருக்குத் தண்டனை வாங்கித் தரோமில்லையா? அதுக்குப் பதிலா எங்களுக்கு இந்த மாதிரி தண்டனைகள் சில விதிக்கப்பட்டிருக்கு!''

''சரி, சிவப்பு விளக்குத் தந்த தகவலின் அடிப்படையில் நீங்க என்ன செய்தேள்?''

''பிரமீளா ஹாப்பி ஹாலிடேயில், என் அறைக்கு வந்துட்டுப் போனதுமே மெட்ராஸுக்கு ஃபோன் போட்டு அந்தப் பார்த்திபன் பற்றிய விவரம் தெரிந்து கொள்ளச் சொன்னேன். ஸ்டூடியோ வட்டாரங்களில் என்னோட ஆட்கள் விசாரிச்சிருக்காங்க. காமிராமேன் சேகர் என்பவன்தான் அவனைப் பிரமீளாவுக்கு அறிமுகப்படுத்தினானும். சேகர்கிட்டேயிருந்து பார்த்திபனின் விலாசம் கிடைச்சுது. அங்கே போயிருக்கான் நம்ம ஆள். பார்த்திபன் வீட்டில் இல்லை. லீவில் உல்லாசப் பயணம் போவதாகச் சொல்லிட்டுக் கிளம்பினானும். எங்கேன்னு சொல்லலியாம். வீட்டிலே இருந்தவங்க இப்படிக் கையை விரிச்சுடவே இரண்டு ஸி.ஐ.டி.ங்க மாறி மாறி டியூட்டி போட்டுக்

''ஆபீசுக்கு வர்றவங்க யாரிடமும் லஞ்சம் கேட்கக் கூடாதுன்னு எங்க ஆபீசர் உத்தரவு. ஹி...ஹி...''

கிட்டு வீட்டைக் கண்காணிச்சிருக்காங்க. இங்கே பிரமீளா தன் அம்மாவைக் காணோம்னு அழுதாளே, அதுக்கு மறுநாள் பார்த்திபன் டாக்ஸியில் தன் வீட்டு வாசலில் வந்து இறங்கியிருக்கான்...''

''ஸி. ஐ. டி. அவனை உடனே வளைச்சுக் காப்பு மாட்டிட்டார் இல்லையா?''

''உங்க அவசரத்துக்கு ஏற்பப் போலீஸ் இலாகா செயல்பட முடியாது ஸார்! இங்கே எதற்கும் 'ப்ரொஸீஜர்' உண்டு'' என்று கூறிச் சிரித்தார் நடராஜன்.

''சரி சரி, மேலே சொல்லுங்கள். ஸி.ஐ.டி. விசாரித்திருப்பாரே? என்ன பதில் கிடைத்ததாம்?''

''தான் பங்களூரிலிருந்து வருவதாகக் கூறினானும். 'அங்கே எந்த ஹோட்டலில் தங்கியிருந்தாய்?' என்று கேட்டதற்குப் 'பெயர் ஞாபகம் இல்லை, ஏதோ ரொம்பச் சின்ன ஹோட்டல், நான் என்ன உட்லண்ட்ஸிலோ அசோகாவிலோ போய்த் தங்க முடியுமா என்ன?' என்று திருப்பிக் கேட்டானும்.

'' 'உன்னை அங்கே யாராவது அடையாளம் கண்டுகொள்வார்களா?' என்று கேட்டதற்கு, 'போய்ப் பார்த்தால் தான் தெரியும்' என்றானும். இப்படி இவன் கிருதக்காகப் பேசவே ஸி.ஐ.டி. திரும்பிவிட்டான். இவன் வந்து இறங்கிய டாக்ஸி நம்பரை ஸி.ஐ.டி. ஏற்கெனவே குறிச்சுக்கிட்டிருக்கான். அதைக் கொண்டு டிரைவரைக் கண்டுபிடிச்சு விசாரிச்சிருக்காங்க. 'இந்தக் கிராக்கியைக் காலமே எக்மோரில் பிடிச்சேன்' என்று டாக்சி டிரைவர் சொன்னானும். அவன் கிட்டேயிருந்து வாக்குமூலம்

எழுதி வாங்கிக்கிட்டாங்க. பங்களூரி லிருந்து வருகிறவன் எழும்பூரில் எப்படி ரயிலில் வந்து இறங்குவான்?''

''வகையா மாட்டிண்டான்னு சொல்லுங்கோ!''

'' டன்னுமில்லே டான்னுமில்லே '' என்று கேலியாகப் பேசினார் நடராஜன். ''இந்த மாதிரி அற்ப சாட்சியங்களை வைச்சுக்கிட்டுக் கொலைக் குற்றத்தை நிரூபிக்க முடியுமா? காமிரர்மேன் சேக ரிடம் பார்த்திபனின் புகைப்படம் ஏதாவது கிடைக்குமான்னு பார்க்கச் சொல்லி யிருந்தேன். ஒண்ணு அகப்பட்டது. ஸெட்டுக்கு ஸ்டில் ஃபோட்டோகிராபர் வந்திருந்தபோது மூணு பேரும் சேர்ந்து எடுத்துக்கிட்ட படம். ஆளுக்கு ஒரு பிரிண்ட் கொடுத்தாராம் ஃபோட்டோகிராபர். நடுவே பிரமீளாவும் அவளுக்கு இரண்டு பக்கத்திலும் சேகரும் பார்த்திபனும் நிக்கறாங்க. அந்தப் படத்தை இங்கே அனுப்பிவைக்கச் சொல்லி யிருக்கேன். அதில் பார்த்திபனைச் சுட்டிக் காட்டி இங்குள்ள ஹோட்டல்களில் விசாரிச்சுப் பார்க்கணும், தங்கியிருந்தானான்னு. ஏன், ஹோட்டல் ஹில்டனிலே கூட அவன் தங்கி யிருந்திருக்கலாம். தன் காதலியைக் கள்ளத்தனமாகச் சந்திக்க வசதியாத்தான் இருந்திருக்கும். வேறு பெயரும் விலாசமும் தந்திருக்கலாம். ரிஜிஸ்டரில் அவன் பெயர் இல்லை. பார்த்துவிட்டேன்.''

''அது மட்டும் நிரூபணமாகிவிட்டால்...?''

''சந்தேகத்தின் பேரில் அவனை லாக் அப்பில் போடலாம். அப்போ கூட கேஸ் இல்லே. காதலனும் காதலியும் ஒரே ஹோட்டலில் தங்கி யிருந்தாங்க; கள்ளத்தனமாகச் சந்திச்சாங்க; பிரமீளாவின் தாயாருக்குப் பார்த்திபனைப் பிடிக்காது என்பது தவிர வேறு என்ன அழுத்தமான சாட்சியம் இருக்கு? இவன் அவளைக் கொன்றான் என்று நிரூபிக்கச் சாட்சியங்களை அப்புறம்தான் சேகரிக்கணும்.''

''அல்லது உருவாக்கணும்'' என்றான் அமிர்தலிங்கம்.

''ஓ! நீங்களும் கேட்டுக்கிட்டுத்தான் இருக்கீங்களா?'' என்றார் நடராஜன். ''நீங்க அந்த ஜபமாலையைச் சுழற்று கிற வேகத்தைப் பார்த்து 'கௌ பாய்' ஆவதற்கு ஒத்திகை நடத்திக்கிட்டிருக்கீங்களோன்னு நினைச்சேன்!''

'' நீங்க கோர்ட்டுக்குக் கேஸைக் கொண்டு போகும் போது நடத்திப் பார்க்கிற ஒத்திகையை விடவா?''

''தேவலாமே கோர்ட், கேஸ், எல்லாத்திலேயும் அடிபட்டு அனுபவப்பட்டவர்போல் பேசறீங்களே'' என்றார் நடராஜன். அமிர்தலிங்கத்தின் முகம் கடுகாய்ச் சிறுப்பது கண்டு மகிழ்ந்தவராகத் தொடர்ந்தார்: ''ஒண்ணு மட்டும் புரிஞ்சுக்குங்க ஸார்! நீங்க சொல்ற மாதிரி கேஸ் ஜோடிப்பது சுலபம்தான். ஆனால் ஜோடிக்கப்பட்ட கேஸைக் கோர்ட்டிலே நிலைநாட்டுவது ரொம்பக் கஷ்டம். சுமாரான சாமர்த்தியமே உள்ள வக்கீல் கூட ஜோடிக்கப்பட்ட கேஸை சுக்குநூறாக்கி விடுவார். அதனாலே பெரும்பாலும் நான் ஈடுபடுகிற வழக்குகளிலே எவ்வளவு தாமதமானாலும் பரவாயில்லே என்று உண்மைக் குற்றவாளியையே கண்டுபிடிச்சுவிடறதுதான் வழக்கம்.''

''தாமதமானால் பரவாயில்லேன்னு நீங்க சொல்றீங்க. ஆனால் அதனால் எத்தனை குழப்பம் பாருங்க. ஸைக்கோ ஸாரநாதன்தான் இந்தக் காரியங்களைப் பண்ணிக்கிட்டிருக்கான்னு ஊரிலே எல்லாரும் பீதியடைஞ்சு நடுங்கிக்கிட்டிருக்காங்க.''

''அதுக்கு நான் என்ன செய்ய?'' என்றார் டி. ஐ. ஜி. ''ஸைக்கோ ஸாரநாதன் என்ற பெயருக்கு அத்தனை மகிமை!''

அமிர்தலிங்கம் அப்போது குனிந்தும் நிமிர்ந்தும் அட்டகாசமாகச் சிரித்ததானது தம்மைக் கிண்டல் செய்யத்தான் என்று வைத்துக் கொண்டாலும் கூட அதியாகத்தான் பட்டது டி.ஐ.ஜி. நடராஜனுக்கு.

*　　*　　*

கனகத்தின் மரணம் பற்றிப் பேசிக் கொண்டே வந்த பத்மநாபனும் நடராஜனும் அவர்கள் பேச்சைக் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அமிர்தலிங்கமும் பஸ் செல்லும் சாலை எத்தனை மனோரம்மியமான இயற்கை எழிலினூடே அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது என்பதைக் கவனிக்கவே யில்லை. ஆனால் மற்றவர்கள் நன்றாகப் பார்த்ததுடன் ஒருவருக்கொருவர் சுட்டிக் காட்டியும் மகிழ்ந்தார்கள்.

எனினும் ஆரம்பத்தில் இவ்வாறு இருக்கவில்லை. பில்லர்ராக்ஸைத் தாண்டி மேலே போனதும் கொஞ்ச தூரத்துக்கு இரண்டு பக்கங்களிலும் ஏக்கர் ஏக்கராகக் காடுகள் விறகு—கரிக்காகவும் செயற்கை நூலிழை தயாரிக்கும் தொழிலகத்தில் இயந்திரங்களின் அசுரப் பசிக்குத் தீனியாகவும் அழிக்கப்படுவதைக் கண்டு கண்ணீர் விடாத குறையாக வருந்தினார்கள். மனிதன் தன் சுயநலனுக்காக வானளாவிக் கம்பீரமாய் நின்ற மரங்களைக்

கொடூர சிந்தையுடன் வெட்டிச் சாய்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இந்தக் கோரக் காட்சியைக் கடந்து அப்பால் போனதும் மலையும் மடுவும் வானமும் மேகமும் நிழலும் ஒளியும் பாறைகளும் நீரோடைகளும் கானகமும் வன விலங்குகளும் சேர்ந்து உருவாக்கிய ஒரு மாயாஜால உலகுக்குள் பிரவேசித்தார்கள். ஒரு பக்கத்து அழகைப் பார்த்து முடிப்பதற்குள் சாலையில் ஒரு புதுத் திருப்பம் ஏற்பட்டுப் புது மாதிரியான அழகு தென்பட்டது. 'மீனாவை நான் புதுப் புதுக் கோணங்களில் பார்க்கும்போது புதிது புதிதாக அழகுகள் பளிச்சிடுவது போல்' என்று எண்ணிக் கொண்டான் ரங்கன். இந்த எண்ணம் தோன்றியதும் சற்றுத் தொலைவில், ஆனால் பார்வையில் நன்றாகப் படுகிற மாதிரியும் பேசுவது தெளிவாகக் கேட்கும் தூரத்திலும் அமர்ந்திருந்த மீனாவை நோக்கிப் புன்னகை செய்தான். அவள் தன் முகம் சிவப்பதையும் புன்முறுவல் கிளர்ந்தெழுவதையும் தடுத்து நிறுத்த முயன்று படுதோல்வி கண்டாள். இளம் காதலர்களை இன்ப லோகத்துக்கு 'வருக, வருக' என்று அழைத்து இயற்கை, வரவேற்பு வளைவுகளை அமைத்தது போல் அப்போது பஸ் சென்ற சாலையானது தோற்றம் அளித்தது. இரு புறமும் விதவிதமான மரங்கள் தழைத்துச் சாலையில் நிழல் பரப்பித் தண்ணென்றிருந்த சூழலை மேலும் குளுமையாக்கி யிருந்தன.

ரங்கன் தன் கையிலிருந்த சிறிய தோல் பையைத் தட்டிக் காட்டினான். அதனுள்ளே சிறிய செஸ் போர்டும் காய்களும் இருப்பது மீனாவுக்கு ஏற்கெனவே தெரியும். ஆதலால் சொன்னான்: ''பேரீஜம்மில் பஸ் ஒரு மணி நேரமாவது குறைந்த பட்சம் தாமதிக்கும். செஸ் ஆடலாம்.''

''ஏன் ஒரு தடவை தோற்றது போதாதா?'' என்று கேட்டாள் மீனா குறும்பாக.

''நீ ஒன்றும் என்னைத் தோற்கடிக்கவில்லை'' என்றான் ரங்கன். ''உன் அழகுதான் என்னை ஏமாற்றி விட்டது. உன் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் காய்களை ஒழுங்காக என்னால் எப்படி நகர்த்த முடியும்?''

''நான் வேணுமானால் புடவைத் தலைப்பால் இப்படி முகத்தை மூடிக் கொண்டு ஆடுகிறேன்'' என்று கூறிய மீனா கண்களுக்குக் கீழே புடவைத் தலைப்பைக் கொண்டு சென்று மறைத்துக் காட்டினாள்.

''ஐயோ! இது அதைவிட ஆபத்து! அப்போ ஆட்டத்தைத்தான் கவிழ்த்தது உன் அழகு. இந்தக் கோலத்தில் நீ ஆளையே கவிழ்த்து விடுவாய்! அரேபியன் நைட்ஸில் வருகிற ராஜகுமாரி மாதிரி கண்களின் அழகை மட்டும் எடுத்துக் காட்டுவதாக அல்லவா இருக்கிறது இந்தக் கோலம்! தொலைந்தேன் நான்!''

தலைப்பை நழுவ விட்டு விட்டுக் கலகலவென்று சிரித்தாள் மீனா. கண்களில் நீர் முத்துக்கள் தோன்றி, பஸ்ஸின் உள்ளே புகுந்த ஒரே ஒரு ஒளிக் கிரணத்தைக் கவர்ந்து ஈர்த்துக் கொண்டு தகதகத்தன; உதிரும் வைரங்களாகக் கன்னங்களில் உருண்டன. அடி உதட்டின் ஓர் ஓரத்தை அவள் உள்ளுக்கு இழுத்துக் கடித்துக் கொண்டு வேறு புறம் பார்த்தாள். குனிந்து புடவைத் தலைப்பால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

'இந்தப் பெண் எதற்கு இப்போது கண்ணீர் வடிக்கிறாள்?' என்று புரியாமல் கலங்கிப் போய்விட்டான் ரங்கன். 'ஒரு வேளை நான் அளவுக்கு மீறி உரக்கவே பேசிவிட்டேனோ? அது அவள் அம்மா காதில் விழுந்து அப்புறமாக மகளைக் கோபித்துக் கொள்ளப் போகிறாளோ? அதை எதிர்பார்த்துப் பயந்துதான் இப்போதே இவள் அழுகிறாளோ?' இவ்வாறெல்லாம் எண்ணிய ரங்கநாதன் அம்புஜத்தைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்தான்.

ஆனால் அம்புஜம் இவர்களைக் கவனித்ததாகவே காட்டிக் கொள்ளவில்லை. இவர்களுடைய மனநிலையைப் புரிந்து கொள்ளாமலும் இல்லை அவள். 'ரொம்பத்தான் அசடு வழிகிறாள் இந்தப் பெண்' என்று தன் மகளைப் பற்றி எண்ணிக் கொண்ட அவள், இது பற்றித் தன் கணவரிடம்தான் பேச வேண்டுமே ஒழிய, இவர்களிடம் வாக்குவாதம் வளர்க்கக் கூடாது என்று கருதியவளாகப் பேசாதிருந்தாள். முதல் நாளிரவு தான், தன் கணவருடன் பேசிக்கொண்டிருந்ததை மீனாவும் தூங்குவதுபோல் பாசாங்கு செய்தபடியே கேட்டுக் கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும். அதனால் தான் இப்போது கண்ணீர் சிந்துகிறாள் என்று ஊகித்தாள் அம்புஜம். 'அப்போது நான் எழுப்பிய ஆட்சேபணைகளுக்கு மேலும் வலுவு கொடுத்து இன்றிரவு மீண்டும் அவரிடம் வாதாட வேண்டும்' என்று உறுதிப்படுத்திக் கொண்டாள். 'எவ்வளவுக்கெவ்வளவு சீக்கிரம் கொடைக்கானலிலிருந்து கிளம்புகிறோமோ அவ்வளவுக்கு நல்லது.' அடாத கொலைகள் ஒரு புறம், தகாத காதல் மறுபுறம் – இவ்விரண்டிலிருந்தும் தன் குடும்பம் தப்பித்துக் கரை சேர வேண்டுமே என்று அம்புஜத்தின் மனம் கவலையில் ஆழ்ந்தது. (தொடரும்)

> முன் குறிப்பு : இந்தக் கதையின் முடிவைப் புரிந்து கொண்டவர்கள் எனக்குத் தெரிவிக்கவும்.

சிறப்புச் சிறுகதை

துணை

சுஜாதா

அந்தச் சிறிய ஸ்டேஷனில் அவன் ஒருவன் தான் இறங்கி யிருப்பான். ஸ்டேஷன்மாஸ்டர் பாயிண்ட் மாற்றிவிட்டு, மணியடித்துவிட்டுப் பச்சைக் கொடியை வீசிவிட்டு, அவன் டிக்கெட்டை வாங்கிக் கொண்டு விருவிரு என்று நடந்தார். அவன் அவசரமில்லாமல் ஸ்டேஷனைவிட்டு வெளியே வந்தான். எதிரே மண் சாலை தெரிந்தது. சூரிய வெளிச்சத்தின் கடுமையில் மரங்களின் கீழ் குட்டை நிழல்கள் ஒளிந்து கொண்டிருந்தன. பூமி சமீபத்திய பசுமைக்குப் பிறகு பாளம் பாளமாக வெடித் திருந்தது. எதிரே மனிதர் எவரும் தென்படவில்லை. தூரத்தில் உஷ்ண அலைகள் தெரிந்தன.

அவன் தன் பையைத் தோளில் மாட்டிக் கொண்டு அந்த மண் சாலையில் நடக்க ஆரம்பித்தான். அவனுக்கு இருபத்தி யொரு வயதிருக்கலாம். சன்னமாக மீசை வைத்துக் கொண்டு கண்களின் கீழ் கறுப்புத் தெரியப் புகை பிடிக்கும் பழக்கத்தால் உதடுகள் கறுத்திருக்க....

''தம்பி நீங்க எங்கே போறீங்க?'' என்று ரல் கேட்டுத் திரும்பினேன். திரும்பியதும் தரிந்தவரின் மீசைதான் அவனுக்குப் பிர ானமாகத் தென்பட்டது. அடர்த்தியான றுத்த மீசை. கிராமத்துக் காவல் தேவன் போல் அந்த ஆசாமி நெற்றியில் பொட்டும் முக்கால்கைச் சட்டையும் உயரம் குறைந்த வேட்டியும் முரட்டுச் செருப்பும் நீண்ட கழியு மாக அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தார். அவ ருக்கு முப்பத்தி ஆறு வயதிருக்கலாம். ஏதோ ஒரு கோணத்தில் அவர் அழகாகக்கூட இருந்தார்.

''பள்ளிப் பாளையம்'' என்றான்.

''நான்கூட அந்தப் பக்கம்தான் போகி றேன். நல்லது. பேச்சுத் துணையா இருக்கும்.''

''பள்ளிப்பாளையம் இங்கிருந்து எவ்வளவு தூரம் இருக்கும்?''

''நாலு ஐந்து மைல். நீங்க முதல் தடவை போறீங்களா ?''

''ஆம்.''

அவர் இளைஞனை ஏற இறங்கப் பார்த்தார்.

''சமூக சேவகரா ?''

''ஆம்! என்ன வெய்யில் !''

'' என்ன சேவகம் பண்ணப் போறீங்க ?''

''பொதுவா சர்க்கார் கொள்கைகளைப் பரப்பறது; குடும்பக் கட்டுப்பாடு, கம்யூனிட்டி டெவலப்மெண்ட் அப்படி!''

அவர் சிரித்தார். அவர் செருப்பு சரக் கிட்டது.

'' ஏன் சிரிக்கிறீங்க ?''

''கிராமத்தை மாத்தப் போறீங்களா ?''

''மாத்த முயற்சிசெய்யப் போகிறேன்.''

''இதுக்கு உங்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக் கிறாங்களா ?''

''இதிலே எனக்குப் பயிற்சி கொடுத்திருக் காங்க. ஸ்டைபெண்ட் மாதிரி தராங்க. நான் ஒரு பி. ஏ.''

''அப்படியா ! செய்யுங்க. முயற்சி பண்ணிப் பாருங்க.''

''ஏன் அப்படிச் சொல்றீங்க ?''

''பணம் சம்பளம் எதுவும் இல்லாமல் என்னுடைய சொந்த ஆசையினாலே இல வசமா, இப்ப நீங்க போறீங்களே, அதே பள்ளிப் பாளையத்தை நான் மாத்தப் பார்த் தேன்...கிராமத்தை மாத்த முடியாதுங்க!''

''அப்படியா ?''

''ஆரம்பத்திலேயே உங்களை 'டிஸ்கரேஜ்' பண்ணறேன்னு நினைச்சுக்காதீங்க.''

'டிஸ்கரேஜ்' என்கிற வார்த்தையில் இளைஞன் புருவம் சற்று உயர்ந்தது.

'' எனக்கு இங்கிலீஷ் தெரியும் தம்பி. என்னைப் பார்த்தால் நாட்டான் போல இருக் கிறதல்லவா ? பார்வையை நம்பாதீங்க. நான் வேறுவிதமானவன். கிராமத்தைப் பற்றி நிறையத் தெரிஞ்சவன். கிரா மத்திலே ஊறினவன். கிராமத்து மூட ஜனங்களைப் பாதுகாத்தவன். அவங்களை ஒப்பேத்தறதுக்கு முயற்சி பண்ணினவன். அதனோட அமைப்பை — நூத்துக்கணக்கான வருஷங்களா அதில் படிந்திருக்கிற நம்பிக்கைகளை, பழக்கங்களை—மாத்த முயற்சி செய்தவன்...முடியலே!''

''அப்படியா? நீங்க...!''

''என் பேர் மாடசாமி. எனக்கு என்ன வயசிருக்கும்?''

''சுமார் முப்பத்து அஞ்சு.''

''தப்பு. என் வயசை உங்களாலே சொல்ல முடியாது.''

''நீங்க யார்? உங்க வேலே என்ன?''

''பள்ளிப் பாளேயத்திலே கேட்டா நான் யாருன்னு சொல்லுவாங்க. சாமின்னு கேட்டுப் பாருங்க. அழுத் பிள்ளே வாய் மூடும்.''

''பயமா ?''

''ஆம்! பயம்.''

''எதுக்காகப் பயம்?''

''அவங்களே மாத்த முயற்சி பண்ணின துக்கு.... ம்ஹூம். அதில்லே. காரணம் வேறே! தம்பி! நீங்க சின்னப் பையன். கொஞ்சம் கிராமத்திலே ஜாக்கிரதையா இருக்கணும். அதனுடை அமைப்பு விநோத மானது !''

''நீங்க முதல்லே சொன்னது எனக்குப் புரியலே. உங்ககிட்டே எதுக்குப் பயந்தாங்க? அவங்களே மாத்த என்ன முயற்சி பண்ணி னீங்க ?''

''என்ன பண்ணினேன் ? கிணறு வெட்டி னேன்! சுத்துச் சுவர் அமைச்சு மேலே கூரை போட்டு ராட்டினம் போட்டுக் கொடுத்தேன். செயற்கை உரத்தைப் பத்திச் சொல்லிக் கொடுத்தேன். சின்னதா ஒரு டிஸ்பென்சரி வெச்சேன். அதுலே அவங்களுக்கு சிகிச்சை தந்தேன். சின்னப் பிள்ளேகளுக்குப் பாடம் சொல்லித் தந்தேன். அறிவு புகட்டினேன். பழைய உழவு முறைகளேக் கொஞ்சம் புதுசாக் கினேன். நடவு சொல்லிக் கொடுத்தேன். டெண்ட்டு சினிமாவுக்குப் போய்ப் பாழாகா தீங்கடான்னேன்.......''

''நல்லாத்தான் செஞ்சிருக்கீங்க... நானும் அதைத்தான் சொல்லித் தரப் போறேன்.''

''பிரயோசனமில்லே தம்பி. அவங்களே மாத்த முடியாது. அது உக்கிரமான கிராமம்! மாத்த முடியாது. சாமி ஆடுவாங்க. உடுக்கு அடிப்பாங்க, பெண்டாட்டியை அடிமையா நடத்துவாங்க. கூழ் குடிப்பாங்க. மழை பெய்யலேன்னு காவு வெட்டுவாங்க. சட்டை போடமாட்டாங்க. கிராமம் மாறுது!''

''உங்களுக்கு நிறைய எதிர்ப்பிருந்ததா?''

''எதிர்ப்புன்னு சொல்ல முடியாது. ஒரு விதமான...''

''எதனுலே ?''

''எதனுலேன்னு ஆதாரமாப் பேச முடி யாது. ஒருவிதத்திலே ஒரு பெண்ணுலேன்னு சொல்லலாம்.''

''ஓ !''

''நீங்க 'ஓங்'கிறதைப் பார்த்தா...வேறே விதமா நினேச்சுக்காதீங்க.....''

'' நான் ஒண்ணுமே நினேக்கலே. நீங்க சொல்லுங்க.''

இளேஞனது ஆர்வம் இப்போது அதிக மாகியிருந்தது.

'' கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னுலே போன வைகாசின்னு நெனேக்கிறேன். நான் அந்தக் கிராமத்துக்குப் போனேன். எனக்குக் கொஞ் சம் வசதிகள் இருந்தன. பணம் இருந்தது. பொழுது போகலேன்னு வெச்சுக்குங்களேன். பள்ளிப் பாளேயத்தில் கொஞ்ச நாள் இருந்து பார்க்கலாம்னு வந்தேன். முன்னே வந்த தில்லே. நீங்க வந்த மாதிரிதான். பையைத் தூக்கிக் கொண்டு இதே பாதையிலேதான் நடந்தேன். உங்க பையிலே பணம் அதிகம் இருக்காது. என் பையிலே அதிகம் இருந்தது. பள்ளிப் பாளேயத்திலே வந்து சேர்ந்ததும் ஊர்க் கோடியிலே சின்னதா ஒரு கோயில் சுக்மா யிருந்தது. அதிலே போய்த் திண்ணை யிலே உட்கார்ந்தேன். சின்னப் பையன் ஒருத்தன் அம்மணமா எதிரே வந்து நின்னுன் என்னேயே பார்த்தான். அது என்ன கோயில்னு கேட்டேன். மாடசாமி கோயில்னுன்! அட என் பேருகூட மாடசாமிதான். சரி, அங் கேயே இருந்துடலாம்னு துண்டை விரி சேன். அப்புறம் கிராமத்துப் பிள்ளேகளே எல் லாம் கூட்டி வைச்சுக்கிட்டுச் சில வித்தைகள் செஞ்சு காட்டினேன். புஸ்தகத்திலே படி சது. நிறைய பேர் கூடிட்டாங்க. முதல்லே அவங்களுக்கு ஒரு சின்னப் பாட்டு பாடி காட்டினேன். எல்லாரும் 'ஆ'ன்னு வாயை திறந்து என்னேயே பார்த்துக் கொண்டிருந் தாங்க. அப்புறம் ஒரு சின்னப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தேன். எழுத்து என்றுல் என்ன.... இப்படி.... அ ஆ... இது அ, இது ஆன்னு எல்லாரையும் சேர்ந்து கத்த வை சேன். நீ யாருன்னு ஒரு ஆள் வந்து கேட் டான். சட்டை போட்ட ஆள். அவன்தான் கிராமத்து மிராசு. சரியான மைனர். பு[illegible] யிலே, சங்கிலி, மல் ஜிப்பா, வண்டி கட்டி வாரா வாரம் டவுனுக்குப் போய் என்னவோ பாவங்களே யெல்லாம் சேகரிச்சுண்டு வருகிற வன். நான் யாருன்னு அவங்கிட்டே சொல் லலே. 'இந்தக் கிராமத்துக்குச் சில நல்லதெல் லாம் பண்ண வந்திருக்கேன். உங்க மாதிரி பெரிய மனுசங்க ஒத்தாசை வேணும்' என் றேன். அவனுக்கு என்னேப் பிடிச்சுப் போச்சு. எல்லா வசதியும் செஞ்சு கொடுத் தான். ராத்திரி சாப்பாடு அனுப்பிச்சான். மறு நாள் அவர்களே எல்லாம் கூட்டி வைச்சு கொஞ்சம் பேசினேன். நீங்கள்ளாம் தெரிஞ் சுக்க வேண்டியது நிறைய இருக்கு. இந்த மாதிரி பிள்ளேங்களே அம்மணமா தெருவிலே உலாத்த விடாதீங்க. அவங்களுக்கு முதல்லே படிப்பு வேணும். தினம் ஒரு மணி நேரமா வது என்கிட்டே அனுப்புங்க. அப்புறம் உங்க வீட்டைச் சுத்தமா வெச்சுக்கறது எவ்வளவு முக்கியம்...என்று இப்படி...கதையெல்லாம் சொல்லி அவங்களேச் சிரிக்க வெச்சு, பாடி குழந்தைகளோட விளேயாடிப் படாதபாடு தான் பட்டேன்.

''வயலுக்குப் போய் 'ஏண்டா வெட்டிக்கு விஷயம் புரியாம முந்நூறு வருஷத்துக்கு முந்தி உழுதாப்பலே உழறீங்கன்?'னு மு[illegible] களே மாத்தணும்னு சொன்னேன். வெளிநா[illegible] கள்ளே நடக்கிறதையெல்லாம் சொன்னேன். ஓட்டுப் போடறதுன்னு என்ன, சூரியன் மறைஞ்சதும் இருட்டினதும் பெண்டாட்டி மேலே பாயக் கூடாதுன்னு எத்தனேயோ சொல்லித் தந்தேன் தம்பி.

''அவங்களுக்கும் என் மேலே ஒருவிதமா பாசம் வந்திடுச்சு. என்னேப் பார்த்ததும் மரியாதையா ஒதுங்கிக்கிடுவாங்க. தச்சன் நாற்காலி பண்ணிக் கொடுத்தான். நாவிதன் கத்தியை நல்லா தீட்டிக் கொண்டு வந்து சரைச்சு விட்டான். கிணறு சுயமா வெட்டிக் கிணுனுங்க. வீட்டு வாசலேப் பெருக்கிணு னுங்க. எல்லாம் சரியாத்தான் மாறுதல் ஏற் பட்டது. அப்புறம்தான் வந்தது வம்பு.

''மைனர் இருக்கானே மிராசு, அவன் வீட்டிலே ஒரு பெண்ணே வெச்சுக்கிட்டிருந்

தான். அந்த மாதிரி வெச்சுக்கறது அவங்களுக்குத் தப்பாகவோ அநியாயமாகவோ படலே. அந்தப் பொண்ணு ரொம்பச் சின்னப் பொண்ணு. பத்தொன்பது இருபதுக்குள் தான் வயசிருக்கும். ஒரு நாள் எனக்குச் சாப்பாடு கொண்டு வந்தது. பெரிசா பொட்டு இட்டுக்கொண்டு. கண்லே மான் குட்டி மாதிரி பயம். உதட்டிலே வியர்வை. அய்யா அனுப்பிச்சாங்கன்னு சொல்லிச் சாப்பாட்டை எடுத்து வெச்சிட்டு எச்சிலே முழுங்கி முழுங்கி என்கிட்டே என்னவோ சொல்லத் துடிச்சுது. 'என்னம்மா'ன்னு கேட்டேன். 'சாமி, நீங்க சோசியம் பார்ப்பீங்களா'ன்னு கேட்டுது.

'' 'ஓ, பார்ப்பேனே'ன்னு விளையாட்டுக்குச் சொன்னேன்.

'' 'என் கையைப் பார்த்து எனக்கு எப்ப விடிவு காலம் வரும்னு சொல்லுங்க'ன்னது.

'' 'எதிலிருந்து'ன்னு கேட்டேன்.

'' 'அவர் என்னை வேலைக்காரியாச் சில நாள் வெச்சுக்கிறார். சில நாள் வேறுவிதமா நடத்தறார். சில நாள் கோபம் அதிகம் வந்து அடிக்கிறார். என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ள மாட்டார். ஆனா அவருக்கு நான் கால் பிடிச்சு விடணும். எண்ணெய் தேய்ச்சு விடணும். சாமி! சிலசமயம் என்னை மாட்டுச் சவுக்காலே கூட அடிப்பாரு. கொடுமைப் படுத்தருரு. என் அப்பன் வீட்டுக்குப் போனா அங்கே சின்னயி கொடுமை. சாமி, நீங்க எவ்வளவோ தெரிஞ்சவங்க. கிராமத்திலே உங்களைத் தெய்வமா மதிக்கிறாங்க. எனக்கு ஒரு வழி சொல்லுங்க'ன்னாள்.

'' 'உனக்கு என்ன வேணும்'னேன்.

'' 'எப்படியாவது இந்தக் கிராமத்திலேயிருந்து தப்பிச்சுக்கணும். அவர்கிட்டேயிருந்து தப்பிக்கணும். டவுன்லே ஏதாவது பள்ளிக்கூடத்திலே பெருக்கற வேலை கெடைச்சாக் கூடப் போதும். எனக்கு வழி சொல்லுங்க!'ன்னா.

'' நான் 'பயப்படாதே. உனக்கு ஒரு வழி சொல்றேன்'னு அவளை அனுப்பி வைச்சேன்.

'' நான் அவளைப் பத்தி மேலே யோசிக்கக் கூடஅவகாசம் இல்லே. இரண்டு நாள் கழிச்சு ராத்திரி கோயில்லே தூங்கிக்கிட்டிருந்தபோது அந்தப் பொண்ணு வந்து எழுப்பினா. விளக்கேத்திப் பார்த்தேன். 'சாமி! என்னைக் காப்பாத்துங்க' என்று நிலைகுலைஞ்சு நின்றாள். 'அவன் என்னை ரொம்ப ஒரு மாதிரியா நடத்தறான். இசையலேன்னா அடிக்கிறான். நான் இனிமே அங்கே போகமாட்டேன்'னு முதுகிலே தழும்பைக் காட்டினா. நான் 'பயப்படாதே'ன்னு ஆறுதல் சொல்றபோது அரிக்கேன் விளக்கோட, ஆளுகளோட மிராசு வந்து நின்னான். 'சாமி! என்ன விஷயம்? ரா வேளையிலே பெண்ணைக் கூட்டி வைச்சுக்கிட்டு' என்று ஆரம்பித்தான். 'அறிவு கெட்டவனே! அந்தப் பெண்ணை ஒரு மனுஷ ஜன்மமா மதி. அப்பதான் அவள் உன்கிட்ட வருவாள். அவளைக் கல்யாணம் செய்து கொள். அப்பதான் அவள் வருவாள். அது வரைக்கும் கோயிலைவிட்டு அவளை நகர விடமாட்டேன்'னேன்.

''அவன் 'சாமி! உனக்கு எதுக்கு இந்த வம்பெல்லாம்? வாடி......'ன்னு அசிங்கமா வார்த்தை உபயோகித்தான். நான் 'அவளைத் தொடாதே'ன்னேன். அவன் என்கிட்டே வந்து, 'சோஷலிஸ்ட் சாமி! இதுவரைக்கும் மண்ணை உழறதைப் பத்தித்தான் பேசிவந்தே. இப்ப பெண்ணை.... அநாவசியத்துக்கு அடி வாங்காதே. அவள் அப்பனுக்கு நான் பணம் கொடுத்திருக்கேன். அதுக்கு அவள் எனக்கு உழைச்சாகணும்'ன்னான்.

''எனக்கும் அவனுக்கும் கைகலப்பு ஏற்பட்டு அநாவசியமா அவங்க என்னை அடிச்சாங்க. அந்தப் பெண்ணைக் காப்பாற்ற உடல் பலம் போறாமல் அவர்கள் அவளை இழுத்துப் போறதைப் பார்த்துக்கிட்டே நின்னேன்.

''விடியற்காலையிலே மிராசு வீட்டிலே கும்பலா யிருந்தது. என்னடான்னு விசாரிச்சா. அந்தப் பொண்ணு இறந்து போய்ட்டதாகச் சொன்னாங்க. ஏண்டான்னா அதை எல்லாம் கேக்காதீங்க சாமிங்கறான். வெளியிலே வந்து மிராசு நிக்கறான். 'ஏண்டா, கூட்டம் போடறீங்க. விட்டுட்டுப் போங்கடா'ங்கறான். என்னைப் பார்த்தான். எனக்கு வந்த ஆத்திரத்திலே அவன்கிட்டே போய் அவன் தோளைத் தொட்டு உரக்கச் சபிச்சேன். 'கேள்டா! பண்ணை! நீ அவளுக்குச் செஞ்ச கொடுமைக்கு நீ நாசமாய்ப் போய்டுவே. நசிச்சுப் போய்டுவே'ன்னு கத்தினேன். அவன் 'சாமி, போய்ப் பள்ளிக்கூடத்து வேலையைப் பாருங்க'ன்னு சிரிச்சான்.

''அதை எப்படி வேணா வெச்சுக்குங்க. தற்செயலான நிகழ்ச்சின்னு சொல்லுங்க. நாலு நாள்ளே.... நாலே நாளிலே மிராசு டவுனுக்குப் போனவன் மாரடைப்பிலே இறந்து போயிட்டான். நம்பமாட்டீங்க. நடந்துது. என் சாபம் பலிச்சுடுச்சு!

''அது நடந்து மறு நாள் நான் காலையிலே எழுந்து பார்க்கறேன். எனக்கு முன்னாலே தும் தும்னு உடுக்கு அடிக்கிறாங்க! சாமி ஆடறாங்க! பொங்கல் படைக்கிறாங்க.... 'அப்பனே, மாடசாமி! நாங்கள் என்ன குத்தம் செஞ்சோம்? என்ன பலகாரம் செய்ய

மஞ்சள் விளக்கு!

கிராமத்திலிருந்து வந்திருந்த ஐந்து வயது உறவுக்காரப் பையன் ஒருவன் நான்கு நாட்கள் என்னோடு சென்னையில் காரில் சுற்றினான். போலீஸ்காரர் தயவு இல்லாமல் பச்சை சிவப்பு விளக்குகளின் உத்தரவினாலேயே வண்டிகள் நிற்பதையும் ஓடுவதையும் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டான். கடைசியில் ஊருக்குத் திரும்பும் போது இந்த விளக்குகளைப் பற்றிக் கிராமத்தில் சொல்லப் போவதாகச் சொன்னான்.

''என்ன சொல்லுவாய்?'' என்று கேட்டேன்.

''சிவப்பு விளக்கைக் கண்டால் வண்டியை நிறுத்தணும். பச்சை விளக்கைக் கண்டால் ஓட்டணும்'' என்றான்.

''மஞ்சள் விளக்கைக் கண்டால்?''

''வண்டியை வெகு வேகமாக ஓட்டணும்!'' என்றான். -நாடோடி

''தமிழ்நாடு முழுவதும் குக்கிராமங்களில்கூட என் பெயரில் ரசிகர் மன்றம் ஏற்பாடு செய்து விட்டேன். இதற்காகவாவது மனம் இரங்கி சினிமாவில் நடிக்க சான்ஸ் கொடுங்கள், சார் ! ப்ளீஸ் .....!''

ணும்? பொங்கல் படைக்கலாம்!' அப்படின்னு ஒருத்தன் கத்தறுன்.

'' 'என்னடா இதெல்லாம்'னு கத்தறேன். டகர டகர டின்னுன்னு டேப் அடிக்கிறுங்க... 'எதுக்குடா இதெல்லாம்'னு கத்தறேன்.

'' 'மாடசாமி! எங்கள் தெய்வமே!'

''நான்தான் தெய்வமாம். கிராம தேவதையாம். நான் சபிச்சேனும். நான் சபிச்சுத் தான் அவன் பூட்டானும். எனக்குப் பரிகாரமாம் !

'' 'அடேய், முட்டாப் பசங்களா'ன்னு இரைஞ்சேன்.

'' 'சாமி ! கடவுளே! நாங்கள் எல்லாம் முட்டாள்கள்தான். என்ன கோபம் உனக்கு? என்ன வேணும் உனக்கு?'

''சரக்குனு ஓர் ஆட்டின் கழுத்தை வெட்டி ரத்தம் குடிக்கிறுன் ஒருவன். மறுபடியும் உடுக்கு அடிக்கிறுங்க ! மாலையை வீசறுங்க ! 'நான் என்ன சொன்னுலும் மன்னிச்சுடு சாமி உக்ரம் தணி'ன்னு லாவணி மாதிரி பாடறுங்க! நான் என்ன செய்யறது ?

''குடம் குடமாத் தண்ணி கொண்டு வந்து எனக்கு முன்னுலே கழுவிக் கோலம் போடறுங்க!''

'' 'போங்கடா, ஒழிங்கடா'ன்னு கதவைச் சாத்திக் கொண்டு உள்ளே வந்து தலையைப் பிடிச்சுண்டு உக்கார்ந்துட்டேன்! வெளியிலே இன்னும் வாத்தியங்கள் முழங்கறது. நடமாட்டமா இருக்கு! அவங்க பேச்சுக் குரல் கேட்கிறது! 'அஞ்சு வருஷத்துக்கு முன்னுலே அப்படித்தான் முத்து மேலே வந்து சூறையாடினுரு ! பத்து மாசம் இன்னும் உக்கிரம் இருக்கும். தணியாது. கிட்டப் போகக் கூடாது. யாராவது சாமியைத் தொட்டால் அவன் நாசமாகிவிடுவான்!'

''கதவைத் திறந்தால் அப்படியே கம்முனு அடங்கி மண்டி போட்டுக்கருனுங்க! என்ன செய்வீங்க, தம்பி! சொல்லுங்க! என்ன சொன்னுலும் 'கடவுளே, கடவுளே!'ங்கருங்க. தம்பி! நான்தான் கடவுளாம். மாட்சாமிக் கடவுள் !

''அவர்கள் பாட்டும் சத்தமும் சகிக்காம ராத்திரி வெளியே வந்து கடவுளாகவே நடித்தேன். 'அடேய் ! ஹிம்சை தாங்கலே. வீட்டுக்கு ஓடிப் போங்க'ன்னேன். 'அப்படியே சாமி'ன்னு ஓடினுங்க. நான் கோயில் கதவை மூடிக் கொண்டு ராவோட ராவா கிராமத்தை விட்டு ஓடி வந்துட்டேன். இன்னும் அந்தக் கதவு அப்படியே மூடி யிருக்கும். மாடசாமி கோபம் குறைந்து கதவு திறக்க அவர்கள் காத்திருப்பார்கள்..... !

''அவ்வளவுதான் கதை. என்ன சொல்றீங்க ?'' என்ருர்.

இளைஞன் ''எனக்கு என்ன சொல்றதுன்னே தெரியலே !'' என்ருன்.

''தம்பி! இன்னும் ஒண்ணு மட்டும் சொல்றேன். அவங்க பாவனை பண்ணலே. அவங்க கண்ணிலே அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையைப் பார்த்தேன். நான்தான் கடவுள்ங்கற மாதிரி. அதுதான் எனக்கு ஆச்சரியம். எனக்குச் சில வேளைகளிலே சந்தேகம்கூட வரது. அமானுஷ்யமா எனக்கு ஏதாவது அப்படி சக்தி இருக்கா என்ன? நான் சபிச்சுத் தான் அந்த மிராசு போய்விட்டானு ! அவங்க நம்பிக்கையிலே ஏதாவது ஆதாரம் இருக்கா ! நான் நிஜமாகவே உக்கிரமுள்ள கிராம தெய்வம் மாடசாமியா?''

இளைஞன் சிரித்தான்.

'' இந்தக் கிராமத்தையா மாத்தப் போறீங்க ?''

''முதல்லே அந்தக் கிராமத்தைப் பார்க்கணுங்க !''

''பாருங்க! பாருங்க! கிட்ட வந்துட்டோம் !''

தூரத்தில் பறை ஒலி கேட்டது.

''மாடசாமி கோயில் வாசல்லே பூசை நடக்குது! எனக்குப் பூசை! போங்க! போங்க !''

''நீங்க வல்லீங்களா ?''

அவர் அவன் தோளில் கை வைத்து, ''நீங்க போங்க. நான் அங்கு வரமாட்டேன்'' என்ருர்.சட்டென்று கையை எடுத்துக்கொண்டார். ''அய்யய்யோ! உங்களைத் தொட்டுவிட்டேனே ! என் உக்கிர காலத்தில் உங்களைத் தொடக் கூடாதே நான் !'' என்று சிரித்தார்.

இளைஞனும் சிரித்தான்.

அவர் பிரிந்த பாதையில் வேறு வழி சென்றதைச் சற்று நேரம் பார்த்திருந்துவிட்டு, இளைஞன் கிராமத்தை நோக்கி நடந்தான். அவன் இதயத்தில் படபடப்பு அதிகமாகியது.

கிராமம் ! மாடசாமி ! உக்கிரமுள்ள தேவதை ! மாடசாமி என்னைத் தொட்டார்! தொடப்பட்டவர் நசிந்து போவார்!

சே ! என்ன பத்தாம் பசலித்தனம் !

இளைஞன் எதிரே நீல வானத்தைப் பார்த்தான். சோம்பேறித்தனமாக மேலே பார்த்தான்.....

செங்குத்தாக அவன் தலைக்கு மேலே இரண்டு பருந்துகள் வட்டமிட்டுப் பறந்து கொண்டிருந்தன !

ஸைக்கோ ஸாரநாதன்

23. அழகு மயமான சத்தியம்

நாலாபுறமும் மலைகள் சூழ்ந்திருக்க இடையில் அமைந்திருந்த பேரீஜம் ஏரி, மெய்யாகவே கண்கொள்ளாக் காட்சிதான்! அத்தனை பெரிது! பெரிய குளம் என்கிற ஊருக்கு இங்கிருந்துதான் தண்ணீர் போகிறது என்று பேசிக் கொண்டனர். விஸ்தீரணத்தில் வென்றாலும் எழிலில் கொடைக்கானல் ஏரியிடம் தோற்றுத்தான் போய்விட்டது. ஓர் 'ஆக்டோபஸ்' தன் கரங்களை விரித்தாற்போல் கொடைக்கானல் ஏரி பல திசைகளில் நிலத்தை ஊடுருவி, அதைச் சுற்றி அமைந்திருந்த பாதையிலும் அத்தனை வளைவுகளை உண்டாக்கி இருந்தது. பேரீஜம் ஏரி குழந்தை வரைந்த வட்டம்போல் சற்றுக் கோணல் மாணலாக இருந்ததுடன் சரி. ஆகவே, மொட்டையாகத்தான் இருந்தது. கொடைக்கானல் ஏரியைச் சுற்றிலும் நாலுபுறங்களிலும் நெடிதுயர்ந்த மரங்கள் வானை அளாவி ஒரு கம்பீரச் சூழலை உருவாக்கின. பேரீஜம் ஏரியைச் சுற்றிலும் புதர்களும் குட்டையான மரங்களும்தான் அதிகமாய் மண்டிக் கிடந்தன. வெறிச்சென்றுதான் தோன்றியது.

பஸ்ஸில் வந்தவர்கள் தனித்தனிக் கூட்டமாக இருவராகவும் மூவராகவும் பிரிந்து சென்றனர். சிலர் காலாற ஏரிக் கரையோடு நடந்தார்கள். சிலர் நீரை ஒரு விரலால் துழாவக் கூடிய தொலைவில் துண்டை விரித்துப் போட்டு உட்கார்ந்தார்கள்.

அம்புஜம் பையிலிருந்து பெரிய ஃப்ளாஸ்கையும், பிஸ்கட் பெட்டியையும் எடுத்து ஒரு பாறையின்மேல் வைத்தாள். கழுகாக வந்து பிஸ்கட் டப்பாவைக் கொத்தினான் விசு. ''டேய்! எல்லாருக்கும் கொடுக்கணும்டா'' என்றாள் அம்புஜம். ''பெட்டியோடு நீட்டு. அவாளாவே எடுத்துப்பா.''

சற்றுத் தள்ளிப் பத்மநாபன், ரங்கநாதன், நடராஜன், அமிர்தலிங்கம் ஆகியோர் அமர்ந்திருந்தனர். அவர்களிடம் பிஸ்கட் டப்பாவை நீட்டினான் விசு. ஒவ்வொருவர் கரமும் உள்ளே நுழைந்ததும் ஞாபகமாகக் ''கொஞ்சமா எடுத்துக்கணும்'' என்று எச்சரிக்கை விடுத்தான்.

''அவனுக்கு அவன் அம்மா சொல்வதை அப்படியே நமக்குத் திருப்பிப் படித்து விடுகிறான்!'' என்றார் பத்மநாபன் சிரித்துக்கொண்டே.

'' 'பெரிய பெரிய கைகளாக உள்ளே நுழைந்து அள்ளினால் தனக்கு என்ன

கீ.ராஜேந்திரன்

மிஞ்சும்?' என்ற நியாயமான கவலை இருக்கத்தானே செய்யும்?'' என்றார் நடராஜன்.

பாலடைக் கட்டியைச் சேர்த்துச் செய்த சீஸ்லிங் பிஸ்கட்டுகள் சின்னச் சின்னதாக ரொம்ப ருசியாக இருந்தன.

''காக்டெய்ல் பார்ட்டியின் போது உடைக்கப்பட வேண்டிய டப்பா இது'' என்றான் அமிர்தலிங்கம், பிஸ்கட் பெட்டியின் மேல் இருந்த படத்தைப் பார்த்து விட்டு. ''இந்தக் குளிருக்கு இதமாக இருக்கும். புரொஹிபிஷன் இப்போ இல்லாததால் டி. ஐ. ஜி.யை வைத்துக் கொண்டே தைரியமாக இதைச் சொல்லலாம்!''

''காப்பியோடு சேர்த்துக் கொரிக்கவும் ரொம்ப நன்றாக இருக்கும்'' என்றார் பத்மநாபன். சுடச் சுடக் காப்பி வழங்கினாள் அம்புஜம். டம்ளர்கள் இரண்டுதான் இருந்தன. ஏரி நீரில் சுத்தமாய்க் கழுவிவிட்டு மாறி மாறிச் சாப்பிட்டார்கள். பத்மநாபன் தொடர்ந்து பேசினார். ''இந்தக் குளிருக்குக் காப்பி மட்டும் இதமா இல்லையா என்ன? எனக்கு யோகாசனம் கற்றுக் கொடுத்த குரு சொன்னார், 'காப்பிப் பழக்கத்தை விட்டுடு, நூறு வயசு இருப்பாய்'ன்னு. நான் பதில் சொன்னேன்: 'காப்பி சாப்பிட்டுண்டு எண்பது பிராயம் வாழ்ந்தால் போதுமே'ன்னு.''

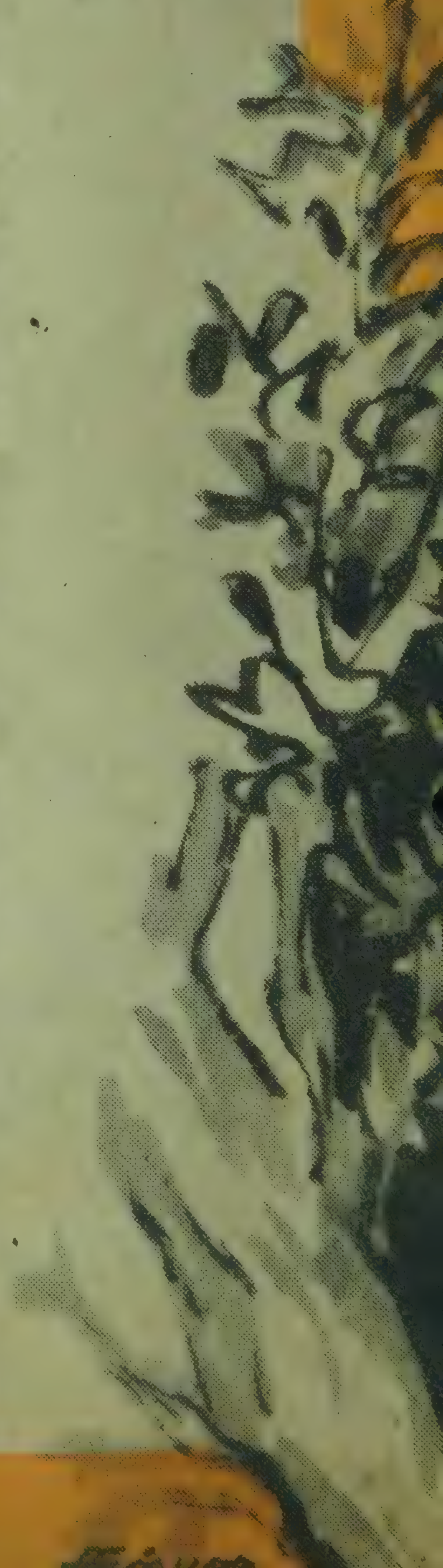
சிரிப்புக்கிடையில் அமிர்தலிங்கம் கேட்டான்: ''ஆயுசு என்றைக்கு முடியும்ன்னு யாருக்குத் தெரியுது? அதுவும் ஸார் நாதன் கொடைக்கானலில் இன்னும் சுதந்திரமாய்த்தானே திரிகிறான். எல்லாருமே இன்றோ நாளையோன்னு யோசனை பண்ணிக்கிட்டுத்தானே உட்கார்ந்திருக்கோம்?''

''இருந்தாலும் அப்படி ஒரு மனுஷன் இருப்பது ஆச்சரியம்தான்'' என்றார் பத்மநாபன். ''நாற்பத்திரண்டோடு மூன்றைக் கூட்டினால் நாற்பத்தைந்தாச்சு. இத்தனை கொலைகளைப் புரிந்துவிட்டு இன்னமும் வெறி அடங்காமல் ஒரு மனுஷனா? நான் ஒரு தடவை தெரியாத்தனமா டிராகுலா சினிமா பார்த்துட்டேன். அப்புறம் நாலு நாட்கள் தூக்கமே வரலே!''

அமிர்தலிங்கம் கிசுகிசு மூட்டியதுபோல் சிரித்தான்.

அம்புஜம் ஃப்ளாஸ்க்கைக் கழுவி வைத்துவிட்டு விசுவை மடியில் போட்டுக் கொண்டாள். தூக்கம் கண்ணைச் சுழற்றியது அவனுக்கு. இமைகளை மூடுவதும் திறப்பதுமாய் இருந்தான். தூங்கிவிட்டால் விஷமம் பண்ணவோ விளையாடவோ முடியாதே என்ற கவலை அவனுக்கு. தூங்குகிற அந்த நேரமெல்லாம் வீணாகிப் போவதாகக் கருதுவான். அனசூயா ஏரிக் கரையோடு மீன்களையும் பட்டாம் பூச்சிகளையும் பார்த்துக் கொண்டே நடந்தாள். ''ஜலத்திலே இறங்கப்படாது. காலை முறிச்சுடுவேன்'' என்று அவளை நோக்கி ஓர் அதட்டல் போட்டு வைத்தாள் அம்புஜம்.

பத்மநாபனின் கேள்விக்கு டி. ஐ. ஜி. நடராஜன் பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தார். ''டிராகுலா படத்தைப் பார்த்துக் கஷ்டப்படுவதற்குப் பதிலாக டோனி கர்டிஸ் ஸைக்கோவாக நடித்த படத்தைப் பார்த்திருக்கலாமே?'' என்றார் அவர். ''படத்தின் பெயர் மறந்து விட்டது. தவிர்க்க முடியாத ஓர் உந்துதலால் பல கொலைகளைச் செய்கிறான் அந்த ஸைக்கோ. அந்த உத்வேகம் ஏற்படுகின்ற சமயங்களுக்கு இடைப்பட்ட கால

கட்டத்தில் ரொம்ப அன்பான கணவ ஞகவும் பாசமுள்ள தகப்பஞகவும் நடந்து கொள்கிருன். பொறுப்புடன் வேலே செய்து சம்பாதித்துக் குடும் பத்தை நடத்துகிருன். கடைசியில் பிடி பட்டு மனேதத்துவ நிபுணர்களிடம் ஒப்படைக்கப்படுகிருன். அவன் பேரில் நமக்கு அனுதாபமே பெருகுமளவுக்கு அத்தனே அழகாக நடித்திருந்தான் டோனி கர்டிஸ். உண்மைக் கதையாம் அது!''

''அவ்வளவு தூரம் போவானேன், அப்பா? பம்பாயிலேயே ராமன் ராகவ் கேஸ் அமர்க்களப்படவில்லேயா இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்?'' என்ருன் ரங்கன். இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே அவன் எழுந்தான். இடுப்பில் பேண்டைச் சரி செய்துகொண்டு அவன் மெல்ல நழுவி நடந்தான். சற்று முன்னுல் மீஞ தனி மையை நாடிச் சென்றதை அவன் கண்கள் கவனித்து விட்டிருந்தன. பஸ் ஸில் அவள் கண்ணீர் உகுத்ததன் கார ணத்தைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று பரிவும் கனிவுமாக அவன் அவ ளேப் பின்தொடர்ந்தான். டிரான்ஸிஸ் டர் பாட்டொலி அவள் இருக்கும் இடத்தை அவனுக்குக் காட்டிக் கொடுத்தது.

இங்கே பேச்சுத் தொடர்ந்தது: ''சமீ பத்தில்கூட நான் 'டைம்' பத்திரிகையில் ஒரு கட்டுரை படித்தேன்'' என்ருர் நட ராஜன். ''கலிபோர்னியா மாநிலத்தில் ஒரு நகரத்தில் கரோஞ என்கிறவனே இருபத்தி ஐந்து கொலேகள் புரிந்ததற் காகப் பிடித்திருக்கிருர்கள். ஆனுல் ஒருவிதத்தில் இவன் ரொம்ப'டீஸண்ட்' பேர்வழி. பிரேதங்களே அப்படி அப் படியே போட்டுவிடுவதில்லே. தன்னுல் கொல்லப்பட்ட ஒவ்வொருவரையும் ஆழக் குழிதோண்டிப் புதைத்துவிட்டுத் தான் வருவான்! கல்யாணமாகி நாலு குழந்தைகள் அவனுக்கு. சுற்று வட்டா ரத்தில் ரொம்பக் கௌரவமான மனிதன் என்று கருதப்பட்டவன். வயல்களில் வேலே செய்ய 'காண்ட்ராக்ட்' எடுத்து ஆட்களேத் திரட்டி வருவது அவன் தொழில். தவருமல் சர்ச்சுக்குப் போகும் ரோமன் கத்தோலிக். இவன்மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றங்களேக் கேட்ட போது இவன் மனேவி பிரமித்து விட்டா ளாம். 'எத்தனே பிரியமாக என்னிட மும் குழந்தைகளிடமும் நடந்துகொள் வார்? அவரா இப்படி?....' என்று ஆச் சரியப்பட்டாளாம். ஆனுல் அப்படிப் பட்டவன்தான் தான் இனி கொல்லப் போகிறவர்களுக்காக முன் கூட்டியே இரண்டு சவக்குழிகளேத் தயாரித்து வைத்திருந்தான்!''

''எனக்கு இன்னெரு நிகழ்ச்சி கூட நினேவுக்கு வருகிறது. அமெரிக்காவில் ஒரு பல்கலேக் கழகத்தின் மணிக்கூண் டின் மேல் ஏறி அங்கிருந்து கொண்டு வருவோர் போவோரை யெல்லாம் ஒரு காரணமுமின்றி டெலஸ்கோப் பொருத் தப்பட்ட துப்பாக்கியால் குறி பார்த் துச் சுட்டுத் தள்ளினனே, சார்லஸ் விட் மன்'' என்ருர் பத்மநாபன்.

''ஏன், நர்ஸ்களுக்கான ஹாஸ்டலில் புகுந்து ஒரே இரவில் ஏழெட்டு நர்ஸ் களேக் கழுத்தை நெரித்துக் கொன்று போட்டானே ரிச்சர்ட் ஸ்பெக், ஞாபக மிருக்கிறதல்லவா? அதுவும் அமெரிக்கா வில் நிகழ்ந்த கோரம்தான்!''

''போதும் ஸார்! போதும்!'' என்று கூறியபடி எழுந்தான் அமிர்த லிங்கம். ''ஸைக்கோ கேஸ்களே மாறி மாறி நீங்கள் சொல்வதைக் கேட்டால் எனக்கே பைத்தியம் பிடித்துவிடும் போலிருக்கிறது'' என்று கூறிவிட்டு அங் கிருந்து நகர்ந்தான்.

அவன் போனதும் நடராஜனுடன் தனித்து விடப்பட்ட பத்மநாபன், 'மீஞ —ரங்கன் விவகாரத்தை இப்போது இவ ரிடம் பிரஸ்தாபித்தால் என்ன?' என்று நினேத்தார். கூடவே, 'அம்புஜத்திடம் இன்னும் ஒரே ஒரு தடவை வாதாடிப் பார்த்து விடலாமே' என்றும் அவருக் குத் தோன்றியது. எனவே 'இவரிடம் அது பற்றிப் பேசுவதை இன்னும் ஒரு நாள் ஒத்திப் போடலாம்' என முடிவு செய்தார். 'பேசுங்கள் பேசுங்கள்' என்று அம்புஜம் ஜாடை காட்டியதை யும் பொருட்படுத்தாமல் வாளா விருந்தார்.

* * *

இப்பால் சாலேயை யொட்டினுற் போல் நிழல் படர்ந்திருந்த இடத் தில் வெட்டிச் சாய்க்கப்பட்டிருந்த ஒரு மரக் கிளே மேல் சோகச் சாயல் முகத் தில் இழையோட அமர்ந்திருந்தாள் மீஞ. அந்த மரக் கிளேயைப் போலவே அவள் காதலேயும் வெட்டிச் சாய்க்கப் போகிருர்கள். காதலின் தலேயில் கோடாலியைப் போடும் வேலேயை இன் னும் இருபத்துநாலு மணி நேரத்துக்குப் பத்மநாபன் ஒத்திப் போட்டிருப்பதை அவள் அறியவில்லே. அதன் மரண ஓலத் தைக் கேட்க வேண்டிய தருணம் மிக நெருங்கி வந்து கொண்டிருப்பதாய் எண்ணியபோது அவளால் அதைத் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியவில்லே. 'பாவி ஸைக்கோ ஸாரநாதன் யார் யார் உயிரையோ பறிக்கிருனே; என் உயி ரைக் கொண்டு போகக் கூடாதா?' என்று மனம் குமுறினுள். 'தற்கொலே

செய்து கொள்ளத்தான் துணிவில்லை என்றால் அவனுமா உதவிக்கு வராம லிருக்க வேண்டும்?'

பக்கத்தில் இருந்த டிரான்ஸிஸ்டர் ''மேரே ஸப்னோங்கீ ராணீ கப் ஆயேகீ தூ!'' என்று பொருத்தமில்லாமல் ஒரே உற்சாகத்துடன் முழங்கிக் கொண் டிருந்தது.

''என்ன இப்படித் தனியாக...?'' என்று கேட்டுக் கொண்டே அங்கு வந் தான் ரங்கன்.

பெற்றோரின் பார்வையிலிருந்து மறைந்தும் ஆனால் கூப்பிடு தூரத்தி லும் அவர்கள் இருந்தார்கள். டிரான் ஸிஸ்டர் ஒலி அவர்கள் பேச்சைப் பிறர் கேட்கவொட்டாமல் செய்ததன் மூலம் மனம் விட்டு உரையாட உதவிக்கொண் டிருந்தது.

''இனி வாழ்நாள் முழுவதும் தனியாக இருக்க வேண்டியவள் தானே? ஒத்திகை பார்த்துக்கறேன்'' என்றாள் மீனா.

'திக்'கென்றது ரங்கனுக்கு. ''என்ன இப்படிப் பேசுகிறாய் மீனா? என்ன வந்து விட்டது உனக்குத் திடீரென்று?''

''திடீரென்றுதான் விழுந்துவிட்டது, இடி விழுந்து விட்டது'' என்று சொல்லி அடக்க மாட்டாமல் அழுதுவிட்டாள்.

''எப்பேர்ப்பட்ட இடியானாலும் நான் தாங்கிக் கொள்கிறேன் மீனா. நீ கவலைப் படாதே! பிளீஸ்! அழுகையை நிறுத்த மாட்டாயா? உம்?'' என்று கேட்டபடி ரங்கன் தன் கரத்தை நீட்டி அவள் முகத்தை மூடியிருந்த நீண்ட மென்மை யான விரல்களை மெல்லப் பற்றி அகற்ற முயன்றான்.

''என்னைத் தொடாதீர்கள், ரங்கன்! என்னைத் தொடாதீர்கள்!'' என்று பதறிக் கூறிய அதே நேரத்தில் அவ னுடைய அகன்ற பெரிய உள்ளங் கைகளில் தன் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டாள் மீனா. எங்கே அவன் தன் கரத்தைப் பின்னுக்கு இழுத்துக்கொண்டு விடுவானோ என்று பயந்தவளாகத் தன் முகத்தோடு ஒட்டி யிருந்த அவன் கரங் களைச் சேர்த்துப் பிடித்துக் கொள்ளவும் செய்தாள்.

சொல் ஒன்றும் செயல் ஒன்றுமாக இருக்கக் கண்டு ரங்கன் புன்முறுவல் பூத்தான். அவள் தோள்மீது தலை சாய்த்தான் ஆறுதலாக.

''நான் உங்களுக்கு உரியவளாவேனா என்பது சந்தேகமாக இருக்கும்போது நீங்கள் என்னைத் தொடுவது எனக்குப் பயமா யிருக்கிறது'' என்று கூறி அவன் உள்ளங் கைகளைக் கண்ணீர்க் குள மாக்கினாள் மீனா.

''இதென்ன அசட்டுச் சந்தேகம்? யார் நம்மைப் பிரித்துவைக்க முடியும்?''

விசித்திர விநாயகர்!

பத்மநாபபுரத்திலிருந்து ஒரு மைல் மேற்கே கேரளபுரம் சிவன்கோவில் உள்ளது. இங்கு ஓர் அரச மரத்தின் அடியில் வெய்யிலையும் மழையையும் தாங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு விநாயகர் சிலை ஆவணி மாதத்திலிருந்து ஆறு மாதங்கள் வெள்ளை நிறமாகவும் மாசி மாதத்தி லிருந்து ஆறு மாதங்கள் கறுப்பு நிறமாகவும் தோற்றமளிப்பது விஞ்ஞான உலகுக்கு ஒரு புதிராகவே இருக்கின்றது.

ஆதாரம்: எஸ். பத்மநாபன் எழுதிய ''கன்யாகுமரி'' என்ற நூல்.

''ஜாதி, குலம், கோத்திரம், நட்சத் திரம், ஜாதகம் என்றில்லையா ஐம் பெரும் பூதங்கள்? நமக்கு முதல் பூதமே முட்டுக்கட்டை போடுகிறதே!''

ரங்கன் சிரித்தான். ''இதற்காகவா இப்படிப் பயப்படுகிறாய்? இதோ பார்! உன் அப்பா இது போன்ற விஷயங் களில் பரந்த மனப்பான்மை உடைய வர் என்பது எனக்குத் தெரியும். கொஞ்ச நாட்கள் பழக்கத்திலேயே இதை நான் உணர்ந்திருக்கிறேன். என் அப்பாவும் அப்படித்தான். ஆக உன்னை நீயே ஏன் கஷ்டப்படுத்திக் கொள்கிறாய்? ஜாம் ஜாம் என்று நம் கல்யாணம் நடக்கும். துணிச்சலான காரியம் என்று பலரும் நம்மைப் பாராட்டவே செய் வார்கள்; கவலைப்படாதே!''

''பாராட்டைக் கொண்டு போய்க் கடலில் போடுங்கள்; நீராடட்டும். எனக்கு அன்புதான் முக்கியம்!''

''கடல் கொள்ளாத அளவுக்கு அது இருக்கிறது மீனா. என்னை நம்பு.''

''உங்களை நம்பாமலா இருக்கிறேன்? சமூகத்தை அல்லவா நம்பமுடியவில்லை?''

''சமூகம் என்று தனியே ஒன்று இருக் கிறதா மீனா? நாமே சமூகத்தின் ஓர் அங்கம்தானே? நாம் எப்படிச் சமைக் கிறோமோ அப்படிச் சமூகம் அமையும். சமூகம் நம்மை மதிப்பது போல் நாம் நடந்து கொள்வோம். அப்போது நாம் மட்டுமில்லை, சமூகமே உயரும்.''

''நீங்கள் ஏதேதோ வாசாலகமாகப் பேசுகிறீர்கள். எனக்குச் சமாதானமாக வில்லை.''

''உன் குறை என்ன என்று தெரிந்தால் அல்லவா நான் சமாதானப் படுத்துவது சாத்தியம்? இடி விழுந்தது, சமூகம் சினந்தது என்று பொதுப்படையாக நீ பேசினுல் நானும் பொதுவாகத் தானே பதில் கூற முடியும்?''

''குறிப்பிட்டுச் சொல்ல எனக்குத் தைரியம் வரவில்லையே?''

''வேண்டாம். நீ சொல்ல வேண்டாம். நானே உன் அப்பாவைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்கிறேன்.'

''ஐயய்யோ! அது ஏதாவது விபரீதத்தில் கொண்டு போய் விட்டுவிடப் போகிறது. நானே சொல்லிவிடுகிறேன்'' என்ற மீனு, தயங்கித் தயங்கி, முதல் நாள் இரவு நடந்ததைச் சொன்னுள்.

குழந்தைகள் இருவரையும் படுக்க வைத்துவிட்டு வந்த அம்புஜம், மீனுவும் தூங்கிவிட்டாள் என்று நினைத்து விளக்கை அணைத்துவிட்டு முன்புறம் வராந்தாவுக்கு வந்தாள். 'நெவில் ஷூட்'டின் நாவல் ஒன்றில் ஆழ்ந்து போயிருந்த பத்மநாபனை அணுகினுள்.

''இதோடே இரண்டு மூன்று தடவை சொல்லியாச்சு; நீங்க காதிலே போட்டுக்கவே மாட்டேங்கறேள்'' என்று ஆரம்பித்து அவள் கூறியது இதுதான்:

ரங்கனும் மீனுவும் ஒருவரை யொருவர் நேசிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள் போல் அவளுக்குத் தோன்றுகிறது. இதை முளையிலேயே கிள்ளி எறியவில்லை என்ருல் பின்னுல் ஆபத்தாகப் போய் விடும். ஏதாவது ஏடாகூடமாக நடப்பதற்கு முன்னுல் பத்மநாபன் நடராஜனிடம் பேசவேண்டும். அவர் மகன் இனி தங்கள் மகளை அணுகித் தனிமையிலோ பிறர் மத்தியிலோ பேசவே கூடாது என்று இவர் தடை விதிக்க வேண்டும். ஒன்று அவர் தம் மகனை ஊருக்கு அனுப்பி விடட்டும். அல்லது நாம் கிளம்பி விடலாம். ஆனுல் கொடைக் கானலிலிருந்து கிளம்பி விட்டால் மட்டும் போதாது. சென்னை திரும்பிய பிறகு இவர்கள் — அதாவது மீனுவும் ரங்கனும்—ஒருவரை யொருவர் சந்திக்க முயல மாட்டார்கள் என்பது என்ன நிச்சயம்? அதனுல்தான் பத்மநாபன் நடராஜனிடம் 'கண்டிஷ'னுக இப்போதே கூறிவிட வேண்டும். இல்லாத போனுல் நாளைக்கு நாலு பேர் மத்தியில் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொள்ளும்படியாகி விடும். நண்பர்கள் உறவினர்கள் எல்லோரும் கிண்டலும் கேலியுமாக வார்த்தைகளைக் கொட்டி அளப்பார்கள். சிறிசுகள் மீனுவும் ரங்கனும் இதையெல்லாம் லட்சியம் பண்ணுமல் போய்விடலாம். ஆனுல் அம்புஜத்தால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது.

பத்மநாபன் தம் மனச்சாட்சியின் சார்பிலும் தமது மகள் சார்பிலும் வாதாடிப் பார்த்தார். அம்புஜம் ஒரே பிடிவாதமாக இருந்து விட்டாள். 'மீனுவுடைய எதிர்காலம் பற்றி உங்களுக்கு எவ்வளவு அக்கறை உண்டோ அத்தனை எனக்கும் உண்டு' என்று அடித்துப் பேசினுள். அவள் கொஞ்சம்கூட விட்டுக் கொடுக்காமல் உறுதியாக இருக்கவே, மறுநாள் பேரீஜம் போகும்போது நடராஜனிடம் இது விஷயமாகப் பேசுவதாக வாக்களித்தார் பத்மநாபன்.

இதையெல்லாம் தூங்குவது போல் பாசாங்கு செய்தபடியே கேட்டுக்கொண்டிருந்த மீனு அந்த வினுடி முதல் தூண்டில் புழுவாகத் துடித்துக் கொண்டிருக்கிருள்.

விவரம் தெரிந்து கொண்ட ரங்கன் அவளைவிட அதிகமாக இல்லாவிட்டாலும் அவள் அளவுக்கே தானும் மனம் பதைத்துப் புழுங்கினுன். அதே சமயம் இத்தனை நேரமாக மெல்லவும் முடியாமல் விழுங்கவும் முடியாமல் இந்த விஷயத்தை மனசுக்குள்ளேயே வைத்திருந்து மருகியிருக்கிருளே என்பதால் மீனுவிடம் அனுதாபம் பொங்கியது அவனுக்கு. அதோடு, 'அம்புஜமா இப்படிச் சொன்னுள்?' என்ற ஆச்சரியம் இதயத்தைக் கவ்வியது.

அவன் கேட்டான்: ''உன் அம்மாவா இப்படிச் சொன்னுள்? தாயில்லாத என்னை மகனுகச் சந்தோஷமாக ஏற்றுக் கொள்கிறதாக அன்றைக்குச் சொன்னுங்களே. என் வயதைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு அவள் வயதோடு அதை ஒப்பிட்டபோது 'ரங்கன் மாதிரி எனக்கு ஒரு பிள்ளை இருக்கான்னு சொன்னு நான் இப்பவே தொண்டு கிழவியாகி விடத் தயார்'னு சொன்னுங்களே, அதே அம்புஜமா?''

''அதே அம்புஜம்தான். ஆனுல் உங்களை மகனுகத்தானே ஏற்றுக்கொள்கிறதாகச் சொன்னுள்? மருமகனுக இல்லையே? 'ரங்கன் என் பிள்ளையைப் போல' என்று சுலபமாகச் சொல்லும் வாய்க்கு 'மாப்பிள்ளை' என்று கூற வராது!''

''உன் தங்கையைக் காப்பாற்றிக் கொடுத்தேன் என்பதால் அன்றைக்கு எவ்வளவு தூரம் உன் அம்மா என்னை வாய் விட்டு வாழ்த்தினுங்க! நாமகூட அப்புறமா தமாஷாகப் பேசிச் சிரிச்சுக் கிட்டிருந்தோமே? அனுவைக் கை தூக்கி விட நான் கோக்கர்ஸ்வாக்கில் தரையில் படுத்தபோது உன் அப்பா

என் காலைப் பிடிச்சுக்கிட்டார் இல்லையா? அதுக்கு நாம் வேடிக்கையாக என்ன விளக்கம் கொடுத்தோம்?''

'''சின்னப் பெண்ணைக் காப்பாற்றிக் கரை சேர்த்துப் புண்ணியத்தை வாரிக் கட்டிண்டது போதாது. பெரியவளைக் கல்யாணம் பண்ணிண்டு என் கவலையைப் போக்குடாப்பா' என்று கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்கிற வகையில்தான் அவர் உங்கள் கால்களைப் பிடிச்சுண்டதா நாம் தனியே இருக்கும்போது வியாக்கியானம் பண்ணிச் சிரிச்சோம்'' என்று சொல்கையிலேயே மீனுவின் செவ்விய இதழ்களில் சிரிப்பு இழையோடியது, பளபளக்கும் பிளம் பழத்தில் சூரிய ஒளிக் கீற்று ஒன்று தங்கி நர்த்தனமாடியது போல. அடுத்த விநாடி, ''ரங்கன், இதையெல்லாம் நாம் இனி எப்படி மறக்க முடியும்?'' என்று அவள் கேட்ட போது பொலபொலவென்று கண்ணீர் உகுத்தன நயனங்கள்.

''மறப்பதா? சாத்தியமில்லை!'' என்றான் ரங்கன். ''உன் அம்மா தான் என்னை என்னவென்று நினைச்சுட்டாங்க? அவங்களுக்கு என்னை விட உயர்ந்த ஜாதியிலே மாப்பிள்ளை கிடைக்கலாம். ஆனால் என்னைவிட உயர்ந்த ஒரு மனிதன் மாப்பிள்ளையாகக் கிடைக்க மாட்டான் மீனு! இது சத்தியம்! நான் தற்பெருமைக்காகச் சொல்லவில்லை. நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டதால் பேசுகிறேன்.''

மீனு உடல் சிலிர்த்து நிமிர்ந்தாள். அவள் கண்கள் பிரகாசித்தன. ''எனக்குத் தெரியும்! ரங்கன், எனக்குத் தெரியும்'' என்றாள், இதயம் நிரம்பி வழியும் ஆனந்தத்தோடு. ''நீங்கள் குறிப்பிடும் இந்தச் சத்தியம்தான் எத்தனை அழகாக இருக்கிறது! அழகு மயமான இந்த சத்தியம் என் தாயாருக்கு ஏன் புலப்படவில்லை?''

''பார்க்க மறுக்கறாங்க மீனு. நான் பார்க்க வைப்பேன்! அதற்குக் காலம் வரும்!''

அவர்கள் பேச்சு மேலே தொடர முடியாது தடைப்படும் விதமாக ஒரு சலசலப்புச் சத்தம் கேட்டது. தாங்கள் தனிமையில் இருப்பதை வேவு பார்ப்பது போல் ஒளிந்திருந்து யாரோ கவனிக்கிறார்கள் என்று உணர்ந்தாள் மீனு. 'சை! எதற்கு மறைந்திருந்து பார்க்க வேண்டும்? இங்கே நடக்கக் கூடாதது என்ன நடந்துவிட்டது? என்ன வேண்டுமோ

கடவுள் அருள்!

□ ''கடவுள் அருளால் சுகமாய் முடிந்தது'' என்று அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருப்பான் வேலைக்காரன். ஆனால் இந்தச் சொற்களைக் கேட்டாலே கடுங் கோபம் வரும் அரசனுக்கு. ''என்னடா, எதற்கெடுத்தாலும் 'கடவுள் அருள், கடவுள் அருள்' என்று சொல்கிறாய்?'' என்று கடிந்து கொள்வான்.

ஒரு நாள் சொந்த ஊருக்குச் சென்று திரும்பினான் வேலைக்காரன். அடிக்கடி ஊருக்குப் போய் வரும்போதெல்லாம், தன் தோட்டத்தில் விளைந்த பழங்களைக் கொண்டு வந்து அரசனுக்குக் கொடுப்பது வழக்கம். அதே போல் இம்முறையும் சில பழங்கள் கொண்டு வந்தான். அரசன் பழங்களைக் கண்டதும் ஒவ்வொன்றாய் எடுத்து, வேலைக்காரனின் மீது வீசி எறிந்தான். பழங்களும் குறி தவறாமல் வேலைக்காரன் தலையில் பட்டுக் கீழே விழுந்தன.

அரசன் கேட்டான்: ''எதற்கெடுத்தாலும் 'கடவுள் அருள்' என்பாயே இப்போது எங்கே அந்த அருள்?''

வேலைக்காரன் பொறுமையோடு, ''அரசே! இப்போதும் கடவுள் அருளால் எல்லாம் சுகமாய் முடிந்தது. பாருங்கள், தோட்டத்திலிருந்த மரங்களிலிருந்து விளாம் பழம், அத்திப் பழம் ஆகியவற்றைப் பறித்தேன். தங்களுக்கு விளாம்பழம் கொண்டு வரலாம் என்று நினைத்தேன். பிறகு, வருஷா வருஷம் ஒரே வகைப் பழத்தைக் கொடுப்பானேன் என்று அத்திப்பழம் கொண்டு வந்தேன். அத்திப் பழத்துக்குப் பதில் விளாம்பழம் கொண்டு வந்திருந்தால் இன்றைக்கு என் கதி என்னவாயிருக்கும் ?'' என்றான். - சேநாவி. பாரதி. □

ஷேக்ஸ்பியரால் பிழைப்பவர்கள் !

□ ஆங்கில நாடகாசிரியரும், மகா கவியுமான ஷேக்ஸ்பியரால் உலகம் முழுவதிலும் சுமார் எட்டு லட்சம் பேருக்கு நிரந்தரமான வேலையும் வருமானமும் கிடைத்து வருகின்றன. எழுத்தாளர்கள், மொழி பெயர்ப்பாளர்கள், இலக்கிய விமர்சகர்கள், புத்தக வெளியீட்டாளர்கள், நடிகர்கள், தயாரிப்பாளர்கள், சிற்பிகள், ஓவியர்கள், புத்தகம் பைண்டு செய்வோர், உல்லாசப் பயண வழிகாட்டுவோர் மற்றும் ஷேக்ஸ்பியர் சம்பந்தப்பட்ட பொருள்களை விற்பனை செய்வோர் ஆகியோர்தான் அந் நபர்கள்.

ஆதாரம் : 'நியூ டைம்ஸ்' □

நேருக்கு நேர் வந்து கேட்கட்டுமே?' என்று ஆத்திரப்பட்டவளாகச் சரே லென்று திரும்பினுள். புதர்களை விலக்கி வழி ஏற்படுத்திக் கொண்டு வந்ததால் சலசலப்பு உண்டான திசையில் அமிர்த லிங்கத்தின் முகம் ஒரு விஞடி தெரிந்தது. அது முன்னெப்போதையும் விட அதிக மான அருவருப்பைத் தரும் வகையில் விகாரமான பாவத்துடன் காணப்படுவ தாக மீனுவுக்குத் தோன்றியது. அடுத்த கணம் அவன் விலக்கிப் பிடித்திருந்த கிளைகளை விட்டுவிடவே அவை சுய நிலைக்குத் திரும்பி அவன் முகத்தை மறைத்து விட்டன. அவனும் திரும்பிப் போய்விட்டான் என்பதற்கான காலடி ஓசையும் கேட்டது.

பேரீஜம்மிலிருந்து கிளம்பி வழியில் வைகை அணையின் தொலை தூரக் காட் சியைப் பாரத்துவிட்டு ஹோட்டலை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். ப்ஸ், பில்லர்ராக்ஸை நெருங்கியதும் சாலை ஓரமாக ஒரு திருப்பத்தில் நினை வுச் சின்னம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டிருப் பதைப் பார்த்து விட்டுப் பிரயாணி களில் ஒருவர் கேட்டார்: ''என்ன இது? ஏதோ எழுதியிருக்கே?''

''அதை நான் பில்லர்ராக்ஸுக்கு வந்திருந்தபோது விசாரிச்சேன்'' என் ருர் பத்மநாபன். ''இங்கே ஒரு லாரி கவிழ்ந்தபோது ஒரு பெண்மணி இறந்து போனுளாம்! அவள் ஞாபகார்த்தமாக அதை வைத்திருக்கிருர்கள். ரோடே வளைஞ்சு வளைஞ்சுதான் போறதுன் னுலும் குறிப்பாக இந்த வளைவு காலை வாரி விட்டு விடக் கூடியதுதான். ரொம்ப ரிஸ்க்கி!''

'' 'சக்கரத்தை வாரி விட்டு விடக் கூடியதுதான்' என்று சொல்லுங்கள்'' —முதலில் பேசியவர் திருத்தப் பிரே ரணை கொண்டுவந்துவிட்டுச் சிரித்தார்.

''ஆமாம்; இது ஒன்றுதான் பாக்கி யிருந்தது. இதையும் கேள்விப்பட்டாகி விட்டது'' என்று முணுமுணுத்தாள் அம்புஜம். ''இந்த ஊருக்கு வந்ததி லிருந்து கொலை, தற்கொலை, விபத்து என்றுதான் பேச்சு.''

''ஏன் ஸார், கால்ஃப் கிளப் வந்து விட்டதே, நீங்க இறங்கிக்கலையா?'' என்று கேட்டார் பத்மநாபன் அமிர்த லிங்கத்தைப் பார்த்து.

''டூ டயர்ட்!'' என்ருன் அவன். ''பஸ்ஸிலேதான் போயிட்டு வந்தோம் என்ருலும் அசதியாகத்தான் இருக்கு. ஹோட்டலுக்கே வந்துடறேன்.''

ஐந்தாறு நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு பஸ் ஹோட்டல் கேட்டைத் தாண்டி உள்ளே நுழைந்தது. அதைப் பார்த்த துமே காரியாலய அறையிலிருந்து முத லாளி தனராஜ் ஓட்டமும் நடையுமாக வந்தார். டி. ஐ. ஜி. கீழே இறங்கக் காத்திராமல் இவரே பஸ்ஸுக்குள் ஏறி அவரை அணுகினுர். தமக்கு ஒரு முக்கியத்துவத்தை வ ர வ ழை த் து க் கொண்டு ரகசியமாகப் பேசுவது போல் ஆனுல் பலர் காதில் விழும்படி சொன்னுர்: ''ஸார்! ஸைக்கோவைக் கண்டுபிடிச்சுட்டேன்! இங்கே வந் திருந்தான்!''

''என்னது!'' என்ற ஆச்சரியக் குரல் களும், ''என்னது?'' என்ற கேள்விக் குரல்களும் பல கண்டங்களிலிருந்து எழுந்தன.

''எதற்காக ஐயா இப்படிப் பீதியைக் கிளப்பறீங்க, அனுவசியமாக? என்ன நடந்தது? ஆபீஸுக்கு வந்து நிதான மாகச் சொல்லுங்க'' என்ருர் நட ராஜன்.

அவ்வாறே அவர் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கிக் காரியாலய அறைக்கு வரும் வரை காத்திருந்துவிட்டுத் தனராஜ் கூறி ஞர்: ''ஐந்து நிமிஷங்களுக்கு முன்னுல் தான் அவன் இங்கே வந்தான். அறை ஏதாவது இருக்குமான்னு கேட்டான். 'ஸீஸன் ரொம்ப டல்லு தம்பி; ஒண் ணுக்கு ரெண்டா வேணுமானுலும் அறைகள் தரேன்'னு சொல்லிக்கிட்டே ரிஜிஸ்தரை எடுத்து அவன் முன்னுல் வைச்சேன். அந்தச் சமயம் பார்த்து உங்களைப் போலீஸ் ஸ்டேஷனிலிருந்து யாரோ டெலிபோனில் கூப்பிட்டாங்க. 'யாரு டி. ஐ. ஜி.யா? பேரீஜம் போயிருக்காரே! வர்ற நேரம்தான். வந்தவுடன் பேசச் சொல்றேன்'ன்னு சொல்லிவிட்டு ஃபோனை வைச்சேன். அதைக் கேட்டுக்கிட்டு இருந்தான் பாருங்க, முகம் வெளுத்துப் போச்சு. 'ஏன் ஸார்! டி. ஐ. ஜி. இங்கே தங்கி இருக்காரு?'ன்னு கேட்டான்.

'' 'ஆமாம். ஒரு மாசம் லீவிலே ஓய் வுக்குன்னு வந்தார். பாவம் வந்ததி லிருந்து ஒண்ணு மாத்தி ஒண்ணு அவ ருக்கு வேலை வந்துக்கிட்டே யிருக்கு'னு நான் பேச்சை முடிப்பதற்குள் அவன் பெட்டியைத் தூக்கிக்கிட்டுக் கம்பி நீட்டிட்டான். வெளியே கார் கிளம்பற சத்தம் கேட்டுச்சு.''

''என்ன கார்? நம்பர் என்ன?'' என்று டி. ஐ. ஜி. நடராஜன் கேட்கவும் தனராஜ் தலையைச் சொறிந்தார். அதற் குள் காக்கி உடை அணிந்த ஹோட்டல் சிப்பந்தி ஒருவன் கூறினுன்: ''எனக்குத் தெரியும் ஸார்! ஃபியட். பழுப்புக் கலர். நெம்பர் 3428.''

''குட்'' என்று அந்தப் பையன் தோளில் தட்டிக் கொடுத்துவிட்டு, போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு ஃபோன் போட் டார் டி.ஐ.ஜி. நடராஜன். (தொடரும்)

24. பேர்ஷோலா

ஸைக்கோ ஸாரநாதன்

கி. ராஜேந்திரன்

"அப்பா! காலமே பேரீஜம் போறச்சேயே சொல்லணும்னு நினைச்சேன்; அம்மாவுக்கு இன்னிக்குப் பிறந்த நாள்!'' என்றாள் மீனா.

''அதுக்கு என்ன பண்ணச் சொல்லறே? வண்ணப் போஸ்டர் அச்சடிச்சு ஒட்டும் அளவுக்கு என்னிடம் பணம் இல்லை'' என்றார் பத்மநாபன்.

''அவர்கிட்டே போய் எதுக்குடி இதையெல்லாம் சொல்லறே? நான் என்ன பச்சைக் குழந்தையா கேக் வெட்டி பர்த் டே கொண்டாட?''

''என்னவோ சந்தோஷப்படுவேளாக்கும்னு நினைச்சுச் சொன்னேன். ரெண்டு பேரும் மூஞ்சியைத் தூக்கிக்கறேள்'' என்றாள் மீனா. ''எப்படியோ அப்பா, என் பாக்கெட் மணியிலே யிருந்து ஒரு பிரசெண்ட் வாங்கப் போறேன். அதுக்காவது வழிபண்ணு.''

''ஆகட்டும், பார்க்கலாம்'' என்றார் பத்மநாபன் காமராஜ் பாணியில்.

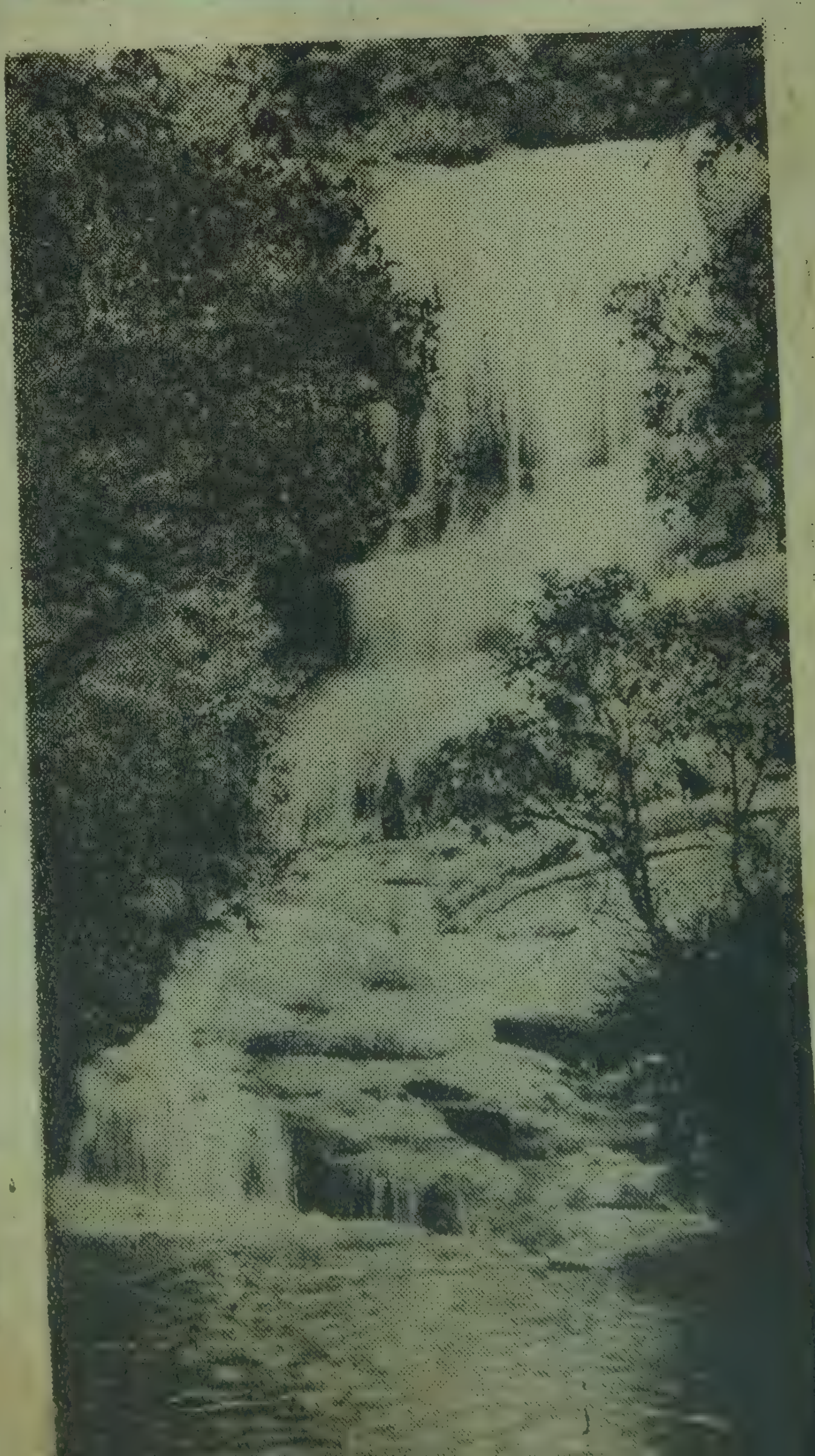
அப்போது ஹனி மூனுக்கென்று கொடைக்கானல் வந்து ஹாப்பி ஹாலிடேயில் தங்கியிருந்த ஒரு தம்பதி பத்மநாபனின் உதவியை நாடினர். ''பிளீஸ்! ஒரு 'கிளிக்' பண்றீங்களா?'' என்று கேட்டுத் தன் காமிராவை அவரிடம் தந்தான் கணவன். அவர்கள் தாங்கள் தங்கியிருந்த அறைக்கு முன்னால் நின்று படம் பிடித்துக் கொண்டனர். ''அறையின் மேலே உள்ள தொண்ணூற்றொன்பது என்கிற எண் படத்தில் விழணும் ஸார், அதைக் கவனிச்சிக்கிடுங்க'' என்று கேட்டுக் கொண்டான் அவன்.

பத்மநாபன் அவர்கள் கோரிக்கையைப் பூர்த்தி செய்து வைத்தார். அப்போது அவருக்கு அனுசூயா கொண்டு வந்திருந்த காமிராவின் ஞாபகம் வந்தது. ''ஏன் அனு! பாக்ஸ் காமிரா என்பதால் பெட்டிக்குள்ளேயே சதா பூட்டி வைக்கணுமா? நாலு படம் எடுக்கக் கூடாது? கொடைக்கானல் வந்ததற்கு ஞாபகார்த்தமாக இருக்குமில்லையா?''

''அதை வெளியே எடுத்தால் உடனே 'நான்தான் படமெடுப்பேன்'னு விசு போட்டிக்கு வரான். உடைச்சுடுவான்.''

''அதெல்லாம் ஒண்ணும் உடைக்க மாட்டான்; நீ கொண்டு வா சொல்றேன்!'' என்றார் பத்மநாபன்.

''ரங்கன்தான் படம் எடுத்திருக்கானே; கேட்டால் உள்ளங்கை அகலத்துக்கு நாலு படம் தர மாட்டானா?'' என்று சொல்லிக் கொண்டே இடுப்பிலிருந்து சாவிக் கொத்தை எடுத்து அம்

புஜம் மீனுவிடம் தந்தாள். ''என்னமோ தன் காமிராவிலே டெலிஸ்கோப்பைப் பொருத்திக் காட்டறேன்னு வேறு அன்னிக்குக் கோக்கர்ஸ்வாக்கில் சொன்னுன். அப்புறம் அதைப் பற்றி மூச்சுக்கூட விடலே.''

அறைச் சாவியையும் பெட்டிச் சாவியையும் வாங்கிக் கொண்டு போய் அனுவும் மீனுவும் காமிராவுடன் திரும்பி வந்தபோது பத்மநாபன் அமிர்தலிங்கத்துடன் அளவளாவிக் கொண்டிருக்கக் கண்டனர்.

'' அந்தக் குடுகுடுப்பாண்டியோடு அப்பா பேசிண்டிருக்கிற மாதிரி ஒரு ஸ்நாப் எடுத்துக்கோடி'' என்ருள் மீனு.

''ஹிப்பி மாமா! இந்தப் பக்கம் பாருங்கோ! ஸ்மைல் பிளீஸ்!'' என்ருள் அனு.

அமிர்தலிங்கம் திரும்பினுன். காமிரா அவன் கண்களில் தட்டுப்பட்டது. திடும்மென்று அவனை இருள் கவ்விச் சூழ்ந்தது. அந்த இருட்டில், வெள்ளித் திரையில் தோன்றும் சினிமா போல, சிறைச் சாலைக்குள் தள்ளு முன்னர் போலீஸார் ஸாரநாதனை நேர்முகமாகவும் பக்கவாட்டிலும் படமெடுத்த காட்சியைப் பார்த்தான்.

இருள் விலகிய மறு கணம் அவன் ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து அனுசூயாவின் கரத்திலிருந்த காமிராவைப் பிடுங்கிப் பக்கத்தில் பாறைகளைக் கொண்டு கட்டப்பட்டிருந்த சுவரில் ஓங்கி அறைந்தான். காமிரா உருத்தெரியாமல் நசுங்கியும் உடைந்தும் போயிற்று!

அனுசூயா அழக்கூடத் தெம்பில்லாமல் திகிலடைந்து பிரமித்து நின்ருள்! அமிர்தலிங்கத்தின் உடல் பாதாதிகேசம் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது!

பேசுகிற சக்தி பெற்றதும் பத்மநாபன், ''சீ! நீயும் ஒரு மனுஷனு? என் கோபத்தை முழுசாகக் காட்டறதுக்கு முன்னுடி போயிடு இங்கிருந்து'' என்று அமிர்தலிங்கத்தை விரட்டினுர்.

அடுத்த கணம் மீனு அனுசூயா அருகே மண்டியிட்டு அவளைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டாள். அவ்வளவுதான்; ஆதரவு கிடைத்ததும் அனுசூயாவின் அழுகை ஒலி ஸைரன் ஊதுவது போல் பெரிதாகக் கிளம்பியது. அவளைச் சமாதானப்படுத்த எல்லாருமாகச் சேர்ந்து பெரும் பாடு பட்டதில், அமிர்தலிங்கம் நடுக்கம் தீராமலே அங்கிருந்து சிரமப்பட்டு நடந்து போனதை யாரும் கவனிக்கவில்லை.

* * *

கொடைக்கானல் நகரம் முடிந்து, செங்குத்தாக மலை உயர்ந்து கானகமும் ஆரம்பிக்கும் ஓர் இடத்தில் அமைந்திருந்தது பேர்ஷோலா அருவி. ஒரு சோலையாக விளங்கிய அந்த இடத்தில் கிடைத்த சந்து பொந்துகளிலெல்லாம் சூரிய ஒளி ஊடுருவித் தரையில் ஜாலம் செய்தது.

''என்னவோ மாடர்ன் ஆர்ட் என்கிருர்களே; அதில் மொபைல் ஆர்ட் என்றுகூட ஒரு வகை உண்டு. காற்றின் துணை கொண்டோ அல்லது விசையைப் பொருத்தியோ ஓவியம் அல்லது சிற்பத்தைச் சுழல வைப்பார்கள்; அல்லது ஏறி இறங்கச் செய்வார்கள். அந்த நூதன பாணியெல்லாம் இயற்கை விரிக்கும் இந்த மொபைல் ஆர்ட்டுக்கு ஈடாகுமா?'' என்று கேட்டார் பத்மநாபன், தரையில் தோற்றமளித்த ஒளிச் சித்திரத்தைச் சுட்டிக் காட்டி.

''நடமாடும் நூலகம், நடமாடும் மருத்துவ மனை மாதிரி இது ஒரு நடமாடும் கோலம்'' என்ருள் மீனு. காற்றில் கிளைகள் அசைந்தபோது சித்திரக் கோலம் சிரித்தபடியே புதுப் புது தினுசாக உருமாறிக் கொண்டிருந்தது.

அவர்கள் மேலே சென்ருர்கள். அருவியை நெருங்க சிமெண்டு தளம் போடப்பட்ட குறுகலான பாதை இருந்தது. ஒருவர் தாராளமாக நடக்க

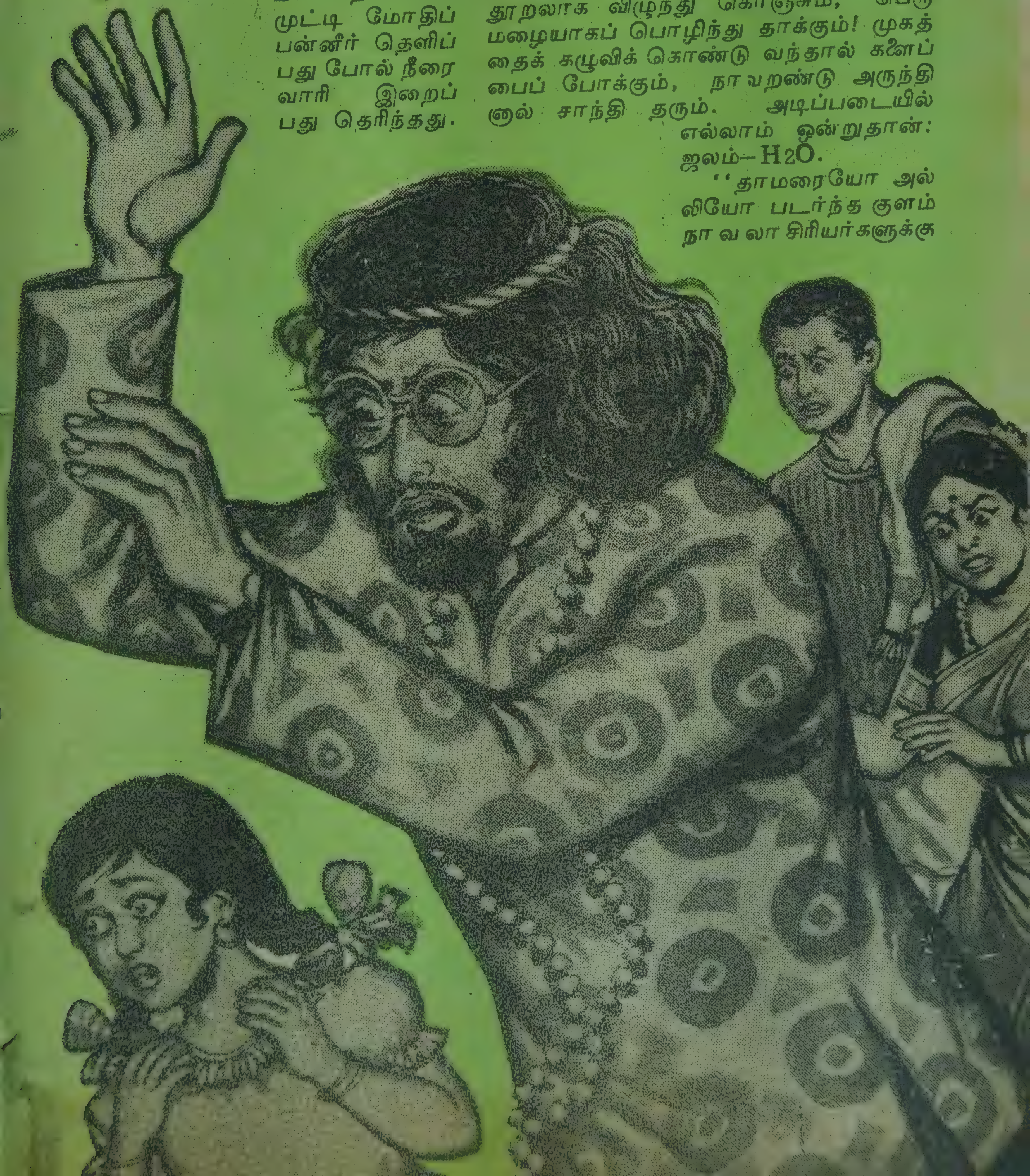
லாம். இருவர் தோளோடு தோள் இடிக்கச் சற்றுச் சிரமப்பட்டு நடக்கலாம். காவல் இல்லாத காதலருக்கு அது சிரமமாகத் தோன்றுது. ஆனால் மீனுவுக்கும் ரங்கனுக்கும் பாதுகாப்பு பலமாக அல்லவா இருந்தது! அவர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராகவே சென்றார்கள்.

அருவி சற்றுத் தொலைவில் விழுந்து அங்கே ஓடையாக வந்து கொண்டிருந்தது. அதன்மீது ஒரு குட்டிப்பாலமும் அமைந்திருந்தது. காற்றிலே யுகலிப்டஸ் மணம். மரப் பாலத்தின் காப்புச் சட்டத்துக்கு அப்பால் பார்த்தால் சிற்றோடைப் பாறைகளில் முட்டி மோதிப் பன்னீர் தெளிப்பது போல் நீரை வாரி இறைப்பது தெரிந்தது.

இந்த எழிலைச் சற்று நேரம் ரசித்து விட்டுப் பத்மநாபன் சொன்னார்: ''நீருக்குத்தான் எத்தனை அழகு! நீர் நிலைக்கு ஓர் அழகு, நீரோட்டத்துக்கு ஓர் அழகு. தாரையாக அருவி கொட்டினால் அழகு, பனிக்கட்டியாய் நீர் உறைந்தால் தனி அழகு, வெண் பனியாகப் பொல பொலவென்று உதிர்ந்தால் அது ஓர் அலாதி அழகு!

''அணையைத் திறந்தால் தேக்கிவைக்கப்பட்ட நீர் பீரிட்டுப் பாய்ந்து ஒரு கம்பீரத்தை உணர்த்தும்; செயற்கை ஃபௌண்டனை வைத்து விட்டால் நமக்கு விளையாட்டுக் காட்டும்! சிறு தூறலாக விழுந்து கொஞ்சும்; பெரு மழையாகப் பொழிந்து தாக்கும்! முகத்தைக் கழுவிக் கொண்டு வந்தால் களைப்பைப் போக்கும், நாவறண்டு அருந்தினால் சாந்தி தரும். அடிப்படையில் எல்லாம் ஒன்றுதான்: ஜலம்—H_2O.

''தாமரையோ அல்லியோ படர்ந்த குளம் நாவலாசிரியர்களுக்கு

அலுக்காத சூழல்; ஏரி நீர் நிலையாக இருக்கும்போது அதில் பிரதிபலிக்கும் மரமும் வீடும் புகைப்படக்காரர்களுக்குத் தெவிட்டாத 'ஸெட்டிங்'. படகு செலுத்தும் போது சிற்றலைகள் கிளம்பிப் பிரதிபிம்பங்களைக் கலைக்கிறதே, அதைப் பார்ப்பதில் ஒரு ருசி இருக்கிறது. பேரலைகள் கடலில் பொங்கிச் சுருண்டு சரிந்து முன்னேறி வருவதைப் பார்ப்பதிலும் ஒரு சுவை இருக்கிறது. ஹொகனக்கல்லில் பார்க்கும் காவேரி நீர்தான் கொள்ளிடத்திலும் பாய்கிறது. அங்கே அடக்க முடியாத ஆவேசம்; இங்கே அது தணியப்பெற்ற அமைதி.''

அவர் இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டே போனது அவரைச் சூழ்ந்திருந்தவர்களுக்கெல்லாம் ஓர் இன்பக் கிளுகிளுப்பை ஏற்படுத்தியது.

''நீர் நிலைக்கு ஓர் அழகு; நீர் ஓட்டத்துக்கு ஓர் அழகு என்பது போல் நீங்கள் எழுதினால் ஓர் அழகு, பேசினால் தனி அழகு!'' என்றான் ரங்கன்.

''அடடா! கொடைக்கானலுக்குக் கூடக் காக்காய் வந்து விட்டதே!'' என்றாள் மீனு. அன்று காலை ரங்கன் பேரீஜம்மில் அவளிடம் உறுதியாகப் பேசிய பிறகு அவள் புதுத் தெம்பும் உற்சாகமும் அடைந்திருந்தாள்.

அவள் கூறியதைக் கேட்டு எல்லாரும் 'கொல்'லென்று சிரித்தபோது ரங்கன், ''நான் மனப்பூர்வமாகச் சொன்னேன். இந்த மாதிரி அழகிய இடத்தையும் இவருடைய இதமான பேச்சையும் கேட்காமல் என் அப்பா ஸைக்கோ ஸாரநாதனைத் துரத்திக் கொண்டு போயிருக்கிறாரே, அதை நினைத்தால் தான் துக்கமாக இருக்கிறது'' என்றான்.

''அப்படி அவர் அடிக்கடி வெளியே போக நேர்ந்ததால்தான் நாம் நெருங்கி நெருங்கி வந்து விட்டோம்'' என்று அவனுக்கு மட்டும் கேட்கிற மாதிரி கூறினாள் மீனு. ''அவருக்கு வேலை வந்து சேராது போனால் நீங்கள் சதா அவரோடு செஸ் ஆடிக் கொண்டிருந்திருப்பீர்கள். என்னை எங்கே திரும்பிப் பார்த்திருக்கப் போகிறீர்கள்?''

''உன்னைத் திரும்பிப் பார்க்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை, மீனு! நான் கண்ணை மூடிக் கொண்டால் கூட உன்னைத்தானே காண்கிறேன்!'' என்று பதிலுக்கு அவனும் ரகசியம் பேசினான்.

''ரங்கா! கண் மண் தெரியாமல் விசு ஓடறான் பார்! என் காலெல்லாம் அசந்து கிடக்கு. அவனைக் கட்டி மேய்க்க வேண்டியது உன் பொறுப்பு'' என்றாள் அம்புஜம்.

சிறுவனின் கையைப் பிடித்துக்கொள்வதற்காக விரைந்து சென்றான் ரங்கன். அவனுக்கு உதவுகிற பாவனையில் மீனுவும் வேகமாக நடந்தாள். முரண்டு பண்ணின அவனைச் சமாளிக்க இரண்டு பேர் தேவையாகத்தான் இருந்தது.

ரங்கனை முன்னால் அனுப்பிய அம்புஜம் கணவனைக் கேட்டாள்: ''இவா ரெண்டு பேரும் அடிக்கடி கிசுகிசுத்துக்கறதைக் கவனிச்சேளா? இது எங்கே போய் முடியப் போறதோ தெரியலையே, ஆண்டவனே! இதுக்குத்தான் அந்த மனுஷன்கிட்டே பேசுங்கோ பேசுங்கோன்னு அடிச்சுக்கிறேன். கேட்க மாட்டேங்கறேள்; பேரீஜம்மில் வெட்டு ஒன்று துண்டு ரெண்டாச் சொல்லியிருக்கலாமில்லையா?''

''என்னை என்ன பண்ணச் சொல்லறே?'' என்றார் பத்மநாபன். ''அந்த மனுஷன் இங்கே நடந்த ரெண்டு கொலைகளுக்குக் காரணமான ஒருத்தனையோ அல்லது இரண்டு நபர்களையோ பிடிக்க முடியாமல் முழிக்கிறதைப் பார்த்தால் பரிதாபமாக இருக்கு. இந்தச் சமயத்தில் காதல் பிரச்னையை வேறே கிளப்பி அவரைச் சங்கடப்படுத்துவானேன்னு தோணறது. ஒரு வழியா இந்தக் குழப்பமெல்லாம் தீர்ந்துட்டா அப்புறம் தயக்கமில்லாமல் பேசலாம்.''

''அலை ஓய்ந்து சமுத்திர ஸ்நானமா? இந்த ஜன்மத்துக்கு நீங்க அவர்கிட்டே பேசப் போறதில்லை'' என்றாள் அம்புஜம். ''ஸைக்கோ ஸாரநாதனாவது பிடிபடறதாவது? அதுவும் இந்த மனுஷன் கிட்டேயா?''

''அதுதான் போயிருக்காரே ஜீப்பை எடுத்துண்டு; திரும்பி வந்தால் தெரிஞ்சு போறது!''

''கையை விரிச்சுண்டுதான் வரும்'' என்றாள் அம்புஜம் அழுத்தமாக.

விசுவைத் தூக்கிக் கொண்டிருந்த ரங்கன், மீனுவோடு மேலே செல்லாமல் இவர்கள் வந்து சேர்ந்துகொள்ளக் காத்திருந்தான். அந்தப் பண்பு பத்மநாபனுக்குப் பிடித்திருந்தது.

''ஏன் மாமி! பேரீஜம் போயிட்டு வந்தப்புறம் ரெஸ்ட் எடுத்துக்கலையா? இப்படிக் களைச்சுப் போயிருக்கேளே!'' என்றான் ரங்கன். களைப்பை விடக் கவலைதான் மிகுதி அம்புஜத்துக்கு என்பதையும் அவன் அன்று காலையில் மீனு சொன்னதிலிருந்து புரிந்து கொண்டிருந்தான்.

''எனக்கு ஏதுடாப்பா ஓய்வு? ஹாலிடே யெல்லாம் இவாளுக்குத்தான். இங்கே வந்தாலும் எனக்குக் குழந்தைகளைக் குளிப்பாட்டறதும், டிரெஸ் பண்ணறதும் துணி தோய்ச்சுப்

போடறதும்தான் காரியம் சரியா இருக்கே'' என்றாள் அம்புஜம் அலுப்பு தொனிக்க.

''நல்ல வேளை. சமைக்கிற ஜோலியாவது மிச்சமாச்சேன்னு நினைச்சுச் சந்தோஷப்படுங்க'' என்றான் ரங்கன்.

''அதுக்கும் ஒண்ணும் குறைச்சல் இல்லே. இவர் நினைச்சுண்டால் காப்பி கேட்பார். பால் பவுடரும் நெஸ்கஃபேயும் வாங்கி வைச்சுண்டிருக்கேன். இந்தப் பயலுக்கு ஹோட்டல் சாப்பாடு ஒத்துக்காது. அதைக் குறைச்சு ஹிமா ஸூப் வாங்கித் தினமும் கொடுக்கிறேன். ரூமில் எலக்ட்ரிக் கெட்டிலையும் ஸ்டவ்வையும் மாறி மாறி உபயோகிச்சுண்டேதான் இருக்கேன். முதலாளி தனராஜுக்குத் தெரிஞ்சா வாடகையை ஒசத்திப்பிடுவான்.''

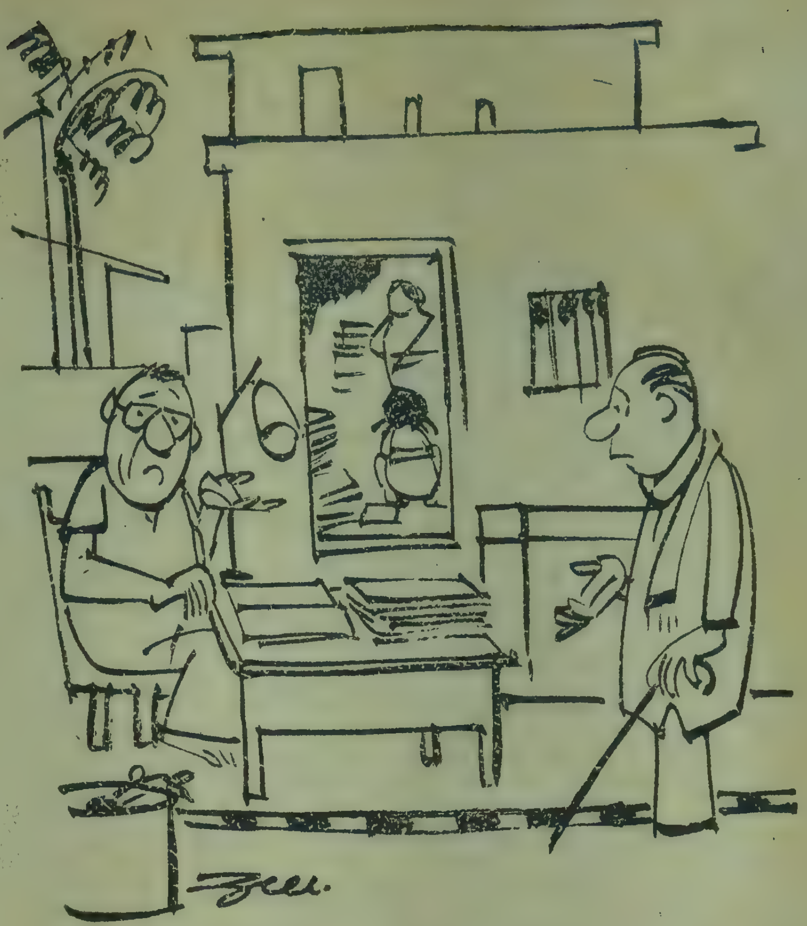
ரங்கன் சிரித்தான். ''காசிக்குப் போயும் கர்மம் தொலையலை என்கிற கதைதான்!''

''ஏதோ எனக்குப் பரிஞ்சு பேசறதுக்காக நீ ஒருத்தனாவது இருக்கியே!'' என்றாள் அம்புஜம்.

'ஏது அம்மாவுக்கு ஐஸ் வைக்க ஆரம்பிச்சுட்டீங்க போலிருக்கே' என்ற பாவனையில் மீனா ரங்கனைப் பார்த்துப் புன்னகையை வீசினாள். அதனை எதிர்கொண்டழைக்க அவனிடமும் ஒரு குறுநகை உருவாகி வந்தது. இரண்டும் சந்தித்து இணைந்ததும் ஒரு ரசாயனச் சேர்க்கை ஏற்பட்டது போலக் கலகலவென்ற சிரிப்பொலி பிறந்தது! ஆனால், 'நீ குழைஞ்சு பேசறதுக்காக நான் மசிஞ்சு போயிட மாட்டேண்டாப்பா' என்று அம்புஜம் முணு முணுத்ததானது அந்தச் சிரிப்பொலிக் கிடையில் யாருக்கும் கேளாமல் மங்கி மறைந்து போயிற்று.

பஸ்ஸில் பேர்ஷோலா வருவதற்காக ஏறியதுமே, 'கடவுளே! அந்தப் பிள்ளையாண்டான் இன்றைக்கு நம்மோடு வராமலிருந்து விட்டால் தேவலை' என்று மனசுக்குள் பிரார்த்தித்துக் கொண்டாள் அம்புஜம். அதே சமயம் 'குறிஞ்சி ஆண்டவனே! பஸ் கிளம்பப் போகிறது. சீக்கிரம் அவரை அனுப்பி வை!' என்று மீனா இறைஞ்சினாள். வள்ளி மணாளன் ஒரு காதலியின் இதய பூர்வமான பிரார்த்தனைக்குச் செவி சாய்க்காமலா இருப்பான்? அவன் அம்புஜத்தின் கோரிக்கையை ஏற்கவில்லை.

ரங்கன் ஏறியதும் அதுவரை அழுது வழிந்து கொண்டிருந்த அந்த பஸ் ராமனையும் சீதையையும் ஏற்றிச் சென்ற புஷ்பக விமானமாக மீனாவுக்கு மாறி விட்டது. அது மட்டுமா? ருக்மிணி

''என்ன சார், ஆபீஸ் பைல்களைப் பார்க்கறத்துக்குத் தெருவிலே மேஜை நாற்காலியைப் போட்டு உட்கார்ந்திருக்கிறீர்களே!''

''வீட்டிலே குழந்தைகள் பாட புத்தகங்களுக்கே இடம் போதவில்லையே!''

யைக் கண்ணன் கவர்ந்து சென்ற தேஜோ மயமான ரதமாக ஒரு சமயத்திலும் சம்யுக்தையைப் பிருத்விராஜன் ஏற்றிக் கொண்டு கட்டி அணைத்தபடி பறந்து சென்ற பஞ்ச கல்யாணிக் குதிரையாக மற்றொரு சமயத்திலும் தோன்றியது!

புஷ்பக விமானத்தை விட்டு இறங்கி அவர்கள் வந்து சேர்ந்திருப்பது பேர்ஷோலா அருவிக்கா அல்லது கம்பன் வர்ணித்த சித்ரகூட பர்வதத்துக்கா?

....

கொழித்த மாமணி அருவியோடு
இழிவன கோலம்
அழித்து மேவிய அரம்பயர்
அறல்புரை கூந்தல்
கழித்து நீக்கிய கற்பக நறுமலர்......

என்றல்லவா எழுதியிருக்கிறான்!

அரம்பயர் எங்கே? அவர்கள் கூந்தலை அவிழ்த்ததும் உதிரும் கற்பக மலர்கள் எங்கே? அருவி கிட்டே போய்ப் பார்த்தால் அல்லவா தெரியும்?

அருவியின் அருகே அரம்பயர் போன்று பிரமாதமான ஆடை அலங்காரங்களுடன் சிலர் இருக்கத்தான் செய்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் அருவியில் நீராடிக் கொண்டிருக்கவில்லை. பக்கத்

தில் இருந்த ஒரு மொட்டைப் பாறையில் சில ஆடவர்களுடன் சேர்ந்து சீட்டாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்! ஓடை நீர் அடித்துக் கொண்டு போய்விட முடியாத இடத்தில் ஆனால் நீருக்குள் அமுங்கிக் கிடக்கிற மாதிரியாக ஒரு தாழ்வான கூடையில் பாட்டில்களை அடுக்கி வைத்திருந்தார்கள்.

''இது பேர்ஷோலா இல்லே, இப்போதைக்கு இது பீர் ஷோலா!'' என்றான் ரங்கன். ''கூடை நிறைய பீர் பாட்டில்கள். இந்த நீரோடை இவர்களுக்கு ஃபிரிஜ் ஆகப் பயன்படுகிறது. தண்ணீர் ஐஸ் போலல்லவா இருக்கிறது!''

''பேஷ்!'' என்றார் பத்மநாபன். மேலே செல்ல அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. நின்ற இடத்திலேயே துண்டை விரித்துப் போட்டு அமர்ந்தார். அருவி விழும் காட்சி அற்புதமாயிருந்தது.

''என்ன ரங்கன்! அப்பாவிடமிருந்து நீ கிளம்புகிற வரையில் நியூஸ் ஒண்ணும் வரவில்லையா?'' என்று கேட்டார்.

''பேரிஜம்மிலிருந்து வந்ததும் அவசரம் அவசரமாக ஜீப்பை வரவழைத்துக் கொண்டு போனவர்தான். அப்புறம் ஆளைக் காணோம். ஃபோனும் பண்ணலே. ஆனால் இன்று சாயந்திரம் பேர்ஷோலா புரோகிராம் இருப்பது அவருக்குத் தெரியும். 'நீ போயிட்டு வா! காரியம் முடிஞ்சுடுச்சுன்னா நான் ஜீப்பில் நேரே அங்கேயே வந்து இறங்கிக்கிடறேன். திரும்பி வரச்சே எல்லாரும் சேர்ந்து பஸ்ஸில் வந்திடலாம்'னு சொல்லிட்டுப் போனார்.''

''அது சரி. ஸைக்கோவுக்குக் கார் கூடவா உண்டு?'' என்று கேட்டாள் அம்புஜம்.

''தனராஜ் வர்ணிச்சதைப் பார்த்தால் ஏறத்தாழ பேப்பர்களில் வந்திருந்த அவன் படம் மாதிரித்தான் தோணிச்சு. எவனாவது ஏமாந்தவன் காரில் சாவியை வைச்சுட்டுப் போயிருப்பான். இவன் அதை எடுத்துக்கிட்டு வந்திருக்கலாமில்லையா?''

''டி. ஐ. ஜி.யை இந்த ஊரிலேயே வைச்சுண்டு இரண்டு கொலைகளைச் செய்தவன் இப்ப மட்டும் பயந்து ஓடுவானேன்?''

''எனக்கு என்ன தெரியுங்க? அப்பா வந்தால்தான் விவரம் புரியும். டி.ஐ.ஜி. இருக்கிற அதே ஓட்டலில் தானும் தங்கியிருந்து தன் கைவரிசையைக் காட்டறதுன்னா யோசனையாகத்தானே இருக்கும்?''

இப்படி இவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கையிலேயே, ''ஹல்லோ மீனா! டிட் யூ ஹாவ் எ நைஸ் டைம்?'' என்று கேட்டுக்கொண்டே வந்தார் நடராஜன்.

''இந்த மொட்டைப் பயல் என்ன சொல்றான்?'' என்று விசுவின் தலையைத் தடவிக் கொடுத்தவர் அனுசூயாவை அன்புடன் வாரி அணைத்துக்கொண்டார்.

''ஸாம்ஸனுக்குத் தலைமுடி போனதும் சக்தி குறைஞ்சிடுச்சு. இவனுக்கு நேர் ஆப்போஸிட்! மொட்டை அடிச்சதும் இவன் விஷமம் அதிகமாயிடுச்சுன்னு மீனா சொல்றா'' என்றான் ரங்கன்.

நடராஜனைச் சிரிக்கக்கூட விடாமல் பத்மநாபன் கேட்டார். ''நீங்க போன காரியம் என்ன ஆச்சு? ஸைக்கோவைப் பிடிச்சுட்டீங்களா?''

'' ஸைக்கோவா ?'' வார்த்தையை அவர் உச்சரித்தபோது கேள்விக் குறி மிதந்தது அதில்.

''பின்னே? ஸைக்கோவைப் பிடிக்கப் போறதாத்தானே சொல்லிட்டுத் தடபுடலாகக் கிளம்பினீங்க?''

''நான் எங்கே சொன்னேன் ஸைக்கோவைப் பிடிக்கப்போறதாக? அந்தத் தனராஜ் அல்லவா கத்தினான், 'ஸைக்கோவைக் கண்டு பிடிச்சுட்டேன் ஸார்! இங்கே வந்திருந்தான்!' என்று. எப்படி அந்த வதந்தி பரவியதோ என்னவோ? இங்கே எல்லோருக்கும் ஸைக்கோவைப் பற்றியே நினைப்பு. டி. ஐ. ஜி. பெயரைக் கேட்டதும் ஒருவன் பயந்து ஓடினால் அவன் அந்த ஸைக்கோவாகத்தான் இருக்கணும்னு தீர்மானம் பண்ணிட்டாங்க.''

''அப்படின்னா ஸாரநாதனைப் பிடிக்கணும் என்கிற எண்ணத்தோடேயே நீங்க புறப்பட்டுப் போகலையா?''

''ஒரு நாளும் இல்லே. ஆனால் டி.ஐ.ஜி.க்குப் பயந்து ஓடறவன் யாரா இருந்தாலும் அவனைப் பிடிச்சு விசாரிக்கணும் என்கிற நோக்கத்திலே அவசரப்பட்டேன்.''

காற்றுப் போன பலூன் மாதிரி ஆகிவிட்டனர் பத்மநாபனும் மற்றவர்களும். 'சப்'பென்று போய்விட்ட சூழலுக்குக் காரம் ஏற்ற முற்பட்ட ரங்கன் கேட்டான்: ''சரி, நீங்க துரத்திச் சென்ற ஆசாமியையாவது பிடிச்சீங்களா இல்லையா? அதைச் சொல்லுங்க.''

''அதுக்கும் ரொம்பச் சிரமப்பட்டுப் போயிடுச்சு, ரங்கா! அறை எடுக்க வந்தவன் டி. ஐ. ஜி.ன்னு சொல்லக் கேட்டதும் ஓட்டம் பிடிச்சானென்றால் அவன் பிற்பாடு இன்னொரு ஓட்டலுக்குப் போய்த் தங்க மாட்டான்; மலையை விட்டே இறங்கிடுவான்னு ஊகிச்சேன். எப்படின்னா நான் திரும்பி வந்ததும் அங்கு நடந்த விவகாரம் எனக்குத் தெரிய வரும் என்பதை அவனும்

நீங்கள் விற்பது எதுவானாலும் சரி, பிலிப்ஸ் ஸ்ட்ரிப்லைட் அதை மேலும் நன்கு விற்பனை செய்ய உதவுகிறது.

பிலிப்ஸ் அதிக பட்சமான வாடிக்கையாளர்களின் கவனத்தை உங்கள் கடையின் பக்கம் திருப்புகிறது.

உங்கள் ரெஸ்டாரெண்டில் உள்ள சூழ் நிலையைப் பிரகாசமாக்க உதவுகிறது.

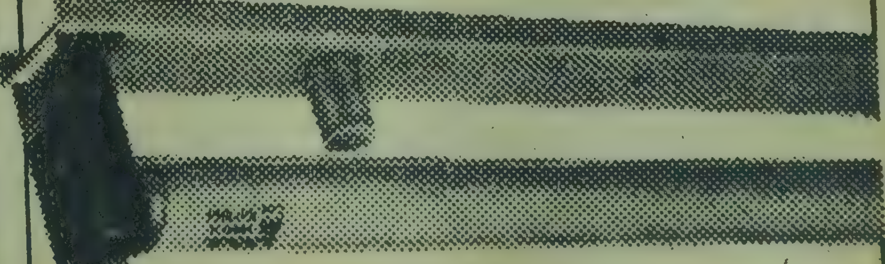
பிலிப்ஸ் ஸ்ட்ரிப்லைட் 100 வாட் பல்பினைப் போல் இருமடங்கு ஒளி தருகிறது. இந்த ஒளி சிறந்ததும், பிரகாசமானதும், கூசாததுமானது, கண்களுக்குக் குளிர்ச்சி தருகிறது. இருந்தும், மின்சாரச் சிலவு ஒரு 40 வாட் பல்புக்காகும் அளவேதான்.

இந்தக்கச்சிதமான பிலிப்ஸ் ஸ்ட்ரிப்லைட் இணைப்பு ஒரு பிலிப்ஸ் 40 வாட் ஃப்ளுரோஸென்ட் பல்ப் கொண்டது. அது சிறந்த, அதிகப்பிரகாசமான ஒளியைத் தருகிறது. பிரபலமான பிலிப்ஸ் பாலியெஸ்டர் பலாஸ்ட், ஸ்டார்ட்டர், ஸ்டார்ட்டர் ஹோல்டர் மற்றும் ஸ்ப்ரிங் இணைந்த ரோடார் லாம்ப் ஹோல்டர் இவைகளைக் கொண்டது பிலிப்ஸ் ஸ்ட்ரிப் லைட். பொருத்துவதற்கு எளிதானது. உபயோகத்திற்கு சிக்கனமானது. மேலும் சிறந்த முறையில் விற்பனை செய்ய உதவுகிறது.

இன்றே பிலிப்ஸ் ஸ்ட்ரிப்லைட் பொருத்துங்கள்—உங்கள் வீடு, கடை மற்றும் தொழிற்சாலையில்.

உங்கள் ஜெனரல் ஸ்டோரில் பொருள்களை அதிகக் கவர்ச்சியுடன் காட்சியில் வைக்க உதவுகிறது.

பிலிப்ஸ் ஸ்ட்ரிப்லைட்

மூலம் அரைப்பங்கு சிலவில் இருபங்கு வெளிச்சம் பெறுங்கள்.

பிலிப்ஸ் PHILIPS

பிலிப்ஸ் இந்தியா லிமிடெட்

PHL-3559A

உணர்ந்திருப்பான். அதனுலே ஊரை விட்டே ஓடத்தான் பார்ப்பான். அவனைத் துரத்திக்கிட்டுப் போகலாம் என்பதற்காகக் கிளம்பினேன்; ஜீப்பிலே பெட்ரோல் இல்லே!''

''கெட்டுது போ!'' என்ருள் அம்புஜம். ''புறப்படறச்சேயே அபசகுனமா?''

''பங்க்குக்கு விடுடான்னேன். அங்கு போனுல் பத்து கார் க்யூவிலே நிக்குது. ஒரு காருக்குப் போடக்கூட அவனிடம் பெட்ரோல் இல்லே. தலேயைச் சொறியருன். மலேச்சுட்டேன். முதல் நாள் காலேயிலேயே மலே ஏறி வரவேண்டிய பெட்ரோல் லாரி வரலேயாம். பிரேக் டவுனும். இன்று மாலேயோ அல்லது நாளைக் காலேயோதான் வரும் என்று சொல்லிட்டாங்க. கொடைக்கானலுக்கே இந்த ஒரே ஒரு பங்க்குதான்! போலீஸ் ஸ்டேஷனிலே எமர்ஜென்ஸிக்கென்று இரண்டு டின் பெட்ரோல் எப்பவும் வைச்சிருக்கணும்னு புதுசா உத்தரவு போட்டேன்.''

''எனக்குத் தெரியும்; நான் அப்பவே சொல்லிட்டேனே! போன மச்சான் கதையாக இவர் கையை விரிச்சுண்டுதான் திரும்பி வருவார்னு'' — இப்படி மீனுவிடம் அம்புஜம் முணுமுணுத்த தானது நடராஜன் காதிலும் விழத்தான் செய்தது.

''நல்ல வேளேயா நான் இன்னும் அவ்வளவு மோசமாயிடலே அம்மா!'' என்ருர் நடராஜன் அவளை நோக்கி. பகுத்தறிவை உபயோகிச்சால் எந்தச் சிக்கலேயும் விடுவிக்க வழி கண்டுபிடிக்கலாம். வத்தலகுண்டுக்கு ஃபோன் பண்ணி அங்கிருந்து இன்ஸ்பெக்டரை ஜீப்பில் கிளம்பி விரைந்து வரச் சொன்னேன். எதிரே வரும் ஃபியட் கார்களே யெல்லாம் பார்த்துக்கிட்டு வாங்கன்னேன். நிறத்தையும் நம்பரையும் குறிச்சுக்கிட்டார். புறப்பட்டு வந்து சுலபமாப் பிடிச்சுட்டார். இவன் மலேயை விட்டு இறங்கி முடியலே. ஒரு மைல் பாக்கி. அப்போ ஜீப்பை எதிரே நடு ரோட்டில் நிறுத்தி மடக்கிட்டாங்க. வகையா மாட்டிக்கிட்டான்.''

''ஆசாமி யாரு? எதுக்கு அப்படிப் பயந்து ஓடினுன்?'' என்ருர் பத்மநாபன்.

''கள்ளக் கடத்தல் பேர்வழி. கனகசபைன்னு பேரு. ரொம்ப நாளாத் தேடிக்கிட்டிருக்கிற ஆசாமிதான்.... பெட்டி ஒன்று கொண்டு வந்தானில்லேயா? அது நிறைய அயல் நாட்டு மது. ஜானி வாக்கர், ப்ளாக் அண்டு ஒயிட், மார்டினின்னு மூணு ரகம்.''

''ஹாப்பி ஹாலிடேயில் பணக்காரப் பெரும் புள்ளிகள் நிறைய வருவாங்க, இந்தக் குளிர்ப் பிரதேசத்தில் அவர்களுக்குக் கதகதப்பூட்டி உதவலாமே என்கிற பெருநோக்கோடு வந்திருக்கான் பாவம்'' என்ருன் ரங்கன்.

''இப்பத்தான் மதுவிலக்குக் கிடையாதே? இன்னும் எதுக்குக் கள்ளக் கடத்தல்?'' என்ருள் அம்புஜம்.

''புரொஹிபிஷனே எடுத்ததற்கப்புறம்தான் கள்ளச் சாராயம் காய்ச்சறதும், கள்ளக் கடத்தல் செய்யறதும் கூடுதலாப் போச்சு அம்மா! கடையிலே விக்கிற சாராயத்துக்கு எக்கச்சக்கமான வரி உண்டு. அதனுல் அதன் விலே பல பேருக்குக் கட்டி வரதில்லே. கள்ளச் சாராயம் கொள்ளே மலிவு.''

''ஆகக் கூடி 'கள்ளச் சாராயமும் கள்ளக் கடத்தலும் அதிகமாகிப் போச்சுங்கறதாலேதான் மதுவிலக்கை ரத்து பண்ணிட்டோம்'ங்கற வாதம் செல்லாது இல்லேயா?'' என்று பத்மநாபன் கேட்டார்.

''அது அரசியல் விஷயம். என்னே இழுக்காதீங்க!'' என்று டி. ஐ. ஜி. நழுவிக் கொண்டார்.

''ஏதோ யானேயைப் பிடிக்கப் போறேள்னு நினேச்சோம். பூனேயையாவது பிடிச்சுண்டு வந்தேளே! அந்த மட்டும் சந்தோஷம்'' என்ருள் அம்புஜம்.

''அது சரி, யானே கண்ணில் தென்பட்டால்தானே பிடிக்கலாம்'' என்ற நடராஜன், திடும்மென்று ஞாபகம் வந்தவராக, ''எங்கே உங்க ஹிப்பி நண்பரைக் காணும்?'' என்று பத்மநாபனிடம் வினவினுர்.

''இங்கே அருவியைப் பார்த்தால் குளிக்கணும்கிற ஞாபகம் வந்துடப் போவுதேன்னு ரூமிலேயே உட்கார்ந்திருக்கானே என்னவோ?'' என்ருன் ரங்கன்.

நடராஜன் ரங்கனுடன் சேர்ந்து சிரித்தார். மற்றவர்கள் சிரிக்கவில்லே. இரண்டு மணி நேரத்துக்கு முன்னுல் ஓட்டலே விட்டுக் கிளம்பும்போது நடந்ததைப் பத்மநாபன் விவரித்தார்.

''சே! என்ன அநியாயம்! குழந்தையிடமா அப்படி நடந்து கொண்டான்?'' என்று அனுசூயாவை அணேத்தார் நடராஜன். ''டோண்ட் வொர்ரி! நான் உனக்குப் புதுசா ஒரு காமிரா வாங்கித் தரேன்; ஆல்ரைட்?''

அனுசூயா அழகாகத் 'தாங்க்ஸ்' சொல்லித் தன்னே அவரிடமிருந்து விடுவித்துக் கொண்டாள்.

நேரமாகி விட்டதென்று எல்லாரும் பஸ்ஸை நோக்கி நடந்தார்கள்.

(தொடரும்)

25. பிறந்தநாள் பரிசு!

ஹோட்டலை நோக்கிப் பாதி தூரம் வந்த பிறகுதான்
மீனுவுக்குத் திடீரென்று ஞாபகம் வந்து சொன்னாள்: ''அடடா!
அம்மாவுக்குப் பிரெஸண்ட் ஒண்ணும் வாங்கலையே, நாம்!''
''எதுக்குப் பரிசு?'' என்று நடராஜன் வினவினார்.
''அவளுக்கு இன்னிக்கு 'பர்த் டே'. பேர்ஷோலாவில்
சற்று நேரம் இருந்துவிட்டு 'லேக்'குக்கு நடந்து வந்துவிடுவ
தென்றும், அங்கே ஸ்பென்ஸரில் ஒரு பரிசு வாங்கிக் கொடுக்கிறது
என்றும் அப்புறம் அங்கேயே இந்தப் பஸ்ஸுக்காகக் காத்திருந்து,
நிறுத்தி ஏறிக்கொள்கிறது என்றும் தீர்மானிச்சோம். ஆனால்
பேர்ஷோலாவின் அழகிலே மயங்கிட்டதாலும் பேச்சு சுவாரசிய
மாக நீண்டதாலும் இந்தத் திட்டம் மறந்தே போச்சு'' — பத்ம
நாபன் விளக்கினார்.
''உங்களுக்கென்ன வயசு இருபத்தைந்து, இருபத்தாறு
இருக்குமா?'' என்று நடராஜன் கேட்டார்.

கலைக்கோ ஸாரநாதன்

கி.ராஜேந்திரன்

''சரிதான் போங்கோ'' என்றாள் அம்புஜம். முகம் 'குப்'
பென்று சிவந்து போயிற்று. ''என் பெண்ணுக்கே வயசு பதி
னெட்டாகப் போகிறது!''
''பைசா செலவில்லாமல் சரியான பரிசு நீங்க கொடுத்
தாச்சு ஸார்!'' என்றார் பத்மநாபன், டி. ஐ. ஜி.யை நோக்கி.
''முப்பத்தாறு வயசுக்காரியைப் பார்த்து, 'இருபத்தாறு வயசு
இருக்குமா?' என்று கேட்பதை விடப் பெரிய பரிசு வேறு
என்ன இருக்கப் போகிறது?''
சிரித்துப் பேசிக்கொண்டே ஹோட்டலை வந்தடைந்தார்கள்.
அப்போது மணி ஏழு. ''நல்ல பசி எனக்கு; சாப்பிட்டுவிட்டே
ரூமுக்குப் போகலாமே?'' என்றார் நடராஜன். முகத்தில் களைப்பு
தெரிந்தது: நிம்மதியை நாடி வந்த இடத்தில் ஓய்வு என்று ஒதுங்கிய

நேரத்தில் கடமை குறுக்கிட்டால் நியாய மாக ஏற்பட வேண்டியதை விடச் சோர்வு அதிகமாகவே இருக்கும் போலும்! ''என்ன மிஸ்டர் தனராஜ், சாப்பாட்டுக்கு நாங்க ரெடி!'' என்றார்.

''ஐந்து நிமிஷம் டயம் கொடுங்க, இலே போட்டுடச் சொல்றேன்'' என்றார் ஹோட்டல் முதலாளி. ''அது வரையில் ரிக்ரியேஷன் ரூமிலே பேப்பர் பார்க்கலாமே!''

''சாப்பாடு முதல் தரமாக இருக்கும்னு உத்தரவாதம் கொடுத்தீங்கன்னு பத்து நிமிஷம் கூடக் காத்திருக்கத் தயார்.''

''நம்ம ஹோட்டலில் இரண்டாந் தரம்னு சொல்லும்படி என்னைக்கு இருந்துச்சு? எப்பவுமே ஏ.ஒன் மீல்ஸ்தான்!''

''அதை நாங்கல்ல சொல்லணும்'' என்றார் டி.ஐ.ஜி. ''எனக்குத் தெரிஞ்ச அமைச்சர் ஒருவர் எதிரே இருக்கிறவனுக்குப் போடச் சொல்லி மாலையைக் கொடுத்தப்போ தமக்குத் தாமே போட்டுக்கிட்டார். அப்புறம் தான் புரிஞ்சுது அவர் கொஞ்சம் மிதப்பிலே இருந்தார்னு. அதுமாதிரி உங்களை நீங்களே தட்டிக் கொடுத்துக்கிட்டா எப்படி?''

''என்னை நானே பாராட்டிக்கிட்டது உண்மைதான் ஸார்! ஆனால் தண்ணி போடற பழக்கம் எனக்குக் கிடையாது.''

''அப்படின்னா நீர் இந்தக் காலத்தில் அமைச்சர் ஆவதற்கே லாயக்கில்லாதவர்னு அர்த்தம்!''

''இந்தக் கடைசி ஸ்டேட்மெண்ட் பத்மநாபன் சொன்னது; நான் சொல்லவில்லே! ஞாபகம் வைச்சுக்குங்க'' என்றார் நடராஜன், சிரித்துக் கொண்டே. பின்னர், தனராஜின் தோள்களைப் பற்றி ''இப்படி வாங்க'' என்று தனியே அழைத்துப் போய்ச் சில விநாடிகள் பேசிவிட்டு வந்தார்.

அதற்குள் பத்மநாபன் குடும்பத்தினரும் ரங்கநாதனும் சாப்பாட்டு ஹாலைத் தாண்டி அப்பால் இருந்த பொழுதுபோக்குக்கான கூடத்தை அடைந்திருந்தனர். ரங்கனும் மீனுவும் பிங்பாங் ஆட ஆரம்பித்தார்கள். விசுவும் அனசூயாவும் கேரம் போர்டை ஒரு கை பார்க்கத் தீர்மானித்தார்கள். பத்மநாபன் 'ஹிந்து'ப் பத்திரிகையைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டார். அம்புஜத்துக்கு ஆனந்த விகடனும் கடைசியாக வந்து சேர்ந்த நடராஜனுக்கு ஒரு பழைய கிழிந்துபோன இல்லஸ்ட்டிரேடட் வீக்லியும் அகப்பட்டன.

கால் மணி நேரம் கழித்துத் தனராஜ் வந்து சாப்பிட அழைத்துப் போனார். எல்லாரும் அமர்ந்ததும் ஸர்வர் ஒருவன் தூக்கை எடுத்துக் கொண்டு வந்தான். ''இருடா! இருடா! அவசரப்படாதே, போயிட்டு அப்புறம் வா!'' என்று அவனை விரட்டி அடித்தார் முதலாளி தனராஜ். பின்னர் தாமே சமையலறைக்குப் போய் ஒரு பாத்திரத்துடன் வந்தார். ஆவி பறந்தது.

''அம்மாவுக்கு இன்னைக்குப் பிறந்த நாள்னு கேள்விப்பட்டேன். நம்ம ஹோட்டலுக்கு வந்து தங்கியிருக்கிற போது நீங்க 'பர்த் டே' கொண்டாடறதில் எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம்'' என்று கூறியபடியே சுடச் சுட ரவா கேஸரி பரிமாறினார். ''அவசரத்துக்கு இதைத்தான் செய்ய முடிந்தது'' என்று குறைப்பட்டுக் கொள்ளவும் தவறவில்லை அவர்.

இலையில் நெய் மணம் கமகமத்தது. குங்குமப்பூ இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாய் எட்டிப் பார்த்தது. முந்திரிப் பருப்புக்கள் தாராளமாகவே விழுந்திருந்தன.

''நீங்க பண்ணின வேலையா இது? என்னடா தனராஜைத் தனியா அழைச்சுண்டு போய் ரகசியம் பேசறேளேன்னு யோசிச்சேன்'' என்றாள் மீனு நடராஜனை நோக்கி.

அம்புஜத்துக்கு ரொம்பவும் வெட்கமாகப் போய் விட்டது. மனமும் நெகிழ்ந்து விட்டது. ''சாயந்திரம் கூட ஸைக்கோ

வைப் பிடிக்காமல் வெறுங் கையோடு திரும்பியதாக உங்களைக் கேலி பண்ணிப் பேசினேன் நான்'' என்று மன்னிப்புக் கேளாமல் கேட்டுத் தளும்பிய கண்ணீரை உடனடியாகத் துடைத்துக் கொண்டு சமாளித்தாள் அவள்.

''சேச்சே, இதெல்லாம் ஒரு தமாஷ் தானுங்களே! சாப்பிடுங்க! ஹாப்பி பர்த் டே!'' என்றார் நடராஜன். மற்ற எல்லாரும் ஒரே குரலாக ''ஹாப்பி பர்த் டே'' கூறிவிட்டு 'ஸ்வீட்'டை ருசி பார்த்தார்கள். விசு, ''ஹாப்பி பர்த் டே டு யூ!'' என்று நீட்டி முழக்கிப் பாடவே ஆரம்பித்து விட்டான். அந்த மழலையைத் தடுத்து நிறுத்த யாருக்கும் மனம் வரவில்லை. அக்கம் பக்கத்து மேஜைகளில் அப்போதுதான் வந்து உட்கார்ந்தவர்கள் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்ததையும் பொருட்படுத்தாமல் அவனை உரக்கவே பாட அனுமதித்தனர். ஸர்வர் சுடச் சுடச் சப்பாத்தியும் ஸாகுவும் கொண்டு வந்தான். இதர அம்சங்களும் தொடர்ந்தன.

தனராஜ் இரண்டாவது தடவையாக ரவா கேசரிப் பாத்திரத்துடன் ஆஜரானார்.

''ஐயோ! இதுக்கு மேல் தாங்காது!'' என்றாள் அம்புஜம். ''ஏற்கனவே வெயிட் ஏறிண்டிருக்கு!''

''அட! இப்போ என்னங்க அதைப் பற்றிக் கவலை? மீனா விசாரப்பட்டாலும் அர்த்தம் உண்டு. அது வயசுப் பொண்ணு. உங்க எடை என்னவாயிருந்தாலும் பத்மநாபன் கண்களுக்கு நீங்க ரதிதானே! போடுங்க தனராஜ்! தைரியமாப் போடுங்க!''

''உங்களுடைய ஜீரண மாத்திரைகளுள் ஒன்றை விழுங்கிவைக்க வேண்

டியதுதான்'' என்றாள் அம்புஜம் தன் கணவனைப் பார்த்து.

அச்சமயம் தனராஜ் பத்மநாபனுக்குக் கேசரி போட்டுக் கொண்டிருந்தார். ''சரிதான், இந்த ரேட்டில் போனால் ஜீரண மாத்திரையைக்கூட ஜீரணம் பண்ணச் சக்தி இராது!'' என்றார் பத்மநாபன். ஆனால் கை நீட்டி மறுதளிக்கவில்லை அவர்.

'' 'மீனா வெய்ட் ஏறுவது பற்றிக் கவலைப்படுவது நியாயம்' என்று அப்பா சொன்னார். அதனால் அவள் பங்கையும் சேர்த்து எனக்கே போட்டுடுங்க'' என்றான் ரங்கன்.

''ஐயோ! உடம்புக்கு ஆகாது!'' என்றாள் மீனா.

''இது கரிசனமா? சுயநலமா?'' என்று ரங்கன் கேட்டதும் அவள் அடி உதட்டின் ஓர் ஓரத்தை உள்ளுக்கிழுத்துக் கடித்துக் கொண்டு வெட்கப்படாதிருக்கப் பெருமுயற்சி செய்து படுதோல்வி அடைந்தாள்.

''நீ ரங்கன் மாமா இல்லே! இனிமே நீ ஸ்வீட் மாமா!'' என்றாள் அனுசூயா. ''உனக்கு ஸ்விட் பிடிக்கும்; நீ ஸ்வீட்டாவும் இருக்கே!''

''தாங்க்யூ அனு!'' என்று கூறி அவன் மீனாவைப் பார்த்தான். 'தெரிந்ததா நான் எப்படிப்பட்டவன் என்று?' என அவன் கண்கள் வினவின.

''ஊறுகாயைக் கொண்டு வாங்க; திகட்டறது!'' என்றாள் மீனா குறும்பாக.

இப்படி உல்லாசமாகப் பேசிச் சிரித்துக் கொண்டே அளவு தெரியாமல் சாப்பிட்டார்கள். பூஜை வேளையில் கரடி நுழைந்தாற்போல் ஓர் இன்ஸ்பெக்டர் அந்தச் சமயம் பார்த்து வந்து சேர்ந்தார். நேராக டி. ஐ. ஜி.யை நெருங்கி ஒரு சல்யூட் அடித்தார்.

நடராஜன் இங்கிதம் தெரிந்தவர். அவரை அந்த இடத்தில் பேசவிடவில்லை. ''எக்ஸ்கியூஸ் மீ'' என்று கேட்டுக் கொண்டு எழுந்து வாசலுக்குப் போய் விட்டார்.

பால் போல் பொங்கிய அவர்கள் மகிழ்ச்சி குறைந்து போய்விடக் கூடாது என்றுதான் அவர் அப்படி நடந்து கொண்டார். ஆனாலும்கூட நீரைத் தெளித்த மாதிரி அடங்கித்தான் விட்டார்கள். இன்ஸ்பெக்டர் வந்ததும், இருவருமாகச் சேர்ந்து அப்பால் சென்றதும் அவர்கள் குதூகலத்தைக் குலைத்து விட்டன.

தயிர் சாதத்தைப் பாதி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது எழுந்து போன டி. ஐ. ஜி. இரவு பன்னிரண்டு மணி வரையில் திரும்பி வரவில்லை. ஆனால் அதற்கு நீண்ட நேரம் முன்பாகவே செய்தி வந்துவிட்டது. ஹோட்டலின் காரியாலய அறைக்குப் போய் விவரம் கேட்டறிந்துகொண்டு பத்மநாபன் தாம் தங்கியிருந்த அறைக்குத் திரும்பிய போது குழந்தைகள் அயர்ந்து தூங்கி விட்டிருந்தனர்.

''என்ன ஆச்சு?'' என்று பரபரப்புடன் கேட்டாள் அம்புஜம்.

''ஏரியில் கரையோரமாகச் சவம் ஒன்று மிதந்ததாம். நீரில் பாதி நிலத்தில் பாதி என்று கிடந்ததாம். இருள் கவிஞ்சு சற்று நேரம் ஆகியிருக்கும் சமயம் யாரோ பார்த்துட்டுக் கூச்சல் போட்டார்களாம். அப்புறம்தான் டி.ஐ.ஜி.க்குத் தகவல் கிடைச்சுப் போயிருக்கார்'' என்று ஏதோ கனவில் பேசுகிறவர்போல் கூறிக் கொண்டு போன பத்மநாபன் திடீரென்று விழித்துக்கொண்டவர் போல் சொன்னார். ''அம்புஜம்! உனக்கு யார் பிறந்த நாள் பரிசு கொடுத்தார்களோ இல்லையோ; — ஸைக்கோ ஸாரநாதன் கொடுத்துவிட்டான்!''

அம்புஜம் விசும்பி விசும்பி அழ ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

''அம்புஜம்! அம்புஜம்! நான் தமாஷா சொன்னேன்! ஸீரியஸ்ஸா எடுத்துக்காதே, பிளீஸ்!'' என்று இறைஞ்சுவது போல் கேட்டுக் கொண்டார் பத்மநாபன், அடுத்து அவரது வழக்கமான கிண்டல் எட்டிப் பார்த்தது: ''நாளைக்கே ஸ்பென்ஸரில் உனக்கு ஒரு காப்பிக் கொட்டை அரைக்கிற மிஷின் வாங்கி பிரஸெண்ட் பண்ணிடறேன்; எனக்கும் சௌகரியமா யிருக்கும்!''

''என்னைக் கேலி பண்ணினதுக்காக அழலை நான். எனக்கு அது பழகிப் போச்சு. ஆனா இப்போ எனக்குப் பயமா இருக்கு. உங்க வாயாலேயே இது ஸைக்கோ ஸாரநாதன் பண்ணின காரியம்னு சொல்லிட்டேள் இல்லையா?''

பத்மநாபனும் அப்போதுதான் அதை உணர்ந்து அதிர்ச்சி அடைந்தார். இது காறும் அவர் டி. ஐ. ஜி.யின் கூற்றுத்தான் உண்மை என நம்பி இவையெல்லாம் ஸைக்கோ செய்த கொலைகள் அல்ல என்றே சாதித்து வந்தார். இப்போது அவரையும் அறியாமல் அவரே ஊரார் கருத்தோடு, ஒத்துப் போய்ப் பேசியிருக்கிறார்!

''நாம போயிடலாமே; நாளைக்கே போயிடலாமே!'' என்று தவிப்புடன் சொன்னாள் அம்புஜம்.

பத்மநாபன் அவளை அணைத்து ஆறுதல் கூறினார்: ''நம்ம ஒரிஜினல் பிளான் படியே இன்னும் மூணோ நாலோ நாள்தான் பாக்கி. ஃபர்ஸ்ட் க்ளாஸ்

ரிஸர்வேஷன் ரெடியா இருக்கு. இப்போ அதைக் கான்ஸல் பண்ணிட்டு மூணும் கிளாஸிலே அவதிப்பட்டுண்டு போறதை விட முதலில் போட்ட திட்டத்தின் படியே திரும்பிடலாம். கொஞ்சம் பொறுத்துக்கோ.''

கணவனின் அன்பில் கரைந்த அம்புஜம் தலையாட்டிச் சம்மதம் தெரிவித்தாள். ஆனால் இரவு முழுவதும் அவள் தூங்கவேயில்லை!

26. ப்ரையண்ட் பார்க்

ஏரியைச் சுற்றி அதிகக் கூட்டம் இல்லை. கொடைக்கானலுக்கு அவர்கள் வந்த தினம் எப்படிக் கலகலவென்றிருந்தது அந்தச் சூழல்! அதில் பாதிப் பேர் கூட இருக்க மாட்டார்கள் இன்று. வெறிச்சோடிப் போய்விடவில்லை என்றாலும் சர்க்கஸ் முடிந்து டேரா தூக்கப்பட்ட இடம்போல்தான் காட்சி தந்தது.

கொடைக்கானலில் சீசன் சமயத்தில் இந்த மாதிரி அதுவரை இருந்ததே கிடையாது என்று உள்ளூர்வாசிகள் சிலர் பேசிக் கொண்டார்கள்.

அன்று காலை தனராஜூம் ஒரு குரல் அழுதுவிட்டார் பத்மநாபனிடம்.

ஏரியில் நடந்த துர்மரணம் பற்றிய செய்தி காலையில் வேகமாய்ப் பரவியதும் மேலும் பத்து அறைகள் காலியாகிவிட்டனவாம். 'நல்ல வேளை! நாமாவது திட்டத்தை மாற்றிக் கொண்டு முன்கூட்டியே கிளம்பாமல் இருக்கிறோமே' என்று நினைத்துக் கொண்டார் பத்மநாபன். அம்புஜம் சொன்னபடி செய்திருந்தால் தனராஜுக்கு ரொம்ப ஏமாற்றமாகியிருக்கும். அவர் தம் கஷ்டத்தைச் சொல்லி அழுவாவது ஓர் ஆசாமி வேண்டாமா ?

பத்மநாபனுக்கு அனுதாபத்துடன் எல்லாருடைய குறைகளையும் கேட்டுக் கொள்ளும் சுபாவமும் இரக்க சிந்தையும் உண்டு. இது பல சந்தர்ப்பங்களில் சோதனையாகவும் முடியும். மலையாகத் தமது கடுகத்தனைத் துன்பங்களை வர்ணிப்பவர்களிடமிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள முடியாமல் திணறுவார்.

இப்போது சாலை ஓரத்தில் வேர்க்கடலை வாங்கி எல்லாருக்கும் விநியோகித்தவர், ''ஏரிக் கரை என்ன? என் பர்ஸ்கூடத்தான் வெறிச்சென்றிருக்கிறது'' என்றார் அம்புஜத்தைப் பார்த்து. மெய்யாலுமே மிகவும் மெலிந்துதான் விட்டிருக்கிறது அவருடைய மணிபர்ஸ் என்பதை அம்புஜமும் கவனித்தாள்.

'' காப்பிக் கொட்டை மிஷின் வேணுமா ? ஸ்பென்சரில் விசாரித்துப் பார்க்கட்டுமா?'' என்றார் அவர் சற்றுப் பரிதாபமாக முகத்தை வைத்துக் கொண்டு.

''அதெல்லாம் ஒண்ணும் வேண்டாம். வீட்டில் இருப்பதையே நல்லபடியாக ரிப்பேர் பண்ணி வைக்கச் சொல்லிப் பக்கத்து வீட்டு மாமியிடம் சொல்லிட்டுத்தான் வந்திருக்கேன்.— விசுவுக்கு ஒரு ஸ்வெட் பேக்கட்டும் புது ஸ்டாக்காக ஒரு ரொட்டியும் அமுல் வெண்ணெயும் வாங்கிண்டு வாங்கோ, போதும்.''

''சரி, நீங்க இப்படியே பிரையண்ட் பார்க்குக்கு நடந்து போயிண்டிருங்கோ, வந்து சேர்ந்துக்கறேன்.''

''எல்லாரும் ஒண்ணவே போகலாமே !''

''அடடே! என்ன பயம்? ரங்கன் பின்னேடு இருக்கான். டி. ஐ. ஜி. மகன் சிங்கக் குட்டி ! யார் என்ன பண்ணிடுவார்கள் உன்னை?''

'' எங்களுக்காகவா, சொல்றேன் ? நீங்க தனியா போறேளே!''

''அது கெட்டுது போ ! இன்னொரு தடவை சொல்லாதே, வெட்கமாயிருக்கு!'' — இப்படிக் கூறிவிட்டுப் பத்மநாபன் திரும்பி நடந்தார் ஸ்பென்ஸரை நோக்கி. அதற்கு நேர் எதிர்த்திசையில் மற்றவர்கள் ப்ரையண்ட் பார்க்கைப் பார்க்க நடந்தார்கள்.

''ஊட்டியில் பொட்டானிகல் கார்டன் பார்த்திருக்கேளா ? அது இந்த ப்ரையண்ட் பார்க்கைவிடப் பிரமாதமாக இருக்கும்!'' என்றான் ரங்கன்.

''உம்.... எப்பவோ எங்களுக்குக் கல்யாணம் ஆன புதுசிலே ஒரு தரம் போயிருக்கோம். மீனகூடப் பொறக்கலை அப்போ.''

''ஓ! ஹனிமூன ! ஏம்மா ! எங்கிட்டே சொல்லவே இல்லையே நீ ?'' என்றாள் மீனா குறைப்பட்டுக் கொள்கிற தோரணையில்.

''ஆமாண்டி! ஹனிமூன் போயிட்டு வரேன்னு பொண்ணுகிட்டே சொல்லிண்டு கிளம்ப முடியுமாக்கும்! இது என்ன அமெரிக்காவா? பிரிட்டனா?''

"சின்ன எஜமானிட்டம் பழசு ஏதாச்சும் இருந்தால் கொடுங்கன்னு கேட்டேன்.....நல்லா இருக்கா மச்சான் ?"

"அமெரிக்காவில் மட்டும் அது எப்படிச் சாத்தியமாகக் கூடும், மாமி?"

"சரியான டியூப் லைட் !" என்ற மீனா, சிரித்துக் கொண்டே விளக்கினாள்: "அங்கே டைவர்ஸ் பண்ணிட்டுப் புது ஆம்படையானோடே தேன் நிலவு கிளம்புவா, குழந்தைகளுக்கு டாட்டா சொல்லிட்டு. மூத்தது மற்றதுகளைக் கவனிச்சுக்கணும்."

"அது சரி என்னமோ 'டியூப் லைட்' டுன்னியே, அப்படின்னா?" — அம்புஜம் வினவினாள்.

இப்போது ரங்கன் சிரித்தான். "ஒரு ஜோக்கைப் பளிச்சுன்னு புரிஞ்சுக்காம என்ன ஏதுன்னு கேட்கிறவங்களை ட்யூப் லைட்டுன்னு சொல்றது. அது எரியலாமா வேண்டாமான்னு கொஞ்ச நேரம் மினுக்கு மினுக்குன்னு யோசிக்கும். பிறகுதான் ஒளி சிந்தும் இல்லையா?"

"நீ விளக்கம் கேட்டதுக்காக உன்னை ட்யூப் லைட்டுன்னு சொல்றாளா இவள்! பொல்லாது ! ரொம்பத் துளுத்துப் போயிடுத்து !"

"நீ டியூப் லைட்டுக்கே விளக்கம் கேட்டுட்டுயே அம்மா !" என்றாள் மீனா, அடக்க மாட்டாமல் சிரித்துக் கொண்டு.

"ஆமாண்டி ! நானும் ரங்கனும் டியூப் லைட்டுகள்தான். நீதான் பெரிய மேதாவி, போ !"

"அவ கிடக்கிறா மாமி, விட்டுத் தள்ளுங்க. நம்மைக் கேலி பண்ணினதுக்குத் தண்டனையா அவளுக்கு டெலஸ்கோபிக் லென்ஸ் பொருத்தின காமிராவைக் காட்டறதில்லை இன்னைக்கு !" ஒரு குழந்தையைச் சமாதானப்படுத்துவது போல் இப்படி அம்புஜத்திடம் வேடிக்கையாக அவன் கூறினானே ஒழிய ப்ரையண்ட் பார்க்கைச் சென்றடைந்து, ஒரு மர நிழலில் போட்டிருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்து, ஆஷாஹி பென்டாக்ஸ் காமிராவில் இருந்த லென்ஸைக் கழற்றிவிட்டு டெலி லென்ஸைப் பொருத்தியதும் காமிராவை முதலில் அவன் மீனாவிடம்தான் தந்தான். அதற்கு முன்பாக அம்புஜத்தின் கவனத்தைத் திருப்ப கோக்கர்ஸ் வாக்கில் தான் அவர்களை எடுத்திருந்த புகைப்படங்களை அவளிடம் கொடுத்தான். "அனுசூயாவுக்கு இங்கேதானே ஒரு கண்டம் வந்து தெய்வாதீனமாகத் தப்பிச்சாள் ? இந்தப் போட்டோக்களைப் பத்திரமா வைச்சிருந்து 'அவள் பெரியவளானப்புறம் காட்டணும்'' என்றாள் அம்புஜம்.

"நீங்க வைச்சுக்கிடுங்க. நான் வேறே பிரிண்ட் போட்டுக்கறேன்" என்றான் ரங்கன்.

"அதோ அனுவும் விசுவும் குதிரை மேலே வராளே. எவ்வளவு கிட்டத்தில் தெரிகிறது!" என்றாள் மீனா. டெலி லென்ஸ் பொருத்தப்பட்ட காமிராவில் தொலைவில் வந்து கொண்டிருந்த அனுவும் விசுவும் பக்கத்தில் இருப்பதுபோல் தோன்றினார்கள்.

"எங்கே, நான் பார்க்கிறேன்" என்று அம்புஜம் சொன்னாள். காமிராவும் புகைப்படங்களும் கை மாறின.

குழந்தைகள் இருவரையும் தனியே அனுப்பவே அம்புஜத்துக்குத் தயக்கம் தான். ரங்கன் தைரியம் சொல்லி அனுப்பினான். குதிரைக்காரனையும் பத்திரமாக இருக்கும்படி எச்சரித்தான். "ரொம்ப தூரம் போக வேண்டாம்" என்றாள் அம்புஜம்.

ப்ரையண்ட் பார்க் எதிரே மட்டக் குதிரைகளை வைத்துக் கொண்டு, "பாப்பா! ஹார்ஸ் ரைட் ! ஜாலி ரைட்" என்று கூறி ஆசை காட்டிக் கொண்டிருந்தனர் சிலர். ரங்கன் விசுவையும் அனுவையும் குதிரையின் மீது உட்கார வைத்து ஃபோட்டோ எடுக்க எண்ணினான். அதற்கென்று பத்து காசோ பதினைந்து காசோ கொடுத்து விடலாம் என்று தீர்மானித்து அவர்களை ஏறிக் கொள்ளச் செய்தான். படம் எடுத்தானதும் குழந்தைகள் இறங்க மறுத்தார்கள். "ஃபுல் ரவுண்ட் வேண்டாம், ஹாஃப் ரவுண்ட் போதும், பிளீஸ்!" என்றாள் அனு. விசுவும் பிடிவாதம் செய்தான்.

"அப்பா வரட்டும், அப்புறம் போகலாம்" என்று அம்புஜம் சொல்லிப் பார்த்தாள். அவளுக்குக் கலக்கமாயிருந்தது. நேற்று இரவு முதலே அவள் எதற்கெடுத்தாலும் பயந்து செத்துக் கொண்டிருந்தாள். ரங்கன் அவள்

ஐயங்களைப் போக்கும்விதமாகப் பேசிய பின்னர், அரை மனத்தோடு சம்மதித்தாள்.

இப்போது டெலிலென்ஸ் பொருத்தப்பட்ட காமிரா மூலம் குழந்தைகள் திரும்பி வந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த போது அவளுக்கு நிம்மதி பிறந்தது.

''உன் அப்பா வருகிறாரோ பார்க்கிறேன்'' என்று காமிராவை இப்படியும் அப்படியுமாய் நகர்த்திச் சாலையைச் சலித்தெடுத்தாள். பத்மநாபனைக் காணோம். ''சீக்கிரம் வந்துட்டால் தேவலை. நாழியாறதே!'' என்றாள் அம்புஜம்.

''நாழியுமாகலை, ஒண்ணுமாகலை, இப்போதானே வந்தோம்?'' என்றாள் மீனா. ''பார்க்கைச் சுற்றிப் பார்க்கக்கூட ஆரம்பிக்கலை இன்னும்.''

ரங்கன் எழுந்தான். நீண்ட டெலிலென்ஸ் பொருத்தப்பட்ட காமிரா எதன் மீதும் இடித்து விடாமல் ஜாக்கிரதையாகப் பிடித்துக் கொண்டு, ரோஜாச் செடிகள் ஏராளமாகப் பயிராகியிருந்த இடத்தை நோக்கி நடந்தான். அம்புஜமும் மீனாவும் பின் தொடர்ந்தார்கள்.

அந்த ரோஜாக்களில்தான் எத்தனை ரகங்கள்! எத்தனை நிறங்கள்; எத்தனை அளவுகள்; அவற்றுக்கு எத்தனை பெயர்கள்!

கரேல் என்று ஒன்று, காப்பிக் கொட்டை நிறத்தில் ஒன்று; செக்கச் செவேல் என்று ஒன்று; வெள்ளை வெளேர் என்று ஒன்று; மஞ்சளாக ஒன்று, மங்கிய ஊதா நிறத்தில் ஒன்று—இப்படித் தினுசு தினுசாகப் பூத்துக் குலுங்கின.

''பலவித ஜாதிகளாயிருந்தாலும் எல்லாமே ரோஜாக்கள்தான் மாமி!'' என்றான் ரங்கன்.

ட்யூப் லைட்டாக இருந்து புரிந்து கொள்ளச் சிரமப்படவில்லை அம்புஜம். பளிச்சென்று பதில் சொன்னாள்: ''எல்லாமே ரோஜாதான். ஆனால் எல்லாவற்றையும் எதற்கு வேணுமானாலும் பயன்படுத்துகிறோமா? தலையில் சூடிக் கொள்ளலாம், இந்த வெள்ளை ரோஜாவை, மணமாலை கட்டவா செய்கிறோம்?''

அம்புஜத்தின் சாமர்த்தியம் ரங்கனை அயர வைத்துத் துயரமும் தந்தது. அதை மறைத்துக் கொண்டு அப்பால் சென்றான். ஃப்ளாக்ஸ் மலர்கள் கண்ணைப் பறிக்கும் பலவித நிறங்களில் காணப்பட்டதோடன்றிப் பலப் பல நிறங்களைத் தன்னகத்தே தாங்கி நின்ற தனித் தனிப் பூக்களும் இருந்தன.

''ஒட்டுப் போட்டு ஒட்டுப் போட்டுத்தான் இப்படி ஒரு பூவிலேயே பல நிறங்களைத் தோற்றுவிக்கிறார்கள். அழகாயில்லையா, என்ன?'' என்றான் ரங்கன்.

''பேஷா இருக்கு'' என்றாள், அம்புஜம். ''ஆனால் எதுவும் ஓர் அளவோடு நிற்கணும். முந்தாநாள் பேப்பரில் ஒரு செய்தி வந்தது பார்த்தாயா? திருச்சூர் மிருகக்காட்சிச் சாலையிலே ஓர் அப்பா சிங்கத்துக்கும் அம்மா புலிக்கும் 'லைகர்' குட்டி பிறந்ததாம்! லயனுக்கும் டைகருக்கும் பிறந்ததால் அதை 'லைகர்' என்கிறார்கள். எவ்வளவோ நாகரிக முன்னேற்றம் அடைந்துவிட்டதாகச் சொல்லிக் கொள்கிறோம். ஆனால் இயற்கைக்கு விரோதமான இத்தகைய சிருஷ்டிகளை அநாகரிகத்தின் எல்லை என்றுதான் கருதுகிறேன். மனிதன் எதற்காக இப்படிப்பட்ட அசுரத்தனங்களில் ஈடுபட வேண்டும்?''

அம்புஜத்தை அத்தனை சுலபமாகத் தன் வழிக்குக் கொண்டு வர முடியாது என்று உணர்ந்தான் ரங்கன்.

பிறந்தநாள் நன்கொடை

ராஜாஜி அவர்கள் நிறுவிய திருச்செங்கோடு காந்தி ஆசிரமத்தில் குஷ்டரோக நிவாரணப் பணிக்குத் திரு காமராஜ் அவர்கள் தமது 70வது பிறந்த தினத்தன்று ரூபாய் இருபதாயிரத்தை நன்கொடையாக அளித்தார். இந்த நன்கொடையை ஆசிரமத் தலைவர் திரு ஸி. ஆர். நரசிம்மன் பெற்றுக் கொள்கிறார்.

அறிவுக்குச் சோதனை!

ஒரு சாமியாருக்கு இரு சீடர்கள் இருந்தனர்.

சிறிது காலத்துக்குப் பிறகு, ஒரு நாள் சாமியார் சீடர்களை அழைத்து, "உங்களுக்குப் பல விஷயங்கள் இப்போது தெரியும். எனவே உங்கள் அறிவைச் சோதிக்க விரும்புகிறேன்" என்று கூறி இரு காகிதத் துண்டுகளைக் கொடுத்தார். "இவற்றைப் பூர்த்தி செய்து வாருங்கள்" என்று கூறினர்.

ஒரு சீடர் காகித நடுவில் ஒரு சிறு வெண் புள்ளியிட்டு, மீதிப் பாகத்தைக் கரு நிறத்தால் நிரப்பி விட்டார். மற்றவரோ, காகித நடுவில் கரும்புள்ளி சிறியதாக அமைத்து, மீதம் வெண்ணிறம் பூசி யிருந்தார்.

சாமியார் முதல்வரைப் பார்த்து, "இதென்ன?" என்று கேட்டார். "சுவாமி, தேவரீரிடம் நான் கற்றது சிறு வெண் புள்ளி அளவே! இன்னும் கற்க வேண்டியது எவ்வளவோ உள்ளது" என்று அடக்கமாய்ச் சொன்னர். மற்றவரோ, செருக்குடன் "நான் எல்லாம் அறிந்திருக்கிறேன். உங்களிடம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது எதுவுமிருந்தால் அது இந்தச் சிறு கரும்புள்ளி அளவே" என்று அனாயாசமாய்ப் பதிலிறுத்தார்.

"காகிதங்கள் கைமாறி விட்டன" என்று நிதானமாய்ச் சொன்னர் சாமியார்.

சேநாவி. பாரதி

சற்று அழுத்திவிட்டால் வாய் திறந்து மூடும் ஸ்நாப் டிராகன் மலர்கள், தாம்பாளம் போல் பெரிது பெரிதாகப் பல நிறங்களில் பூத்திருந்த தாலியாக்கள் ஆகியவற்றுக்கு அப்பால் மஞ்சள் பாப்பி செடிகள் தங்கத்தாலான சிறு மதுக் கிண்ணங்கள்போல் காட்சி அளித்தன. ஆனல் இவை இலேசானதால் பூங்காற்றில் மெல்ல அசைந்தன. "காகிதப்பூ போன்றிருந்தாலும் எத்தனை அழகு!" என்ருள் மீனு. "அதோ சிவப்பு நிறத்திலும் இருக்கின்றன!"

"அழகாயிருப்பவை பல ஆபத்தானவையும் கூட" என்ருன் ரங்கன். "இந்தப் பாப்பியிலிருந்துதான் போதைப் பொருளான ஓபியம் எடுக்கிருர்கள். தெரியுமில்லையா? அதோ ஃபாக்ஸ் க்ளவ் மலர்களைப் பார்! லிட்டில் ஃபோக்ஸ் க்ளவ் (Little Folk's glove) என்பதுதான் ஃபாக்ஸ் க்ளவ் (Fox's glove) என்று மருவிவிட்டதாம். சின்னச் சின்ன வனதேவதைகள் அணியும் கையுறைகள் போலத்தானே அவை தோன்றுகின்றன. மனேரம்யமாய் இல்லையா காண்பதற்கு? ஆனல் அதிலிருந்துதான் டிஜிடாலிஸ் என்கிற விஷம் இறக்குகிருர்கள். இவையே சிறிய அளவில் மருந்துப் பொருளாகவும் பயன்படுகின்றன."

"ஆச்சரியம்தான்" என்ற அம்புஜம், "ரங்கா! குழந்தைகள் என்ன பண்ணுகிருர்கள், பார்!" என்ருள்.

குதிரையை விட்டு இறங்கி வந்த அவர்கள் சற்று முன்னல்தான் அம் மூவருக்கும் 'டாட்டா' சொல்லிவிட்டு, எழில் மயமான தாமரைக் குளத்தைத் தாண்டி அப்பால் ஊஞ்சலும் சறுக்கு மரமும் இருந்த பசும்புல் வெளிக்குச் சென்றிருந்தார்கள். ரங்கன் காமிராவைத் தன் முகத்துக்கு எதிரே உயர்த்திப் பார்த்தான். "சமர்த்தாக விளையாடுகிருர்கள் மாமி! கவலைப்பட வேண்டாம்" என்ருன். சட்டென்று அவனுக்கு இன்னெரு விஷயமும் காமிராவில் புலனுயிற்று.

நேற்றையதினம் அனுசூயாவின் காமிராவை உடைத்துப் போட்டு அவள் கோபத்தையும் வருத்தத்தையும் சம்பாதித்துக் கொண்டிருந்த ஹிப்பி அமிர்தலிங்கம், இப்பொழுது கணப்பொழுதில் அவளுக்குச் சிநேகமாகி அவளுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். நடந்து போனதை மறப்பது குழந்தைகளுக்குச் சிரமமில்லையே! அவன் எப்போது அந்தப் பூங்காவுக்குள் நுழைந்தானே தெரியாது; இப்போது அனுவுக்கு ஊஞ்சல் ஆட்டி உதவியது நன்ருகத் தெரிந்தது.

இதை மற்ற இருவருக்கும் உணர்த்திய ரங்கன் தொடர்ந்தான்: "அவனை அவள் ஃபோட்டோ எடுத்தாள் என்று கோபித்துக் கொண்டுதானே அவள் காமிராவை உடைத்தெறிந்தான்? இப்போ டெலி லென்ஸ் பொருத்திய இந்தக் காமிராவால் அவன் அறியாமலேயே அவனைப் படமெடுக்கிறேன்! என்ன செய்வான்? நீங்கள் யாரும் அவனிடம் விஷயத்தைச் சொல்லாதீர்கள். ரகசியமாகவே இருக்கட்டும். 'என்லார்ஜ்மெண்ட்' போட்டு அவனுக்குக் காட்டித் திகைக்க வைக்கப் போகிறேன்!"

ரங்கன் காமிராவை 'ஃபோக்கஸ்' செய்து 'டைம் அட்ஜஸ்ட்' பண்ணி 'கிளிக்' பண்ணினன். சில வினடிகளுக்குப் பிறகு அமிர்தலிங்கம் தன் முகம் நன்ருகத் தெரிவதுபோல் சற்று நகர்ந்ததும் மற்றெரு கிளிக். ஐந்து நிமிஷங்களுக்குள் பத்துப் பன்னிரண்டு படங்கள் எடுத்து விட்டான் ரங்கன்.

'ஒன்றிரண்டு படங்கள் போதாவா? அந்த ஹிப்பியைப் போய் எதற்கு இத்தனை படங்கள் எடுக்க வேண்டும்?' என்று எண்ணிக் கொண்டாள் மீனு.

(தொடரும்)

ஸைக்கோ ஸாரநாதன்

கி.ராஜேந்திரன்

27. இந்தப் பூனையும் பாலைக் குடிக்குமா!

திண்டுக்கல்லில் 'பரமகுரு எண்டர் பிரைஸஸ்' ரொம்பப் பிரபலம். பரமசிவமும் குருசாமியும் அந்நிறுவனத்தின் பாகஸ்தர்கள். வருஷத்தில் ஏழெட்டு லட்சம் ரூபாய் வரை பணம் புரளுகிற பெரிய கம்பெனியாக வளர்ந்து விட்டது. ஆனாலும், வரிகளெல்லாம் கொடுத்தது போக லாபம் என்று இருவரும் பங்கு பிரித்துக்கொள்வது 'டர்ன் ஓவ'ரோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் சொற்பம் தான். எனினும் மோட்டார் சைக்கிள் முதல் பற்பசை வரை பல பொருள்களுக்கு ஏஜென்ஸி எடுத்துப் பரமசிவமும் குருசாமியும் ஊக்கத்துடன் வியாபாரம் செய்தார்கள். பரமசிவத்துக்குக் குருசாமியை விடப் பத்துப் பதினைந்து வயது அதிகம். இவருக்குச் சுமார் நாற்பது என்றால் அவருக்கு ஐம்பத்தைந்தோ ஆறோ இருக்கும்.

கொஞ்ச நாட்களாகப் பெரியவருக்குக் குருசாமியிடம் நம்பிக்கை குறைந்து விட்டது. வியாபாரம் பெருகியதும் குருசாமி 'தாம் தூம்' என்று செலவு செய்ய ஆரம்பித்திருந்தான். டின்னர், காக்டெய்ல் பார்ட்டி என்றெல்லாம் பணத்தை வாரி விட்டான். பரமசிவம் நயமாகச் சொல்லிப் பார்த்தார். சின்னவன் சிரித்தான். ''உங்களுக்கு மாடர்ன் பிஸினஸ் மெதட்ஸ் தெரியலை. குண்டுச் சட்டியில் குதிரை ஓட்டிக்கிட்டிருந்த காலம் மலை ஏறிடுச்சு. நான் என்ன தண்டச்சோறு போடுகிறேன்? பிஸினஸ் டின்னர்தான் அவ்வளவும். சாப்பிட்டுக்கிட்டே வியாபாரத்தை அபிவிருத்தி பண்ணறது பற்றித்தானே பேசறோம்?''

''அது சரி, நாலு நாட்கள் முன்னாடி ஒரு கேஸ் பீர் வாங்கியிருக்கியே, அதுவும் வியாபார நோக்கில்தானா?''

''பின்னே? நாம் ஏஜென்ஸி எடுத்திருக்கிற கம்பெனிக்காரங்க பம்பாயிலே யிருந்தும் கல்கத்தாவிலே யிருந்தும் வர்றாங்க. அவங்களுக்குக் கோலி சோடா ஒடைச்சுத் தரச் சொல்றீங்களா? அதிலேருந்து விடுபட்டு வர காஸ் மாதிரி நம்ம வியாபாரமும் புஸ்ஸுன்னு போயிடும். அவங்களோடே நாம பண்ணிக்கிட்ட 'காண்ட்ராக்ட்' முடியற சமயம் வேறே நெருங்கிக்கிட்டிருக்கு.''

பரமசிவத்துக்கு இதில் நியாயம் இருப்பதாகப் படவில்லை. வியாபாரம் செழிக்க நம்பிக்கையும் நாணயமும் தான் முக்கியம் என்ற கொள்கையைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தவர் அவர். இப்போது நாணயம் குருசாமியை விட்டுப் போய்விட்டது. இரண்டு டின்னர் கொடுத்து விட்டு ஆயிரம் ரூபாய் கம்பெனிக் கணக்கில் எழுதினான் அவன். அவருக்குத் தெரியும், குறைந்தது ஐந்நூறாவது அவன் பாக்கெட்டில் போட்டுக் கொண்டிருப்பான் என்று. ஒரு கேஸ் பீரோ, அரை கேஸ் விஸ்கியோ வாங்கினால் ஒரு வேளைக்கு வரும் விருந்தினர் அத்தனையையும் குடித்துத் தீர்த்து விடுவது சாத்தியமில்லை. பாக்கி குருசாமி வீட்டில் ஃப்ரிஜ்ஜில் அடைக்கலம் புகுந்து அடுத்த பத்து இருபது நாட்களுக்கு இவனுக்கும் இவனது ஆப்த நண்பர்களுக்கும் கண்டு வருகிறது என்பது பரமசிவத்துக்கு நன்றாகப் புரிந்தது.

பழகின தோஷத்தால் பெரியவருக்குச் சட்டென்று துண்டித்துக் கொண்டு போய்விடவும் பிடிக்கவில்லை 'திருந்த மாட்டாளு' என்று ஏங்கினுர்; பிரார்த்திக்கவும் செய்தார்.

ஒரு நாள் மளிகைக் கடைச் செட்டியார் வந்திருந்தபோது ''இரண்டாயிரத்துச் சொச்சம் பாக்கி நிற்கிறதே, கவனிக்கப்படாதா?'' என்று கேட்டு வைத்தார் பரமசிவம்.

''செக்குப் போட்டு அனுப்பி இரண்டு வாரம் ஆச்சுங்களே'' என்ருர் செட்டியார். ''அப்புறம் தம்பிக்கு ஃபோன் பண்ணி வந்து சேர்ந்துதான்னு கூடக் கேட்டுக்கிட்டேனே!''

''அப்படியாளு சரி. நான் பழைய ஞாபகத்திலே சொல்றேன் போலிருக்கு'' என்று சட்டெனப் பேச்சைத் திசை திருப்பி விட்டார் பரமசிவம். செட்டியார் எதிரே அவர் குருசாமியை விட்டுக் கொடுக்க விரும்பவில்லை. அவர் போன பிறகு பரமசிவம் கணக்குப் பேரேட்டையும் பாங்கு பாஸ் புத்தகம், சலான் புத்தகம் முதலானவற்றையும் ஆராய்ந்தார். குறிப்பிட்ட அந்தத் தொகை வரவு வைக்கப்படவில்லை.

கம்பெனிக்கு எந்த பாங்கில் கணக்கு உண்டோ அதே பாங்கில் குருசாமிக்கும் பரமசிவத்துக்கும் தனித் தனி, தனி நபர் கணக்குகளும் இருந்தன. பாங்க் மானேஜருக்குப் பரமசிவத்தி

னிடம் ரொம்ப மதிப்பு. அதனால் அவர் கம்பெனி பெயரில் வந்த சில செக்குகளைக் குருசாமி தனது சொந்தக் கணக்கில் போட்டுக் கொண்டான் என்ற அளவுக்குத் தகவல் சொன்னார். ஆனால் எத்தனை செக்குகள், எந்தெந்த நாட்களில் இப்படி அவன் கணக்கில் போயிருக்கின்றன என்ற புள்ளி விவரங்களை அவர் தரத் தயாராயில்லை; அது நம்பிக்கைத் துரோகம் என்பதால்.

பரமசிவம் அந்த விவரங்களை அறியத் துடிப்பாகவும் இல்லை. குருசாமி ஏதேதோ தீய பழக்கங்களுக்கு அடிமையாகி விட்டான். அதனால் அவனுக்குக் கம்பெனியிலிருந்து தர்ம நியாயமாகக் கிடைக்கும் தொகை போதவில்லை. தில்லுமுல்லுகளில் பெரிய அளவில் இறங்கி விட்டான். இவ்வளவு புரிந்ததே, போதாதா?

கம்பெனி சார்பில் பாகஸ்தர்களில் யாரேனும் ஒருவர் கையெழுத்துப் போட்டால் போதும் என்ற ஒப்பந்தம் நடைமுறையிலிருந்தது. ''அகௌண்ட் பேயி'' என்று போடாமல் விடப்பட்ட செக்கின் பின்புறம் ''பணத்தைக் குருசாமியிடம் கொடுக்கவும்'' என்று எழுதிக் குருசாமியே கம்பெனி சார்பில் கையெழுத்திட்டுத் தன் கணக்கில் கட்டிக் கொண்டான், அல்லது ரூபாயாகவும் வாங்கிச் சென்றான். பாங்கைப் பொறுத்தவரை இதில் சட்டப்படி ஏதும் தவறில்லை. ஏமாந்து போனவர் பரமசிவம்தான்!

அவர் ரொம்ப வருத்தப்பட்டது பணம் நஷ்டமாயிற்றே என்பதற்காக அல்ல; குருசாமி இப்படியாகி விட்டானே என்றுதான். சொந்தச் சகோதரன் போல் பழகிவிட்டிருந்த அவனை அவர் வற்புறுத்திக் கொடைக்கானலுக்கு அழைத்துப் போனார். 'ஹெவன்லி லாட்'ஜில் தங்கிப் புத்திமதி சொன்னார். அவன் தான் தனியே பிய்த்துக் கொண்டு போகத் தயார் என்றான். கம்பெனியைத் துண்டாடவா அவனை இங்கு அவர் அழைத்து வந்தார்? அன்பாக அறிவுரைகள் வழங்கினார். ''உனக்கு என்ன நேர்ந்தது? என்ன சங்கடத்தில் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறாய்? என்னிடம் சொல்லு; அண்ணனாக எண்ணிக்கொள்'' என்றார் பரமசிவம். குருசாமிக்கு 'போர்' அடித்தது.

அவனுடைய அலுப்பையும் சலிப்பையும் நீக்கத்தானே என்னவோ அன்று மாலை சந்திராவை அவர்கள் சந்திக்க நேர்ந்தது. ஒரே ஒரு மாலை நேர அனுபவம்தான். ஆனால் அந்தச் சிறு பொழுதுக்குள் என்னவெல்லாம் நடந்து விட்டன!

சுமார் ஐந்தரை மணிக்குப் பரமகுரு நிறுவனத்தின் பாகஸ்தர்கள் இருவரும் ஒரு படகை எடுத்துக் கொண்டு ஏரியில் மிதந்து சென்றார்கள். அந்த உல்லாச வேளையிலும் பரமசிவத்துக்குக் கம்பெனியின் நினைவுதான்; குருசாமி திருந்த வேண்டுமே என்ற கவலைதான். அந்த எண்ணத்தில் அவர் பேசிக் கொண்டே போனார். துடுப்புப் போட்ட குருசாமி எதையும் காதில் வாங்கிக் கொள்ளவே யில்லை. அவர் உபதேசம் பண்ணப் பண்ணக் கையிலிருந்த துடுப்பாலேயே அவர் மண்டையில் ஒரு போடு போட்டால் என்ன என்றுகூட எண்ணினான். அந்தத்தருணத்தில் ஏரியின் எல்லையில் கலகலப்பான பேச்சும் சிரிப்பும் அமர்க்களப்பட்டதானது அவன் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. அவன் கண்கள் கரையோரச் சாலையில் ஆர்ப்பாட்டம் செய்து கொண்டிருந்த என். ஸி. ஸி. பெண்கள் கோஷ்டியை வட்டமிட்டுச் சுழன்றன. படகை அவன் கரையை நோக்கிச் செலுத்தலானான்.

கண்ணாடித் திரையைப் பார்வை ஊடுருவுவது போல் அவன் மனத்தைச் சுலபமாகப் படித்து விட்டார் பரமசிவம். 'அந்தப் பெண்களிடம் ஏதாவது வம்பு வளர்க்க முடியுமா என்று சோதிக்கத்தான் செல்கிறான் இவன். சே! அவர்களும் இவனுக்குச் சளைத்தவர்களாகத் தோன்றவில்லையே! ஈடு கொடுக்கக்கூடியவர்களாகத்தான் தென்பட்டார்கள்!'

அவருக்கு இக்காலத்திய அல்ட்ரா மாடர்ன் கல்லூரி மாணவிகளிடம் அவ்வளவாக மதிப்புக் கிடையாது. தங்கமான பெண்கள் எவ்வளவோ பேர் இருக்கத்தான் செய்தார்கள். ஆனால் அடக்கத்தை அடிமைத்தனத்தோடு குழப்பிக் கொண்டு அநேகர் தவறிழைக்கிறார்கள் என்று அவர் கருதினார். பாரத நாட்டையே ஒரு பெண் ஆளும்போது பெண்களுக்குப் போதிய சுதந்திரம் தர யாரேனும் தயங்குவார்களா? ஆனால் அந்தச் சுதந்திரம் பல தருணங்களில் துஷ்பிரயோகம் செய்யப் படுகிறது என்று அவர் கருதினார். ஆடை அணி அலங்காரங்களில் மட்டுமல்ல; பெரிய நகரங்களில் சாலையில் ஒருவன் தனியே காரிலோ, மோட்டார் சைக்கிளிலோ சென்றால், இன்றையக் கல்லூரிப் பெண்கள் கொஞ்சம் கூடக் கூச்சமின்றி அவனைத் துணிந்து லிஃப்ட் கேட்குமளவுக்கு அடக்கம் இழந்து விட்டார்கள். இவன்தான் யாராவது தன்னை ஒரு பெண்ணுடன் சேர்த்துப் பார்த்துவிட்டு ஏதாவது கதை கட்டி விடப் போகிறார்களோ என்று பயந்து நிற்காமல் ஓட்டிச் செல்ல வேண்டியவனாயிருக்கிறான்! அப்படிப் போகிறவனை 'ஸ்குவேர்' என்றும் கோழை என்றும் இவர்கள் கேலி செய்தார்கள். சுதந்திரமென்பது அடக்கமின்மை அல்ல என்று இவர்களுக்கு யார் எடுத்துச் சொல்வது? தமது வயது காரணமாகவோ அல்லது பெண் குலத்திடம் உண்மையான அக்கறை கொண்டிருந்ததாலோ எவ்வாறாயினும் சரி, பரமசிவத்துடைய அபிப்பிராயம் இதுவாகத்தான் இருந்தது. அதுவும் இன்றைக்கு அவர் இந்த என். ஸி. ஸி. பெண்களைப் பார்த்து விட்டுத் தலையில் அடித்துக் கொள்ளப் போனவர் ரொம்பப் பிரயத்தனப்பட்டுத் தம்மைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டார்.

"ஏற்கெனவே அடக்கத்துக்கு டாட்டா சொல்லியாச்சு; இன்னும் ராணுவ உடையோடு நடையும் பயின்று துப்பாக்கியும் பிடிச்சாச்சுன்னா அப்புறம் சுட்டுப் போட்டாக் கூடப் பெண்மைக் குணம் எதுவும் எட்டிப் பார்க்காதே! பெரியவங்க வகுத்த நாலு வகை லட்சணங்களுக்கும் முழுக்குப் போட்டாச்சு!" என்று இவர் குருசாமியிடம் கூறிக் கொண்டிருக்கும் போதே படகு கரையை மிகவும் நெருங்கி விட்டது.

"தாத்தா! என்னையும் படகில் ஏற்றிக்கிடறீங்களா?" என்று சாலைப் புறமிருந்து கேட்ட குரல் அவரைத் திடுக்கிட வைத்தது. முகம் சிவக்க நிமிர்ந்து பார்த்தார் பரமசிவம்.

கரையிலிருந்த ஏழெட்டுப் பெண்களில் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் செழிப்பான தோற்றமுடைய ஒருத்திதான் எல்லாருக்கும் முன்னால் நின்று அவரை அந்தக் கேள்வியும் கேட்டிருக்கிறாள்! தமக்குக் கொஞ்சம் தலை நரைத்து விட்டது என்னவோ உண்மைதான்; ஆயினும் இவ்வளவு பெரிய பெண், மொழுமொழுவென்று ஐந்தரை அடி உயரம் வளர்ந்து விட்டிருப்பவள், தன்னைத் தாத்தா என்று அழைக்கும் அளவுக்குத் தனக்கு வயதாகி விட்டதா? பரமசிவத்தை அவமானம் பிடுங்கித் தின்றது. பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு அவர் கோபத்தை விழுங்க முயன்றார்.

இதற்கிடையில் குருசாமி அட்டகாச மாகச் சிரிக்க ஆரம்பித்து விட்டான். படகைக் கொக்கி போட்டது போல் கரைப் பக்கம் இழுத்துக் கொள்ளவும், நிலத்தைக் குத்திப் படகை நீரில் தள் ளிக்கொள்ளவும் ஒவ்வொரு படகிலும் ஓர் ஆயுதம் உண்டு. அதைப் பயன் படுத்திப் படகைக் கரையில் முட்டிக் கொண்டு நிற்கச் செய்தான் சின்னவன். பக்கத்தில் நின்றவளைப் பார்த்துச் சொன்னான்: ''இந்தப் படகு இரண்டு பேர் ஏறத்தான் ஏற்பட்டது. பேத்திக் குத் தாத்தா மடியில் உட்கார ஆசைன்னா தாத்தாவுக்கு ஆட்சேபணை இல்லே!''

உடனிருந்த தோழிகள் அவளை 'ஹோ ஹோஹோ' என்று ஒரேயடியாக 'வாரி' விட்டார்கள். முதலில் துடுக்காகப் பேசி யவளுக்குக் குருசாமி விட்ட சவாலை ஏற் பதா வேண்டாமா என்ற தர்மசங்கட மான ஒரு நிலை ஏற்பட்டுப் போயிற்று.

''ஏம்மா குழந்தை பயமா இருக்கா?'' என்றான் குருசாமி.

'ஹோ! ஹோ!' என்ற ஏளனக் கூக் குரல் மறுபடியும் அவள் சிநேகிதிகளிட மிருந்து கிளம்பியது. அவளால் இதைப் பொறுக்க முடியவில்லை. ''தாத்தா பக்கத்தில் இருக்கிறப்போ எனக்கென்ன பயம்?'' என்று கேட்டபடி படகில் இறங்கி விட்டாள். குருசாமி வேண்டு மென்றே அச்சமயத்தில், கொக்கி போட்டது போல் படகைக் கரை யோடு இழுத்துப் பிடித்திருந்த கூரிய ஆயுதத்தை உள்ளுக்கு இழுத்துக்கொள் ளவே, படகு ஒரேயடியாக அசைந்தாட அவள் பரமசிவத்தைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டாள், தான் தண் ணீரில் விழுந்து விடாதிருக்க.

ஏற்கெனவே வெலவெலத்துப் போயிருந்த பரமசிவம் மேலும் தவித் துப் போனார். தாலி கட்டிய மனைவி யைத் தவிர அவர் இத்தனை ஆண்டு களில் வேறு ஒரு பெண்ணைத் தவறிக்கூடத் தொட நேர்ந்ததில்லை. சமீப காலமாக அவர் தம் மனைவியைக் கூட அதிகமாக நெருங்கியதில்லை. இப் போது இந்தத் திடீர் ஸ்பரிசத்தினால் இன்பமயமான உணர்ச்சி அலைகள் உடல் முழுதும் ஜிவ்வென்று பாய்ந்தன. அதே சமயம் சொல்லி முடியாத கூச்ச மும் அருவருப்பும் அடைந்தார். அந் தப் பெண்ணோ அவர் சற்று வயதான வர் என்பதால் ரொம்பச் சுவாதீனமாக நடந்து கொள்வது போல் காட்டிக் கொண்டு அவருக்குப் பக்கத்தில் இடித்த மாதிரி உட்கார்ந்து ''ஒகே! போக லாம்!'' என்றாள்.

மற்றொரு படகில் இருந்தபடி இதை யெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டிருந்த போட் கிளப்பைச் சேர்ந்த ஒரு படகுக் காரன் கூறினான்: ''நீங்க செய்யறது நியாயம் இல்லீங்க. ஒவ்வொரு படகி லும் எத்தனை பேர் ஏறாங்கன்னு பார்த் துத் துறையிலே பணம் வசூல் பண்ண றாங்க. அங்கே இரண்டு பேருக்குக் காசு கொடுத்துட்டு இங்கே வந்து மூணாவது நபரை ஏற்றிக்கிடலாமுங்களா?''

பரமசிவத்துக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. 'இந்தப் பெண் என்னைக் கேலி செய்ததோடு என் பக் கத்தில் உட்கார்ந்து அவமானப்படுத்து வது பற்றிய நியாய அநியாயம் இவன் கண்ணுக்குத் தென்படவில்லை; ஒரு ரூபாய் பணத்துக்காகப் புலம்புகிறான்!' என்று நினைத்தார். கூடவே, 'அவன் கடமையை அவன் செய்கிறான்; இதற்கு அதிகமாகப் பேச அவனுக்கு அதிகாரம் ஏது?' என்ற எண்ணமும் எழுந்தது.

அந்தப் பெண் தன் நெஞ்சின் வலது புறம் இருந்த பாக்கெட்டிலிருந்து ஐந் தாறு நூறு ரூபாய் நோட்டுக்களை எடுத்து இடது புறம் இருந்த பாக்கெட் டில் போட்டுக் கொண்டாள். ''நான் நினைத்தால் இந்தப் போட் கிளப்பையே விலைக்கு வாங்கி விடுவேன்; இவன் பிச் சைக் காசு நூறு பைசாவுக்குக் கண்ணீர் விடறான்'' என்று கூறிச் சிரித்தாள்.

பரமசிவத்துக்கு ஆத்திரமே மூண்டு விட்டது. பணத் திமிர் எத்தனையோ பேரிடம் இருந்து அவர் கண்டதுண்டு. ஆனால் அது இத்தனை அசிங்கமான முறையில் வெளிப்பட்டு அவர் இது வரையில் பார்த்ததில்லை. குருசாமியோ அவள் கூற்றை ரொம்பவும் ரசித்தான் என்பது தெரிந்தது. ''போட்டீங்களே ஒரு போடு!'' என்று பலமாகத் தலை யாட்டி அவளை ஆமோதித்து விட்டு விசையுடன் துடுப்பு வலித்தான்.

போட் கிளப்பைச் சேர்ந்த படகுக் காரனும் அதிகமாக ஏதும் வம்பு வளர்க் காமல் போய்விட்டான்.

கரையில் இருந்த என். ஸி. ஸி. பெண்களின் கண்களில் அந்தப் பக்கம் வந்த இரண்டு மூன்று குதிரைக் காரர்கள் தட்டுப்பட்டு விட்டார்கள். அவ்வளவுதான்; தங்களில் யார் யார் முதலில் குதிரை சவாரி செய்வது என்று போட்டியிட ஆரம்பித்தனர். வென்ற மூவர் குதிரைகள்மீது ஆரோகணித்ததும் அம்மூவரில் யார் குதிரையை வேகமாகச் செலுத்த முடியும் என்பதில் மீண்டும் போட்டி ஏற்பட்டது. சாலையிலிருந்த காக்கி உடையினர் சத்தம் போட்டு ஆர்ப்பாட்டம் செய்யக் குதிரைகள் ஓட்டம் எடுத்தன. பரமசிவம் குதிரை

சவாரி செய்யும் மூன்று பெண்களையும் நோக்கினர். அதற்கு முன்னல் அவர்கள் குதிரை ஏற்றம் பழகியவர்கள் அல்ல என்பது பார்த்த மாத்திரத்தில் தெரிந்தது. அக்கலையை நன்கு பயின்றதால் ஏற்படும் லாகவமோ ஒயிலோ நளினமோ ஏதுமில்லாமல் அவர்கள் 'திங்கு திங்கு' என்று எழும்பி விழுந்தபடி சென்ருர்கள். 'கண்ணுருவி' என்று அவர் வாய் முணுமுணுத்தது. பெண் இனத்தின் மீதே அவருக்குக் கட்டுக்கடங்காத கோபம் பெருகியது.

இதற்குள் குருசாமி படகைச் செலுத்திக் கொண்டு ரொம்ப தூரம் வந்து விட்டான். அவனுக்கு இந்தப் பெண்ணை எதிரே வைத்துக் கொண்டு படகைச் செலுத்துவது ஒரு கிளுகிளுப்பை அளித்தது என்பதைப் பரமசிவம் அவன் முகத்தைப் பார்த்தே நன்ருக உணர்ந்துகொண்டார். இவளையும் இவளுடைய தோழிகளையும் போலவும் இவர்களை விடக்கூட மோசமாகவும் சில பெண்கள் நடந்து கொள்வதால் தானே ரொம்ப ரொம்ப யோக்கியமாக இருந்த குருசாமி போன்றவர்கள் கூடக் கெட்டு அலேகிருர்கள் என்று எண்ணினர். ஓர் ஆவேசமே ஏற்பட்டு அவருக்கு நெஞ்சை அடைத்தது. கரங்கள் நடுங்கின.

''கொடைக்கானலில் எத்தனை நாட்கள் காம்ப் சந்திரா?'' என்று குருசாமி கேட்டான். அவள் சிநேகிதிகள் அவளைப் பெயர் சொல்லி அழைத்ததை அவன் கேட்டுக் கவனத்தில் வைத்திருந்தான்.

''ஒரு வாரம்'' என்ருள் சந்திரா. ''வந்து ரெண்டு நாள் ஆச்சு. ஓய்வே கிடைக்கலே. டிரில்; மார்ச், ரைப்பிள் ப்ராக்டீஸுன்னு மாற்றி மாற்றி உசிரை வாங்கிக்கிட்டிருக்காங்க.''

''ஓகோ! அதனுல்தான் இன்னைக்குக் கொஞ்சம் ஓய்வு கிடைச்சதும் உற்சாகம் கரை புரண்டு ஓடுதாக்கும்?''

''ஆமாம்; எங்களுக்கு வந்து வாய்ச்சிருக்கிற கமாண்டண்ட் ரொம்பக் கரூர் பேர்வழி. வதக்கி எடுத்துப்புடுவான். ஆஃப் டைம் கிடைச்சதும் ஒரே குஷி எங்களுக்கு. தலைகால் புரியலே.''

''ஆனந்தகிரிக்குப் பக்கத்தில் தான் காம்ப் போட்டிருக்கீங்க போலிருக்கே? அங்கிருந்து பார்த்தால் பெருமாள் மலை நல்லாத் தெரியும். அதன் உச்சிக்கு 'ஹைக்கிங்' போயிட்டு வாங்க. ஐம்பது பேர் கிளம்பினீங்கன்னு ஒருத்தர் உச்சியை அடைந்தால் பெரிய காரியம்.''

''போதும், போதும்! இப்போ எங்க ஆஃபீஸர் எங்களைப் பிராணனை வாங்கறதையே சமாளிக்க முடியலே.''

பரமசிவம் குறுக்கிட்டார். ''சரிதான்! எல்லைப் பாதுகாப்புக்கு அனுப்பிச்சால் பன்னிரண்டாயிரம் அடி உயரமுள்ள இமயமலைச் சிகரங்களில் ஏறணுமே! பெருமாள் மலைக்கே பயந்தால் எப்படி? மட்டக் குதிரை ஓட்டத்திலேயும் தாத்தாவுக்குப் பக்கத்தில் வெட்கப்படாமல் உட்காருவதிலேயும் வீரத்தைக் காட்டினுல் போதுமா?''

சந்திராவுக்காகக் குருசாமி பதில் சொன்னன்: ''எல்லைக்கு அனுப்பிப் பார்க்கட்டுமே! சீனக்காரன் பொம்பளைங்களைப் பார்த்ததுமே பல்லை இளிச்சுத் துப்பாக்கியைத் தொங்கப் போட்டுடுவான்! அப்புறம் வெற்றி இவங்களுக்குத்தான்!''

சந்திரா ஒரேயடியாகச் சிரித்தாள். ''ரொம்ப ஃபன்னியா பேசறீங்க, ஸார்!'' என்ருள்.

''இதென்ன பிரமாதம்? உடம்பிலே கொஞ்சம் உஷ்ணம் ஏறிச்சுன்ன இதைவிட அபாரமான ஜோக்குகளெல்லாம் தோணும். ஆனல் இந்த மனுஷன் தான் இங்கே வந்ததிலிருந்து ஒரு சொட்டுத் தண்ணி உள்ளே செலுத்த விடாமல் குறுக்கே நிற்கிருர். கிக் இல்லாத கொடைக்கானல் சொத்தைக் கானல்தான் என்ருல் கேட்டால் தானே?''

சந்திரா பரமசிவத்தை முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தாள். ''தாத்தா! ரொம்பக் கண்டிப்புக் காட்டாதீங்க. அது உங்களுக்கே ஒருவேளை ஆபத்தாக முடிஞ்சாலும் ஆச்சரியப்படறதுக்கில்லே! என்னேட டாடிக்கு ஒருத்தன் இந்தமாதிரி தான் சும்மா சும்மா உபதேசம் பண்ணிக் கழுத்தறுத்தான். ஒரு நாளைக்கு அவன் வீட்டுக்கு வந்திருந்தபோது என் அப்பா, 'ஆப்பிள் ஜூஸ் சாப்பிடுங்க'ன்னு கொடுத்தார். அவ்வளவு தான்; மறுநாளே திரும்பி வந்துவிட்டான். 'பட்டணம் முழுதும் தேடி அலைஞ்சேன். நீ கொடுத்த மாதிரி ஆப்பிள் ஜூஸ் ஒரு இடத்திலும் கிடைக்கலைடா கொஞ்சம் தயவுபண்ணு' என்ருன்! 'லாகர்ன்னு கேட்டா கிடைக்கும்'னு என் அப்பா விளக்கின பிறகு தான் அவனுக்கு விஷயம் புரிஞ்சுது. புரிஞ்சு என்ன பண்ணறது? ருசி கண்ட பூனையாகி விட்டானே!''

இப்படிப் பேசிக் கொண்டே மிதந்ததில் நேரம் போனதே தெரியவில்லை, சந்திராவுக்கு. திடுதிப்பென்று இருட்டிக்கொண்டு வந்தது. ''அடடா ரொம்ப லேட் ஆயிடுச்சே! நான் காம்புக்குத் திரும்பணுமே. நேரம் தப்பிப் போனுல் பாட்டுக் கேட்கணுமே?''

என்றாள் சந்திரா. ''கரையோரமாக என்னை இறக்கி விட்டுடுங்க, ஓட்டம் பிடிக்கிறேன்!''

குருசாமி அவள் விருப்பத்துக்கு இசைந்து நடந்து கொண்டான். படகு கரை தட்டியதும், அவள் டாட்டா சொல்லிவிட்டுச் சாலையில் விரைந்து சென்று கண்ணுக்கு மறைந்தாள். ''நமக்கும் லாட்ஜ் இங்கேயிருந்து கிட்டம்தான். போகலாம்'' என்றான் குருசாமி.

''படகு?'' என்று கேட்டார் பரமசிவம்.

''போட் கிளப் ஆளுங்க யாராவது வந்து கொண்டு போய்க்கிடுவாங்க, இருள் கவிந்து வரும் சமயமாகிவிட்டால் தங்கள் தங்கள் வீடோ அல்லது ஹோட்டலோ இருக்கும் இடத்துக்குச் சமீபம் கரையோரமாகப் படகை விட்டுட்டுப் போறது இங்கே சகஜம் தான்'' என்று சொல்லி ஒரு மரத்தின் வேரோடு படகை இழுத்துக் கட்டினான் குருசாமி.

''நீ போ! நான் கொஞ்சநேரம் பொறுத்து வரேன்'' என்றார் பரமசிவம். ''எனக்கு மனசு சரியில்லே; இப்படியே இந்தப் பெஞ்சில் சற்று நேரம் உட்கார்ந்திருந்து விட்டு வரேன்.''

''ரொம்ப நேரம் தாமதிக்காதீங்க. பனி உங்களுக்கு ஒத்துக்காது'' என்று கூறிவிட்டுக் குருசாமி நகர்ந்தான். ஆளை விட்டால் போதும் என்றிருந்தது அவனுக்கு. லாட்ஜில் பெட்டிக்கடியில் திறக்கப்படாத விஸ்கி பாட்டில் ஒன்று முழுசாக இருந்ததானது அவன் நடையைத் துரிதப்படுத்தியது.

பரமசிவம் பெஞ்சில் கூனிக் குறுகி அமர்ந்தார். குருசாமி தம்மையும் கம்பெனியையும் ஏமாற்றியதோடு அல்லாமல் அது பற்றி அலட்சியமாகப் பேசியது அவருக்கு ரொம்ப மன வேதனையை அளித்திருந்தது. மேலும் அந்தப் பெண் சந்திரா வேறு இன்றைக்கென்று வந்து சேர்ந்தாள். குருசாமி எதிரே தம்மைக் கிண்டல் செய்ததோடு, அவன் பக்கமாகவே சேர்ந்து கொண்டு தம்மை இளக்காரமாகப் பேசி 'இறக்கி'னாள். 'சே! பெண்ணா அவள்! ராட்சசி! அழகி வேஷம் போட்டிருக்கும் சூர்ப்பனகை!'

தற்செயலாக அவர் பார்வை படகில் அவள் உட்கார்ந்திருந்த இடத்துக்குப் பக்கத்தில் விழுந்தது. மழுங்கிய ஒளிச் சூழலிலும் அங்கே ஏதோ பளபளக்கிறதே என்ன அது? எழுந்து வந்து அதைக் கையில் எடுத்துப் பார்த்தார். அவள் தலையில் அணியும் தொப்பி, உலோகத்தாலான என். ஸி. ஸி. சின்னத்துடன் காணப்பட்டது. கரையோரமாக நின்றபடியே மெல்ல விரல்களால் அந்தத் தொப்பியைத் தடவினார். 'அரக்கியானாலும் அழகிதான்' என்று அவர் உள்ளம் எடை போட்டது. 'குறு குறுப்பான கண்கள், விஷமப் புன்னகை, எடுப்பான தோற்றம். சீ! எப்படியெல்லாம் அவள் என்னை இன்று அவமானப்படுத்தி விட்டாள்! இப்போது மட்டும் அவள் என் கையில் அகப்பட்டால் .... ' அவர் விரல்கள் தலைப்பாகையைக் கசக்கின.

''தாத்தா! என்ன இப்படித் தனியாக நின்னுக்கிட்டிருக்கீங்க? லாட்ஜுக்குத் திரும்பலையா?'' என்ற குரல் கேட்டதும், தம் காதுகளையே நம்ப முடியாதவராகத் திரும்பினார் பரமசிவம். 'சந்தேகமே யில்லை! சந்திரா தான்! அந்தச் சூர்ப்பனகையேதான்!

'இதிகாச நாயகர்கள் இதிகாச காலத்தில் சூர்ப்பனகையிடம் ரொம்பக் கௌரவமாக நடந்து கொண்டார்கள். ஆனால் இந்த நாள் சூர்ப்பனகைகளை அப்படி யெல்லாம் இலேசாகத் தண்டித்து விட்டு விடக் கூடாது! ஆசையை மூட்டிவிட்டு அப்புறம் சாதுவாக மாறிக் கையை விரிப்பது எவ்வளவு விபரீதமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தும் என்பதை இவர்களுக்கு உணர்த்த வேண்டும்!' அல்ட்ரா மாடர்ன் அலங்காரிகள் அனைவருக்கும் ஏகப் பிரதிநிதியாகச் சந்திரா அவர் முன்னே நின்றாள் அப்போது. 'இவளுக்குப் பாடம் கற்பித்தால் அவர்கள் அத்தனை பேரையும் பழி வாங்கியதாகாதா? ''முடியுமா?'' என்று சவால் விட்டு ஏளனமாய் நோக்குபவர்களுக்கு ''முடியும்'' என்று நிரூபித்துக் காட்டி விட்டால்தான் அவர்கள் கொட்டம் அடங்கும்!'

''இதைத் தேடிக் கொண்டுதானே வந்தாய்?'' என்று தொப்பியைக் காட்டினார் பரமசிவம்.

''ஓ! அவசரத்தில் இதையும் மறந்து விட்டேனா?'' என்று கேட்டபடி கரத்தை நீட்டினாள் சந்திரா.

நீண்ட கரத்தைப் பற்றி இழுத்தார் பரமசிவம். எதிர்பாராத தாக்குதலில் அவள் திகைத்து வாய் திறந்து காற்றை உள்ளுக்கு இழுத்தாள். பிரிந்த உதடுகள் மீண்டும் மூடிக் கொள்வதற்குள் அவர் அவளை ஏரிக் கரையோரம் பசும் புல் தரையில் கிடத்திவிட்டார். ''ருத்திராட்ச பூனையே!'' என்று வைத அவள் வாய் மேலும் கூச்சலிடாதபடி பரமசிவத்தின் இடக் கரம் அழுத்திப் பொத்திக் கொண்டது. வலக் கரம் தனிமையையும் இருளையும் துணை கொண்டு திரிய ஆரம்பித்தது.

(தொடரும்)

கலைக்கோணாரதஷ்

கி.ராஜேந்திரன்

28, வெள்ளி அருவி

வன தேவதைகள் அம் மலைக்குப் பின்னால் இருந்து கொண்டு வெள்ளித் துகள்களைச் சொரிகிறார்களோ என்று அந்த அருவி கொட்டுவதைப் பார்த்தபோது எண்ணத் தோன்றியது. 'ஸில்வர் காஸ்கேட்' என்ற பெயர் ரொம்பப் பொருத்தம்தான். இயற்கை தன் எழிலையெல்லாம் காட்டிச் சிரிக்கும் அந்தச் சூழலின் அருகே சில ஆளுயர மண் பொம்மைகளையும் செயற்கையாக ஒரு பொங்குபுனலையும் வைத்து அசிங்கப்படுத்தி யிருந்தார்கள். உல்லாசப் பயணிகளுக்குச் சிற்சில சௌகரியங்களைச் செய்து கொடுப்பது நல்லதுதான். ஆனால் குபேர பட்டணத்தில் குடிசை எதற்கு? நீண்டு தழைத்து வளர்ந்துள்ள மயில் தோகைக்கு ரிப்பன் வைத்துக் கட்டி அழகுபடுத்தவா வேண்டும்?

இந்த இடத்துக்குப் பிக்நிக் வந்திருந்த பத்மநாபன்—நடராஜன் குடும்பங்கள் ரொம்ப உற்சாகமாக இருந்தன. ஒரு கொலையைப் பற்றிய சிக்கலைத் தீர்த்து விட்டதில் நடராஜனுக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி மற்றவர்களையும் தொத்திக் கொண்டிருந்தது. அவர்கள் நண்பன் அமிர்தலிங்கம் மட்டும் எதையோ பறிகொடுத்து விட்டாற்போல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டிருந்தான். ஹாப்பி ஹாலிடேயிலிருந்து அந்த ஹோட்டல் பஸ்ஸிலேயே வந்திருந்த வேறு சிலரும் ஆங்காங்கே அருவியிலிருந்து சற்றுத் தொலைவிலும் அல்லது' அதற்கு மிக அருகிலும் தனித்தனிக் குழுவாக அமர்ந்து அள்வளாவியபடியே தாங்கள் கொண்டு வந்திருந்த சிற்றுண்டியை ஒரு கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

மலைச் சாரலில் நெடிதுயர்ந்து வளர்ந்திருந்த யூகலிப்டஸ் மரம் ஒன்றைச் சுட்டிக் காட்டினார் நடராஜன். ''மீனா! உன்னால் ஊகிக்க முடியுமா, அதற்கு எத்தனை வயசு என்று?''

''அதன் பருமனையும் உயரத்தையும் பார்த்தால் நூறு, ஏன் இருநூறு வருஷங்கள்கூட இருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது'' என்றாள் மீனா.

''நூறு இருநூறு வயதான மரங்கள் உண்டு; ஆனால் இங்குள்ள யூகலிப்டஸ்களுக்கு அத்தனை வயதாகவில்லை மீனா. திரும்பிய பக்கமெல்லாம் யூகலிப்டஸ் மரங்கள் இருப்பதைப் பார்த்து நீ அவை இந்த மண்ணுக்கே சொந்தமானவை என்று நினைத்து விட்டாய்போலிருக்கிறது. உண்மையில் யூகலிப்டஸ் மரங்கள் இங்கு அயல்நாட்டிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டவைதாம். நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னால் தான் இந்த மண்ணுக்கு அறிமுகமாயின. அதனால் இங்கே உள்ள மிக மிக வயதான மரங்களுக்கே நூறு வயசுக்கு மேல் இராது! ஆனாலும் இப்போதுதான் அவை வாலிபப் பருவத்தை எட்டிக் கொண்டிருப்பதாகக் கருதலாம். ஆஸ்திரேலியாவில் முந்நூறு நானூறு அடி உயரம் வரை வளருமாம்! இங்கே அத்தனை

உயரம் வளர முடியாததற்குக் காரணம் வேர் கீழே ஊடுருவிப் போக மண் ஆழம் போதவில்லை; பாறை தடுக்கிறது.''

''அப்பா ! இன்னொரு விநோதத்தையும் சொல்லுங்கள், அதன் இலைகளைப் பற்றி'' என்று நினைவூட்டினான் ரங்கநாதன்.

''வெந்நீரில் சற்று நேரம் போட்டு வைத்திருந்து குளித்தால் சுற்றி அலைந்த அலுப்பெல்லாம் ஓடிப் போய்விடுகிறது'' என்றாள் அம்புஜம். ''அதைத்தானே சொல்கிறாய் ரங்கா ?''

'' இவன் குறிப்பிடுவது அதை இல்லே. 'யூகலிப்டஸ் மரங்களின் இலைகள் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசப் படுவதை நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீங்களா?' என்று கேட்கிறான். ஆஸ்திரேலியாவிலிருந்து இங்கே வந்த பிற்பாடு இந்த சீதோஷ்ண நிலைக்கு ஏற்ப இலைகளின் உருவமே மாறி விட்டிருக்கிறது! அதனால் இரண்டுவிதமான இலைகளுடன் யூகலிப்டஸ் மரங்களை இங்கே காணலாம் !''

''ப்ளம் செடிகூட மேனாடுகளிலிருந்து தருவிக்கப்பட்டு இங்கே பயிரானது தானே?'' என்று கேட்டார் பத்மநாபன்.

''ஆமாம், இந்தச் சீதோஷ்ண நிலை ஏறத்தாழ மேனாட்டுக் குளிர்ப் பிரதேசங்களுக்கு ஒத்ததாக இருப்பதால் அங்கிருந்து பலவிதமான பழமரங்களையும் மலர்ச் செடிகளையும் கொண்டு வந்து நட்டிருக்கிறான் வெள்ளைக்காரன்.''

'' நீங்க சொல்லலைன்னா நான் நம்பியே இருக்க மாட்டேன்'' என்றாள் அம்புஜம். ''உயரம் உயரமா விண்ணை

முட்டற மாதிரி வளர்ந்திருக்கிற இந்த மரங்கள் நம் நாட்டைச் சேர்ந்தவையில்லே என்றால் எப்படி நம்புவது? காலம் காலமா இங்கே இருந்தவைன்னுதான் தோணும்.''

'' தோற்றத்தாலே ஏற்படுகிற மயக்கம்அது. இமயமலையை எடுத்துக்கிடுங்க; உலகத்திலேயே பெரிய மலைச் சிகரங்கள் அங்கேதான் இருக்கு. ஆனால் நான் சொல்றேன், இமயமலை கொடைக்கானல் மலைக்குத் தம்பிதான்; அண்ணன் இல்லே !''

'' நிஜமாகவா!'' என்று முகவாயில் கை வைத்துக் கேட்டாள் அம்புஜம்.

'' ஆமாம்! இமய மலையில் அகப்படும் பாறைகளை விடக் கொடைக்கானல் மலையில் கிடைக்கும் பாறைகள் பழைமையானவை என்று விஞ்ஞானிகள் நிரூபிக்கிறாங்க !''

'' ஆச்சரியமாயிருக்கே! கொலை பண்ணினது யாருன்னு நீங்க நிரூபிச்சதுதான் பெரிய ஆச்சரியம்னு நினைச்சேன். இந்த மலையைப் பற்றி நீங்க சொல்றது அதையும் தூக்கி அடிக்கிறதா இருக்கு.''

''நான் எதையும் பிரமாதமா சாதிச்சுடலீங்க. சந்தர்ப்ப வசத்தால் இந்தக் கேஸ் சுலபமா முடிஞ்சு போச்சு; அவ்வளவுதான். அந்த நகைக் கடைக்காரர், தெருக் கூட்டற ஆறுமுகத்துக்கு நூறோ, இருநூறோ கொடுத்துட்டு இரண்டாயிரம் ரூபாய் பெறுமானம் உள்ள புரூச்சை அமுக்கியிருக்கலாம். ஆனால் அவர் நாணயஸ்தனாக இருந்தார்.

புருச்சைக் கொண்டு வந்து போலீஸ் ஸ்டேஷனில் ஒப்படைச்சுட்டார். அப்படி அவர் செய்திருக்கலேன்னு நான் என்னத்தைக் கண்டுபிடிச்சிருக்க முடியும்?''

''என்ன நடந்தது? விவரமாகத் தான் சொல்லுங்களேன்'' என்றுள் மீனு கதை கேட்கும் ஆர்வத்துடன்.

''ரங்கா! குழந்தைகள் பேரில் ஒரு கண் இருக்கட்டும். நான்பாட்டுக்கு வாயைத் திறந்துண்டு கதை கேட்டுண்டிருப்பேன். இதுகள்பாட்டுக்குப் போகக் கூடாத இடத்துக்குப் போய் வைக்கும்'' என்று முன்னெச்சரிக்கையாகச் சொல்லி விட்டு அம்புஜம் காதைத் தீட்டிக் கொண்டாள், நடராஜன் கூறுவதைக் கேட்க. பத்மநாபனும் சற்று நெருங்கி உட்கார்ந்தார்.

* * *

ஹாப்பி ஹாலிடேயிலிருந்து கிளம்பி டி. ஐ. ஜி. (ஸி. ஐ. டி.) நடராஜன் டவுனில்போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வந்து சேர்ந்தபோது இரவு மணி எட்டரைக்கு மேல் இருக்கும். பிரேதப் பரிசோதனை முடிந்து டாக்டர் 'ரிப்போர்ட்' எழுதிக் கொண்டிருந்தார். அந்த ஆசாமி நீரில் மூழ்கிச் சாகவில்லை என்றும், யாரோ அவனை மண்டையில் பலமாக அடித்திருக்கிறார்கள் என்றும் குத்துக் காயமும் இலேசாகப் பட்டிருப்பதாகவும் சொன்னார். அதன்பின் உடல் உருட்டித் தள்ளப்பட்டிருக்க வேண்டும். அப்படிப் புரட்டித் தள்ளுமுன்பாகவே உயிர் பிரிந்திருக்கலாம்; அல்லது அடி வாங்கியபோது மயங்கி விழுந்தவன் ஏரியில் தலையிலிருந்து இடுப்பு வரையில் முங்குமாறு தள்ளப்பட்ட பிறகு செத்துப் போயிருக்கலாம். எப்படியானாலும் இது விபத்து இல்லை; கொலைதான்.

அவர் கூற்றுக்கு வலுவளிப்பதுபோல் இன்ஸ்பெக்டர், அவ்விடத்திலேயே கரையோரமாகப் புல் தரையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கூரிய ஆயுதத்தைக் காட்டினார் டி. ஐ.ஜி.க்கு. படகைக் கரையோரமாகக் கொக்கி மாட்டினாற்போல் இழுத்துக் கொள்ளவும், கரையைவிட்டு அப்பால் தள்ளிக் கொள்ளவும் பயன்படும் ஆயுதம் அது. சுமார் நாலடி நீளமுள்ள கழியின் முனையில் கூர்மையான கொக்கி பொருத்தப்பட்டிருந்தது. இரத்தக் கறையும் தெரிந்தது.

இறந்து போனவரின் பர்ஸ்ஸில் 'விஸிட்டிங் கார்ட்' இருந்ததானது இன்னாரென்று அடையாளம் கண்டு கொள்ள உதவியது. அந்த விலாசத்தில் உறவினருக்குத் தகவல் தெரிவிக்கச் சொல்லிவிட்டுப் போட் கிளப்பைச் சேர்ந்த சிலரை விசாரித்தார் நடராஜன். அங்கு பணம் வசூல் செய்யும் நபர் பரமசிவத்தோடு ஒரு நண்பரும் படகில் ஏறிக் கொண்டது நினைவிருப்பதாகச் சொன்னான். அந்த நண்பர் கரையிலிருந்த என். ஸி. ஸி. பெண் ஒருத்தியுடன் வம்பு வளர்த்ததாயும் அவளைப் படகில் ஏற்றிக் கொண்டதாயும் படகோட்டி ஒருவன் கூறினான். அந்தப் பக்கமாக வேறொரு குடும்பத்துக்காகத் தன் படகைச் செலுத்திக் கொண்டு வந்தபோது இதைப் பார்த்ததாகவும், உரிய பணம் கட்டாமல் இடையில் ஒருவரைப் படகில் ஏற்றிக் கொள்வது தவறு என்று தான் சுட்டிக் காட்டியதாகவும், ஆனால் அவர்கள் தன் பேச்சை அலட்சியம் செய்ததாகவும் சொன்னான்.

போட் கிளப்பைச் சேர்ந்த இவ்விருவரும் கொடுத்த வாக்குமூலத்தின் அடிப்படையில் இன்ஸ்பெக்டர், கொடைக்கானலில் உள்ள பல லாட்ஜுகளுக்கும் என். ஸி. ஸி. காம்ப்புக்கும் போய் விசாரித்துக் கொண்டு வரப் போலீஸ்காரர்களை அனுப்பினார். பரமசிவம் என்பவரோடு சேர்ந்து வந்து அவருடன் ஒரே அறையில் தங்கியுள்ள நண்பரை ஹெவன்லி லாட்ஜில் கண்டு பிடிப்பது அவர்களுக்குக் கஷ்டமாக இருக்கவில்லை. அதேபோல் என்.ஸி.ஸி. காம்பில் விசாரித்தபோது போட் கிளப்புக்குப் போய் டிக்கெட் எடுக்காமல் வேறோரிடத்தில் படகேறி உல்லாசப் பவனி வந்த பெண்ணைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதும் போலீஸாருக்கு எளிதாகவே இருந்தது. சந்திராவையும் குருசாமியையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டார்கள். இருவரையும் தனித் தனியே விசாரித்தார்நடராஜன்.

''பணம் செலுத்தாமல் படகு ஏறியதற்காக என்னைக் கண்டிக்கப் போறீங்கன்னு நினைச்சுக்கிட்டு வந்தேன். மர்டர் கேஸுன்னு இங்கே வந்தப்புறம் தான் புரியுது'' என்று கூறிக் கண் கலங்கினாள் சந்திரா. பரமசிவத்தைத் தான் கிண்டல் செய்தது வாஸ்தவம் என்று ஒப்புக் கொண்டாள். ''குருசாமியின் போக்கும் தோழிகளின் தூண்டுதலும் அதற்கு அநுசரணையாக இருந்தன. ஆனால் மனப்பூர்வமாக அவருக்கு நான் ஒரு தீங்கும் நினைக்கவில்லை'' என்று கூறி அவள் அழுதாள். ''இருட்டிக் கொண்டு வருகிற சமயத்தில், 'நேரமாகிவிட்டதே, இப்படியே கரையோரமா என்னை இறக்கிவிட்டுடுங்க'ன்னு கேட்டுக்கிட்டேன். தரையில் கால் பாவியதும் காம்ப்பை நோக்கி

ஒட்டமும் நடையுமாகப் போனேன். பரமசிவத்திடம் தமாஷா பேசினதுக்கு மன்னிப்பாவது கேட்டிருக்கலாம். அவ சரத்தில் அதுவும் தோணலே. இப்போ அவர் செத்தே போயிட்டார்; என்னை எப்படி மன்னிப்பார்?'' — இவ்வாறு கேட்டுவிட்டுச் சந்திரா தொடர்ந்து விசும்பிக் கண்ணீர் உகுத்தாள்.

குருசாமி சந்திரா கூறிய நிகழ்ச்சி களையேதான் திரும்பவும் விவரித்தான். ''சந்திரா போன பிறகு, 'நாமும் படகை இங்கேயே விட்டுட்டு லாட்ஜுக்கு நடந்து போயிடலாம்' என்றேன். பரம சிவம், 'நான் அப்புறம் வருகிறேன், நீ போ' என்று சொல்லி என்னை அனுப்பி விட்டுப் பெஞ்சில் உட்கார்ந்துகொண் டார். இப்படிக் கொலை நடக்கும்னு தெரிஞ்சிருந்தால் நான் அவரை விட்டுப் பிரிந்து போயே இருக்க மாட்டேன்'' என்றான்.

''அவர் பரமசிவம், நீங்க குருசாமி. பரமகுரு என்டர்பிரைஸஸ் என்று இவ ரோட விசிட்டிங் கார்டிலே போட் டிருக்கே, நீங்க ரெண்டு பேரும் வியா பாரத்தில் கூட்டாளிங்களா?'' என்று நடராஜன் கேட்டார்.

''ஆமாம்.''

''உங்களுக்கிடையில் ஏதாவது தக ராறு உண்டா?''

''அப்படி ஒண்ணும் இல்லையே!''

''பொய் சொல்லாதீங்க! பரமசிவம் தமது பாக்கெட் டைரியில் எல்லாம் எழுதி வைச்சிருக்கார்'' என்று மேஜை யின் மீது கிடந்த ஒரு டைரியைச் சுட்டிக் காட்டினார் நடராஜன்.

உண்மையில் அந்த டைரியிலிருந்து அவருக்கு எந்தவிதமான உபயோகம் மிக்க தகவலும் கிடைக்கவில்லை. பரம சிவம் எழுதியிருந்த சிலச் சில வரிகளும் தண்ணீர் பட்டுக் கலங்கித் தெளிவற் றிருந்தன. ஆயினும் 'பார்ட்னர் ஷிப் கன்ஸர்ன்' என்று வந்துவிட்டால் வெளிக் குக் காட்டிக் கொள்ளாது போனாலும் உள்ளூற பாகஸ்தர்களுக்கிடையே ஏதா வது மனஸ்தாபம் இருக்கத்தான் செய் யும் என்பது மனங்களைப் படித்தறிந்த நடராஜனுக்குத் தெரியுமாதலால் ஊக மாக மிரட்டிக் கேட்டார். மேலும் பர்ஸ் பறி போகாததிலிருந்து அது திருட்டுக்காக நடந்த கொலையல்ல; பகைமை பாராட்டி நடந்த கொலை என்று தெளிவாகியிருந்தது. அல்லது ஸைக்கோ ஸாரநாதன் செய்த வேலை யாக இருக்க வேண்டும். ஊர் மக்களின் தீர்ப்பை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டுப் பகைமை பாராட்ட யாருக்கு என்ன காரணம் இருக்கக்கூடும் என்று ஆராயப் புகுந்தார் நடராஜன்.

டைரியில் விவரம் எழுதப்பட்டிருக் கிறது என்றதும் குருசாமி பயந்துவிட் டான். அதன் அடிப்படையில் கம் பெனியின் பேரேடுகளைப் பறிமுதல் செய்து புரட்டிப் பார்க்க டி. ஐ.ஜி.க்கு எத்தனை காலம் ஆகும்? ஓர் ஆடிட் டரை அனுப்பி அலசச் சொன்னாலும் ஆயிற்று. ஆகவே தான் அநாவசியச் செலவு செய்வதாகப் பரமசிவம் குறைப் பட்டுக் கொள்வது உண்டு என்று ஒப்புக் கொண்டான் அவன்.

''அநாவசியச் செலவு என்றால்? எதற்கு? எப்படி?''

''அடிக்கடி பார்ட்டி கொடுக் கிறேன் என்பார்.''

''வெட்டா? ட்ரையா?''

''வெட்தான்.''

''இப்போ போலீஸ்காரங்க உங்களை வந்து கூப்பிட்டப்போ கூட நீங்க லாட் ஜிலே.....''

''விஸ்கிதான் சாப்பிட்டுக்கிட்டிருந் தேன். இன்னும் கேட்டா விஸ்கியைத் தாராளமா ஊத்திக்கிட்டேன்; அப்புறம் பெரிய டிரிங்க்கா அடிக்கக் கூடாதுன்னு மனசு கிடந்து தவிக்கவே சோடாவைக் குறைச்சுட்டேன்!''

''ஏனய்யா உங்க பார்ட்னர் செத் துக்கிடக்கான்; நீங்க ஜோக் அடிக்கிறீங் களா? வெட்கமாயில்லே?''

''நான் தமாஷ் பண்ணலே. குடிக் கிறது தப்புங்கிறது மாதிரி நீங்க பேசி னீங்க. எனக்கு ரோஷம் வந்து பதில் சொன்னேன்.''

''குடிக்கிறது குற்றமில்லே. ஆனால் கொலை செய்யறது குற்றம்தான். கொலை விலக்கு இன்னும் ரத்தாகலே!''

''ஐயோ ஸார்! அபாண்டமாக என் மேலே பழி சுமத்தாதீங்க'' என்றான் குருசாமி.

''அபாண்டம் என்னய்யா இதில்? கம்பெனிப் பணத்தை நீங்க கையாடி யிருக்கீங்க. எக்கச்சக்கமாச் செலவு பண்ணி யிருக்கீங்க. பெரியவருக்குப் பிடிக்கலே; கண்டிச்சு இருக்கார். உங் களுக்கு எரிச்சல். உணர்ச்சி வசப்பட்டு அவரை அடிச்சுக் கொன்னுட்டீங்க. அப்போ இருட்டு. அக்கம் பக்கம் யாரு மில்லே. அதனாலே வேறே யார் பேரி லாவது சந்தேகம் ஏற்படட்டுமேன்னு நினைச்சு லாட்ஜுக்குத் திரும்பிட்டீங்க., நடந்ததை மறக்க விஸ்கி பாட்டிலைத் திறந்துட்டீங்க.''

''கிடையவே கிடையாது ஸார்! நான் சொன்னதுதான் நிஜம். 'நான் கொஞ்ச நேரம் இருந்துட்டு வரேன் நீ போ'ன்னு சொல்லி அவர் என்னை அனுப்பிச்சுட் டார். அப்புறம் என்ன நடந்துச்சோ எனக்கொண்ணும் தெரியாது.''

''அதுக்கென்ன, ஃபிங்கர் பிரிண்ட் பரிசோதனைக்கு இந்த ஆயுதத்தை அனுப்பி வைச்சால் உண்மை புரிஞ்சு போகுது'' என்றார் நடராஜன்.

பாவனையில் அவர் அலட்சியமாய் இருந்தாரே ஒழிய அவர் மனத்துக்குத் தெரியும் விரல் ரேகை அடையாளத் தால் ஒன்றையும் நிரூபிக்க முடியாது என்று. ஏனெனில் படகு செலுத்தும் போதே அந்த ஆயுதத்தைக் குருசாமி பலமுறை கையாண்டிருப்பான். ஆகவே இவன் விரல் ரேகை பதிந்திருப்பதால் இவன்தான் கொலை செய்தான் என்று உறுதியாகக் கூற முடியாது. வேறு யார் விரல் ரேகை அடையாளமாவது இருக்கிறதா என்று பார்க்கலாம். ஆனால் சமீப காலமாகப் போட் கிளப்புக்கு வந்துள்ள ஆயிரக் கணக்கானவர்களில் எத்தனை நூறு பேர் அந்த ஆயுதத்தைப் பயன்படுத்தினார்களோ? பரமசிவத்தை மண்டையில் அடித்துக் கொலை செய்த வன் கெட்டிக்காரனாக இருந்தால் அந்த ஆயுதத்தின் பிடியைத் துடைத்து விட்டுக் கூடப் போயிருப்பான், விரல் ரேகை அடையாளம் ஏதும் அகப்படாதபடி. துப்பறியும் நாவல்களில்தான் இதை யெல்லாம் கற்றுத் தந்து விடுகிறார்களே?

குருசாமி பரமசிவத்தைக் கொல்லக் காரணம் — மோடிவ் — இருக்கிறது. ஆனால் அவன்தான் கொலை செய்தான் என்று நிரூபிக்கச் சாட்சியங்கள் இல்லை. கெட்டிக்கார வக்கீல் ஒருவன் ஐந்தே நிமிஷங்களில் போலீஸ் கேஸைத் தவிடு பொடியாக்கி விட்டுக் குருசாமியை விடு வித்து அழைத்துப் போய்விடுவான். ஆயினும் ஊர் வாயை அடைக்கவேணும் இப்போதைக்குக் குருசாமியை அரஸ்ட் பண்ணி வைப்பதுதான் நல்லது.

நடராஜன் நீண்ட பெருமூச்சு விட் டார். அடுத்தடுத்து மூன்று கொலைகள் நடந்து விட்டன. எதையும் நிரூபிக்கத் தம்மால் முடியவில்லை. பம்பாயில் போலீஸ் காவலிலிருந்து தப்பிய ஸைக்கோ ஸாரநாதன்தான் கொடைக் கானலுக்கு வந்து இந்தக் காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறான் என்ற நம் பிக்கை வளர்வதில் அதிசயமென்ன?

இங்கிலீஷ் கிளப்புக்கு அவரும் ரங் கனும் டென்னிஸ் ஆடப் போனபோது அந்தப் பெண்மணி 'நறுக்'கென்று கேட் டாளே அதில்தான் என்ன தப்பு?

வியர்வையை டர்க்கி டவலால் துடைத்தபடி களைப்பைப் போக்கக் 'கோக்'கை அவர்கள் உறிஞ்சிக் கொண் டிருந்தபோது லுங்கி அணிந்திருந்த அந்த நவநாகரிகப் பெண்மணி வந்தாள். ''என்ன மிஸ்டர் நடராஜன்! இந்த ஸைக்கோவைப் பிடிச்சு உள்ளே தள்ள உங்களால் முடியலையா? இரண்டு கொலைகள் பண்ணிட்டானே?'' என்றாள்.

''இவை ஸைக்கோ செய்தவை யில்லை மேடம்! பேட்டர்ன் மாறுபடுகிறது!''

அந்தப் பெண்மணி அவரை ஒரு துரும்பாக மதித்துப் பார்த்தாள். பணச் செருக்கும் உயர்மட்ட வாழ்க்கையும் சேர்ந்து அளித்த கர்வம் மிக்க குரலில் கூறினாள்: ''மிஸ்டர் நடராஜன்! நான் கொலைகளைப் பற்றிப் பேசறேன்;-மர்டர்! நீங்க 'பேட்டர்ன் பொருந்தலை'ங்கறீங்க. இது என்ன ஃபேஷன் பரேடா? யூ ஆர் டீலிங் வித் எ ஸைக்கோ!''

அப்போது நடராஜனுக்குக் கோபம் வந்தது. கண்ணியம் மிக்க மனிதர்கள் வந்து போகும் அந்த இடத்தில் ரசா பாசமாக ஏதும் நடந்துவிட வேண்டாம் என்பதால் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு மகனுடன் வெளியேறி விட்டார். இப் போது யோசித்துப் பார்க்கும்போது அன்று அவள் அடித்துச் சொன்னதில் குற்றமில்லை என்று பட்டது. அவளைப் போன்றவர்கள் கட்டும் வரியைத்தானே நாம் கைநீட்டிச் சம்பளமாகப் பெறு கிறோம்? தட்டிக் கேட்க அவர்களுக்கு உரிமை இருக்கிறது என்று நினைத்தார். ஸைக்கோ ஸாரநாதன்தான் இந்தக் கொலைகளைச் செய்கிறான் என்ற எண் ணம் மக்களிடை பரவாமல் தடுக்க நம்மால் என்ன செய்ய முடிந்தது? ஆக, அவள் மீது கோபப்பட்டுப் பயன்?

நடராஜன் என்றுமில்லாத விதமாக இன்றைக்குச் சோர்ந்து போய்விட்டார். தம்மைத் தாமே அந்தச் சோர்வி லிருந்து உசுப்பி எழுப்பிக் கொண்டவ ராக நிமிர்ந்தார். குருசாமியை லாக்-அப்பில் தள்ள மேற்கொள்ள வேண்டிய சம்பிரதாயச் சடங்குகளைக் கவனிக்கு மாறு எஸ். ஐ.க்கு உத்தரவிட்டார். இரவு நேரமாதலால் சந்திராவைத் தனியே அனுப்பாமல் தாமே என்.ஸி. ஸி. காம்ப்பில் விட்டு விட்டு ஹோட்ட லுக்குத் திரும்பினார்.

மறுநாள் மத்தியானத்துக்கு மேல் டி. ஐ. ஜி. நடராஜன் போலீஸ் ஸ்டே ஷன் பக்கம் போய் ஏதாவது விசேஷம் உண்டா என்று விசாரித்தபோது எஸ். ஐ. செல்லப்பன் கொலைக் கேஸுக்குச் சம்பந்தப்பட்டு ஒன்றுமில்லை என்றார்.

''அப்படின்னா பரமசிவத்தின் மர ணத்துக்குச் சம்பந்தப்படாத விசேஷம் இருக்கிறதாக்கும்'' என்றார் நடராஜன்.

''பெரிய காரியம் ஒன்றுமில்லீங்க. நம்ம டவுன்ஷிப்பில் சம்பளம் வாங்கு கிற ஸ்வீப்பர் ஆறுமுகம் இன்னைக்குக் காலையிலே ஏரிக் கரையோரமா குப்பை களைப் பொறுக்கிக் கூடையில் நிரப்பிக்

கிட்டிருக்கும்போது ஒரு புரூச்சைக் கண்டெடுத்திருக்கிறான். அதை நேரே இங்கே கொண்டு தந்திருக்கணும் அவன். அது டால் அடிக்கிறதைப் பார்த்து ஆசைப்பட்டுட்டான். காசாக்க நினேச்சுச் சாந்தி ஜுவல்லர்ஸ் அம்பலவாணன் செட்டியாரிடம் கொண்டு போய்க் காட்டியிருக்கான். அவர் 'இதன் மதிப்பை உடனே சொல்றதுக்கில்லே. நாளேக்கு வா! பார்த்துப் பணம் தரேன்'னு சொல்லி அவனே அனுப்பிச்சுட்டார். பிறகு நேரே என்னிடம் வந்தார். 'பெரிய வைரம்; இரண்டாயிரம் ரூபாய்க்குக் குறையாது. அதைக் கட்டியிருக்கிற தங்கத்தின் மதிப்பு வேறே இருக்கு'ன்னு கணக்கா என்னிடம் ஒப்படைச்சுட்டுப் போயிட்டார். ரசீது கொடுத்து வாங்கி வைச்சிருக்கேன்'' என்று கூறி முடித்த இன்ஸ்பெக்டர் செல்லப்பன், அதை எடுத்து வந்து காட்டினர்.

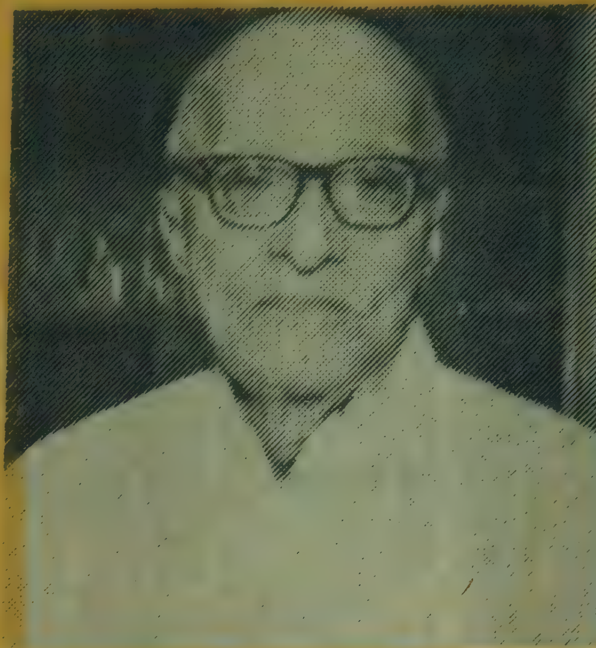
சற்று நேரம் அதைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்த நடராஜன், ''இதைத் தொலேத்து விட்டவர்கள் இதுவரை வந்து ரிப்போர்ட் பண்ணலேன்னு சொல்றீங்க?'' என்று வினவினர்.

''வருவாங்க, வருவாங்க. இதெல்லாம் இங்கே சகஜம். பர்ஸ், பேனு, தோடு, ரிஸ்ட்வாட்ச் எல்லாம் தொலேச்சுட்டுப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வரவங்க இந்த ஸீஸன் டயத்திலே ரொம்ப அதிகம். நீங்க இது பற்றி கவலேப்பட வேண்டாம். ஆறுமுகத்தைக்கூட நான் கூப்பிட்டுக் கண்டிச்சுட்டேன். நல்ல ஆளுதான். ஏதோ அந்த விநாடியிலே கொஞ்சம் மனசு அலேபாய்ஞ்சிருக்கு. தொலேயருன்னு விட்டுடுங்க.''

''அவனேப் பற்றி நான் கவலேப்படலே செல்லப்பன் ! இது மிகவும் விலே உயர்ந்த வைரம். காணும் என்றதும் நியாயமாகப் பதறி அடிச்சுக்கிட்டுப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு ஓடி வந்திருக்கணும், இதைத் தொலேச்சவங்க. ஏதோ காரணமாகத்தான்.... பயந்து, தயங்கி வராதிருக்காங்க.... அந்தப் பெண் சந்திரா பாக்கெட்டில் நூறு ரூபாய் நோட்டுக்களாக வைத்திருந்தாள் என்று குருசாமி சொன்னரில்லேயா ? பணக்கார வீட்டுப் பெண்....''

''இந்த புரூச் அவளுடையதாக இருக்கலாம்னு நினேக்கறீங்களா? இது தொலேந்து போனதை அவள் ஏன் தெரியப்படுத்தலே நமக்கு?''

''கூப்பிட்டு விசாரிச்சால் அது புரிஞ்சு போகுது. நீங்க போய் அவளேக் கையோடு அழைச்சுக்கிட்டு வாங்க, மறுபடியும்'' என்று உத்தரவிட்டார் நடராஜன். (தொடரும்)

சுதந்திரத் திருநாள்

இன்றுமுதல் இந்திய மக்கள் தங்கள் விதியைத் தாங்களே நிர்ணயித்துக் கொள்ளும் விலங்கம் ஏதும் இல்லாத உரிமையைப் பெற்றுள்ளார்கள். நீண்ட நெடுங் காலத்து ஆசை நிறைவேறுவதற்காக எதிர் நின்று போராடி வெற்றி தேடித் தந்த பலருக்கும் இத்தருணத்தில் நாம் மௌன அஞ்சலி செலுத்துவோமாக. தங்கள் உழைப்புக்கும் முயற்சிக்கும் கிட்டியுள்ள பலனேப் பூதவுடலுடன் கண்டு களிக்கும் வாய்ப்பை இழந்தபோதிலும் அவர்களுக்கு இதில் பெரும் பங்கு உண்டு.

ஏகாதிபத்திய எதேச்சாதிகாரம், அந்நியர் ஆட்சி ஆகியவற்றை எதிர்த்து நாம் தொடுத்திருந்த போர் முடிந்து விட்டது. ஆனல் நிர்மாண வேலே மலேயளவு மகத்துவம் வாய்ந்ததாகக் குவிந்திருக்கிறது. நாட்டின் பரந்து விரிந்துள்ள சிதைவுகளேயும், மூர்க்கமான பங்காளிக் காய்ச்சலேயும் எதிர்த்து முறியடித்தாக வேண்டும். சுதந்திரம் ஓர் அரிய வாய்ப்பு. பொறுப்பு உணர்ந்து தீவிரமாக உழைக்க நாம் முடிவு செய்தால், அந்த வாய்ப்பு நல்ல பலன் அளிக்கும்.

(மேற்கு வங்க கவர்னராக இருந்த போது ராஜாஜி அசெம்பிளியில் 15-8-47 அன்று ஆற்றிய சொற்பொழிவிலிருந்து.)

□

இனி நாட்டுப் பற்று என்னும் சொல்லுக்குப் புது உரை கொள்ள வேண்டும். பழங் காலத்தில் அது போராட்டமாக, எதிர்ப்பாகக் கருதப்பட்டு வந்தது. இப்பொழுது அது ஒரு புது வீடு கட்டுவது போன்ற கடும் உழைப்புக்கு இலக்கணமாகிவிட்டது. கல்லுக்குமேல் கல் வைத்துச் சுவர் எழுப்பப் பொறுமை வேண்டும்; ஏன், அதற்கு மேலும் வேண்டும். அதற்கு நல்ல இன்ஜினீயரின் செயற்திறன் ஒத்த ஆற்றல் தேவை. எனவே, நாம் கடுமையாக உழைக்க வேண்டும். அரசபீடமிருந்து ஆட்சியைப் பற்றுவது சுலபம். ஆனல் கடமையை உணர்ந்து செயலாற்றுவதுதான் சிரமம். (15-8-48ல் ராஜாஜி)

ஸைக்கோ ஸாரநாதன்

கி.ராஜேந்திரன்

உ௯. செண்பகனூர்

''இரண்டாவது தடவையாகச் சந்திராவை அழைச்சுக்கிட்டு வந்ததும் அவளுக்கு வெலவெலத்துப் போயிடுச்சு. உண்மையைக் கக்கிட்டா'' என்றார் நடராஜன்.

''நேரமாகிவிட்டது, என். ஸி. ஸி. காம்ப்புக்குத் திரும்பணும்னு போனவள் புரூச்சைக் காணோம் என்று உணர்ந்ததும் அதைத் தேடிண்டு மறுபடியும் ஏரிக்கரை பக்கம் வந்திருக்கிறாள் இல்லையா?'' என்று அம்புஜம் கேட்டாள். ''இருட்டிக்கொண்டு வரும் நேரமானாலும் ஒரு தடவை தேடிப் பார்த்துடலாம்னு தோணறது இயற்கைதானே! பத்தா பதினைஞ்சா, இரண்டாயிரம் ரூபாய் ஆச்சே!''

''நிசம்தான். படகிலிருந்து கரைக்குப் பாய்ந்தபோது கீழே விழுந்திருக்கலாம்னு அனுமானிச்சு வந்தாளாம். அதற்குள் குருசாமி பரமசிவத்திடம் விடைபெற்றுக்கிட்டுப் போயிட்டான். பெரியவர் மட்டும் தனியே இருந்திருக்கார். 'என்ன தாத்தா! லாட்ஜுக்குத் திரும்பலையா?' என்று கேட்ட சந்திராவிடம், 'இந்தத் தொப்பியைத் தேடித்தானே வந்தே'ன்னு பதில் கேள்வி போட்டாராம். படகில் தாம் கண்டெடுத்த அவள் தொப்பியைக் கொடுக்கப் போனாராம். அதைத் தேடிக்கிட்டு அவள் வருவாள் என்று எதிர்பார்த்தே அவர் குருசாமியை அனுப்பி விட்டுக் காத்திருந்திருக்கலாம்.

'''ஓகோ! அவசரத்தில் இதையும் மறந்து விட்டுட்டுப் போயிருக்கேன்'னு கூறி இவள் தொப்பியைத் திரும்பப் பெறக் கையை நீட்டினாளாம்.....''

''அப்புறம்?''

''அப்புறம் நடந்ததை மீனா எதிரே விவரிக்க எனக்குக் கஷ்டமாயிருக்குது'' என்றார் நடராஜன். ''அனுவுடைய கவனமும் நான் சொல்கிற கதையில்தான் இருக்குது. அதனாலே அந்த வேலையை நான் எழுத்தாளர் ஸாரிடம் விட்டுடறேன். அவர் நாசூக்காகக் கூறுவார். இங்கு பஸ்ஸில்

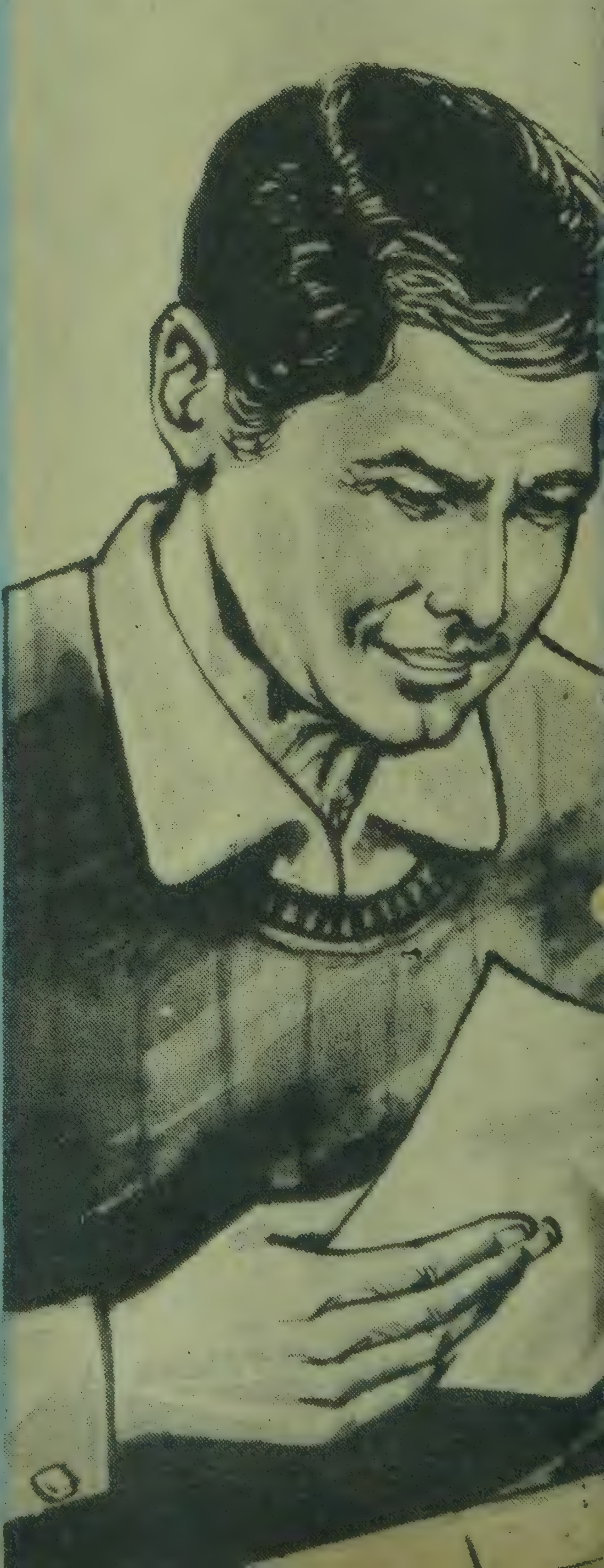
வரும்போதே அவர்கிட்டே சகலத்தையும் தெரியப்படுத்திட்டேன் நான்.'' அச்சம்பவத்தைத் தமது மக்களுக்கு எடுத்துரைக்கும் பொறுப்பை அந்தக் குடும்பத்தின் தலைவர் மீதே சுமத்தி விட்டுக் கண்யமாக ஒதுங்கிக் கொண்டார் நடராஜன்.

பத்மநாபன் தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டார், முக்கியத்துவம் பெற்றவராக.

'''தாங்க்யூ பட்டி (buddy) என்று அவருக்குச் சொல்லிவிட்டு ரன்னிங் காமெண்டரியை நீங்க தொடரலாம்'' என்றாள் மீனு.

''வாய்விட்டுச் சொல்லும்படியான விஷயம் இல்லேங்கறதால்தானே தயங்கறார் நடராஜன். நீ ரன்னிங் காமெண்டரி கேட்கிறே, போக்கிரி!'' என்றார் பத்மநாபன். எல்லோரும் கொல்லென்று சிரித்தார்கள்.

பத்மநாபன் சிறிது யோசித்து விட்டுச் சுருக்கமாகக் கூறினார்: ''பரமசிவத்துக்கு ரொம்ப அல்ட்ரா மாடர்ன் பெண்களைக் கண்டால் வெறுப்பாம். இதைக் குருசாமி பிற்பாடு சொல்லியிருக்கிறான், இவரிடம்....'' பத்மநாபன் நடராஜனைச் சுட்டிக்காட்டி விட்டுத் தொடர்ந்தார்: ''நமது பண்பாட்டைக் குலைக்க வந்தவர்கள் என்று நவநாகரிகமாகச் சிங்காரித்துக் கொள்கிறவர்களைப் பற்றிப் பரமசிவம் நினைத்து நினைத்து, அந்த வெறுப்பிலேயே உழன்று, சதா அவர்களைப் பற்றியே சிந்தித்து மனத்தையே விகாரப்படுத்திக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அதனால் ரொம்ப ஸோஷியலாகத் தொட்டுப் பேசிப் பழகிய சந்திராவிடம் தமது கோபத்தை, யாரும் எதிர்பார்க்க முடியாத நூதனமான விதத்தில் வெளிப்படுத்தி யிருக்கிறார். அதாவது பண்பாட்டிலிருந்து அவள் ஒரு சாண் சறுக்கினால் தாம் ஒரு முழம் சறுக்கிக் காட்ட வேண்டும்; அப்போதுதான் அவளும் அவளைப் போன்றவர்களும் படிப்பினை பெறுவார்கள் என்று நினைத்துச் செயல்பட்டிருக்கிறார். மனித மனம் எவ்வளவு விசித்திரமானது பாருங்கள்! ரொம்பக் கண்ணியமானவர் என்று பெயரெடுத்த பரமசிவம் சந்திராவிடம் கேவலமாக நடந்து கொண்டதற்கு இதுதான் காரணமாக இருக்க வேண்டும் என்று நடராஜன் ஊகிக்கிறார். அதில் தவறு இருப்பதாகவும் எனக்குத் தோன்றவில்லை. தனிமையும் இருளும் சேரவே அவருக்குத் தைரியம் அதிகரித்து அல்ட்ரா மாடர்ன் அழகிகள் சமூகத்தைப் பழி வாங்கும் படலத்தைத் தொடங்கியிருக்கிறார். புல் தரையில் தள்ளப்பட்டு மல்லாந்து கிடக்கையில் சந்திரா தன் கற்பைக் காத்துக் கொள்வது எப்படி என்று புரியாமல் தவித்தபோது நீண்ட அவள் கரத்தில் ஏதோ ஒரு கழி தட்டுப்பட்டிருக்கிறது. படகைக் கொக்கி போட்டாற்போல் கரைக்கு இழுக்க உதவும் ஆயுதம் அது. அதைப் பயன்படுத்திப் பெரும் பாரமாகத் தன் மீதிருந்த பரமசிவத்தைத் தலையில் தாக்கியிருக்கிறாள். அவர் இறந்துவிட்டார். சந்திரா அவரைப் புரட்டிக் கரையோரமாக நீரில் தள்ளிவிட்டு எழுந்து தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு

என். ஸி. ஸி. காம்ப்புக்குத் திரும்பிச் சென்று விட்டாள்.

''போலீஸார் கூப்பிட்டு விசாரித்த போது தான் இரண்டாவது தடவையாக ஏரிக் கரைப் பக்கம் வந்ததை அவள் கூறவேயில்லை. புரூச் காணுமல் போனதையும் வெளியிடவில்லை.''

'' பாவம், அந்தப் பெண்ணுக்கு என்ன தண்டனை கொடுக்கப்போறேள்?'' என்று கேட்டாள் அம்புஜம்.

''அதைத் தீர்மானிக்க வேண்டியது நீதிபதிதான். நான் என்ன சொல்ல? ஆனுல் அவள் தன் மானத்தைக் காத்துக் கொள்ளத்தான் இப்படிச் செய்தாள் என்பதால் தண்டனை இலேசானதாகத்தான் இருக்கும்.''

''குருசாமி? அவருக்கு ஒண்ணும் தண்டனை கிடையாதா?'' என்று வினவினுள் மீனு. ''அத்தனை தகிடுதத்தம் பண்ணியிருக்காரே !''

''கிடைக்கும். தங்கள் தகப்பனுரை ஏமாற்றி மோசடி செய்ததாகப் பரமசிவத்தின் வாரிசுகள் வழக்குத் தொடுப்பாங்க. கம்பெனி லா சட்டப்படி அரசாங்கமே நடவடிக்கை எடுக்கலாம்.''

'' ஆனுலும் ரொம்ப அழுத்தம் ஸார் நீங்க! கேஸைக் கச்சிதமா முடிச்சுட்டு அடக்கமா உட்கார்ந்திருக்கேள், பால் பொங்கினதும் பாத்திரத்தை இறக்கி வைச்சுட்ட மாதிரி.''

''ஆடம்பரமா நெஞ்சை நிமிர்த்திக்கிட்டுப் போக ராஷ்டிரபதி தங்கப் பதக்கத்தையா வைச்சுக்கிட்டுக் காத்திருக்கார் எனக்காக? ஏதோ நம்ம கடமை

யைச் செய்யறேம். சில சமயம் சுலபமா முடியுது, சில சமயம் இழுக்கடிக்குது.''

''உங்களை நீங்களே ஏன் குறைச்சுப் பேசிக்கறேள்? சாமர்த்தியமாகத்தானே விடுவிச்சிருக்கேள் இந்தப் புதிரை ?''

''நியாயமான பெருமையை ஏற்றுக்கிட நான் தயங்கலே, அம்மா! அந்தப் புருச்சுக்கும், இந்தக் கொலைகேஸுக்கும் சம்பந்தம் இருக்கலாம்னு ஊகிச்சேன் பாருங்க. அப்படி இணைச்சுப் பார்த்ததுதான் என் கெட்டிக்காரத்தனம். அந்த அளவுக்குச் சக்தி இருக்கிறதாலேதான் நான் டி. ஐ. ஜி.யாகப் பதவி உயர்வும் படிப்படியாகப் பெற்றிருக்கேன். ஆனல் அம்பலவாணன் செட்டியார் பணத்தாசைக்கு அடிமையாகி நகையைப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டு வராமலே இருந்திருந்தால் நான் என்னத்தைச் சாதித்திருக்க முடியும்? நம் திறமையோடே கடவுள் அருளும் வேண்டும். அது அம்பலவாணன் மூலம் செயல்பட்டது.''

''இதே மாதிரி மற்ற ரெண்டு கொலைகளுக்கும் மர்ம முடிச்சுக்களைப் பாந்தமா அவிழ்த்துடுங்கோ.''

''அவிழ்க்க முடியலைன்னு கத்திரிச்சுப் புடுவோம்!'' என்று கூறியபடியே நடராஜன் எழுந்தார். ''எங்கே நம்ம நண்பர் அமிர்தலிங்கத்தைக் காணேம்?'' என்று கேட்டபடியே சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். எங்குமே அவன் தென்படவில்லை. நடராஜன் சிரித்தார். ''பார்த்தீங்களா, பத்மநாபன் ! ஃபேரிஃபால்ஸிலும் பேரீஜம்மிலும் புதிர்களை விடுவிக்க முடியவில்லை என்று நான் சொல்லிக்கிட்டிருந்த போது எத்தனை ஆர்வமாகக் கேட்டான் ? என் தோல்விகளை அறிந்து ரசித்தவனுக்கு என் வெற்றிகளை ஏற்றுக்கிட முடியவில்லை. தன் பாட்டுக்குக் கிளம்பிச் சென்றுவிட்டான்'' என்றூர்.

எல்லாரும் பஸ்ஸில் ஏறிக் கொண்டார்கள். அமிர்தலிங்கத்துக்காகக் காத்திருக்க வேண்டாம் என்று பிரயாணிகள் எல்லாருமே ஏகமனதாகத் தீர்மானித்தார்கள். டிரைவர் மட்டும் ஐந்து நிமிஷங்கள் தாமதித்து, ''பாம், பம்பாம்'' என்று பல்ப் ஹாரனை நிமிஷத்துக்கு ஒரு தடவை வீதம் அழுத்தி எச்சரித்த பிறகுதான் புறப்பட்டார். ''அப்புறம் என் மேலே தப்பு சொல்லப்படாது பாருங்க'' என்று விளக்கமும் கொடுத்தார்.

செண்பகனூர் தபால் நிலையத்தினருகே பஸ் நின்றது. இந்தியாவிலேயே மிகச் சுத்தமான தபால் நிலையம் என்று பெயர் பெற்றிருக்கிறது இது. பக்கத்திலிருந்த ஸேக்ரட் ஹார்ட் காலேஜைச் சேர்ந்த ஒரு பாதிரி இதனை நிர்வகித்து வந்தார். சிறிய தபால் நிலையம்தான். ஆனல் அந்த இலாகாவுக்கே பெருமை தரக்கூடிய வகையில் திறம்பட நடத்தியதுடன் சுத்தமாகவும் அழகாகவும் வைத்திருந்தார்.

கல்லூரி, கிறிஸ்துவப் பாதிரிமார்களாக விளங்கப் பயிற்சி அளிப்பதாகும். பி. ஏ. பட்டத்துக்கு இணையான எஸ். ஜே. (ஸொஸைட்டி ஆஃப் ஜீஸஸ்) என்ற பட்டத்தைப் பெறுகிறர்கள் இதில் தங்கிப் படிப்பவர்கள்.

''இந்தக் கல்லூரிக்குள் பெண்கள் நுழைய அனுமதி கிடையாது'' என்றூர் நடராஜன். ''உள்ளே பழங்காலத்திய அபூர்வமான நூல்கள் பல இருக்கின்றன. பத்திரிகையாளர் பத்மநாபன் அவற்றைப் பார்க்க விரும்பலாம். போய் வரட்டும். நாம் தோட்டத்தில் உலாத்திக்கிட்டு இருப்போம்'' என்றூர்.

''ஐயோ ! பழங்காலப் புத்தகங்கள் என்றுலே எனக்கு அலர்ஜி'' என்றூர் பத்மநாபன். ''பக்கங்கள் தொட்டால் பொடியாகிப் பொலபொலவென்று உதிரும். தூசி நெடி மூக்கில் ஏறித் தும்மல் வரவழைக்கும். அப்புறம் ஜலதோஷம், தலைவலி என்று ஒரு வாரம் அவஸ்தைதான் !''

''அன்னம் பத்திரிகை துணை ஆசிரியர், இப்படிச் சொன்னீங்கன்னு தெரிஞ்சாலே பாதிரிமார்கள் வருத்தப்படுவாங்க. பார்த்துவிட்டு வந்து அருமையான கட்டுரை எழுத வேண்டாமா ?''

''நான் லீ வி லே வந்திருக்கேன், சுவாமி! ஆளை விடுங்க.''

''நான்கூட லீவிலேதான் வந்தேன்'' என்று தமக்குத் தாமே பரிதாபப்பட்டுக் கொண்டு பெருமூச்செறிந்தார் நடராஜன். பின்னர் மீனுவிடம் சொன்னூர்: ''இந்தத் தோட்டத்திலே இரண்டு விசேஷம். சிலர் பல தேசத்து ஸ்டாம்புகளைச் சேகரிப்பாங்க. வேறு சில பேர் பல நாட்டு நாணயங்களைச் சேகரிப்பாங்க. அது மாதிரி இங்கே விதம் விதமான ஃபர்ன் செடிகளையும் தினுசு தினுசான ஆர்கிட் செடிகளையும் வரவழைத்து வளர்க்கிறுங்க.''

தபால் நிலையத்துக்குப் பக்கத்தில் ஒரு சிறு மியூஸியமும் உருவாக்கியிருந்தார்கள் பாதிரிமார்கள். அங்கு, சுற்று வட்டாரத்தில் அந்த மலைப் பிராந்தியங்களில் கிடைக்கும் மிருகங்கள் உயிருள்ளன போலவே தத்ரூபமாய்க் காட்சியளித்தன. ஒவ்வொன்றுக்கும் ஏற்ற சூழ்நிலையையும் அழகாகச் செயற்கை முறையில் சிருஷ்டித்திருந்தார்கள்.

விசுவும் அனசூயாவும் மியூஸியத்தை விட்டு வரமாட்டேனென்றூர்கள். அவர்

களைப் பத்மநாபன் பொறுப்பில் விட்டு விட்டு நடராஜன், மீனுவையும், ரங்கனையும் அழைத்துக் கொண்டு ஸேக்ரட் ஹார்ட் கல்லூரி தோட்டத்தைப் பார்த்து வரப் புறப்பட்டார்.

''நானும் மீனுவோடே போயிட்டு வரேன்'' என்று கணவரிடம் சொல்லிக் கொண்டு அம்புஜமும் கிளம்பினாள். மீனுவைத் தனியே அவர்களுடன் அனுப்ப அவள் தயங்குவதைப் பத்மநாபன் புரிந்துகொண்டு தலையாட்டினார்.

ஃபர்ன், ஆர்க்கிட்ஸ் ஆகிய செடிகள் இருந்த இடத்துக்கு நிழல் தரும் மரங்கள் கூரை விரித்திருந்தன. தண்ணென்றிருந்தது சூழல். கீழே எல்லாம் காய்ந்த இலைச் சருகுகள். சரசர என்று ஒலி எழுப்பியபடி அவற்றின்மீது நடப்பதே ஒரு சுகானுபவமாக இருந்தது. ''ஆர்கிட் மலர்களுக்கு இப்போது ஸீஸன் இல்லை போலிருக்கிறது, ஒன்றிரண்டு புஷ்பங்கள்தான் இருக்கின்றன'' என்று சுட்டிக்காட்டினார் நடராஜன்.

''போதும்! போதும்! இதற்கு மேல் இருந்தால் தாங்க முடியாது. இந்த ஒன்றிரண்டு பூக்களே இத்தனை அழகாக இருக்கே!'' என்றாள் மீனு.

தொட்டிகளில் விதம் விதமான ஃபர்ன் செடிகளைச் சேகரித்து வைத்திருந்த இடத்துக்கு வந்தார்கள். ''இந்தச் செடிகளைப் பற்றி நீ படித்திருப்பாயே மீனு!'' என்று ஆரம்பித்தார் நடராஜன். ''பாசி வகைகளுக்கும் விதையோடுகூடிய மரம் செடி கொடிகளுக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு நிலை இந்த ஃபர்ன் — நீர் வாழ்வனவற்றுக்கும், நிலத்தில் வாழ்வனவற்றுக்கும் இடைப்பட்ட நிலையில் தவளை இருப்பதாகச் சொல்கிறோமே, அந்த மாதிரி !''

''இதைவிட ஒரு நல்ல உதாரணம் வேணும்னா நான் சொல்றேன் மீனு!'' என்றான் ரங்கன். ''கட்டைப் பிரம்மச்சாரிகளுக்கும் கல்யாணமான கிருகஸ்தர்களுக்கும் இடையில் காதலித்துக் கஷ்டப்படுகிற இனம்னு ஒண்ணு இருப்பதில்லையா? அப்படி ஓர் இரண்டும்கெட்டான் நிலையில் உள்ளவை இந்த ஃபர்ன் செடிகள் !''

மீனு தலை குனிந்து கொண்டாள். நடராஜன் திடுக்கிட்டவராகச் சரேலென்று அம்புஜத்தை நோக்கினார், 'உங்களுக்கு ஏதாவது புரிகிறதா ?' என்று வினவும் தோரணையில்.

அம்புஜம் கலவரத்துடன் அவரைப் பார்த்து இலேசாகத் தலையசைத்தாள். 'இது கூடாது, முடியாது' என்று உணர்த்துகிற பாவம் அவள் முகத்தில் தெரிந்தது. ஆனால் அதே சமயம் அவள் கண்கள் இலேசாகக் கலங்குவதையும் கவனித்துவிட்டான் ரங்கன்.

'மாமி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வழிக்கு வருகிறாள்' என்று எண்ணிக் கொண்டான் அவன்.

30. அடிபட்ட புலி

அன்றிரவு டி. ஐ. ஜி. நடராஜனும் அவர் மகனும் ரொம்ப முக்கியமான ஒரு காரியத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். ''அப்பா எனக்கு ஏதோ வேலை வைச்சிருக்காராம், நான் செஸ் ஆட உங்கள் அறைக்கு இப்போ வர்றதுக்கில்லை'' என்று சாப்பாட்டின்போது ரங்கன் மீனுவிடம் சொல்லிவிட்டு வந்திருந்தான். மாலையில் ஸ்டூடியோவிலிருந்து என்லார்ஜ்மெண்டுக்குக் கொடுத்திருந்த நெகடிவ்களையும் புகைப்படங்களையும் பெற்று வந்திருந்தான் அவன். அவற்றைத் தகப்பனும் பிள்ளையும் இப்போது ஆராய்ந்தார்கள். எல்லாமே ஹிப்பி அமிர்தலிங்கத்தின் படங்கள். பல கோணங்களில் எடுக்கப்பட்டவை. ''ப்ரையண்ட் பார்க்கில் நீ இவற்றை எடுத்தது அவனுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியாதில்லையா ?'' என்று கேட்டார் நடராஜன். ''அம்புஜமோ மீனுவோ சொல்லியிருக்க மாட்டாங்களே?''

''நிச்சயமா சொல்லி யிருக்க மாட்டாங்க. திடீரென்று இந்தப் படங்களை அவனிடம் காட்டி அவனை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தப் போவதாய் அவங்களை நம்ப வைச்சிருக்கேன். அனுவுடைய காமிராவை அவன் உடைத்ததால் அவங்களுக்கும் தாபம்தான். ஆகவே, என் பேச்சைத் தட்ட மாட்டாங்க.''

''சரி, இந்த இரண்டு படங்களையும் செலக்ட் பண்ணியிருக்கேன். ஒண்ணை நீ டச் — அப் பண்ணு. இன்னொன்றை நான் கவனிச்சுக்கறேன்.''

ஓவியர்களுக்குத் தேவையான பிரஷ், வர்ணங்கள் முதலானவற்றை எடுத்து மேஜையின் மேல் பரப்பினுன் ரங்கன். ஸ்டூடியோவில் என்லார்ஜ்மெண்ட்களைப் பெற்ற பிறகு, ஸி. எல். எஸ். புக் ஷாப்புக்குள் நுழைந்து ஓவியர்களுக் கான சில உபகரணங்களையும் பெற்று வந்திருந்தான். கறுப்பு நிறத்தில் வெள்ளை கலந்து சாம்பல் நிறமாக்கிப் பிரஷ்களை அதில் தோய்த்தெடுத்துப் புகைப்படங்களில் தங்கள் திறமை களைக் காட்டத் தொடங்கினர் இரு வரும். அவர்கள் எதிரே ஸைக்கோ ஸாரநாதனின் புகைப்படம் அச்சான பழைய தினசரி ஒன்று இருந்தது.

காரியத்தில் கருத்தாக இருந்து கொண்டே கேட்டான் மகன்: ''இவன் ஸைக்கோ ஸாரநாதனுக இருக்கலாம் என்று எதனுல் தீர்மானிச்சீங்க அப்பா?''

''நான் ஒரு முடிவுக்கும் வரவில்லை. ஊகம்தான். போலிகளைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பழகிய என் கண்களுக்கு இவன் தோற்றமே நிம்மதி அளிப்பதாய் இல்லை.''

''தாடியைப் பிடிச்சு ஓர் இழுப்பு இழுத்தால் புரிஞ்சு போகுது.''

''அதாவது சினிமாவிலும் நாடகத் திலும் போலீஸ் அதிகாரிகளா நடிக் கிறுங்களே அந்த மாதிரி என்னையும் நடந்துக்கச் சொல்றே இல்லையா ?'' என்று கேட்டு நடராஜன் சிரித்தார். ''அது நிஜத் தாடியாக இருந்து தொலைத்து, இவன் என் மேலே மான நஷ்ட வழக்குத் தொடுத்தால் என் கதி என்ன? பணக்கார வீட்டுப் பிள்ளை மாதிரி பணம் அவன் கையில் புரளுது. பத்மநாபனுக்குக்கூட அவனிடம் அத னுல்தான் மதிப்பு.''

''வழக்குத் தொடுத்தானுனல் பதவி பறி போயிடுமா?''

''அதோடு அவமானம் வேறே சூழும். அதனுல்தான் இந்தக் காரியத்தில் இறங்கியிருக்கேன்.''

''அவன் தோற்றம் மட்டும்தான் உங்கள் சந்தேகத்துக்குக் காரணமா அப்பா ? அனசூயாவின் காமிராவை அவன் உடைத்தது....?''

''அதுவும் விநோதமாத்தான் இருந் துச்சு. சாதாரணமா புகைப்படம் என்ற தும் புன்னகையுடன் போஸ் கொடுக் கிறவங்களைத்தான் நாம் கண்டிருக் கிறேம். இவன் ஏன் தன்னை யாரும் படமெடுப்பதை விரும்பலை? அத்தனை தூரம் ஆத்திரம் அடைவானேன் ?''

''சிறையிலே அடைச்சப்போ பட மெடுத்தாங்களே அந்த நினைவு வந் துடுச்சோ என்னமோ?'' என்று ரங்கன் கூறினுன், தினசரியில் அச்சாகியிருந்த புகைப்படத்தை பிரஷ்ஷின் அடிவாரத் தால் தட்டிக் காட்டி.

''மூன்ருவதாக ஒரு காரணமும் இருக்கிறது, ரங்கா! கொலை செய்த வர்கள் யார் என்று என்னுல் கண்டு பிடிக்க முடியாத போது அவன் என் கையாலாகாத்தனத்தைப் பார்த்து ரசித் துச் சிரித்தான். ஆனுல் இன்றைக்குப் பரமசிவம் கொலை வழக்கை நான் 'ஸால்வ்' பண்ணிட்டேன் என்றதும் அந்த விவரத்தைத் தெரிந்து கொள்ள இஷ்டமில்லாமல் போய்விட்டான்.''

''அதாவது.....?''

'''ஸைக்கோவின் காரியம் இந்தக் கொலைகள்' என்று மக்கள் எண்ணு வதை இவன் விரும்பி வரவேற்கிருன். ஸைக்கோ செய்த கொலைகள் அல்ல என்ற உண்மை பரவுவதை வெறுக் கிருன்.''

''அதனுல்.....?''

''நான் ஸைக்கோவாக இருந்தால் என் மனம் என்ன எண்ணும் என்று நினைப்பது அசட்டுத்தனம். ஆனுலும் சில சமயங்களில் அசட்டுத்தனமான யோசனைகள் மாபெரும் சாதனைகளுக்கு வழிவகுத்திருப்பதைச் சரித்திரமும் விஞ் ஞானமும் நமக்கு எடுத்துச் சொல் கின்றன.......''

''சுற்றி வளைக்காதீங்க அப்பா. 'தி ஆர்ட் ஆஃப் டிடக்ஷன்' என்பது பற்றிச் சொற்பொழிவா நிகழ்த்தறீங்க? யூ ஆர் டாக்கிங் டு யுவர் ஸன்!''

கிண்டலைச் சிரித்து ஒதுக்கிவிட்டுத் தொடர்ந்தார் நடராஜன்: ''ஊரிலே எல்லாரும் இவை ஸைக்கோ செய்த கொலைகள் என்ற நினைப்பில் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தால் அதிலே இவனுக்கு ஒரு மன நிம்மதி, திருப்தி நிலவலாம். அந்தத் திருப்தி நீடிக்கும் வரையில் இவ னுக்குத் தானே கொலைகள் செய்ய வேண்டும் என்ற பரபரப்பு ஏற்படா திருக்கலாம்.''

''உங்க ரீஸனிங் கரெக்ட் அப்பா. ஆனுல் இப்போ நீங்க ஒரு சிக்கலை நீக் கிட்டீங்க. பாக்கி இரண்டு முடிச்சுக் களையும் அவிழ்த்துக் கொலை செய்தவங் களை உள்ளே தள்ளிடறீங்கன்னு வைச் சுப்போம். அப்போ இந்த ஸைக்கோ மீண்டும் கொலை செய்யணும் என்கிற மன உளைச்சலுக்கு உள்ளாவானே !''

''அது மட்டுமில்லை, ரங்கா. முன்னை விட உக்கிரமாகச் செயல்படுவான் ! அடிபட்ட புலியா மாறிடுவான்! இது வரை அடங்கிக் கிடந்த கொலை வெறி சீறிப் பாயும்! ஆனுல் ஒன்று.... இவன்

ஸைக்கோவாக இருந்தால்தானே அப்படி நடந்து கொள்ளப் போகிறுன்...?''

''இனி அந்தச் சந்தேகத்துக்கே இடமில்லை அப்பா! இதோ பாருங்க!'' என்று ரங்கன் அதுவரையில் தான் சாம்பல் நிற வர்ணத்தைக் குழைத்துப் பிரஷ்ஷினுல் டச் — அப் செய்து கொண்டிருந்த புகைப்படத்தை அவர் எதிரே மேஜையின் மேல் போட்டான்.

தாம் செய்திருந்த வேலையையும் அவனுடைய காரியத்தையும் ஒப்பிட்டு நோக்கிய நடராஜன் சொன்னுர்: ''என்னைவிட நீ சிறந்த ஆர்டிஸ்ட் தான்!''

பத்திரிகையிலிருந்த ஸைக்கோ ஸாரநாதனின் உருவத்துக்கும் புகைப்படத்தில் இருந்த அமிர்தலிங்கத்தின் உருவத்துக்கும் இடையில் இப்போது அதிக வித்தியாசம் இல்லை. ஏறத்தாழ ஒரே மாதிரிதான் இருந்தன. அமிர்தலிங்கத்தின் தாடி மீசை, அடர்ந்த தலைமயிர், மூக்குக் கண்ணுடி, மணிமாலை எல்லாம் மறைந்துவிட அவன் இப்போது சிறைச்சாலை உடை தரித்து, கிட்டத்தட்ட ஸைக்கோ ஸாரநாதன் மாதிரியே வழுக்கைத் தலையுடன் காட்சி தந்தான்.

அதைப் பார்த்தபடியே, ''உம்.... உம்.....'' என்று முகவாயைத் தடவியபடி அமர்ந்திருந்தார் நடராஜன்.

''இன்னும் என்ன யோசனை அப்பா? பிடித்துத் தள்ளுங்க உள்ளே!'' என்றுன் ரங்கன்.

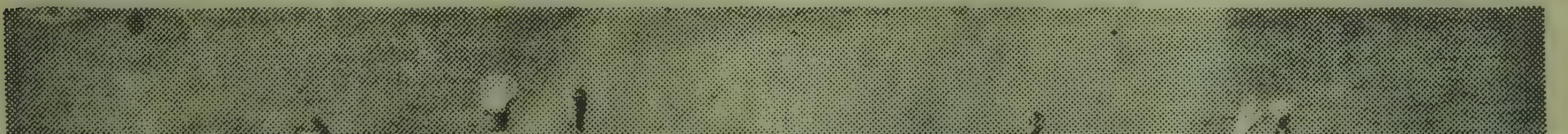
''உணர்ச்சிகள், ஊகங்கள் இவற்றின் அடிப்படையில் போலீஸ் இலாக்கா செயல்படக் கூடுமானுல் எங்கள் வேலை எவ்வளவோ எளிதாகிவிடும், ரங்கா! ஆனுல் சட்டம் உணர்ச்சிகளைக் கவனி, ஊகங்களைச் சோதித்துப் பார் என்றுதான் சொல்கிறது. சாட்சியங்களின் அடிப்படையில்தான் நடவடிக்கை எடுக்க அனுமதிக்கிறது. இதனுல் குற்றவாளிகள் சிறிது காலம் கும்மாளி போடலாம். ஆனுல் போலீசுக்கு இந்தக் கட்டுப்பாடு இல்லாது போனுல் அராஜகத்துக்கு இடமளித்ததாகிவிடும். மக்கள் போலீஸாரிடமிருந்து பாதுகாப்பு பெறுவதற்குப் பதில் பயப்படும்படியான நிலை உருவாகிவிடும்.

''சரி, இப்போ என்ன செய்யப் போறீங்க?''

''அடிபட்ட புலின்னு சொன்னேன் இல்லையா? அதைச் சீண்டிவிட்டுத்தான் வேடிக்கை பார்க்கணும்!''

''வேடிக்கையா இது? வினை!''

''இங்கே வலையும் விரித்திருப்போம் ரங்கா!'' என்றுர் டி.ஐ.ஜி., ஸி.ஐ.டி. நடராஜன். (தொடரும்)

விசினுர் அண்டர்வுட், அடித்தார் இன்வரேரிடி, பிடித்தார் இல்லிங்வொர்த்!

அடேயப்பா! இத்தனை பேரும் கைதூக்கினுல் சந்தேகமில்லாமல் அவுட்டாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அம்பயர் மட்டும் இன்னும் யோசிப்பானேன்!

அண்மையில் இங்கிலாந்து ஆஸ்திரேலியாவை வென்று 'ஆஷஸ்'ஸைத் தன்னிடமே இருத்திக் கொண்டது.

நாலாவது டெஸ்ட்டில் அண்டர்வுட் சுழற்பந்து வீச்சில் ஆஸ்திரேலிய விக்கெட்டுக்களைச் சுருட்டிக் கொண்டு போனுர். (82 ரன்களுக்கு 10 விக்கெட்டுகள்) காப்டன் இல்லிங்வொர்த் அண்டர்வுட்டுக்குப் பக்கபலமாய் நின்று அபாரமாய்ப் பந்து விசினுர்.

31. ஆதவன் ஆராய்ச்சி நிலையம்

கொடைக்கானலில் உள்ள ஆதவன் ஆராய்ச்சி நிலையம் சுமார் எழுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தொடங்கப்பட்டது. ஆசியாவிலேயே மிகத் தொன்மையான ஆய்வுக்கூடம் இது. சூரியனையொட்டிய பௌதிக சாஸ்திரத்தை ஆராய்வதுதான் இதன் முக்கிய பணி என்றாலும் 'புதிய நட்சத்திர'ங்களை உன்னி நோக்குவது வால் நட்சத்திரங்களைப் பற்றி அறிவதுபோன்ற காரியங்களும் நடக்கின்றன.

'ஆப்ஸர்வேட்டரி' என்று அழைக்கப்படும் இந்த விஞ்ஞானக்கூடத்துக்குப் பத்மநாபன் குடும்பம் ஹாப்பி ஹாலிடேயில் தங்கியிருந்த வேறு சில குடும்பங்களுடன் பஸ்ஸில் வந்து சேர்ந்தது. அந்நிலையத்தைச் சேர்ந்த அதிகாரி ஒருவர் ரொம்ப உற்சாகத்தோடு அங்கு நடக்கும் பரிசோதனைகளை விளக்கிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். புரிந்து தலையாட்டினார்கள் ஓரிருவர். புரியாவிட்டாலும் திறந்த வாய் மூடாமல் கேட்டார்கள் சிலர். 'நமக்கு ஒன்றும் புரியாது' என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு வெளியே தோட்டத்துக்கு வந்துவிட்டார்கள் பலர்.

பத்மநாபன் குடும்பமும் இந்தக் கடைசி ரகத்தைச் சேர்ந்ததாகத்தான் விளங்கியது. ரங்கனும் நடராஜனும் அவர்களுடனேயே இருந்தார்கள். வான சாஸ்திரத்தைவிட அந்த ஆய்வுக்கூடத்தைச் சுற்றிலும் நடந்திருந்த தோட்ட சாஸ்திர ஆராய்ச்சியில் அதிக ஈடுபாடு காட்டினார்கள் மீனாவும் ரங்கனும்.

''பூந்தோட்டமா இது? பூங்காடு!'' என்றார் பத்மநாபன். நடைபாதை ஓரம் வரப்பாக அடுக்கியிருந்த பாறைகளுள் ஒன்றின் மேல் அமர்ந்தார்.

அனசூயா அவர் மடி மேல் கைகளை ஊன்றிச் செல்லமாக அவர் முகத்தை ஏறிட்டு நோக்கிக் கூறினாள்: ''அப்பா! இந்தப் பூக்களுக்கெல்லாம் இத்தனை அழகழகான வர்ணங்கள் எப்படிக் கிடைக்கின்றன, தெரியுமா?''

''எப்படி?'' என்று அவள் திருப்திக்காகக் கேட்டார் பத்மநாபன், ஆவலைக் குரலில் தேக்கி.

''வானவில் தரையைத் தொடுமோன்னோ; அந்த இடத்துக்கு வன தேவதைகள் போவா. அதிலேயிருந்து வழியும் நிறங்களை டப்பாக்களிலே அள்ளிண்டு வருவா. அப்புறம் இங்கேயும் அங்கேயுமா பறந்து போய் பிரஷ்ஷினாலே எல்லாப் பூக்களுக்கும் பெய்ண்ட் பண்ணிடுவா. ஆனா அவாளை நாம் பார்க்க முடியாது. ஏன்னா அவா ஃபேரீஸ்; கண்ணுக்குத் தெரிய மாட்டா!''

''நீ படிச்ச கதைப் புத்தகத்திலே இப்படி எழுதியிருக்கா அனு? அழகான கற்பனைதான்!'' என்றார் பத்மநாபன் மகளை முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தபடியே.

நடராஜன் வினவினார்: ''ஏன் ஸார், இந்த ஆப்ஸர்வேட்டரியில் நடப்பதையெல்லாம் விவரமா எடுத்துச் சொல்லிக் கிட்டிருக்காரே அங்கே ஒருத்தர்; நீங்க கேட்க வேண்டாமா?''

''கொஞ்ச நேரம் நின்னு பார்த்தேன்'' என்றார் பத்மநாபன். ''ஒண்ணும் புரியலே!''

''இத்தனை பச்சையாக உண்மையைச் சொல்லக் கூடாது ஸார், நீங்க! புரிஞ்ச மாதிரி தலையாட்டி விட்டாவது வரணும். உங்க ஃபிரெண்டு ஹிப்பி

அமிர்தலிங்கம் கால் கடுக்க நின்னு கேட்கிறுனே. தனக்கு என்ன புரியுதுன்னு நினேச்சுக்கிட்டிருக்கான் அவன்? நீங்களாவது சிரமத்தைப் பார்க்காமல் கொஞ்சம் சிரத்தை எடுத்துக்கிட்டீங்கன்னு விஷயத்தைக் கிரகிச்சுப்பீங்க. அப்புறமா ஏதாவது இதைப் பற்றி எழுதலாம், பத்திரிகையிலே.''

''ஆமாம்!'' என்றுள் அம்புஜம் கிண்டலாக. ''தப்புந் தவறுமா ஏதாவது எழுதுவார்; அதைச் சுட்டிக்காட்டி நாலு கடிதாசுகள் வரும். அதையும் பிரசுரிப்பார்! பேசாமெ கதை எழுதறதோடே நிறுத்திக்கலாம்.''

''கதை எழுதறது மட்டும் அத்தனை சுலபமா என்ன?'' என்றுன் ரங்கன்.

''நன்னு கேளு, ரங்கா! இவ என்னிக்கு 'வாயைத் திறந்து எதுவும் பேச மாட்டேன் ; 'சாப்பிட வரலாம்'ன்னு சொல்றதோடே நிறுத்திக்கறேன்'னு சத்தியம் பண்ணுருளோ, அன்னேக்கே நானும் கதை எழுதறதோடே நிறுத்திக்கிறதா சபதம் பண்ணறேன்!'' என்றுர் பத்மநாபன்.

''உங்க ஒய்ஃப் இப்படிச் சொல்லிட்டதுக்காக வாவது நீங்க ஒரு சவாலா ஏற்றுக்கிட்டுப் பிரமாதமா ஒரு கட்டுரை எழுதணும் இந்த ஆப்ஸர்வேட்டரியைப் பற்றி!'' என்றுர் நடராஜன். ''போங்க, போய் அந்த உதவாக்கரை ஹிப்பியை இந்தப் பக்கம் விரட்டி அடியுங்க. அவன்கிட்டே கொஞ்சம் பேசணும் எனக்கு.''

ஏதோ ஒரு முக்கியமான திட்டம் அல்லது காரணம் இருக்கவேதான் நடராஜன் தம்மைக்கூட வேலை வாங்கத் துணிகிறுர் என்று பத்மநாபன் முடிவுக்கு வந்தார். அவர் கருத்துப்படியே சென்று அமிர்தலிங்கத்திடம் ஏதோ சால்ஜாப்பு கூறித் தமது குடும்பத்தினர் இருந்த பக்கமாக அனுப்பி வைத்தார். ஆனுல் சில நிமிஷங்களுக்கு மேல் அவரால் அங்கு விளக்க உரையைக் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. அமிர்தலிங்கத்திடம் நடராஜன் என்ன பேசுகிறுர் என்று அறிந்துகொள்ளும் ஆவல் பீறிட்டது. ஆகவே அவர் சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் மெல்ல நழுவிக் கட்டடத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டுத் தோட்டத்துக்கே வந்துவிட்டார்.

*　　　*　　　*

''என்ன அமிர்தலிங்கம் ஸார்!'' என்று அவனே சகஜமாக அழைத்துப் பேசத் தொடங்கினுர் நடராஜன். ''நேற்று ஸில்வர் காஸ்கேட் கிட்டே எல்லோரும்உட்கார்ந்திருந்தப்போ, நான் பரமசிவத்தைக் கொன்றது யாருன்னு விளக்கிக்கிட்டிருக்கேன்;— நீங்க மெல்ல நழுவி விட்டீங்களே!''

''தற்பெருமைக்காரங்களை எனக்குக் கட்டோடு பிடிக்காது'' என்றுன் அமிர்தலிங்கம்.

''அப்படி இல்லையே? நான் ரொம்ப அடக்கமா இருக்கிறதால்ல அம்புஜம் அம்மா கூட நினேக்கிறுங்க!''

''இப்படி நீங்க சொல்லிக்கிடறதே தற்பெருமை தான்!''

''இருக்கட்டும், ஸார்! தற்பெருமையாகவே இருக்கட்டும். இன்னேக்கு நீங்க

ளும் என் வீர தீரப் பிரதாபங்களைக் கொஞ்சம் கேளுங்க! நான் புதிரை விடு விக்க முடியாமல் தவிக்கிறதா சொன்னப்போ எத்தனை தூரம் ரசிச்சுக் கேட்டுக்கிட்டிருந்தீங்க; எப்படி அட்டகாசமா சிரிச்சுச் சந்தோஷப்பட்டீங்க? இப்போ என் வெற்றிகளையும்தான் கேளுங்களேன் !''

''கையிலே விலங்கு மாட்டி உட்கார வைச்சுப் பேசினுத்தான் அது நடக்கும்'' என்றுன் அமிர்தலிங்கம், அலட்சியமும் கோபமும் கலந்த குரலில்.

'' அதற்கு அவசியமில்லை, ஸார்! நட்புரிமையோடே என் கையைக் கொக்கி போட்டாற்போல் உங்க கரத்தோடு பிணைச்சுக்கிட்டாலே போதும்'' என்றுர் நடராஜன்.

கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் சொன்னதை அவர் செய்தும் காட்டினுர். அவனுல் ஓர் அங்குலம்கூட அசைய முடியாதபடி கண நேரத்தில் தம் பக்கத்தில் அவனைக் கட்டிப் பிடித்தாற்போல அமர்த்திக் கொண்டார்.

'' நேற்று பரமசிவத்தின் மரணத்துக்கு அந்த என்.ஸி.ஸி. பெண் சந்திரா தான் காரணம் என்று விளக்கினேனு? இன்றைக்குப் பாக்கி இரண்டு கொலைகளைச் செய்தது யாருன்னும் கண்டு பிடிச்சுட்டேன்! சொல்றேன், கேட்டுக்குங்க '' என்று ஆரம்பித்தார்.

சொல்லி வைத்தாற்போல் கணக்காக இந்தத் தருணத்தில் பத்மநாபன் அவர்களுடன் வந்து சேர்ந்து கொண்டு விட்டார் கதை கேட்க.

ரங்கனும் மீனுவும் அடிக்கடி பிறர் அறியாதவாறு ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். கண்கள் காதல் கதை பேசிக் கொண்டிருக்கையிலேயே அவர்கள் செவிகள் நடராஜன் விவரித்த மர்மக் கதையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன.

32. முடிச்சு அவிழ்ந்தது!

பிரமீளா தன் தாயாரின் உடலோடு சென்னைக்குச் செல்ல அனுமதித்தார் நடராஜன். ஈமக் கடன்களைச் சென்னையில் நடத்துவதுதான் உசிதம். அதற்குத் திரை உலகமே திரண்டு வரும். யாராவது வராது போனால் ஆபத்து! ஏனெனில் பிரமீளாவுக்கு ஆறுதல் கூற இன்னின்ன பிரபல நட்சத்திரங்கள் வரவில்லை என்று கண்டுபிடித்துக் கூறி, ஏன் வரவில்லை என்பதற்கான ஹேஷ்யங்களையும் பத்திரிகைகள் வெளியிடும். ஏதாவது விரும்பத் தகாத வதந்திகள் பரவிவிடப் போகின்றனவே என்று பயந்து கொண்டே அத்தனை நடிகர் நடிகையரும் வருவார்கள். அவர்களைப் பார்க்க ரசிகர்களின் பெருங்கூட்டம் மொய்க்கும். எமனுக்கே சற்று நடுக்கம் ஏற்படும் அளவுக்கு மயானம் திமிலோகப்படும்!

பிரமீளாவின் கவர்ச்சிப் படம் ஒன்றினை வெளியிட மற்றொரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததில் பத்திரிகை உலகம் மகிழும். 'பிரபல நட்சத்திரம்—பிரமீளாவின் தாய் மரணம்' என்று கொட்டை எழுத்தில் தலைப்புப் போட்டு ஃபோட்டோவுக்குக் கீழ், 'மரணமடைந்தவரின் மகள் பிரமீளா' என்று விளக்கம் கொடுக்கும்!

இதையெல்லாம் உத்தேசித்துத்தான் பிரமீளாவைச் சென்னை செல்ல அனுமதித்தார் நடராஜன். அவள் டிரைவர், பெண்டாட்டிக்கு உடம்பு சரியில்லை என்று தந்தி வந்து போய்விட்டிருந்தானாதலால், சென்னை வரையில் அவள் காரை ஓட்டிச் செல்லப் போலீஸ் டிரைவர் ஒருவரையே ஏற்பாடு செய்து தந்தார். துணைக்கு இன்னொரு போலீஸ்காரரையும் ஏற்றி அனுப்பினார்.

ஆனால் இவ்வாறு போக அனுமதி அளிக்கு முன்னர் போலீஸ் சார்பில் ஒரு டாக்டர் கனகத்தின் உடலைப் பரிசோதிக்குமாறு ஏற்பாடு செய்தார். 'மண்டையில் இரண்டு இடங்களில் யாரோ பலமாக அடித்திருக்கிறார்கள்' என்று டாக்டர் தம் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்தார். படக்கூடாத இடத்தில் பட்டுவிடவே, அவள் உடனே மரணம் அடைந்திருக்கிறாள். கோக்கர்ஸ் வாக்சரிவில் விழுந்ததால் மரணம் நேர்ந்திருக்க முடியாது. ஏனெனில், சரிவில் துருத்திக் கொண்டிருந்த ஒரு பாறை காரணமாய் ரொம்ப ஆழத்துக்குப் போகுமுன்னரே அவள் உடல் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது. யாரோ அவளை அடித்துக் கொன்றபிறகு அங்கே சடலத்தைக் கொண்டுவந்து உருட்டிவிட்டிருக்கிறார்கள். அதள பாதாளத்துக்கு உடல் போய்விட்டால் யார் கண்ணிலும் தட்டுப்படாது; உடலே கண்டுபிடிக்கப் படாதபோது யார் மீதும் கொலைக் குற்றம் சுமத்த முடியாது - இந்த நோக்கத்தில் கொலை செய்தவன் செயல்பட்டிருக்கிறான். ஆயின் அவன் எண்ணம் ஈடேறவில்லை. ரங்கன் ஊகமாகத் தன் தந்தையிடம் கூறியதைத்தான் டாக்டரும் இப்போது உறுதிப்படுத்தினார்.

ஒரு மஞ்சள் பத்திரிகையில் பிரமீளாவுக்கும் பார்த்திபனுக்கும் இடையில் தொடர்பிருந்ததாகத் தாம் படித்திருந்ததை யொட்டி சென்னைக்கு, ஃபோன் போட்டு விசாரணைக்கு ஏற்பாடு செய்தார் நடராஜன். பெங்களூரிலிருந்து தான் வருவதாக ஸி. ஐ.டி.யிடம் சொன்ன பார்த்திபன், உண்மையில் எழும்பூரில் ரயிலைவிட்டு இறங்கியதாக டாக்ஸி டிரைவரின் வாக்குமூலம் உணர்த்தியது. இதைத் தொடர்ந்து பார்த்திபனின் போட்டோவைப் பெற்று அனுப்பும்படி நடராஜன் தமது இலாகாவினருக்கு டெலிபோனில் கட்டளையிட்டார். அந்தப் புகைப்படமும் கொடைக்கானலுக்கு வந்து சேர்ந்தது.

அதை எடுத்துக் கொண்டு போய்ச் சில ஹோட்டல்களில் விசாரித்தார் நடராஜன். ஹில்டனில் அவன் தங்கியிருந்ததாக உறுதிப்பட்டது. ஆனால் பெயர், விலாசம் எல்லாவற்றையும் மாற்றி ரிஜிஸ்தரில் எழுதியிருந்தான். பிரமீளாவும் அவள் தாயாரும் தங்கியிருந்த அதே ஹோட்டல்! அந்த ஆசாமி தன் அறையை விட்டு எங்கும் வெளியே போனது கிடையாது என்று கூட ரூம் பாய் ஒருவன் ஞாபகம் வைத்திருந்து கூறினான். பிரமீளா தன் தாயாரைக் காணோம் என்று அழுது கொண்டு நடராஜனிடம் வந்த அதே தினத்தில் தான் பார்த்திபனும் அறையைக் காலி பண்ணிக் கொண்டு போயிருக்கிறான்.

கனகம் அறியாதவாறு அவன் அங்கு தங்க வேண்டும் என்றும் அறை எண்ணை மட்டும் தனக்குத் தெரி

விக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லி யிருப்பாள் பிரமீளா. பின்னேடு இவளும் தன் தாயாருடன் வந்து சேர்ந் திருப்பாள். காதலர்கள் ரகசியமாய்ச் சந்தித்திருப்பார்கள். எதிர்பாராதவித மாகக் கனகத்துக்கு உண்மை அம்பல மானபோது, அவள் ஆத்திரமடைந்து பார்த்திபன் அறைக்குப் போய் அவனைத் தாறுமாருக ஏசியிருப்பாள். பார்த்தி பன் கோபத்தில் இன்னது செய்கிறேம் என்று அறியாமல் அவளை அடித்துக் கொன்றிருப்பான். பிறகு அவள் கொலை செய்யப் பட்டாள் என்பதையே மறைத்துவிடக் கருதி, இரவு நேரத் தில் கோக்கர்ஸ் வாக்குக்கு உடலைப் பிரமீளாவின் காரில் ஏற்றி வந்து உருட்டித் தள்ளி யிருப்பான். ஆனல் அந்தக் கிடுகிடு பள்ளத்தாக்கில் பக்க வாட்டில் நீட்டிக் கொண்டிருந்த ஒரு பாறை உடலைத் தடுத்துத் தாங்கி அவன் ஆசையில் மண்ணைப் போட்டு விட்டது.

இந்த விதமாக ஊகித்துப் பார்த் திபனைப் பிடித்து லாக்கப்பில் போடு மாறு உத்தரவிட்டார் டி. ஐ. ஜி. ஸி. ஐ. டி. நடராஜன்.

கட்டளையிட்டு விட்டாரே ஒழிய உள்ளூற உதறல்தான் அவருக்கு. ஏதோ ஊகத்தின்பேரில்தானே அவனைக் கைது செய்திருக்கிறேம்? இவன்தான் கனகாவைக் கொன்றன் என்பதற்கோ காரில் உடலை ஏற்றிச் சென்றன் என்ப தற்கோ என்ன சாட்சியம் இருக் கிறது? தாயும் மகளும் தங்கியிருந்த ஹோட்டலிலேயே பார்த்திபனும் தங்கி யிருந்தான் என்பதற்கு அதிகமாகத் தம்மால் என்னத்தை நிரூபிக்க முடியும்? இப்படி யெல்லாம் எண்ணிக் கவலைப் பட்டுக் கொண்டிருந்தார். பெண்டாட் டிக்கு உடம்பு சரியில்லை என்று தந்தி வந்ததாகக் கூறிச் சென்ற பிரமீளாவின் டிரைவர் ஒருவேளை அப்படிப் பொய் சொல்லி விட்டுப் போயிருப்பானே? அவனே திரும்பி வந்து இந்தக் காரி யத்தைச் செய்திருப்பானே என்றுகூட நினைத்து மனம் குழம்பினர்.

இந்தத் தருணத்தில்தான் எதிர் பாராதவிதமாக ஒரு திருப்பம் நிகழ்ந் தது. ஈமச் சடங்குகளெல்லாம் முடிந்து ஓரிரு நாட்கள் வரையில் பிரமீளா துயரில் ஆழ்ந்திருந்தாள். உள்ளம் தாயாரைச் சுற்றியே வட்டமிட்டது. அவள் தன்னை வளர்க்கப்பட்ட பாட்டை யும் ஒரு நட்சத்திரமாகப் பிரகாசிக்கச் செய்ய எடுத்துக் கொண்ட பிரயாசை களையும் நினைத்து நினைத்துக் கண்ணீர் உகுத்தாள். மூன்றும் நாள் அவளால் தனிமையைப் பொறுக்க முடியவில்லை.

காந்தியத்தின் ஏதேனும் ஓர் அம்சத்தை விளக்குவது போல் புகைப் படம் எடுத்து அனுப் புங்கள். சிறந்த படத்துக்குப் பரிசு: ரூ. 50. பரிசு பெற்ற படம் அக்டோபர் 2ந் தேதி காந்தி ஜயந்தியை யொட்டி வெளியாகும் கல்கி இதழில் பிரசுரமாகும். முடிவு தேதி: செப்டம்பர் 11ந்தேதி.

புகைப்படக் கலை நுணுக்கங்களில் கருத்துச் செலுத்தப்படவேண்டும். படம் தபால் கார்டு அள வினதாக இருப்பது நலம். பரிசு பெருவிடினும் பிரசுரமாகும் இதர படங்களுக்கு வழக்கமான சன் மானம் உண்டு. உறையின் மேல், 'புகைப்படப் போட்டி' என்று குறிப்பிடவும். பிரசுரமாகாத புகைப்படத்தைத் திரும்பப் பெற விரும்புவோர் போதிய தபால் தலைகளுடன் கூடிய விலாசமிட்ட உறையை உடன் அனுப்பவேண்டும். ஆசிரியர் தீர்ப்பே முடிவானது. கடிதப் போக்குவரத்து கிடையாது.

துயரைப் பகிர்ந்து கொள்ளவும் ஆறுதல் தரவும் அவள் பார்த்திபனின் துணைக்காக ஏங்கினள். 'பார்த்திபன் ஏன் வரவில்லை? கரித்துக் கொட்ட அம்மாகூட இல்லாதபோது அவர் வர ஏன் தயங்க வேண்டும்? ஒருவேளை பயப்படுகிருரா? கொடைக்கானலில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளுக்காகச் சென்னையில் தன்னைச் சந்திக்க அவர் ஏன் அஞ்ச வேண்டும்? மாருக நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்காமல் இருந்தால் அல்லவா சந்தேகம் எழும்?'

இவ்வாறு எண்ணி அவள் காமிரா மேன் சேகருக்கு ஃபோன் செய்து அவர் நண்பரான பார்த்திபனைப் பற்றிக் கேட்டாள். சேகர் கூறிய பதில் அவளைப் பேரதிர்ச்சிக்கு உள்ளாக்கியது. கனகத் தைக்கொன்றதாகச் சந்தேகித்துப்பார்த் திபனை லாக்கப்பில் வைத்திருக்கிறர்கள்!

உடனே ஃபோனை வைத்துவிட்டுப் பிரமீளா புறப்பட்டுவிட்டாள், ஐ. ஜி. காரியாலயத்துக்கு. அவள் இன்னும் சற்றுத் தாமதித்துச் சேகருடன் பேசி யிருந்தாளானல், போலீஸார் இன்னும் பார்த்திபன் மீது வழக்கு ஏதும் பதிவு செய்யவில்லை என்றும் விசாரணைக்குத் தான் லாக்கப்பில் வைத்திருப்பதாகச் சொல்கிறர்கள் என்றும் அவன் கூற அறிந்துகொண் டிருந்திருப்பாள். வழக்

குப் பதிவு செய்யாதபோது லாக்அப்பில் வைத்திருப்பது தவறு என்று வாதம் புரிந்து அவனை விடுவிக்க ஒரு வக்கீலின் துணையுடன் தான் முயன்று வருவதையும் சேகர் கூறியிருப்பான். ஆனால் பிரமீளா அவசரப்பட்டு விட்டாள். விநாடிப் போதும் தாமதியாமல் காரைக் கிளப்பிக் கொண்டு நேரே ஐ.ஜியிடம் போய்க் கண்ணீரும் கம்பலையுமாய் நின்று பார்த்திபனை விடுவிக்குமாறு மன்றாடினாள். நடந்ததையெல்லாம் சாங்கோபாங்கமாகத் தான் எடுத்துரைத்துவிடுவதாகச் சொன்னாள்.

ஐ. ஜி. சமிக்ஞை செய்ததின் பேரில் அக்காரியாலய ஸ்டெனோ ஒருவர் அடக்கமாய் வந்து சற்று ஒதுக்குப்புறமாய் அமர்ந்து கடமையே கண்ணாகச் செயலாற்றினார். பிரமீளா கூறிய வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் சுருக்கெழுத்தில் பதிவாயின. அவள் கூறியவை டி. ஐ. ஜி. நடராஜனின் ஊகத்துக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டிருந்தன.

''ஆறு இரவுகளை நாங்கள் சொர்க்க லோகத்தில் இருப்பது போன்ற உணர்வுடன் ஆனந்தமாகக் கழித்தோம்'' என்று ஆரம்பித்தாள் பிரமீளா. ''இல்லை, அப்படிச் சொல்வதுகூடப் பொருந்தாது. ஏனென்றால், சொர்க்கம் என்பது இத்தனை இன்ப மயமாக இருக்குமா என்று நாங்கள் ஐயப்பட்டதுண்டு. ஆனால் ஏழாவது இரவு இதற்கு முடிவு ஏற்பட்டுவிட்டது. என் தாயார் நான் அறியாதவாறு என்னைப் பின் தொடர்ந்து பார்த்திபனின் அறைக்கு வந்து விட்டாள்......''

விம்மலும் விசும்பலும் அவள் பேச்சைத் தடைப்படுத்தவில்லை; தொடர்ந்தாள்: ''நான் கதவைத் திறந்ததும் இருளில் அவர் குரல் கட்டில் இருந்த திசையிலிருந்து கேட்டது. 'பிரேம்!' என்று அழைத்தார் அவர். எப்போதுமே 'பிரேம்' என்றுதான் கூப்பிடுவார். பெருமூச்சை வெளிப்படுத்துவது போல் நீட்டி உச்சரித்து, இலேசான நடுக்கத்துடன் கூடிய குரலில் அழைக்கும்போது வற்றாத காதலும் தீராத தாகமும் அதில் தொனிக்கும். மீண்டும் 'பிரேம்! பிரேம்!' என்று அவர் அவசரப்பட்டார். 'அடாடா! கொஞ்சம்கூடப் பொறுமையே கிடையாதா?' என்று நான் பொய்க் கோபத்தோடு கேட்டுக் கதவைச் சாத்தத் திரும்பினேன். ஆனால் வாசலில் ஒரு கரிய உருவம் நிற்பதை இருட்டில் உணர்ந்ததும் என் சப்தநாடிகளும் ஒடுங்கிவிட்டன. 'எத்தனை நாட்களாக இந்த நாடகம்?' என்று கேட்டுக் கொண்டே என் தாயார் உள்ளே வந்து விளக்கைப் போட்டாள். ரௌத்திராகாரமான அவள் தோற்றமும் அவள் கையில் பிடித்திருந்த துப்பாக்கியும் எனக்குக் குலை நடுக்கத்தை ஏற்படுத்தின. திருடனுக்குப் பயந்து அவள் வாங்கி வைத்திருந்த துப்பாக்கி இப்போது என் காதலனைக் குறி பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. 'அயோக்கிய ராஸ்கல்! இன்றைக்கே நான் பிடிபட்டுத் தூக்குத் தண்டனை அடைந்தாலும் பரவாயில்லை; என் பெண்ணைக் கெடுத்த உன்னைக் கொல்லாமல் விடமாட்டேன்!' என்று சொல்லிக் கொண்டே அவரை நோக்கி இரண்டடி எடுத்து வைத்தாள். உண்மையில் தன் பெண் கெட்டுப் போய்விட்டாள் என்பதிலொன்றும் அவளுக்கு அக்கறை இல்லை. ஏனென்றால் பிரபல நட்சத்திரமாவதற்கு முன்பு நான் அவள் வற்புறுத்தலுக்கு இணங்கியே கெட்டுப் போனவள் தான். அப்போது ஆணையிட்டவள் இப்போது தடை விதிக்கக் காரணம், இது உடல் உறவோடு நிற்கிற விஷயமல்ல, உள்ளத்தாலும் நாங்கள் பிணைந்து விட்டோம் என்பதுதான். நான் அவளுடைய உடைமையாக இருக்கும் வரைதான் என் செல்வத்தின் மீது அவள் ஆதிக்கம் செலுத்த முடியும். இன்னொருவரின் உடைமையாகிவிட்டால் அப்புறம் அவர் சொற்படிதான் நான் கேட்பேன். இந்த எண்ணத்தில் தான் அவள் ஆத்திரம் கொண்டு பார்த்திபனைச் சுடப் போனாள். அப்புறமாகப் பிடிபட்டாலும் தான் இந்தக் கொலையைச் செய்யவே இல்லை என்று வக்கீல் வைத்து வாதாடி ஜெயிக்கலாம் என்ற எண்ணம்கூட அவளுக்கு இருந்திருக்கலாம். ரொம்ப நாட்களாகவே அவள் பார்த்திபனைத் திட்டுவதும் ஏசுவதுமாக இருந்தாள். இன்று துப்பாக்கியாலேயே குறி பார்த்தாள், அவள் இந்தக் காரியத்தை நிறைவேற்றி விடுவாள் என்றே எனக்குத் தோன்றியது. என்னைப் பயம் கவ்விக் கொண்டது. எப்படியாவது பார்த்திபனைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் அங்கே இருந்த ஒரு டேபிள் லாம்ப்பை எடுத்து அதன் அடிவாரத்தால் என் தாயாரின் தலையில் ஓங்கி அடித்து விட்டேன். அந்த விநாடியே அவள் தரையில் பேச்சு மூச்சின்றி விழுந்து விட்டாள். ஒரு முனகல்கூட எழவில்லை. இதுதான் நடந்தது....''

ஐ. ஜி.யிடம் இவ்வாறு விவரித்து விட்டு, பிரமீளா மேலே பேச முடியாமல் கரங்களில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு புலம்பினாள், ''அம்மா. இந்தப் பாவியை மன்னிச்சுடு அம்மா!'' என்று.

(தொடரும்)

இத் தொடர் கதையில் இவ்வாரம் இடம் பெற்றுள்ள ஒரு முக்கியமான கட்டத்தை மேலட்டையில் வண்ணப்படமாக வழங்குகிறார் ஓவியர் கல்பனா.

ஸைக்கோ ஸாரநாதன்

33. கதை முடிந்தது!

அமிர்தலிங்கத்துக்கும் பத்மநாபன் குடும்பத்துக்கும் நடந்த கதையை விவரித்துக் கொண்டிருந்த நடராஜன் கூறினுர் :

''பிரமீளாவின் வாக்குமூலத்தை ஸ்டெனே ஒருவர் ஷார்ட் ஹாண்ட் நோட்டில் அப்படியே பதிவு செய்துக்கிட்டார். அதில் மட்டுமின்றி அதையே டைப் செய்தும் பிரமீளாவின் கையெழுத்தை வாங்கிக்கிட்டாங்க, ஐ. ஜி. ஆஃப் போலீஸ் காரியாலயத்திலே.

''இன்று காலேதான் ஐ. ஜி. எனக்கு ஃபோன் செய்தார். 'கேஸ் முடிஞ்சு போச்சு, இனிமே இது பற்றிக் கவலேப்படாதே'ன்னு சொன்னவர், — கன்கிராஜுலேட் பண்ணிட்டு, 'இன்னும் ஒரு வாரம் கொடைக்கானலில் இருந்துட்டு வாங்க; இதுவரை நீங்க டியூட்டியில் இருந்ததாகவே வைச்சுக்கிடலாம்' என்ருர்.''

''தேவலாமே, ரொம்ப நல்ல மாதிரியா இருப்பார் போலிருக்கே'' என்ருள் அம்புஜம்.

''நல்லவர்தான்'' என்று தலேயாட்டிய நடராஜன் தொடர்ந்தார்: ''அப்புறம் நான் அவரைக் கேட்டேன், 'பிரமீளா தன் தாயாரை அடித்ததாகச் சொன்னுளே, எத்தனே தடவை அந்த டேபிள் லாம்பின் அடிவாரத்தால் தாக்கினுளாம்?' என்று.''

''என்ன, மறுபடியும் ஒரு முடிச்சு விழுந்துடுத்தா?'' என்று கேட்டார் பத்மநாபன்.

''புதுசா யாரும் போடலே; ஏற்கெனவே இருக்கிற மணிமுடிச்சைப் பக்குவமா படிப்படியா அவிழ்த்துக்கிட்டு வரேன். அவ்வளவுதான்; பாக்கியையும் கேளுங்க'' என்ருர் நடராஜன்.

'எத்தனே தடவை அடித்தாய்?' என்ற கேள்வியை ஐ. ஜி. பிரமீளாவைப் பார்த்துக் கேட்கவில்லே. ஆனுல் வாக்குமூலத்தில் அவள் 'அடித்தேன்' என்றுதான் சொல்லியிருந்தாளே ஒழிய, கீழே விழுந்தவளே இரண்டாம் முறையாகத் தாக்கியதாகக் கூறவில்லே. அப்படி நடப்பதும் சாத்தியமில்லே. தன் தாயாரை ஒரு தடவை அவள் ஆத்திரமடைந்து தாக்கியிருக்கலாம். ஆனுல் அவள் பேச்சு மூச்சின்றிக் கீழே விழுந்ததும் பிரமீளாவுக்குச் சுய உணர்வு திரும்ப வந்து, 'ஐயோ! இப்படிச் செய்து விட்டோமே' என்றுதான் தோன்றியிருக்குமே தவிர மறுபடியும் அடிப்பதென்பது சாதாரணமாய் நடக்கக் கூடியதில்லே.

ஆனுல் கனகத்தின் உடலேப் பரிசோதித்த டாக்டர் அவள் தலேயில் இரண்டு இடங்களில் பலமான அடிபட்டிருப்பதாக நடராஜனிடம் கூறி யிருந்தார். அந்த இரண்டாவது காயம் அவள் உடலேக் கோக்கர்ஸ்வாக் மலேச் சரிவில் உருட்டித் தள்ளியபோது ஏற்பட்டிருக்கலாம்; அல்லது....

கி.ராஜேந்திரன்

''எதற்கும் நீங்க அந்தப் பார்த்திபனைக்கொஞ்சம் வகையா கவனிக்கிறது நல்லது. ரத்தக் கறையோடு ஒரு பாறை அகப்பட்டதாகச் சொல்லிப் பாருங்களேன்'' என்று யோசனை தெரிவித்தார் நடராஜன் ஐ.ஜி.யிடம். அவர் கருத்துப் படி, பிரமீளாவையும் அழைத்துக் கொண்டு ஐ. ஜி.யே நேரில் போனார், பார்த்திபனிடம். 'பிரமீளா தன் குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டு வாக்கு மூலம் எழுதிக் கொடுத்து விட்டாள்' என்றதும் பார்த்திபன் அவளுக்காக ரொம்பப் பரிதாபப்பட்டான்.

''அடடா! ஏன் இப்படிச் செய்தாய் பிரமீளா? என்னைக் காப்பாற்றும் நோக்கத்துடனா? என்னை இவர்கள் என்ன செய்திருக்க முடியும்? கொடைக்கானலில் நீங்கள் தங்கியிருந்த அதே ஹோட்டலில் நானும் வேறு ஓர் அறையில் மாற்றுப் பெயரில் தங்கியிருந்தேன் என்பதற்கு அதிகமாக இவர்கள் என்ன பழி சுமத்த முடியும்? இவர்களுக்கு எந்தவிதமான சாட்சியமும் இல்லாத போது இன்னும் ஒரு வாரத்தில் என்னை விடுவித்திருப்பார்கள். நான் உன்னிடம் ஓடோடியும் வந்திருப்பேன். அதற்குள் அவசரப்பட்டு உண்மையை ஒப்புக் கொண்டு உன் எதிர்காலத்தையே வீணடித்துக் கொண்டுவிட்டாயே!'' என்று கண் கலங்கி அனுதாபப்பட்டான்.

''இவளுடைய எதிர்காலம் பற்றி ஒன்றும் கவலை இல்லை'' என்றார் ஐ.ஜி. ''ஏனென்றால் இவள் குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டு வாக்குமூலம் கொடுத்திருந்த போதிலும் நாங்கள் இவள் மீது வழக்குத் தொடுக்கப் போவதில்லை!''

''அப்படியா? இதென்ன விநோதம்? போலீஸார் தங்கள் கடமையைச் செய்ய வேண்டாமா?'' என்றான் பார்த்திபன்.

''எங்கள் கடமை உனக்கு மரண தண்டனை பெற்றுத் தருவதுதான்!''

பார்த்திபன் பிரமித்தான்; பின்னர் சிரித்தான். ''விளையாடுகிறீர்களா? பிரமீளாவின் வாக்குமூலத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட பிறகுமா என்மீது சந்தேகம் தீரவில்லை?''

''ஆமாம், இவள் ஒரு தடவைதான் தன் தாயாரைத் தாக்கியதாகச் சொல்கிறாள். ஆனால் கனகத்தின் உடலைப் பரிசோதித்த டாக்டர் தலையில் இரண்டு பலத்த காயங்கள் பட்டிருப்பதாகக் கூறுகிறார். கனகம் விழுந்து கிடந்த இடத்துக்குப் பக்கத்திலேயே உரித்த தேங்காய் அளவுக்கு ஒரு பாறை கிடைத்தது. அதில் ரத்தக் கறையும் படிந்திருக்கிறது. அந்தப் பாறை அவள் தலையில் அடிபட்டிருந்த இடத்துக்குச் சரியாகப் பொருந்தவும் செய்தது. டாக்டர் சாட்சியம் சொல்வார் இதற்கு. அந்தப் பாறையில் ரத்தக் கறை மீதாக ஓரிரு விரல் ரேகை அடையாளங்களும் கிடைத்தன. அவை உன் விரல் ரேகைகள்தாமா என்று இப்போது பரிசோதனைகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன!''

இவ்வாறு ஐ.ஜி. கூறியதும் பார்த்திபன் முகம் வெளிறிவிட இடிந்துபோனவனாய் அமர்ந்தான். பக்கத்திலேயே இருந்த அவன் வக்கீல், ''நீ ஒண்ணும் இப்போ பேசாதே, பேச வேண்டிய அவசியமில்லை'' என்று எச்சரித்தார். ஆனால் அவர் குரலிலேயே நம்பிக்கை தொனிக்கவில்லை.

பார்த்திபன், ''இனிமேல் ஒண்ணும் பிரயோசனமில்லை ஸார்!'' என்றான் வக்கீலைப் பார்த்து.

திடீரென்று பிரமீளா, ''அடப்பாவி! கொலைகாரா! என் அம்மாவைக் கொன்று விட்டாயே! சண்டாளா!'' என்றெல்லாம் அவனை வையத் தொடங்கிவிட்டாள். கூடவே விம்மி விம்மி அழவும் செய்தாள். என்ன நடந்திருக்க வேண்டும் என்பது அவளுக்குப் புரிந்துவிட்டது.

பார்த்திபனுக்கு ரோஷம் பொத்துக் கொண்டது. ''ஏன், நீ உன் அம்மாவைத் தலையில் அடித்தது அவளைச் சிரஞ்சீவியாக்கவா? நான் அவளை அடித்தது மட்டும் கொலை என்று தோன்றுகிறதா?'' — இப்படி அவன் சீறினான்.

''ஐயோ! உன்னை அவள் துப்பாக்கியால் சுட வந்ததால்தானே நான் அவளைத் தாக்கினேன்? உன் உயிரைக் காக்கத்தானே அப்படிச் செய்தேன்? அதற்கும், அவள் மயக்கம் தெளிந்து எழுந்த பிறகு நீ இரண்டாவது தடவையாக அவளை அடித்துக் கொன்றதற்கும் வித்தியாசம் இல்லையா?'' என்று கேட்டுத் தலையில் படீர் படீரென்று போட்டுக் கொண்டாள் பிரமீளா.

''ஆமாம்! சரியாகத்தான் ஊகித்து விட்டாய் பிரமீளா'' என்றான் பார்த்திபன், தலை குனிந்தபடியே. ''அவள் மீண்டும் விழித்தெழுந்து நம் அன்புக்குக் குறுக்கே நிற்பது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. அதனால்தான் கோக்கர்ஸ் வாக் ஓரமாய்க் கைக்குக் கிடைத்த ஒரு பாறையை எடுத்து அவள் தலையைப் பலம் கொண்ட மட்டிலும் தாக்கினேன்!''

பார்த்திபன் கூறியவற்றையெல்லாம் பக்கத்து அறையில் ஒரு டேப்ரிகார்டர் பதிவு செய்து கொண்டிருந்தது.

போதாக்குறைக்கு ஒரு ஸி. ஐ. டி.யும் குறிப்பெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

'' காதலுக்கு மட்டும்தானா அவள் குறுக்கே நின்றாள்? பிரமீளாவின் பணத்தை நீ அடையவும் அவள் தடையாக இருந்தாள் அல்லவா?'' என்று ஐ. ஜி. கேட்டார்.

'' அதுவும்தான்!'' என்றான் பார்த்திபன்.

''மோசக்காரா ! துரோகி! நய வஞ்சகமாக எவ்வளவெல்லாம் பேசினாய் ?'' என்று பிரமீளா பொரிந்து தள்ளினாள்.

''உன்னை மனமாரக் காதலிப்பதாக நான் சொன்னதிலொன்றும் பொய்க் கலப்பே கிடையாது, பிரமீளா! ஆனால் நீ வேறு, உன் மணம் வேறு என்று நான் பிரித்துப் பார்த்ததில்லை என்பதும் உண்மைதான் '' என்றான் அவன்.

மேற்படி நிகழ்ச்சிகளை விவரித்து விட்டு டி. ஐ. ஜி., ஸி. ஐ. டி. நடராஜன் பெருமிதத்துடன் கூறினார் : ''இரண்டு மணி நேரம் கழித்துச் சென்னையிலிருந்து ஐ. ஜி. மறுபடியும் எனக்கு ஃபோன் போட்டுப் பேசினார். 'உங்க ஊகம் பிசகில்லை; பார்த்திபன் எல்லாத்தையும் ஒப்புத்துக்கிட்டான்'னு சொன்னார்.''

ஆர்வத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பத்மநாபன் குடும்பத்தினரிடமிருந்து ஒரே சமயத்தில் பல கேள்விகள் பிறந்தன.

நடராஜன் சிரித்துக் கொண்டே, ''ஒவ்வொரு கேள்விக்கா பதில் சொல்லிக்கிட்டு வரேன். முதலில் பத்மநாபன் ஸார் கேட்கட்டும்!'' என்றார்.

''ஐ. ஜி., பார்த்திபனிடம் சொன்னதில் எவ்வளவு தூரம் நிஜம்?'' என்று வினவினார் பத்மநாபன்.

'' 'உரித்த தேங்காய் அளவுக்கு, ரத்தக் கறையுடன் ஒரு பாறை அகப்பட்டது' என்று சொன்னாரே அதுவும், அது சம்பந்தப்பட்ட இரு விஷயங்களும் — அதாவது அந்தப் பாறை காயத்தில் சரியாகப் பொருந்தியிருந்தது என்பதும் விரல்ரேகை அடையாளம் அகப்பட்டது என்பதும் — மட்டும் பொய்தான். ஆனால் வள்ளுவர் என்ன சொல்லியிருக்கிறார் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளுங்க.''

''புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்குமெனில் பொய்யும் மெய்யேயாகும் '' என்றாள் மீனா.

''அடுத்த கேள்வி?'' — அம்புஜத்தைப் பார்த்தார் நடராஜன்.

''ஹோட்டலில் அடிவாங்கிக்கொண்டு மயங்கி விழுந்த கனகம், கோக்கர்ஸ் வாக்குக்கு எப்படி வந்து சேர்ந்தாள்? கதையின் அந்தப் பகுதி விட்டுப் போச்சே !''

''இது நல்ல கேள்வி. கொஞ்சம் விவரமாகத்தான் சொல்லணும்'' என்று ஆரம்பித்தார் நடராஜன்.

மிக அருகில் இருக்கும் போதே தன் கண்களில் மண்ணைத் தூவிவிட்டுக் கள்ளத்தனமாகப் போய்ப் பார்த்திபனைத் தனிமையில் தன் மகள் சந்தித்து வந்திருக்கிறாள்; பல நாட்களாகவே இந்த நாடகம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதையும் இவை உரையாடலோடு நிற்காமல் உடலுறவு கொள்ளும் சந்திப்புகள் என்பதையும் நொடிப் பொழுதில் புரிந்து கொண்டுவிட்ட கனகத்துக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. உணர்ச்சி மிகுதியினால் அவளுக்குத் தொண்டை எழும்ப மறுத்தது. பார்த்திபனை ஏசியபோதும் குரல் கரகரத்துக் கம்மியே இருந்தது. அதனால் அக்கம் பக்கத்து அறைகளிலிருந்த யாரும் விழித்தெழுந்து வரவில்லை.

பிரமீளா டேபிள் லாம்ப்பின் அடிவாரத்தால் தாக்கியபோதும் அவள் கண்டத்திலிருந்து கூக்குரல் எதும் எழவில்லை. கணப் போதில் அவள் நினைவிழந்து சரிந்தாள்; தரையில் பேச்சு மூச்சின்றிக் கிடந்தாள். அவள் இறந்துவிட்டாள் என்றே பிரமீளாவும் பார்த்திபனும் முடிவு கட்டி விட்டார்கள். பிரமீளா அதிர்ச்சி நீங்கப் பெற்றதும் விம்மி அழத் தொடங்கினாள்.

பார்த்திபன் அவசரம் அவசரமாகக் கட்டிலைவிட்டு இறங்கி வந்து அறை வாசல் கதவைச் சாத்தினான். பிறகு பிரமீளாவை ஆசுவாசப்படுத்தினான். ''அழாதே பிரேம்! பக்கத்து அறையில் இருப்பவர்கள் கேட்டுவிட்டு, என்ன ஏது என்று விசாரிக்க வந்துவிடப் போகிறார்கள்'' என்றான் கெஞ்சுகிற குரலில்.

''வந்தால் வரட்டும்; தாயாரைக் கொன்ற இந்த மகாபாவியைப் போலீஸில் ஒப்படைக்கட்டும். தூக்கிலே தொங்குகிறேன்'' என்றாள் பிரமீளா, மனம் நொந்து போய்.

'' பிரேம் ! தயவுசெய்து நான் சொல்வதைச் சற்றுக் கேளேன்'' என்று பரபரப்புடன் அவள் முகவாயைப் பிடித்துக் கொண்டு மீண்டும் இறைஞ்சினான் பார்த்திபன். தொடர்ந்து பேசினான்: ''கொலைக் குற்றத்துக்காக மரண தண்டனை பெற்றாலும் பாதகமில்லை, பிரேம். அதைத் தாங்குவது அவ்வளவு கஷ்டமில்லை. ஆனால் தாயாரைக் கொன்ற பழியல்லவா உனக்கு வந்து சேரும் ? ஊரார் எப்படியெல்லாம் ஏசுவார்கள் உன்னை ! மேலும் நீ காதலனுடன் உறவுகொள்ள அவன் அறைக்குக் கள்ளத்தனமாக நடு இரவில் வந்தாய் என்பதுமல்லவா எல்லாத் தினசரிகளிலும் வெளிவந்துவிடும்! எவ்வளவு அவமானம்! உன் உணர்ச்சிகளை யாராலும் புரிந்து கொள்ளவே முடியாது. உன் தாயார் பெரிய தியாகியாகிவிடுவாள் உலகத்தின் கண்களில். நீ ஒரு

பயங்கரப் பெண் பேய், அரக்கி என்றெல்லாம் வர்ணிக்கப்படுவாய்! தூக்கிலே தொங்குவது பெரிய விஷயமில்லை; இந்த அவமானங்களையெல்லாம் எப்படிப் பொறுத்துக் கொள்வாய், சொல்லு!''

பிரமித்துப்போன பிரமீளா மெல்லத் தலையசைத்து இந்த ஏச்சுப் பேச்சுக்களைத் தாங்கிக் கொள்ளத் தன்னால் முடியாது என்பதை உணர்த்தினாள்.

''அப்படியானால் நான் சொல்கிறபடி செய், பிரேம்!'' என்றான் பார்த்திபன். ''பேசாமல் வந்த வழியாகவே திரும்பிப் போய் உன் அறையில் படுத்துக் கொள். அம்மா கொண்டு வந்த துப்பாக்கியைப் பின்னோடு எடுத்துப் போய் அது முன்பு இருந்த இடத்திலேயே வைத்துவிடு. நாளை பிற்பகலில் போலீஸாரிடம் போ. டி.ஐ.ஜி.கூட இங்கு வந்து ஹாப்பி ஹாலிடேயில் தான் தங்கியிருக்கிறதாகக் கேள்வி. அவரிடமேகூடப் போகலாம். காலையில் உன் அம்மா 'ஷாப்பிங்' என்று கால் நடையாகக் கிளம்பினாள் என்றும், திரும்பி வரவேயில்லை, என்ன ஆனாளோ தெரியவில்லை என்றும் கவலைப்படுவது போல் பேசு. மற்றவற்றை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன். உன் கைப் பையில் கார்ச் சாவி இருந்தால் அதை மட்டும் கொடுத்துவிட்டுப் போ. அதன் உபயோகம் முடிந்ததும் காரிலேயே வைத்து விடுகிறேன். நீ எடுத்துக் கொள்ளலாம். என்ன புரிந்ததா? நல்லவேளையாக உன் டிரைவர் கோபாலன் பெண்டாட்டிக்கு உடம்பு சரியில்லை என்று தந்தி வந்து புறப்பட்டுப் போயிருக்கிறான். இல்லா விட்டால் அவனைச் சமாளிக்க வேறு யோசனை பண்ண வேண்டும்!''

''நீங்கள் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?'' என்று பயத்தில் நடுங்கிய குரலில் கேட்டாள் பிரமீளா.

அவன் சுருக்கமாகத் தன் திட்டத்தை விவரித்தான். ''உம், சீக்கிரம்!'' என்று துரிதப்படுத்தினான். அவள் விதியே என்று தன் மனத்தைத் தேற்றிக் கொண்டு அவன் சொற்படி நடந்தாள். அவள் தன் அறைக்குத் திரும்பிச் சென்றதை யாரும் பார்க்கவில்லை. படுக்கையில் விழுந்து விடிய விடிய அழுதாள்.

பிரமீளா கொடைக்கானலுக்கு வந்த பிறகு கனகம் அல்லது கோபாலன் கண்களில் பட்டுவிடக் கூடாதென்பதற்காகப் பார்த்திபன் தன் அறையை விட்டு அதிகமாக வெளியே எங்கும் போகவில்லை. ஆனால் பிரமீளா வந்து சேர்வதற்குமுன், இரண்டு நாட்கள் நன்கு சுற்றிப் பார்த்திருந்தான். கோக்கர்ஸ் வாக்கில் கனகத்தின் உடலை

''என் மச்சானுக்கு ஒரு ஹிந்தி படத்திலே டேபிள் க்ளீனராக நடிக்க சான்ஸ் கிடைச்சதும், கண்ணம்மா பேட்டை முனியாண்டி என்கிற தன் பெயரை முகேஷ் கண்ணா என்று மாற்றி வச்சுக் கிட்டார்!''

உருட்டிவிட்டு விட்டால் எலும்புகளைக் கூடப் பொறுக்க முடியாது; கொலை நடந்தது என்றே யாரும் எண்ண இடமில்லை. அப்படியே உடல் கண்டெடுக்கப்பட்டாலும் 'விபத்து; சறுக்கி விழுந்து விட்டாள்' என்றுதான் கருதுவார்கள். அதற்கேற்றாற்போல் பிரமீளாவும் போலீஸில் 'தாயாரைக் காணோம்' என்று புகார் கொடுத்திருப்பாள். அதே நேரம் இவனும் மலையைவிட்டு இறங்கிக் கொடைக்கானல் ரோடு ஸ்டேஷனில் சென்னை செல்லும் ரயிலுக்காகக் காத்திருப்பான்.

இப்படி ஒரு சில நிமிஷங்களில் தீர்மானித்துவிட்ட பார்த்திபன் கனகத்தின் உடலைத் தூக்க முடியாமல் தூக்கிக் கொண்டும் சில இடங்களில் இழுத்துக் கொண்டும் ஹோட்டல் வாசலை நோக்கிச் சென்றான். தப்பித் தவறி யாராவது பார்த்துவிட நேர்ந்து கையும் களவுமாய்ப் பிடிபட்டால் அப்போது, பிரமீளா செய்த காரியம் இது என்று உண்மையைச் சொல்லித் தான் தப்பித்துக் கொள்ளலாம் என்ற எண்ணமும் அவன் மனத்தின் அடிவாரத்தில் இருந்து, அதுவே அவனுக்குத் திட்டத்தைத் தொடரத் துணிவையும் தந்தது.

அதிர்ஷ்டம் அவன் பக்கம் இருந்தது. யாரும் எதிர்ப்படவில்லை. ரிஸப்ஷன் கவுண்டரில் ஒருவன் அமர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். வாசல் கதவு சாத்தி இருந்தது. ஆனால் சாவி அதற்குரிய துவாரத்திலேயே இருந்தது. ஓசைப் படுத்தாமல் செயல்பட்டான் பார்த்திபன். வெளியே வரிசையாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த பல கார்களிடையே பிரமீளாவின் காரைச் சுலபமாகக் கண்டுபிடித்தான். நிலவொளி இருந்தது என்பதோடு அயல்நாட்டில் உருவான பெரிய காரை அடையாளம் கண்டுகொள்வது கடினமாயுமில்லை. ஒன்றிரண்டு அம்பாஸிடர் கார்களில் குளிருக்கு அடக்க

மாகக் கண்ணுடிகளை உயர்த்தி விட்டு விட்டு டிரைவர்கள் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். கண்ணுடிகளை உயர்த்திய போது அவர்கள் குளிரோடு சப்தத்தையும் வெளியே நிறுத்தி விட்டார்கள்.

சுற்றுவட்டாரத்தில் மலைகளெல்லாம் நிலாவை எட்டிப் பிடித்து விழுங்கிவிட ஆசை கொண்ட அசுரர் போல் சிகரங்களை உயர்த்திக் கொண்டு நின்றன. ஆனல் அவற்றின் முயற்சி படுதோல்வி அடைய, அம்புலி கவலை சிறிதும் இன்றித் தன் காதலனை நோக்கிற்று. காதலி சொரியும் அன்பெனும் நிலவொளியில் குளித்து ஏரி நீர்ப்பரப்பு மோன மயக்கத்தில் ஆழ்ந்து கிடந்தது.

மனோரம்மியமான இந்தச் சூழலில் மகா பயங்கரமான காரியத்தைச் செய்து கொண்டிருந்தான் பார்த்திபன். 'கேட்'டைத் திறந்துவிட்டு வந்தான். உயர்ந்த அயல்நாட்டுத் தயாரிப்பான பிரமீளாவின் கப்பல் மாடல் கார், கதவுகளைத் திறந்து மூடியபோதும் எஞ்சினைக் கிளப்பியபோதும் அதிகமாகச் சத்தப்படுத்தவில்லை. வழுக்கிக் கொண்டு விரைந்தது. பின் ஸீட்டில் கனகம் கிடத்தப்பட்டிருந்தாள்.

நடராஜன் கதையை நிறுத்தினர்.

''இரவு நேரமானதால் கோக்கர்ஸ் வாக் பக்கம் ஜனநடமாட்டம் இருந்திருக்காது. காரிலிருந்து கனகத்தை இறக்கி இழுத்துக் கொண்டு போயிருப்பான்'' என்ருள் அம்புஜம்.

''அந்தச் சமயம் அவள் மயக்கம் தெளிந்து விழித்துக் கொண்டு, 'நான் எங்கே இருக்கேன்? நீ யாரு'ன்னு ஏதாவது கேட்டிருப்பாள். 'இத்தனை பாடுபட்டு இவளை இங்கே கொண்டு வந்த பிறகு மறுபடியும் உயிரோடு திருப்பி அழைத்துச் செல்வதா? திட்டத்தைக் கடைசிவரையில் நிறைவேற்றி விடுவோம்' என்று முடிவு செய்து பார்த்திபன் ஒரு பாறையை எடுத்து அவளை வேலை தீர்த்து விட்டான்'' என்ருர் பத்மநாபன்.

''பிறகு அவள் உடலையும் அவளை அடிக்கப் பயன்படுத்திய கல்லையும் மலைச் சரிவில் உருட்டி விட்டான். கல் அதள பாதாளத்துக்குப் போய்விட்டது. உடல் கீழே செல்லாமல் ஒரு பாறை தாங்கித் தடுத்து நிறுத்திவிட்டது. அதுவே அவன் திட்டத்தை ஐந்தாண்டுத் திட்டமாக்கிவிட்டது — அதாவது படுதோல்வி அடையச் செய்து விட்டது!'' என்ருள் மீன.

''பாலிடிக்ஸில் பட்டுக்காமல் பேசறேன்'' என்ற நடராஜன் தொடர்ந்தார்: ''தன் திட்டம் பிசுபிசுத்து விட்டதை உணராமலேயே அவன் காரை மறுபடி ஹோட்டலுக்கு ஓட்டிச் சென்ருன். கர்ச்சீப்பை எடுத்துக் காரில் விரல் ரேகைகள் பதிந்திருக்கக்கூடிய இடங்களைத் துடைத்தான். தன் அறைக்குப் போய்ப் படுத்துக் கொண்டான். அதிகாலையில் ஹோட்டல் அறைக்குக் கணக்குத் தீர்த்துவிட்டு மலையிலிருந்து இறங்கிவிட்டான்.''

கதையை இப்படி அவர் முடித்து வைத்ததும் அம்புஜம் தன் கணவரைப் பார்த்துச் சொன்னுள்: ''தான் ஒரு முதல்தரமான நடிகை என்பதைப் பிரமீளா எப்படி நிரூபிச்சிருக்கா பார்த்தேளா? நடராஜன் ஸாரையே ஏமாற்றி விட்டாளே!''

''அதில் அதிசயமில்லை; அவள் தொழிலே அதுதானே!'' என்ருர் பத்மநாபன். ''ஆனல் திருச்சேறை நடிச்சதைச் சொல்லு! அவள் தகப்பன் தான்தான் என்று என்னை நம்ப வைச்சுட்டானே!''

''கனகம் பிரமீளாவின் சொந்தத் தாய் இல்லையாம். யாரோ ஏழைப் பிராமணன் கனகத்திடம் தன் குழந்தையை விட்டுவிட்டுப் போயிருக்கிருன். 'அதனல்தான் அம்மாவுக்கு என்னிடம் ஓர் ஆத்மார்த்தமான அன்பு கடைசி வரை ஏற்படவேயில்லை' என்று பிரமீளா கூறியிருக்கிருள்'' என்ருர் நடராஜன். ''ஒரே ஒருநாள் இவளைப் பெற்ற தகப்பன் வந்தபோது கனகம் ஆயிரம் ரூபாய் பணத்தைக் கொடுத்து விரட்டினளாம். 'நான் பணத்துக்காக வரலை; குழந்தையைப் பார்க்கக்கூடாதுன்னு சொல்லிட்டீங்க. நான் வரேன்'னு கிளம்பிட்டானும். வரவேற்பு அறையில் இருந்த நிலைக் கண்ணுடியில் பிரதிபலித்த அவன் உருவத்தை ஒன்றிரண்டு விநாடிகளுக்குத் தான் பார்த்தாளாம் பிரமீளா. அது முதல் அவளுக்கு ஒல்லியா, உயரமா, உச்சிக் குடுமியோடே காட்சி தருகிற வயசான பிராமணன் யாரையாவது பார்த்தால் பரிவு உணர்ச்சி பொங்கி எழுமாம். அதனல்தான் திருச்சேறையிடமும் அத்தனை பிரியமாகப் பேசியிருக்கிருள்.''

''சரி, இந்தக் கதை முடிஞ்சுது; தினகரனைப் பற்றியும் சொல்லிடுங்கோ'' என்ருள் அம்புஜம்.

''ஆதவனை ஆராயும் இந்த நிலையத்தில் வைத்து நாம் அல்பாயுசில் மடிந்த தினகரனை ஆராய வேண்டாம்! ஏரிக் கரைக்குப் போகலாம். அதோ நம்ம பஸ்ஸூம் கிளம்பிடுச்சு'' என்ருர் நடராஜன்.

(தொடரும்)

34. மனங்கள் மகிழ்ந்தன!

"கொடைக்கானலில் அண்மைக் காலத்தில் நிகழ்ந்த மூன்று துர்மரணங்களுக்கும் ஸைக்கோ ஸாரநாதன்தான் காரணம் என்ற வதந்திக்கு எந்தவிதமான ஆதாரமும் இல்லை என்று போலீஸ் ஐ. ஜி. இன்று தெரிவித்தார். அந்தக் கொலைகளைச் செய்ததாகக் கருதப்படும் மூன்று நபர்களைச் சிறைப்படுத்தியாகி விட்டதென்றும் விரைவில் அவர்கள் மீது வழக்குத் தொடுக்கப்படும் என்றும் அவர் பத்திரிகை நிருபர்களிடம் கூறினார்."

இவ்வாறு ஒரு செய்தி முதல் நாள் மாலையும் அன்று காலையும் தினசரிகளில் வெளியாகியிருந்தது. இதைப் படித்த பிறகு திருச்சி, மதுரை, திண்டுக்கல் போன்ற நகரங்களிலிருந்து பலர் தைரியம் பெற்றுக் கொடைக்கானலுக்கு வந்து சேர்ந்திருக்கலாம். அல்லது கூட்டம் அதிகரித்திருப்பதாகப் பத்மநாபனுக்கு ஒரு பிரமை ஏற்பட்டிருக்கலாம். எப்படியானாலும் இன்று மாலை ஏரிக் கரை அழுது வடியாமல் கலகலப்புடன் விளங்குவதாக அம்புஜத்துக்கும் அவருக்கும் தோன்றியது. ஒரு வேளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நடராஜன் மர்மங்களைத் தெளிவுபடுத்தி வர அவர்கள் மனம் இலேசாகி மகிழ்ந்ததன் பிரதிபலிப்பைத்தான் அவர்கள் ஏரிப் பக்கம் குழுமியிருந்த மக்களிடமும் கண்டார்களோ என்னமோ ?

சென்று போன நாட்களைப் பற்றிக் கனவு காணும் மாஜி சினிமா நட்சத்திரங்கள்; புது மணம் புரிந்து கொண்டு தங்களைத் தவிர மற்ற எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டிருக்கும் தம்பதிகள்; குழந்தைகளின் நச்சரிப்புக்கு இணங்கி மலைவாச ஸ்தலத்தை நாடி வந்து விட்டுத் தண்ணீராகப்பணம் செலவழிகிறதே, என்று கவலையுடன் கணக்குப் போட்டபடி யிருந்து சந்தோஷப்படத் தெரியாமல் தவிக்கும் பெற்றோர்கள்; உயர்ந்த உத்தியோகம் பார்த்து ஓய்வு பெற்றபின் பொழுதுபோக்குக்காகக் கொடைக்கானல் வந்த பெரும்புள்ளிகள்; கோடைக்காலத்தில் கொடைக்கானல் வந்தால்தான் பெருமை என்று எண்ணிக் கொண்டு வந்த தனவந்தர்கள் என்று இப்படியாகப் பலரகப்பட்டவர்களைத் தாங்கிக் கொண்டு படகுகள் இங்குமங்குமாக ஏரியில் மிதந்து சென்று கொண்டிருந்தன. ரொம்ப லாகவமாகத் துடுப்புப் போட்டுச் சிலர் படகுகளை அனாயாசமாகச் செலுத்திக் கொண்டு போனார்கள். கற்றுக்குட்டிகள் திணறினார்கள். இருந்த இடத்திலேயே சுற்றிச் சுற்றி வந்து சோதித்தது ஒரு

ஸைக்கோ ஸாரநாதன்

கி. ராஜேந்திரன்

படகு; கரை தட்டி நின்று கழுத்தறுத்தது மற்றொன்று. வேறொரு படகில் போய் மோதிக்கொள்ள ரோஷத்தோடு பாய்ந் தது இன்னொன்று. 'உனக்காச்சு, எனக் காச்சு, விட்டேனு பார்!' என்று சிலர் தீவிரமாகத் துடுப்புப் போடுவதில் வெற்றி காண முயல, இரவு வெந்நீர் விட்டு உருவி விடவேண்டியதுதான் என்று நினைக்குமளவுக்குக் கைவலித்தது.

''ஒவ்வொரு படகிலும் ஒரு ரகசிய அறையில் டேப் ரிகார்டரை மறைத்து வைத்துவிட வேண்டும்! அற்புதமான கதைகள் கிடைக்கும்'' என்றார் பத்ம நாபன்.

''அப்படி ஒரு ஜேம்ஸ்பாண்ட் வேலை செய்யறதுக்கு உங்களுக்கு வசதி இருக் குன்னு வைச்சுக்கிட்டால்கூடச் சட்டப் படி மற்றவங்க அந்தரங்கங்களைத் தெரிஞ் சுக்கறது குற்றம் — வயோலேஷன் ஆஃப் ப்ரைவஸி'' என்றார் நடராஜன்.

''எத்தனை கதைகள் சொல்லி யிருக் கார் ரங்கனோட அப்பா, இங்கே நாம் வந்ததிலேயிருந்து? அதையெல்லாம் விட்டு விட்டுப் போகாத ஊருக்கு வழி யைத் தேடறேளே'' என்றாள் அம்புஜம்.

''எழுத்தாளர்களுக்கு அப்படித் தாம்மா தோணும்'' என்றாள் மீனு. '' 'ஐயோ! எத்தனை விதமான மக்கள், எத்தனை தினுசு தினுசான கதைகளைப் பேசிக்கிறா! எல்லாத்தை யும் கேட்க முடிஞ்சால் எவ்வளவு சுவா ரசியமான கதைகள் எழுதலாம்'னு நினைப்பா. வெய்யில் காய்ஞ்சா உன் மனசு கிடந்து அடிச்சுக்கலையா 'அடடா! வெய்யில் வீணாப் போறதே! கையிலே காசும் உடம்பிலே தெம்பும் இருந்தா வடாம் பிழியலாமே'ன்னு? அப்படித் தான் இதுவும்னு வைச்சுக்கோயேன்!''

கிண்டலை ரசித்துச் சிரித்து விட்டு அம்புஜம் நடராஜனைப் பார்த்துக் கூறி னாள்: ''தினகரனைப் பற்றிச் சொல் லுங்கோ, கேட்போம்.''

''ஒரு நிமிஷம்! நான் ஸ்பென்ஸருக் குப் போயிட்டு வந்துடறேன்; அப்புறம் ஆரம்பிக்கலாம் கதையை'' என்று கூறி விட்டு வேகமாய் நடந்தார் பத்மநாபன். போட் கிளப்புக்கு எதிர்க் கரையில், சாலையோரம், மர நிழலில், புல் தரை யில் துண்டையும், கர்சீப்பையும் பிரித் துப் போட்டுக் கொண்டு மற்றவர்கள் அமர்ந்து பத்மநாபன் திரும்பி வரக் காத்திருக்கத் தொடங்கினர். அமிர்த லிங்கத்தை நடராஜன் விடுகிற வழியாக இல்லை. தம் பக்கத்திலேயே ஏதோ பேச்சுக் கொடுத்தவாறு இருத்திக் கொண்டார். ஹாப்பி ஹாலிடே ஹோட்டல் பஸ்ஸில் வந்த பிறருக்கு இவர்களிடம் நெருக்கமான நட்பு ஏற்படவில்லையாதலால் அவரவர்களும் தனித் தனியே பிரிந்து தத்தமக்குப் பிடித்தமானபடி படகு செலுத்தவோ, பிரயண்ட் பூங்காவில் மலர்களை ரசிக் கவோ அல்லது மட்டக் குதிரைகள் மீது சவாரி செய்யவோ சென்றனர்.

ரங்கனுக்கும் மீனுவுக்கும் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. மறுநாள் பத்மநாபன் குடும்பம் மலையை விட்டிறங்கிச் சென்னை நோக்கிப் பயணத்தைத் தொடங்க விருந்தது. 'நாளை பிரிந்தால் மீண்டும் சந்திக்க முடியுமா? எங்கு? எப்போது?' என்ற பிரச்னைகள் பெரிய கேள்விக் குறி களை மாட்டிக் கொண்டு அவர்கள் முன் நின்றன. தனிமையில் பேச இருவரும் துடித்தவாறு தக்க சந்தர்ப்பத்தை எதிர் நோக்கி யிருந்தனர்.

பத்மநாபன் சற்று நேரத்தில் விசுப் பயலுக்காக ரொட்டி, அமுல் வெண் ணெய், ஹிமா வெஜிடபிள் சூப் பொட்டலம் முதலியவற்றுடன் வந்து சேர்ந்தார்.

''என்ன நீங்க போன வேகத்தைப் பார்த்தா ஸ்பென்ஸரையே விலைக்கு வாங்கிடப் போறதாக நினைச்சேன்; ரொட்டிதான் வாங்கினீங்களா?'' என் றார் நடராஜன்.

''நீங்க சொல்லப் போற கதையைக் கேட்கும்போது சுவாரசியத்தை அதி கரிக்க முந்திரிப் பருப்பும் வேர்க்கடலை யும் வாங்கிண்டு வந்திருக்கேன். ஆளுக் குக் கொஞ்சமாக் கொறிக்கலாம்'' என் றார் பத்மநாபன்.

''அதோ அந்தக் காரிலே உட்கார்ந்து பேசிண்டிருக்காளே, அந்த அம்மாவுக்குக் கூட வேர்க்கடலை வாங்கணுமாம்; 'நூறு ரூபாய்க்குச் சில்லறை இருக்கு மா'ன்னு கேட்டாள்'' என்றாள் அம் புஜம்.

''ஐயோ பாவம்! கொடுத்தால் போச்சு'' என்றார் பத்மநாபன்.

''கொடுக்கிறதாகத்தான் சொன் னேன். 'வீட்டுக்காரர் ஸ்பென்ஸ ருக்குப் போயிருக்கார்; திரும்பி வரட் டும், வாங்கித் தரேன்' என்றேன்.''

''ஸ்பென்ஸருக்கு எதுக்குப் போயி ருக்கேன்னு சொல்லிட்டியா என்ன?''

''அதைச் சொல்லுவேனா? வேர்க் கடலை வாங்கச் சில்லறை வேணும்னு நூறு ரூபாய் நோட்டை நீட்டற அவ ளோட டம்பத்திலே அரைக்கால்வாசி யாவது எனக்கு இருக்காதா? ஸ்பென் ஸருக்கு நீங்க போயிருக்கிறதாகச் சொன்னவுடனேயே அவள் புது மதிப் போடே என்னைப் பார்த்தா. முக்கால் ரூபாய் ரொட்டி வாங்கத்தான் அங்கு போனதாகச் சொல்லிக் கௌரவத் தைக் குறைச்சுப்பானேன்?''

''அதானே கேட்டேன். அப்புறம் பள்ளத் தாக்கிலே தினகரன் விழுந்த மாதிரி நம்ம மதிப்பும் பாதாளத்தை நோக்கிச் சரிஞ்சுடாதா?''

நடராஜன் சொன்னார்: ''இப்படியெல்லாம் ஒளிவு மறைவு செய்தாவது ஒவ்வொருவர் கௌரவத்தைக்

படகு; கரை தட்டி நின்று கழுத்தறுத்தது மற்றொன்று. வேறொரு படகில் போய் மோதிக்கொள்ள ரோஷத்தோடு பாய்ந்தது இன்னொன்று. 'உனக்காச்சு, எனக்காச்சு, விட்டேனு பார்!' என்று சிலர் தீவிரமாகத் துடுப்புப் போடுவதில் வெற்றி காண முயல, இரவு வெந்நீர் விட்டு உருவி விடவேண்டியதுதான் என்று நினைக்குமளவுக்குக் கைவலித்தது.

''ஒவ்வொரு படகிலும் ஒரு ரகசிய அறையில் டேப் ரிகார்டரை மறைத்து வைத்துவிட வேண்டும்! அற்புதமான கதைகள் கிடைக்கும்'' என்றார் பத்மநாபன்.

''அப்படி ஒரு ஜேம்ஸ்பாண்ட் வேலை செய்யறதுக்கு உங்களுக்கு வசதி இருக்குன்னு வைச்சுக்கிட்டால்கூடச் சட்டப்படி மற்றவங்க அந்தரங்கங்களைத் தெரிஞ்சுக்கறது குற்றம் — வயோலேஷன் ஆஃப் ப்ரைவஸி'' என்றார் நடராஜன்.

''எத்தனை கதைகள் சொல்லி யிருக்கார் ரங்கனோட அப்பா, இங்கே நாம் வந்ததிலேயிருந்து? அதையெல்லாம் விட்டு விட்டுப் போகாத ஊருக்கு வழியைத் தேடறேளே'' என்றாள் அம்புஜம்.

''எழுத்தாளர்களுக்கு அப்படித் தாம்மா தோணும்'' என்றாள் மீனு. '''ஐயோ! எத்தனை விதமான மக்கள், எத்தனை தினுசு தினுசான கதைகளைப் பேசிக்கிறா! எல்லாத்தையும் கேட்க முடிஞ்சால் எவ்வளவு சுவாரசியமான கதைகள் எழுதலாம்'னு நினைப்பா. வெய்யில் காய்ஞ்சா உன் மனசு கிடந்து அடிச்சுக்கலையா 'அடடா! வெய்யில் வீணாப் போறதே! கையிலே காசும் உடம்பிலே தெம்பும் இருந்தா வடாம் பிழியலாமே'ன்னு? அப்படித்தான் இதுவும்னு வைச்சுக்கோயேன்!''

கிண்டலை ரசித்துச் சிரித்து விட்டு அம்புஜம் நடராஜனைப் பார்த்துக் கூறினாள்: ''தினகரனைப் பற்றிச் சொல்லுங்கோ, கேட்போம்.''

''ஒரு நிமிஷம்! நான் ஸ்பென்ஸருக்குப் போயிட்டு வந்துடறேன்; அப்புறம் ஆரம்பிக்கலாம் கதையை'' என்று கூறிவிட்டு வேகமாய் நடந்தார் பத்மநாபன். போட் கிளப்புக்கு எதிர்க் கரையில், சாலையோரம், மர நிழலில், புல் தரையில் துண்டையும், கர்சீப்பையும் பிரித்துப் போட்டுக் கொண்டு மற்றவர்கள் அமர்ந்து பத்மநாபன் திரும்பி வரக் காத்திருக்கத் தொடங்கினர். அமிர்தலிங்கத்தை நடராஜன் விடுகிற வழியாக இல்லை. தம் பக்கத்திலேயே ஏதோ பேச்சுக் கொடுத்தவாறு இருத்திக் கொண்டார். ஹாப்பி ஹாலிடே ஹோட்டல் பஸ்ஸில் வந்த பிறகுக்கு இவர்களிடம் நெருக்கமான நட்பு ஏற்படவில்லையாதலால் அவரவர்களும் தனித் தனியே பிரிந்து தத்தமக்குப் பிடித்தமானபடி படகு செலுத்தவோ, பிரயண்ட் பூங்காவில் மலர்களை ரசிக்கவோ அல்லது மட்டக் குதிரைகள் மீது சவாரி செய்யவோ சென்றனர்.

ரங்கனுக்கும் மீனுவுக்கும் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. மறுநாள் பத்மநாபன் குடும்பம் மலையை விட்டிறங்கிச் சென்னை நோக்கிப் பயணத்தைத் தொடங்க விருந்தது. 'நாளை பிரிந்தால் மீண்டும் சந்திக்க முடியுமா? எங்கு? எப்போது?' என்ற பிரச்னைகள் பெரிய கேள்விக் குறிகளை மாட்டிக் கொண்டு அவர்கள் முன் நின்றன. தனிமையில் பேச இருவரும் துடித்தவாறு தக்க சந்தர்ப்பத்தை எதிர் நோக்கி யிருந்தனர்.

பத்மநாபன் சற்று நேரத்தில் விசுப் பயலுக்காக ரொட்டி, அமுல் வெண்ணெய், ஹிமா வெஜிடபிள் சூப் பொட்டலம் முதலியவற்றுடன் வந்து சேர்ந்தார்.

''என்ன நீங்க போன வேகத்தைப் பார்த்தா ஸ்பென்ஸரையே விலைக்கு வாங்கிடப் போறதாக நினைச்சேன்; ரொட்டிதான் வாங்கினீங்களா?'' என்றார் நடராஜன்.

''நீங்க சொல்லப் போற கதையைக் கேட்கும்போது சுவாரசியத்தை அதிகரிக்க முந்திரிப் பருப்பும் வேர்க்கடலையும் வாங்கிண்டு வந்திருக்கேன். ஆளுக்குக் கொஞ்சமாக் கொரிக்கலாம்'' என்றார் பத்மநாபன்.

''அதோ அந்தக் காரிலே உட்கார்ந்து பேசிண்டிருக்காளே, அந்த அம்மாவுக்குக் கூட வேர்க்கடலை வாங்கணுமாம்; 'நூறு ரூபாய்க்குச் சில்லறை இருக்குமா'ன்னு கேட்டாள்'' என்றாள் அம்புஜம்.

''ஐயோ பாவம்! கொடுத்தால் போச்சு'' என்றார் பத்மநாபன்.

''கொடுக்கிறதாகத்தான் சொன்னேன். 'வீட்டுக்காரர் ஸ்பென்ஸருக்குப் போயிருக்கார்; திரும்பி வரட்டும், வாங்கித் தரேன்' என்றேன்.''

''ஸ்பென்ஸருக்கு எதுக்குப் போயிருக்கேன்னு சொல்லிட்டியா என்ன?''

''அதைச் சொல்லுவேனா? வேர்க்கடலை வாங்கச் சில்லறை வேணும்னு நூறு ரூபாய் நோட்டை நீட்டற அவளோட டம்பத்திலே அரைக்கால்வாசியாவது எனக்கு இருக்காதா? ஸ்பென்ஸருக்கு நீங்க போயிருக்கிறதாகச் சொன்னவுடனேயே அவள் புது மதிப்போடே என்னைப் பார்த்தா. முக்கால் ரூபாய் ரொட்டி வாங்கத்தான் அங்கு போனதாகச் சொல்லிக் கௌரவத்தைக் குறைச்சுப்பானேன்?''

''அதானே கேட்டேன். அப்புறம் பள்ளத் தாக்கிலே தினகரன் விழுந்த மாதிரி நம்ம மதிப்பும் பாதாளத்தை நோக்கிச் சரிஞ்சுடாதா?''

நடராஜன் சொன்னர்: ''இப்படியெல்லாம் ஒளிவு மறைவு செய்தாவது ஒவ்வொருவர் கௌரவத்தைக்

காப்பாற்றிக் கொள்ள நினைக்கிற இக் காலத்திலே மானம் கப்பலேறுவதைப் பற்றிக் கொஞ்சமும் கவலைப்படாத சிலரும் இருக்கத்தான் செய்யறாங்க! மருதாசலமும் வனஜாவும் இதற்கு நல்ல உதாரணம்!''

''கொஞ்சம் இருங்கோ, ப்ளீஸ்!'' என்று கேட்டுக் கொண்ட அம்புஜம் சில்லறையைக் கொடுத்து நோட்டு வாங்கி வரப் போனாள். அவள் திரும்பி வந்து அமர்ந்து 'உம்' கொட்டும்வரையில் நடராஜனும் பொறுத்திருந்து பின்னர் தொடர்ந்தார்.

35. சாட்சியம் கிடைத்தது!

சுற்றுலா பஸ்ஸில் வந்து கால்ஃப் கிளப் அருகே இறங்கிய பயணிகள் 'தற்கொலை' முனையைப் பார்த்துவிட்டு வந்தார்கள். பின்னர், 'ஹில்டாப் ரோட்' என்று பெயர்ப் பலகை தாங்கி நின்ற மேட்டுப்பாங்கான சாலையில் ஏறத் தொடங்கினார்கள், அந்தக் குன்றின் உச்சியில் இருந்த விசாலமான 'தீர்க்கதரிசனப் பாறை'யை அடைய. கொஞ்ச தூரம் ஏறியிருப்பார்கள், உயரே 'வீல்' என்ற ஒரு கூக்குரல் கேட்டது. என்னமோ ஏதோ என்று ஓடிச் சென்று பார்த்தால், பாதுகாப்பு ஏதுமற்ற அந்தப் பாறை விளிம்பிலிருந்து ஒருவன் அதள பாதாளத்தில் விழுந்து கிடப்பது தெரிந்தது. பீதி, வேண்டாத வம்பில் மாட்டிக் கொண்டோமோ என்ற தயக்கம்; அவனைக் காப்பாற்ற முடியுமா என்ற கவலை இவையெல்லாம் மனத்தில் ஒரே சமயத்தில் கிளர்ந்தெழ அவசரம் அவசரமாய்த் திரும்பிக் கீழே இறங்கி வந்தார்கள். கால்ஃப் கிளப் வாசலில் 'கோக்' உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்த அமிர்தலிங்கமும் இவர்களுடனேயே குன்றின்மீது ஏறிச் சென்று ஒருவன் விழுந்து கிடப்பதைப் பார்த்து விட்டு இவர்களுடனேயே திரும்பியும் வந்தான். கீழே இறங்குகையில் இவர்கள், மருதாசலமும் வனஜாவும் தங்கள் எதிரே மெல்ல மேலே ஏறி வருவதைப் பார்த்தார்கள்.

தற்கொலை முனையிலிருந்து மற்றவர்களுக்கு முன்பாகவே கிளம்பி நகரை நோக்கிச் செல்லும் பிரதான சாலையில் சற்றுத் தூரம் நடந்து விட்டு இப்போது தான் திரும்புவதாக அவர்கள் சொன்னார்கள். அவ்விருவர் இடையேயும் இருந்த தொடர்பு எல்லோரும் அறிந்த ஒன்றுதான் என்பதால் தனிமையில் இப்படிச் சற்றுத் தூரம் சென்று திரும்ப அவர்கள் எண்ணியது இயல்பான காரியமாகவே மற்ற அனைவருக்கும் பட்டது.

இதனால்தான் விழுந்து கிடப்பது தினகரன் என்பதும் அவன் வனஜாவின் கணவன் என்பதும் தெரிந்தபிறகும் வனஜா மீதோ அல்லது அவள் ஆசைநாயகன் மருதாசலம் மீதோ நடராஜனால் குற்றம் சுமத்த முடியவில்லை. அவர்கள் ஹில்டாப் ரோட்டில் பாதி தூரம்கூட ஏறவில்லை; தீர்க்கதரிசனப் பாறைமீது அடியெடுத்து வைக்கவேயில்லை என்பதை எடுத்துரைக்க இருபதுக்கு மேற்பட்ட சாட்சிகள் இருந்தபோது தினகரனுடைய மரணத்துக்கு அவர்களை எப்படிக் காரணஸ்தர்களாக்க முடியும்?

மாண்டு போனது தினகரன் தான் என்று முடிவானதும் வனஜா தலையில் அடித்துக்கொண்டு அழுது புலம்பினாள். ஆனால் அவள் தினகரன் போய் விட்டானே என்பதற்காகவோ தன் கணவன் இறந்துவிட்டானே என்பதற்காகவோ அழவில்லை; விதவை என்ற சொல் தன்னிடம் வந்து ஒட்டிக் கொண்டு விட்டதே என்பதற்காகத் தான் அழுதாள் என்பது நன்றாகப் புரிந்தது நடராஜனுக்கு. விதவையான பிறகும் அவள் முன்போலவே தொடர்ந்து 'விளையாடத்' தயாராயிருக்கலாம். ஆனாலும் 'விதவை' என்ற அந்தச் சொல்லை அவள் விஷம் போல் எண்ணி வெறுத்தாள். தனக்கிருந்த 'கிளாமர்' போய்விடும் என்று பயந்தாள்.

இப்படிப்பட்ட அற்பமான ஜீவன் தான் அவள் என்பது தெரிந்து அவள் மீதோ அல்லது மருதாசலத்தி மீதோ எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்க முடியவில்லை, சாட்சியம் இல்லாததால். ஆகவே எல்லாரிடமும் விலாசங்களை எழுதி வாங்கிக் கொண்டு அனுப்பிவிட்டார் நடராஜன்.

தற்கொலையாக இருக்கலாம் என்று கருதவே சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலைகள் இடமளித்த போதிலும் சுலபத்தில் திருப்தி காணாமல் பிறிதொரு நாள் மகன் ரங்கனையும் அழைத்துக் கொண்டு தீர்க்க

தரிசனப் பாறைக்குச் சென்றார் நடராஜன் நன்கு ஆய்ந்து பார்க்க எண்ணி.

மெய் சிலிர்க்க வைத்த மகோந்நதமான இயற்கைக் காட்சியில் அவர் மனம் நீண்ட நேரம் லயித்து விட்டது. கலை உணர்வைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டு, கடமை உணர்வைத் தட்டி எழுப்பினார். சுற்றுமுற்றும் உன்னிப்பாய்க் கவனித்தார். ஒரு பக்கத்தில் சில புதர்களின் கிளைகள் ஒடிந்திருப்பது போல் தோன்றியது. இது இயற்கையில் ஏற்பட்டதா? அல்லது யாராவது இந்த அடர்ந்த புதர்களை விலக்கி வழி ஏற்படுத்திக் கொண்டு சென்றார்களா? ரங்கனின் 35 மி.மி. அஸாஹி பென்டாக்ஸ் கிளிக் கிளிக்கென்று இயங்கியது. புதர்களும் கிளைகளும் ஒடிந்தும் நொறுங்கியும் மிதிபட்டும் கிடந்த பகுதியில் இவர்களும் சென்றனர். முட்கள் குத்தின, கிளைகள் குறுக்கிட்டன. அடர்ந்து வளர்ந்த மல்பெரி புதர்களும் இதர செடிகளும் முன்னேற்றத்தைத் தடை செய்தன. ஆனாலும் ஆங்காங்கே யாரோ முன்பு இங்கு மெல்லிய கிளைகளை ஒடித்தும் புதர்களை விலக்கிக்கொண்டும் சென்றிருக்கிறார்கள் என்பதற்கான தடயங்களும் கிடைத்தன. ரங்கனின் காமிராவுக்கு நிறைய வேலை இருந்தது. அப்புறம் நடராஜனின் மனம் துள்ளி மகிழத்தக்க ஒரு காட்சி தென்பட்டது. முள் புதர் ஒன்றில் சிவப்பு நிற ஜார்ஜெட் துணித் துண்டு சிக்கித் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. சந்தேகமே யில்லை! அது வனஜா உடுத்தியிருந்த புடவையின் நிறமேதான்! அதே ரகத் துணிதான்!

படம் பிடித்தான் ரங்கன். டயரியில் தாம் கண்டனவற்றைக் குறித்துக் கொண்டார் நடராஜன். பிறகு அந்தத் துணியை முள்ளிலிருந்து விடுவித்து எடுத்துக் கொண்டார். மல்பெரிப் புதர்களையும் பைன் மரங்களையும் அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த இதர சில செடிகளையும் பொருட்படுத்தாமல் தொடர்ந்து போனால் கொடைக்கானல் நகரை நோக்கிச் செல்லும் பிரதான சாலையை அடைந்து விடலாம்; அங்கிருந்து மீண்டும் குன்றின் அடிவாரத்துக்கு, அதாவது ஹில்டாப் ரோட் ஆரம்பமாகும் இடத்துக்கு வந்து விடலாம் என்பதை நடைமுறையில் ரங்கனும், அவரும் செய்து பார்த்து உறுதிப்படுத்திக் கொண்டனர்.

அன்றே ஒரு ஸ்டூடியோவில் ஃபிலிமை அவசரமாகக் கழுவிப் புகைப்படங்கள் தயாரிக்கச் சொல்லிப் பெற்றுக் கொண்டு மறுநாள் மதுரைக்குச் சென்றார் நடராஜன்.

வனஜாவின் வீட்டுக்குப் போய் அவள் அன்று கொடைக்கானலில் கட்டிக்கொண்டிருந்த புடவையைப் பறி

முதல் செய்தார். அது கிழிந்திருப்பதையும் கிழிந்த பகுதியில் தாம் கொண்டு வந்திருந்த துண்டுத் துணி சரியாகப் பொருந்துவதையும் தக்க சாட்சியத்தைப் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு தீர்மானித்தார். பின்னர் அவளையும் மருதாசலத்தையும் பிரதான போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு அழைத்து வந்து விசாரித்தார்.

"'விசாரிப்பது' என்றால் போலீஸ் பரிபாஷையில் அர்த்தமே வேறே. தெரியுமில்லையா?'' என்றார் நடராஜன்.

''தெரியும்; ஆனா நீங்களா மருதாசலத்தை விசாரிச்சேள்? அதைத்தான் நம்ப முடியலே! ஒரு எறும்புக்குக்கூடத் தீங்கு செய்யக் கூடியவராய்த் தோணலையே உங்களைப் பார்த்தால்!'' என்றாள் அம்புஜம்.

''சின்ன விஷயங்களுக்குச் சினந்துக்கிட மாட்டேன்; பெரிய தவறுகள் என்றால் தடி எடுக்கவும் தயங்க மாட்டேன்!'' என்றார் நடராஜன். ''ரங்கனைக் கேட்டுப் பாருங்க. ஒரு சமயம் சினிமாவுக்குப் போயிட்டு வந்துட்டு எங்கிட்டே அடி வாங்கினான். 'பெற்ற பிள்ளையை இப்படி அடிக்க மனசு வந்ததா உனக்கு'ன்னு என்னைக் கோவிச்சுக்கிட்டவர் பல் டாக்டர்! ஆமாம், ரங்கன் நேரே அவரிடம்தான் போக நேர்ந்தது! சினிமாவுக்குப் போனான்னு அடிக்கலே; பொய் சொல்லிட்டான். அதுக்குத்தான்.''

இந்தத் தருணத்தில் பத்மநாபன், அம்புஜம் ஆகிய இருவரது கண்களும் இயல்பாக ரங்கனைத் தேடின. அவன், மீனா இருவருமே குழந்தைகள் அனு, விசு ஆகியோரைக் கவனித்துக்கொள்ளும் சாக்கில் மெல்ல அப்பால் நழுவிச் சென்று அந்தரங்கமாகப் பேசிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தார்கள்.

அவ்விளம் காதலர் இந்த வட்டத்திலிருந்து மெல்லக் கழன்று கொண்டு போனதைக் கதை கேட்கும் சுவாரசியத்தில் அவர்கள் கவனிக்கவில்லை. இப்போதோ தொடர்ந்து கதையைக் கேட்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் காரணமாக, மீனாவும் ரங்கனும் தனித்துப் பேசிக் கொண்டிருப்பதை அவர்கள் பொருட்படுத்தவுமில்லை! வேண்டா வெறுப்புடன் கதை கேட்ட அமிர்தலிங்கம் மட்டும் அவர்களைப் பொறாமைக் கண்களோடு பார்த்தான். அவனை அப்பால் போக நடராஜன் விட்டால்தானே?

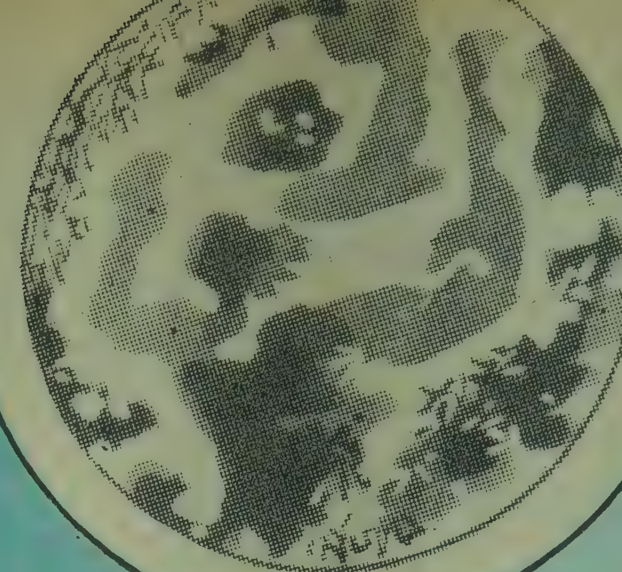
''சரி, மேலே சொல்லுங்கோ. மருதாசலத்தை நீங்கள் விசாரிக்கிறபடி விசாரிச்சபோது என்ன தெரியவந்தது?'' என்று அம்புஜம் அடக்க முடியாத ஆவலோடு கேட்டாள்.

''நடுங்கிட்டான். 'நான் நல்ல உத்தியோகத்திலே இருக்கேன்; என்னை விட்டுடுங்க. ஏற்கெனவே இவளோடு சேர்ந்து சுத்தறதாலே எனக்குக் கெட்ட பேரு. இன்னும் கம்பி எண்ணிட்டு வந்தால் ரொம்பக் கஷ்டம்; உத்தியோகமே போயிடும். நானும் என் குடும்பமும் நடுத் தெருவிலே நிற்கும்படியாகிவிடும்' அப்படி இப்படின்னு மன்றாடினான். 'நீ உண்மையை உள்ளபடி சொல்லு. உனக்கு எந்த அளவுக்கு உதவ முடியும்னு பார்க்கிறேன்' என்றேன். அவன் சொன்னது ரொம்ப விசித்திரமாயிருந்தது'' என்றார் நடராஜன். (தொடரும்)

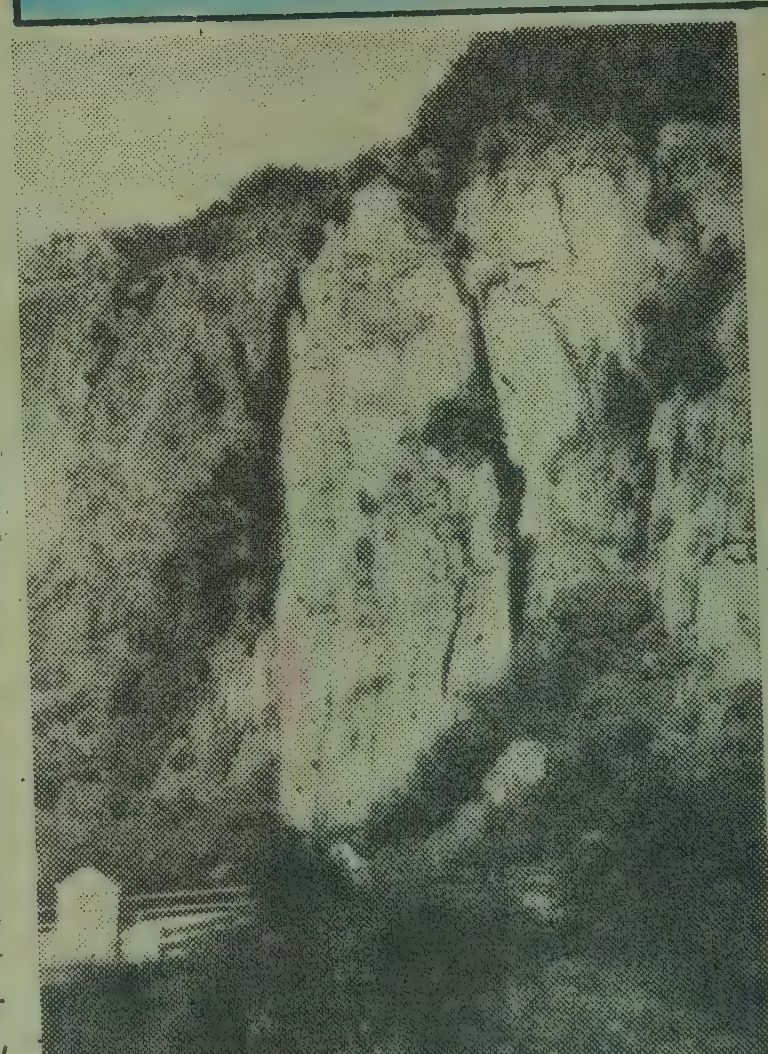

1972 ஆகஸ்டு 9-ந் தேதி பாரதப் பிரதமர் ஸ்ரீமதி இந்திரா காந்தியிடம் 'பரிவர்த்தன் கி தரா' என்ற ஹிந்தி எல். பி. ரிகார்டையும் 'ஸ்ரீமதி இந்திராகாந்தி பேசுகிறார்' என்ற ஆங்கில எல். பி. ரிகார்டையும் இந்திய கிராமபோன் கம்பெனியின் மானேஜிங் டைரக்டர் ஸ்ரீ அனில் கே. ஸூத் வழங்கினார். அவருக்கு அருகிலிருப்பவர்கள் ஸ்ரீ வி. கே. டுபேயும் ஸ்ரீ பி. கே. பாஸுவும். ஆல் இந்தியா ரேடியோவின் ஒத்துழைப்புடன் தயாரான இந்த ரிகார்டுகளை சுதந்திர வெள்ளிவிழா ஆண்டில் வெளியிடுவதில் பொருத்தமுண்டு.

36. சிக்கல் தீர்ந்தது

ஸைக்கோ ஸாரநாதன்

கி. ராஜேந்திரன்

மருதாசலம், டி. ஐ. ஜி. ஸி. ஐ. டி. நடராஜனிடம் கூறியது:

வனஜாவும் நானும் மற்றவர்களுக்கு முன்னுல் ஹில்டாப் ரோட்டில் ஏறிப் போய் அங்கே தீர்க்கதரிசனப் பாறையில் சில நிமிஷங்களை ஏகாந்தமாகக் கழிக்க எண்ணி விரைந்தோம். உச்சியை அடைந்ததும் வனஜாவை என் அருகில் இழுத்து அணைத்துக் கொண்டேன். திரும்பிய பக்கமெல்லாம் மலைச் சிகரங்களும் கானகங்களும் மட்டுமே கண்களுக்குத் தென்பட்ட அந்த இடத்தில் நாங்கள் இருவர் மட்டுமே அத்தருணத்தில் இருந்ததானது, ஆண்டவன் ஆதமையும் ஈவாளையும் படைத்து உலகில் உலவ விட்ட அந்த ஆதிநாளை எனக்கு நினைவூட்டியது. இதை நான் வனஜாவிடம் சொன்னபோது, அவள் சிரித்து இன்னும் நெருங்கி வந்து ஒண்டிக் கொண்டு ''ஒரே ஒரு வித்தியாசம் இருக்கிறதே!'' என்று ரகசியம் பேசும் குரலில் கூறினுள்.

நாங்கள் ஆடை புனைந்திருப்பதைத் தான் அவள் குறிப்பிடுகிருள் என்பது எனக்குப் புரிந்து விட்டது. சிரிப்புப் பொத்துக் கொண்டு வந்த வேகத்தில் ஆசைகளும் சிலிர்த்தெழுந்தன. அவள் வதனத்தை நோக்கி என் முகம் கீழிறங்கிய அதே சமயம் என் கண்கள் ஒரு மரத்தின் மறைவிலிருந்து வெளிப்பட்ட தினகரனைப் பார்த்துவிட்டன. வீட்டை வெறுத்துவிட்டு அன்றிரவு ஓடிப் போனவன் கொடைக்கானலுக்கு வந்திருப்பான் என்று நாங்கள் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அப்படியே வந்திருந்தாலும் நாங்கள் இருவரும் தனிமையை நாடி வந்த அதே இடத்துக்கு அதே நேரத்தில் அவனும் வந்து, ஒளிந்திருந்து எக்கச்சக்கமான ஒரு நிலையில் எங்களைப் பார்த்துவிட்டுத் திடுதிப்பென்று வெளிப்பட்டதை என்னென்பது? விதி அல்லது கடவுளின் சித்தம் என்றுதான் அதைக் குறிப்பிடவேண்டும்.

''ஆபாசப் பைசாசங்களே!'' என்று கத்திக் கொண்டு அவன் வெறி பிடித்தவன்போல் கண்கள் சிவக்க எங்களை விழித்துப் பார்த்தபடி விரைவாக முன்னேறி வந்தான். ''தீர்க்க தரிசனப் பாறை என்ற இந்தப் பெயர் கூட உங்கள் உள்ளத்தில் உயர்ந்த எண்ணங்களைத் தோற்றுவிக்கவில்லையா? மலைகளும் பள்ளத்தாக்குகளும் கானகங்களும் மிகுந்த இந்த மாட்சிமை மிக்க இடம் உங்களுக்கு ஆண்டவனின் அலகிலா விளையாட்டை நினைவுபடுத்தவில்

லேயா? இங்கு வந்து நின்று இந்தக் காட்சியைப் பார்த்தபிறகும் உங்கள் உள்ளங்களில் மட்ட ரகமான எண்ணங்களே எழ வேண்டுமா? உங்களைப் போன்றவர்கள் இந்த உலகில் வாழவே தகுதியற்றவர்கள்'' என்று கனத்த குரலில் கூறியபடி எங்களை நோக்கி நடந்தான்.

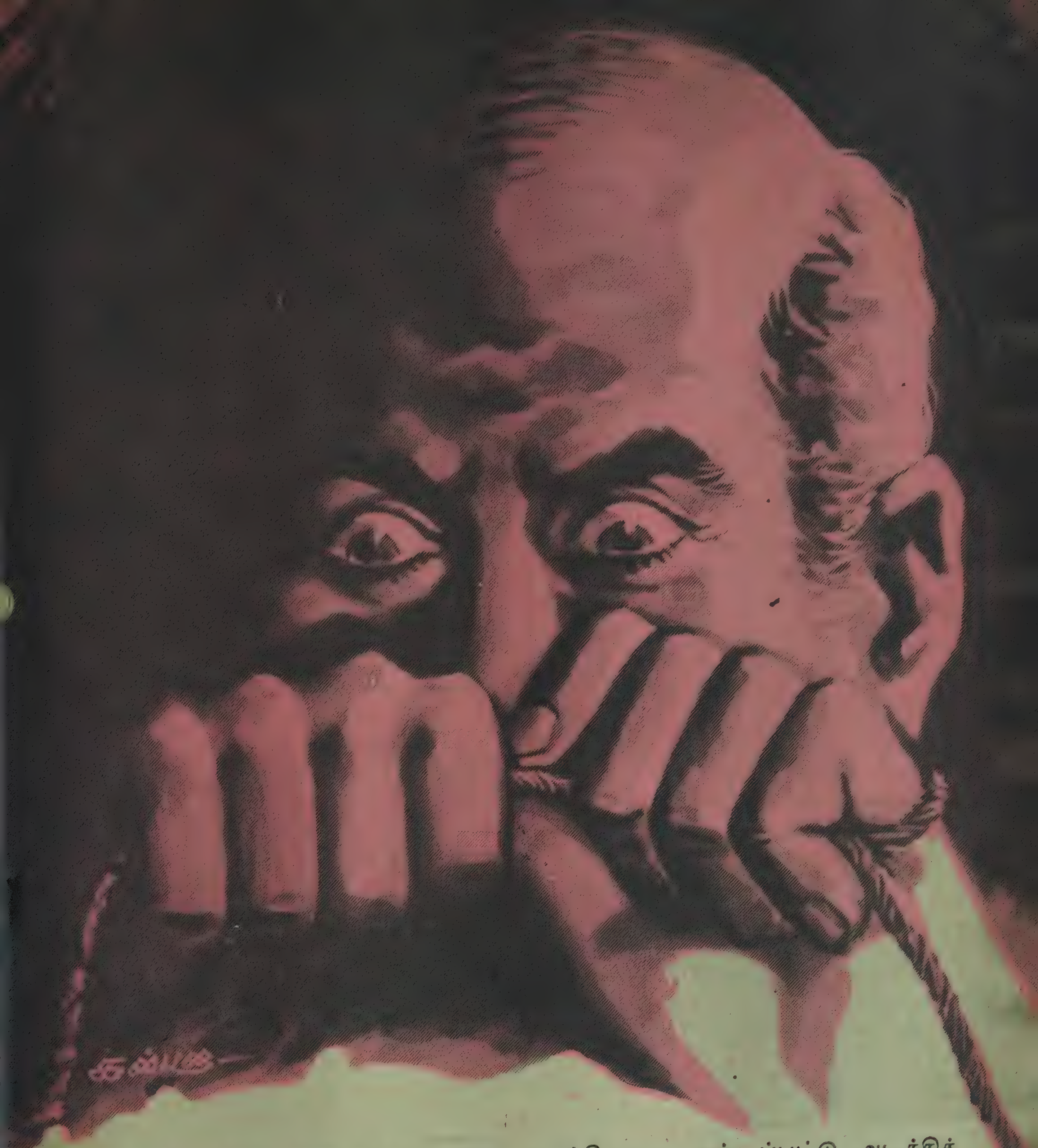
பேயையோ பிசாசையோ பார்த்து விட்டது போல் நாங்கள் மிரண்டோம். சொல்லுக்கேற்பச் செயலிலும் ஈடுபடுவான்; நிச்சயம் எங்களைப் பள்ளத்தாக்கில் தள்ளிவிட முயலப் போகிருன் என்பது அவன் கோபாவேசமான முகத்தைப் பார்த்த உடனே தெரிந்தது. பீதியுடன் நாங்கள் நிற்கையில், எங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளத் தயாராகையில் எதிர்பாராத அச்சம்பவம் நிகழ்ந்தது.

தீர்க்கதரிசனம் பெற அந்தப் பாறைக்கு வந்த யாரோ ஒருவன் வயிற்றுப் பசியையும் மறக்காமல் தணித்துக் கொண்டு வாழைப் பழத்தை விழுங்கி விட்டுத் தோலியைப் போட்டிருக்கிருன். தினகரனின் செருப்பு அதில் அழுந்தியது. அடுத்த கணம் வழுக்கி விட்டுவிடவே, அவன் 'வீல்' என்று கூக்குரலிட்டவாறே, தலை குப்புறப் பள்ளத்தாக்கில் விழுந்தான். நாலு விஞடிகள் அவன் கத்தியதானது மேலும் இரண்டு விஞடிகளுக்கு மலைச் சரிவுகளில் எதிரொலித்தது.

அந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டு விட்டு எங்களுடன் வந்த இதர சுற்றுலாப் பயணிகள் அவசரம் அவசரமாக உச்சிச் வருவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தே அவர்கள் நாங்கள் இருவரும் அங்கிரு பதைக் கண்டால் என்ன நினைப்பார்க கீழே விழுந்தவனின் உடல் மே கொண்டு வரப்பட்டு, அவன் தினகர என்பதையும் தெரிந்து கொண் தும் என்ன முடிவுக்கு வருவார்கள் நாங்கள்தான் அவனைத் தள்ளிவி டோம் என்றுதான் எல்லோரும் தீ மானிப்பார்கள். முன்கூட்டியே தெரிந்தோ அல்லது யதேச்சையாகவே தினகரன் அங்கு வந்து எங்களைப் பார்த்து விட்டான்; வாக்குவாதப் நடந்தது. எங்கள் காதலுக்கு இடையூருக இருக்கும் தினகரனைக் கொன்று விட நாங்கள் இருவரும் எண்ணிப் பள்ளத்தாக்கில் தள்ளி விட்டோம் — இப்படித்தான் யாருக்குமே தோன்றும். தற்செயலாக வாழைப்பழத் தோலில் சறுக்கி விழுந்து விட்டான் தினகரன்— ஆக்ஸிடெண்ட் — என்று சொன்னல் யாரும் நம்ப மாட்டார்கள். இப்படிச் சில விநாடிகளுக்குள் நான் யோசித்து வனஜாவிடமும் என்னுடைய கருத்தைக் கூறினேன்.

இருவருமே பயந்து போனேம். ஓடிவிடத் தீர்மானித்தோம். பாதையோடு

இறங்கினுல் எதிரே நண்பர்கள் வந்து கொண்டிருப்பார்கள். ஆகவே வேறு வழியாகத்தான் போக வேண்டும்.... பாதைக்கு ஒரு புறம், ப்ளம், பேரிக் காய்த் தோட்டம். மறைப்பு இல்லே. எல்லோரும் நாங்கள் ஓடுவதைப் பார்க்க இயலும். இன்னெரு புறம் அடர்ந்த காடு. மறைந்து செல்ல வேண்டுமானுல் அதனூடேதான் போக வேண்டும். நாங்கள் புதர்களேயும் செடிகளேயும் விலக்கி வழி ஏற்படுத்திக் கொண்டு விரைந்தோம். நகரை நோக்கிச் செல் லும் பிரதான சாலேயை அடைந்து அங்கிருந்து திரும்பி மீண்டும் ஹில் டாப் ரோட்டின் ஆரம்பக் கட்டத் துக்கே வந்து சேர்ந்தோம். பெருமூச்சு வாங்கியது. கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டு இயல்பாக இருப்பது போல் நடித்தோம். அந்த அவசரத்தில் புடவை சற்றுக் கிழிந்ததை நாங்கள் கவனிக்க வில்லே.

''இதுதான் மருதாசலம் கூறிய கதை'' என்று சொல்லி நிறுத்தினுர் நடராஜன்.

''இதை நீங்க நம்பறேளா? வாழைப் பழத் தோலாவது சறுக்கி விடவாவது? சின்னப் பசங்களுக்கு எழுதற கதை மாதிரின்னு இருக்கு?'' என்ருர் பத்ம நாபன்.

''நானும் இதையேதான் கேட் டேன். யாருக்கய்யா காது குத்தறே? அந்தப் பக்கம் முழுதும் போலீசார்

நல்லா தடயம், சாட்சியம் ஏதாவது அகப்படுமான்னு தேடிஞங்களே. சின்ன விஷயமாஞலும் அலட்சியப் படுத்தாமல் என்கிட்டே வந்து சொல்லணும்னு உத்தரவு போட்டிருந்தேனே. வாழைப் பழத் தோல் கிடந்ததாக ஒரு கான்ஸ்டபிள் கூடச் சொல்லலேயே?'' என்றேன்.

''அதுக்கு மருதாசலம் என்ன பதில் வைச்சிருந்தான்?'' என்று பத்மநாபன் வினவிஞர்.

''தினகரன் விழுந்தபோது அந்தத் தோலும் பள்ளத்தாக்கில் விழுந்துடுச்சாம்! 'அது எங்கே போய் எந்தப் புதர் அல்லது மரக் கிளேயில் சிக்கிக் கொண்டதோ தேடிக் கண்டுபிடிக்கிற காரியமா?' என்று மருதாசலம் என்ஜேத் திருப்பிக் கேட்டான்!''

''பிறகு?'' என்ருள் அம்புஜம்.

'' 'பொய்! அத்தனேயும் பொய்!' என்று சொல்லி அவனே இன்னும் கொஞ்சம் கவனிச்சேன்!''

''அதாவது உதைச்சேள்.''

''ஆமாம்! 'என்னே எவ்வளவு வேணுமாஞலும் அடிங்க; ஆஞல் நான் அடி வாங்கினதா வெளியிலே மட்டும் சொல்லிடாதீங்க'ன்னு மருதாசலம் கெஞ்சிஞன்! பெரிய மனுஷஞம் அவன்! தலே குனிய நேரிடுமாம்! அப்படி அவன் கேட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லே; ஏன்ஞ ரூல் பிரகாரம் அவனே அடிக்கவோ, உதைக்கவோ எனக்கு அதிகாரம் கிடையாது. அதிகார எல்லேயை மீறித்தான் நான் நடந்துக்கிட்டேன். அதைப் போய் நான் வெளியே சொல்வேஞ? இப்போ கூட உங்ககிட்ட இதை ரகசியமா காப்பாத்துவீங்க என்கிற நம்பிக்கையில் தான் பேசறேன்.''

''கதையா எழுதிஞக் கூடப் பெயரை மாற்றிடுவேன் இல்லேயா? அதஞல் கவலேப்பட வேண்டாம் நீங்க'' என்ருர் பத்மநாபன்.

''கிடக்கு, மேலே சொல்லுங்கோ'' என்று பொறுமை இழந்து துரிதப் படுத்திஞள் அம்புஜம்.

''அவனே நான் அடிச்சதை வனஜாவிஞல் தாங்கிக்க முடியலே. 'நான் நெசத்தைச் சொல்லிடறேன். அவரை விட்டுடுங்க' என்ருள். அவள் உண்மை என்று சத்தியம் செய்து கூறியது மருதாசலத்தின் கதையை விட விநோதமாய் இருந்தது'' என்ருர் நடராஜன்.

வனஜா சொன்னது:

நான் நடத்தை கெட்டவள்தான்; அதை இனிமே உங்ககிட்டே ஒளிச்சு மறைச்சு ஆகப்போறது ஒண்ணுமில்லே. கணவனேக் கொன்ற பழி என்னேச் சூழாமல் இருந்தால் போதும். ஒருவனுக்கு ஒருத்தி அல்லது ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்கிறது என்னேப் பொறுத்தவரையில் சரிப்பட்டு வராது என்பதை எங்கள் கல்யாணத்துக்குப் பிறகுதான் என் கணவர் புரிஞ்சுக்கிட்டார். அதஞலே மனசு ஒடிஞ்சு போய் அடிக்கடி 'தற்கொலே செய்துக்கப் போறேன்; செத்துப் போயிடப் போறேன்' என்றெல்லாம் பேசுவார். நானும் திமிராகவே பதில் சொல்லி யிருக்கேன். ''செய்யுங்க, ஆஞல் அப்படிச் செய்யும்போது ஒரு கடிதாசு எழுதிப் பாக்கெட்டில் வைச்சுக்கிடுங்க. இல்லாதபோஞல் கொலே நடந்ததாக யாருக்காவது சந்தேகம் ஏற்படப் போகுது!'' இப்படி நிர்த்தாட்சண்யமாக நான் பதில் சொல்லி யிருக்கேன். அன்று நான் இவரை (மருதாசலத்தை) வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து உபசரித்தது அவருக்குப் பிடிக்கலே. வீட்டை வெறுத்துக் கிளம்பியவர் சாந்தி தேடிக் கொடைக்கானல் வந்திருக்கிருர்; தற்கொலே முனேயைப் பார்த்திருக்கிருர். ஏற்கனவே அடிக்கடி எழுகிற தற்கொலே எண்ணம் ஸூயிஸைட் பாயிண்டைப் பார்த்ததும் உறுதிப் பட்டிருக்கிறது. ஹில்டாப் ரோட்டில் ஏறி வந்து உயிரை விட யோசித்திருக்கிருர். அதே சமயம் நாங்கள் இருவரும் மேலேறி வந்திருக்கிருேம். மறைந்திருந்து பார்த்திருக்கிருர். நாங்கள் நெருங்கி உறவாடி அன்யோன்யமாகப் பேசிக் கொள்வதைக் கண்டதும் இனித் தாமதிக்கவே கூடாதென்று பள்ளத்தாக்கில் பாய்ந்துவிட்டார். அவர் பாக்கெட்டைச் சோதித்த போது தற்கொலே செய்து கொள்வதாகக் கடிதம் ஏதாவது அகப்பட்டிருக்குமே!

''இப்படி ஒரு கேள்வி கேட்டுவிட்டுத் தான் நிறுத்திஞள் வனஜா'' என்ருர் நடராஜன்.

பத்மநாபனும் அம்புஜமும் ஏககாலத்தில், '' அழகுதான் '' என்றனர். ''கதைகள் ஒன்றை யொன்று தூக்கி அடிப்பனவாக அல்லவா இருக்கின்றன?'' என்ருர் பத்மநாபன்.

''நானும் இந்தக் கூற்றை ஒப்புக் கொள்ளவில்லே. 'கப்ஸா அடிக்காதே! தற்கொலேக் கடிதாசு எதுவும் அவன் பாக்கெட்டில் இல்லே. அப்படியே தற்கொலே செய்துக்கிடணும்ஞலும் அவன் வீட்டிலேயே உத்தரத்தில் தொங்கலாமே; இதற்காகக் கொடைக்கானலுக்கு வரணுமா என்ன?' என்றேன்.

''அப்போ வனஜா அழுது புலம்பி என் காலேப் பிடிச்சுக்கிட்டா. 'இது

தான் உண்மை; நம்புங்க. அவர் தற்கொலைதான் செய்துக்கிட்டார், ஆனால் எங்க பேரிலே கொலைக் குற்றம் விழணும் என்பதற்காகவே கடிதாசு ஒண்ணும் எழுதி வைக்காமல் இருந்ததோடு எங்க எதிரிலேயே பள்ளத்தாக்கில் பாய்ந்து பழி தீர்த்துக்கிட்டிருக்கிறார். எங்களை விட்டுடுங்க. நாங்க கொலை பண்ணலை' என்று கண்ணீர் பெருக்கிக் கூறினாள்.''

''கடைசியிலே நீங்க என்ன பண்ணினேள் ?'' — அம்புஜம் முடிவைத் தெரிந்து கொள்ளும் ஆவலுடன் வினவினாள்.

''தினகரனைப் பள்ளத்தாக்கில் தள்ளி மருதாசலம் கொலை செய்ததாகவும் அதற்கு வனஜா உடந்தையாக இருந்ததாகவும் கேஸ் போட்டிருக்கேன். கொலை செய்ய வேண்டும் என்று முன் கூட்டியே இவங்க திட்டம் போடலைன்னாலும் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் வாக்குவாதம் முற்றியது என்பதும் இவர்களது தகாத காதலுக்கு இடையூறாக இருந்த தினகரனைத் தீர்த்துக் கட்ட நினைத்துக் கணப்போதில் உணர்ச்சி வசப்பட்டு மருதாசலம் செயல்பட்டு விட்டான் என்பதும் போலீஸ் தரப்பு கேஸ்.''

நடராஜன் இவ்வாறு கூறியதும், ''நான் கேட்கிறேன் என்று தப்பா நினைக்காதீங்க'' என்று முஸ்தீப்புடன் அம்புஜம் ஒரு கேள்வியைப் போட்டாள்: ''ஒருவேளை அவங்க சொன்னதே நிஜமாக இருந்து விட்டால்?''

''எது நிஜம்? மூன்று விதமாகப் பேசி யிருக்காங்க. வாழைப் பழத்தோல் என்பது முதல் விளக்கம். தற்கொலை — பாக்கெட்டில் கடிதாசு இருக்கும் என்பது இரண்டாவது விளக்கம். இவர்கள் மீது கொலைக் குற்றம் சுமத்தப்பட வேண்டும் என்பதற்காகவே பள்ளத்தாக்கில் பாய்ந்து பழிவாங்கிவிட்டான் என்பது மூன்றாவது விளக்கம். எது உண்மை?''

''இரண்டாவது விளக்கத்தை விட்டுவிடலாம். தற்கொலைக் கடிதம் ஏதும் அவன் பாக்கெட்டில் இருக்கவில்லை என்பது நமக்குத் தெரியும். முதல் அல்லது மூன்றாவது விளக்கத்தில் உண்மை இருக்குமானால்?'' என்று பத்மநாபன் ஐயம் எழுப்பினார்.

''அதைக் கோர்ட்டார் தீர்மானித்து விடுதலை தரட்டுமே? வேண்டாம் என்கிறேனா நான்? விடுதலை பெற்றாலும் இந்த வழக்கு ஓர் அதிர்ச்சி வைத்தியமாகப் பயன்பட்டு எதிர்காலத்தில் அவர்கள் ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடிக்க வைக்கும்.''

''ஒருவேளை அவர்கள் விளக்கம் உண்மையாக இருந்து, தீர்ப்பு போலீஸ் தரப்புக்குச் சாதகமாக இருந்துவிட்டால்? அநியாயமாக இருவருக்குத் தண்டனை கொடுத்ததாகாதா?'' — இது அம்புஜம்.

''அநியாயம் என்னம்மா இதில்? அதிகபட்சம் ஆயுள் தண்டனை கிடைக்கப் போகிறது. ஆனால் மருதாசலமும் வனஜாவும் பண்ணியிருக்கிற அக்கிரமத்துக்கு அடுத்த ஜன்மத்துக்கும் சேர்த்து அவர்களுக்கு இரட்டை ஆயுள் தண்டனை விதிக்கலாம்!'' என்றார் நடராஜன்.

''அது என்னவோ உண்மைதான்'' என்று கூறிக் கொண்டே எழுந்தார் பத்மநாபன். ''பஸ் புறப்படும் நேரமாகிவிட்டது; கிளம்புங்கள்'' என்றார்.

37. 'இன்றிரவு..!'

பெரியவர்கள் கொலையா, தற்கொலையா என்ற விவாதத்தில் ஈடுபட்டிருந்தபோது மீனாவும் ரங்கனும் குழந்தைகள் அனுவையும் விசுவையும் கவனித்துக் கொள்கிற சாக்கில் மெல்ல நழுவியிருந்தனர்.

சற்று அப்பால் போனதும் மீனாவின் கண்களிலிருந்து அடக்க மாட்டாமல், தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் வழிந்தது. அதைப் பெற்றவர்கள் பார்த்துவிடப் போகிறார்களே என்ற பயத்தில் அவள் அவர்களுக்கு முதுகைக் காட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள். ரங்கன் இரு கைகளையும் நீட்டி அவள் முகவாயை ஏந்த வேண்டும்; கண்ணீரைத் துடைக்க வேண்டும் என்று துடியாக இருந்தான். ஆனால் அவனும் தகப்பனாருக்குப் பயந்து தன் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான். இருவருமே பெற்றோரிடம் மிகுந்த மதிப்

பும் மரியாதையும் வைத்திருந்ததால் அவர்களுக்குப் பிடிக்குமோ பிடிக்காதோ என்ற தயக்கம் சதா உடனிருந்தது. சகஜமாகப் பழகிய போதிலும் அடக்கத்தையும் அனுசரித்தனர்.

'' 'சொல்கிறேன், கேட்கிறேன்' என்று நாட்களைக் கடத்தி விட்டீர்கள். நாளை நாங்கள் சென்னை திரும்புகிறோம். பிறகு உங்களை எங்கே, எப்போது சந்திக்கப் போகிறேன்?'' என்றாள் மீனு.

'' என்னவோ சந்திர மண்டலத்துக்கே போய்விடப் போகிறவள் மாதிரி பேசறயே? அங்கே போனாலும் பூவுலகுடன் வினாடிக்கு வினாடி தொடர்பு வைத்துக் கொள்ள முடிகிற காலம் இது. எதுக்கு அனாவசியக் கவலை? கல்யாணம் முடிந்த கையோடு ஹனிமூனுக்கு நாம் கொடைக்கானலுக்கே வரப் போகிறோம், பார்!''

வெட்கத்தில் கன்றிச் சிவந்த கன்னங்கள் அவன் சுவைத்துத் தின்ற ப்ளம் பழங்களை நினைவூட்டின. ஏரித் தண்ணீரை இடக் கரத்தால் சிறிதளவு அள்ளி வீசினாள் அவள், பொய்க் கோபத்தோடு. புன்னகை மலர்ந்தது; கண்ணீரும் அதிகரித்தது!

''என்னிடம் பேசறதிலே ஒண்ணும் குறைச்சல் இல்லே! உங்க அப்பாவிடம் சொல்லணும் என்கிறபோது மட்டும் நாக்கு மேலண்ணத்தில் ஒட்டிக்கொள்ற தாக்கும்! கூடவே, 'பெற்றவர்களுக்குத் தெரியாமல் நாம் ஆசைகளை வளர்த்துக்கிடறதும் கோட்டைகள் கட்டறதும் தப்புன்னும் நீங்களே சொல்றேள். இப்படி நீங்க சொல்றதைக் கேட்கும்போதெல்லாம் எனக்குப் 'பகீ' ரென்றிருக்கிறது.''

''ஒரு பயமும் வேண்டாம் மீனு! என் அப்பா மறுத்துச் சொல்லவே மாட்டார். ஆட்சேபிக்க என்ன இருக்கிறது? ஜாதி என்கிற ஒரு சொல்லை மறந்து விட்டால் நம் கல்யாணம் நடந்தேறத் தடை என்ன?''

''நாம் மறந்து விடலாம்; ஆனால் மறக்க வேண்டியவர்கள் மறக்கணுமே!''

''ஒருவேளை உன் பெற்றோர்கள் தயங்கினாலும் அவர்களை வழிக்குக் கொண்டு வரும் பொறுப்பை என் அப்பாவே ஏற்றுக்கொள்வார் பார்! உன்னை மருமகளாக அடையக் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டுமே அவருக்கு! கடைசிவரை வாதாடிப் பார்க்காமல் விட மாட்டார்!''

''இதெல்லாம் நீங்கள் ஊகமாகச் சொல்வதுதானே? அவருக்கு இன்னும் விஷயமே தெரியாதே?''

''எதற்கும் சமயம் வரணும், மீனு! பக்குவமாகப் பேசணும்.''

''அந்த வேளை எப்போ வரும்?''

'' நேரம் நெருங்கிக்கிட்டுத்தான் இருக்கு. இங்கு நடந்த மூன்று கொலைகளும் ஸைக்கோ ஸாரநாதன் செய்தவை என்ற வதந்தி பரவலாகப் பரவியிருந்தது. இப்போ அதற்கு முடிவு கட்டி விட்டார். ஐ. ஜி. இவரை ஃபோனில் பாராட்டி, 'இதுவரை கொடைக்கானலில் 'டியூட்டி'யில் இருந்ததாக நினைச்சுக்கிடுங்க. ஒரு வாரம் பத்து நாள் ஓய்வாக இருந்துவிட்டு வாங்க'ன்னு சொல்லி இருக்கார். இல்லேன்னா நாங்களும் நாளைக்குக் கிளம்பியிருக்க வேண்டியது தான். இனி அவர் மன நிம்மதியோடு இருப்பார் என்பதால் நான் துணிந்து நம் விஷயத்தைப் பற்றி அவரிடம் பேசலாம்.''

''அப்படியானால் இன்றைக்கு ராத்திரி அவரிடம் பேசி விடுங்கள்; நாளை நாங்கள் புறப்படு முன் அவர் மனசை அறிந்து எனக்குத் தகவல் சொல்லுங்கள். அப்பா அம்மாவிடம் அப்புறமாகப் பேசிக் கொள்ளலாமென்றாலும் உங்க அப்பாவின் ஆதரவு நமக்கு உண்டு என்ற அளவுக்காவது தெம்பு பெற்றுச் சென்னை செல்கிறேன் நான்!''

'' உன் கோரிக்கை நியாயமானதுதான் மீனு! ஆனால் அதில் ஒரு சங்கடம் இருக்கு'' என்றான் ரங்கன்.

''என்ன அது? சொல்லுங்கள்!''

''அதைச் சொல்ல எனக்கு உரிமை இல்லை மீனு. ரகசியம்!''

சரேலென்று மீனுவின் முகம் வெளுத்தது. ''சரி, நான் போகிறேன்; அம்மா ஏதாவது நினைத்துக் கொள்ளப் போகிறாள்'' என்று எழுந்தாள்.

பெற்றவர்கள் பார்த்து விடுவார்களோ என்ற எண்ணம் சிறிதும் இன்றி விருட்டென்று அவள் கரத்தைப் பற்றி விட்டான் ரங்கன். தானியங்கு முறையில் செயல்பட்டு விட்டது அவன் கை. அவள் மீண்டும் உட்கார்ந்த மறுவினாடி தவற்றை உணர்ந்தது போல் கையைப் பின்னுக்கு இழுத்துக் கொண்டான்—புத்தம் புதிய ரோஜாப் பூமாலையை வருடிய சுகானுபவத்துடன்தான்!

''மீனு! நீ என்னை நம்பவில்லை என்று தோன்றுகிறது!''

''தவறு! நீங்கள்தான் என்னை நம்பவில்லை. அதனால்தானே காரணத்தைக் கூற யோசிக்கிறீர்கள்?''

''நம்புகிறேன் மீனு! நம்பிச் சொல்கிறேன். ஆனால் தயவுசெய்து இந்த ரகசியத்தை வேறு யாரிடமும் வெளியிட்டு விடாதே! அப்புறம் என் அப்பாவுக்கு என்னிடம் உள்ள மதிப்பு தவிடு பொடியாகி விடும்'' என்ற ரங்கன் தொடர்ந்தான்:

''இங்கு நேர்ந்த மூன்று துர்மரணங்களுக்கும் ஸைக்கோ ஸாரநாதன் பொறுப்பல்ல என்று என் அப்பா நிச்சயமாக நம்பினாலும் ஸைக்கோ ஸாரநாதன் கொடைக்கானலுக்கு வந்திருப்பதாகவே கருதுகிறார். அவனை இன்றிரவு கையும் களவுமாகப் பிடிக்கத் திட்டம் போட்டிருக்கிறார். அதனால்தான் சொன்னேன், நம் விஷயத்தை அவரிடம் இன்றிரவு கூற முடியாதென்று. இன்றிரவு அவர் விரிக்கும் வலையில் அவன் சிக்கி விட்டால், பிறகு, நாளை சாவகாசமாக, அமைதியாக அவரிடம் பேசுவேன்.''

''ரங்கன்! ஸைக்கோவைப் பிடிக்கும் இந்தத் திட்டத்தில் உங்களுக்கும் பங்கு உண்டா?'' என்று பரபரப்புடன் கேட்டாள் மீனா.

''அப்பாவுக்கு உதவுவேன் மீனா!''

''ரங்கன்! ஜாக்கிரதையாக இருங்கள் ரங்கன்! ப்ளீஸ்! ப்ளீஸ்!'' என்றாள் மீனா தழுதழுக்க. (தொடரும்)

வட்டமேஜை

கல்கி பத்திரிகை எங்கள் தி. மு. கழகத்தின் கொள்கைக்கு மாறுபட்டு இருந்தாலும் அது தரமுள்ள உயர்ந்த பத்திரிகை என்று மதித்து வருபவன் நான். தங்கள் 3–9–72 இதழில் 'போக்குவரத்துப் போலீசும், எம்.எல்.ஏ.'யும் என்ற தலைப்பில் 'தீரன்' எழுதியிருந்தது, நான் தொடர்புடையது என்பதால் இதை எழுதுகின்றேன்.

22–8–72ந் தேதி காலை கோயமுத்தூரிலிருந்து கொச்சின் எக்ஸ்பிரஸ்மூலம் சென்னை வந்து இறங்கினேன். ஸ்டேசனுக்கு வெளியே வந்தபோது என்னுடைய கார் டிரைவர் ஸ்டேசனுக்கு முன்னால் காரைக் கொண்டு வந்து நிறுத்த நான் காரில் ஏறினேன். உடனே ஒரு போலீஸ் சார்ஜண்ட் வந்து, இந்த இடத்தில் 'உங்களை யார் காரில் ஏறச் சொன்னது?' என்று கேட்டார். இறங்கும் போது 'இந்த இடத்தில்தான் காரை நிறுத்தி இறங்குகிறோம். அதனால் ஏறினேன்' என்றேன். 'இல்லை, இங்கு ஏறியது தப்பு' என்று சொன்னார். 'சரி, சட்டப்படி சார்ஜ் செய்து கொள்ளும்' என்று கூறினேன். 'காருக்குள் உட்கார்ந்து கொண்டு பேசிக்கொண்டிருக்கிறாய். கீழே இறங்கி வந்து இந்தப் பாரத்தில் கையெழுத்துப் போட்டுவிட்டு என் பின்னால் வா' என்று சொல்ல, 'வேண்டுமானால் கையெழுத்துப் போடுகிறேன். உன் பின்னால் எதற்கு வருவது' என்று கூறினேன். 'அப்படியானால் காரை எடுக்க விடமாட்டேன்' என்று சொல்லி அவமரியாதையாகப் பேசியதோடு அரை மணி நேரம் காரை எடுக்க விடாமல் தடுத்து நிறுத்திவிட்டார். இவ்வாறு அன்று நடைபெற இருந்த சட்டசபைக் கூட்டத்திற்குப் போவது தடுக்கப்பட்டதால் வேறு வழியின்றி மேலதிகாரிகளுக்குப் போன் பண்ணி அவர்கள் வந்து விடுவித்தார்கள். இதுதான் உண்மையில் நடந்தது.

சென்னை-18 — கோவை செழியன்
1-9-72 — எம். எல். ஏ

நான் 1963ம் ஆண்டில் எனது 27வது வயதில் கோவைக்கு அருகில் ஒரு குக்கிராமத்தில் சர்வதேசக் கல்வி நிலையம் என்ற பெயரில் ஓர் உயர்நிலைப் பள்ளியைத் தொடங்கி நடத்தி வந்தேன். அப்பள்ளியை நிர்மாணிக்க எனது முழு நேர உழைப்பையும், எனது சொத்துக்களையும் ஈடுபடுத்தினேன். பள்ளியில் வெளிநாட்டு ஆசிரியர்கள் சிலர் வேலை செய்தனர். பள்ளியின் லட்சியங்கள், செயல் முறைகள் பற்றி அறிந்து பாராட்டிய வெளிநாட்டு அறிஞர்கள் பலர். அதனால் ஐரோப்பாவுக்குச் சென்று சர்வதேச அடிப்படையில் கல்வி அளிப்பது குறித்துப் பல நாடுகளில் பேசவும், அங்கு பள்ளிகளைப் பார்க்கவும் எனக்கும் எனது மனைவிக்கும் அழைப்புக்கள் இலவசமாக வந்தன.

இத்தனை சிறப்புக்களைப் பெற்றிருந்த ஓர் ஏழைப் பள்ளிக்கூடம் இன்று அரசாங்கத்தின் நிர்ப்பந்தத்தால் மூடப்பட்டுள்ளது. 329 ஏழைப் பிள்ளைகளைக் கொண்ட இப்பள்ளிக்குப் போட்டியாக அதே கிராமத்தில் ஓர் அரசுப் பள்ளி தொடங்கப்பட்டுள்ளது. இது கூட அசாதாரண நிகழ்ச்சி அல்ல.

எனது பள்ளியிலிருந்து கல்வி அதிகாரியின் உத்தரவின் பேரில் முக்கிய தஸ்தாவேஜுகள் நிர்வாகத்தினருக்குக்கூடத் தெரியாது கடத்தப்பட்டன. பெற்றோர்கள், மாணவர்கள் கையெழுத்திட்டுத் தனியார் பள்ளியில் பயில விருப்பம் தெரிவித்தும் பெற்றோர் விருப்பத்தையும் உதாசீனம் செய்து, அவர்கள் விண்ணப்பம் செய்தும் கேட்காமல் கல்வி அதிகாரியே மொத்தமாக எல்லா மாணவர்களின் மாற்றுச் சான்றிதழ்களையும் அரசாங்கப் பள்ளிக்கு மாற்றிவிட்டார்! இது கல்வி விதிகளுக்கு நேர் முரணானது. தனியார் நிர்வாகம் தேர்ந்தெடுத்து நியமனம் செய்துள்ள ஆசிரியர்களை அரசாங்கம் அரசாங்க உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு மாற்றம் செய்துள்ளது! இதுவும் கல்வி விதிகளுக்கும், அடிப்படை நியதிகளுக்கும் முரணான செயலே.

வேண்டுமென்றே ஆசிரியர்களுக்குச் சில மாதங்களாகச் சம்பளம்வழங்கவில்லை. பின்பு, கல்வி அதிகாரியேநேராகச் சம்பளம் வழங்கியதாகக் கேள்வி! இதுவும் ஒரு முன்னேற்றம்.

எதிர்க்கட்சி வரிசையில் இருந்து நான் அரசாங்கத்தை விமர்சனம் செய்யும் ஒரே 'பாவத்துக்காக' அரசாங்கம் இத்தனை பாதகங்களையும் செய்யத் துணிந்துள்ளது என்றால் இதனைப் பாசிச அரசு என்று வர்ணிப்பதைத் தவிர வேறு மொழி தெரியவில்லை. தமிழ் மக்களின் வாழ்வு கடவுள் கையில்தான் உள்ளது போலும்!

கோவை — வ. ஈசுவரமூர்த்தி
24–8–72 — எம்.எல்.சி.

ஸைக்கோ ஸாரநாதன்

38. புலி பாய்ந்தது!

அன்றிரவு உணவை முடித்துக் கொண்டு சாப்பாட்டுக் கூடத்தை விட்டுத் திறந்தவெளிக்கு வந்தபோது பத்மநாபனின் பற்கள் தந்தி அடிக்க ஆரம்பித்தன.

''என்னவோ இன்றைக்குக் குளிர் ரொம்ப அதிகமா இருக்கிறாப் போலத் தோன்றுகிறது'' என்றார்.

''நியாயமா டி. ஐ. ஜி. ஸார் மர்மங்களை யெல்லாம் விடுவிச்சுக் குற்றவாளிகளைப் பிடிச்சுட்டதாலே குளிர் விட்டுப் போயிருக்கணும் உங்களுக்கு!'' என்றான் அமிர்தலிங்கம்.

''நாளைக்கு நாங்க ஊர் திரும்பறோம், மிஸ்டர் அமிர்தலிங்கம்! உங்களைச் சந்திச்சுப் பழக நேர்ந்ததிலே ரொம்ப மகிழ்ச்சி'' என்றார் பத்மநாபன்.

அனுவின் காமிராவை அவன் உடைத்தபோது அவன் பேரில் கோபம் ஏற்பட்டிருந்ததென்னவோ உண்மைதான். ஆனால் மறுநாளே அவன் ப்ரையண்ட் பார்க்கில் அனுசூயாவுடன் சிறு பிள்ளைபோல் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான் என்பதை அறிந்ததும் அவர் காழ்ப்பு இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து விட்டது. சிறுமி அனுசூயா தன் வயதுக்கேற்ற இயல்புப்படி சட்டென நடந்ததை மறந்து விடவே, இவரும் அந்நினைவை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டார். அமிர்தலிங்கம் பணத்தைத் தண்ணீராகச் செலவிட்டுக் கொண்டிருந்ததானது அவனிடம் மதிப்பை உயர்த்திச் சுமுகமான உறவு நிலவ உதவியது. அவன் வாரிவிட்டுக் கொண்டிருப்பது பிதுரார்ஜிதச் சொத்தோ அல்லது உழைப்பும் திறமையும் சம்பாதித்துத் தந்த பணமோ அல்ல; டாக்டர் குஹாவிடமிருந்து கொள்ளையடித்து வந்த ரூபாய் நோட்டுக்கள் என்பது பாவம், பத்மநாபனுக்கு எப்படித் தெரியும்?

''நடுவிலே ஏதாவது அசம்பாவிதமா நடந்திருந்ததுன்னு அதை மனசிலே வைச்சுக்காதீங்க; சென்னைக்கு வரப்போ அவசியம் நம்ம வீட்டுக்கு வாங்க'' என்று உபசாரமாகச் சொன்னார் 'அன்னம்' பத்திரிகை துணை ஆசிரியர்.

''ஓ எஸ்!'' என்றான் அமிர்தலிங்கம். ''எப்படியும் மீனாவின் கல்யாணத்துக்கு வரவேண்டியவன்தானே நான்?'' இப்படிக் கேட்டவன் ரங்கனை நோக்கியபடி, ''சீக்கிரம் நடந்திடுமில்லையா?'' என்றான். ''அழைப்பிதழ் அனுப்பத் தவறாதீங்க!''

தம்மிடமிருந்து பார்வையைத் திருப்பி ரங்கனை நோக்கி அவன் பேசிய தன் உட்கருத்தைப் பத்மநாபன் புரிந்து கொண்டார். ஆயினும் அதை உணர்ந்ததாகக் காட்டிக் கொள்ளாமல் ''உங்க விலாசமே தெரியாதே எனக்கு'' என்றார். ''யோசித்துப் பார்த்தா ஆச்சரியமாகக் கூட இருக்கு. இரண்டு வாரங்களுக்கு மேலே பழகியிருக்கோம். ஆனாலும் இன்னும் உங்களைப் பற்றி ஒரு விவரமும் எனக்குச் சொல்லலை நீங்க!''

கி. ராஜேந்திரன்

''பணக்காரனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறக்கிற பாக்கியம் பண்ணினதாலே கடந்த இரண்டு வருஷங்களுக்கு மேலாகவே என் விலாசம் 'கேர் ஆஃப் திஸ் ஆர் தட் ஹோட்ட'லாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. ஆனாலும் டோண்ட் ஓர்ரி. நியூயார்க்கிலே இருந்தால்கூட மீனா மேரியேஜ்ஜுக்கு ஜம்போவிலே பறந்து வந்து விடுவேன்.''

''அது சரி; நியூயார்க்கில் நீங்க இருக்கும்போது மீனாவுக்கு இங்கே கல்யாணம் நடக்கிறது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? ஏதாவது விலாசம் கொடுத்தால் தானே?''

''அதென்ன அப்படிச் சொல்லிட்டீங்க? ஸஹாரா பாலைவனமானாலும் பத்மநாபன் மகள் கல்யாணம்னு விஷயம் அங்கே எட்டாமல் போகுமா?''

''ஏற்கெனவே குளிர் நடுக்குகிறது. இன்னும் ஐஸ் வேறே வைக்கறேள்!'' என்றார் பத்மநாபன், விலாசம் தர அவன் விரும்பவில்லை போலும் என்று எண்ணியவராக.

''குட் நைட்'' என்று கூறிப் பிரிந்தான் அமிர்தலிங்கம்.

''நாங்களும் வரோம்'' என்று விடை பெற்றார் நடராஜன். ''நாளைக்கு நீங்க புறப்படுவதற்குமுன்னால் பார்க்கலாம்.''

தகப்பனாரைப் பின்பற்றி நடந்த ரங்கநாதன் ஒரு முறை திரும்பி மீனாவை நோக்கினான். சாப்பாட்டுக் கூடத்து வாசலில் விளக்கொளியில் மீனாவின் கண்கள் நீர்த் திரையிட்டு மின்னுவதானது பளிச்சென்று தெரிந்தது. அந்த ஒளிச் சிதறலினூடே அவள் பார்வை 'ஜாக்கிரதை! ஜாக்கிரதை! எனக்காக ஆயிரம் தடவை ஜாக்கிரதை!' என்று கெஞ்சுவது புரிந்தது.

* * *

தாங்கள் தங்கியிருந்த அறையை நெருங்கியதும், ''சாவி யார்கிட்டே இருக்கு?'' என்றார் பத்மநாபன்.

வராந்தாவில் கண்ணாடிக் கதவின் பூட்டைத் திறந்து விட்டு, உடைந்திருந்த பகுதி வழியே கையை நுழைத்து உள் பக்கம் போட்டிருந்த தாழ்ப்பாளையும் திறந்தாள் மீனா.

''தேவலாம்; 'வேறு கண்ணாடி பதிக்கிறேன்' என்று சொல்லிச் சொல்லியே கடைசி வரையில் சமாளித்துவிட்டார் தனராஜ்'' என்றார் பத்மநாபன். ''நாம கிளம்ப வேண்டிய சமயமே வந்துடுத்து.''

''திருடன் வந்தால் கண்ணாடி ஒரு பிரமாதமா? உடைத்து நொறுக்கிக் கையை உள்ளே விட எத்தனை நேரமாகும்?'' என்று மீனா கேட்டாள்.

''உடைக்கிற சத்தமாவது கேட்குமில்லையா?''

''உங்களுக்கா?'' என்றாள் அம்புஜம். ''குறட்டை விட ஆரம்பிச்சால் பூகம்பம் வந்தால்கூடத் தெரியாதே!''

''இது வராந்தாதானே அப்பா? அறைக்குத் தனிக் கதவு இருக்கே. அதை உள் பக்கம் தாளிட்டுக்கொண்டு தானே படுக்கிறோம்?''

''யார் இல்லேன்னா? ஒண்ணுக்கு இரண்டா கதவும் தாழ்ப்பாள்களும் இருந்தால் பத்திரம்தானே என்கிறதால் சொன்னேன். போதாக் குறைக்கு இந்த ஓட்டை வழியா ரத்தத்தை உறைய வைக்கிற மாதிரி சில்லுன்னு காற்று அடிக்கிறது.'' பெரிதாகக் கொட்டாவி விட்டார் அவர்.

''அம்புஜம்! உனக்கு ஏமாற்றம் அளிக்க நான் விரும்பலே. கண்ணை அசத்தறது. படுத்துண்டு குறட்டைவிடறேன்'' என்றார்.

''உங்களுக்கு என்ன? தொப்புன்னு விழுந்துடுவேள். நான் இனிமே வெந்நீர் போட்டு இதுகளுக்கு ஹார்லிக்ஸ் கரைச்சுக் கொடுத்து, அதைச் சாப்பிட இவா பண்ணுகிற சண்டித்தனத்தைச் சமாளிச்சு, படுக்கையிலே வைச்சு அமுக்கித் தட்டிக் கொடுத்து, கதை சொல்லித் தூங்கப் பண்ணறதுக்குள்ளே போதும் போதும்னு ஆயிடறது'' என்ற அம்புஜம் மின்சாரக் கெட்டிலில் நீரை நிரப்பிப் பிளக்கைச் செருகினாள்.

''என்னுடைய அனுதாபங்களைக் குறட்டை ஒலி மூலமாகத் தெரிவிச்சுக்கறேன்'' என்றார் பத்மநாபன். பின்னர் அம்புஜம் வெந்நீருடன் சேர்ந்து தன்னைக் கப்போகிறாளே என்று அஞ்சியவராக, ''மீனா! அம்மாவுக்கு உதவி பண்ணு'' என்று ஒப்புக்குச் சொல்லிவிட்டுக் கட்டிலில் படுத்தார். நடுத்தர வயதும் பலமான சாப்பாடும் அவரைச் சீக்கிரமே நித்திரை லோகத்துக்கு அழைத்துச் செல்லும் வாகனமாயின.

மீனா அப்பாவின் பேச்சை இலட்சியம் பண்ணாமல் ஒரு கதைப் புத்தகத்தைப் பிரித்து வைத்துக்கொண்டு படுத்தாள்.

''படுத்தாதீங்கோ. நாலு வைச்சுடுவேன்'' என்ற மிரட்டல் ஒலி சில நிமிஷங்களில் எழுந்தது. ''கதை சொல்லணும்'' என்று உத்தரவாதம் வாங்கிக் கொண்டு ஹார்லிக்ஸைக் குடித்து முடித்த அனுவும் விசுவும் தாயாருக்கு இரண்டு புறத்திலும் படுத்தனர். அனுவின் வலது காலும் விசுவின் இடது காலும் தாயார் மீது பாசத்துடன் விழுந்து இறுகின.

''ஒரே ஒரு ஊரில் ஒரு ஈ இருந்ததாம். அதுக்குத் தன் பேர் மறந்து போச்சாம். ஒரு கன்னுக்குட்டிக் கிட்டே போய்க் கொழு கொழு கன்றே...'' இப்படியாகக் கதை கூற ஆரம்பித்த அம்புஜம், ''இந்தா மீனு! படிச்சது போதும்; வாசற் கதவைச் சாத்திட்டு, விளக்கை அணைச்சுட்டுப் படுத்துக்கோ'' என்றாள்.

''ஆகட்டும்'' என்றாள் மீனு. அவள் படித்துக்கொண்டா இருந்தாள்? 'பிரமை பிடித்தது போல் எதுக்குடி உட்கார்ந்திருக்கே?' என்று தாயார் கேட்கப் போகிறாளே என்பதற்காக ஒரு புத்தகத்தைப் பிரித்து நெஞ்சுக்கு மேலே நிறுத்திக் கொண்டிருந்தாளே ஒழிய, அவள் மனமெல்லாம் ரங்கனிடம் அல்லவா இருந்தது? 'அவருக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேருமோ? என்ன திட்டம் வைத்திருக்கிறார்கள் அப்பாவும் மகனும்? ஸைக்கோ ஸாரநாதனைப் பிடிக்க இரவில்தான் முயல வேண்டுமா? எங்கே இருக்கிறான் அவன்? ஜீப்பில் ஏறிப் போவார்களா? சத்தம் கேட்குமே அவர்கள் புறப்படும் போது; எழுந்து போய்ப் பார்க்கலாமா? அது

அவருக்குப் பிடிக்குமோ என்னமோ?' இவ்வாறெல்லாம் பலவாறாக யோசித்த படி யிருந்தாள் மீனு.

''...கோல் வளர்ந்த கொடி மரமே, கொடி மரத்தில் இருக்கும் கொக்கே, என் பேர் என்ன?'' என்று கதை கூறிக் கொண்டு போன அம்புஜம், பக்கத்து மேஜையின்மேல் இருந்த டிராவல் அலாரம் கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள். ''மணி பத்தரையாகியிருக்கு இதுகள் தூங்க'' என்று அலுத்துக் கொண்டவள், தன் மீது கனத்துக் கொண்டிருந்த கால்களை விலக்கிவிட்டு ஒருக்களித்துப் படுத்தாள்.

திடும்மென்று விளக்கு அணைந்தது. ''மறுபடியும் கரண்ட் ஃபெய்லியர் போலிருக்கு'' என்றாள் அம்புஜம், தூக்கத்தில் தடித்த குரலில். ''இங்கே தங்கியிருந்த பதினாறு ராத்திரிகளில் பத்து ராத்திரிகளுக்குக் குறையாமே மின்சாரத் தடை!''

''உம்'' என்றாள் மீனு.

''இதுக்காகவே சிம்னி விளக்கு ஒண்ணு வைச்சிருப்பானே;ஏத்தறியா?''

''உம்'' என்றாள் மீனு அசுவாரசியமாக.

''கதவைச் சாத்தியாச்சா?'' என்றபோது அம்புஜத்தின் நாக் குழறியது; கண்ணிமைகள் கனத்தன.

''உம், உம்!'' என்றாள் மீனு அசிரத்தையாக.

கதவு திறந்துதானிருந்தது, மீனுவின் கண்களும் திறந்தே இருந்தன, இருளிலும்.

* * *

விளக்கு அணைந்தபோது அமிர்தலிங்கம் ஏற்கனவே ஸாரநாதனாக மாறிவிட்டிருந்தான். அவன் டோஃபா, பவர் இல்லாத மூக்குக் கண்ணாடி, பொய்த் தாடி மீசை, மணிமாலை எல்லாம் டிரெஸ்ஸிங் டேபிள்மீது இருந்தன. ஹிப்பி பாணி உடை கட்டில் மேல் கிடந்தது. கொடைக்கானல் கடைத் தெருவில் தான் துணி வாங்கித் தைத்திருந்த ஒரு பைஜாமா ஜிப்பாவை அணிந்து, வழுக்கைத் தலையை ஒரு தடவை தடவி விட்டுக் கொண்டவன், மற்றொரு கடையில் தான் வாங்கியிருந்த புத்தம் புதிய நன்கு முறுக்கேற்றப் பட்ட நாலு முழம் மணிக் கயிற்றைப் பெட்டியைத் துழாவி எடுத்தான்.

அது இப்போது அவன் கரத்தைவிடு விடுவென்று சுற்றி வளைத்தது. அதே வேகத்தில் பிரிந்து கொள்ளவும் செய்தது. அந்த வேகத்துக்கு ஏற்ப அவன் மனத்திலும் ஒரு குமுறல் வினாடிக்கு வினாடி அதிகரித்துக் கொண்டுபோயிற்று. கடைசியில் 'இந்தச் சுமையை இனியும் தாங்கிக் கொண்டிருக்க முடியாது; ஒரு வடிகாலைத் தேட வேண்டியதுதான்' என்ற நிலைக்கு அவன் வந்து விட்டான். அடக்கமாட்டாத ஒரு வெறி உந்தித் தள்ள அவன், நெஞ்சை இறைக்கச் செய்த சிறிய சிறிய பெருமூச்சுக்களுடன் தன் அறையை விட்டு வெளியேறியபோது மணி பன்னிரண்டு.

* * *

அறைக்குத் திரும்பிய நடராஜனும் ரங்கனும் துரிதமாக ஆனால் ஒருவித நிச்சய புத்தியுடன் பரபரப்பின்றிச் செயல்பட்டனர். ஜவுளிக் கடை ஒன்றில் ஸூட் அணிந்து அலங்காரமாக நின்ற ஆண் மகன் சிலைகள் இரண்டினை அவசரத் தேவை என்று சொல்லி டி.ஐ.ஜி. இரவல் கேட்டிருந்தார். அவர் கோரியதை இல்லை என்று கூறக் கடைக்காரருக்குத் துணிவு வருமா, என்ன? அன்று பிற்பகல் அவர்கள் ஆப்ஸர்வேட்டரிக்கும் ஏரிக்கும் போயிருந்தபோது, நடராஜனின் உத்தரவுப்படி போலீஸ் கான்ஸ்டபிள் ஒருவர் இடுப்புவரையிலான அப்பொம்மைகளை நன்றாகத் தாள் போட்டுச் சுற்றிக் கொணர்ந்து அவர் அறையில் வைத்து விட்டுப் போயிருந்தார். இதற்கெனவே தம் அறைச் சாவியை ரிஸப்ஷனில் கொடுத்துச் சென்றிருந்தார் நடராஜன்.

அந்தப் பெரிய பொட்டலம் இப்போது பிரிக்கப்பட்டு, பொம்மைகள் நடராஜன், ரங்கன் ஆகியோருக்குப் பதில் அவர்களுடைய நைட் டிரஸ்களை அணிந்த கோலத்தில் கட்டில்களில் படுத்திருந்தன. இடுப்புக்குக் கீழே இரு தலையணைகளை வைத்துப் போர்த்தியிருந்தனர். வராந்தா கண்ணாடிக் கதவு, உள்ளே அறையின் வாசல் கதவு இரண்டையும் திறந்து வைத்துவிட்டு, நாலு ஸெல் டார்ச் நன்றாக வேலை செய்கிறதா என்று பரீட்சித்தார் டி.ஐ.ஜி. கைத் துப்பாக்கியையும் சரிபார்த்துக்கொண்டார்.

''இனி விளக்குகளை யெல்லாம் அணைத்து விட்டுக் காத்திருக்க வேண்டியதுதான்'' என்றவர் அறையின் வாசல் கதவோரமாக நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டு மறைந்தவாறு அமர்ந்தார். ''நீ பாத்ரூமில் ஒரு ஸ்டூலைப் போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்திரு, ரங்கன்! அந்தக் கதவும் திறந்தே இருக்கட்டும்'' என்றார்.

''பாத் ரூம் வழியாக உள்ளே வரக் கொல்லைப்புறக் கதவு ஒன்றிருக்கிறதே'' என்றான் ரங்கன்.

''அதை நன்றாக இழுத்துச் சாத்தித் தாழ்ப்பாள் போட்டுவிடு! வாசல்புற

மாக அவன் வருவதைத்தான் நான் விரும்புகிறேன்.''

''அதாவது ஸாரநாதன் வடிவில் ஆபத்து வருவதாயின் அது முதலில் உங்களைத் தாண்டித்தான் வர வேண்டும்; என்னைக் கடந்து அல்ல; அப்படித்தானே?''

அவன் குரலில் தொனித்த ஆதங்கம், கரிசனம் இரண்டையும் புரிந்துகொண்டு மகிழ்ந்தவர் அதை வெளிக்காட்டாது, ''நான் என் கடமையைச் செய்கிறேன்'' என்றார் நறுக்குத் தெறித்தாற்போல்.

அவர் ஆக்ஞைப்படி விளக்குகளை அணைத்துவிட்ட ரங்கன், ''பேசலாமா, கூடாதா?'' என்று வினவினான்.

ரேடியம் டயல் கொண்ட தம் கைக் கடிகாரத்தை நடராஜன் பார்த்தார். மணி ஒன்பதரை. ''இன்னும் அரை மணி நேரம் பேசலாம், தப்பில்லை. ஹோட்டலில் சந்தடி அடங்க அத்தனை நேரமாகும். மேலும் அமிர்தலிங்கமும் இப்போதுதானே தன் அறைக்குப் போய்ச் சேர்ந்திருக்கிறான்?''

''அவன்தான் ஸாரநாதன்னு நீங்க ஊகிக்கிறீங்க; ஆனால் தீர்மானமாகத் தெரியாதபோது அவனைக் கைது செய்ய முடியலை. இத்தனை நாட்களா இங்கு நடந்த கொலைகள் எல்லாம் ஸைக்கோ செய்தவை என்ற வதந்தி பரவி யிருந்ததால் அவனுக்குப் போலியான ஒரு மனத் திருப்தி இருந்து வந்தது; கொலை செய்யணும்கிற வெறி அடங்கிக் கிடந்தது. இப்போ அவனுக்கு இருந்த ஒரு மன நிறைவை உடைச்சு எறிஞ்சுட்டீங்க. அதனால் கொலை வெறி மறுபடியும் பொங்கும், அடிபட்ட புலியாச் சீறிக்கிட்டு இங்கே பாய்வான்னு எதிர்பார்க்கறீங்க; அப்படித்தானே?''

''ஆமாம், ரங்கா! அவனைச் சீண்டி விடத்தானே அந்தண்டை இந்தண்டை போக விடாமல் தோள் மேல் கை போட்டுப் பக்கத்திலேயே உட்கார வைச்சு, என் துப்பறியும் திறனையும் வெற்றிகளையும் பறைசாற்றிக்கிட்டிருந்தேன்! அவன் மன நிம்மதியைக் குலைத்த என்மேலே அவனுக்கு ஆத்திரம் பொங்கி எழும். இன்னும் சற்று நேரத்தில் நம்மில் ஒருவரையோ அல்லது இருவரையுமோ கொலை செய்யும் நோக்கத்துடன் இங்கு வருவான். முதலில் ஒரு பொம்மையின் கழுத்தில் கயிற்றைச் சுற்றி வளைத்து இறுக்குவான். அப்போ டார்ச் லைட் அடித்துக் கையும் மெய்யுமா அவனைப் பிடிச்சுடலாம். வேஷம் அம்பலமாயிடும்!''

கடிகார முள் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தது. ரங்கனின் சிந்தனையும் அங்கு நிகழ்ந்த சம்பவங்களைச் சுற்றியே வளைய

''போன ஆண்டு நீங்கள் உங்கள் வாழ்க்கையில் ஒரு வீழ்ச்சியைச் சந்தித்திருக்கக்கூடுமே?''
''அடே, சரியாய்ச் சொல்லிட்டீங்களே! முதல் முதலா குற்றாலம் நீர்வீழ்ச்சியைப் பார்த்தேன்.''

வந்தது. சற்று நேரம் பொறுத்துக் கேட்டான்: ''அப்பா! ஊரிலே எல்லாரும் இந்த மூன்று கொலைகளையும் ஸைக்கோ ஸாரநாதன்தான் செய்தான் என்று நம்பியபோது நீங்கள் மட்டும் எப்படித் தீர்மானமாக 'இல்லை' என்று சொன்னீங்க?''

''ஸைக்கோவின் கொலைகளுக்கு ஒரு 'பாட்டர்ன்' உண்டு ரங்கா! அவன் ஆண்களை மட்டுமே கொலை செய்வான். பெண்களைத் தொடுவதில்லை. கழுத்தில் தான் அவன் கொலை வெறி செயல்படும். வேறு எந்த அவயவத்தையும் குறி பார்க்க மாட்டான். கயிற்றைக் கொண்டு கழுத்தைச் சுற்றி வளைத்து இறுக்கித்தான் கொல்வான். கத்தியோ, துப்பாக்கியோ பயன்படுத்தியதேயில்லை. இப்படி ஒரே விதமாகக் கொலைகளைப் புரிய அவன் வாழ்க்கையில் ஏதோ சம்பவம் நிகழ்ந்து அவன் மனத்தைப் பேதலிக்கச் செய்திருக்க வேண்டும். இங்கு நடந்த மூன்று கொலைகளிலும் இந்த ஒருமைப்பாட்டினைக் கொஞ்சமும் காணோம். அதனால்தான் நான் நிச்சயமாக இருந்தேன்.''

''உறுதியாக நீங்கள் சொல்லியும் ஜனங்கள் நம்ப மறுத்துட்டாங்களே!''

''சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலைகள் அப்படி அமைந்து விட்டன. நான் இங்கே வந்த சமயம் 'ஸைக்கோ தப்பி விட்டான், தமிழகத்துக்கு வந்திருக்கலாம்' என்று தினசரிகளில் செய்தி வந்தது. அதற்கேற்றாற்போல் ஒரு மரணமும் நிகழ்ந்து விட்டது. நான் ஸைக்கோவைப் பிடிக்கத்தான் வந்திருக்கிறேன், ஆனால் அதை மறைக்க லீவில் வந்திருப்பதாகச் சொல்கிறேன் என்று மக்கள் எண்ணிவிட்டார்கள். தொடர்ந்து மேலும் இரு

“எங்கள் ஊறுகாய் ப்ராடக்ட்ஸ் கம்பெனிக்கு என் மாமியார் ப்ரொப்ரைட்டர், என் மாமனார் ரைட்டர், பெரிய மாமனார் அக்கவுண்டண்ட், மைத்துனர் காஷியர், பெரிய மைத்துனர் டெலிவரி கிளார்க், மைத்துனி டைப்பிஸ்ட்! விட்டுப்போன மூன்றெழுத்துப் பியூன் உத்தி யோகம் எனக்கு!”

மரணங்கள். குற்றவாளிகள் இன்னும் பிடிபடாத நிலை. ஆகவே ஸைக்கோவைக் கைப்பற்ற முடியாத நான், என் கையாலாகாத்தனத்தை ஒப்புக்கொள்ள மனமின்றி இக் கொலைகள் ஸைக்கோ செய்தவையல்ல என்று சாதிக்கிறேன் என்பதாக மக்கள் நினைத்தார்கள், பேசினார்கள்.''

''இருந்தாலும் அடுத்தடுத்து இங்கே மூன்று கொலைகள் நிகழ்ந்தது ஆச்சரியம்!''

''குறிஞ்சிப்பூ உனக்குத் தெரியுமே, ரங்கா! பன்னிரண்டு வருஷங்களுக்கு ஒருமுறைதான் பூக்கும். அதேபோலத்தான் இந்தச் சம்பவக் கோவையும். எப்போதோ ஒரு முறை இப்படி நேர்கிறது. அடுத்தடுத்து மூன்று கொலைகள் நடந்ததைச் சற்று யோசித்துப் பார்த்தால் புரிந்து கொள்வது சிரமமில்லை. தினகரன் விழுந்து இறந்தபிறகு அது ஸைக்கோ செய்த காரியம் என்ற வதந்தி பரவிவிட்டது. அந்த வதந்தியே மேலும் சில கொலைகள் நடக்கத் தூண்டுதலாக இருக்கலாம்.''

''எப்படிச் சொல்கிறீர்கள் அப்பா?''

''கொலை செய்ய வேண்டும் என்கிற எண்ணம் பலருக்கு இருக்கும்; துணிவு வராது! ஆனால் சந்தேகம் ஸைக்கோ மீதுதான் விழும், நாம் தப்பித்துக் கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கை எழும்போது தைரியம் பிறக்கிறது. இந்த மூன்று கொலைகளுக்குக் காரணமானவர்களைப் பிடிப்பதில் இன்னும் கொஞ்சம் காலதாமதம் ஆகியிருந்தால் மேலும் ஓரிரு கொலைகள் கூட விழுந்திருக்கும்!''

நேரம் சென்றது. கைக் கடிகாரங்களின் டிக்டிக் ஒலி தெளிவாகக்கேட்டது.

''அப்பா!''

''இனி நாம் பேசுவது நல்லதல்ல, ரங்கா!''

''அமிர்தலிங்கம் உண்மையில் ஹிப்பியாகவே இருந்து இங்கு இன்றிரவு வராமல் போய்விட்டால்?''

''விடிய விடியக் கண் விழித்துக் காத்திருந்து பார்த்துவிட்டு, அவனை ஸாரநாதன் என்றுசந்தேகித்ததற்காக நாளைக் காலை மானசீகமாக அவனிடம் மன்னிப்பு கேட்டுக்கொள்ள வேண்டியதுதான்!''

''முன்புகூட ஸாரநாதனைப் பிடிக்கப் போலீஸார் திணறித் திண்டாடித்தான் போனார்கள், ஏன்?''

''அதைப் புரிந்து கொள்வதில் சிரமமே இல்லை, ரங்கா! கொலை வெறி ஏற்படும்போதுதான் அவன் பயங்கர மனிதன். கொலை வெறிகளுக்கிடையில் உள்ள கால கட்டத்தில் அவன் மிக மிக நல்லவன் என்பது மட்டுமல்ல; ரொம்ப ரொம்பச் சாமர்த்தியசாலி! கேடி எப்போதும் கேடிதான். முரடன் எப்போதும் முரடன்தான். ஆனால் ஸைக்கோ அப்படியல்ல. அவன் குணம், தோற்றம், நடை, உடை, பாவனை யெல்லாம் அடியோடு மாறிப் போய்விடுகிறது. தெரிந்ததா காரணம்?''

''உம்'' என்றான் ரங்கன்.

நீண்ட நேரம், மிக மிக நீண்ட நேரம் அங்கே மௌனம் நிலவியது. ரங்கனுக்கு அலுப்புத் தட்ட ஆரம்பித்தது. பக்கத்தில் இருந்த ஃப்ளாஸ்கிலிருந்து மூடிக் கோப்பையில் டீ ஊற்றிக் கொண்டான்.

''வீல்!'' என்று சத்தம் கேட்டது! தொடர்ந்து அதே குரல் மலைச் சிகரங்களுக்கெல்லாம் எட்டி எதிரொலிக்கிறுப் போல மீண்டும் எழுந்தது! தீனமாகவும் இருந்தது; பீதி நிறைந்தும் ஒலித்தது!

அலறல்தான் என்றாலும் காதலியின் குரலைக் கண நேரத்தில் கண்டுகொண்டான் ரங்கநாதன். பதறித் துடித்து எழுந்த வேகத்தில் ஃப்ளாஸ்க், கோப்பை எல்லாம் எட்டப் போய் விழுந்து உடைந்தன. மேனி சிலிர்க்கத் திகைத்து நின்றான் கண்ணிமைக்கும் நேரம். அடுத்த வினாடி, ''அப்பா! உங்கள் கணக்குத் தப்பாப் போச்சு! மீனாவுக்கு ஆபத்து!'' என்று கூச்சலிட்டுக்கொண்டே இருளில் தட்டுத் தடுமாறி ஓடினான். இடித்துக்கொண்டதையும் தடுக்கி விழுந்ததையும் பொருட்படுத்தாமல் பத்மநாபன் குடும்பத்தினரின் அறை இருந்த திக்கு நோக்கி மின்னலெனப் பாய்ந்தான்! (தொடரும்)

ஸைக்கோ ஸாரநாதன்

கி.ராஜேந்திரன்

39. வேஷம் கலைந்தது!

மனத்தால் மட்டுமின்றித் தோற்றத்தாலும் ஸைக்கோ ஸாரநாதனுக மாறிய அமிர்தலிங்கம், தன் அறையை விட்டு வெளியே வந்து கதவைச் சாத்திஞன். அவன் கரத்தில் நெளிந்த கயிற்றுக்குச் சுற்றி வளைக்க ஒரு கழுத்து தேவைப்பட்டது. அது குறிப்பிட்ட ஒரு நபரின் கழுத்தாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்கிற அவசியமில்லை. ஓர் ஆண் மகனின் கழுத்து அகப்பட வேண்டும், அவ்வளவுதான். அந்த ஆண்மகன் மூச்சு முட்டித் திணறி இறப்பதைத் தன் புலன்களால் ஸாரநாதன் உணர்ந்து சுகிக்க வேண்டும். மனத்தில் சுமையாகத் தேங்கிய வெறிக் குவியல் பீறிட்டுக்கொண்டு வெளிவந்துவிட, அவன் இலேசாகி, மேகப் பொதியாக ஆகாயத்தில் மிதப்பது போன்ற உணர்வைப் பெற வேண்டும். அவன் அந்த ஓட்டலில் இருந்த எந்த அறைக்கு வேண்டுமானுலும் சென்று, கதவைத் தட்டி, திறக்க வருபவனின் கழுத்தைக் கயிற்ருல் சுற்றி வளைக்கத் தயார். வெளியே வராமல் உள்ளிருந்தபடியே ''யார் அது?'' என்று வினவிஞல் ''தந்தி வந்திருக்கு ஸார்!'' என்பது போன்ற ஏதேனும் ஒரு பொய்யைச் சமயோசிதமாகச் சொல்லவும் அவனுக்குத் தெரியும். கொலை நடந்து முடிந்த பிறகுதான் அவன் பிடிபடாமல் தப்பிச் செல்வதற்கான உபாயங்கள் பற்றி யோசிக்க முடியும். தன் அறைக்கே யாரும் அறியாமல் திரும்ப வந்து ஹிப்பியாக உருமாறி மறுநாள் அதிகாலையில் ஒன்றும் தெரியாதவனைப் போல் அறையைக் காலி செய்து கொண்டு போய்விடலாம். அதற்கு முன்ஞல் போலீஸார் விஷயமறிந்து வந்து விட்டார்களென்ருலும் ஓட்டலில் தங்கியிருக்கும் அனைவரது அறைகளையும் சோதனையிட வேண்டும் எனத் தீர்மானித்துச் செயல்பட்டார்கள் என்ருலும், 'தான் அமிர்தலிங்கம் அல்ல, ஸாரநாதன்தான்' என்று காட்டிக் கொடுக்கக் கூடிய சிறு சாட்சியம் இருப்பினும் அதை அவர்கள் வருமுன்ஞல் அழித்து விடக்கூடிய சாமர்த்தியம் அவனுக்கு உண்டு. கொலை புரிந்துவிட்டுத் தன் அறைக்குத் திரும்புமுன்னரே யாராவது அவனைக் காண நேர்ந்துவிட்டாலோ இப்போதுள்ள இந்தக் கோலத்திலேயே அவன் இருளோடு கலந்து ஓடி மறைவான்; வேறு ஊரை அடைந்து வேஷத்தை மாற்றிக் கொள்வான்; அல்லது கொடைக்கானலைச் சுற்றியுள்ள கானகங்களில் விலங்கு போலச் சில காலம் வாழ்க்கை நடத்தவும் அவன் தயாராகி விடுவான். என்ன செய்வானே, அது அவன் கொலை வெறி அடங்கிய பின்னர் தான் அவனுக்கே தெரிய வரும். இப்போதைக்கு அவன் சிந்தனை, செயல் இரண்டும், கொலை செய்ய

வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கில் ஒன்றி ஒருமுகப் பட்டிருந்தன.

ஆனாலும் ஹோட்டல் அறைகளுள் ஏதேனும் ஒன்றின் வாசலில் நின்று கதவைத் தட்டாமல், பத்மநாபன் அறையை நாடி அவன் கால்கள் இயல்பாக அவனை இட்டுச் சென்றதற்கு வலுவான காரணம் ஒன்று இருந்தது. சில தினங்களுக்கு முன்னால் பத்மநாபன் ஹோட்டல் அதிபர் தனராஜிடம், ''எங்கள் அறை வராந்தாக் கதவில் கண்ணாடி உடைந்திருக்கிறது; திருடன் வந்தால் அதன் வழியே கையை விட்டு உட்புறம் இருக்கும் தாழ்ப்பாளைச் சுலபமாகத் திறந்து விடுவான்'' என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தது அவன் மனத்தில் பசுமையாக இன்னும் இருந்ததால் அவன் நிதானமாக ஆனால் நிச்சயபுத்தியுடன் அவர் அறையை நோக்கிச் சென்றான். மற்ற அறைகள் என்றால் உட்புறக் கதவு, வராந்தாக் கதவு என்று இரு கதவுகளைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே இருப்பவர் இவனிடம் சிக்க வெளியே வர வேண்டும். பத்மநாபன் அறையில் ஒரு கதவை இவனே திறந்து விடலாம். உட்புறக் கதவைத் தட்டும்போது உள்ளே இருப்பவரை எழுப்ப அதிகமாகச் சத்தத்தைக் கிளப்ப வேண்டியிராது. அக்கம் பக்கத்து அறைகளில் உள்ளோர் விழித்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். இந்த எண்ணம் அவனையும் அறியாமல் ஸாரநாதனின் உள்ளத்தில் வேலை செய்துதான் அவனை அங்கு போக வைத்தது.

கையோடு எடுத்து வந்திருந்த டார்ச்

விளக்கின் ஒளியில் உடைந்த கண்ணுடியைப் பார்த்தான் ஸாரநாதன். பாம்பு நெளிவது போல் கையை உள்ளே லாகவமாகச் செலுத்தித் தாழ்ப்பாளைத் தடவித் தேடிக் கண்டுபிடித்தான். ஒரு 'கீங்' ஒலிகூட எழுப்பாமல் கதவு திறந்து கொள்ள வராந்தாவில் அடியெடுத்து வைத்தான். அப்போது அவனுக்குப் பேரானந்தத்தையும் ஓரளவு வியப்பையும் அளித்த காட்சியைக் கண்டான். வராந்தாவை அடுத்து இருந்த அறைக் கதவு 'வருக, வருக' என்று இவனைக் கைநீட்டி வரவேற்பது போல் திறந்தே கிடந்தது!

டார்ச் லைட் ஒளி அறையின் நாலா புறமும் சுற்றிச் சுழன்று பத்மநாபன் படுத்திருக்கும் கட்டிலை அவனுக்குக் காட்டிக்கொடுத்தது. அசுரப் பசி கொண்டவன் போல் அவன் தன் வெறியைத் தணித்துக் கொள்ள விரைந்தான்.

''யாரு? என்ன?'' என்ற இரண்டு கேள்விகளைப் பீதியும் குழப்பமும் நிரம்பிய குரலில் நாக்குளறக் கேட்டார் பத்மநாபன். அதற்கு மேல் அவரால் குரலெழுப்ப முடியாதபடி மின்னலெனச் செயல்பட்டு விட்டன, ஸாரநாதனின் கரங்கள்.

* * *

ஸாரநாதனைப் பிடிக்க அப்பாவும், பிள்ளையும் ஏதோ திட்டம் போட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்ததிலிருந்து, அவர்களுக்கு ஏதேனும் ஆபத்து நேருமோ என்று பயந்து கொண்டிருந்த மீனுவுக்கு இலேசில் தூக்கம் வரவில்லை. ''வாசல் கதவைச் சாத்திவிட்டுப் படு'' என்று அம்புஜம் சொன்னதையும் அலட்சியப்படுத்திவிட்டுக் கட்டிலில் புரண்டு கொண்டிருந்தாள்; தூங்கும்போது சாத்திக்கொண்டால் போயிற்று என்ற நினைப்பில். நீண்ட நேரம் கழித்து இயற்கை வயப்பட்ட கண் இமைகளில் நித்திரை பாரமாக இறங்க அவை தாழ்ந்தன. ஆனுல் மீனு தூங்கிவிட்டாள் என்றும் சொல்ல முடியாது. இமைகள் மூடியிருந்தபோதிலும் தனக்குக் கண் கூசுவதை உணர்ந்தாள். ஸாரநாதனின் டார்ச் விளக்கு ஒளி சற்று நேரம் தன் முகத்தைத் தாக்கியதுதான் காரணம் என்பதை அறியாதவளாக, மின் சாரத் தடையால் அணைந்த விளக்குகள் மீண்டும் எரிய ஆரம்பித்து விட்டன என எண்ணிஞள். 'சரி, எழுந்து விளக்கை அணைத்துவிட்டு, வாசல் கதவையும் சாத்திவிட்டு வந்து படுக்கலாம்' என்று தீர்மானித்தாள்.

அதே சமயம், ''யார்? என்ன?'' என்று வாய் குளறத் தன் தகப்பனுர் கேட்பது அவள் செவிக்கு எட்டியது. 'சொப்பனம் கண்டு பிதற்றுகிருரோ?' என்று யோசித்தவளாகக் கட்டிலில் உட்கார்ந்த நிலைக்கு வந்து கண் விழித்துத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

மின் விளக்குகள் இன்னும் எரிய ஆரம்பிக்கவில்லைதான். ஆனுல் மங்கிய டார்ச் லைட் ஒளியே போதுமானதாக இருந்

பாரதி விழா

பாரதி சங்கத்தின் ஆதரவில் செப்டம்பர் 10, 11 தேதிகளில் பாரதி விழா மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது. முதல் நாள் அமரர் கு. அழகிரிசாமி குடும்ப கஷ்ட நிவாரண நிதி, திருமதி அழகிரிசாமியிடம் சேர்ப்பிக்கப்பட்டது. ரூ. 12,000 சேர்ந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. நாமக்கல் கவிஞர் படத்தைத் திறந்து வைத்து எல். கிருஷ்ணசாமி பாரதி பேசினர். அரவிந்தரின் சித்தாந்தங்கள் பற்றி ஸ்ரீ கிரிதாரி பிரசாத் சொற்பொழிவாற்றினர். இரண்டாம் நாள் வைபவத்தில் பாரதி நூல்கள் பிற மொழிகளில் பிரசுரமாகப் பாரதி சங்கம் துணை புரியும் எனப் புதிய திட்டத்தைத் தலைவர் திரு என். மகாலிங்கம் தெரிவித்தார். தமிழில் ஆரம்பித்து ஆங்கிலத்தில் பேசி அவையோரை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தினர் ஆளுனர் கே. கே. ஷா. பாரதி பற்றிய சிறந்த நூல்களை எழுதியோர் கேடயங்கள் அளித்துச் சிறப்பிக்கப்பட்டனர்.

தது, அவளைச் சொல்லி முடியாத பீதியில் ஆழ்த்த. 'உடம்பிலுள்ள ரத்தமெல்லாம் உறைந்துவிட நான் ஒரு ஜடப் பொருளாகி விட்டேனு? கை காலை அசைக்க முடியாவிட்டால் போகட்டும்; கண்டத்திலிருந்து குரல் கூடவல்லவா எழும்ப் மாட்டேனென்கிறது? ஸாரநாதனைப் பிடிக்க அவர்கள் எங்கோ ஏதோ திட்டம் போட்டுக் கொண்டிருக்கையில் அவன் இங்கேயல்லவா வந்து நிற்கிறுன்! ஐயோ! பயத்தில் என் வாய் இப்படி அடைத்துப் போய்விட்டால் அப்பா என் கண் எதிரே கொலை செய்யப்படுவதைப் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருந்த பெரும் பாவம் அல்லவா என்னைச் சூழும்! மற்றவர்கள் நினைப்பது கிடக்கட்டும், அப்புறம் என்னை நானே எப்படி மன்னித்துக் கொள்வது? நான் கூச்சலிட்டே ஆக வேண்டும். ஆண்டவனே! எனக்கு அந்தச் சக்தியைக் கொடு!'

பெரு முயற்சி செய்து மீனு 'வீல்' என்று கூக்குரலிட்டாள். ஒருமுறை ஓசை வெளிப்பட்ட பிறகு அடுத்தடுத்து வீறிட்டு அலறுவது கடினமாக இல்லை.

* * *

தீனமான குரலில் பீதியுடன் எழுந்த அந்தக் கூக்குரல் ஓட்டலில் தங்கியிருந்த எத்தனையோ பேருடைய காதில் விழுந்தது. அவர்களில் பலர் குரல் வந்த திக்கு நோக்கி ஓடியும் நடந்தும் வரத்தான் செய்தார்கள். ஆனுல் சகலருக்கும் முன்னுல் வந்தவன் ரங்கநாதன். அடுத்த ஓரிரு வினுடிகளுள் உள்ளே பாய்ந்தவர் நடராஜன்.

''மீனு! மீனு!'' என்று ஆசுவாசப் படுத்தும் குரலில் உரக்க அவள் பெயரைச் சொல்லி அழைத்ததுடன், அவளைக் கட்டி அணைத்து முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தும், தலையை வருடிக் கொடுத்தும் ஆறுதல் அளித்தான் ரங்கன்.

அம்புஜம் கட்டிலை விட்டு எழுந்திருக்காமலே, ''ஐயோ! ஐயோ!'' என்று பயத்தில் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு கத்தி ரகளை செய்தாள். அனசூயா எழுந்து உட்கார்ந்து காரணம் தெரியாமலேயே 'ஓ'வென்று அழுதாள். விசுவின் தூக்கம் மட்டும் கலையவே யில்லை.

இடக் கரத்தில் பெரிய டார்ச் லைட்டும் வலக் கரத்தில் சிறிய துப்பாக்கியுமாக உள்ளே வந்திருந்த நடராஜன், ''ஸாரநாதா! உன் வேஷம் அம்பலமாகி விட்டது. பத்மநாபனை விட்டுவிடு!'' என்றுர் அதிகாரத் தொனியில்.

ஆனுல் ஸாரநாதனின் காதில் அவர் கோரிக்கை ஏறியதாகவே தெரியவில்லை. டார்ச் விளக்கொளி பத்மநாபன் முகத்தில் விழுகிற மாதிரி அருகிலிருந்த ஒரு ஸ்டூலின் மீது வைத்துவிட்டு அவன் தன் படுபாதகச் செயலில் இறங்கியிருந்தான். பத்மநாபனின் முகம் போகிற போக்கை, உடல் துடிக்கிற துடிப்பை, விழிகள் பிதுங்குகிற அவலத்தை, மூச்சு முட்டித் திணறுகிற கோரத்தை, உயிர் சிறிது சிறிதாக விடைபெறுகிற காட்சியை யெல்லாம் அவன் அணு அணுவாக ரசித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் வெறி இந்த உச்ச கட்டத்தினை அடைந்த பிறகு சுற்றுச் சூழலை உணர்கிற சக்தியே அவனுக்கு இராது என நடராஜன் உணர்ந்திருந்தார். இனி அவனுல் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியாது. காரியம் முழுமையாக முடிந்த பிறகுதான் அவன் புலன்கள் வேறு எதையும் கிரகிக்கும் திறனைத் திரும்பப் பெறும்.

ஆயினும் இன்னும் ஒரே ஒரு சந்தர்ப்பம் அவனுக்குக் கொடுத்துப் பார்க்கத்

தீர்மானித்தார் நடராஜன். ''ஸார நாதா! சுட்டுவிடுவேன் உன்னே! பத்ம நாபனே விட்டுவிடு!''

அவன் காதுகள் பத்மநாபனின் மூச்சு படிப்படியாக அடங்குவதைத் தவிர வேறு எதைக் கேட்டன? கண்கள் பத்மநாபனின் முகத்தில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நீலம் படர்வதைத் தவிர வேறு எதைப் பார்த்தன?

இனி வினடி தாமதித்தாலும் பத்ம நாபன் பிழைப்பது அரிது என உணர்ந்த நடராஜன், துப்பாக்கி பிடித்த வலக் கரத்தின் ஆள்காட்டி விரலே அழுத்தி னுர். மீண்டும் மீண்டும் அழுத்தி மூன்று தோட்டாக்களே ஸாரநாதனின் உடலில் பாய்ச்சினுர்.

வெடிச் சத்தம் கேட்டு விழித்துக் கொண்டு மலங்க மலங்க எல்லாரையும் பார்த்தான் விசு.

ஸாரநாதன் பிணமாகி விழுந்தான்.

40, போய் வருகிறேம்!

''போய் வருகிறேம், மிஸ்டர் தன ராஜ்! கொடைக்கானலேயும் உங்கள் ஓட்டலேயும் வாழ்நாள் முழுவதும் மறக்க முடியாது எங்களால்'' என்றுர் பத்ம நாபன்.

''அடுத்த ஸீஸனுக்கு வாங்க. இந்தத் தடவை ஏற்பட்ட கசப்பான அநுபவங் களே அடுத்த 'ட்ரிப்'பில் மறந்துடலாம்.''

''அவசியம் வர வேண்டியதுதான்'' என்றுர் பத்மநாபன்.

''பணம்?'' என்று கேட்டாள் அம் புஜம். ''கொட்டிக் கிடக்கிறதா? ஏதோ அந்த மகானுபாவன் உங்க புத்தகத்தை மொழிபெயர்க்கும் உரி மையை வாங்கிண்டு மூவாயிரம் ரூபாய் தந்தான். இந்தப் பயணத்துக்கு உத வியது.''

''தேசிய புத்தக நிறுவனத்தைச் சொல்றையா? அடுத்த வருஷம் எனக்கு சாகித்ய அகாதமி பரிசே வரும்; கவ லேப்படாதே!'' என்றுர் பத்மநாபன். பின்னர் ஏதோ நினைத்துக் கொண்ட வர் போல், ''நடுவில் யாராவது புகுந்து தர்ஜுமா பண்ணினுலொழிய நிச்சயம் கிடைக்கும்!'' என்றுர்.

''ஆக மொத்தம் பரிசு கிடைக்கப் போறதில்லே! அதுக்கு இப்பவே சப் பைக்கட்டும் போட்டாச்சு!''

தனராஜுடன் மீனு, பத்மநாபன், அம்புஜம் எல்லாருமே சேர்ந்து சிரித் தார்கள்.

''என்ன பலமான சிரிப்பு?'' என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்தார் நடராஜன் கம்பீரத் தோற்றத்துடன். அந்தச் சிம்ம நடைக்குக் கொஞ்சமும் குறையாத விதத்தில் பின்னுலேயே ரங்கன் வந் தான் ராஜா போலே. அவன் கண்கள் இப்போது அலாதியான ஒரு தைரியத் துடன் மீனுவைக் கவ்வி ருசிக்க ஆரம்பித்திருந்தன. ஓர் ஆபத்துக்குத் தான் என்றுலும் அவளேக் கட்டி அணைத்து விட்டதானது இந்தத் தெம்பை அவனுக்கு அளித்திருக்கலாம். அந்த அனுபவத்தில் உடல் முழுதும் அவனுக்குப் பரவி யிருந்த கதகதப்பு இன்னமும் அடங்கின பாடில்லே!

''ராத்திரி நல்லாத் தூங்கினீங்களா? தனராஜ் உங்களுக்கு வேறு நல்ல அறை கொடுத்தாரே?''

''தூக்கம்னு என்னன்னு ஞாபகம் வரவே இன்னும் இரண்டு நாட்களா கும்'' என்றுர் பத்மநாபன். ''நீங்க வேறே இந்தக் குளிரைக்கூட யோசியா மல் பச்சைத் தண்ணியை என் மேலே கொட்டிட்டேள்!''

''பின்னே மயங்கிக் கிடந்த உங்களே எழுப்ப வழி?''

''ஆரம்பத்திலிருந்தே அந்த ஹிப் பியை ஒரு வேஷக்காரன்னு நினேச்சு வெறுத்தவள் நான் ஒருத்திதான். அதுக் காக அப்பாவிடம் எவ்வளவு 'பாட்டு' கேட்டிருக்கேன்!'' என்றுள் மீனு.

''அது சரி, ரங்கன் சொல்றதைப் பார்த்தால் உங்க திட்டம் பிசகிட்டாப் போல் இருக்கே? நீங்க வேறு எங்கேயோ வலே விரிச்சிருக்க, உங்களால் சீண்டி விடப்பட்ட புலி வேறே எங்கேயோ பாய்ஞ்சுடுத்தே!'' என்றுர் பத்மநாபன் நடராஜனே நோக்கி.

''உண்மைதான்; நான் தப்புக் கணக் குக்குத்தான் போட்டுட்டேன். இங்கு நடந்த கொலேகள் ஸைக்கோ செய் தவை யல்ல என்று நிரூபணமானதும் அதுவரையில் அடங்கிக் கிடந்த ஸார நாதனின் கொலே வெறி பிரவாகமாகப் பொங்கும் என்று நான் எதிர்பார்த்தது வரை சரி. ஆனுல் அவன், வதந்தியை

உடைத்து விட்டதற்காக ஆத்திரம் அடைந்து என்னைத்தான் தாக்குவான் என்று எதிர்பார்த்ததில் தவறு செய்து விட்டேன். சாதாரண மனிதனுயிருந்தால் பழி வாங்கும் எண்ணம் எழுவது இயல்பு. ஆனுல் ஸைக்கோவின் நிலை வேறு. ஓர் ஆண்மகனைக் கொல்ல வெறி எழுகிறதேயன்றி இன்னுரைக் கொல்ல வேண்டும் என்று குறிப்பாகச் சிந்திப்பதில்லை. அதனுல்தான் அவன் நேரே உங்க அறைக்கு வந்துவிட்டிருக்கிருன்!''

''போகட்டும், நாங்க ஊர் திரும்பறதுக்கு முன்னுடி உங்களிடம் தனியாக இரண்டு வார்த்தைகள் பேசணும்'' என்ற பத்மநாபன், ''அம்புஜம், நீயும் வாயேன்'' என்று சொல்லிக்கொண்டே அவரை அப்பால் அழைத்துப் போனுர்.

பெற்றவர்கள் எதைப் பற்றிப் பேசப் போகிருர்கள் என்பது மீனுவுக்கும் ரங்கனுக்கும் தெரியாமல் இல்லை. அவர்கள் எடுக்கும் முடிவு நல்லபடியாக இருக்க வேண்டுமே என்று வேண்டிக் கொண்டாள் மீனு, குறிஞ்சி ஆண்டவனை. எதனுலோ முன்போல அவளால் ரங்கனை ஏறிட்டு நேருக்கு நேராகப் பார்க்க முடியவில்லை. தலை குனிந்தே பேசினுள்:

''காதலியிடமும் கட்டிய மனைவியிடமும் எதையும் ரகசியமாக வைக்கப் படாது என்பது இதற்காகத்தான். நீங்க ஸைக்கோவைப் பிடிக்கணும்னு போட்ட திட்டத்தை ரகசியமாகவே காப்பாற்றியிருந்தால் நான் நிம்மதியா தூங்கியிருப்பேன். ஒருவேளை அப்பாவைக் காப்பாற்ற முடியாமலே கூடப் போயிருக்கலாம்!''

''என் அப்பா கூட இதுவரை ரகசியமாயிருந்த ஒரு விஷயத்தைப் புரிஞ்சுக்கிட்டுத்தான் இதோ வரார்'' என்ருன் ரங்கன்.

அதற்கு ஏற்ருற்போல் அவரும் நெருங்கி வந்து, ''என்ன ரங்கா இது? இவங்க ரெண்டு பேரும் என்னைக் கேலி பண்ணும்படியான நிலையில் கொண்டு வைச்சுட்டே? 'டி. ஐ. ஜி. (ஸி.ஐ.டி.) பதவி வகிக்கிறீங்க; சொந்த மகன் காதல் வயப்பட்டு விட்டான்னு தெரியலையே உங்களுக்கு?' என்கிருங்க. துப்பறியும் தொழிலுக்கே அவமானம் நேர்ந்து போச்சாம்!'' என்ருர்.

''உண்மையாகவே நீங்க கொஞ்சம் கூடச் சந்தேகிக்கவில்லையா அப்பா?''

''செண்பகனூர் கல்லூரித் தோட்டத்தில் நீ நடந்துகிட்டதையும் பேசியதையும் பார்த்தப்போ சந்தேகம் தட்டிச்சு. ஆனுல் அடுத்தடுத்து ஏதேதோ வேலைகள் வரவே இதில் சிந்தனை செல்லலை.''

''ரங்கா! நான் தீர்மானிச்சுட்டேன், ஜாதி, குலம்னு தடை ஒண்ணும் சொல்லிண்டிருக்கப்படாதுன்னு. நான் பெற்றெடுத்த குழந்தையைக் காப்பாற்றியவன் நீ. நான் கட்டிய கணவனைக் காத்துத் தந்தவர் உன் அப்பா. இதற்குப் பிரதியாக நான் என்ன தான் செய்யப்படாது?''

ரங்கன் விருட்டென்று அம்புஜத்தைத் தலைநிமிர்ந்து நோக்கினுன். உறுதியான குரலில் கம்பீரமாகப் பேசினுன்: ''அம்மா! நீங்க ஏதோ கைம்மாறு செய்வது போல் மீனுவை எனக்குத் தர வேண்டாம். 'ரங்கன் என்கிற மனிதன் நல்லவன்; யோக்கியன்; உங்கள் பெண்ணைச் சந்தோஷமாக வைத்துக்கொள்வான்' என்று உண்மையில் உங்களுக்குத் தோன்றினுல் மீனுவை என்னிடம் ஒப்படையுங்கள். இல்லாவிட்டால் வேண்டவே வேண்டாம்!''

சட்டென்று அம்புஜம் ரங்கனை நெருங்கி, அவன் வலக் கரத்தை எடுத்துக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டு ஈரமாக்கினுள். ''ரங்கா! நான் ரொம்பப் படிச்சவள் இல்லே. எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எதைப் பேசணும்னு தெரியாம இப்படித்தான் ஏதாவது சொல்லிவைப்பேன். உன் உயர்ந்த குணம் பற்றி நான் இனிமேல் யாரைப் போய் விசாரிக்கணும்? மீனு உன்னை அடையப் பாக்கியம் பண்ணி யிருக்கணும்னு எனக்கு நன்னுப் புரியறது. உன்னை அவள் சந்திச்சது ஆண்டவன் சோதனையோன்னு ஆரம்பத்தில் நினைச்சேன்; ஆண்டவன் கருணைன்னு இப்போ உணர்ந்துட்டேன்.''

நடராஜன் இடைமறித்தார்: ''ரங்கன்! கண்டதும் காதல் என்பார்களே,

நாரினுல் பூவுக்கு மணம்!

கப்பலோட்டிய தமிழர் வ. உ. சிதம்பரனுருக்குச் சென்னை சேத்துப்பட்டிலே செப்டம்பர் 11ம் தேதியன்று சிறப்புற விழாக் கொண்டாடினுர்கள், தமிழ்நாடு அமைச்சர்கள் தலைமையில். அமைச்சர்களை வரவேற்கு முகமாக அங்கு காணப்பட்ட துணி 'பானர்' ஒன்றில் இப்படி எழுதப்பட்டிருந்தது:

''தியாகிகளுக்குப் புகழ் தேடி அளிக்கும் அமைச்சர்களே, வருக!''

— ஈ. பா.

அதுமாதிரி மீனாவும் நீயும் சந்திச்சுப் பதினைஞ்சோ, பதினாறோ நாட்கள்தான் ஆகுது. இதற்குள் நாம் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து ஒரு தீர்மானத்துக்கு வரது சரியில்லை. இன்னும் இரண்டு வருஷங்கள் போகட்டும். உங்க இரண்டு பேருடைய படிப்பும் முடியட்டும். அதன் பின்னரும் உங்கள் காதல் இதே அளவுக்குத் தீவிரமாக இருந்தால் கல்யாணத் தேதி பற்றி யோசிக்கலாம்.''

''இரண்டு வருஷங்கள் என்ன; இரண்டு யுகம் காத்திருப்போம்!'' என்றாள் மீனா.

''ஏய்! நீ எழுத்தாளர் மகள் என்கிறதை நிரூபிக்கிற மாதிரி பேசறே. என்னால் அவ்வளவு காலம் காத்திருக்க முடியாது!'' என்றான் ரங்கன்.

எல்லோரும் கொல்லென்று சிரித்தார்கள். அதனூடே நடராஜன் குரலை உயர்த்தி, போலீஸ் அதிகாரி என்ற ஹோதாவில் பேசுவது போல் கண்டிப்புடன் கூறினார்: ''இந்த இரண்டு வருஷங்களும் நீங்க அடிக்கடி சந்திக்கலாம்; ஆனா அது பெரியவங்க முன்னிலையில் தான் நடக்கணும்!''

* * *

'ஸூயிஸைட் பாயிண்ட்' அருகே, கால்ஃப் மைதானத்தில் அப்பாவும் பிள்ளையும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். கால்களை அகட்டிப் பந்துக்கு இருபுறமும் வைத்து, கால்ஃப் க்ளப்பைக் கையில் கச்சிதமாகப் பிடித்து, உடலை இலேசாக அசைத்துக் குறி பார்த்துக் கொண்டு பின்னர் 'க்ளப்'பை உயர்த்தி 'விஷ்ஷ்' என்று ஒலி எழுப்புகிறாற்போல் வேகமாகக் கீழே கொணர்ந்து பந்தைத் தாக்கினார் நடராஜன். பந்து 'ஜிவ்' வென்று மேலே கிளம்பி, அவர் எதிர்பார்த்த திக்கில் ஓர் அரை வட்டம் அடித்து இறங்கியது.

''பியூட்டிஃபுல் ஷாட்!'' என்றான் ரங்கன். இருவரும் பந்து இருந்த திசை நோக்கி நடந்தார்கள். அப்பாவின் பக்கத்தில் இப்படிப் போகும் போது ரங்கன் கேட்டான்: ''அப்பா! என்னைத் தப்பா நினைக்காதீங்க. ஆனால் ஒரு சந்தேகத்தைத் தெளிவுபடுத்திக்காமல் இருக்க என்னால் முடியவில்லை. ஸாரநாதனை நீங்க கொன்றுதான் இருக்க வேண்டுமா? பத்மநாபனைக் காப்பது ஒன்றுதான் நோக்கம் என்றால், உங்க துப்பாக்கியின் அடிவாரத்தைக்கொண்டு ஸாரநாதனின் தலையில் சரியான இடத்தில் நீங்க ஒரு தட்டுத் தட்டி யிருந்தால் போதுமே? அவன் மயங்கி விழுந்திருப்பான். அவனைச் சிறைப்படுத்தி யிருக்கலாம், இல்லையா?''

நடராஜன் தொண்டையைக் கனைத்துக்கொண்டார். ஓர் இக்கட்டான நிலையில் சிக்கிக்கொண்ட பாவம் முகத்தில் தெரிந்தது.

''ரங்கன்!'' என்று ஆரம்பித்து மறுபடியும் தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டு இலேசான தடுமாற்றத்துடன் பேசினார்:

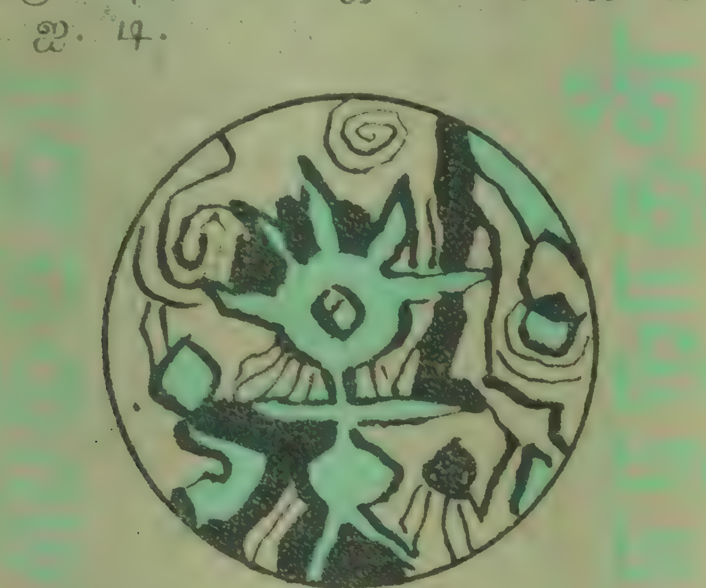
''உனக்கு மட்டும் சொல்றேன், ரங்கா! பிளீஸ் கீப் இட் எ ஸீக்ரெட்! ஸாரநாதனை மறுபடியும் விசாரணைக்குக் கொண்டுவர எனக்கு விருப்பமில்லை. அவன் நலனுக்காக வாதாடுவதாகச் சொல்லிக் கொண்டு தனக்குப் பிராபல்யத்தைத் தேடிக் கொள்ள மறுபடியும் ஒரு வக்கீல் வருவான். மனோதத்துவ நிபுணரையும் அழைப்பான். நீதிபதி, ஸாரநாதனுக்கு மனோவியாதி என்பதால் தூக்குத்தண்டனை விதிக்க மாட்டார். ஆயுள் தண்டனை அடைந்து சிறைவாசம் செய்கிறவன், மறுபடியும் கொலை வெறிக்கு உள்ளாகும்போது, ஏமாந்து போய் அவனிடம் அகப்பட்டுக் கொள்ளும் ஒரு சிறைச்சாலை சிப்பந்தியைத் தீர்த்துக் கட்டிவிடலாம் அல்லது சக கைதி ஒருவனை அல்பாயுசில் எமனுலகுக்கு அனுப்பி வைக்கலாம். ஏன், மீண்டும் ஒரு முறை அவன் போலீஸ் காவலிலிருந்து தப்பி ஓடிவிட்டாலும் வியப்பதற்கில்லை.

''இம்மாதிரியெல்லாம் நேர்வதைத் தவிர்க்கத்தான் நான் அவனைச் சுட்டு விட்டேன். ஆனால் உன்னைத் தவிர

வேறு யாராவது இதுபற்றி என்னைக் கேட்டால், ஒரு தீர்மானத்துடன் நான் செயல்பட்டதாகச் சொல்ல மாட்டேன். பத்மநாபனைக் காக்க வேண்டுமே என்ற கவலையும் அவசரமும் மேலோங்கிய அந்தத் தருணத்தில் துப்பாக்கியை இயக்குவதைத் தவிர எனக்கு வேறொன்றும் தோன்றவில்லை என்றுதான் விளக்கம் தருவேன்!''

ரங்கன் யோசித்துக் கொண்டே நடந்தான் தகப்பனுருடன். அரை நிமிஷம் கழித்து, ''நீங்க செய்ததுதான் சரின்னு எனக்குத் தோணுது அப்பா!'' என்றான்.

''தாங்க்யூ, மை ஸன்! தாங்க்யூ!'' என்றார் நடராஜன், டி. ஐ. ஜி., ஸி. ஐ. டி.

முடிவுரை

நடராஜனையும் ரங்கனையும் மலை மேலே விட்டுவிட்டுப் பத்மநாபன் குடும்பம் புறப்பட்டது. வளைந்து நெளிந்து சென்ற சாலை வழியே கீழே இறங்கிய பஸ், இடையில் ஒரு சிற்றூரில் சில நிமிஷங்கள் நின்றது. மலைப் பாதையின் முடிவுக்கு அவர்கள் இன்னும் வந்துவிடவில்லை. இரு புறமும் பசுஞ் சோலைகள்- மா, பலா, வாழை என்று பலவிதத் தோப்புக்கள். பஸ்ஸின் ஓசை நின்றதும் பட்சி ஜாலங்களின் பலவிதமான குரல் ஒலிகளைக் கேட்க முடிந்தது. இத்தனை நாட்களாகத் தான் உணர்ந்தறியாத குதூகல த்வனியுடன் அந்தப் பட்சிகள் சப்தம் எழுப்புவதாக மீனுவுக்குத் தோன்றியது.

ஆனந்தம் பிரவாகமாகப் பொங்கும் மீனுவின் உள்ளத்துக்கு இனி காண்பன, கேட்பன எல்லாமே ஒரு புதிய எழிலுடனும், முன்னிலும் அதிகமான இனிமையுடனும்தானே விளங்கும்! பட்சிகளின் குரலொலிகளை அவள் தனித் தனியே எண்ண ஆரம்பித்தாள். குறைந்தபட்சம் ஆறு விதமான பறவைகள் அவ்விடத்தில் இருப்பதாகக் கணக்கிட்டாள்.

பத்மநாபன் திடீரென்று எதையோ நினைத்துக் கொண்டவர் போல் சிரித்தார்.

''எதற்குச் சிரிக்கிறேள்? சொல்லி விட்டுச் சிரியுங்களேன்'' என்றாள் அம்புஜம்.

''நம்ம திருச்சேறையை நினைச்சுண்டேன் சிரிப்பு வந்துடுத்து! அவர் ஒரு கல்யாண விருந்தின்போது என்ன பண்ணினார் தெரியுமா? பால் பாயஸத்தை உள்ளங்கையில் வாங்கி வாங்கிப் பாக்கெட்டிலே விட்டுண்டார்!''

''நிஜமாகவா? இப்படி யாராவது பண்ணுவாளோ?'' என்றாள் அம்புஜம்.

கல்யாணம் என்ற சொல்லைக் கேட்டதுமே மீனுவுக்கு உடலெல்லாம் புல்லரித்தது.

''காரணம் இல்லாமல் போகலை'' என்று கதையைத் தொடர்ந்தார் பத்மநாபன்: ''வயிறு சரியில்லைன்னு சொல்லியிருக்கார். யாரோ ஒருத்தன் விஷமத்தனமாக 'இந்தாரும் லேகியம்'னு உருட்டித் தந்திருக்கான். அதில் அபின் கலந்திருப்பது தெரியாமல் ஒண்ணுக்கு ரெண்டாச் சாப்பிட்டுட்டார்!''

''அப்புறம் என்ன, பாயஸத்தைப் பாக்கெட்டில் மட்டுமா, பையில் கூட நிரப்பிண்டு போகலாம்னு தான் தோணும்!'' என்று கூறிச் சிரித்தாள் அம்புஜம்.

பஸ் நகர்ந்தது.

''நான் சொல்றது ரொம்ப நாட்கள் முன்னாடி. நாலு நாட்கள் கல்யாணம் நடந்த காலம்'' என்றார் பத்மநாபன்.

''நாலு நாட்கள் இல்லா விட்டாலும் உங்க பெண்ணுக்கு ரெண்டு நாள் கல்யாணமாவது நடத்தியாகணும், நினைவிருக்கட்டும்.''

''நல்ல வேளை; இரண்டு வருஷங்கள் டயம் இருக்கே, அதுக்குள்ளே பணம் காசுக்கு ஏதாவது ஒரு ஏற்பாடு பண்ணினால் போச்சு.''

மீனுவுக்குத் தானும் ரங்கனும் மணக் கோலத்தில் நிற்கும் காட்சி மனத் திரையில் ஓடியது.

அதே சமயம், அனசூயா தன் கையிலிருந்த டிரான்ஸிஸ்டர் ரேடியோவை முடுக்கி விட, சொல்லி வைத்தாற்போல் திருச்சி வானொலி நிலையத்திலிருந்து காருகுறிச்சி அருணாசலத்தின் நாதஸ்வர இன்னிசை கன ஜோராகக் கேட்டது!

''அக்காவுக்குக் கல்யாணம் வரப் போறதோன்னோ, அதுக்குத்தான் ரேடியோலே டும்முடக்கா வைச்சிருக்கா!'' என்றான் விசு.

மேனி சிலிர்க்க ஆனந்த பரவசமாகி அவனைக் கட்டி அணைத்து முத்தமிட்டாள் மீனு.

"வேலை நிரந்தரமாவதற்கு ஆராய்ச்சிப் பட்டம் வேண்டுமாம், ஆராய்ச்சிப் பட்டம்! இந்த வயதுக்கு மேல் நான் என்ன ஆராய்ச்சி பண்ண முடியும்?'' என்று சலித்துக்கொண்டார் பேராசிரியர் நரஹரி.

''உங்களுக்கு அப்படி என்ன வயதாகி விட்டது? எதிர் வீட்டுச் சாமிக்கண்ணு முதலியார் ஐம்பது வயதுக்கு மேல் டாக்டர் பட்டம் வாங்கவில்லையா?''

''வாங்கினான், கிழித்தான்! ஏதோ அமெரிக்க சர்வகலாசாலையில் போய் இந்திய இலக்கியத்தைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்தான். இந்தியர்களே கேள்விப்படாத தோணியாண்டி என்ற புலவரைப் பற்றி ஏதோ எழுதித் தந்து பட்டம் வாங்கிவிட்டான்!''

''விவசாயப் பேராசிரியர் வடிவேலுகூட வயதான பின்னால்தானே பி.எச்டி. பட்டம் வாங்கினார்?''

''எல்லாம் வெறும் ஏமாற்றம். ஆராய்ச்சிப் பண்ணையில் கசப்பில்லாத பாவக்காய் காய்க்க வைத்திருப்பதாகப் பத்திரிகைகளிலெல்லாம் தடபுடலாக வெளியிட்டான். ஏமாந்து போன மேல்நாட்டு சர்வகலாசாலை ஒன்று அவரை 'விஸிட்டிங் பேராசிரியரா'க அழைத்தது. அந்த வெள்ளைக்காரர்களுக்குக் கசப்பில்லாத பாகற்காய் என்று வெள்ளரிக்காயைக் காட்டினானே, இல்லை விளாம்பழத்தைக் காட்டினானே அவர்கள் ஏமாந்து விட்டார்கள். திரும்பி வரும்போது பெயருக்குப் பின்னால் வால் நீண்டு விட்டது. பி.எச்டி. என்று சில எழுத்துக்கள் சேர்ந்துவிட்டன வல்லவா?''

''அகோரம் கூட அறுபது வயது நெருங்கும் போதுதான் டாக்டரானார். தலைகூட வழுக்கையாகி விட்டதே!''

''மூளையை உபயோகித்துத் தலை வழுக்கையாகவில்லை. மனுஷனுக்கு ஏதாவது இருந்தால் தானே? 'ஆங்கில இலக்கியத்தில் குதிரை' என்று ஓர் ஆராய்ச்சி நூல் எழுத என்ன திறமை வேண்டியிருக்கிறது? பொறுமைதான் தேவை. எந்த மட சாம்பிராணியாலும் அது போன்ற 'தீஸிஸ்' எழுத முடியும்.''

''நீங்களும் ஏதாவது குப்பை கூளங்களைச் சேர்த்து ஒரு நூல் எழுதுவதுதானே? மற்ற

மேனன் வந்தாரடி!

அவள் எழுதின அரைகுறைக் கதை-9

வர்கள் எழுதியவற்றைப் பற்றித்தான் கேலியும் கிண்டலும் பேசுவீர்களேயன்றிச் சொந்தமாக உருப்படியாக எதையாவது செய்தால் தானே!''

''நான் 'தீஸிஸ்' எழுதத் தயாராயிருக்கிறேன். ஆனால் சரித்திரத்தில் இனி ஆராய்ச்சி செய்ய என்ன இருக்கிறது? தோண்டி எடுக்க வேண்டிய நகரங்களையெல்லாம் எனக்கு முன்னால் பிறந்தவர்கள் எடுத்துத் தொலைத்து விட்டார்கள்! இருக்கிற ராஜாவைப் பற்றியெல்லாம் உள்ளூர்க்காரனோடே போட்டி போட்டுண்டு வெள்ளைக்காரன் வேறு ஆராய்ச்சி செய்து அலசிவிட்டான். இந்தப் பேராசிரியர் நரஹரி இனி 'பிராட்' செய்தால் தான் பி.எச்டி. பட்டம் கிடைக்கும். ஏதோ பழைய ஓலைச் சுவடியைக் கண்டெடுத்தேன், கல்வெட்டைக் கண்டெடுத்தேன்னு 'கப்சா' விட்டால்தான் முடியும்.''

''காலத்துக்குத் தகுந்தபடி நடந்துக்கணும், அப்பா! இது மோசடி யுகம். நேர்மை, மண்ணுங்கட்டி எல்லாம் எடுபடாது. பொய் சொன்னால்தான் பிழைக்கலாம். நான் சொல்கிறபடி கேளுங்கள். அரை டஜன் மாணவ மாணவிகளுடன் பக்கத்திலிருக்கும் குப்பை மேடு என்ற கிராமத்து மண்ணைத் தோண்டுங்கள், தோண்டுங்கள், அப்படித் தோண்டுங்கள்! குறைந்தது ஒரு வருஷம் தோண்ட வேண்டும். சிம்ம மகேந்திரன் என்ற அரசனின் கல்வெட்டுக்கள் ஏதாவது அகப்படும் என்ற நம்பிக்கையில் தோண்டுவதாகப் பத்திரிகைகளுக்கு அவ்வப்போது செய்திக் குறிப்புக்கள் அனுப்புங்கள். உங்களிடமிருக்கும் ஓலைச்சுவடி ஒன்றில் அதற்கான ஆதாரம் இருப்பதாக அடித்துக் கூறுங்கள். இடைக்காலத்தில் நான் சென்னைக்குச் சென்று சில கல்வெட்டுகளும், விக்கிரகங்களும் தயாரித்து விடுகிறேன். திடீரென்று ஒரு நாள் பத்திரிகையில் கல்வெட்டுக்குப் பக்கத்தில் நீங்கள் மண்வெட்டியுடன் கம்பீரமாக நிற்கும் படம் வெளிவர வேண்டும். அப்புறம் சிம்ம மகேந்திரனைப் பற்றி ஆயிரம் பக்கம் அளப்பதற்குச் சொல்லியா தரவேண்டும்? டாக்டர் பட்டம் உங்களைத் தேடி வரும்'' என்று தகப்பனாருக்கு ஒரு குட்டி லெக்சர் தந்தான் பிள்ளை குஞ்சப்பா.

''என்னைத் தவிர ஆபீஸ் ஊழியர்கள் அனைவரும் ஸ்டிரைக்!''
''நீங்கள் ஏன் கலந்து கொள்ளவில்லை?''
''என் தலையெழுத்து நான் முதலாளியாச்சே!''

''குஞ்சு சொல்றது காதில் விழுந்ததோ, இல்லையோ?''

''அதெல்லாம் சரிதாண்டி! உலகத்திலே இருக்கிற அத்தனை பேர் கண்ணிலேயும் மண்ணைத் தூவலாம். ஆனால் டாக்டர் குட்டி கிருஷ்ண மேனனை ஏமாற்ற முடியாது. யாரும் படிக்காத — யாராலும் படிக்க முடியாத— நூல்களை யெல்லாம் தீவிரமாகப் படித்துக் குற்றம் கண்டுபிடிப்பதுதான் அவர் பொழுது போக்கு. அதுவும் சரித்திரம் என்றால் விடவே மாட்டார். சந்திரகுப்தன் அரண்மனையில் 140 கதவுகள் இருந்ததாக யாரோ எழுதி விட்டார்கள். அது 139தான் என்று நிரூபிக்க இந்த மேனன் எவ்வளவு பாடுபட்டார் தெரியுமா? பத்திரிகைகளுக்குத் தினமும் எத்தனை கடிதங்கள் எழுதுகிறார்? அத்தனையும் மறுப்பு, மறுப்பு, மறுப்பு!''

''அப்பா! நான் தயாரித்துக் கொண்டு வரும் கல்வெட்டு அந்தச் சிம்ம மகேந்திரனது அல்லவென்று சிம்ம மகேந்திரனே வந்தால் கூட நிரூபிக்க முடியாது. எழுத்துக்கள் ஆங்காங்கே அழிந்திருக்கும். நான் தயாரிக்கப் போகும் லிபியை யாராலும் படிக்க முடியாது.''

''எனக்கென்னமோ குட்டி கிருஷ்ண மேனனைக் கண்டால் பயம்தான்.''

''குட்டி கிருஷ்ண மேனனாவது, குட்டிச் சாத்தானாவது! பேசாமல் பிள்ளை சொல்கிற படி கேளுங்கள். டாக்டர் பட்டம் கிடைக்கும். பேராசிரியர் வேலையும் நிரந்தரமாகும்.''

வேறு வழியின்றித் தனயனின் உபதேசத்தை உச்சி மேற்கொண்டார் பேராசிரியர் நரஹரி. அடுத்த பதினைந்து நாட்களில் குப்பைமேடு கிராமமே திமிலோகப் பட்டது. கட்டடம் கட்டுவதற்கு அஸ்திவாரம் போட இவ்வளவு மண்ணை ஏன் தோண்ட வேண்டும் என்று வியப்புடன் பார்த்தார்கள் கிராமவாசிகள். ஆராய்ச்சி மாணவர்கள் தலையில் கர்ச்சீப்பைக் கட்டிக்கொண்டு ஏதாவது கல்வெட்டு அகப்படாதா என்று பூதக் கண்ணாடி வழியாகத் துருவித் துருவிப் பார்த்தார்கள். மாணவிகள் வியர்வை ஒழுக, கறுப்புக் கண்ணாடி அணிந்துகொண்டு மாணவர்களுக்கு உதவினார்கள். பியூன் விரித்துப் பிடித்த குடையின் கீழ் நின்றபடி, மண் தோண்டு விழாவை மேற்பார்வை பார்த்தார் நரஹரி.

பத்திரிகைகளின் ஞாயிறு அனுபந்தங்களிலெல்லாம் நரஹரியின் ஆராய்ச்சியைப் பற்றின குறிப்புக்கள் புகைப்படங்களுடன் தோன்றலாயின. ரேடியோக்காரர்கள் வேறு நரஹரியைப் பேட்டி கண்டார்கள். அயல் நாட்டுப் பத்திரிகை நிருபருக்குத் தந்த பேட்டியில் அடக்கமாகப் பின்வருமாறு கூறியிருந்தார் நரஹரி. ''என் ஆராய்ச்சி வெற்றி பெறும் என்று சொல்வதற்கில்லை. ஓலைச் சுவடிகளில் போதிய அத்தாட்சி இருப்பதினால் இந்த வேலையை மேற்கொண்டேன். நமது நாட்டுச் சரித்திரத்தின் இருண்ட ஒரு பகுதியில் சிறிது ஒளியாவது சிந்த முடியாதா என்ற நைப்பாசைதான். என் வாழ்நாளில் முடியாவிட்டால் என் மாணவ மாணவிகளில் யாராவது இந்தப் புனித வேலையைத் தொடருவார்கள் என்ற அசையாத நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது.''

கடைசியில் அந்த நாளும் வந்தது! கல்வெட்டுக் கண்டெடுக்கப்பட்டது! பத்திரிகைகளிலெல்லாம் நரஹரியின் பெயர் பிரமாதமாக அடிபட்டது. அயல்நாட்டிலிருந்து அழைப்புக்கள் வந்தன. அதிகம் வளர்ப்பானேன்! நரஹரிக்கு ஒரு வருடத்துக்குள் டாக்டர் பட்டம் கிடைத்தது! குட்டி கிருஷ்ண மேனனை அவர் மறந்தே விட்டார்!

ஸ்ரீமதி விஜயா பாலகிருஷ்ணனின் அரைகுறைக் கதையைப் பின்வருமாறு முடித்து வைக்கிறார் திரு ஜி.எஸ். பாலகிருஷ்ணன்:

ஆனால் மேனன் அவரை மறக்கவில்லை. பாரிச வாயு காரணமாகப் படுக்கையில் விழுந்திருந்தவர் ஆயுர்வேத மருந்துகளின் உதவியால் நோயுடன் போராடிப் புத்துயிர் பெற்று ஒரு நாள் நரஹரியைத் தேடி வந்தார். மனுஷனால் சரிவர நிற்கக்கூட முடியவில்லை.

''உட்காருங்கள் மேனன்!''

''உட்கார நேரமில்லை. தவிர உடம்பு படுத்துகிறது. ஒரே ஒரு சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்து கொண்டு போக வந்தேன். பத்திரிகைக்கு எழுதலாம் என்றால் கை நடுங்குகிறது. கண் பார்வை சரியில்லை.''

''அப்படி என்ன சந்தேகம்?''

''சிம்மமகேந்திரன் கல்வெட்டைக் கண்டெடுத்தீர்களே... அவன் எந்த நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தான்?''

''கல்வெட்டிலேயே கி. மு. 420 என்று இருக்கிறதே. பத்திரிகை போட்டோக்களில் கி.மு. 420 பளிச்சென்று விழுந்திருக்கிறதே!''

''பார்த்தேன். கண் பார்வை மங்கின நான்கூடப் பார்த்தேன். அதனால்தான் சந்தேகம் எழுந்தது. கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன் வாழ்ந்த சிம்மமகேந்திரன் எப்படி கி.மு. என்று போட்டுக் கொள்ள முடியும்? கிறிஸ்து பிறக்கப் போவதை அவன் எதிர்பார்த்தானா? கவலைப்படாதேயும் நரஹரி. இந்த வயசுக் காலத்தில் உம்ம வண்டவாளத்தை வெளிப்படுத்திய பாவத்தை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டேன். ஏதோ டாக்டர் பட்டத்தின்மீது ஆசை... புரிகிறது...புரிகிறது'' என்று கூறி வெளியேறினார் குட்டி கிருஷ்ண மேனன்!

Printed & Published by R. Ananthanarayanan on behalf of Messrs. Bharathan Publications Private Limited at Kalki Press, Chetput, Madras-600031
Managing Editor: T. Sadasivam

இளைஞர் சமுதாயம்

23. துடிப்பும் வெடிப்பும்

"மன்றம், மண்ணுங்கட்டி எதுவும் வேண்டாம். ஊர் வம்பை விலைக்கு வாங்கிக் கொண்டு வருவீர்கள். நீங்களெல்லாம் பெரிய தலைவர்கள்! இளைஞர் மன்றம் நடத்தப் போகிறீர்களாக்கும்! மன்றம் ஏற்படுத்தி என்ன கிழிக்கப் போகிறீர்கள்? போங்கடா, வேலையற்ற பயல்களா! உங்களிலே, படிக்கிறவன்களெல்லாம் அக்கறையாய்ப் படித்துப் பாஸ் பண்ண வழி பாருங்கடா! பாஸ் பண்ணினவன்களெல்லாம் சோம்பேறியாய்ப் பொழுதைப் போக்காமல் வேலை தேடி அலையுங்களடா!" இத்தகைய 'அறிவுரை'யைக் கேட்ட பின்பு எந்த இளைஞனுக்குத் தான் பொதுத் தொண்டில் ஆர்வம் வளரும்?

ஒரு பட்டதாரி வாலிபரைத் தஞ்சை ஜில்லா அறந்தாங்கியில் சந்தித்தேன். இருவரும் பஸ் நிலையத்தில் பஸ்ஸுக்காகக் காத்திருந்தோம். வெகு விரைவில் அறிமுகமாகி விட்டோம். பி. காம். படித்துத் தேறியிருந்த அவர் மேற்படி நிகழ்ச்சியை அழாக்குறையாக என்னிடம் கூறினார். "....ஸார்! மன்னிக்க வேண்டும். நீங்கள் இளைஞர்களுக்குரிய கடமைகளை மட்டும்தான் வலியுறுத்துகிறீர்கள். பெரியவர்கள் இளைஞர்களுக்கு அளிக்க வேண்டிய உற்சாகத்தைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை கூற வில்லை" என்றார்.

இதைக் கேட்டதும் எனக்கு என்ன பதில் சொல்லுவதென்றே தெரியவில்லை. நண்பர்களுடன் சேர்ந்து இளைஞர் மன்றம் ஆரம்பிக்கும் ஆர்வம் அறந்தாங்கி அன்பருக்கு ஆரம்பத்திலேயே பட்டுப் போய்விட்டது!

கோவில்பட்டியிலும் இதே அனுபவம் எனக்குக் கிடைத்தது.

கோவில்பட்டி, நல்வழி இயக்கம் என்னும் இளைஞர் மன்றத்தின் செயலாளரும், பெரியவர்கள் தங்களைப் பொதுக் காரியங்களில் ஈடுபடுவதற்கு உற்சாகமூட்டுவதில்லை என்று வருத்தப்பட்டுக் கொண்டார். இவர் பெயர் பொ. சத்தியசீலன். இவ்வூரில் ஒரு வாசக சாலையைச் சிறப்பான முறையில் நடத்திவருகின்றனர், நல்வழி இயக்கத்தினர்.

தீபவொளி அறிவகம் என்று அதற்கு அழகாகப் பெயர் கொடுத்திருக்கின்றனர்.

"எங்கள் மன்றத்தின் பெயரிலிருந்தே நாங்கள் செய்ய ஆர்வம் கொண்டிருக்கும் பல நல்லியக்கங்களைக் காணலாம். கோவில்பட்டியின் ஜீவாதாரமான பிரச்னை குடிநீர்ப்பிரச்னைதான். அந்த மகத்தான பிரச்னையைப் பெரு முயற்சி செய்து எங்கள் மன்றத்தின் மூலம் வெற்றி காண வேண்டும் என்பது எங்கள் பேரவா. அடுத்தது சுகாதாரம். அதிலும் ரொம்பக் கவனம் செலுத்தவேண்டியிருக்கிறது. எங்கள் முயற்சிகளுக்கெல்லாம் முதலில் எங்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டியது பெரியவர்களின் ஒத்துழைப்பு. நாங்கள் எங்கள் மன்றத்தின் மூலம் கட்டுரைப் போட்டி நடத்திப் பரிசளிக்கிறோம். சிறு சேமிப்புத் திட்டம் தொடங்கியிருக்கிறோம். அதை மக்களுக்கு விளக்கப் பலவிதத்திலும் முயன்று வருகிறோம். சிறு நூலகம் ஒன்று நடத்திவருகிறோம்......" என்று பொரிந்து தள்ளிவிட்டார் செயலாளர்.

இளைஞர்கள் மூலம் எனக்குக் கிடைத்த பெரியவர்களுக்கான யோசனைகளை (பெரியவன் என்ற முறையில்) நான் குறிப்பிடக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். கூடியவரையில், இளைஞர்களின் உற்சாகத்தை வளர்க்கப் பார்க்க வேண்டும். அது நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்கு உதவும்.

—ஸோமாஸ்

கூட்டுக் குடும்பம்

பூமணமும், சந்தன மணமும் கலந்து விகசிக்கும் சூழல். பட்டுப் புடவையும், பரந்த புன்னகையுமாய் வளைய வரும் பெண்கள். குழந்தைகளின் கூச்சல்; பெரியவர்களின் அடக்குமுறை. இந்தக் கோலாகலத்திடையே தூர ரீங்கரிப்பாக உலவும் நாதசுரம். மண மேடையில் இரண்டு இளம் மனங்கள் ஒன்றுபடச் செய்யும் சடங்கு களின் பரபரப்பு. ஜெயகுமாரின் கையில் மங்கல மஞ்சள் நூலாரம் கொடுக்கப்படுகிறது. கெட்டி மேளமும், உச்சஸ்தாயி நாதசுரமும் ஓங்கிக் குரல் தர, பந்தலில் நிறைந்திருந்தவர்களின் கைகளிலிருந்து பூச்சிதறலாய்த் தம்பதியர் மீது அட்சதை வர்ஷிக்கப்படுகிறது. லலிதா வின் கழுத்தோரம் புதுமை குறுகுறுக்கிறது.

கழுத்துக் கொள்ளாத மாலை. மனம் கொள்ளாத புதுமை உணர்வுகள். அந்தச் சோர்வில் தள்ளாடும் அவள் நடை. அதை உணர்ந்து கொண்ட அவனது மென்சிரிப்பு. அந்தச் சிரிப்பொலியில் அவள் சோர்வு சிலிர்ப்பாகிப் பூரித்தது. சற்று முன்னால் அவன் கரங்கள் மஞ்சள் சரட்டை அணிவித்தபோது ஏற்பட்ட குறுகுறுப்பைவிடப் பதின்மடங்கு உணர்ச்சிச் சிதற லால் தலை குனிந்து கொண்டாள்.

கல்யாணக் காரியங்கள் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன. பெரியவர்களுக்குக் கல்யாணக் களைப்பிலும் ஒரு பூரிப்பு. கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டவர்களுக்கோ ஒளிவு மறைவான குதூகலம்.

சபாபதி – பார்வதி தம்பதியின் முதல் பிள்ளை ஜெயகுமாருக்குத் திருமணம்! இன்னும் ஐந்து பேர் அவனுக்குப் பின்னால் இருந்தார்கள். மூன்று பையன்கள், இரண்டு பெண்கள்.

பட்டுப் புடவையைக் களைவதற்கு முன் கண்ணாடி எதிரில் நின்று பார்த்துக் கொண்டாள் லலிதா. இத்தனை நேரம் வரையில் அவர் கண்களுக்கு அழகாகவே பட்டிருக்கிறோம் என்ற திருப்தியில் மென்னகை உதிர்ந்தது. காலிஸிந்த் புட வையை உடுத்திக் கொண்டு கீழே விரித்திருந்த மெத்தையில் படுத்தாள் லலிதா. பக்கத்திலிருந்த லலிதாவின் தாயாரும், சிநேகிதிகளும் சாப்பிடும் இடத்துக்குச் சென்று விட்டார்கள்.

அந்த இடைவேளைத் தனிமையில் அவள் மனத்தில் கோடி கோடியாகக் கற்பனைகள் முகிழ்க்க ஆரம்பித்தன. அவருக்கு எந்தப் பூ பிடிக்கும்? எந்த நிறம் பிடிக்கும்? தலை முடியைத் தூக்கிக் கட்டினால் பிடிக்குமா? பின்னி விட்டுக் கொண் டால் பிடிக்குமா? அடக்க ஒடுக்கமாக இருக்க வேண்டும் என்று நினைப்பாரா? கலகலப்பாகப் பேச வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பாரா?

இந்தச் சமயத்தில் யாரோ வந்து எட்டிப் பார்ப்பதை உணர்ந்து லலிதா தட்டென எழுந்து கொண்டாள்.

கோமகள்

நீண்ட கிருதாவும், தலையில் நீள முடியுமாக இறுக்கமான உடைகளுடன் நின்றான் அவன். அவன் முகத்தில் சிரிப்பும், கேலியும் ஒருங்கே மின்னின. ''நான் சிவகுமார் ! எங்க மன்னியைத் தேடி வந்தேன்.... அதாவது மணப் பெண்ணை......?''

லலிதாவின் முகம் சிவந்து பூத்தது..... ''நான்...... நான்தான்......!''

''நீங்களா? அட....! ஆமாம்! நீங்களே தான் ! பட்டுப் புடவையை மாற்றியதும் ஆளே அடையாளம் தெரியவில்லையே ?.... என்னடா ! மணையில் மன்னி அழகாக இருந்தாளே என்று பார்த்தேன் ....! கடைசியில் பட்டுப் புடவைதானா அது?''

லலிதாவுக்குத் துணுக்கென்றது.

இது என்ன கேலி? அவளை அழகில்லை என்று கூற 'மெனக்கெட்டு' அவரின் இருபது வயதுத் தம்பி அவளைத் தேடி வரணுமா? அவள் பதில் பேசாமல் நின்றாள்.

''கோவிச்சுக்காதீங்க, மன்னி ! நான் கொஞ்சம் வேடிக்கையாகப் பேசுவேன். அந்த வேடிக்கையில் உண்மையும் இருக்கும்! நீங்க என்ன படிச்சிருக்கீங்க? ஓ... அதுதான் தெரியுமே... உங்களுக்கு இலக்கியம் பிடிக்குமா ? சங்கீதமா ?''

''எனக்குப் பாட்டு தெரியும். கற்றுக் கொண்டேன்.''

''ஓ ! அப்படீன்னா பாட ஆரம்பிச்சுடாதீங்க ! ஏன்னா அண்ணுவுக்குச் சங்கீதம்னா வேப்பங்காய்! நாங்க வீட்டிலே இல்லாத நேரத்திலே பூஜை அறையிலே பாடுங்க! இல்லேன்னா எங்களுக்கும் சங்கீதம் வேப்பங்காயா மாறிவிடும்!''

இது என்ன கேலி? அவள் மனம் சாம்பியது.

''நான் வரேன் மன்னி!'' என்று நடந்தான் அவன்.

பாலாவும் லீலாவும் வந்து போனார்கள். செல்வகுமார் தனக்குப் பிடித்தது பிடிக்காதது பற்றியெல்லாம் பேசி விட்டுப் போனான்.

இன்னும் ஒருவன் வரவேண்டும். வந்தால் பேட்டி முடிந்துவிடும் என்று விளையாட்டாக லலிதா நினைத்த போது ரவிகுமார் அங்கே வந்தான். அவன் புகுமுக வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருந்தான். அவளை அன்போடு உபசரித்தான். ஆதரவாக, கனிவாகப் பேசினான். இடையிடையே அவளைக் கேலி செய்யவும் அவன் தவறவில்லை. என்றாலும் வந்தவர்களிலேயே இவன்தான் தனக்கு ஏற்றாற்போல் பழகினான் என்பதில் அவளுக்குச் சற்றுத் திருப்தி உண்டாயிற்று.

''என்ன மன்னி! களைப்பாக இருக்கிறீர்கள் போலிருக்கிறதே? நான் போய்விட்டு வரேன். கொஞ்சம் தூங்குங்க. சாயந்திரம் வரவேற்புக்குப் போனால், இரவு எட்டு மணி வரை வருகிறவர்களை வரவேற்க எழுந்து எழுந்து உட்காரத்தான் நேரம் சரியாக இருக்கும்'' என்று கூறி விடைபெற்றான்.

லலிதாவுக்கு எல்லாம் வேடிக்கையாக இருந்தது. மூத்தவனுக்குத் திருமணமாகி ஒருத்தி புதிதாக வீட்டுக்கு வருகிறாள் என்றால், உடன்பிறந்த மற்றவர்களுக்கு எத்தனைவித உணர்ச்சிகள் குறுக்கிடுமோ ? தினசரி மிருதுவாக ஓடிக் கொண்டிருந்த வாழ்வில் மற்றொருத்தி தலை நீட்டுவதில் ஏதாவது நெருடல் தோன்றுமோ என்னவோ ? ஒருத்தன் மன்னியை எடை போடுகிறான். ஒருத்தன் ரசனை பற்றி ஆராய்கிறான். ஒருத்தன் அன்பாக வரவேற்புத் தருகிறான். பெண்கள் இருவரும் அவள் அண்மையை விரும்புவதுபோலும், பற்றில்லாத மாதிரியும் நடக்கின்றனர். இவர்களிடையே அவள் ஊடுருவி இரண்டறக் கலந்து, அந்தக் குடும்ப நபராக ஒன்ற எத்தனை காலம் ஆகக் கூடுமோ ? இந்தக் கடினமான பிரயாசையில் வெற்றி கிடைக்குமா ?

அன்றிரவு ஜெயகுமார் அவளிடம் தன் குடும்ப நபர்களை ஒட்டுமொத்தமாக விமரிசனம் செய்து அச்சமூட்டினான். தன்னை உணர்த்துமுன், தன் குடும்பத்தாரை உணர்த்தி அவள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய அசாத்தியப் பொறுமையையும், கடைத்

தேற வேண்டிய வழியையும் கூறி அவளைப் பய முறுத்தி வைத்தான்.

லலிதா ஒரு புதிய பாதையில், புதியவர்கள் மத்தியில் தனக்கென விழையும் சுவைக ளோடும், உணர்ச்சிகளோடும் தன்னந்தனி யாக வாழ வந்தாள்.

அந்த வீட்டில்தாம் எத்தனை சுவைகள்? எத்தனை சுருதி பேதங்கள்?

ஒருத்தருக்குப் பாகற்காய் உயிர் என்றால், மற்றவருக்கு வாழைக்காய் உயிர்! ஒருத்த ருக்கு வெண்டைக்காய் பிடிக்காதென்றால், மற்றவருக்கு அதன் மீது அலாதி பிரியம்! பற்பசைகள் ஆளுக்கு ஒருவிதம்! பேச்சும், செயலும் மட்டும்.....?

இவர்களுடன் ஒட்டாத ஓர் அலாதிச் சுவை யுடன் வந்த லலிதா தன் கணவனின் சுவை யோடு ஒட்டலாமென நினைத்தாள். ஆனால் அவனுக்கு மட்டும் ஒரு தனிச் சுவை இல்லை! மற்றவர்களை ஆமோதிப்பதே அவன் சுவை யாக இருந்தது!

அந்தக் குடும்பத்தில் அவர்களுக்குள் இருந்த பேதங்கள் பேதங்களாய்த் தலைகாட்டவில்லை. சுவை மாறுபாடு கருத்து மாறுபாடாக உரு வாகி யிருக்கவில்லை. வேற்றுமைகளுடே ஒரு குடும்பம் என்ற ஞாபகமோ, பாசமோ அவர்களைக் கட்டி வைத்திருந்தது. லலிதா வுக்கு அந்தச் சந்தைக் கூட்ட இரைச்சலில், அர்த்தமற்ற கேலிப் பேச்சில், ஆரவாரமான சிரிப்பில் லயிப்பு ஏற்படவில்லை.

அவளது கற்பனைகள் குடும்ப சாகரத்தில் கரைந்தன. தன் கணவனுக்குப் பிடித்த நிறமோ, பூவோ, பொழுதுபோக்கோ எதற் கும் அங்கு முக்கியத்துவம் இல்லை. அங்கு அவனது பெற்றோர்கள் திட்டமிடுவது போல்தான் ஜெயகுமார் நடந்து கொள் கிறான். அந்த நடப்புக்களில் சிக்கிய லலிதா அத்துடன்தான் திருப்தியுற வேண்டுமா? அவள் மனத்தின் ஆசைகள் ஏமாற்றத்தால் ஏங்கின. தன் உணர்வுகளை, ருசிகளை, சுவை பேதங்களை அந்தக் குடும்பத்தில் அடகு வைத்து, கரைந்து போகும் வித்தையில் தேர்ச்சி பெற முடியாமல் திணறினாள் அவள். கணவனோடு தனித்து அனுபவிக்க வேண்டிய புற உலகின் உல்லாசங்களை அவள் எதிர் பார்த்து மறுகினாள். அது மட்டுமல்ல; ஒவ் வொரு நிமிடமும் மற்றவர்கள் தலையீடு தன் னைக் கட்டுப்படுத்தி வதைப்பதாக அவள் உணர்ந்தாள். அந்த அதிர்வில் அவள் முகத் தின் மிருதுவும், உதட்டின் புன்னகையும், கண்களின் அடக்கமும் கணவனுக்குக்கூடக் காணக் கிடைக்காமல் ஒதுங்கி ஒடுங்கிக் கொண்டன.

சுபாவத்திலேயே லலிதா சாது. அதிர்ந்து பேச மாட்டாள்; சிரிக்க மாட்டாள். நிதான நடை, மிருதுவான பேச்சு. கச்சிதமான நடை உடை பாவனைகள். யாராவது சற்றுச் கடிந்து கொண்டாலும், அளவு மீறிப் பரிகசித் தாலும் 'குபுக்'கென்று அழுகை கண்ணில் தேங்கிவிடும்.

''மன்னீ....! தட்டு வை!'' அன்று சாது வாக விசாரணை செய்த ரவிகுமார் இன்று காட்டுக் கத்தலாகக் கத்துகிறான்.

''என்ன மன்னி! இன்னுமா தட்டு வைக்கலே? முன்னமேயே கத்தினேனே,,,,''

''இதோ வந்துவிட்டேன், ரவி!'' பரபரக் கிறாள் லலிதா.

''போ, மன்னி! நீ மசமசப்புத்தான்! சுறுசுறுப்பே போதாது.......!''

லலிதா அதிர்ச்சியோடு நிமிர்ந்தாள்.

''சாதம் போடு, மன்னி!'' மறுபடியும் அலுப்பாகக் குரல் ஓலமிட்டது.

''அப்பாடா!'' என்று வியர்வையை முன்றானையில் ஒற்றினாள் லலிதா.

''எனக்குத் தலை பின்னிவிடேன் மன்னி!'' எத்தனையோ முறை சொல்லி ஓய்ந்தாற்போல் செல்லக் கொஞ்சல்.

சீப்பையும் தைல பாட்டிலையும் தேடினால் அவை கிடைக்கின்றனவா? அவற்றைத் தேடு வதில் சற்று நேரம் கழிந்தால் பாலா முணு முணுக்க ஆரம்பிப்பாள். அவளுக்குப் பின்னி முடித்தால் நீலா வருவாள். அவளுக்கு இரட்டைப் பின்னல்! லலிதாவின் தலை கலைந்திருக்கும். அந்த நேரத்தில் தனக்குச் சீவிக் கொள்ள அவளுக்கு ஓய்வு ஏது?

உள்ளே சிவகுமாரும், செல்வகுமாரும் சாப்பிட வந்துவிடுவார்கள். பார்வதி சாப் பாடு பரிமாறுவாள்.

''அம்மா! மன்னி நம்ம வீட்டுக்கு லாயக்கு இல்லே. என்னோட டெரிலின்லே பட்டன் தைச்சு வைக்கச் சொன்னால் செய்யவே இல்லே!'' என்கிறான் சிவகுமார்.

''மன்னியின் சமையலும் மட்டம்தான்!'' என்கிறான் செல்வகுமார். ''ஐயோ! வெண்டைக்காயா? ஜெயகுமாரைக் கூப் பிட்டுப் போடும்மா. அவன்தான் சாப்பிடக் கடமைப்பட்டவன்!''

''போதும்டா, உங்கள் கேலி! உங்களுக்கு யார் சமைச்சாலும் பிடிக்காது. பேசாமல் சாப்பிடுங்க. அவளைப் பாடாய்ப் படுத்தி வைக்கிறது, அப்புறம் குறை சொல்றது....''

லலிதா பெருமூச்செறிந்தாள். மாமியார் அவளை மதித்து அவள் சார்பில் பேசியதில் ஒரு திருப்தி. என்றாலும் அவள் முகம் வாடிய தாமரையாகி விடுகிறது.

''லலிதா!''

யாருக்கும் கேட்காத மெல்லிய குரல், அவள் பூ நெஞ்சுக்கு மட்டும் கேட்கிறது. கையசைவு வரும்படி சைகை காட்டுகிறது. லலிதா ஜெயகுமார் அருகே வந்தாள்.

''ஏன் லலி, என்னவோ போலிருக்கே?''

அவள் கண்களில் 'குபுக்'கென்று நீர் மடை யிடுகிறது.

''ஏய்! லல்! என்ன இது?''

அவள் குனிந்து கொண்டாள்.

அவள் கைகளைப் பற்றித் தன்னருகே இழுத் துக் கொண்டான் அவன். ''இவையெல்லாம் குறைகளல்ல லலி! காமென்ட்ஸ்! அதை நீ வேடிக்கையாய் ரசிக்க வேண்டும். சின்னக் குழந்தை மாதிரியா அழறது? எங்கே....ஒரு சின்னச் சிரிப்பு.... ஆ.... ஆங்.... வெரிகுட்! நீ போகலாம்!''

லலிதா உள்ளே வந்தாள். பாட்டரிக்குப் புது 'செல்' போட்ட மாதிரி அவள் முகத்தில் ஒரு வெளிச்சம்.

காலைப் பனியில் குளித்துக் கிடந்த மலர்கள் எல்லாம் பனியின் துளியொன்றை யும் ஏந்தி அழகுற நின்றன. மெல்ல மெல்ல

உலகம் விழிப்படையும் நேரம். லலிதாவுக்கு விழிப்புத் தட்டியபோது அவளால் எழக்கூட முடியவில்லை. உடம்பெல்லாம் அசதி. அடித்துப் போட்டாற்போன்ற களைப்பு.

அவள் எழாதது கண்டு ஜெயகுமார், ''லலி ! மணி ஆறுகப் போகிறதே...வழக்கமாக ஐந்து மணிக்கு எழுந்துவிடுவாயே....?'' என்ருன்.

உடலின் சோர்வும் அசதியும் அவளைப் பேச விடவில்லை. சொல்வதற்குக் கூச்சம். அவனையே பரிதாபமாகப் பார்த்தபடி அவள் மெல்ல, ''என்னுல்.... முடியவில்லை..... !'' என்ருள்.

''என்ன உடம்புக்கு?'' மணந்தவன் பதறினுன். ''நான் அம்மாவிடம் சொல்றேன் !''

பார்வதி அவள் அருகே வந்து உடம்பைத் தொட்டுப் பார்த்தாள். ''என்னம்மா பண்ணறது ?''

வெட்கமும், தயக்கமும் பின்ன, '' தலை பாரமா இருக்கு. மயக்கமா இருக்கு அத்தை !'' என்ருள்.

'' ஓ ! அது ஒண்ணுமில்லை. நீ பேசாமல் ஓய்வு எடுத்துக் கொள். எலுமிச்சம் பழ ரசம் அனுப்பறேன்.''

லலிதா சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். கண்களில் பூச்சியாடியது. என்ன உடம்புக்கு ? இப்படி என்னவோ பண்ணுகிறதே.....

'' மன்னி !''

அவளருகே செல்வகுமார் நின்ருன். அவன் கையில் புதிய க்ளுகோஸ் பாக்கெட் ஒன்று. ''இதில் ஒரு ஸ்பூன் வாயில் போடறேன், மன்னி ! மயக்கத்துக்கு இதமாக இருக்கும் !'' அவன் குரலின் கவலையிலும், உருக்கத்திலும் அவள் நெகிழ்ந்தாள். அவள் வாயில் கரைந்த க்ளுகோஸ் போலவே நெஞ்சிலும் அவனது பரிவு இதமூட்டியது.

''மூச்சு இறைக்கிறதே செல்வம். இதற்காகவா கடைக்குப் போனுய்?'' என்ருள் லலிதா.

''போனுல் என்ன மன்னி. போனதற்கு அந்தக் கடையில் இது நம் அவசரத்துக்குக் கிடைத்ததே !''

ஓ! இவன் தன்னிடம் காட்டும் நெகிழ்ச்சிக்கு அன்பு என்றுதானே பெயர் !

''குட்மார்னிங் மன்னி !''

கையில் டம்ளருடன் அவளருகே நிற்கிருன் சிவகுமார். ''இந்த எலுமிச்சம்பழ ரசத்தை வாயில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் விடவா மன்னி ?'' சிவகுமாரா பேசுகிருன்? அவன் குரலின் கேலியும், குத்தலும் எங்கே ? இதுவரை கேட்டே இராத பாசமும், பரிவும் புதிதாய்த் தொனிக்கிறதே.....

'' நானே சாப்பிடறேன்....'' லலிதா அதை வாங்கி மெல்லப் பருகினுள்.

உள்ளே வந்த ஜெயகுமார் அவளைப் பார்த்து விநோதமாகச் சிரித்தான்.

''என்ன இது?'' என்று நாணிக் கொண்டாள் அவள்.

''என்ன இது? அதைத்தான் நானும் கேட்கிறேன். சொல்லு. சிவகுமார் என்னை வாழ்த்துகிருன் !''

'' ஒன்றும் புரியவில்லையாக்கும் ?''

''மன்னி ! ஒரு வாய் காப்பி சாப்பிடு !'' பாலா வந்து நின்ருள். அவள் குரலில் அநுசரணையான இதம் தொனித்தது.

''கடிகாரத்தை, கடி - ஹாரமாக மாற்றி விட்டேன்!''

''மன்னி உன் உடம்புக்கு என்ன?'' நீலா அவளருகே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள், கண்களில் சுரக்கும் கனிவும், அன்புமாய்.

'' மன்னி ! இப்போது எப்படி இருக்கு?'' என்ற விசாரணையோடு ரவிகுமார் வருகிருன்.

''டேய் ! உங்க மன்னி கொஞ்சநேரம் ஓய்வாய் இருக்கட்டும். எல்லாரும் வெளியே வாங்க !'' என்று மாமனுர்கூட வெளியிலிருந்து குரல் தருகிருர்.

அந்த வீட்டுக் காட்சிகளே தலைகீழாய் மாறிய மாதிரி இதென்ன ?

ஜெயகுமார் உடை மாற்றிக்கொண்டே அவள் அருகில் வந்தான். ''என்னையும் சேர்த்துத்தான் அப்பா வெளியே வரும்படி சொல்கிருர் போலிருக்கிறது. நான் ஆபீசுக்குப் போய் லீவு போட்டுட்டு வந்துடறேன்.''

'' ஏனும் ?''

'' ஏனு ? பசங்கள் உன்னிடம் என்னை அண்டவே விடமாட்டேன் என்கிருர்களே ? உன் உடம்பு பற்றிக்கூடக் கேட்க முடியவில்லை. எல்லோரும் உன்னைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். உம் ! நீ படுத்ததுமே பதறிப் போய்விட்டார்கள் பார்த்தாயா ? நான் சொன்னேன் இல்லையா? நீ வந்ததிலேயிருந்து உன்னையும் அம்மாவாக ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டதால் அம்மாகிட்டே கத்தற மாதிரியே உன்கிட்டேயும் கத்தினுர்கள் ! நீ படுத்ததும் பதறிவிட்டார்கள். அவர்களது நிஜரூபத்தை நீயும் தெரிந்து கொண்டாய் இல்லை ? எல்லாம் அம்மாவின் உபதேசம்! வரப்போகிற மன்னியைத் தாயாராகப் பாராட்டணும்னு சாப்பாடு உருட்டிப் போடும்போது கூட அம்மா சொல்வாள்!''

லலிதா பிரமிப்பு அடங்காமல் அவனைப் பார்த்தாள். '' உண்மைதான் ! அவர்களுக்கும் தாயாகும் தகுதி எனக்கு இனியாவது வரட்டும் ! அந்தப் பொறுமை, புரிந்து கொள்ளும் சிரத்தை எல்லாவற்றையும் இனி மேல் நான் கற்றுக் கொள்வேன்.....''

அன்பு மழையின் ஆயிரம் துளிகளும் தன் மீது விழும் பரவசத்துடன் அவற்றை ஏற்று நின்ருள் லலிதா. அந்தச் சூழல் அவளுக்கு இனிக்க ஆரம்பித்தது.

ஆம் ! அது கூட்டுக் குடும்பம் ! அதிலும் கூட்டமான குடும்பம் ! அதன் கலகலப்பு என்றும் வற்ருது! அதன் பாச ஊற்று என்றும் பெருகி நிற்கும் !

மனம் இருக்க மந்திரம் எதற்கு?

கையில் காலணா இல்லாமல் வாழ்க்கையைத் தொடங்கி நாளடைவில் மிக உன்னத நிலைக்கு உயர்ந்து விட்டவரைச் சுருக்கமாக வர்ணிப்பதென்றால் என்ன சொல்வோம்? 'உழைப்பால் உயர்ந்தவர்' என்போம். பிறகு சற்று யோசித்துவிட்டு, 'உழைப்பு மட்டும் போதாது, நல் வாய்ப்புக்களைச் சரிவரப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் திறன், சிரமங்களைக் கண்டு அஞ்சாத மனோதிடம், அறிவாற்றல் போன்ற சில குண நலன்களும் தேவை' என்போம்.

ஆனால் இந்த இதழ் மேலட்டையை அலங்கரிக்கும் திரு கே. ஆர். சுந்தரமய்யர் அவர்களை இவ்விதம் வர்ணித்தால் அவர் அதை முழுமையாக ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார். ''இதெல்லாம் ஐம்பது சதவீதம்தான் சரி, பாக்கி ஐம்பது சதவீதம் கடவுளின் கருணை'' என்பார். ''அவனவனுக்கும் ஒரு டைம்டேபிள் போட்டு வைச்சிருக்கான் ஆண்டவன்; அதன்படித்தான் எல்லாம் நடக்கும்'' என்பார்.

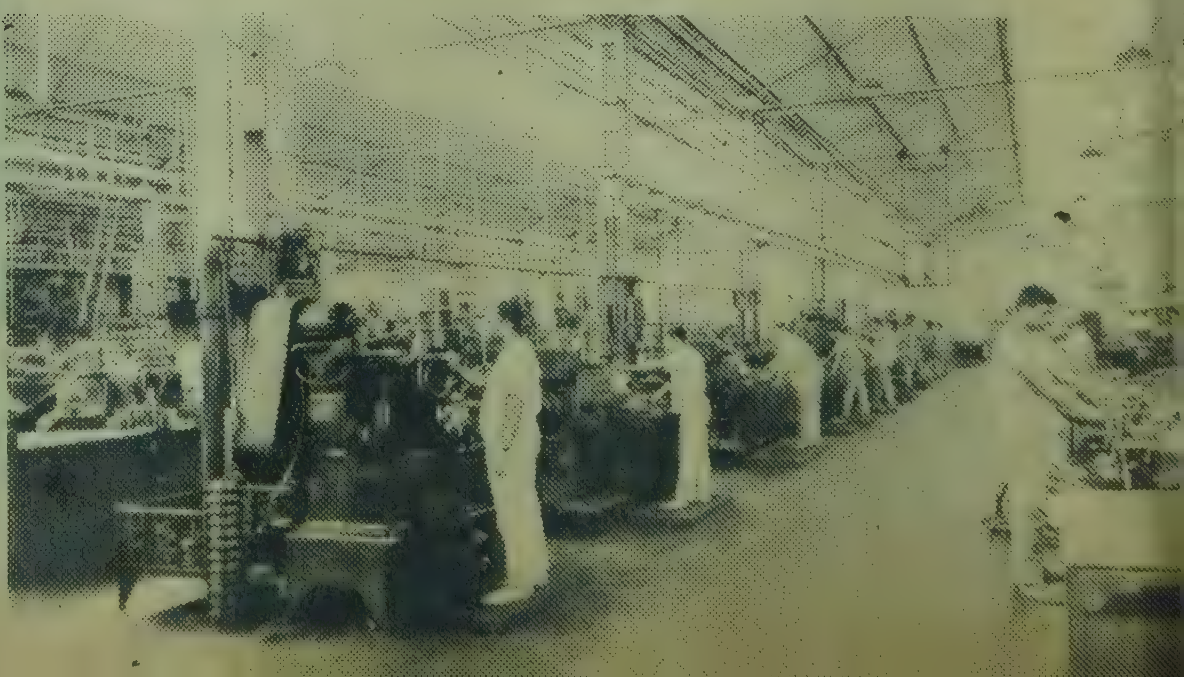
இவ்வாறு அவர் கூறுவதற்குக் காரணம் இல்லாமலும் போகவில்லை. அவருடைய வாழ்க்கையேதான் அந்தக் காரணம்!

திரு சுந்தரம் எஸ். எஸ். எல். ஸி. தேறியதும் தட்டெழுத்தும் சுருக்கெழுத்தும் பயின்று தேர்ச்சி பெற்றார். சாதாரணமாக அல்ல. 'டிஸ்டிங்க்ஷன்' பெற்றுத் தேறினார். சிறிது காலத்துக்குப் பிறகு வேலை தேடி மலேயா சென்றார். அங்கு ஒரு வேலையும் கிடைத்தது. முதலாளி ஒரு கடிதம் சொன்னார். சுந்தரம் அதை 'ஷார்ட் ஹாண்'டில் எழுதிக் கொள்ள முயன்றார்; முடியவில்லை! டிஸ்டிங்க்ஷன் பெற்றுத் தேறியிருந்த போதிலும் சிறிது காலம் தொடர்பு விட்டுப் போனதால் இப்போது சுருக்கெழுத்து மறந்தே விட்டது! கடைசியில் முதலாளி சொன்னதை வைத்துக் கொண்டு தாமே ஒரு கடிதம் ''டைப்'' செய்து கொண்டு போய் வைத்தார்!

பலன்: சீட்டுக் கிழிந்தது! ஏறத்தாழ இதே சமயம் சுந்தரத்தின் தாயார் இறந்து விட்டதாகச் செய்தி கிடைக்கவே, தமிழகம் திரும்பி விட்டார்.

''நான் பள்ளிப் படிப்பு முடிந்ததும் கல்லூரியில் சேர்ந்திருந்தால் இப்போது என்னவாக இருப்பேன் என்று யோசித்துப் பார்க்கிறேன்'' என்றார் திரு சுந்தரமய்யர், அவரை நான் பேட்டி காணச் சென்றபோது.

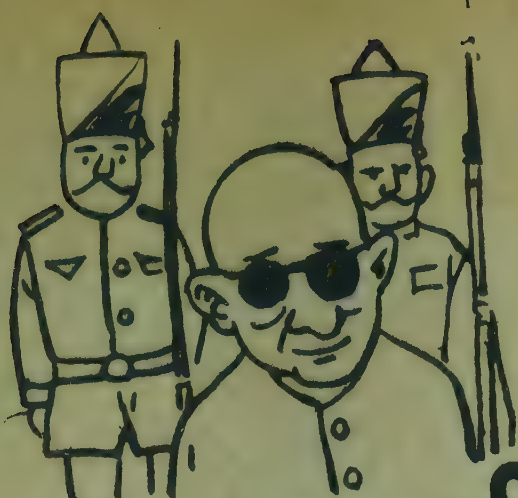

இந்தப் பக்கத்தில்:

1. ராயல் என்பீல்டு தொழிற்சாலையில் தர நிர்ணய அறை.
2. மோட்டார் சைக்கிள் உறுப்புக்களைத் தயாரிக்கும் இயந்திரங்கள்.

எதிரே:

3. மோட்டார் சைக்கிள் இணைக்கும் பிரிவு.

1921, டிசம்பர் 27உ

ராஜாஜியின் ஜெயில் டைரி

பெரிய சடங்கு நடந்து முடிந்துவிட்டது. சிறையின் தலைமை அதிகாரி திங்கட்கிழமை தோறும் சிறையைச் சுற்றிப் பார்த்துக் கைதிகள் ஒவ்வொருவரையும் விசாரிக்கவேண்டுமென்பது விதி. ஆனால் நடப்பது இதுதான்: அவர் ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் வருவார். கைதிகள் ஒவ்வொருவரும் தமக்குக் கொடுத்துள்ள கம்பளியையும் பாயையும் விரித்து வைத்துக் கொண்டு தம்முடைய அறை முன் நிற்பார்கள்.

'' உங்கள் சொந்தப் படுக்கையையும் வெளியே கொண்டுவந்து வைக்க வேண்டியதுதான். தரை அசுத்தமாக இருந்தால் வராந்தாவில் வைக்கலாம்'' என்று தலைமை அதிகாரி என்னிடம் கூறினார்.

நேற்று கிறிஸ்து பிறந்த தினமாதலால் பார்வையிடும் வைபவம் இன்றே நடைபெறலாயிற்று. எங்களுக்குப் பத்திரிகைகள் தரலாமோ என்று கேட்டேன். எந்தப் பத்திரிகையும் கொடுக்க முடியாது என்று சொல்லிவிட்டார்.

அவர் அதற்கு முந்திய வாரத்தில் என்னை ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்புவதாகச் சொன்னதை நான் அவருக்கு ஞாபகமூட்டவில்லை. எல்லாம் அதுவாக நடக்கட்டும் என்று சும்மா இருந்து விட்டேன். எங்களுடைய சித்தூர் தையல்கார நண்பர் சந்தாமியான் சாகேபை வெளியேயுள்ள சிறு அறைக்கு அழைத்துப் போகும்படி அவர் உத்தரவிட்டார். அந்த நண்பர் கடுங்காவல் தண்டனை பெற்றவராம். அவர் மனோதைரியமும் தேகக் கட்டும் உடையவர். அவருக்கு நாற்பத்துமூன்று வயதிருக்கும்.

நேற்று இரவு மருந்து சாப்பிட்டேன். இழுப்பு வரவில்லை. என்னுடைய வலது காலில் இதுவரை பருக்கள் ஏற்பட்டுக் கஷ்டம் தந்தது போதாதென்று இப்போது மறுபடியும் ஒன்று புதிதாக முளைத்திருக்கிறது. போதுமான அளவு பருக்கள் வந்து தீர்ந்து விட்டபடியால் இனிமேல் வராது என்று எண்ணினேன். ஆனால் அந்தப் பாதுகாவல் அதிக நாள் நீடிக்கவில்லை என்று தோன்றுகிறது.

நான் மனத்தைப் பலவிதத்திலும் திடப்படுத்தி வருகிறேன். சிறைவாசத்தின் உண்மையான இயல்பைப் பற்றியும், தேசத்தின் மோசமான நிலைமையைப் பற்றியும் ஆழ்ந்து சிந்திக்குமாறு என்னுடைய மனத்துக்கு அடிக்கடி கூறி வருகிறேன். இத்தனை எச்சரிக்கையாக இருந்தபோதிலும் என்ன காரணமோ இடையிடையே என் மனமானது திடீரென்று சோர்வு அடைந்து விடுகின்றது. இதயமானது அன்பை நாடி அலைவதுதான் காரணம் என்று எண்ணுகிறேன். தினந்தோறும் கைதிகளையும் வார்டர்களையும் ஒத்துழையாமைக்காரர்களையும் பார்க்கிறேன். அவர்களும் என்னிடம் சகோதர வாஞ்சை காட்டவே செய்கிறார்கள். ஆனால் என் இதயம் விரும்புகின்ற அன்பு அதுவன்று. இந்த மாதிரி அடிக்கடி என் இதயம் சூன்யமாக ஆகிவிட்டதுபோல் வருந்துகின்றது. தாயை விட்டுப் பிரிந்த குழந்தைகள் மனத்தில் எத்தகைய பயம் உண்டாகுமோ அத்தகைய பயம் என்னுடைய மனத்தில் உண்டாகின்றது. அண்ட சராசரங்கள் அனைத்

தையும் சிருஷ்டிக்கும் அன்னை எனக்கு ஆற்றலும் மனோ தைரியமும் அருள் புரிவாளாகுக! என்னிடம் அன்பு கொண்டவர்கள் எல்லோரும் அங்கே சிறைக்கு வெளியே இருக்கிறார்கள். இப்படிப் பிரிந்திருக்க நேரிட்டிருப்பதன் காரணமாக என்னிடம் அவர்கள் முன்னிலும் அதிகமாக அன்பு கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்பொழுதுகூட அவர்களுடைய அன்பானது சிறைக் கதவையும் மீறி என்னிடம் வந்து கொண்டே யிருக்கிறது. அவர்களுடைய அன்புக்காக வாடி நிற்கும் மயக்கமானது நீங்கி நான் அவர்களுடைய அன்பின் தன்மையைச் சரியாக உணர்ந்து என் மனத்தைத் தளர விடாமல் உறுதி செய்து கொள்வேனாக!

வழக்கம்போல் மாலை ஆறு மணிக்குக் கதவைப் பூட்டி விட்டார்கள். முன்கூட்டி இரண்டுவேளை ஆஸ்துமா மருந்து வாங்கி வைத்துக் கொண்டேன்.

நமக்கும் சுதந்திரத்துக்கு மிடையில் நிற்கும் இடையூறுகள் சிறை பயம், மரண பயம் என்னும் இரண்டே. எங்களைப் போல் அநேக மக்கள் இங்கு வந்துவிட்டால் அப்புறம் சிறை பயம் அறவே அழிந்து போகும். சிறையிலிருக்கும்போது நம்முடைய பெரிய மதத்தை ஆராயும் விஷயத்தில் நம்முடைய நேரத்தைச் சரியாகச் செலவு செய்வோமானால் மரண பயத்தையும் எளிதில் வென்றுவிடலாம்.

இன்று சுடுதண்ணீர் கிடைப்பதில் கஷ்டம் ஏற்பட்டதால் நான் குளிர்ந்த நீரிலேயே ஸ்நானம் செய்தேன். சுடு தண்ணீர் பெறுவது சர்க்கார் அநுமதியாத ஒரு சுகம் என்று அறிகின்றேன்.

ஓர் எழுத்து மாறினால்...

'....பெயரைக் கேட்டால் போதும், அழுத பிள்ளை வாயை மூடும்!' என்பார்களே—அது 'பிப்மால்-சி' என்ற மருந்துக்கு முற்றிலும் பொருத்தமாகி விட்டது. ப்ராபிலீன் க்ளைகாலுக்குப் பதிலாக டை-எதிலீன் க்ளைகாலைச் சேர்த்து அம்மருந்தினைத் தயாரித்ததன் விளைவாக எழும்பூர் ஆஸ்பத்திரியில் பதினான்கு குழந்தைகள் உயிரிழக்க நேர்ந்த பரிதாபச் செய்தி 30–8–72 அன்று வெளியாகியது.

இது குறித்து இராசயனப் பேராசிரியர் டாக்டர் ஏ. ஸ்ரீனிவாஸனுடன் உரையாடுகையில் அவர் குறிப்பிட்டார்: ''ஒரே மாதிரி உச்சரிப்புள்ள இரசாயனப் பொருட்கள் பல இருக்கின்றன. இவற்றை ஒன்றுக்கொன்று தவறாக உபயோகித்து விட்டால் விபரீதமாகிவிடும்.''

1. மெதில் ஆல்கஹால் (Methyl Alcohol) மரத்திலிருந்து தயாரிக்கப் படுவது. உடலுக்குத் தீங்கு விளைவிப்பது.

எதில் ஆல்கஹால் (Ethyl Alcohol) தானியங்களிலிருந்து தயாரிக்கப்படுவது. இதன் நீர்த்த கரைசல் (Dilute Solution) ஒயின் ஆகும்; மருந்துகள் தயாரிப்பில் பயன்படும்.

2. மெதில் எதில் கீடோன் (Methyl Ethyl Ketone) பெட்ரோலியத்தில் உள்ள மெழுகை நீக்கப் பயன்படுவது.

டையெதில் கீடோன் (Di Methyl Ketone) அல்லது அஸிடோன் (Acetone) ரேயான், பெயிண்ட் தயாரிப்பதற்குப் பயன்படும் பொருள். இதனைச் சுருக்கமாக டி. எம். கே. (D.M.K.) என்றும் கூறுவதுண்டு.

இரசாயனத்தில் கூடவா 'டி. எம். கே.' என்று வியக்கிறேன்! அவர் தொடர்ந்து கூறுகிறார்:

3. அஸெடிக் அமிலம் (Acetic Acid) ஊறுகாயில் சேர்க்கப்படும் வினிகர் தயாரிக்கப் பயன்படுவது. ஃபார்மிக் அமிலம் (FormicAcid) தோல் பதனிடவும் வண்ணமூட்டவும் பயன்படுவதாகும். சிவப்பு எறும்பு கடிக்கும்போது இந்த விஷம்தான் உடலில் ஏறுகிறது. முற்காலத்தில் சிவப்பு எறும்புகளைப் பிடித்துக் காய்ச்சி வடிகட்டி (Distillation) ஃபார்மிக் அமிலம் தயாரித்தனர்.

4. ஈதர் பலவகைப்படும். டை எதில் ஈதர் (Di ethyl ether), டைவினைல் ஈதர் (Divinyl ether) இரண்டும் மயக்க மருந்தாகப் பயன்படுத்தப் படுகிறது. டை மெதில் ஈதர், மெதில் எதில் ஈதர், மெதில் ப்ரொபில் ஈதர், டை ஐஸோ ப்ரொபில் ஈதர் என்று வேறு பல வகை 'ஈதர்' உண்டு. இவை மயக்க மருந்தாகப் பயன்படா.

5. அட்ரோபைன் (Atropine) கண்ணில் சில துளிகள் விட்டுக் கண்மணியை விரிவடையச் செய்து கண் வைத்தியர்கள் பரிசோதனை செய்வது வழக்கம். மாறாக ட்ரோபைன் (Tropine) என்ற பொருளை உபயோகித்தால் பலன் ஏதும் இராது!

6. க்வினைன் மலேரியாவுக்குக் கைகண்ட மருந்து. அதற்குப் பதில் க்வினிடின் (Quinidine) உபயோகித்தால் பயனிராது.

'' இப்படி எத்தனையோ இருக்கின்றன '' என்கிறார் பேராசிரியர். **—பா. பானுமதி**

தமிழ் நாட்டிலே
தீரன்

மானத்தைக் கப்பல் ஏற்றுகிருர்கள்

களவு என்ற சமூக விரோதக் காரியத்தின் பிரிவுகளாக, 'பிக்பாக்கெட்', 'கன்னம் வைத்தல்' - 'வழிப்பறி' என்றெல்லாம் சொற்றொடர்கள் ஏற்பட்டிருப்பதுபோல் இப்போது சில நாட்களாகச் 'சிலைத் திருட்டு' - என்றும் ஒரு சொற்றொடர் பத்திரிகைகளில் அடிபடத் தொடங்கி யிருக்கிறது. நம் நாட்டின் - குறிப்பாகத் தென்னுட்டின் கலையழகு மிக்க சிலைகளையும், ஐம்பொன் விக்கிரகங்களையும் திருடி அந்நியருக்கும், அந்நிய நாடுகளுக்கும் விற்கும் அல்லது கடத்தும் இழிசெயலே இந்தப் புதிய சொற்றொடரால் குறிக்கப்படுகிறது. இந்த வியாபாரத்துக்குத் தரகர்கள், இடைத் தரகர்கள் வாங்குவதற்கும், விற்பதற்கும், ஏற்றுமதி செய்வதற்கும் நிறுவனங்கள் எல்லாமே ஏற்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. கலையழகுமிக்க பொருள்களையெல்லாம் வாங்கிச் சேர்க்க வேண்டும் என்கிற அந்நிய நாட்டினரின் ஆவலையும், அதே பொருள்களைச் சொந்த நாட்டுக் கோவில்களிலிருந்தும், காட்சிக் கூடங்களிலிருந்தும் திருடி விற்ருவது பிழைக்க வேண்டும் என்று முனையும் இங்குள்ளவர்களின் செயலையும் ஒப்பிட்டால் வேடிக்கையாகத்தான் இருக்கிறது. சமீபத்தில் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தின் கிழக்குப் பகுதியிலும், தஞ்சை மாவட்டத்தில் சில இடங்களிலும் இப்படிச் சிலைத் திருட்டுக்கள் அதிகமாக நடைபெற்றிருக்கின்றன. வழிபாட்டில் இருக்கும் கோவில் சிலைகளே சில இடங்களில் திருடப்பட்டுள்ளன. சிலைகளையும் விக்கிரகங்களையும் திருடிக் கப்பல் ஏற்றுகிறவர்கள் யாரோ அவர்கள், வெறும் சிலைகளையும் விக்கிரகங்களையும் மட்டும் கப்பல் ஏற்றவில்லை. நம் நாட்டு மானத்தையே கப்பலேற்றி விடுகிருர்கள். சிலைத் திருடர்கள் தேசபக்திக்கும் விரோதிகள். தெய்வ பக்திக்கும் விரோதிகள். அவர்கள் மிகவும் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவர்கள். தேசத்தின் பெருமைகளை யார் திருடி விற்ருலும் அவர்கள் சமூக விரோதிகளே. இதில் இரண்டாவது கருத்து யாருக்குமே இருக்க முடியாது.

ஆங்கிலத்தை அடிமையாக்கிக் கொள்ளலாம்

இந்த மாத முதல்வாரத்தில் சென்னையில் நடைபெற்ற வ.உ.சி. விழாவில் வ.உ.சி. பற்றிய தம்முடைய நூலின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது ம.பொ.சி. ஆங்கிலம் பற்றிய தம் நோக்கை மிகவும் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். வ.உ.சி. யின் புகழ் தமிழ்நாட்டில் பரவக் காரணமாக இருந்தவர்களில் முக்கியமானவராகிய ம.பொ.சி.,

'நான் ஆங்கில ஆதிக்கத்தை எதிர்ப்பவன். ஆனுல் எனது நூலை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட நான் அனுமதித்தது பிழையாகாது. **நான் எதிர்ப்பது ஆங்கிலத்தை அல்ல. அதன் ஆதிக்கத்தையே. ஆங்கிலத்துக்குத் தமிழர் அடிமைப்பட்டுவிடக் கூடாது. ஆங்கிலத்தை நமக்கு அடிமையாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். அந்த மொழியின் மூலம் நம்மவர்கள் புகழ் திக்கெட்டும் பரவ வேண்டும். அதற்காகத்தான் இந்த ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு நூல் வெளியிடப்படுகிறது'** என்று அந்த வ. உ. சி. விழாவில் கூறியுள்ளார். இதுவரை ஆங்கிலத்தைப் பற்றி ம.பொ.சி. கூறியிருப்பதை எல்லாம்விட இப்போது மிகவும் தெளிவாகவும், அழகாகவும் கூறியிருப்பதற்காக முதலில் அவரைப் பாராட்டுகிறோம். ஏனெனில் 'ஆங்கில மொழி மூலம் ஒரு கருத்தும் அதன் புகழும் திக்கெட்டும் பரவ முடியும். அந்த ஆங்கில மொழியைத் தமிழர்கள் தங்களுக்கு அடிமைப் படுத்திக் கொண்டு பயனடைய வேண்டும்' என்ற அருமையான அறிவுரையை இப்போது ம.பொ.சி. நம்மவர்க்குக் கூறியிருக்கிருர். ம.பொ.சி. நம்மவர்களைச் சாதாரணமாக ஆங்கிலம் கற்கச் சொல்லவில்லை. புகழ் திக்கெட்டும் பரவும்படி கற்கச் சொல்கிருர். அந்த மொழி நாம் இழுத்த இழுப்புக்கு எல்லாம் வந்து நமக்குத் தொண்டூழியம் செய்யும் அளவு (அடிமையாக்கிக் கொண்டு) கற்க வேண்டும் என்கிருர். நாம் எதிர்ப்பது

ஆங்கிலத்தை அல்ல, ஆங்கில ஆதிக்கத்தையே என விளக்கியதற்காக மீண்டும் ம.பொ.சி.க்கு நமது பாராட்டுக்கள்!

இடையில் இருப்பது யார்?

'பல்வேறு மக்கள் நலனுக்கான திட்டங்களுக்காக மாநில அரசுக்கு மத்திய அரசு ஒதுக்கும் பணம் மக்களுக்குப் போய்ச் சேருவது இல்லை. நடுவில் இருப்பவர்கள் மூட்டையடித்துக் கொள்கிறார்கள்' என்னும் பொருளில் மத்திய அமைச்சர் சி. சுப்பிரமணியம் சேலத்தில் பேசும்போது வருத்தப்பட்டிருக்கிறார். இப்படி இடையில் இருந்து கொள்ளையடிப்பவர்களில் பலர் திடீர்ப் பணக்காரர்கள் ஆகியிருப்பதாகவும் அவர் குற்றஞ் சாட்டியுள்ளார். 'இந்த அக்கிரமத்துக்கு முடிவு கட்ட வேண்டும்' என்றும் அவரே தொடர்ந்து கூறியுள்ளதைக் கவனிக்கும்போது அக்கிரமத்துக்கு முடிவு கட்டும் வழி வேறு யாரிடமோ இருப்பதுபோல் பேசியிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அக்கிரமத்தை அறியவும், விசாரிக்கவும், தவறு செய்த 'இடையில் உள்ளவர்களை' தண்டிக்கவும் மத்திய அரசாங்கமும் கடமைப்பட்டிருக்கிறது என்பதை திரு சி. எஸ். ஸுக்கு நினைவுபடுத்துவதைத் தவிர வேறு என்ன செய்ய முடியும்?

பஞ்சாயத்து ஆசிரியர்கள்

பஞ்சாயத்து ஒன்றியங்களில் (யூனியன்) ஆசிரியர்களாக வேலை பார்க்கிறவர்களை ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்துக்கு மாற்றுவதற்கு இதுவரை ஒவ்வோர் ஒன்றியத்திலும் அதன் தலைவர், அதன் ஆணையாளர், உள்ளூர் எம். எல். ஏ., கல்வித் துறை அதிகாரி, ரெவின்யூ டிவிஷனல் அலுவலர் ஆகியோர் அடங்கிய குழு இருந்தது.

இந்த ஏற்பாட்டினால் வேண்டாத ஆசிரியர்களை அடிக்கடி மாறுதல் செய்வது, குழுவிலுள்ளவர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே அடிக்கடி கருத்து மோதலால் ஆசிரியர்களைத் தொல்லைப்படுத்துவது போன்ற பல குறைகள் இருந்தன. இக்குறைகளைத் தவிர்க்கக் கருதி இப்படி உள்ள குழுக்களையெல்லாம் கலைத்துவிட்டு இனிமேல் மாவட்டக் கல்வி அதிகாரியின் இசைவு பெற்று ஒன்றிய ஆணையாளரே மாற்றுதல்களைக் கவனிக்கலாம் என்று ஏற்பாடு செய்ய விருக்கிறார்கள். இந்தப் புதிய ஏற்பாட்டில் குழப்பங்கள் குறைவு. ஆனால் இதிலும் விருப்பு வெறுப்பில் ஆசிரியர்களை அங்கும் இங்குமாகப் பந்தாடிக் கொண்டிருக்க முடியலாம். அப்படிச் செய்யாமல் இந்தப் புது நடைமுறையால் ஏராளமான பள்ளி ஆசிரியர்கள் நன்மை அடையும்படியும், அமைதியாக வாழும்படியும் வசதிகள் கிடைக்கும் என்று ஏற்படுமானால், இது பயனுள்ளதாக இருக்க முடியும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

பிழை திருத்தும் பெருமை

சென்னை நிருபர்கள் சங்க விழாவிலே பேசும்போது தமிழக முதல்வர் திரு மு. க. ''.....ஒரு காலத்தில் நான் எழுதியவன் மாத்திரமல்ல. பிழை திருத்துவதிலும் நான் வல்லவனாக இருந்திருக்கிறேன்'' — என்று பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார். பாராட்டத்தக்க வல்லமைதான். ஆனாலும் இது கடந்த காலப் பெருமையே.

எப்போதோ முதல்வர் திருத்திய பிழைகளுக்காகப் பெருமைப்படுவதை விட இனிமேல் திருத்த வேண்டிய பிழைகளில் கவனம் செலுத்தலாம்; செலுத்த வேண்டும் என்பது அவருக்கு நம் யோசனை. அச்சுப் பிழைகளை விட அதிகமான பிழைகள் நாட்டிலும், கழக ஆட்சியிலும் இருக்கலாம். அவற்றையும் திருத்திவிட்டு அப்புறம் முதல்வர் தாராளமாகப் பெருமை கொண்டாடலாம்.

பெற்றோர்களும் கவனிக்க வேண்டும்

சர்வகலாசாலை ஆசிரியர்கள் சங்கம் தமக்கு அளித்த பாராட்டு விழாவில் பேசும்போது சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் துணை வேந்தர் திரு சுந்தரவடிவேலு அவர்கள், ''இன்று சமூகத்தில் மாணவ மாணவியர்களின் பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகளைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதுமில்லை; கவனிப்பதும் இல்லை. அவர்களை ஆசிரியர்களே முழுமையாகக் கவனிப்பதற்கு அநுமதிப்பதும் இல்லை'' — என்று வருந்திக் கூறியிருக்கிறார். இக்கருத்து மேலும் சிந்திப்பதற்கு ஏற்ப அமைந்துள்ளது. இன்றைய மாணவன் ஒருவன் மேல் பெற்றோர், ஆசிரியர், அரசியல்வாதி மூவரில் யாரும் முழுப் பொறுப்பைக் காட்டுவதில்லை. ஆசிரியர் பொறுப்பு வரையறுக்கப்பட்டுவிட்டது. அரசியல்வாதியின் பொறுப்பு தனக்குப் பயன்படும் எல்லையோடு முடிந்து விடுகிறது. பெற்றோர்கள் இன்னும் பொறுப்போடு கவனிக்க வேண்டும் என்று துணைவேந்தர் கூறுவதில் நியாயமிருக்கவே செய்கிறது.

திருடிய மருந்துகள்

சென்னை நகரிலும், பிற இடங்களிலுமுள்ள பல்வேறு மருத்துவ மனைகளிலிருந்து திருடப்பட்ட ரூ. 13,000 பெறுமானமுள்ள விலை உயர்ந்த மருந்துகளை ஒரு லாட்ஜிலிருந்தும், மற்றொரு வீட்டிலிருந்தும் போலீஸார் கைப்பற்றியிருக்கிறார்கள். பொது உபயோகத்துக்கான மருந்துகளையும்,' ஊசி போடும் 'சிரிஞ்சு' முதலியவற்றையும், திருடி விற்பவர்கள் கடுமையான சமூகக் குற்றவாளிகளாகத் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவர்கள். கைப்பற்றப்பட்ட மருந்துகளில் சென்னை நகரில் உள்ள இரண்டு ஆஸ்பத்திரிகளின் முத்திரைகளும் இருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று பத்திரிகைகளில் செய்தி வந்துள்ளது. பொதுச் சொத்துக்களைத் திருடி விற்கும் கூட்டம் எல்லாப் பிரிவுகளிலும் இருக்கிறது.' பொது மக்களும், அதிகாரிகளும் ஒத்துழைத்து இந்தத் திருட்டுக் கூட்டத்தைக் கண்டு பிடிக்கிறவரை ஊழல்களிலிருந்து விடுதலை இல்லை. அப்பாவி நோயாளிகளின் பாவத்தைக் கொட்டிக் கொண்டு மருந்துகளைத் திருடிவிட்டால் அந்த நோயாளிகளைக் காப்பது யார்?

கல் நெஞ்சம்: மலர் இதயம்

ஸ்ரீமதி சுஷீலா சிக்லே

அட்டைப்படக் கதை

ஒரு வருஷமாக ரஞ்சனுப் பாட்டி கனகாவின் வீட்டில்தான் தங்கி யிருந்தாள். பாட்டி பூஜை பாராயணத்தில் அதிக ஊக்கம் காட்டுவதில்லை. ஆனல் சந்தனப் பெட்டி ஒன்றில் யானைத் தந்தத்தில் செய்து வைத்திருக்கும் உருவச் சிலை ஒன்றுக்கு மாலை சூட்டி ஐந்து நிமிஷங்களாவது தியானத்தில் அமர்வதை மட்டும் விடமாட்டாள். இதுதான் ரஞ்சனுப் பாட்டி செய்து வரும் பூஜை. பூஜை நேரத்தில் பத்துப் பதினைந்து நிமிஷங்கள் பாட்டிக்குத் தனிமை அவசியம். தன் செல்லமான பேத்தியைக்கூட அந்த நேரத்தில் அறையிலிருந்து வெளியே அனுப்பி விடுவாள்.

ஆனல் கனகா ஒருநாள் தன பாட்டியின கட்டளையைப் பொருட்படுத்தாமல் பாட்டி குளிக்கச் சென்றிருந்த நேரம் பார்த்து அவள் அறைக்குள் நுழைந்து கட்டிலின் கீழ் ஒளிந்து உட்கார்ந்தாள், எப்படியாவது பாட்டி செய்யும் பூஜையைக் காண வேண்டும் என்ற ஆசையில். பாட்டி அறைக்குள் வந்து பூஜை இடத்தைச் சுத்தப்படுத்திச் சிலைக்கு மாலை இட்டாள். அதற்குப் பின்னல் வைத்திருந்த பாட்டனின் படத்தை வெளியே எடுத்து அதனைத் திருப்பினுள். கனகா சத்தம் செய்யாமல் கட்டிலின் அடியிலிருந்து வெளியே எழுந்து பாட்டியின் பின்புறம் பேசாமல் அமர்ந்தாள். பாட்டனின் போட்டோவின் பின்புறம் மற்றொரு போட்டோ இருந்தது. சிப்பாய் உடையில் இருந்த வாலிபனின் போட்டோ அது. அதைத் தன் முன் வைத்துப் பாட்டி பயபக்தியுடன் வணங்கினுள்.

''ஓ, பாட்டி, யார் போட்டோ இது....?'' என்று கனகாவால் கேட்காமல் இருக்க முடியவில்லை. பாட்டி திட்டுவாள் என்ற பயமும் அப்போது அவளுக்கு ஏற்படவில்லை.

''அடி திருடி, எப்போ உள்ளே வந்தாய்?''

''பாட்டி! யாருடைய போட்டோ இது? இதனை ஏன் வணங்குகிருய்?''

பாட்டி அமைதியுடன், ''என் வாழ்க்கையிலேயே மிக்க மரியாதைக்கு உகந்த மாபெரும் மனிதர் இவர். இவரால்தான் என் குடும்பம் மலர்ந்து, பழுத்துச் செல்வம் நிறைந்ததாயிற்று '' என்றுள்.

''இவர்தான் உன்னைப் படிக்க வைத்துக் கல்யாணமும் செய்து வைத்தாரா ?''

'' அது ஒரு தனிக் கதை. அப்புறம் கூறுகிறேன்.''

''அதெல்லாம் முடியாது. இப்பொழுதே கூறினல்தான் ஆயிற்று !'' என்று பிடிவாதமாக உட்கார்ந்து விட்டாள்.

* * *

கல்கத்தா மாநகரத்தில் மக்கள் நடமாட்டம் நிறைந்த இடத்தில் மிகப் பெரியதும் மிகச் சிறியதுமல்லாத இரட்டை மாடி வீடு. அந்த வீட்டின் ஹாலில் ரஞ்சனு தனிமையாக அமர்ந்திருந்தாள். ஹாலின் வைபவமும் இனிமையும் கூடிய சூழ்நிலைக்கேற்ப ரஞ்சனுவின் அழகு மிளிர்ந்தது.

அவள் பாதங்களுக்கு அடியில் மிருதுவான இரத்தினக் கம்பளம் விரிக்கப்பட்டிருந்தது. சோபாவின் மீது வைத்திருந்த மிருதுவான தலையணையின் மீது ரஞ்சனுவின் மெல்லிய வெண்ணிறக் கை அயர்ந்து படுத்திருந்தது. இவ்வளவு சுகமாக அமர்ந்திருந்தபோதிலும் ரஞ்சனு ஏதோ கவலை கொண்டிருப்பவளைப் போல் தோன்றினுள். கையில் இருந்த புத்தகத்தின் மீதும் அவள் மனம் ஈடுபடவில்லை. முன்னல் இரத்தினக் கம்பளத்தின் மீது வைக்கப்பட்டிருந்த தில்ரூபாவின் மீது அவள் பார்வை தேங்கி நின்ருலும் அதனைக் கையில் எடுத்து ஏதாவது ராகம் இசைக்கவும் அவள் மனம் இசையவில்லை. கடைசியில் களைப்புற்றுக் கொட்டாவி விட்டு, ''விமலா......!'' என்று கூவினுள்.

விமலா கதவின் பின்புறந்தான் நின்றிருந்தாள். அழைத்ததும் முன் வந்து இரத்தினக் கம்பளத்தின் மீது இருந்த தில்ரூபாவை எடுக்க முயன்ருள். அதற்குள் அவள், ''விமலா! நான் தில்ரூபாவை எடுக்கும்படி எப்போது கூறினேன் ?'' என்றுள்.

'' கூற வேண்டிய அவசியம் என்ன இருக்கிறது? சென்ற ஒரு மாத காலமாக எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் அநுபவத்தைக் கொண்டே அறிந்து கொண்டேன். தில்ரூபாவை எடுக்கச் சொல்வதும், ஆனல் வாசிக்காமல் மறுபடியும்

வைக்கச் சொல்வதும், அலமாரியிலிருந்து புத்தகம் கொண்டு வர ஆணையிடுவதும், ஆனால் அதைப் படிக்க மனமில்லாமல் கொண்டு போய் அலமாரியில் வைக்க மறு கட்டளையிடுவதும்...'' என்று கூறிய விமலா மனத்துக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள். அவள் கூறியதில் பொய் ஒன்றும் கிடையாது. பி.ஏ. படிப்பு முடியும் வரை ரஞ்சனாவின் எல்லா வேலைகளும் ஒழுங்காக நடந்து கொண்டிருந்தன. கல்லூரி வேலை, தில்ரூபா வாசித்தல் போன்ற வேலைகள் யாவும் சரியான நேரத்தில் ஒழுங்காக நடந்து வந்தன. ஆனால் பி.ஏ. பரீட்சை முடிந்ததும் ரஞ்சனாவின் உதாசீனமான 'மூட்' தொடங்கிற்று. முதல் வகுப்பில் தேறியும் அவளுடைய அந்த 'மூட்' மறையவில்லை; மறைவதற்குப் பதிலாக வளர்ந்தது.

ரஞ்சனாவைப் போன்ற இளம் பெண்ணின் உதாசீனத்தின் பொருள் வெளிப்படையானதே. தனக்கு ஏற்ற ஒரு வாலிபனின் துணைக்காக அவள் மனம் ஏங்கலாயிற்று.

விமலா ரஞ்சனாவின் மன நிலையை நன்கு அறிந்திருந்தாள்.

உண்மையில் ரஞ்சனாவைப் போன்ற அழகியை அடைய எத்தனையோ இளைஞர்கள் அந்த மாநகரத்தில் அவா கொண்டிருந்தனர். ஆனால் வெறும் காதல் வெறி கொண்ட துணைவன் அவளுக்குத் தேவையில்லை. நன்கு படித்த, நன்னடத்தையுள்ள, முறையோடு திருமணம் செய்து கொள்ள இசையும் வாலிபனே அவளுக்குத் தேவை. ஆனால் —

ரஞ்சனா ஒரு பாடகிக்குத் திருமணச் சம்பந்தமில்லாமல் பிறந்தவள். படித்தவள், அழகுடையவள். அவளுடைய நடையுடை பாவனைகள் யாவும் நற்குலத்தில் பிறந்த நற்பெண்ணைப் போன்றிருந்தது. ஆகவே, அவள் தாயின் உள்ளத்திலும் ரஞ்சனா முறைப்படி திருமணம் செய்து கொண்டு ஒரு நல்ல இல்லக் கிழத்தியாக வாழ வேண்டும் என்ற விருப்பம் குடிகொண்டது. அவள் ரஞ்சனாவை அதற்கேற்ப வளர்த்து வந்தாள். ஆனால் தாயார் அதிக நாட்கள் உயிரோடு இருக்கவில்லை. ரஞ்சனா இண்டரில் படித்துக் கொண்டிருக்கையில் இறந்து போனாள். இறக்கும்போது, ''ரஞ்சனா, உனக்கு எவ்விதக் குறைவும் கிடையாது. நான் எவ்வித கவலையும் வைக்கவில்லை, விமலா உன்னைத் தன் மகளைப்போல் பார்த்துக் கொள்வாள். எஸ்டேட்டின் அலுவல்களைக் கவனிக்க நம்பிக்கையுள்ள வேலைக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் ஒரு விஷயம். நீ நல்ல குலத்து வாலிபனை முறைப்படி திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுதுதான் என் ஆத்மாவுக்குச் சாந்தி கிடைக்கும்'' என்றாள்.

ஒரு பாடகியின் பெண்ணுடன் திருமணம் செய்துகொள்ள இன்று எவரும் முன்வரக் கூடும். ஆனால் அன்றைய நிலைமை வேறு. ரஞ்சனாவுக்கு அவ்வித வாலிபன் கிடைக்கவில்லை. ஆகவேதான் அவள் நாட்கள் செல்லச் செல்ல வேதனையுற்றாள்.

ஹாலில் ரஞ்சனாவும் உள் அறையில் விமலாவும் அமர்ந்து சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தனர். திடீரெனச் சத்தமும் கூச்சலும் காதில் விழவே இருவரும் எழுந்து ஜன்னலை நோக்கி ஓடினர். ஜன்னலை அடைந்து இருவரும் வெளியே எட்டிப் பார்த்தனர். மக்கள் பயந்து இங்கும் அங்கும் ஓடிக் கொண்டிருந்தனர். சிலர், ''டேய், வெள்ளையனுக்குக் குண்டு பட்டு விட்டது. வெள்ளையன் மாண்டான். ஓடுங்கள், ஓடுங்கள்'' என்று கத்திக் கொண்டு ஓடினர். அந்தக் கூட்டத்தில் சில வெள்ளை சார்ஜண்டுகளும், இந்திய சார்ஜண்டுகளும் ஓடி ஓடி ஜனங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு ''எங்கே சென்றான், அந்தக் கொலைகாரன்?'' என்று அதட்டினர்.

''என்ன நடக்கிறது, விமலா ?'' என்று கேட்டாள் ரஞ்சனா.

''புரட்சிக்காரர்களில் யாரோ வெள்ளையன் மீது குண்டு வீசியிருக்கிறான் போலிருக்கிறது. எல்லாக் கதவுகளையும், ஜன்னல்களையும் சாத்தி விட்டு உள்ளே போய் விடலாம்.''

அப்போது இந்தியாவெங்கும் புரட்சி நடந்து கொண்டிருந்தது. ஆங்கிலேய அதிகாரிகளின் அட்டூழியங்களைச் சகிக்க முடியாமல் அவர்களுடைய ஆட்சியை வெறுத்துச் சுதந்திர உணர்ச்சி கொண்ட அநேக வாலிபர்கள் ஒன்று சேர்ந்து தம் தாய்நாட்டினை வெள்ளையர் ஆட்சியிலிருந்து மீட்க முயன்று வந்தனர். அதிகாரத்தில் உள்ள வெள்ளையனின் மீது குண்டு வீசியும், போலீஸ் ஸ்டேஷன் மீது படையெடுத்தும் புரட்சியைப் பலப்படுத்தி வந்தனர்.

வெளியே செல்வது கடினமாக இருந்ததால் சீக்கிரமே சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு ரஞ்சனா தன் படுக்கையறைக்குள் சென்றாள். தூக்கம் வரும்வரை ஏதாவது படித்துக்கொண்டிருக்கலாம் என்று எண்ணி அலமாரியிலிருந்து புத்தகம் ஒன்றை எடுக்கப் போனாள். அதற்குள் யாரோ ஒருவர் புத்தகத்தின் மீது கை வைத்ததாக அவளுக்குத் தோன்றிற்று.

''என்னடி விமலா ?'' என்று கூறிக் கொண்டே நிமிர்ந்து நின்ற ரஞ்சனா வியப்படைந்து அப்படியே கதவோடு சாய்ந்து நின்று விட்டாள். விமலாவுக்குப் பதிலாக நல்ல நிறமும், உடல் அமைப்பும் கொண்ட ஒரு வாலிபன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

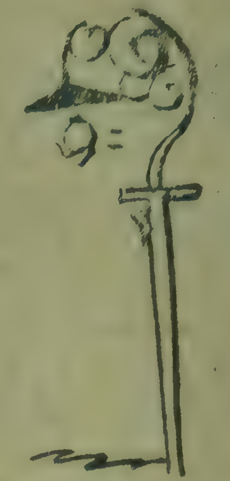
''எனக்கு நல்ல பசி, நேற்றிலிருந்து ஒன்றுமே சாப்பிடவில்லை. முதலில் ஏதாவது சாப்பிடக் கொடு, அப்புறம் விவரம் சொல்கிறேன்!'' என்றான் அவன்.

ரஞ்சனா புத்தி கூர்மையும், சமயோசிதமும் உடையவள். அவன் தன்னை இன்னார் என்று வெளிப்படுத்துவதற்குமுன் இவன் யாராக இருக்க வேண்டும் என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள். உள்ளே சென்று ஒரு தட்டில் சாப்பாடு கொண்டு வந்தாள். விமலா ஒரு சிறிய மேஜை கொண்டு வந்து வைத்தாள். அவன் சாப்பிட்டு முடித்தபின், ''நான் இங்கிருந்து சீக்கிரம் போய்விட வேண்டும். இங்கு தங்குவது யாருக்கும் நல்லதல்ல!'' என்றான்.

''ஆனால் இப்போது எப்படிப் போவீர்கள்? வெளியே எங்கு பார்த்தாலும் போலீஸ் காவல் இருக்கிறது. அவர்கள் கண்ணில் படாமல் தப்பி ஓட முடியாதே !'' என்றாள் ரஞ்சனா.

உலகக் குத்துச் சண்டை சாம்பியன் முகம்மது அலிக்குக் கர்வம் அதிகம்.

"நான் உலகிலுள்ள எந்தத் தெருவில் வேணுமானாலும் எந்த ஒரு விளக்குக் கம்பத்துக்கு அடியில் நின்றாலும், சிறுவர்கள் என்னைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் முகம்மது அலி என்று அடையாளம் புரிந்து கொள்வார்கள்" என்றார் அவர்.

"நடக்க வேண்டியது நடந்தே தீரும். நாட்டின் விடுதலைக்காகப் போரிடும் வீரன் தன் உயிரைப் பொருட்படுத்தமாட்டான்."

"யார் மறுத்தார்கள்? ஆனால் இப்போது உங்களுக்கு ஓய்வு தேவை. இங்கு படுத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் விமலாவின் அறைக்குச் செல்கிறேன்" என்று அவனுக்குப் பேசச் சந்தர்ப்பம் தராமல் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு சென்று விட்டாள் ரஞ்சனா.

மறுநாள் காலையில் விருந்தாளி படுத்திருந்த அறையிலிருந்து முனகும் சத்தம் கேட்டது. ரஞ்சனா போய்ப் பார்த்தாள். மஹேஷுக்குக் கடுஞ் ஜுரம் கண்டிருந்தது. முகம் சிவந்திருந்தது. விமலாவிடம் திரும்பி வந்து, "என்னடி செய்வது விமலா? டாக்டரை அழைப்பதற்கும் இல்லையே!" என்றாள் ரஞ்சனா.

"கவலைப்படாதே ரஞ்சனா! எனக்கு வீட்டு மருந்தும், ஹோமியோபதியும் நன்றாகத் தெரியும். மனத் தளர்ச்சியினால் ஏற்பட்டிருக்கும் ஜுரம் இது. நல்ல ஓய்வு எடுத்துக் கொள்வதே சிறந்த மருந்து" என்றாள் விமலா.

அதற்கு மறுநாள் மாலை மஹேஷ் தலையணையில் சாய்ந்து உட்கார்ந்திருந்தான். ரஞ்சனா அவனுக்குச் சாத்துக்குடிப் பழச் சுளைகளைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். மஹேஷ், "என் பொருட்டு உனக்கு எத்தனை கஷ்டம், ரஞ்சனா?" என்றான்.

"எனக்கு என்ன கஷ்டம்; உங்களைப் போன்ற தேசபக்தருக்குச் சேவை செய்யும் பாக்கியம் கிடைத்ததே!" என்றாள்.

"ஆமாம், உன் போன்ற ஒரு பெண்ணின் வீட்டில் தங்க இடம் கிடைத்ததே. அது என் பெரும் பாக்கியம். ஆனால் எவ்வளவு பெரிய பழியை நீ சுமந்து கொண்டிருக்கிறாய், ரஞ்சனா! யாருடைய மனத்திலும் சுலபமாகச் சந்தேகம் ஏற்படலாம் — எவ்வளவு பயங்கரமான பழி!" என்றான்.

"நான் இதைப் பொருட்படுத்தமாட்டேன். நானும் அதே பாரதத் தாயின் குழந்தையாவேன்."

"நோயினால் தங்கும்படியாயிற்று. அங்கு என் தோழர்கள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். இரண்டு மூன்று தினங்களில் எப்படியாவது போய்விட வேண்டும்."

இதைக் கேட்ட ரஞ்சனா மௌனமாகிவிட்டாள். அவள் கண்களில் நீர் தேங்கிற்று. இதனைக் கண்ட மஹேஷ், "உனக்கு என்ன ரஞ்சனா....?" என்று கேட்டான்.

ரஞ்சனாவின் இதயம் இன்னும் பொங்கிற்று. கண்ணீர் கன்னங்களின் வழியே வடிந்தது. "பைத்தியக்காரியாக இருக்கிறாயே, ரஞ்சனா! என்னைப் போன்ற புரட்சிக்காரனுடன் மனம் இணைத்து என்ன பயன்? உண்மையைச் சொல்லட்டுமா, சென்ற ஒரு வாரமாக உன்னுடன் இருந்து வருவதால் என் உள்ளத்திலும் உன் மீது பேரன்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆனால் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறேன். எங்கள் கழுத்தில் விழும் மாலை தூக்குக் கயிறு...." என்று முடிப்பதற்குள் ரஞ்சனா தன் கையை அவன் வாயின் மீது வைத்து, "இப்படியெல்லாம் உளறாதீர்கள்" என்றாள்.

மஹேஷ், உடல்நலம் பெற்றபின் ஒரு நாள் "வருகிறேன், ரஞ்சனா..." என்று கூறி விடை பெற்றான். அவன் ஹாலைத் தாண்டுவதற்குள்ளாக ரஞ்சனாவின் தேம்பி அழும் சத்தம் கேட்டது. அவன் கால்கள் அப்படியே நின்றுவிட்டன. ரஞ்சனாவின் விம்மல் அவனுடைய மன உறுதியை முறித்து விட்டது. திரும்ப ரஞ்சனாவை நோக்கி வந்த அவன் பாதங்கள் அவ்வீட்டை விட்டு வெளியேற மறுத்தன.

மஹேஷும் ரஞ்சனாவும் இணைந்து வாழத் தொடங்கினர். அவ்விருவருடைய மண வாழ்க்கைக்குச் சாட்சியாக விமலா மட்டும் அங்கு இருந்தாள்.

அன்று மத்தியானம் கண்ணாடியில் ரஞ்சனா ஒப்பனை செய்து கொண்டிருந்தாள். புத்தகத்தை மூடிவிட்டு மஹேஷ் குதூகலத்துடன் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். காதல் வெற்றி பெற்றுவிட்டதால் ரஞ்சனாவின் சௌந்தர்யம் இன்னும் அதிகமாகவே மலர்ந்திருந்தது.

அப்பொழுது, "ஐயா, வெளியே யாரோ உங்களைக் காண வந்திருக்கிறார்கள்!" என்று விமலா கூறினாள். உடனே தன் ஒப்பனையை முடித்துக் கொண்டு ரஞ்சனா வெளி ஹாலுக்கு வந்தாள். அங்கு போலீஸ் உடையில் ஒரு வாலிபன் நின்று கொண்டிருந்தான். ரஞ்சனாவைக் கண்டதும் அவன், "தயவுசெய்து மஹேஷை வெளியே வரச் சொல்லவும்; அவனை அழைத்துச் செல்ல வந்திருக்கிறேன்" என்றான் அதிகாரத்தோடு.

"யார்? மஹேஷா?" என்று ஒன்றும் தெரியாதவளைப் போல் ரஞ்சனா கேட்டாள்.

"என்னை ஏமாற்ற முயல வேண்டாம். மஹேஷின் குழுவுக்கு நான் தலைவன். மஹேஷ் இங்கே உன் வீட்டில்தான் இருக்கிறான். அவன் எங்களிடம் நேர்மையோடு நடந்துகொள்ள வேண்டும். அவன் செய்திருக்கும் சத்தியத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். உடனே வெளியே வரும்படி அழைக்கவும். அதிக நேரம் காத்திருக்க எனக்கு நேரமில்லை."

இதைக் கேட்ட ரஞ்சனாவின் கைகால்கள் நடுக்கமுற்றன. அவள் அப்படியே சோபாவில் உட்கார்ந்தாள். அவளைப் பொருட்படுத்

தாமல் அந்த வாலிபன் உள் அறைக்குச் சென்முன். ''யார் சர்தார்ஜீயா?'' ஆயாசமாக அமர்ந்திருந்த மஹேஷ் உடனே எழுந்து நின்று சேனை முறைப்படி வணங்கினுன்.

''புறப்படு, ஐந்தே நிமிஷங்களில் தயாராகி விடு'' என்று கட்டளை இட்டார் சர்தார்ஜீ.

''வேண்டாம், வேண்டாம், சர்தார்ஜீ! அவரை இங்கிருந்து அழைத்துப் போகாதீர்கள்!'' என்று சர்தார்ஜீயை மன்றாடிய ரஞ்சனு மஹேஷின் கால்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

''மன்னிக்கவும், சகோதரி! நாட்டுப் பணிக்காக எடுத்துக் கொள்ளும் நோன்பு மிக உக்கிரமானது. புரட்சி தேவதை கடுங் கோபத்தில் இருக்கிருள். குழுவின் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்தே தீரவேண்டும். கொள்கைகளை மீறுபவனுக்குத் தக்க தண்டனை கிடைத்தே தீரும். அதனை அவன் அனுபவித்தே ஆக வேண்டும். மஹேஷ்! குழுவின் கொள்கையை ஒரு முறை மீறி யிருக்கிருய். இப்போது தாமதிக்காதே!'' என்ருன்.

''விடு, ரஞ்சனு! என்னைப் போகவிடு; நான் போயே ஆகவேண்டும்'' என்ருன் மஹேஷ்.

ரஞ்சனு எழுந்து சர்தார்ஜியின் கால்களைப் பிடித்து, ''சர்தார்ஜீ! நீங்கள் புரட்சித் தேவதையை வழிபடுபவர்; நாட்டின் தொண்டர், என் பொருட்டு மஹேஷ் தன் கடமையை மறந்து இப்படி இரையாவது உண்மையில் நியாயம் அல்ல என்பதை நான் உணர்கிறேன். என் மோக வலையில் மஹேஷைச் சிக்க வைத்துப் பெரும் தவறு செய்து விட்டேன். ஆனுல் சர்தார்ஜீ, நீங்கள் என்னைச் சகோதரி என்று அழைத்திருக்கிறீர்கள். அண்ணு! இந்தச் சகோதரிக்கு ஒரு பிச்சை இடுங்கள். மஹேஷும் நானும் ஒருவருக்கொருவர் விரும்பி மனத்தினுல் மணந்து கொண்டோம். இப்போது முறைப்படி எங்கள் திருமணம் நடக்க வேண்டிய அளவு மட்டும் நேரம் கொடுங்கள். எங்கள் திருமணம் நடந்ததும் என் தாயின் ஆத்மாவுக்குச் சாந்தி கிடைத்துவிடும். நான் புரட்சி வீரன் மஹேஷின் மனைவி என்ற எண்ணத்தோடு வாழவும் முடியும். எங்கள் வருங்காலத்துக் குழந்தை தன் தகப்பனின் பெயர் கூறிக் கொள்ள முடியும். அண்ணு! அடிமை நாட்டினை விடுவிக்கும் மகாவிரதம் பூண்ட மாபெரும் சூரவீரரான நீங்கள் உங்கள் சகோதரியின் இந்தச் சிறிய வேண்டுகோளை ஏற்கமாட்டீர்களா?'' என்று சர்தார்ஜீயின் கால்கள் மீது கண்ணீர் வடித்தாள்.

சர்தார்ஜீயின் முகத்தில் தோன்றியிருந்த உக்கிரம் மறைந்தது. ரஞ்சனுவின் கைகளிலிருந்து தன் கால்களை விடுவித்துக் கொண்டு, ''எழுந்திரு சகோதரி, எழுந்து திருமணத்துக்கு ஏற்பாடு செய், இன்று நான் உன் விருந்தாளி. உடனடியாகச் செய்'' என்றுர்.

விமலா எல்லா ஏற்பாடுகளும் உடனடியாகச் செய்து முடித்தாள். ஒரே ஒரு புரோகிதர் மட்டும் வரவழைக்கப்பட்டார். பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் மண மாலை மாற்றிக் கொண்டனர். லாஜ ஹோமம் முடிந்தது. சப்தபதி தொடங்கிற்று..... மஹேஷின் கையில் தன் கையைக் கொடுத்து, சப்தபதிக்காக எழுந்து நின்ற ரஞ்சனுவால் தன் மனத்தை அடக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. ஒன்று சேர்ந்து நடப்பது நம் வாழ்விலேயே இதுதான் கடைசி, கடைசித் தடவை என்று நினைத்த மாத்திரத்தில் அவள் கண்களினின்றும் கண்ணீர் கொட்டத் தொடங்கிற்று. விமலா தேம்பி அழத் தொடங்கினுள். கைக்குட்டையினுல் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு மஹேஷ் காலெடுத்து வைக்க, புரோகிதர் கம்பீரமாக மந்திரம் சொல்ல, ரஞ்சனுவுக்கோ ஒன்றும் தோன்றவில்லை. மஹேஷின் கையின் உதவியினுல் அவள் தள்ளாட்டத்துடன் கால்களை எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவ்வளவுதான்! சப்தபதி முடிந்தது. உடனே ரஞ்சனுவின் கையைவிட்டு மஹேஷ், ''புறப்படுங்கள் — சர்தார்ஜீ!'' என்ருன்.

ஆனுல் சர்தார்ஜீ அங்கே இருக்கவில்லை. எங்கும் காணப்படவில்லை. கண் முன் நடந்தேறிய மங்கள விவாகத்தின் கருணை வெள்ளம் பொங்கும் அந்த வைபவத்தைக் கண்டு இதுவரை வச்சிரத்தைக் காட்டிலும் உறுதியாக இருந்த அந்த உத்தமனின் மனம் பூவைக் காட்டிலும் மிருதுவாகிவிட்டது.... இதனுல் புதிதாக மணந்த அந்தத் தம்பதிகளுக்கு, ''வாழுங்கள், சுகமாக'' என்று உளமாற ஆசீர்வதித்து யாருக்கும் தெரியாமல் அங்கிருந்து போய்விட்டார்.

''பாட்டி, எவ்வளவு தனிப்பட்டதாகவும் நவீனமானதாகவும் இருக்கிறது உன் கதை! நீ பூஜை செய்யும் அந்தப் போட்டோதானே சர்தார்ஜீ — தாத்தாவின் போட்டோவுக்குப் பின்னுல்!''

''ஆம், குழந்தாய், சர்தார்ஜீ என் வரையில் கடவுளுக்கு ஒப்பானவர். அவர் அப்போது உன் தாத்தாவை மன்னித்ததுமல்லாமல் அந்த வெள்ளையனைக் கொன்ற குற்றத்தையும் தம் மீது ஏற்றுக் கொண்டார். அவர் வெள்ளையரின் கையில் பிடிபட்டதால்தான் நாங்கள் எவ்வித பயமுமின்றி இல்வாழ்க்கையைச் சுகமாக நடத்த முடிந்தது. உன் தாத்தாகூட இந்தப் போட்டோவை வணங்காமல் சாப்பிட மாட்டார்.''

''பாட்டி! உன்னிடம் பரிசு கேட்கலாமா?'' என்று கனகா கேட்டாள்.

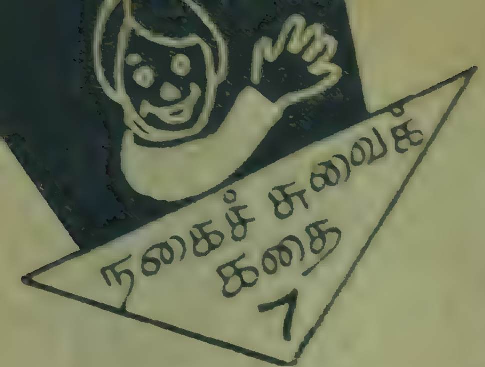
''கேளேன். கொடுக்க ஏற்றதாக இருந்தால் கண்டிப்பாகக் கொடுத்து விடுகிறேன்.''

''உனக்குப்பின் சர்தார்ஜீயின் இந்தப் போட்டோ எனக்குக் கிடைக்க வேண்டும். இவ்வளவுதான் என் விருப்பம். நம் குல தெய்வம் அல்லவா இவர். நானும் இவரைப் பூஜித்துக் கொண்டிருப்பேன்.''

''இன்று நீ என்னைக் கேட்டதைப்போல் உன் வாரிசுகள் உன்னிடம் கேட்டால்...?''

''உன்னுடைய இந்தக் கதையைக் கூறுவேன்'' என்று சிரித்தாள் கனகலதா.

தமிழாக்கம்: நா.சு.ரா. கணுத்தே

நீள முடியும் 'லைட் பர்ன்ஸு'மாக இது நாள் வரை காட்சியளித்த செல்லப்பா திடீரென்று ஒரு நாள் மழுங்க மொட்டை யடித்துக் கொண்டு, கழுத்தில் உருத்திராட்ச மாலை யுடன் காட்சி யளித்தது அவன் நண்பர்கள் மாலி, பரசு, சுப்பாமணி ஆகியோருக்குச் சற்று வியப்பை அளித்தது.

''அடே பாவி!'' என்று வாய் விட்டே கத்திவிட்டான் பரசு. ''இது என்னடா பரதேசிக் கோலம்?''

''ஏண்டா, ஹரே கிருஷ்ண மூவ்மெண்ட் மாதிரி நாமும் அதுக்குப் போட்டியா ஒண்ணு ஆரம்பிச்சால் என்ன?'' என்று கேட்டான் செல்லப்பா.

''டாம் சீரியஸ்! என் வேஷத்தைப் பார்த்தால் தெரியவில்லை? நீ சொல்லு சுப்பாமணி, என்ன பெயர் வைக்கலாம்?''

''ஹரே கிருஷ்ணவுக்குப் போட்டி என்றால் 'சிவ சங்கரா' என்று வைக்கலாம்!'' என்றான் சுப்பாமணி.

''போதாது. ரொம்பச் சின்னப் பேரா இருக்கு. ஹரே ராமா ஹரே கிருஷ்ண மாதிரி கொஞ்சம் பெரிய பேரா இருக்கணும்.''

'' ஹவ் அபௌட் சம்போ மகாதேவ தேவா!''

''சம்போ மகாதேவ தேவா! ஹா, பிரிலியன்ட்டுடா மாலி! மார்வலஸ்! இப்போவே நூறு பேர் இந்தப் பெயரைக் கேட்டுட்டு நம்ம இயக்கத்திலே சேர்ந்துடுவாங்க!''

''அப்போ 'பானர்ஸ்' எல்லாம் எழுதணும். காவித் துணிக்கு ஆர்டர் பண்ணணும்.

சம்போ மஹா தேவ தேவா

''ஐயா சாமியாரே! உமக்கு எப்போ இந்த மாதிரி ஐடியா உதயமாச்சு?'' என்று கேட்டான் மாலி.

''நேத்து ராத்திரி தூக்கம் வராமல் யோசனை பண்ணியபோது, உலகே மாயம், வாழ்வே மாயம்னு தோணித்து. ஆனால் உடனே கண்டசாலா குரல்லே நடு ராத்திரியிலே பாட முடியுமா? பாடினா பக்கத்து வீட்டிலே பரீட்சைக்குப் படிக்கிற பையன், கையிலே கிடைக்கிறதை எடுத்துக் கொண்டு வந்து ஒரே போடாகப் போட மாட்டானா? அதனால்தான் இன்னிக்குக் காலை வரை பொறுத்திருந்து இந்த முடிவுக்கு வந்தேன். ஹவ் டு யு லைக் மை ஐடியா? அசோஸியேஷனுக்கு என்ன பெயர் வைக்கலாம்?''

''ரொம்ப சீரியஸாய்க் கேட்கிறாயா?''

ஒண்ணு ரெண்டு ஹிப்பிகளைப் பிடிக்கணும்.''

''அந்தப் பொறுப்பையெல்லாம் என்னண்டை விட்டுடடா செல்லப்பா. இப்போ இருக்கிற வேலையில்லாத் திண்டாட்ட காலத்திலே நமக்கெல்லாம் உத்தியோகம் கிடைக்க அட்லீஸ்ட் நாலு வருஷங்க

ளாவது ஆகும். அதுக்குள்ள இந்த 'சம்போ மகாதேவ தேவா'வை வைத்துக் கொண்டு காலம் தள்ளலாம். பப்ளிசிடிக்கு பப்ளிசிட்டியுமாச்சு!''

ஆக, அப்போது கூடைக் கிராப்புத் தலையர்களாகப் பிரிந்த மாலி, பரசு, சுப்பாமணி எல்லோரும் செல்லப்பாவின் 'பாணி'யைப் பின்பற்றத் தொடங்கினர்.

செல்லப்பா மொட்டைத் தலையும் ருத்திராட்ச மாலையுமாக வீட்டுக்குள் நுழைந்த போது, ''யாரய்யா அது? இங்கே தர்மம் ஒன்றும் போடுகிறதில்லை'' என்று அவன் தகப்பனார் சம்பூர்ணம் விரட்டிக் கொண்டு வந்தார்.

''அப்பா, நான்தானப்பா, உங்கள் செல்லப்பா!'' என்று அவனே அறிமுகம் செய்து கொள்ள வேண்டி வந்தது. சம்பூர்ணம் திணறிப் போய்க் கத்தினார். ''என்னடா கோலம் இது?''

''காலம் செய்த கோலம் அப்பா!''

''உன் அம்மா தினம் வாசலில் போடற கோலம்தான் அலங்கோலமா யிருக்கு. உன் கோலம் அதைவிட மோசமா இருக்கேடா செல்லப்பா! இது என்னடா பைத்தியக்கார வேஷம்? உனக்குப் பைத்தியம் பிடிச்சுப் போச்சா?''

இதே கேள்வியை வேறு யாரேனும் கேட்டிருந்தால் செல்லப்பா அவன் முஷ்டியால் கேட்டவரின் முகத்தில் முத்திரை போட்டிருப்பான். கேட்டது அப்பா. எப்படியப்பா அடிக்க முடியும்!

''டேய் உன்னோட புஸு புஸு கிராப்பும் சைட் பர்ன்ஸும் பார்க்கச் சகிக்கலை என்று சொன்னேன். உண்மைதான். அதுக்காக இப்படியாடா மொட்டை அடிச்சுண்டு பரதேசியாட்டம் நிக்கணும்? உனக்கு எவண்டா வேலை கொடுப்பான்? எவண்டா பொண் கொடுப்பான்?''

செல்லப்பாவின் ஆறு வயதுத் தம்பி டகுபடி (ரகுபதி), அம்மா அபீதகுசாம்பாள், பாட்டி எல்லோரும் இதற்குள் ஹாலில் பிரவேசித்துச் செல்லப்பாவின் (அலங்)கோலத்தைக் கண்டு மூர்ச்சை போட்டு விழாத குறைதான்.

''ஏண்டா செல்லம், மண்டைக்கு உள்ளே தான் ஒண்ணுமே இல்லேன்னு நீ பேசினாத் தெரியறதே. வெளியேயும் ஒண்ணுமில்லேன்னு பார்த்தாலே தெரிஞ்சுக்கணுமா?'' என்றாள் அம்மா.

''உன்னைப் பார்த்தா உங்க தாத்தாவோட ஞாபகம் வரது எனக்கு!'' என்று பாட்டி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

''அண்ணு, உலகம் உருண்டை. உன் மண்டையும் உருண்டை. என் பந்தும் உருண்டை'' என்று டகுபடி (கூட!) செல்லப்பாவைக் கேலி பண்ண, ''உன் தலை மண்டை!'' என்று கையை ஓங்கிக் கொண்டு அவனை அடிக்கப் போனுன் செல்லப்பா.

டகுபடி ஓடி பாட்டியின் பின்னுல் ஒளிந்து கொள்ளப் போனுன். பாட்டி ''நான் மடிடா. என்னைத் தொட்டுடாதே!'' என்று ஒதுங்கிக் கொள்ளவே, ''நிலவைப் பார்த்து வானம் சொன்னது என்னைத் தொடாதே!'' என்று கத்திக் கொண்டே உள்ளே ஓடி விட்டான் டகுபடி.

''குடும்பத்தில் ஒருவன் சந்நியாசியாகப் போகக் கொடுத்து வைக்கணும்டா, குழந்தே !'' என்றுள் பாட்டி.

''ஐயையோ, நான் சாமியாராயிடலே பாட்டி, ஐ ஆம் நாட் எ சந்நியாசி!''

''பின்னே எதுக்குடா கழுத்திலே ருத்திராட்சம்?''

''சும்மா, வேஷம் போட்டுக் கொண்டால் சரியாப் போட்டுக்க வேண்டாமா? அதுக்குத் தான்!''

''எப்படிடா இது மாதிரி ஒரு காரியம் செய்யணும்னு தோணித்து உனக்கு?''

''என்னப்பா இது, பத்திரிகைக்காரர் மாதிரி பைத்தியக்காரக் கேள்வி கேட்டுண்டு! இது ஓர் இயக்கம். அசோஸியேஷன் ஃபார் சிவா கான்ஷியஸ்னெஸ்னு வைச்சுக் கோங்கோ. நாளைக்கே இது பெரும் இயக்கமா வளர்ந்துடும். நான் பெயரைக் கூட இப்போ மாத்திக்கிண்டு சிவபாதம்னு வச்சுக்கலாம்னு பார்க்கிறேன்!''

''என்னைக் கேட்டா நீங்க ஆடற ஆட்டத்துக்கு நீங்க எல்லோருமே ஆடியபாதம்னு வச்சுண்டுடலாம்!''

''அப்பா! எனக்கு அர்ஜண்டா இருநூறு ரூபாய் தேவை. தயவு செய்து இல்லேங்காமக் குடுத்துடுங்கோ!'' என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டான் செல்லப்பா.

இல்லையென்ருல் விட்டுவிடப் போவதில்லை என்று அவருக்குத் தெரியும். அதனுல் ரூபாயைக் கொடுத்து ''ஒழி!'' என்று ஆசீர்வாதமும் செய்தார் சம்பூர்ணம்.

மறுநாள் காவி வஸ்திரங்களும் ருத்திராட்ச மாலைகளும் விபூதி டப்பாக்களும் மாலியின் வீட்டு மொட்டை மாடியில் அமர்க்களப்பட்டன. கல்லூரி நண்பர்கள் கிட்டப்பா, சாம்ராஜ், ஜெர்ரி என்கிற ஜெயராம் எல்லாரும் கூடியிருந்தார்கள்.

''இதோ பாருங்கள்! நாளைக்கு ஜெமினியிலிருந்து நம் ஊர்வலம் ஆரம்பிக்கும். எல்லாரும் தயாரா வந்துடணும்!'' என்றுன் செல்லப்பா.

மாலி எழுந்திருந்து, ''செல்லப்பா! ஊர்வலத்துக்கு அவர்கள் மாதிரி டோலக், பக்க வாஜ், எல்லாம் வேண்டாம். நமக்குன்னு ஒரு வாத்தியம் வேறே வேணும்!'' என்றுன்.

''ஓய் நாட் தவில்?'' என்றுன் பரசு.

''எக்ஸலன்ட் ஐடியா! வாட் அபௌட் ஹிப்பீஸ்? கிடைச்சாங்களா இல்லையா?''

''கிடைக்காமையா? மாலி நாலு பேரைத் தயார் பண்ணி வச்சிருக்கான். தலைக்கு ஒரு க்ளீன் ஷேவ் பண்ணிக் கூட்டிண்டு வரேன்னு போயிருக்கான். இப்போ வந்துடுவான்.''

மறுநாள் மாலை நாலு மணிக்குத் தவில் சத்தம் காதைப் பிளக்க, சம்போ மகாதேவ தேவா இயக்கத்தின் காவி 'பானர்'களை முன்னுல் இரண்டு பேர் பிடித்துக் கொள்ள, சுமார் அறுபது பேர் நாமசங்கீர்த்தனம் மாதிரி, சம்போ மகாதேவ தேவா — சிவ சம்போ மகாதேவ தேவா என்று இயக்கத்தின் 'தீம் ஸாங்'கை உரத்த குரலில் பாடிக்கொண்டு வந்தார்கள். தவில் சத்தத்தில் அது அமுங்கிப் போய்விடாமல் இருக்க, தொண்டையைக் கிழித்துக் கொண்டு கத்திஞர்கள், செல்லப்பா மாலி, ஜெர்ரி, ஹிப்பிக்கள் எல்லாம்.

போட்டோ எடுக்கத் தெரிந்தவர்கள் எல்லாம் போட்டோ எடுத்தனர். மூவி காமிராவில் இரண்டு வெளி நாட்டுப் பிரயாணிகள் ஆரம்பத்திலிருந்து நிகழ்ச்சிகளைப் படமெடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். மவுண்ட்ரோட்டில் போக்குவரத்துத் தடைப்பட்டது. போகிற வருகிற ஜனங்கள் எல்லாம் வேறு கும்பல் கும்பலாகச் சேர்ந்து கொள்ள, ஊர்வலம் பெரிதாக நீண்டு விட்டது.

பஸ்ஸில் போய்க் கொண்டிருந்தவர்கள் கழுத்து வலிக்க வெளியே தலை நீட்டி ஊர்வலத்தைப் பார்த்தார்கள். ''எல்லாம் கல்லூரி மாணவர்கள் ஸார். நம்பவே முடியலே, இல்லே?'' என்று கேட்டார் ஒருவர்.

''என்னமோ ஸார், அவங்களுக்குத் 'தம்' அடிக்க இது ஒரு புதிய வழி. புது இயக்கம். தம் மாரோ தம்!'' என்று ஒருவர் பாட்டுப் பாடிக் கிண்டல் செய்தார்.

செல்லப்பாவின் லட்சியம், கூட்டம் அண்ணு சிலையை அடைந்ததும் நிறைவேறி விட்டது போல இருந்தது. அதோடு அங்கே ஊர்வலத்தை முடித்துக் கொள்ளலாம் என்று செல்லப்பா அறிவித்தான்.

பத்திரிகை நிருபர்கள் படம் எடுத்தார்கள். பேட்டி கண்டார்கள்.

''இப்படி ஓர் இயக்கம் ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று எப்போது உங்களுக்குத் தோன்றியது?''

''எல்லோரும் இப்படி ஹரே ராமா இயக்கத்தில் மூழ்கிவிட்டால் அப்புறம் சிவனைப் பற்றி நினைக்கிறவர்கள் யார் என்று ஒருநாள் எனக்குத் தோன்றியது. மாயையான இந்த உலகத்தில், நாளை நாம் போய்ச் சேரப் போவது எங்கே? ருத்ரன் தாண்டவமாடும் மயான பூமி. அதனுல் அவனை இங்கேயே வழிபட ஓர் இயக்கம் தோன்றினுல் எத்தனை பேருக்குச் சௌகரியமாய் இருக்கும் என்று யோசித்தேன். என் நண்பர்கள் எல்லாம் என்னுடன் ஒத்துழைத்தார்கள்.''

''உண்மைதான் மிஸ்டர் செல்லப்பா! நீங்கள் சிவபாதர் என்று பெயர் மாற்றிக் கொள்ளப் போவதாகச் சொல்லுகிறுர்களே, மெய்யாகவா?''

''என் ஃபாதர் எனக்கு வைத்த பெயர் செல்லப்பா. நான் வைத்துக் கொள்ளப் போகும் பெயர் சிவபாதர்.''

''உங்கள் நண்பர்களும் பெயர் மாற்றிக் கொள்ள மாட்டார்களோ?''

''நிச்சயம், நிச்சயம். ஆளையே மாற்றிக் கொண்ட பிறகு பெயரை மாற்றிக்கொள் வதா பெரிய காரியம்?''

''உங்கள் இயக்கத்தின் நோக்கம் என்ன?''

''சிவ நாமத்தைப் பரப்புவது.''

நிருபர்களின் 'சுவை'யான கேள்வி பதில்க ளெல்லாம் பத்திரிகைகளில் புகைப்படங்க ளுடன் வெளியான பிறகு செல்லப்பாவும் அவன் சகாக்களும் மிகவும் பிஸியாக இருந் தார்கள். ஒரொரு நாளைக்கு ஒரொரு இடத் தில் பஜனை, கூட்டம் என்று நேரமே போத வில்லை அவர்களுக்கு.

செல்லப்பாவின் அம்மா அபீதகுசாம் பாளுக்கோ ஆத்திரமான ஆத்திரம். ஒரு வேலை பார்த்துக் கொண்டு ஒரு கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டு, பிள்ளையாய் லட்சண மாய் இராமல், இது என்ன சாமியார் வேஷம் வேண்டி யிருக்கிறது என்று அலுத்துக் கொண்டாள்.

''ஏண்டா செல்லப்பா! இப்படி எத்தனை நாளைக்குத்தான் மொட்டைத் தலையாய் உட்கார்ந்திருக்கப் போகிறாய்?'' என்று கேட் டாள் பொறுக்க மாட்டாமல்.

''என்னம்மா இது! தலையை வளர்த்துக் கொண்டால் இது என்னடா அசிங்கமாய் இருக்கிறது, வெட்டித் தொலைடா என்கி றீர்கள். ஒரேயடியாய் வெட்டித் தொலைத் தால் இது என்னடா சாமியார் வேஷம் என் கிறீர்கள். உங்களிடம் எப்படிச் சமாளிப்பது என்று தெரியவில்லை.''

''இந்த விதண்டவாதம்தான் வேண்டாம் என்கிறது! சம்மரில் சம்மர்கிராப் வெட்டிக் கொள்ளலாம் இல்லையா?''

''ஆமாம், சம்மரில் சம்மர் கிராப், வின்ட் டரில் வின்ட்டர் கிராப், ஆட்டமில் ஆட்டம் கிராப். எங்கள் தலையென்ன கரும்பும் நெல் லும் சோளமும் மாதிரிப் பயிரிடற பூமியா?'' என்று சத்தம் போட்டான் செல்லப்பா. அபீதகுசாம்பாளுக்கு அதற்கு மேல் அவ னிடம் மல்லுக்கு நிற்க நேரம் இல்லை.

''ஹரே ராமா ஹரே கிருஷ்ணாவை வைத்து தேவ் ஆனந்த் படம் எடுத்தார். நம் இயக்கத்தைப் பற்றியும் ஒரு படம் எடுக்க வேண்டாமா?'' என்று செல்லப்பாவின் நண் பர்கள் அவனை நச்சரிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

''யாரோ ஒருத்தன் கன்னாபின்னான்னு நடிக்கிறானே அவனைப் போட்டுப் படம் எடுத்தால் என்ன?''

''ஸ்டுபிட்! கன்னா பின்னான்னு யாரும் நடிக்கலே. ராஜேஷ் கன்னான்னு ஒருத்தன் ஆக்ட் பண்றான். ஆல் ஆர் மாட் ஆப்டர் ஹிம். தெரியுமோ?''

''ஓகே, அவனையே வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்வோம்.படமும் பிரமாதமா ஓடும்!''

இவர்கள் சினிமாப் படம் எடுக்கிற செய்தி பரவியதும் சம்போ மகாதேவ தேவாவுக்கு அங்கத்தினர் எண்ணிக்கை ஏராளமாகப் பெரு கியது. எல்லோரும் நான் நீ என்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு சேர்ந்தார்கள்.

ஹரே கிருஷ்ணா இயக்கத்தி லிருந்து பதி னைந்து பேர் திடீரென்று ஹரே கிருஷ்ணாவுக்கு முழுக்குப் போட்டு விட்டு, சம்போ மகாதேவ தேவாவில் சேர்ந்தனர். இதைத் தினசரிகள் பிரமாதமாக வெளியிட்டன.

செல்லப்பாவுக்கு உண்மையில் மூச்சு விடக் கூட நேரமில்லை. அவன் தகப்பனாரும் தாயா ரும் பாட்டியும் கூட அவனிடம் முன்கூட்டியே அப்பாயின்ட்மெண்ட் எடுத்துக் கொண்ட பிறகுதான் பார்க்க முடிந்தது. நாளாக நாளாக, வருகிறவர்களின் கூட்டமும் இரைச் சலும் தாங்க முடியாத அளவுக்குப்போயிற்று.

செல்லப்பாவின் அப்பா சம்பூர்ணத்துக்கு அசாத்திய கோபம். அவர்கள் கேட்கிறபோ தெல்லாம் நூறும் இருநூறுமாகக் கொடுத் துப் பணமும் காலியாகிக் கொண்டிருந்தது. விளையாட்டுத்தனமாக இந்தப் பயல்கள் இப்படி ஆரம்பித்து வைத்துப் பிராணனை வாங்குகிறார்களே என்று ஓர் ஆத்திரம் வேறு. இதற்கு என்ன பண்ணுவது என்று மண்டை யைக் குடைந்து கொண்டார் சம்பூர்ணம்.

ஒரு வாரத்துக்குப் பிறகு செல்லப்பாவின் நண்பர்கள் எல்லோரும் அன்றைக்கு வந் திருந்தார்கள். மொட்டை மாடியில் அவர்கள் அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருந்தபோது அவர்களைப் போலவே மொட்டைத் தலையும் காவித் துணியுமாகச் செல்லப்பாவின் தகப்ப னார் மேலே வந்து, ''நானும் இந்த இயக்கத் தில் சேர்ந்து உங்களுடன் பணியாற்றத் தீர்மா னித்து விட்டேன்!'' என்றார்.

''யு டூ அப்பா?'' என்று ஸீஸர் ஸ்டைலில் ஓரடி முன்னால் வந்தான் செல்லப்பா.

''நான் மட்டுமல்ல. உங்கள் தகப்பனார் களுக்கெல்லாம் என் கைப்பட ஒரு கடிதம் போட்டு நாளைக்கு இங்கே வரச் சொல்லி யிருக்கிறேன். நாம் எல்லோருமே இனி கவலையற்று இருப்போம். ஒன்றாகச் சுத்து வோம். நன்றாகக் கத்துவோம். என்னுடை வக்கீல் பிராக்டீஸைத் தலை முழுகி விட்டேன். சம்போ மகாதேவ தேவா !''

'' தகப்பன்மார்கள் எல்லாரும் இதில் எங்க ளோடு சேர்ந்து தொழில் நடத்துவதை விட்டு விட்டால் நாங்கள் அப்புறம் பணத்துக்கு எங்கே போவோம்? சம்போ மகாதேவ தேவா வுக்கு இன்றோடு ஒரு கும்பிடு. ஹே, சிவ பெருமானே! எங்களை மன்னியும். ஏனென் றால் நாங்கள் என்ன செய்வது என்று தெரியா மல் செய்து விட்டோம்!'' என்று ஒட்டு மொத்தமான பாவமன்னிப்பு வேண்டுகோள் விடுத்தார்கள் செல்லப்பாவும் நண்பர்களும்.

கீழே இறங்கி வந்து, மேக்கப்காரர் மோகன்ராஜ் மொட்டைத் தலைக்காக ஒட்டி யிருந்த தோல் நிறத் துணியைக் கிழித்துப் போட்டார் சம்பூர்ணம்!

சொத்து!

உனக்குப் பின் உன் சொத்தை யார் அடைய வேண்டும் என்ப தைச் சந்தேகத்துக்கு இட மின்றி எழுதி வை. இல்லை யேல் வக்கீல்கள்தாம் உனக்கு வாரிசாக அமைவார்கள்.

- ஆஸ்பர்ன், உதவி: நாடோடி

அம்மா

ரா. கணபதி

33. செந்தணல் பிழம்பும் சந்தனக் குழம்பும்

கொடியிடை நாயகியான உமை கொடிய செந்தழல் நாற்புறமும் சூழ்ந்திருக்க அதனிடை தூய சிரிப்புடன் தவமியற்றப் புகுந்தாள். கண்களின் கூச்சத்தை வென்று பார்வையை சூரியனிடத்தில் விலகாமல் பதித்தாள். வெகுவாகத் தாபம் தரும் சூரியனை நோக்கியபோதிலும் அவளது முகம் தாமரையின் எழிலையே பெற்றிருந்தது. நீண்ட நயனக் கோடிகளில் மட்டுமே மெல்ல மெல்லக் கருவளையம் பரவலாயிற்று.

காளிதாஸனின் குமார சம்பவம் 5-10, 11

அம்மா பேலூர் தோட்ட வீட்டிலிருந்தபோது யோகாநந்தரும் திரிகுணாதீதரும் அவளுக்குத் துணையாக இருந்து பணிவிடை செய்தனர். அவளிடம் அவர்கள் எத்தனை ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர் என்பதற்கு ஓர் உதாரணம்: அந்தத் தோட்டத்தில் சேபாலிகா என்ற மலர் விருட்சம் பூக்களைச் சொரியும். அம்மா அவற்றால் டாகூருக்கு அர்ச்சனை செய்வாள். அம்மாவின் கரம் ஸ்பரிசிக்கும் அப்பூக்களில் மண் ஒட்டிக் கொண்டிருத்தல் தகாது என்பதால் திரிகுணாதீதர் இரவில் மரத்தின் அடியில் தூய மடித் துணியை விரித்து, அது பறக்காமல் கல் வைப்பார். அதிலே விழுகிற பூக்களை — அப்பழுக்கற்ற மலர்களை — காலையில் திரட்டி அப்பழுக்கற்ற அம்மாவின் அர்ச்சனைக்குச் சேர்ப்பார்.

இந்தத் தோட்ட வீடு மிகுந்த பாக்கியம் செய்தது. மகாபுருஷர்கள் தவமியற்றும் இடங்கள் பாக்கியம் செய்தனவே அன்றோ? பரமேசுவரனுக்காகக் கௌரி பஞ்சாக்கினி மத்தியில் நின்று தவம் இயற்றியதால் இமாலயமே புதுப் புனிதம் கொண்டது. பயங்கரமான இந்தப் பஞ்சாக்கினித் தவத்தை நம் அம்மா பேலூர் தோட்ட மாளிகையில் அநுஷ்டித்தாள்.

தலைக்கு மேல் சூரியன் கொளுத்துகையில், நாற்புறமும் அக்னி குண்டங்களை மூட்டிக் கொண்டு தவம் இயற்றுவதே பஞ்சாக்கினி மத்தியத் தவம். 'பஞ்ச தபம்' என்றே சொல்வர். தபம் என்றாலே தவிப்பது, எரிப்பது என்றுதான் பொருள்.

அம்மா முன்பு காசி சென்றிருந்தபோது அங்கொரு நேபாள பிக்ஷுணி அம்மாவிடம் பஞ்சதபம் புரியுமாறு கூறினாள். கணவரை இழந்த துயரம் அப்போது அம்மாவுக்குள்ளே நெருப்பாக எரித்தது. வெளியிலே நெருப்பை மூட்டிக் கொள்கிற 'பஞ்சதபம்', தாபமாக உள்ளே எரியும் பிரிவாற்றாமையைச் சமனப்படுத்தும் என்று அவளுக்குத் தோன்றியது. ஆயினும் 'பஞ்ச தபம்' என்ற பெரிய விஷயத்தை அச்சமயத்தில் மேற்கொண்டால், 'ராமகிருஷ்ணர் காலமானவுடனேயே அவரது பாரியாள் தபஸ், கிபஸ் என்று ஆடம்பரம் செய்கிறாள்' என்று ஊரார் இகழ்ந்துரைக்கக் கூடும் என்பதால் ஆசையை அடக்கிக் கொண்டாள். பிறகு, காமார்புகுரில் அவள் இருந்தபோது பரட்டைத் தலையுடன் ருத்ராட்ச மாலையும், காஷாயமும் அணிந்து ஒரு கன்னிகை தன்னைச் சூழ்ந்திருப்பதைப் பலமுறை கண்டிருக்கிறாள். இந்தக் காட்சி ஏற்படும்போதெல்லாம், மழுங்க முண்டனம் செய்து கொண்ட ஒரு சாதுவும் அவள்முன் தோன்றி, 'பஞ்ச தபம் பண்ணம்மா' என்பார்.

அம்மா தன் பசங்களிடம் எத்தனையோ அன்பு வைத்திருந்தாலும் உள்ளூற உலகை விட்டுப் போய்விடும் விராகமும் இருந்துகொண்டேயிருந்தது. தன்னுள் குமுறிக் கொண்டிருக்கும் விராகத்தின் உருவமே அந்தக் காஷாயக் கன்னி என்று அம்மாவுக்குத் தெரிந்தது. அன்று கணவரைப் பிரிந்தவுடன் விரகத் தீயை எரித்து அழிப்பதற்காக வெளியிலே தீ மூட்டித் தவமிருக்க விரும்பினாள். இப்போது விராகத் தீயை எரித்துவிட்டு, சரீரம் தானாக விழுகிற வரை நிம்மதியுடன் தன் பசங்களுக்காக வாழ்கிற பான்மையைப் பெறப் பஞ்ச தபம் உதவும் என்று எண்ணினாள். கங்கையை வருவிக்க பகீரதன் பஞ்ச தபம் செய்தான். அம்மா தன் வைராக்கியம் தீய்ந்து அன்பு கங்கை ஊற்றெடுப்பதற்காகப் பஞ்ச தபம் செய்யத் தீர்மானித்தாள்.

யோகின் மாவும் அம்மாவோடு சேர்ந்து பஞ்ச தபம் புரிந்தாள்.

பேலூர் தோட்ட வீட்டின் திறந்த மாடியில் மண்ணைப் பரப்பினர்கள். ஒன்றுக்கொன்று ஐந்து முழ இடைவெளியில் நாலு பெரிய அக்னி குண்டங்கள் மூட்டப்பட்டன. கோடைக்காலக் கதிர

இவரல்லவோ

திப்பிராஜபுரம்
8—1—72

மாண்புமிகு அமைச்சர் பெருமான் உயர்திரு மக்களன்பன் அவர்களுக்கு,

வணக்கம். நலம். நலமறிய அவா.

இப்பவும் இந்த ஊரில் நிலச்சுவான் தாரர்கள் தரும் தொல்லை தாங்க முடியாத தாக இருக்கிறது. ஏழை விவசாயிகள், பாவம் நிலச்சுவான்தாரர்கள் கையில் சிக்கித் தவிக்கிறார்கள். மகசூலில் நியாயப்படி தங்களுக்குச் சேர வேண்டியதைக் கொடுத்தே ஆக வேண்டும் என்று நிலச்சுவான்தாரர்கள் கோரி வருகிறார்கள். சென்ற மூன்று வருட காலமாக, மகசூல் மொத்தத்தையும் இவ்வூர் விவசாயிகள் அத்தனை பேரும் நிலச்சுவான் தாரர்களுக்குக் கொடுக்காமலே சால்ஜாப்பு சொல்லி வந்திருக்கிறார்கள். இப்போது பழைய பாக்கியையும் சேர்த்துக் கொடுக்கும்படி நிலச்சுவான்தாரர்கள் விவசாயிகளிடம் கோருகிறார்கள். இதனால் பாதிக்கப் படுபவர்களில் நானும் ஒருவன்.

எனவே, தாங்கள் இவ்விஷயத்தில் தயவு செய்து தலையிட்டு, எங்களது பழைய பாக்கிகளையும், இந்த வருட மகசூலில் உரிய பங்கையும் நிலச்சுவான்தாரர்கள் கேட்டுப் பெற முடியாதபடிக்குச் **சட்டபூர்வமாக** ஏதாவது ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தாங்கள் செய்யும் உதவியை விவசாயப் பெருங்குடி மக்கள் என்றும் மறக்க மாட்டார்கள். இது உறுதி. நன்றி.

இப்படிக்கு,
காத்தமுத்து

அமைச்சர் மக்களன்பன் சட்ட மன்றத்தில் இந்தப் பிரச்னை பற்றிக் குறிப்பிடுவது ன், விவசாயிகள் குத்தகை பாக்கியை நிலச்சுவான்தாரர்களுக்குத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டியதில்லை என்று கூறும் மசோதா ஒன்றையும் கொண்டு வருகிறார். அந்த மசோதா சட்டமாகிறது.

***

கன்னரக்குடி
16—2—72

மதிப்புக்குரிய மக்களன்பன் அவர்களே,

முதற்கண் தங்களுக்கு எனது நன்றி கலந்த வணக்கங்கள்.

நான் இந்த ஊர் கூட்டுறவு பாங்கில் ஐந்தாண்டுகளுக்குமுன்பு மூவாயிரம் ரூபாய் கடன் வாங்கினேன். அதற்கான வட்டியை என்னால் ஒழுங்காகச் செலுத்த இயலவில்லை (முதல் தவணையிலிருந்தே!). பாங்க் அதிகாரிகள் கடிதத்துக்கு மேல் கடிதமாக எழுதினார்கள், வட்டி கேட்டு. நான் கொடுக்கவில்லை. இத்தனை காலம் பொறுத்துப் பார்த்து விட்டு, இப்போது உடனடியாக அசல் தொகையையும் வட்டியையும் பதினைந்து தினங்களுக்குள் நான் கட்டியாக வேண்டும் என்று தாக்கீது பிறப்பித்திருக்கிறார்கள். வட்டியே கட்ட இயலாத நான், அசலையும் திருப்பிக் கொடுப்பது என்பது எப்படிச் சாத்தியமாகும்?

பாங்க் அதிகாரிகள் எனக்குச் சொந்தமான வீட்டை ஏலத்துக்குக் கொண்டு வந்துவிடுவார்கள் போலிருக்கிறது. வீட்டையும் இழந்து, கையில் பைசாக்கூட இன்றி, குழந்தை குட்டிகளுடன் நான் நடுத் தெருவில் நிற்பதா? அதுவும் தங்கள் ஆட்சியில்?

தாங்கள் கருணைகூர்ந்து இவ்விஷயத்தைக் கவனித்து, என் போன்ற ஏழைக் கடனாளிகளின் துயர் துடைக்க ஏதாவது வழி வகைகள் செய்ய வேண்டும் என்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அன்புடன்,
குப்புமுத்து

ஏழை மக்களின் கடன் பிரச்னை குறித்து அமைச்சர் மக்களன்பன் சட்டமன்றத்தில் உருக்கமாக உரையாற்றுகிறார். அத்துடன், "ஐந்து வருடங்களும் அதற்கு முன்பும் இம் மாநிலத்தில் எந்தப் பாங்கும் யாருக்காவது ஆயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் கடன் கொடுத்திருந்தால், அந்தக் கடனையோ அதற்கான வட்டியையோ திருப்பிக் கேட்கும் உரிமை பாங்குக்குக் கிடையாது.

கடன் வாங்கியவர் இஷ்டப்பட்டுத் திருப்பிக் கொடுத்தால் மட்டுமே பாங்க் அந்தக் கடனைத் திருப்பிப் பெற முடியும்'' என்று கூறும் சட்டம் ஒன்றையும் நிறைவேற்றி வைக்கிறார்.

***

சோழசலம்பேட்டை.
25-3-72

அமைச்சர்குல திலகமே, அறிவுச் சுடரே, ஏழை துயர் துடைக்கும் எட்டாவது வள்ளலே, மக்களன்பரே !

வணக்கம் பலப்பல..

நெடுங்காலமாக நான் இவ்வூர்வாசியாக இருந்து வருவது தங்களுக்குத் தெரிந்ததே.

இப்பவும் நான் வடக்கு வீதி 18-ம் எண்ணுள்ள வீட்டில் வசித்து வருகிறேன். இவ்

வீட்டின் சொந்தக்காரரின் பெயர் பலராமன் என்பதாகும். அன்னாருக்கு நிறையச் செல்வம் இருந்தும் பணத்தாசை பிடித்தலைகிறார் என்பதை இங்கே குறிப்பிட வேண்டியிருக்கிறது. எடுத்துக்காட்டாக, மாதா மாதம் என்னிடம் வாடகை கேட்டுக் கொண்டு அவர் வந்து நிற்பதைக் குறிப்பிடலாம்.

நான் கடந்த நான்காண்டு காலமாக வாடகை கொடுக்காமலே இருந்து வருகிறேன். நான் இப்படிக் கொடாக்கண்டனாக இருப்பது வீட்டுச் சொந்தக்காரர் கண்களை உறுத்துகிறது போலும். அவர் விடாக்கண்டனாக மாதா மாதம் என்னிடம் வாடகை கேட்டு வருகிறார். அதுவும் எப்படி ? பழைய பாக்கியையும் சேர்த்துச் சேர்த்துக் கேட்கிறார் : ''நீங்கள் முப்பத்தாறு மாதங்களாக வாடகை பாக்கி. இது முப்பத்தேழாவது மாதம்!'' என்பது போல அவர் நினைவுபடுத்தும் போதெல்லாம் நான் துயர் கொள்கிறேன். துயரமானது என் உடல்நிலையை மட்டுமின்றி, என் செயல்திறனையும் பாதிக்கிறது. அலுவலகத்தில் வேலையே ஓடுவதில்லை எனக்கு. அது தான் போகட்டும் என்றால் மாலை நேரத்தில் கிளப்பில்கூட முன்னைப்போல் முனைப்புடன் சீட்டாட முடிவதில்லை. தினமும் பத்து ரூபாய்க்குக் குறையாமல் தோற்கிறேன். சீட்டில் தோற்கிறோமே என்ற மனச் சோர்வு காரணமாகச் சாப்பாடுகூடச் சரியாக இறங்குவதில்லை.

எனவே, தாங்கள் இவ்விஷயத்தில் தலையிட்டு, வீட்டுச் சொந்தக்காரர்கள் குடியிருப்பவர்களுக்குத் தொல்லை கொடுக்காதவண்ணம் நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டுமெனப் பணிவன்புடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நன்றி கலந்த வணக்கங்கள்.

என்றும் தங்கள் அன்பு மறவா,
தியாகராசு

சட்டமன்றத்தில் அமைச்சர் மக்களன்பன் முழங்குகிறார் :

''இது ஏழைகளது அரசு. எளியவர்களது நலம் விழையும் அரசு. அவர்களது கடன்களைப் பேணிப் பாதுகாக்க இந்த அரசு எதுவும் செய்யும். இந்த அரசின் நல்லெண்ணத்தை எடுத்துக்காட்டும் வகையில், 'வாடகை வீடுகளில் குடியிருப்பவர்கள் மூன்று வருடங்களுக்கு மேல் வாடகை கொடுக்காமல் இருந்திருப்பார்களேயானால், அந்தப் பழைய பாக்கியை இப்போது வீட்டுச் சொந்தக்காரர் கேட்பதற்கு உரிமையில்லை' என்று தெளிவாக்கும் சட்டம் ஒன்றையும் இங்கே உங்கள்முன் சமர்ப்பிக்கிறேன். ஏழை எளியவர்களின் நல்வாழ்வினைக் கருதி, இந்தச் சட்டத்துக்கு உறுப்பினர்கள் பெருமளவில் ஆதரவு தருவார்கள் என்று நம்புகிறேன்!''

அமைச்சர்!

முகுந்தன்

அவரது நம்பிக்கைப்படியே அப்படியொரு சட்டம் நிறைவேற்றப்படுகிறது.

***

கிழட்டுப்புலிப்பட்டி
14-4-72

அன்புக்குரிய பண்பாளர் அமைச்சர் மக்களன்பன் அவர்களுக்கு,

தோற்றவர்களின் வெற்றி !

தேர்தலில் தோற்றுப்போன 20 எம். பி.க்கள் இன்னமும் டெல்லியில் அரசாங்கத்தில் கொடுக்கப்பட்ட வீடுகளைக் காலி செய்யாமல் காலம் கடத்துவதில் வெற்றி பெற்றுள்ளார்கள். அவர்களில் இருவர் முன்னாள் அமைச்சர்கள்! அதுமட்டுமல்ல; அவர்கள் இன்னும் நிறைய வாடகை பாக்கி (ஒன்றரை லட்ச ரூபாய்) தரவேண்டியிருக்கிறது!

- ஹிந்துஸ்தான் டைம்ஸ்

★

வெளியே வராமலேயே பழைய மாடலாக ஆகிவிட்ட ஒரே கார் நமது அரசு தயாரிக்கும் ஒரே கார்.

ஆதாரம்: ஜே.எஸ். தகவல்: 'பாலி'

வணக்கமும், வாழ்த்துக்களும்.

இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு தாங்கள் இவ்வூருக்கு வருகை தந்து எங்களையெல்லாம் கௌரவித்தது தங்களுக்கு நினைவிருக்கும் என்று நம்புகிறேன். ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைத் தங்கள் கவனத்துக்குக் கொண்டு வரவே இந்தக் கடிதம்.

இவ்வூரில் பெரிய கடைத் தெருவில் இரண்டு மளிகைக் கடைகள் உள்ளன. ஊர் மக்களில் பெரும்பாலானவர்களுக்கு அவற்றில் பற்று வரவு உண்டு. நான் இரண்டு கடைகளிலுமே பற்று வரவு வைத்துள்ளேன்.

கடந்த ஒன்றரை வருட காலமாக உப்பென்றும் சீனியென்றும், பருப்பென்றும் — நெய்யென்றும் மேற்படி கடைகளிலிருந்து நான் தருவித்ததில் இரண்டு கடைகளுக்குமே ஏகப்பட்ட பணம் பாக்கி நின்று விட்டது. ஒவ்வொரு மாதமும் ஏதேதோ சாக்குப் போக்குகள் சொல்லியே சாமான்கள் வாங்கிச் சாப்பிட்டு, கடைக்காரர்களை இதுவரை சமாளித்து வந்திருக்கிறேன். நிற்க.

மேற்படி கடைகளின் உரிமையாளர்களான குருமூர்த்தி என்பவரும் ரவை மாணிக்கம் என்பவரும் எனக்குக் கடந்த சில மாதங்களாக ஓயாத தொல்லை கொடுத்து வருகிறார்கள். அவர்களுடைய ஒன்றரை வருடப் பாக்கியை நான் உடனே கீழே வைத்தாக வேண்டுமாம்: ''இல்லாவிடில் நீதிமன்றத்துக்குப் போவேன் !'' என்று அச்சுறுத்துகிறார்கள்.

இவர்கள் இருவரும் செய்யும் காரியம் எனக்கு நியாயமாகப் படவில்லை. ''ஐயா! மாதம் தவறாமல் நான் லாட்டரிச் சீட்டு வாங்கி வருகிறேன். என்றாவது ஒரு நாள் எனக்கு லட்ச ரூபாய் விழாமல் போகாது. விழுந்தவுடன் உங்கள் பாக்கியைப் பைசா உள்படப் பைசல் செய்து விடுகிறேன்!'' என்று நான் நியாயமாகச் சொன்னால் அவர்கள் கேட்க மறுக்கிறார்கள். இது போன்ற அக்கிரமம் வேறு எங்காவது நடக்குமா ?

தங்களால் இவ்விஷயத்தில் எனக்கு ஏதாவது உதவி கிட்டுமானால் அதை என் பெரும் பேறாகக் கருதுவேன்.

நன்றி.

தங்கள்
கன்னியப்பன்

'' எந்தக் கடைக்காரரும் கடனுக்குச் சாமான் கொடுத்திருந்தால், அந்தப் பணத்தைத் திருப்பிக் கேட்க முடியாது !'' என்று கூறும் சட்டம் ஒன்றைச் சட்டமன்றத்தில் நிறைவேற்றி அப்ளாஸ் வாங்குகிறார் அமைச்சர் மக்களன்பன்.

*　　*　　*

சிம்மபுரம்
21—5—72

மாமேதை மக்களன்பன் அவர்களுக்கு,

அடியேன் சுடலைமுத்து வணக்கம்.

தங்களிடம் ஒரு மாபெரும் அநீதியை எடுத்துக் காட்டவே இந்தக் கடிதம்.

இந்த ஊர் தாசில்தார் நான் வரி கட்ட வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறார். ஐந்து ஆண்டுகளாக நிலத் தீர்வை கட்டாததற்குச் சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுப்பேன் என்கிறார். இது என்ன அக்கிரமம்? என் போன்ற ஏழைகளை வரி கட்டச் சொல்லும் சட்டத்தைச் சுட்டுப் பொசுக்குங்கள் என்று கோரத்தான் இதை எழுதுகிறேன்.

இன்னொன்று. இந்த ஊர் தொகுதி எம். எல். ஏ. உங்கள் கட்சியாம். என்னிடம் வந்து,'பாதுகாப்பு நிதிக்குப் பணம் தந்தாயா? என் கார் நிதிக்குப் பொருள் தந்தாயா? பிச்சைக்காரர் மறுவாழ்வுக்குக் காணிக்கை சமர்ப்பித்தாயா' என்றெல்லாம் கேட்கிறார். உங்கள் மனுநீதி ஆட்சியில் இப்படியெல்லாம் நடக்கலாமா ? உடனே யாருமே நன்கொடைகள் தர வேண்டாம், வரிகள் கொடுக்க வேண்டாம் என்று மசோதா கொண்டு வந்து நிறைவேற்றுங்கள்.

தங்கள் பக்தன்
சுடலைமுத்து

அமைச்சர் மக்களன்பன், 'என் பக்தனைக் கைவிடுவேனா?' என்று திரத்துடன் கிளம்பிக் கோட்டையில் தமிழக அரசு அலுவலகத்தில் தம் அறைக்குள் நுழைகிறார். எந்தவித வரிகளையும் இனி மக்கள் செலுத்த வேண்டாம், வரி செலுத்தும்படி யாரும் கேட்கக் கூடாது; எந்த நன்கொடையும் வசூலிக்கக் கூடாது என்று மளமளவென்று சட்டமொன்றை எழுதுகிறார்.

'இதை நாளையே சட்டசபையில் கொணர்ந்து நிறைவேற்றி என் பக்தன் சுடலைமுத்துவைக் காப்பேன்' என்று அவர் தீர்மானித்த சமயம், கட்சித் தண்டல்காரர் ஒருவர் எட்டிப் பார்க்கிறார்.

''நீங்க எழுதினதைத் தோளுக்கு மேலாகப் படித்துப் பார்த்தேன். நன்கொடைகள் இல்லேன்னா கட்சி எப்படி நடக்கும்? யாரும் வரி தரலேன்னா மந்திரிக்குச் சம்பளம், கார் அலவன்சு முதலியன எப்படி கிடைக்கும் ?'' என்று கேட்கிறார்.

''ஆகா! பழக்கம் காரணமாக இதற்கும் சட்டம் இயற்ற முன்வந்தேன் ! தக்க சமயத்தில் ஞாபகப்படுத்தினாய். நீட்டிய மரத்திலேயே கூர் பார்க்கிறான் சுடலைமுத்து. நல்ல வேளை பிழைத்தேன்!'' என்று சொல்லித் தாம் நிறைவேற்றுவதற்கென எழுதி வைத்த மசோதாவைச் சுக்குநூறாகக் கிழித்துப் போடுகிறார் அமைச்சர் மக்களன்பன்.

நகைச் சுவைக் கதை 8

மார்க்கின் மாப்பிள்ளை!

வாதூலன்

"கோலிரிட்ஜ் என்ன சொல்லி யிருக்கிறுன் தெரியுமா?" என்று ஆரம்பித்தார் மார்க்கபந்து – 'மார்க்' டியூட்டோரியல் காலேஜ் பிரின்ஸ்பால் அவர். "வில்ஃபுல் சஸ்பென்ஷன் ஆஃ டிஸ்பிலிஃப்" அதாவது ஒரு நாடகத்தைப் பார்க்கும்போது, இதெல்லாம் கற்பனை என்று நமக்குத் தெரியத்தான் செய்கிறது. அவநம்பிக்கையை ஒதுக்கி விட்டுத்தான் பார்க்கிறோம். இருந்தாலும் கொஞ்சமாவது ரீஸனிங் வேண்டாமோ?"

நீலகண்டனுக்குச் சுகமாகத் தூக்கம் வந்தது. 'ஹா' வென்று கொட்டாவி விட்டான். மாமனருக்குத் தெரியாமல் ஒளித்து வைத்திருந்த வேர்க்கடலையிலிருந்து ஒன்றை எடுத்து வாயில் போட்டுக் கொண்டான். 'இவரை யார் நாடகம் போய்ப் பார்க்கச் சொன்னது? இப்படி ஓயாது விமரிசனம் செய்யச் சொன்னது....?'

அவன் நினைத்த கேள்விக்குப் பதில் சொல்கிற மாதிரி மஞ்சுளாவே அங்கு அப்போது வந்தாள். "அப்பா என்ன சொல்கிறார்? நாடகம் நன்றா யிருந்ததாமா? நான்தான் வீணுகப் போகிறதென்று அவருக்கு டிக்கெட் கொடுத்தேன்."

"அதைத்தான் நீலத்திடம் டிஸ்கஸ் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். மாணவர்களுக்குப் பிடிக்கும். டைட் பாண்ட்ஸூம் கிருதாவுமாக அவர்கள்தானே பாதிக்கு மேல்–"

"அதுபோல அவர்கள் நாடகம் அது இது என்று திரிந்தால்தானே பெயிலாவார்கள்.

உங்கள் டியூடோரியல் காலேஜில் கூட்டமும் சேரும்?" என்று தைரியமாகச் சொன்னுன் நீலகண்டன்.

மார்க்கபந்து தமது மாப்பிள்ளையையே சிலவினுடிகள் கண் கொட்டாது நோக்கினுர். அவரது தீர்க்கமான கண்கள் நீலகண்டன் மீது பதிந்தன.

"எனக்கு உள்ளே வேலே இருக்கிறது" என்று சொல்லி நழுவப் பார்த்தான் நீலகண்டன். அதற்குள் மார்க்கபந்து, "பிரப்பரேஷன் எல்லாம் எப்படி இருக்கு?" என்று கேட்டார்.

"எதற்கு?" நீலகண்டன் திகைத்தான்.

"அடுத்த மாசம் ரிசல்ட் வருகிறதே? எல்லாக் காலேஜின் தரத்தைப் பற்றி, முந்தின வருஷ ரிசல்ட்ஸைப் பற்றி – ஒரு ஸ்டாடிஸ்டிக்ஸ் தயாரிக்கச் சொன்னேனே?"

"நாளேக்குச் செய்கிறேனே?"

"வாட் ஈஸ் திஸ் நீலம்!" என்று கடிந்து கொண்டார் மார்க்கபந்து.

"சரி சரி!" என்று சொல்லிவிட்டு அவசரம் அவசரமாகக் கிளம்பினுன் நீலகண்டன்.

மார்க்கபந்து ஓய்வு பெற்ற ஆங்கிலப் பேராசிரியர். ஓய்வு பெற்றவுடன் பொழுது போக்குக்காகவும் ஓரளவு சௌகரியமான வாழ்க்கைக்காகவும் சில மாணவர்களுக்கு டியூஷன் சொல்லிக் கொடுக்க ஆரம்பித்தார். அதிர்ஷ்டமோ, இல்லை உண்மையிலேயே திறமையோ, வருடா வருடம் நிறையப் பையன்கள் டியூஷனுக்கு வரலாயினர். பார்த்தார் மார்க்கபந்து. வீடோ பெரியது; இருப்பது ஒரே பெண். ட்யூட்டோரியல் காலேஜ் ஆரம்பித்தால் என்ன என்று நினைத்து நினைப்பைச் செயலாக்கியும் விட்டார். அவ்விதம் ஆரம்பித்ததுதான் 'மார்க் ட்யூட்டோரியல் காலேஜ்'.

மஞ்சுளாவுக்கு இந்தப் பெயர் சிறிதுகூடப் பிடிக்கவில்லை. ''என்னப்பா இது? நன்றாகவே இல்லையே பெயர்!'' என்று மறுத்துப் பார்த்தாள்.

''நோ நோ! நீயே யோசித்துப் பார். பெயிலானவுடன் என்ன தோன்றும், மாணவர்களுக்கு? 'இன்னும் கொஞ்சம் கூடுதலாக மார்க் வாங்கினால் இதுபோல் ஆகியிருக்காதே!' என்றுதானே படும்? 'மார்க் மார்க்' என்ற எண்ணமே சிந்தையில் வியாபித்திருக்கும். பேப்பரைப் பார்த்தவுடன் 'மார்க் டியூட்டோரியல் காலேஜ்' விளம்பரம் கண்ணில் படும். உடனே ஓடி வந்து சேருவான். நான் முடிவு செய்தாகி விட்டது'' என்று சொல்லி மறுதினமே பெயர்ப் பலகையை மாட்டினார். விளம்பரமும் செய்தார். ஓரிரு வருடங்களிலேயே அந்தக் கல்லூரி பிரபலமடைந்தது. பலர் வந்து சேர்ந்தார்கள். அது போல் படிக்க வந்தவன்தான் நீலகண்டன்.

நீலகண்டன் ஆங்கிலத்தில் ரொம்ப 'வீக்'. அதுவும் ஆங்கில இலக்கணம் அவனை மிகவும் குழப்பும். அந்த சப்ஜெக்டினாலேயே அவன் இரண்டு தரம் தோற்றுவிட்டான். 'நாமோ சயன்ஸ் பட்டத்துக்குப் படிக்கிறோம். எதற்கு இந்த மொழிப் பரீட்சையையும் கூட வைத்திருக்கிறார்கள்?' என்று சர்வகலாசாலையைத் திட்டுவான். பிசிக்ஸில் — குறிப்பாக ரேடியோ இன்ஜினீரிங் சம்பந்தமான படிப்பில் — அவனுக்கு நல்ல தேர்ச்சி உண்டு. ஆனால் ஆங்கிலமும் தேறினால்தானே பட்டம் தருவார்கள்?

வேறு வழி தோன்றாமல் மார்க் டியூட்டோரியல் காலேஜில் சேர்ந்தான் நீலகண்டன். சேர்ந்த பின் ஒரு தரம் முயற்சி செய்தான். போன தடவையை விட இன்னும் மோசம். இரண்டாவது, மூன்றாவது... மார்ச், செப்

டம்பர் என்று மாதங்கள்தான் மாறி மாறி வந்தனவே தவிர, நீலகண்டன் தேறவில்லை. இனி இந்தப் படிப்புக்கும் இந்தக் கல்லூரிக்கும் முழுக்குப் போட வேண்டியதுதான் என்று தீர்மானித்தான். தீர்மானத்தைச் செயலாக்க மார்க்கபந்துவிடம் சென்றான்.

''இந்தத் தடவையும் பெயில், சார்!'' என்றான்.

மார்க்கபந்து இதை எதிர்பார்க்கவில்லையாதலால் கண நேரத்துக்குத் திகைத்துப் போனார். பிறகு சமாளித்து, ''அதனாலென்ன? விடாதே படிப்பை. இந்தக் காலேஜில் சேர்ந்து பாஸாகாமல் வெளியேறுவதா? நோ, நோ!'' என்றார்.

''இல்லே சார். எனக்கு அதிர்ஷ்டமில்லே.''

''அதிர்ஷ்டமில்லேயா? நீ படிக்கா விட்டால் பரவாயில்லே. இங்கேயே இரு'' என்று வற்புறுத்திச் சொல்லி நீலகண்டனை வீட்டோடு வைத்துக் கொண்டார். சில மாதங்களிலேயே அவனை மாப்பிள்ளையாகவும் ஆக்கிக் கொண்டார்.

பெரிய பங்களா, எடுபிடி ஆட்கள், அழகான மனைவி — இவையெல்லாம் நீலகண்டனுக்குக் கசக்குமா, என்ன? போதாக் குறைக்குத் தன் இனிய பொழுதுபோக்கான ரேடியோ ரிப்பேரிலும் ஈடுபட வாய்ப்பிருந்ததால், பொழுது சுகமாகக் கழிந்தது.

ஆனால் அண்மைக் காலமாக மார்க்கபந்து நீலகண்டனைத் தொந்தரவு செய்ய ஆரம்பித்தார். காலேஜ் நிருவாகத்தில் தம் கூடவே அவனையும் தீவிரமாக ஈடுபடுத்த முயற்சி செய்தார். இரண்டு தெருக்கள் தள்ளி வேறொரு ட்யூட்டோரியல் காலேஜ் தொடங்கியதால், அங்குதான் பலர் சேருகிறார்கள் என்ற அபிப்பிராயம் மார்க்கபந்துவுக்கு ஏற்பட்டது. அதனால் தம் கல்லூரியில் அதிக மாணவர்கள் சேருவதற்கான வழி என்ன என்று யோசித்தார். கம்பெனியொன்று தம் புதிய தயாரிப்பை விற்பனை செய்ய கான்வஸிங் ஏஜண்ட் நியமிப்பது போல், நீலகண்டனுக்குப் புதுப் புது யோசனைகளைச் சொல்லலானார்.

நீலகண்டனுக்கு இது துளிக்கூடப் பிடிக்கவில்லை. தான் உண்டு, தன் மஞ்சு உண்டு, தன் பொழுது போக்குண்டு என்று இருந்தவனுக்கு இப்படி ஒரு தொந்தரவு எதற்கு?

ரிசல்ட் வந்த அன்று மாணவர்கள் எப்படி இருந்தார்களோ தெரியாது; உள்ளே தன் அறையில் 'டிரான்சிஸ்டர் — கம் — டேப் ரிகார்டரை' வைத்து ஆராய்ந்து கொண்டிருந்த நீலகண்டன் பயந்த வண்ணமிருந்தான். அந்த 'டேப் ரிகார்டர்' மார்க்கபந்துவுக்குத் தெரியாமல் வாங்கிய ஒன்று!

மஞ்சுளா பின்னால் பூனை போல் மெல்ல வந்து நின்றாள். ''ரிசல்ட் வந்திருக்கிறது. அப்பா ஊரிலிருக்கிற அத்தனை நியூஸ் பேப்பரையும் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்!''

''ம்'' என்றான் நீலகண்டன் அசுவாரசியமாக. அவன் தலையில் என்ன வேலை சுமத்தப் போகிறாரோ?

''நீலம்! நீலம்!'' என்று கூடத்திலிருந்து மார்க்கபந்துவின் குரல் வந்தது.

''சீக்கிரம் போங்கள். இல்லாவிட்டால் அப்பா இங்கேயே வந்து இதைப் பார்த்து விடுவார்!''

''ஹூம்!'' என்று மனத்துள் உறுமிவிட்டுக் கூடத்துக்குச் சென்றான்.

''பார்த்தாயா இதை?'' என்று எடுத்த எடுப்பிலேயே பேப்பரில் காணப்பட்ட ஒரு விளம்பரத்தைச் சுட்டிக் காட்டினார். ''இந்தச் சுற்றுவட்டாரத்தில் இன்னொரு டியூட்டோரியல் காலேஜ் வரப் போகிறதாம்!''

''வரட்டுமே! அதனாலென்ன?''

எரித்து விடுபவர் போல் அவனை ஒரு முறைப்பு முறைத்தார் மார்க்கபந்து.

''ஏற்கெனவே இங்கே முன்போல் மாணவர்கள் வருவதில்லை. புது மோகத்தில் எல்லாப் பசங்களும் அங்கே போய் விழுவார்கள்! நீ ஒன்று செய். 'பெயில்' ஆனவர்கள் லிஸ்ட் என்னிடம் இருக்கிறது. அதுவும் இந்த 'செயின்ட் விமலா' காலேஜில் இந்தத்தடவை ஏகப்பட்ட ஃபெயில்யர்ஸாம்! அந்தந்தக் காலேஜில் போய் விசாரித்து, பெயிலானவர்கள் வீட்டு விலாசத்தில் நம்ம விளம்பரத்தைக் கொடு!''

''இது நடக்கிற காரியமா?''

''நடக்கிற காரியமில்லே; டாக்ஸியில் போகிற காரியம். நாளைக்கே கிளம்பி முடித்து விடு. ஆமாம் — நீ பி. ஏ.யில் என்ன கிளாஸ்? ஓ! ஐ ஆம் ஸாரி. மறந்து விட்டேன். இருந்தாலும் உனக்கு அனுபவம் இருக்கிறதே? அனுபவத்தைப் பற்றி லாங்ஃபெல்லோ ஓரிடத்தில் என்ன சொல்லி யிருக்கிறான் தெரியுமா?'' என்று ஆரம்பித்தார்.

''எதற்கு இந்த காலேஜ் அது இது எல்லாம் உங்களுக்கு? இந்த வயதில் நிம்மதியாக இருக்கக் கூடாதோ?'' என்று பட்டென்று கேட்டு விட நினைத்த நீலகண்டன் அவரை விரோதிக்க மனமில்லாமல், ''நாளைக்கே ஆரம்பித்து விடுகிறேன்!'' என்று கூறி நகர்ந்தான்.

அடுத்த சில தினங்களுக்கு நீலகண்டன் ரொம்ப 'பிசி'யாக இருந்தான். மாணவர்களைத் தேடித் தேடித் தங்கள் கல்லூரியைப் பற்றிப் பிரசாரம் செய்வதும், சேரத் தயங்கும் மாணவர்களை உற்சாகப்படுத்துவதும், சேர்ந்தவர்களைத் தட்டிக் கொடுப்பதும்—இப்படியே பொழுது கழிந்தது. இடையிடையே கணக்கு வழக்குகளைப் பார்க்கும் வேலையும் அவன் மீது விழுந்தது. 'சேச்சே! மஞ்சுளாவுக்கு ஆசைப்பட்டு மார்க்கபந்துவின் மாப்பிள்ளையாக வந்தது ரொம்பத் தப்பு!' என் முணுமுணுத்தான் நீலகண்டன்.

ஞாயிற்றுக் கிழமை அன்று கொஞ்சம் ஓய்வாக இருந்தது. முந்தின தினம் 'டேப்'பில் ரிகார்ட் பண்ணி வைத்திருந்த 'மன் சாஹே கீத்'தை ரசித்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். மார்க்கபந்து பின்னால் வந்து நின்று ஐந்து நிமிஷங்களுக்கு மேல் ஆகியும் நீலகண்டன் கவனிக்கவில்லை.

''ஹூம்! என்ன காச்சு மூச்சுக் கத்தல் இதெல்லாம்?''

''இசையைப் பற்றி உங்கள் ஷேக்ஸ்பியர் என்ன சொல்லி யிருக்கிறார் தெரியுமா? மியூசிக்கை ரசிக்கத் தெரியாதவன் கொலைகூடச் செய்யத் தயங்க மாட்டானும்!'' என்றான்

நீலகண்டன். அவனுக்குத் தெரிந்த ஒரே மேற்கோள் இதுதான்!

''எனக்குச் சொல்லித் தருகிறுயா?'' என்ருர் மார்க்கபந்து. ''எதில்தான் இசை இல்லை? நாணல் அசைவதிலும், நதி வேகமாகப் பாய்வதிலும் கூட இசை இருக்கிறது. கேட்கக் காதுகள்தான் வேண்டும்' என்று பைரன் சொல்லி யிருக்கிருனே உனக்குத் தெரியுமா? சரி, விடு அதை! நான் இப்போது ஒரு முக்கிய மான விஷயத்தைப் பற்றிப் பேச வந்தேன்.''

''என்னது?'' நீலகண்டன் உஷாரானுன்.

''அடுத்த வாரம் நான் கோயமுத்தூருக்குப் போகிறேன். ட்யூட்டோரியல் காலேஜ் பிரின்ஸ்பால் அசோஸியேஷன் ஆரம்பிக்கப் போகிருர்கள். நான் தலைமை வகிக்கிறேன்!''

''அட்! கங்கிராஜுலேஷன்ஸ்!''

பெருமையுடன் புன்னகை செய்தார் மார்க்கபந்து. ''என்ன செய்வது? இதை விட்டு ஒருநாள்கூடப் பிரிய எனக்கு மனமில்லை. ஆனுல் புகழுக்கு அடிமையாகாதவன் யார்? புகழைப் பற்றி டென்னிசன் ஓரிடத்தில்....''

''முக்கியமான விஷயம் என்று ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தீர்களே?''

''ஆ... வந்து நான் போகிறேன் இல்லையா? நீ புதன்கிழமை மட்டும் பி. ஏ. இங்கிலீஷ் கிளாஸ் எடுக்கணும். பயப்படாதே, உனக்குத் தான் அநுபவம் இருக்கிறதே? சமாளி!''

நீலகண்டன் அயர்ந்து போனுன். ''எனக் குத்தான் இங்கிலீஷ் ரொம்ப 'வீக்' என்று உங்களுக்குத் தெரியுமே!'' என்று அலறி னுன் நீலகண்டன். ''மூன்று தரம் பெயி லாகியிருக்கிறேனே!''

''அதனுல்தான் ஒருதரம் பெயிலான மாண வர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கச் சொல்ல றேன்!'' என்று ஒரு போடு போட்டுவிட்டு, பதிலை எதிர்பார்க்காமலே மார்க்கபந்து வெளியேறினுர். நீலகண்டன் தலையில் கை வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து விட்டான்.

புதன்கிழமையும் வந்தது. பி. ஏ. கிளா ஸில் கசமுசவென்ற சத்தம். வழக்கமாகப் பத்து நிமிடங்கள் முன்னதாகவே நுழைந்து விடும் மார்க்கபந்துவை இன்னமும்காணுேமே? கசமுச அதிகரித்து, கலாட்டாவாகமாறுமுன்—

நீலகண்டன் உள்ளே நுழைந்தான்—''குட் மார்னிங் பிரெண்ட்ஸ்!'' என்றபடி.

''ஏன் ஸார் மார்க்கபந்து வரலை?'', ''அவ ருக்கு உடம்பு சரியில்லையா?'' போன்ற பல குரல்கள் கிசுகிசுவென்று எழுந்தன.

அதைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளாமலே ''இன்றைக்கு ஷேக்ஸ்பியர் எடுக்கிறேன். டெம்பஸ்ட்தானே உங்களுக்கு? அதில் வரும் 'ஏரியல்' காரெக்டரைப் பற்றி ஒரு லெக்சர்!'' என்று சொல்லிவிட்டுப் பின்பக்கம் சென் ருன். மறைவாக வைத்திருந்த டேப் ரிகார் டரைச் சரிப் படுத்தினுன். உற்றுக் கேட்டுப் பார்த்தான். ஓகே!

அறைக்குள் மீண்டும் பிரவேசித்தான். ''மார்க்கபந்து வரா விட்டால் என்ன? அவர் குரலை நீங்கள் கேட்கப் போகிறீர்கள்!''

முக்கால் மணி நேரத்துக்குமேல் நேரம் போனதே தெரியவில்லை. அற்புதமாகப் பொழிந்தது லெக்சர். மெய்ம்மறந்து மாண வர்கள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மிலான் நகரைச் சேர்ந்த பணக்காரரான ஜிஸெப்பி பிட்டி என்பவருக்குக் கார்கள் என்றுலே பிடிக்கவில்லை. எனவே அவர் தாம் சாவதற்குச் சிறிது காலத்துக்கு முன்பு தமது சொத்துக்கள் அனைத்தையும் மிலான் நகரிலுள்ள குதிரை வண்டிக் காரர்களுக்கு எழுதி வைத்துவிட்டார். ஆனுல் அந்த நகரில் மூன்றே மூன்று குதிரை வண்டிகள்தான் இருந்தன. அவர் இறந்த பின் பிட்டியின் பணம் முழுவதும் அந்தக் குதிரை வண்டிக்காரர்களின் கைக்கு வந்தது. வந்ததும் அவர்கள் செய்த முதல் காரியம் என்ன தெரியுமா? உடனே போய் ஒவ் வொருவரும் புதுப் புதுக் கார்களை வாங்கிக் கொண்டு வந்து விட்டனர். ஆதாரம்: நியூடைம்ஸ்

முடிந்தானவுடன் நேரே மஞ்சுளாவின் காதோடு சொன்னுன் நீலகண்டன்: ''ஆரம் பம் வெற்றி, முடிவும் வெற்றியடையும் என்று நம்புகிறேன்!''

அடுத்த திங்கட் கிழமை மார்க்கபந்து வந்தார். கிளாஸ் எல்லாம் முடித்துவிட்டு, நேரே நீலகண்டனைப் பார்க்கச் சென்ருர். ''வாட் ஈஸ் திஸ் நீலம்?'' என்ருர் கோபமாக.

''உன்னை நான் லெக்சர்தானே பண்ணச் சொன்னேன். நீ என்னமோ கூத்தடித்திருக் கிருயே! நான் இன்றைக்கு வகுப்பு எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன், பாதிக் கிளாஸில் 'போர் போர்' என்ற சப்தம். போன புதன் கிழமை மாதிரி இல்லையாம்.''

''ஓ...அதுவா; நீங்கள் மூணு வருஷங் களுக்கு முன்னுடி ஷேக்ஸ்பியரைப் பற்றி லெக் சர் கொடுத்தீர்களே, அதைத்தான் 'டேப்' பண்ணி வைத்தேன்! இதோ'' என்று சொல்லி அந்த டேப்பைப் போட்டுக் காட்டினுன்.

மார்க்கபந்து உற்றுக் கேட்டார். அச்சாக அவர் குரல்தான். சட்சட்டென்று வில்லியம் பிளேக்கிலிருந்தும், மில்டனிலிருந்தும் வேறு யாரால் மேற்கோள் காட்டிப் பேச முடியும்?

''ம்'' மார்க்கபந்து யோசித்தார். ''இதே மாதிரி இப்போதும் லெக்சர் கொடுக்க வேண்டும் என்கிருர்களே? வயசாகவில்லையா எனக்கு!''

நீலகண்டன் முகத்தை அமைதியாக வைத் துக்கொண்டு சொன்னுன்: ''நான் என்ன செய்வது? நீங்கள் என்னை ஒரு கிளாஸ் பார்க் கச் சொன்னீர்கள்; உங்களையே மாணவர்கள் கேட்கச் செய்துவிட்டேன்!''

''அதனுல்தான் வந்தது வினை!'' என்ருர் மார்க்கபந்து. சோக காவியமாகத் தொனித் தன அந்த வார்த்தைகள்.

இப்போதெல்லாம் நீலகண்டன் டியூட் டோரியல் காலேஜில் தலையிடுவதே இல்லை. அதே காம்பவுண்டில் 'நீலம் ரேடியோ இன்ஸ் டிடியூட்' நடத்தி வருகிருன். 'மார்க் ட்யூட் டோரியல் காலேஜி'ல் சேர்ந்து பெயிலான வர்களுக்கு மட்டும் அதில் முதல் இடமாம்!

காசில்லாதவர்கள் காதலிக்கலாமா?

ஜோதிர்லதா கிரிஜா

'கண்ணன் வரக் காணேனே' என்ற பாட்டு கணீரென்று வந்து அவன் செவிகளைத் தாக்கியது. அவன், பாதிக் கிணறு வரை வந்து விட்ட நீர் நிறைந்த வாளியை இழுக்கத் தோன்றாமல் அப்படியே மெய்ம்மறந்து நின்றான். பாட்டின் ஒலி மெல்ல மெல்ல வலுத்துக் கொண்டே வந்து அவனுக்குப் பின்னால் வெகு அருகில் பட்டென்று நின்றுவிட்டது. அவன் தன்னையும் அறியாமல் சட்டென்று திரும்பிப் பார்த்தான்.

அவனுக்குப் பின்புறம் சற்றுத் தொலைவில் நின்றிருந்த ஓர் இளம் பெண், அவன் பார்வையும் அவள் பார்வையும் ஒன்றோடொன்று வியப்புடன் கலந்ததும், ஏதோ தவறு செய்து விட்டு அதற்காக அஞ்சுவதைப் போன்ற உணர்ச்சி அலைகள் முகத்தில் எழுந்து வீழ, இடுப்பில் இருந்த குடத்தோடு சடக்கென்று மறைந்து விட்டாள்.

தனக்குத் தானே இலேசாகச் சிரித்துக் கொண்டவாறே அவன் வாளியை இழுக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டான். வாளியின் பளு மிகவும் குறைந்துவிட்டிருந்ததை உணர்ந்து அவன் கிணற்றினுள் எட்டிப் பார்த்த போது வாளியில் இருந்த சின்னஞ் சிறிய பொத்தலின் வழியே அவ்வளவு தண்ணீரும் ஒழுகிவிட்டிருந்தது.

''என்னடா காலையில் வாளித் தண்ணீரை ஒழுக விட்டாய்? இப்போது கையிலே இருக்கிற மோரை ஒழுக விடுகிறாய்? பாட்டென்றால் உனக்கென்ன அவ்வளவு....?'' மன்னி கண்ணனைக் கிண்டல் செய்தாள்.

''ஆமாம், மன்னி! பாட்டென்றால் எனக்கு உயிர்தான். சோறு வேண்டாம், தண்ணீர் வேண்டாம். இந்த மாதிரிப் பாடுவதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாலே, போதும்.''

மன்னி சிரித்தாள். ''பாட்டில் மட்டும் இல்லை. எல்லாவற்றிலுமே அவள் கெட்டிக்காரிதான். தற்காலப் பெண்களிடையே குறைந்து கொண்டு வரும் அடக்கம், நாணம் எல்லாம் அவளிடம் உண்டு. எவன் கொடுத்து வைத்திருக்கிறானோ ? அவளுக்கு அம்மா இல்லை. அப்பா மட்டும்தான் இருக்கிறார். தையல் வேலை தெரியும் அவளுக்கு. அதில் வருகிற வருமானத்தில்தான் அவளும் அவள் அப்பாவும் வயிற்றைக் கழுவிக் கொள்கிறார்கள்'' என்றாள்.

''கமலியின் கல்யாணத்தை நடத்திவிட வேண்டும் என்று அப்பாவும் அம்மாவும் துடியாக இருக்கிறார்கள். எப்படி நடக்கப் போகிறதோ தெரியவில்லை. எனக்கும் வேலை கிடைத்தபாடில்லை'' என்றான் கண்ணன்.

''என்னவோ போ'' என்று நெட்டுயிர்த்தாள் மன்னி.

அன்று மாலை மன்னி கண்ணனை வீட்டுக்குக் காவல் வைத்து விட்டுக் கோயிலுக்குள் சென்றாள். கண்ணன் கூடத்தில் ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்து வார ஏடு ஒன்றைப் படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

பக்கத்து வீட்டையும் அவர்கள் வீட்டையும் இணைத்துக் கொண்டிருந்த நடுக் சுவர் படபட வென்று இடிக்கும் ஓசை கேட்டது. கண்ணன் எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்தான். கதவுக்கு அப்பால் அந்தப் பெண் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

''மாமி இல்லை?'' என்று அவள் கேட்ட போது அவள் குரலில் புலப்பட்ட இலேசான நடுக்கமும், கைகளைப் பிசைந்தபடி அவள் நின்ற நிலையும், எல்லாவற்றுக்கும் அந்த ஒளி வீசும் கண்களில் தென்பட்ட கலங்கலும் அவன் கவனத்துக்குத் தப்பவில்லை.

''மன்னி கோயிலுக்குப் போயிருக்கிறாள். என்ன வேண்டும் ?''

''ஒன்றுமில்லை. அப்பாவுக்குத் திடீரென்று மயக்கம் போட்டுவிட்டது. கூப்பிடக் கூப்பிடப் பதிலே இல்லை.... எனக்கு ஒன்றுமே ஓடவில்லை. அதனால்.....''

கண்ணன் அடுத்த நிமிஷம் அண்டை வீட்டில் அவள் தந்தைக்கு முதலுதவி செய்து கொண்டிருந்தான்.

மறு நாள் மாலை. வெளியே உலாவப் போய்விட்டுத் திரும்பி வந்த கண்ணன் வழிபாட்டு அறையிலிருந்து கிளம்பி வந்த இன்னிசையைக் கேட்டதும் அப்படியே நின்று விட்டான்.

அட்டைப்படக் கதை

''எங்கள் கண்ணனுக்குப் பாட்டென்றால் உயிர்.......''

'' யாரைச் சொல்கிறீர்கள் ?''

''என் மைத்துனன்தான். ஊரிலிருந்து வந்திருக்கிறானே, அவன்.''

''ஓகோ. அவர் பெயர் அதுவா ?''

''ஆமாம். ஏன்?''

''ஒன்றுமில்லை. சும்மாத்தான் கேட்டேன்....''

கூடத்திலிருந்த கண்ணனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. தன் பேர் தெரியாமல் 'கண்ணன் வரக் காணேனே' என்று முந்திய நாள் தான் பாடியதை எண்ணித்தான் அவள் வியந்து கேட்டிருக்கிறாள் என்பது அவனுக்கு விளங்கிற்று.

''கண்ணன் மட்டும் என் வயிற்றுப் பிள்ளையாக இருந்தால், ஒரு சல்லிக் காசுகூடச் செலவில்லாமல் உன்னை நான் மருமகளாக்கிக் கொண்டுவிடுவேன். அவனுக்கு அப்பா, அம்மா இருக்கிறார்களே. அவனுக்கும் ஒரு தங்கை இருக்கிறாள் கல்யாணத்துக்கு.

போதிய பணம் இல்லாததால்தான் அந்தப் பெண்ணின் கல்யாணமும் தட்டிக்கொண்டே போகிறது.......''

''நான் கல்யாணமே பண்ணிக் கொள்ளப் போகிறதில்லை, மாமி!''

கண்ணனின் மனக் கதவு அகலத் திறந்து கொண்டது. அங்கே ருக்மிணி நுழைந்து கொண்டாள். கண்ணனின் காதுகளில், 'நான் கல்யாணமே செய்து கொள்ளப் போகிறதில்லை மாமி' என்ற சொற்கள் திரும்பத் திரும்ப ஒலித்தன. அவன் மனம் வேதனைப்பட்டது. நினைக்க நினைக்க அவனுக்கு விந்தையாகவும் இருந்தது. இந்த ருக்மிணி முற்றிலும் அறிமுகமாகாத ஒருத்தியாய் அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. ஒரு காலத்தில் தன் உள்ளத்தோடு இரண்டறக் கலந்து வாழ்ந்து இடையே பிரிந்து சென்ற ஒருத்தியை மறுபடியும் சந்திக்க நேரும்போது உண்மைக் காதலன் ஒருவனுக்கு ஏற்படும் மகிழ்ச்சிகலந்த ஏக்கத்துள் அவன் மூழ்கினான்.

பலன்........?

'அன்புள்ள ருக்மிணி'

எல்லாவற்றுக்கும் முன்னால் நான் இந்தக் கடிதம் எழுதுவது தவறு என்பது உங்கள் கருத்தானால் அதற்காக நான் உங்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு விடுகிறேன். எழுத உட்கார்ந்துவிட்டேனே தவிர, என்ன எழுதுவது, எப்படி எழுதுவது என்று ஒன்றும் புரியவில்லை. என் மனத்தில் உங்களிடம் ஏற்பட்டுள்ள அன்பை உள்ளபடி எடுத்துச் சொல்ல எனக்குத் திறமை இல்லை. சுற்றிவளைத்து மூக்கைத் தொடவும் நான் விரும்பவில்லை.

நான் உங்களை மணம் செய்து கொள்ள விரும்புகிறேன். உங்களைக் காணுந்தோறும், ஏன்? உங்களை நினைக்குந்தோறும் கூடத்தான் – நீண்ட நாட்கள் என்னுடன் இணைந்து வாழ்ந்து பிரிந்த ஒருத்தியை எதிர்பாராதபடி திரும்பவும் சந்திக்கும் போது ஒருவனுக்கு ஏற்படக் கூடிய மட்டிலா மகிழ்ச்சி எனக்கு ஏற்படுகிறது. என்ன சிந்தித்தும் காரணம் தெரியவில்லை. இதற்குப் பெயரோ காதலோ, கத்திரிக்காயோ, அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. உங்கள் கருத்துத் தெரிந்தபின் ஆவன செய்வேன். ஆனால் எனக்கு வேலை கிடைக்கும் வரையிலும், என் தங்கையின் திருமணம் முடியும் வரையிலும் நீங்கள் காத்திருக்க வேண்டியதிருக்கும்.

உங்கள் பதிலை
எதிர்பார்க்கும்,
கண்ணன்'

கடிதம் சரியாக அமைந்துவிட்டதாகத் தோன்றிற்று.

மறுநாள் மாலை. கண்ணன் குட்டி போட்ட பூனையைப் போல் கொல்லைப்புறம்

குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்து கொண்டிருந்தான்.

பற்கள் தெரிய முறுவலித்தவாறே ஒரு கடிதத்தைத் தன் இடையினின்று எடுத்து அவன் புறமாக வீசி மறைந்தாள் ருக்மிணி.

'அன்புள்ளம் கொண்டவருக்கு,

நீங்களே என்ன எழுதுவதென்று புரியாமல் திகைத்ததாக எழுதியிருக்கிறீர்கள். அப்படி இருக்க, பேதைப் பெண்ணாகிய நான் எழுதுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? உங்களுக்காக என் உள்ளம் உருகிக் கொண்டுதான் இருக்கிறது. எனினும் எட்டாத பழத்துக்குக் கொட்டாவி விடலாமா என்று நினைத்து நான் என் மனக் குரங்கை அடக்க முயன்று கொண்டிருந்த நேரத்தில், என் மனக் குரங்கு உங்கள் மனக் குரங்கைக் குரங்குப் பிடியாய்ப் பிடித்துக் கவர்ந்துவிட்டதாகத் தாங்கள் எழுதி என்னை வியப்பிலும் மகிழ்ச்சியிலும் ஆழ்த்திவிட்டீர்கள். உங்களுக்காக நான் எத்தனை ஆண்டுகள் வேணுமானாலும் காத்திருக்கத் தயாராக இருக்கிறேன். ஆனால் நான் ஓர் ஏழைப் பெண் என்பதை மட்டும் நினைவில் இருத்திக் கொள்ளவும்.'

கண்ணன் வாய்விட்டுச் சிரித்துக் கொண்டான். இன்னாரிடமிருந்து இன்னாருக்கு எழுதப்பட்டது என்பதற்கு ஒரு கோடிகூடக் காட்டாமல் அது எழுதப்பட்டிருந்ததையும், கடிதத்தின் முடிவில் ருக்மிணி தன் பெயரை எழுதவில்லை என்பதையும் கவனிக்க அவன் தவறவில்லை. 'கெட்டிக்காரி' என்று அவன் தன் மனத்துள் அவளைப் புகழ்ந்து கொண்டான். கடிதத்தைப் பத்திரமாகத் தன் பெட்டியினுள் வைத்துப் பூட்டினான்.

மறு நாள் மாலை. மன்னி கடைத்தெருவுக்குப் போயிருந்தாள். ருக்மிணியின் தகப்பனாரும் எங்கோ வெளியே போவதைக் கவனித்த கண்ணன் வாசற்கதவைச் சாத்தித் தாளிட்டு விட்டு உள்ளே வந்தான். 'நடுக் கதவைத் தட்டி ருக்மிணியைக் கூப்பிட்டுக் கொஞ்சம் பேசலாமா?' என்று அவன் எண்ணிய அதே நேரத்தில் நடுக் கதவு தட்டப்பட்டது. கண்ணன் ஆவலுடன் ஓடிப் போய்க் கதவைத் திறந்தான். கதவுக்கு அப்பால் குனிந்த தலையுடன் ருக்மிணி நின்று கொண்டிருந்தாள்.

கண்ணனின் கண்களை நேருக்கு நேராகப் பாராமல், ''உங்களோடு கொஞ்சம் பேச வேண்டுமே?'' என்றாள் தயக்கத்துடன்.

''எனக்கும் அதே எண்ணம்தான்.''

கண்ணன் அவளை வியப்போடு பார்த்தான்.

பேச்சை எப்படித் தொடருவது என்று இருவருக்குமே புரியவில்லை. சற்று நேரத்துக்குப் பிறகு ருக்மிணிதான் பேசினாள். '' நான் எழுதியிருந்த பதிலைப் பார்த்தீர்களா ?''

''பார்த்தீர்களாவது ? மனப் பாடமே பண்ணியிருக்கிறேன். வேண்டுமானால் ஒப்பிக்கட்டுமா ?''

ருக்மிணி வாய் திறந்து சிரித்தாள். கண்ணனும் சிரித்தான்.

''என் தங்கைக்குக் கல்யாணமாகி, எனக்கும் ஒரு வேலை கிடைத்து விட்டால்......''

''நான்தான் சொல்லி விட்டேனே — எத்தனை யுகங்கள் வேண்டுமானாலும் காத்திருப்பேன் என்று.''

அவள் தலை நிமிர்ந்தபோது கண்கள் இலேசாய்க் கலங்கியிருந்ததைக் கண்ட கண்ணன் துணுக்குற்றான். ''அழுகிறீர்களா, என்ன?''

ருக்மிணி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு சிரித்தாள். ''உங்கள் மாசற்ற அன்பை எண்ணிக் கண் கலங்கினேன்..... அவ்வளவுதான்..... என் தோழி ஒருத்தி இருந்தாள். இப்படித்தான் ஒருவர் அவளுக்கு உறுதி கூறிவிட்டுப் போனார். ஆனால் அவருடைய பெற்றோர்கள் சம்மதியாததால் அந்தக் கல்யாணம் நடைபெறவில்லை. அவர் வேறு ஒருத்தியை மணந்து கொண்டார். என் தோழி மனமுடைந்து போனாள். மனசுக்குள்ளேயே மறுகி மறுகி ஒரு நாள் படுக்கையில் விழுந்தாள். டாக்டர்களுக்கெல்லாம் புரிபடாத நோயில் பல நாட்கள் வாடிவிட்டு ஒரு நாள் இறந்தும் போனாள்.......''

கண்ணன் துடித்துப் போனான். ''அதையெல்லாம் இப்போது எதற்காக நினைக்கிறீர்கள்? எப்பேர்ப்பட்ட எதிர்ப்பு ஏற்பட்டாலும் நான் சமாளிப்பேன். கவலைப்பட வேண்டாம். மற்ற வாலிபர்களின் பட்டியலில் என்னையும் சேர்த்து விடாதீர்கள்.....''

''....சரி..... நான் வரட்டுமா?''

''வாருங்கள்.''

''கடிதத்தில் ஒருமையில் அழைத்தாலே போதுமானது. மரியாதை'கள்'வேண்டாம்.''

கண்ணன் சிரித்தபடி நின்றான். கதவு சாத்திக் கொண்டது.

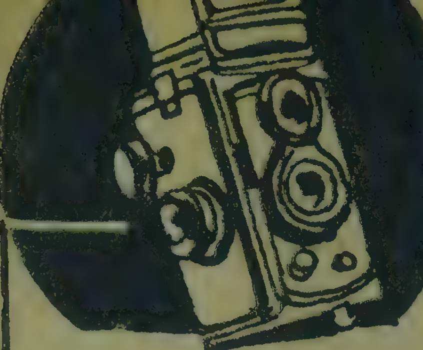
கண்ணன் மதுரைக்கு வந்து சேர்ந்தபிறகு விளையாட்டுப் போல் ஆறு மாதங்கள் கழிந்து விட்டன. கண்ணனுக்குத் தபால் இலாகாவில் வேலை கிடைத்தது. அவன் மாதந் தவறாமல் ருக்மிணிக்குக் கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருந்தான். அவளும் தவறாமல் பதில் எழுதிக் கொண்டிருந்தாள்.....

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. கண்ணனின் தங்கையைப் பெண் பார்க்க வந்த பையனுக்கும் அவனுடைய பெற்றோர்களுக்கும் பெண்ணை மிகவும் பிடித்துப் போய்விட்டது. ஆனால் அவர்கள் கேட்ட வரதட்சிணை தான் கண்ணன் குடும்பத்தாரின் நிலைக்கு ஒவ்வாததாயிருந்தது. கண்ணனின் தந்தை ராகவன் தம்மிடம் அந்த அளவுக்குப் பசை இல்லை என்பதை வெளிப்படையாகவே அவர்களிடம் தெரிவித்துவிட்டார்.

''எங்களுக்குக் காசு பணம் பெரிசு இல்லைதான். ஆனாலும் என்ன பண்ணுவது? எங்களுக்கும் ஒரு பெண் இருக்கிறாளே கல்யாணத்துக்கு? அவளை யார் காசில்லாமல் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்வார்கள்? நீங்களே சொல்லுங்கள்'' என்றார் பையனின் தகப்பனார்.

பிள்ளையைப் பெற்றவளின் முகம் திடீரென்று மலர்நதது. அவள் தன் கணவரை ஓர் ஓரமாக அழைத்துக் கொண்டு போய்க் கொஞ்ச நேரம் ஏதோ காதைக் கடித்தாள். அதன் பிறகுதான் அவர்கள் இருவருமாகச் சேர்ந்து கொண்டு அந்த வெடிகுண்டைக் கண்ணனின் மேல் தூக்கிப் போட்டார்கள்.

'' ஒன்று வேண்டுமானால் செய்யலாம். எங்கள் பெண்ணும் கண்ணுக்கு அழகாய்த்தான் இருப்பாள். காசு வாங்காமல் நீங்கள் உங்கள் பிள்ளைக்கு அவளைப் பண்ணிக் கொள்ளுங்கள். நாங்களும் காசு வாங்காமல் எங்கள்

புகைப்படங்களில் பழமொழிகள்

எருதும் வண்டியும் ஒத்தால் மேடு பள்ளம் ஏது?

மேற்படி பழமொழியை விளக்குவது போல் புகைப்படத்தை எடுத்து அனுப்புங்கள். சிறந்த புகைப்படத்துக்குப் பரிசு: ரூபாய் 50/- முடிவு தேதி: 18-6-72.

புகைப்படக் கலை நுணுக்கங்களில் கருத்துச் செலுத்தப்பட வேண்டும். படம் தபால் கார்டு அளவினதாக இருப்பது நலம். பரிசு பெறுவிடினும் பிரசுரமாகும் இதர படங்களுக்கு வழக்கமான சன்மானம் உண்டு. உறையின் மேல், 'புகைப்படப் போட்டி' என்று குறிப்பிடவும். பிரசுரமாகாத புகைப்படத்தைத் திரும்பப் பெற விரும்புவோர் போதிய தபால் தலைகளுடன் கூடிய விலாசமிட்ட உறையை உடன் அனுப்ப வேண்டும். ஆசிரியர் தீர்ப்பே முடிவானது. கடிதப்போக்குவரத்து கிடையாது.

பிள்ளைக்கு உங்கள் பெண்ணைப் பண்ணிக் கொள்கிறோம். இரண்டு கல்யாணங்களும் ஒரே பந்தலில் நடக்கட்டும். செலவும் ஆளுக்குப் பாதி. இரண்டு பேருமே சல்லிக் காசுகூட வாங்கிக் கொள்ள வேண்டாம். என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?'' என்று பிள்ளையின் தகப்பனாரும் தாயாரும் கேட்டார்கள்.

கண்ணனின் தகப்பனார் ராகவன் சிக்கல் இவ்வளவு எளிதில் தீரும் என்று எண்ணிக் கூடப் பார்க்கவில்லை. அவருக்கும் பெரு மகிழ்ச்சி.

''எங்கள் பெண்ணைப் பார்க்கும் எந்தப் பிள்ளையாண்டானும் அவளைப் பிடிக்கவில்லை என்று சொல்லமாட்டான். அவள் அவ்வளவு அழகு. ஆனாலும் எங்கள் பிள்ளைக்கு வரும் பணத்தைக் கொண்டுதான் அவளுக்கு வரதட்சிணை தர முடியும் என்ற நிலையில்தான் இதுவரை அவளைப் பெண் பார்க்க யாரையும் நாங்கள் ஏற்பாடு செய்யவில்லை'' என்று அந்த அம்மாள் பன்னிப் பன்னிச் சொன்னாள்.

கண்ணனின் முகத்தில் கணத்துக்குக் கணம் தோன்றி மறைந்த மாறுதல்களை யாருமே கவனித்ததாய்த் தெரியவில்லை. அவனுக்கென்று ஓர் உள்ளமும், அதில் ஊற்றெடுக்கும் எண்ணங்களும் இருக்கக்கூடும் என்ற நினைவே அவன் வீட்டில் எவருக்கும் இருந்ததாய்த் தோன்றவில்லை. கண்ணனின் திருமணமும் கமலியின் திருமணமும் முடிவு செய்யப்பட்டு விட்டதாகவே எண்ணி எல்லாரும் கும்மாளம் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கண்ணனின் மனம் தவியாய்த் தவித்தது. உள்ளம் சோர்ந்து போயிற்று. அவன் வீட்டில் இருக்கப் பிடிக்காமல் எழுந்து வெளியே சென்றான். கடமைக்கும் காதலுக்குமிடையே அவனுடைய உள்ளத்தில் போராட்டம் ஏற்பட்டது. தான் மட்டும் கமலியைப் பார்க்க வந்தவனின் தங்கையை மணம் செய்து கொள்ளுவதற்கு இணங்கினால் கமலியின் திருமணமும் எளிதில் முடிந்துவிடும் என்பதை நினைத்துப் பார்த்தபோது அவனை வேதனை பிடுங்கித் தின்றது. மறுத்தாலோ.....?

கமலி அவனைப் பற்றி என்ன நினைப்பாள்? தன்னலக்காரன் என்று நினைக்கமாட்டாளா? கடமைக்காகக் காதலை விட்டுக் கொடுப்பது தான் சிறப்பு — அதுதான் மனிதத் தன்மையின் இலக்கணம் — என்பது அவனுக்குத் தெரிந்துதான் இருந்தது. ஆனால் ருக்மிணியைக் கைவிடுவதா? அந்த எண்ணமே அவனைத் தலை குனிய வைத்தது. அவளைக் கைவிட்டு விட்டு வேறொருத்தியைக் கைப்பிடிப்பதைப் பற்றி அவனால் கற்பனைகூடச் செய்து பார்க்க இயலவில்லை. ருக்மிணிக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதி என்னாவது? அவள் அவனைப் பற்றி என்ன நினைப்பாள்? 'எத்தகைய எதிர்ப்பு வந்தாலும் சமாளிப்பேன்' என்று சொல்லிவிட்டு வந்திருக்கிறானே. 'மற்ற வாலிபர்களின் பட்டியலில் என்னையும் சேர்த்துவிடாதீர்கள்' என்று வேறு பெருமை பேசினானே. அத்தனையும் நீர் மேல் எழுத்துப் போல் நிற்காமல் போவதா? தங்கைக்கு ஆற்றவேண்டிய கடமைக்காகத் தனது காதலை அவன் துறப்பது சரி என்று கொண்டாலும், ருக்மிணி எதற்காகத் தனது காதலைத் துறக்க வேண்டும்? இருவர் தொடர்பு பெற்ற காதல் ஒருத்தியின் வாழ்வுக்காக அழிந்து மாய்வதா? கூடாது. 'என்னுடைய தங்கைக்காக நீ உன் காதலைத் தியாகம் செய்' என்று ருக்மிணியிடம் கேட்க அவனுக்கு ஏது உரிமை?

என்ன ஆனாலும் சரி. தன்னைத் தன்னலக்காரன் என்று யார் நினைத்தாலும் சரி. உடன் பிறந்தவளின் நலனுக்குக் குறுக்கே நிற்பவன் என்று எவர் தூற்றினாலும் சரி, இந்தக் கல்யாணம் நடக்கப் போவதில்லை. இரவும் பகலும் — இருபத்து நான்கு மணி நேரமும்— அவனது உள்ளக் கோயிலில் வீற்றிருக்கும் ருக்மிணியை அகற்றிவிட்டு அங்கே வேறொருத்திக்கு — அவள் ரம்பையாக இருந்தாலும் சரிதான் — இடம் அளிக்க முடியாது. இந்த இடம் இல்லாவிட்டால், இன்னும் கொஞ்ச நாட்களுக்குப் பிறகேனும் கமலிக்கு எப்படியாகிலும் வேறு இடம் கிடைத்துவிடும். ஆனால் ருக்மிணி அப்படி அல்லவே. அவளது நிலை

கமலியின் நிலையைக் காட்டிலும் இரக்கத்துக் குரியது. அவளை விட்டால் — பாவம் — அவளுக்கு வேறு யார் இருக்கிறார்கள்?

கண்ணன் தெளிந்த மனத்தோடு வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தான். அவன் தன் தாயிடம் தனது எண்ணத்தைப் பற்றிச் சொன்னபோது அந்த அம்மாள் திடுக்கிட்டாள். திகைத்துப் போனாள். அவளுக்கு என்ன சொல்லுவது என்றே தெரியவில்லை. "அப்படியா? அப்பாவிடம் சொல்லிவிட்டாயா?" என்று மட்டும் கேட்டாள். அவளது குரலின் இறக்கத்திலிருந்து அவளது ஏமாற்றத்தின் தன்மையை அவனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

அவன், "இன்னும் இல்லை. இனிமேல்தான் சொல்ல வேண்டும்" என்று மெல்லிய குரலில் பதில் சொன்னான். அவனது தலை தாழ்ந்திருந்தது. அவன் தாயார் சில விநாடி நேர மௌனத்துக்குப் பிறகு, "எல்லாம் மனிதர்கள் போடுகிற கணக்குப்படியே நடந்து விடுமா என்ன?" என்று இலேசாகப் பெருமூச்செறிந்தவாறு தன் கணவரிடம் போய்ச் சேதியைச் சொன்னாள்.

தாயின் அளவுக்குத் தகப்பனார் அதிர்ந்ததாகத் தோன்றவில்லை.

"அப்படியானால் ஒன்று செய்யலாமே? கண்ணனின் கல்யாணத்தை முதலில் நடத்திவிடுவோம். அவன் சொல்லுகிற அந்தப் பெண்ணையே அவன் பண்ணிக் கொள்ளட்டும். குழந்தைகளின் மனசை உடைக்கக் கூடாது......"

அம்மாவின் சொற்களில் புலப்பட்ட பரிந்துணர்வும், அறிவும் கண்ணனைத் திகைப்பிலும் கிளுகிளுப்பிலும் ஆழ்த்தின. அம்மா தொடர்ந்தாள்.

"கண்ணன் அந்தப் பெண்ணையே பண்ணிக் கொள்ளட்டும். அவர்கள் கொடுக்கிற காசு பணத்தை வாங்கிக் கமலியின் கல்யாணத்தை நடத்திவிட்டால் போகிறது."

தலையின் மேல் யாரோ தணலைக் கொட்டினாற்போல் இருந்தது கண்ணனுக்கு.

ராகவன், "கண்ணா!" என்று குரல் கொடுத்தார். கண்ணன் ஒரு சில விநாடிகள் தாமதித்ததன் பின்னர், "என்ன அப்பா?" என்று கேட்டுக் கொண்டு அவருக்கு முன்னால் போய் நின்றான்.

ராகவன் மெல்ல அவன் முதுகில் தட்டி, "இவை எல்லாம் இளைஞர்களின் வாழ்க்கையில் வழக்கமாகத் தோன்றும் சிக்கல்கள்தான். இதற்கெல்லாம் மனம் தளரலாமா? உன் விருப்பத்துக்கு நாங்கள் யாரும் குறுக்கே நிற்கவில்லை. ஆனால் உன் கல்யாணம்தான் முதலில் நடக்க வேண்டும். அந்தப் பெண் யார், என்ன, எல்லா விவரங்களையும் சொல்லு. நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன். கமலியின் கல்யாணம் நடக்க இன்னும் இரண்டாயிரம் இருந்தால் போதும். உன் கல்யாணத்தின் வாயிலாக இரண்டாயிரம் ரூபாய் கிடைத்தாலே போதுமானது" என்றார்.

கண்ணன் எச்சிலைக் கூட்டி விழுங்கிக் குரலைச் சரி செய்து கொண்டான்.

"அவர்கள் ரொம்ப ஏழைகள் அப்பா. அவர்களிடம் இரண்டாயிரம் தம்பிடிகூடக் கிடையாது. ஆனால் அந்தப் பெண் மிகவும் நல்லவள். அண்ணாவின் வீட்டுக்கு அடுத்த வீட்டில்தான் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவளுக்கு அம்மா இல்லை. அப்பா மட்டும் இருக்கிறார். நான் வாக்குக் கொடுத்துவிட்டேன், அப்பா. என்னால் அந்தப் பெண்ணைத் தவிர, வேறு யாரையும்....." சொல்ல வந்ததைச் சொல்லி முடிக்காமலே அவ்விடம் விட்டு அகன்றான்.

அன்றிரவே அவன் ருக்மிணிக்கு விவரமாகக் கடிதம் எழுதி வைத்தான்.

மூன்றாவது நாள். கண்ணனுக்கு ருக்மிணியிடமிருந்து பதில் வந்தது.

'அன்புள்ள கண்ணன் அவர்களுக்கு,

உங்கள் அன்பார்ந்த நீண்ட கடிதம் கிடைத்தது. நீங்கள் என் மேல் வைத்திருக்கிற அன்பைக் கண்டு என் உள்ளம் மகிழ்ச்சியால் வெடித்தேவிடும் போல் ஆகிவிட்டது. என் உள்ளத்தில் பொங்குகிற நன்றியை எப்படிஎடுத்துச்சொல்லுவது என்றே புரியவில்லை. நீங்கள் எனக்குக் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றிவிட்டீர்கள்.

உங்களது கடிதத்தின் வாயிலாக வெளிப்பட்ட உங்கள் தூய்மையான அன்பைக் கண்டு என் உள்ளம் சிலிர்ப்பதென்னவோ உண்மைதான். நான் நேசிக்கிறவர் நேர்மையும் உண்மையும் மிக்கவர் என்ற நினைவு என்னைப் பரவசத்தில் மூழ்குவிப்பதும் உண்மைதான். ஆனால் இந்த உங்களது அமோகமான அன்பும் ஆதரவும் இன்னொரு பெண்ணின் — அதிலும் உங்கள் தங்கையின் — வாழ்வையே பாதிக்கப் போகின்றன என்பதை எண்ணிப் பார்க்கும்போது, நமது இந்தக் காதல் நிறைவேறத்தான் வேண்டுமா என்று என் உள்ளத்தில் ஒரு கேள்வி எழுகிறது. இன்னொரு பெண்ணின் வாழ்வு வளம் பெறுவதற்குக் குறுக்கே நிற்பதனால்தான் எனது காதல் வெற்றி பெறும் என்றிருந்தால், அப்படிப்பட்ட வெற்றி வேண்டியதில்லை என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

என்னைப் போன்ற ஓர் ஏழைப் பெண்ணின் வாழ்வுக்கு நானே குறுக்கே நிற்பதை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ளவே முடியாது. கடமையை விடவும் பெரிது இந்த உலகத்தில் வேறு எதுவுமே கிடையாது. அதைச் செய்து முடிக்கையில் மனிதனுக்கு ஏற்படுகிற மன நிறைவுக்கும், நிம்மதிக்கும் ஈடில்லை, இணையில்லை. அதிலும் அந்தக் கடமையை நிறைவேற்றுவதற்காக உயிரினும் இனிய காதலைத் துறப்பதற்கு ஈடான துறப்பு வேறில்லை. அந்தத் தியாகத்தைச் செய்து நீங்கள் பெருமை பெற வேண்டும் என்பதே இந்த ருக்மிணியின் விருப்பம்.

நீங்கள் செய்யத் தயாராக இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. நான் செய்வது என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன்.

அழகோ அந்தஸ்தோ இல்லாத இந்த ஏழைப் பெண்ணை நேசிக்க முற்பட்ட உங்களது மிக உயர்ந்த உள்ளம் ஒரு காலத்தில் எனக்குச் சொந்தமாக இருந்தது என்ற நினைப்பிலேயே நான் வாழ்ந்து விடுவேன்.

உங்கள் எதிர்காலம் சிறப்பாக இருக்க என் வாழ்த்துக்கள். **ருக்மிணி**

Printed & published by R. Ananthanarayanan on behalf of Messrs. Bharathan Publications Private Limited at Kalki Press, Chetput, Madras-31.
Managing Editor: T. Sadasivam

அழகு சொட்டும் தொட்டுணர்வு

ஹேஸ்லீன் ஸ்னோ

தலைசிறந்த அழகு
சாதன ஸ்னோவான
ஹேஸ்லீன், உங்கள்
மாந்தளிர் மேனிக்கு
மென்னயப் பராமரிப்பு
வழங்குகிறது,
லேசாகவும் மிருதுவா·
கவும் விளங்கும்
ஹேஸ்லீன் ஸ்னோ,
சீராகப் பரவி, உங்கள்
மேனியைப் பாதுகாத்து,
சருமத்தை நன்கு
பராமரிக்கிறது.
உங்கள் மேனி குற்றங்
குறையின்றி முற்றும்
இளமையுடன் வனப்-
போங்கி விளங்க,
நித்தமும் உபயோகி
யுங்கள் இதை.
இளமையான இயற்கை
எழிலின் இரகசியம்,
ஹேஸ்லீன் ஸ்னோ.

SHB-8295 TM

ஓர் இடம் சொல்லுங்களேன்!

ப.க.பழைய கருப்பன்

"ஏண்டாப்பா! நீ எத்தனையோ இடங்களுக்குப் போறவன், நாலு பேரோடு பழகுபவன்! எங்க வீட்டுத் திலகத்துக்கு ஒரு நல்ல வரனைப் பார்த்துச் சொல்லக் கூடாதாடாப்பா!" என்று ஆரம்பித்தாள் காமாட்சி அம்மாள் நீட்டி முழக்கிக் கொண்டு.

முதல் தடவையாக இப்போதுதான் என்னிடம் இந்த விஷயத்தைப் பற்றி பிரஸ்தாபிக்கிறாள் என்று நினைத்து விட வேண்டாம்! இது பத்தாவது தடவையோ பதின்மூன்றாவது தடவையோ நினைவில்லை. ஆனால் முதல் தடவையாக இப்யோதுதான் சொல்வதுபோல் ஆரம்பிப்பது அந்த அம்மாளின்சுபாவம்.

பெண் கல்யாணத்தின் முழுப் பொறுப்பையும் காமாட்சி தலையில் சுமத்திவிட்டார், அவள் கணவர். அவர் என்ன செய்வார் பாவம்! பல வருடங்களுக்கு முன்பேயே அவசரப்பட்டுக் காலமாகி விட்டார் அவர்! திலகம் மூத்த பெண். வீட்டுக்கு மூத்த பெண் என்ற வகையில் அவளிடம் பொறுமை நிறைய இருந்தது. சமையல், சங்கீதம் முதலியவற்றில் ஓரளவு திறமையும் இருந்தது. எங்காவது உத்தியோகம் பார்க்க வேண்டும் என்ற சிறுமைப் புத்தி அவளை வந்து அடையாமல் எஸ். எஸ். எல். ஸி.யில் அவள் தொடர்ந்து ஒரு காலத்தில் அடைந்த தோல்வி காப்பாற்றியது.

ஐந்தாறு மாதங்களுக்கு முன் காமாட்சி அம்மாள் வீட்டில் ஒரு சுவாரசியமான நிகழ்ச்சி நடந்தது.

காலை சுமார் ஒன்பது மணி இருக்கும். கறுப்பாய் ஒடிசலாக ஒட்டக் கிராப் வெட்டிக் கொண்டிருந்த இளைஞன் ஒருவன், அதற்கு மாறாக அமெச்சூர் நாடக ஹீரோ பாணியில் செக்கச் செவேல் என்று சுருள் கிராப் வாலிபன் ஒருவன், "அப்பப்பா என்ன வெய்யில்" "அப்பப்பா! என்ன டிராபிக் நெரிசல்!" "அப்பப்பா! வாழைப் பழம்தான் என்ன விலை!" என்று ஒவ்வொரு தடவை பேச ஆரம்பிக்கும்போதும் ஓர் 'அப்பப்பா' ஆலாபனையுடனே ஆரம்பிக்கும் ஒரு யுவதி, நான்கு பேராக வர வேண்டுமே என்ற சம்பிரதாயத்துக்காகத் துணைக்கு இழுத்து வரப்பட்ட ஒரு பத்து வயது வாண்டுப் பயல் ஒருவன் ஆகிய நான்கு விதப் பேர்வழிகள் அடங்கிய பெண் பார்க்கும் கோஷ்டி "அம்பத்தூரிலிருந்து வருகிறோம்! காமாட்சி அம்மாள் வீடு இது தானே?" என்று வந்து விசாரித்தனர். இந்த நான்கு பேரும் காமாட்சி அம்மாள் வீட்டாரைப் பார்த்ததில்லை. காமாட்சி வீட்டாரும் இந்த நால்வரில் யாரையும் சந்தித்ததில்லை.

"வாருங்கள்! வாருங்கள்!" என்று காமாட்சி அம்மாள் உபசரித்தாள்.

திலகத்தின் தங்கை பாக்கியம் டிபன் பரிமாற ஆரம்பித்தாள்.

"கல்யாணப் பெண் நீதானா?" என்று கேட்டாள் அந்தக் கோஷ்டியின் ஒரே பெண் பிரதிநிதியான யுவதி. நல்ல வேளை "அப்பப்பா!" என்று ஆரம்பிக்கவில்லை. தன்னைப் பிள்ளையின் தந்தைக்கு ஒன்றுவிட்ட தங்கையின் பெண் மிஸ் வஸந்தி என்று அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டாள். தன் கூட வந்த மற்றவர்களைப் பற்றி மறந்தே போய்விட்டாள். இதற்குச் சமமாகக் காமாட்சி அம்மாளும் அந்த வீட்டில் தன் அந்தஸ்து பற்றியே சொன்னாள்; மற்றவர்களை அறிமுகப்படுத்த மறந்து விட்டாள்.

டிபன் தட்டை வைத்த பாக்கியம் சட்டென்று நிமிர்ந்து உள்ளே பார்த்து, "இந்தாடியம்மா திலகம்! நீயே வந்து டிபன் கொடு. உன்னைத்தான் பார்க்க வந்திருக்கிறார்கள்; என்னை இல்லை" என்று சொல்லி விட்டு உள்ளே போய் விட்டாள். பாக்கியம் திலகத்தின் தங்கை!

கதவிடுக்கு வழியாக வந்திருப்பவர்களைக் கவனித்துக் கொண்டுதான் நின்றிருந்தாள் திலகம். அடிக்கடி இப்படிப் பெண் பார்க்க அவர்கள் வீட்டுக்குப் புதுப் புதுக் கோஷ்டி வருவது சகஜமாகி விட்டதால் அவள் பிரத்தியேகமாக அலங்கரித்துக் கொள்வதையோ, சமயத்துக்குத் தகுந்தவாறு நாணத்தை முகத்தில் தேக்குவதையோ விட்டு விட்டிருந்தாள். இப்போது வந்திருக்கும் பையன் அடிக்கடி அவள் பார்க்கும் சபா நாடகங்களில் நடிக்கும் கதாநாயகன் மாதிரி இருந்ததில் ஒரு வகைப் பூரிப்பு. இந்த இடம் எப்படியும் அமைய வேண்டும் என்ற பதற்றம் நிறைந்த சபலம். பாக்கியம் கேலியாகக் கூப்பிட்டதைச் சாக்காக வைத்துக்கொண்டு சட்டென்று வெளியே வந்தாள். "நானே

பரிமாறுகிறேன்'' என்று பாத்திரத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டாள்.

கேசரியை வாயில் போடப் போன மிஸ் வசந்தி அப்படியே தன் வலது கையிலிருந்த கடிகாரத்தைக் கவனித்து விட்டாள். ''அட ராமூ! சேது! அப்பப்பா!... டயம் என்ன ஃபாஸ்டா ஓடறது!... பத்து மணிக்கு எங்க சபாக்காரர்கள் புது சினிமாக் காண்பிக்கறுர் களடா! நான் சொன்னது மறந்து போச்சா? மசமசன்னு நிற்காதேயுங்கோ'' என்று தன் கூட வந்தவர்களைப் பார்த்துச் சொல்லி விட்டு, காமாட்சியைப் பார்த்து, ''மாமி! உங்க பொண்ணை ஒரு பாட்டுப் பாடச் சொல் லுங்கோ! டயம் ஆயிடுத்து'' என்ருள்.

திலகம் தொண்டையைக் கமறிக்கொண் டாள். அந்த அழகு வாலிபன் இலேசாகச் சிரித்து, ''முக்கால் மணி நேரம் ராகம் தானம் பல்லவி பாடினுல்தான் குரல் இனிமை வெளிப்படும் என்று நாங்கள் நினைக்க மாட் டோம். சும்மா இரண்டு வரி... ஹம் பண்ணி ஞல்கூடப் போதும்! சம்பிரதாயத்தை விட்டு விட வேண்டாம் என்றுதான்...'' என்று ஆரம்பித்தான்.

''கரெக்ட்! சினிமாப் பாட்டு ஏதாவது லேட்டஸ்ட்! திலகம்! உனக்கு 'தம் மாரோ தம்' பாடமா?...'' வசந்தி பஜ்ஜியை ருசித் துக்கொண்டே சப்புக் கொட்டினுள்.

''தாய்ப் பால் கொடுத்தாள் பராசக்தி'' என்ற பாடலைக் கம்பீரமாக ஆரம்பித்தாள் திலகம். அவளுக்கு நல்ல சாரீரம். சமீப காலமாக இந்தப் பாட்டு அவள் அபிமானப் பாட்டு.

சரியாக நாற்பது செகண்டுகள் ஆவதற்குள் மிஸ் வசந்தி ''ஐயையோ! மத்தியானம் பால் கூப்பனுக்கு அம்மா தவிக்கப் போகிருள். காலம்பறப் பால் வாங்கிட்டு ரேடியோ அடி யிலேயே வைத்து விட்டேன். அம்மாவுக்கு அகப்படாது!'' என்று ஆரம்பித்தாள். தொடர்ந்து, ''அப்பப்பா! எனக்குத்தான் எத்தனை ஞாபக மறதி'' என்று ஆத்ம விமரிசனம் வேறு செய்து கொண்டாள். இந்தப் பேச்சினுல் திலகத்துக்குப் பாட்டின் அடுத்த அடி மறந்து போய் விட்டது. திணறிப் போனுள். நல்லவேளை! பாக்கியம் காப்பி கொண்டு வந்து வைத்து விட்டாள்.

''பேஷ்! நல்ல சாரீரம்! சுகமாக இருக்கு... மேலே தொடர்ந்து பாடலாமே!'' என்ருன் அந்த அழகன். கூட வந்த குளோஸ்கிராப், டிபன் சாப்பிடத்தான் வாய் திறந்தான்.

''இதோ பாருங்க! நான் 'வாழிய செந் தமிழ்' பாடறேன்! அப்பப்பா! உங்களோட வந்தால் கடிகாரத்தைக் கழற்றி வைத்துவிட வேண்டும்!... மாமி நாங்க கிளம்பறோம்!

நடையில் சிறந்தவர் யார்?

வீதிகளில் ஒழுங்கோடு நடந்து செல்பவர் யார்? மனிதர்களா? ஆடு, மாடு, நாய் போன்ற வீட்டு மிருகங்களா? கோழி, வாத்து போன்ற பறவை இனங்களா என்பதைக் கண்டறிவதற்காக அமெரிக்காவில் உள்ள பிராணி நூல் வல்லுநர்கள் சிலர் அண்மையில் ஒரு பரிசோதனை நடத்தினர். அந்தப் பரிசோதனையில் கண்ட முடிவு என்ன தெரியுமா? வாத்துகள்தான் பூரண ஒழுங்கோடு வீதிகளைக் கடந்து செல்லுகின்றன என்பதுதான். ஆதாரம்: நியூடைம்ஸ்

மாமா உங்களுக்குக் கடிதாசி எழுதுவார்! நீங்க அவரைப் போய்ச் சந்தித்துப் பேசி முடிவு செய்து கொள்ளலாம்! டிபனுக்கு ரொம்ப தாங்க்ஸ்! நாங்க வரட்டுமா?... திலகம்! நான் வரேன் அம்மா!'' என்று சொல்லிக் கொண்டே வாண்டுப் பயலைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வாசலுக்குப் போய்விட்டாள் வஸந்தி. இரண்டு வாலிபர்களும் அவளைப் பின்தொடர்ந்தார்கள்.

அடுத்த ஐந்தாவது நிமிடத்தில் காமாட்சி அம்மாள் வீட்டுக் கூடத்தில் ஒரு சிறு மகாநாடு நடந்தது. இது குடும்ப மகாநாடு. பார்வையாளர்களுக்கு இடமில்லை. மாதங்கள் தோறும் மாவட்டங்கள் தோறும் நடக்கும் அரசியல் மகாநாடுகள் மாதிரி ஒவ்வொரு பெண் பார்க்கும் சம்பவம் முடிந்தவுடன் இந்த மாநாடு நடக்கும்.

''பையன் ரொம்ப லட்சணமாயிருக்கிறான்'' என்று விவாதத்தைத் தொடங்கி வைத்தாள் காமாட்சி அம்மாள்.

''சங்கீதத்திலே கூட ரசனை உண்டுபோலே இருக்கு'' என்று ஆமோதித்தாள் திலகம்.

''தலையை என்ன ஜோரா வாரிக்கொண்டிருந்தார்!'' என்று பெருமூச்சு விட்டாள் பாக்கியம்.

வந்தவர்களுக்கு டாக்சி பிடித்து ஏற்றி அனுப்பிவிட்டு வாசலிலிருந்து அப்போதுதான் உள்ளே வந்தான் காமாட்சி அம்மாளின் மூன்றாவது பையன் மணவாளன். ''வந்தவங்களிலே யார் கல்யாணப் பையன்?'' என்று ஒரு கேள்வியைத் தூக்கிப் போட்டான் அவன். அவனுக்கு இப்படி அடிக்கடி சந்தேகங்கள் வரும்; ஆனால் லேட்டாக வரும்.

''நிச்சயமாக அந்த ஒட்டல் தலைக் கறுப்பன் இல்லை'' என்றாள் காமாட்சி அம்மாள்.

''அதுக்காகத்தான் கேட்டேன். ரொம்பச் சந்தோஷம். மாப்பிள்ளைப் பையன் ரொம்ப ஜோராக இருக்கான். திலகத்துக்கு ரொம்பப் பொருத்தம்'' என்று மணவாளனும் அந்தக் கோஷ்டி கானத்தில் கலந்து கொண்டான்.

''அந்தப் பொண்ணுதான் காலில் கஞ்சியைக் கொட்டிக் கொண்டு பறந்தாள். கூடக் கொஞ்ச நேரம் இருந்து பேசறாப் போலே வரமாட்டாளோ?'' என்று பெருமூச்சு விட்டாள் காமாட்சி அம்மாள்.

''நான் நாளைக்கே அம்பத்தூருக்குப் போய்க் கேட்டுவிட்டு வருகிறேன். அவர்களுக்கு நிச்சயமாய் நம் திலகத்தைப் பிடித்திருக்கும்'' என்றான் இரண்டாவது பிள்ளை வரதன்.

அன்று இரவு வரதன் வெளியே போய்விட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பும்போது ஒரு சுவாரசியமான செய்தியைக் கொண்டு வந்தான்.

''அம்மா!... காலையிலே நம்ப வீட்டுக்குக் கறுப்பா, குட்டைக் கிராப்புடன் ஒரு பையன் வந்தானே! யார் தெரியுமா?'' என்றான்.

''யாராக இருந்தால் என்னடா? டிபன் கொள்ளைக்குக் கூட்டாக வந்தவன்.''

''அவனுக்கு எவ்வளவு சம்பளம் தெரியுமா?''

''எவ்வளவுடா?''

''எண்ணூற்றி ஐம்பது!''

''அசடு மாதிரி இருக்கிற அற்பங்களுக்கெல்லாம் ஆயிரமும் இரண்டாயிரமும் சம்பளம்!... அம்மாடியோவ்!''

''அவன் யாருன்னு கேக்கலியே?''

''சொல்லித் தொலையேண்டா!''

''அவன்தான் அம்மா அம்பத்தூர்க்காரர் பிள்ளை; கல்யாணப் பிள்ளை!''

''வந்த ராஜபார்ட்?''

''அவன் பெரியப்பா பிள்ளை. அவனுக்கு இரண்டு குழந்தைகள்.''

காமாட்சி அம்மாளுக்குச் சில நிமிஷங்கள் பேச்சே வரவில்லை.

''அம்பத்தூர்க்காரருக்கு ஒரு கடுதாசி எழுதுடா வரதா!''

''என்ன எழுதணும்?''

''அவர்கள் முந்திக்கொள்வதற்கு முன் நாம் முந்திக்கொள்ள வேண்டும். எங்களுக்குப் பிள்ளை திருப்தியில்லை என்று எழுது.''

''அவசியமில்லேம்மா!... அவர்கள் நமக்கு ஒன்றும் எழுத மாட்டார்கள். இன்றைக்கு மத்தியானம் அந்தப் பையனுக்குக் கல்யாணம் நிச்சயமாயிடுத்து. பெண் எம். எஸ்ஸி. நானூறு ரூபாய் சம்பளம். பெண்ணுக்குப் பையனைப் பிடிச்சுப் போயிடுத்து!''

''கண்ணறாவி! இவனுக்கும் கழுத்தை நீட்டறாளே ஒருத்தி! நம்ம திலகம் தப்பினா! அது சரி! இதெல்லாம் உனக்கு எப்படித் தெரியும்?''

''அந்த ராஜபார்ட் பையனைக் கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாலே பஸ் ஸ்டாப்பிலே பார்த்தேன்.''

காமாட்சி அம்மாள் அப்புறம் பேச்சைத் தொடரவில்லை.

''எங்கள் திலகத்துக்கு ஒரு நல்ல இடமாக இருந்தால் சொல்லுங்களேன். பையன் நல்ல சிவப்பாகக் களையாக உயரமாக மாதம் எண்ணூறு ரூபாய் சம்பாதிப்பவனாக, பிக்கல் பிடுங்கல் இல்லாமல் நிறையச் சினிமாக்கள் பார்க்க விரும்புபவனாக இருக்க வேண்டும். திலகத்தை விட மூன்று வயதுதான் பெரியவனாக இருக்க வேண்டும்! அதற்கு மேல் கூடாது!

''அடடா! திலகத்தின் வயதைக் கேட்கிறீர்களா?... மூச்! ஒரு பெண்ணின் வயதைச் சொல்லக் கூடாது!... வேண்டாம் சார்! விட்டு விடுங்கள்!... சாரி... காமாட்சி அம்மாளே பார்த்துக் கொள்ளட்டும்!''

இன்றைய முறை. ஒரு விஷயம் பாருங்களேன் — கிறிஸ்துவக் கல்லூரி உயர்நிலைப் பள்ளி மாணவர்கள் சிலர் சென்ற வாரம் மலேசியாவுக்குச் சுற்றுப் பயணம் சென்றுள்ளனர். நாம் பள்ளி மாணவர்களாயிருந்த காலத்தில் நம் பெற்றோர்கள் நம்மை அயல் நாடுகளுக்கு அனுப்ப இசைந்திருப்பார்களா? அவர்களுக்கு பயம் — நமக்கும் அந்த பயத்தை ஊட்டியிருந்தார்கள். இன்று மாணவப் பருவத்திலேயே அவர்களின் அறிவு விசாலமாகியுள்ளது.

21 வயது வந்த அனைவருக்கும் கல்வியறிவே இல்லாதவர்கள் உட்பட வாக்குரிமை வழங்கியுள்ளது பற்றித் தங்கள் கருத்து என்ன? கல்வி அறிவு உள்ளவர்களுக்கு மட்டுமே வாக்குரிமை என்று விதி செய்திருந்தால் ஜனநாயகம் சிறப்பாகச் செயல்பட்டிருக்குமா?

படித்தவர்கள், படிக்காதவர்கள் என்ற பாகுபாடின்றி எல்லாருக்குமே வாக்குரிமை அளித்துள்ளது முற்றிலும் சரியே. இது விஷயத்தில் நேரு செய்த முடிவு மிகவும் பாராட்டுக்குரியதே. படித்தவர்கள் என்று சொல்கிறோமே — அவர்களிடம் வோட்டுக் கேட்க வேட்பாளர் செல்லும்போது, 'நான் ஏற்கனவே இன்னாருக்கு வாக்குறுதி அளித்து விட்டேன்' என்று சொல்லும் 'படித்தவர்களை' நான் கண்டிருக்கிறேன். வோட்டளிப்பது என்பது யாருக்குமே வாக்குறுதி யளிக்க முடியாத விஷயமல்லவா? அதே சமயம் படிக்காதவர்களிடம் போய்க் கேட்கும்போது, 'தக்க நேரத்தில் முடிவு செய்வோம்' என்று கூறினர். இதுதானே முறை? மேலும் படித்த மக்கள் ஒரு முடிவு செய்து விட்டால் அந்த முடிவை எளிதில் மாற்ற இயலாது.

பணம் வாங்கிக் கொண்டு வோட்டுப் போடுகிறார்களே, அது முறைகேடான செயல் அல்லவா?

அப்படித் தவறு செய்கிறவர்கள் ஐந்து சதவிகிதமே இருக்கலாம். பெரும்பாலோர் கட்சி அடிப்படையில்தான் ஓட்டுப் போடுகிறார்கள். படிக்காதவர்கள் மிகுதியாக உள்ள கிராமப்புறங்களில் வாழ்வோரிடம் காணப் பெறும் அரசியலுணர்வு நகர மக்களிடையே கூட இல்லை எனலாம். ஒவ்வொரு பிரஜையிடமிருந்தும் உயர்ந்தபட்சம் எவ்வளவு பயன்களை நாடு பெற முடியுமோ, அப்படிப் பெறும் வகையில் நமது கல்வித் திட்டத்தினை மாற்றி அமைக்க வேண்டும்.

இங்கிலாந்தில் 18 வயதானவர்களுக்கெல்லாம் இன்று வாக்குரிமை வழங்கப் பெற்றுள்ளதல்லவா? அதன் விளைவு என்ன?

அப்படி யொன்றும் குறிப்பிடத்தக்க மாறுதல் நிகழ்ந்து விடவில்லை இங்கிலாந்திலே. பார்க்கப் போனால் வயதை இருபத்தி ஒன்றிலிருந்து பதினெட்டாகக் குறைத்த பிறகு கன்சர்வேடிவ் கட்சி பதவிக்கு வந்துள்ளது.

நம் நாட்டிலும் 18 வயது வந்தோர் அனைவருக்கும் வாக்குரிமை வழங்கினால் எப்படி இருக்கும் நிலைமை?

ஓட்டளிப்பதில் நாணயமும் நேர்மையும் இன்றுள்ளதைவிட நிச்சயம் வளரத்தான் செய்யும்.

தேர்தல் விதி முறைகளில் ஏதாகிலும் அபிவிருத்திக்கான யோசனை கூற முடியுமா?

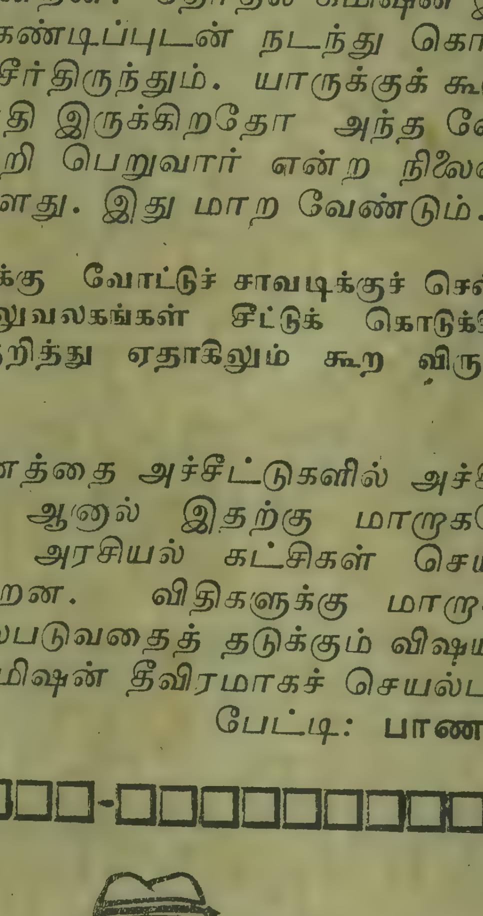
இன்றுள்ள சட்டப்படி, வேட்பாளர் அளிக்கும் கார் முதலிய வாகன வசதிகளை ஓட்டுச் சாவடிக்குச் செல்ல வாக்காளர்கள் பயன்படுத்தலாகாது. ஆனால், எல்லா அரசியல் கட்சிகளுமே வாக்காளர்களை ஓட்டுச் சாவடிக்கு அழைத்துச் செல்ல வாகன வசதிகளை அளித்து வருகின்றன. தேர்தல் கமிஷன் இது விஷயத்தில் கண்டிப்புடன் நடந்து கொண்டால் நிலைமை சீர்திருந்தும். யாருக்குக் கூடுதலான கார் வசதி இருக்கிறதோ அந்த வேட்பாளரே வெற்றி பெறுவார் என்ற நிலைமைதான் இன்றுள்ளது. இது மாற வேண்டும்.

வாக்காளர்களுக்கு வோட்டுச் சாவடிக்குச் செல்லு முன் கட்சி அலுவலகங்கள் சீட்டுக் கொடுக்கின்றனவே, அது குறித்து ஏதாகிலும் கூற விரும்புகிறீர்களா?

கட்சிச் சின்னத்தை அச்சீட்டுகளில் அச்சிடுவது கூடாது. ஆனால் இதற்கு மாறாகவே நடைமுறையில் அரசியல் கட்சிகள் செயல்பட்டு வருகின்றன. விதிகளுக்கு மாறாகக் கட்சிகள் செயல்படுவதைத் தடுக்கும் விஷயத்தில் தேர்தல் கமிஷன் தீவிரமாகச் செயல்பட வேண்டும்.

பேட்டி: **பாணன்**

சரியான பதில்!

கோடீசுவரர் ஜேம்ஸ் ராத்சைல்ட் சில சமயங்களில் கடுமையாகப் பேசக் கூடியவர். ஒரு சமயம் கிரீமே என்னும் புகழ் பெற்ற வக்கீலை அவர் சந்திக்க நேர்ந்தது. கிரீமே சற்று அங்கஹீனராக இருப்பார். ஆகவே வக்கீலைப் பார்த்ததும் ஜேம்ஸ் ராத்சைல்ட் "தாங்கள்தான் புகழ் பெற்ற வக்கீல் கிரீமேயா! தாங்கள் இன்னும் அழகாக இருப்பீர்கள் என்றல்லவா நினைத்தேன்?" என்றார்.

அதற்கு கிரீமே, "தாங்கள்தான் புகழ்பெற்ற கோடீசுவரர் ஜேம்ஸ் ராத்சைல்டா!" என்று கேட்டார்.

"ஏன் சந்தேகம், நான்தான்" என்றார் ராத்சைல்ட்.

"இல்லை, ஜேம்ஸ் ராத்சைல்ட் இன்னும் பண்பாடு உள்ளவர் என்று நான் நினைத்தேன்" என்றார் கிரீமே!

- நாடோடி

இந்துமதிக்கு ஒரு கடிதம் வந்திருக்கிறது

அழகிரி விசுவநாதன்

கண்களிலிருந்து வழிந்த இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீரை மெல்லத் துடைத்தெறிந்தாள் இந்துமதி என்கிற இந்து. வாழ்க்கையும் அவளை அப்படித்தான் வேண்டாதவளாக, ஒதுக்கப்பட வேண்டியவளாக, மண்ணோடு மண்ணாகக் கலந்துவிட வேண்டியவளாக, தூக்கி எறிந்து விட்டதா?

இந்துவின் நெஞ்சம் குமுறுகிறது.

எவ்வளவு சாதாரணமாக, எவ்வளவு எளிதாக, எவ்வளவு பயங்கரமாக, எவ்வளவு ஆழமாக அந்த நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் நடந்து மடிந்து விட்டன!

ஆறு மாத கால இடைவெளி – அதற்குள் அவளுடைய பெரிய, ஆமாம், அவளைப் பொறுத்தவரையில் மிகப் பெரிய வாழ்க்கை பூத்து, மலர்ந்து, வாடிக் கருகிவிட்டதே.

கருகிவிட்டது என்றே சொல்லிவிடலாமா? அதுவே நிச்சயமாகி விட்டதா?

இந்து எண்ணிப் பார்க்கிறாள்.

ஜனவரி மாதம் 26ந் தேதி.

திருநீர்மலையில் திருமணம்.

மத்தளம் கொட்ட, வரிசங்கம் நின்றூத, மாலைகள் இடம் மாற, மங்கல நாண் கழுத்தில் ஏறுகிறது. கைத்தலம் பற்றுகிறான் குமார்.

தாலியைக் குமார் தன் கழுத்தில் முடியும் போது இந்து கடைக்கண்ணால் அவனைக் கவனிக்கிறாள். குமார் விஷமமாகச் சிரிக்கிறான். அந்தச் சிரிப்புக்குப் பொருள் அப்போது விளங்கவில்லையே? எதிர்த்த சுவரில் அவளைப் போல் தொங்கிக் கொண்டிருந்த காலண்டரைப் பார்க்கிறாள் – ஜூலை 26.

சரியாக ஆறு மாதங்கள் ஓடிவிட்டன, இந்துவின் தலையில் ஒரு பெரிய பாறாங்கல்லைத் தூக்கிப் போட்டுவிட்டு. உடைந்த மண்டை ஓடுகள் இனி ஒன்று சேருமா?

''அம்மா!'' என்று வாஞ்சையோடு வந்து தலையைக் கோதி விடுகிறார் வேதாசலம்.

''அப்பா!'' என்று முகத்தைப் புதைத்துக் கொள்கிறாள் இந்து: ''இப்போது என்மேல் காட்டுகிற அன்பில் பத்தில் ஒரு பங்கையாவது என் கல்யாணத்துக்கு முன்னமே காட்டியிருந்தால் என் நிலை இப்படி ஆகியிருக்குமா, அப்பா?''

''நடந்து போன நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் உடைந்து போன கண்ணாடி மாதிரி அம்மா! இனிமேல் ஒன்று சேர்ந்து கைக்கு வருமா? நடக்க வேண்டிய காரியங்களைப் பாரு!'' வேதாசலம் மெல்ல நகருகிறார். இந்து பழைய நினைவுகளில் ஈடுபடுகிறாள்....

இந்துவும் ஆங்கிலோ இந்தியப்பெண்மணியான ஹில்டாவும், பிரபல சைக்கிள், கார் டயர் தயாரிக்கும் ஜே அண்ட் ஜே நிறுவனத்தின் அலுவலகத்தில் டைப்பிஸ்டாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தனர். அதோடு இருவருடைய இல்லங்களும் அடுத்த அடுத்த தெருவில் இருந்தன. ஆகையால் இருவரும் நெருங்கிய சிநேகிதிகள் ஆனதில் வியப்பில்லை. இந்துவின் தந்தை வேதாசலமும், ஹில்டாவின் தந்தை கில்பர்ட் மாரிசும் பெண்கள் மூலமாக ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகமாயினர்.

இந்துவும் ஹில்டாவும் ஒன்றாகத்தான் ஆபீசுக்குப் போவார்கள், ஒன்றாகத்தான் திரும்பி வருவார்கள். பணிமனையிலும் பக்கத்துக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்துதான் வேலை செய்வார்கள். சக அலுவலர்கள் 'இரண்டு நாகரிகங்களின் சந்திப்பு' என்று வேடிக்கையாகக் கேலி செய்வார்கள்.

இவ்வளவு தூரம் இவர்கள் இருவரும் ஒற்றுமையாக இருந்தாலும் கூட, ஒரே ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் மகத்தான வேற்றுமை இருந்தது. அந்த மாறுதலும் தினமும் காலையில் தபால்காரர் அலுவலகத்துக்கு வரும் போதுதான் பளிச்சென்று தெரியும்.

அன்றைக்குக் காலையிலும் வழக்கம்போல் தபால் வந்தது. ஐந்து கடிதங்களைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு வயது முதிர்ந்த தலைமை பியூன் பரமசிவம் இந்து – ஹில்டா உட்கார்ந்திருந்த அறைக்குள் நுழைந்தார். ஹில்டாவைப் பார்த்து நகைச்சுவையாகச் சொன்னார். ''ஹில்டா அம்மாவுக்கு இன்னிக்கு எண்ணி அஞ்சே அஞ்சி கடுதாசிதான் வந்திருக்கு. ரொம்பக் குறைச்சல்தான் இல்லையா இந்து அம்மா!'' இந்துவைப் பார்த்துக் குறும்பாகக் கண்ணைச் சிமிட்டிக் கொண்டே கேட்டார் பரமசிவம்.

ஹில்டா அந்தக் குறும்பை மிகவும் ரசித்தாள். பிறகு பரமசிவம் இந்துவைப் பார்த்துச் சொன்னான்: ''ஏம்மா, உனக்கு என்னா ஒரு நாளாவது ஒரு கடுதாசியாவது வர மாட்டேங்குது? சேச்சே, சுத்த மோசம், நீயேயாவது ஒரு கடுதாசி எழுதி உன் விலாசத்துக்குப் போட்டுக்கயேன்!'' பரமசிவம் அங்கிருந்து நகர்ந்தார்.

ஹில்டா ஒவ்வொரு கடிதமாகத் திறந்து படிக்க ஆரம்பித்தாள். சில வரிகளைப் படித்துச் சிரித்தாள். சிலவற்றைப் படித்து முகத்தைச் சுளித்தாள். சிலவற்றைப் படித்து உதட்டைப் பிதுக்கினாள். சமயத்தில் வெட்கப்படவும் செய்தாள்.

இந்து ஹில்டாவை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்துக்கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தாள். யார்தான் எழுதியிருப்பார்கள்? என்னதான் அதில் எழுதியிருக்கும்? ஹில்டாவைக் கேட்டால்தான் என்ன?

இந்து முக்கி முனகிக் கேட்டாள்.

ஹில்டா தெளிவான குரலில் சொன்னாள்: ''பூ, இதுக்குத்தானா இப்படிப் பயந்துக்கிட்டே கேட்டே? நான் என்னமோ ஏதோன்னு நினைச்சுட்டேன். எல்லாக் கடுதாசிகளையும் என் 'பாய்–ஃபிரண்ட்ஸ்' தான் எழுதியிருக்காங்க....இதோ இந்த 'இன்லண்ட்' கவரை எழுதியிருக்காரே, இவர் பெயர் ரிச்சர்ட்சன். பக்கத்து மில்லிலே சூப்பர்வைசரா யிருக்காரு. பார்ப்பதற்கு ரொம்ப அழகா இருப்பாரு. நல்லா உயரமா அளவான பருமனோட, சுருள் சுருளான கிராப்பு... பேச்சும் குணமும் ரொம்பவும் இனிமையானது... இதோ இந்தக் கவரை ஓர் அப்பாவி எழுதியிருக்கு. இன்னைக்கே, இப்பவே 'இதை' நான் கல்யாணம் செஞ்சுக்கணுமாம்... இதோ இந்தக் கடிதம்.... ஆலன் கிரான்ஸ்டன் எழுதியிருக்கார். நல்லவர்தான். ஆனால் மோசமான சில கெட்ட பழக்கங்கள் எல்லாம் உண்டு. இவருக்கு நான் பதிலே எழுதப் போறதில்லே!...என் 'ஸ்வீட்'

ரிச்சர்ட்சனுக்குத்தான் நான் 'டேட்' (date) கொடுக்கப் போறேன்.''

ஹில்டாவின் பேச்சைக் கேட்ட இந்து மூக்கின் மேல் விரலை வைத்தாள். பார்த்தால் பசுபோல் இருக்கும் ஹில்டா எப்படியெல்லாம் பேசுகிறாள்! என்னவெல்லாம் செய்து கொண்டிருக்கிறாள்! 'பாய் ஃபிரண்ட்சாம்' 'டேட்டாம்'!....

ஹில்டா அந்தக் கடிதங்களை யெல்லாம் எடுத்துத் தன் சின்ன அலங்காரப் பையில் வைத்துக் கொண்டாள். அதைப் பார்த்த இந்துவுக்கு இன்னும் விந்தை மேலிட்டது.

ஹில்டாவினுடைய தோளை மெல்ல வருடியவாறு இந்து கேட்டாள்: ''கேட்கிறேனே என்று கோவிச்சுக்காதே. இந்தக் கடிதங்களையெல்லாம் வீட்டுக்குக் கொண்டு போகிறாயே, இதையெல்லாம் உன் அப்பா, அம்மா பார்த்தால் ஒன்றும் சொல்ல மாட்டார்களா?''

ஹில்டா அலட்சியமாகச் சிரித்தவாறு பதில் சொன்னாள்: ''ரொம்ப ஒண்ணும் சொல்ல மாட்டாங்க. ஒண்ணே ஒண்ணுதான் சொல்லுவாங்க. அதாவது 'கவனமாக இரு' என்று மட்டும் சொல்லுவாங்க... இந்து என் கண்ணே, நான் சொல்றேன், கேளு. நம்ம யார் கூட வேணுமானாலும் பழகலாம். ஆனால் நடுவே ஓர் எல்லைக் கோடு வெச்சிக்கணும். அதுதான் 'லிமிட்' — வரையறை. அதுக்கு மேலே யாராவது பழக முயன்றால் அவங்களோட அப்புறம் பேசக் கூடாது. அவ்வளவுதான்'' என்று விளக்கம் கொடுத்த ஹில்டா பலமாகச் சிரித்தாள்.

இந்துவுக்கு அடிக்கடி அவளுடைய சக அலுவலர்கள் சொல்லும் 'இரண்டு நாகரிகங்களின் சந்திப்பு' என்ற பதத்தின் பொருள் அப்போதுதான் முழுமையாக விளங்கியது.

அன்று இரவு முழுவதும் இந்துவுக்கு உறக்கமே பிடிக்கவில்லை. கண்களை மூடினால் கண்களைத் திறந்தால், ஹில்டாவும் அவளுக்கு வந்த கடிதங்களுமே முன்வந்து நின்றன. இப்படியா அப்படியா என்று ஒரு தெளிவான முடிவுக்கு வர முடியாமல் இருந்தவளை ஒரு பக்கமாகத் தள்ளிவிட்டு விட்டாள் ஹில்டா.

அடுத்த நாள் பஸ்ஸுக்காக நின்றுகொண்டிருந்தபோதுதான் இந்து, குமாரைக் கவனித்தாள். குமார் அருகில் இருந்த தொழிற்சாலை ஒன்றில் பாதுகாப்பு அதிகாரியாக இருந்தான். நாகர்கோயில் துணைத் தொழிற்சாலையிலிருந்து மாற்றலாகி அப்போதுதான் சென்னைத் தலைமையகத்துக்கு வந்திருந்தான். வாட்ட சாட்டமான வலுவான உடலமைப்பு. அதற்கு நேர்மாறாக எளிமையாகப் பேசும் தன்மை. பேச்சில் தென்படும் அறிவின் திண்மை. தொழிற்சாலையையே பாதுகாக்கும் அவர் இந்து ஒருத்தியைப் பாதுகாக்க மாட்டாரா என்ற எண்ணம் எல்லாமாகச் சேர்ந்து, இந்துவின் மனம் குமாரை நாடும்படி செய்தன. அன்றைக்குக் காலையில் ஹில்டாவும், இந்துவும் அலுவலகத்துக்குச் சென்றார்கள்.

காலை நேரத்தில் வழக்கம்போல் தபால் வந்தது. பியூன் பரமசிவம் கத்திக்கொண்டே வந்தான். ''ஆகா, என் பொண்ணு இந்துவுக்கும் ஒரு கடிதம் வந்திருக்கிறது!''

இந்துவுக்கு முகமெல்லாம் சிவந்து என்னவோபோல் ஆகி விட்டது. ''ஆ, பரமசிவம் சும்மா இரு'' என்று அதட்டினாள்.

இந்து எதிர்பார்த்தது போல் குமார்தான் கடிதம் எழுதியிருந்தான். ஹில்டா இந்துவைப் பரிகாசம் செய்தாள். ''யாருடி இந்தத் திடீர் ரோமியோ? பெயரென்ன, எந்த ஊர், என்ன தொழில், என்ன படிப்பு, பெற்றோர்கள் யார், சொத்து பத்து, குணம் எப்படி?''

''அம்மா ஹில்டா பாட்டி! அதெல்லாம் அடுக்கடுக்காக் கேட்காதீங்க. எனக்குத் தெரியாது. பெயர், ஊர், தொழில் தெரியும். அவ்வளவுதான்.''

''ஓகோ, பஸ் நிலையத்தில் கண்டதும் காதலா? கல்யாணம் எப்போது?''

''உனக்குச் சொல்லாமலா?'' என்று ஹில்டாவின் கன்னத்தில் செல்லமாகத் தட்டினாள் இந்து.

''அது சரிடி, இந்து! உன்னுடைய காரியத்திலேயே இருந்துட்டியே, இந்தக் கதையைக் கேட்டியா? நேற்று என் 'பாய் ஃபிரண்ட்' டிசௌஸாவை என்னுடைய வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனேன். என் தந்தையை அறிமுகப்படுத்தி வைப்பதற்குள் வந்த டிசௌஸா ஓட ஆரம்பிச்சுட்டாரு. அவர் முன்னமே திருமணம் ஆனவராம். அப்பாவுக்குத் தெரியுமாம். எப்படிடி காரியம்? தப்பிச்சேண்டி!''

இந்து கேட்டாள்: ''அப்படீன்னா ஹில்டா உன் 'பாய் ப்ரண்ட்'ஸை யெல்லாம் உன் வீட்டுக்கு அழைச்சிக்கிட்டுப் போவியா?''

''ஓ, தாராளமாக. 'பாய் பிரண்ட்ஸ்' என்றால் என்னடி, 'கேர்ல் பிரண்ட்ஸ்' மாதிரி தானே? என் வீட்டுக்கு வருவாங்க. என் பெற்றோர்களுடன் பேசிக்கிட்டு இருப்பாங்க. இதெல்லாம் மாடி மேலே போறதுக்குப் படிக்கட்டுங்க மாதிரி. ஒவ்வொரு படியா ஏறிப் போகாமல் ஒரே தடவையா தாண்டினால், மாடிக்கும் போக மாட்டோம். கீழே விழுந்து பல்லு, மூக்கு, முகமெல்லாமும் உடைஞ்சு போயிடும்!''

''நீ சொல்ற உதாரணம் ரொம்பவும் மனத்துக்கு இதமாக இருக்குது, ஹில்டா!'' என்றாள் இந்து.

''அப்புறம் என்னாச்சுன்னு கேளு. முன்னமே கல்யாணம் செய்துக்கிட்டு என்கிட்டே காதல் செய்ய வந்தாரில்ல, டிசௌஸா, அவரை இனிமேல் என் வழிக்கு வரக் கூடாது என்று சொல்லி விட்டேன்... என் தந்தையும் கண்டிச்சிட்டாரு!''

அதைக் கேட்ட இந்து எப்படியும் குமாரை வேதாசலத்துக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைக்க வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டாள். அன்று இரவே இந்து தன் தாயாரின் மூலமாக விஷயத்தைத் தந்தையின் காதில் போட்டு வைத்தாள். இதைக் கேட்ட வேதாசலம் சத்தம் போடுவது நன்றாக இந்துவின் காதில் விழுந்தது. ''எனக்கு முன்னமே தெரியுமே, எப்ப வீட்டைவிட்டு வெளியிலே வேலைக்குன்னு அனுப்பினாயோ, இப்படித்தான் வந்து ஒரு நாளைக்கு நிப்பான்னு... குமார், 'கிமார்'னு ஒரு பயல் என் வீட்டு வாசலை வந்து மிதிக்கக் கூடாது. காலை வெட்டிக் கழுகுக்குப்

போட்டுடுவேன். இன்னிக்குத் திங்கட்கிழமை. அடுத்த எட்டாம் நாள் திங்கட் கிழமை இந்துவுக்குக் கல்யாணம்! நொண்டியோ நொடமோ, கிழமோ கட்டையோ, நான் பார்க்கிறவன்தான் மாப்பிள்ளை!...ஏய், விசாலாட்சி! அந்தத் துண்டை எடு!'' மாப்பிள்ளை பார்க்க வெளியே போனார் வேதாசலம்.

என்ன பேசி, எப்படிச் சமாதானப்படுத்துவது என்று தெரியாத விசாலாட்சி துண்டை எடுத்துக் கொண்டு வந்து வேதாசலத்திடம் கொடுத்தாள். அவளுடைய கண்கள் பனித்திருந்தன. ஒரு பக்கம் பிடிவாத குணமுள்ள கணவன், மறுபக்கம் காதல் வயப்பட்ட மகள், என்ன செய்வாள், நடுவில், ஒரு பெண்ணாய்ப் பிறந்த விசாலாட்சி?

அழுத கண்களுடன் அறைக்குள் இருந்து வெளியே வந்த இந்து, தந்தையின் கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டு கதறினாள்: ''ஒரு முறை அப்பா, ஒரே ஒருமுறை அப்பா, என்னுடைய குமாரைப் பாருங்கள், அப்பா! அவரோடு கொஞ்ச நேரம் பேசுங்கள் அப்பா! அவருடைய அந்த இனிய சுபாவம், அடக்கமான பண்பு, மற்ற குண நலன்கள் உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றால், நான் நீங்கள் காட்டும் முடவனுக்கே வாழ்க்கைப் படுகிறேன்..... ஆனால், நீங்கள் மட்டும் ஒரு முறை குமாரைப் பார்த்து விட்டீர்களானால், இந்தத் திருமணத்துக்கு மறுக்கவே மாட்டீர்கள், அப்பா! அவரைப் பார்த்துவிட்டு நீங்கள் சொல்லுங்கள், 'இவன் உனக்குத் தகுந்தவன் அல்ல' என்று. சத்தியமாக, என் பெற்றோர்கள் மேல் ஆணை. கட்டுப்படுகிறேன்!''

உரத்த குரலில் வேதாசலம் சொன்னார்: ''அந்தக் காலிப்பயலைப் பார்த்துவிட்டு என்ன சொல்வது? இப்போதே சொல்றேன், உன் மனத்தை மாத்திக்க. இந்தக் கல்யாணம் நடக்காது!''

இந்துவுக்கும் தன் தந்தையின் பிடிவாத குணம் தெரியும். அவராக ஒரு வரன் பார்த்து முடிப்பதற்குள் குமாருடன் கலந்தாலோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள்; திருநீர்மலைக்குச் சென்று பெற்றோர்களுக்குத் தெரியாமல் திருமணம் செய்து கொண்டு வந்துவிடுவது என்று.

கல்யாணம் முடிந்த கையோடு வேதாசலத்தின் வாழ்த்துக்களையோ அல்லது வசவுகளையோ பெறுவதற்கு இருவரும் வந்தார்கள்.

வேதாசலம் குமாரைப் பார்த்தவுடன் அதிர்ந்து போனார். ''அடப் பாவி! நீயா!'' என்று கூவினார். அவருடைய நண்பர் நாகர்கோவிலைச் சேர்ந்த ராமசாமியின் கல்யாணம் ஆன மகன் குமார் அல்லவா இவன்? இவனுடைய கல்யாணத்துக்கு நாகர்கோவிலுக்குச் சில மாதங்களுக்கு முன்புதான் வேதாசலம் சென்று வந்தார். முதல் மனைவி இருக்கும் போதே இரண்டாவது கல்யாணம், இந்துவை ஏமாற்றிச் செய்து கொண்டு விட்டானா?

குமார் தேள் கொட்டிய திருடனைப் போல் விழித்தான்.

இந்து தாலியைப் பிடித்துக் கொண்டு கதறினாள். ''அப்பா! உங்களை ஒரு முறை பார்க்கச் சொன்னேனே, அப்பா, பிடிவாதமாக மறுத்து விட்டீர்களே, அப்பா! என்ன

சென்னை நந்தனம் பகுதியில் இளஞ் சிறுவர்களுக்குக் கல்வித் தொண்டாற்றி வரும் பாரத வித்தியாலயத்தின் கலைப் பகுதி கலாசமர்ப்பணா. பொருத்தமான பெயர். பரதக் கலைக்குத் தம்மை அர்ப்பணம் செய்து கொண்ட தம்பதிகள் நடத்தும் கலைக்கூடம் இது. சங்கீத சிரோமணி எம். வி. நரசிம்மாச்சாரியார். குச்சிப்புடி நடனங்களின் அழகில் தம்மையே மறந்தவர். பாட்டுடன் நட்டுவாங்கம் செய்வதிலும் நிபுணர். நல்ல ரசிகர். அதனால், அவரே குச்சிப்புடி நடனங்களுக்கும், பரதநாட்டிய வகுப்புக்களுக்கும் ஆசாரிய ஸ்தானத்தில் இருந்து கொண்டு, போட்டி நிகழ்ச்சிகளில் மேடை நிகழ்ச்சிகளில் பதங்களும் பாடி, நட்டுவாங்கமும் தாமே செய்கிறார். தமது கல்பனா திறனுக்கும் மனோதர்மத்துக்கும் தக்கபடி நிருத்திய வகைகளில் நடை பேதங்களையும் தாள பேதங்களையும் புகுத்தி நடனங்களை ரஞ்சகமாகவும் அழகுடனும் விளங்கும் வண்ணம் அமைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவருடைய மனோதர்மத்துக்கு முற்றிலும் இணைந்து ஒன்றி, ஆடல்களைப் பூரண அழகுடன் வழங்கக் கூடிய அபூர்வ ஆற்றலைப் பெற்றுள்ள அவரது மனைவி ஸ்ரீமதி எம். வசந்தலக்ஷ்மி கலா சமர்ப்பணா வீணை செயலாளர் மட்டுமின்றி அதன் நாட்டிய ஆசிரியையும் பிரதான நாட்டிய மணியும் ஆவார். சமீபத்தில் பாரத வித்தியாலயத்தின் ஆண்டுவிழா நிகழ்ச்சியிலும், பின்னர் தியாகராயநகர் ஆர்ட்ஸ் அகாடமி மேடையிலும் நிகழ்ந்த ஸ்ரீமதி வசந்த லக்ஷ்மியின் குச்சிப்புடி பரதநாட்டிய நிகழ்ச்சிகள் அவருடைய கலை முதிர்ச்சியை வழுவின்றி முழுமையாகக் காட்டின. சென்னை மாநகரில் ஆந்திர நாட்டு அழகுக் கலை நன்கு பரவச் செய்யும் பணியில் கலாசமர்ப்பணாவின் தொண்டு பாராட்டுக்குரியது.

செய்வேன் இப்போது? என் வாழ்க்கையே வீணாகி விட்டதே!....''

நடந்து மடிந்த நினைவுகளில் இருந்து மீண்டாள் இந்து.

வேதாசலம் இந்துவிடம் கனிவோடு சொன்னார்: ''நான் ஒரு முறை நீ சொன்னபடி பார்த்திருக்கலாம். பார்த்திருந்தால் இந்தத் திருமணம் நடைபெறாமல் தடுத்திருக்கக் கூடும். முடியவில்லை. சரி, இப்பொழுதுதான் என்ன, குமார் உன்னை வேண்டாம் என்று

சொல்லி விட்டான்...? ஒரு முகத்துக்கு இரண்டு கண்கள் மாதிரி அவனோட வாழ முயற்சி செய்து பாரம்மா!''

இந்து தாழ்ந்த குரலில் சொன்னாள்: ''அவருடைய ஏமாற்றும் தன்மையும், பொய்ம்மையும் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. நாகர்கோவிலில் இருக்கிற என் அக்காவே அவரோடு இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். நான் தனி மரமாகவே இருந்துவிட்டுப் போகிறேன்... அவசரப்பட்டேன், அனுபவிக்கிறேன்!''

என்றோ ஒரு நாள் அவளிடம் ஹில்டா சொன்ன வார்த்தைகள் நினைவுக்கு வந்தன. ''....இதெல்லாம் மாடி மேலே போறதுக்குப் படிக்கட்டுங்க மாதிரி. ஒவ்வொரு படியா ஏறிப் போகாமல் ஒரே தடவையாத் தாண்டினால் மாடிக்கும் போக மாட்டோம், கீழே விழுந்து, பல்லு, மூக்கு, முகமெல்லாமும் உடைஞ்சு போயிடும்.'

எவ்வளவு உண்மையான சொற்கள்! ஒன்று மாடி மேல் போக வேண்டும் என்று ஆசைப்படக் கூடாது. அப்படியே ஆசைப்பட்டு விட்டால் படிகளின் வழியே போக வேண்டும். இல்லாவிட்டால்? ஒரு பெண் ஓர் ஆணிடம் சாதாரணமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தாலே தவறாக நினைக்கும் இவர்கள் மத்தியிலே நான் செய்ததுதான் தவறோ? — இந்து என்னென்னவோ எண்ணி அலமந்தாள்.

அப்போதுதான் ஹில்டா தனக்கும் ரிச்சர்ட்சுக்கும் நடக்கப் போகும் கல்யாணப் பத்திரிகையுடன் மாடிப் படிகள் ஏறி வந்தாள்.

படித்துப்பாருங்கள்

இதோ தமிழ் இதழ்கள் (1970)

தமிழில் தரமான இலக்கியம் படைக்கப்பட்டாலும், அவை பற்றிய மதிப்பீடு வெகு அரிதாகவே நிகழ்ந்து வந்துள்ளது. 'இலட்சக் கணக்கில் விற்கும் எத்தனை பத்திரிகைகள், கதை, கட்டுரைகள் என்று கொடுத்து நேயர்களின் பொழுதைப் போக்க வைக்கின்றன? அவை என்ன என்ன தந்துள்ளன, சமுதாயத்துக்கு அவற்றால் என்ன பயன்?' என்பதை யாவது ஆராய்ந்து பார்த்திருக்கிறார்களா ? படித்துப் போட்டுவிடும் பணியைத்தானே பெரும்பாலோர் செய்திருக்கிறார்கள் ! இப்படி நினைக்கும் வேளையிலே இலயோலாக் கல்லூரி வீரமா முனிவர் தமிழ் ஆய்வுக் கழகம், யாரும் செய்யாத அருமையான பணியைச் செய்திருக்கிறது. அந்தப் பணியும் எப்படி ? ஆசிரியர் — மாணவர் சேர்ந்து செய்துள்ள பணி. மாணவர்களைக் கொண்டே இலக்கியத்தின் தரத்தைக் காண முயன்றிருப்பது பாராட்டுதற்குரியது. இளைஞர்களின் மனம் பண்பட உதவுவதோடு, அவர்கள் எத்தகைய இலக்கியத்தை விரும்புகிறார்கள் என்பதையும் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

தமிழ் நாட்டில் புகழோடு வெளியாகும் பத்திரிகைகளில் கல்கி, ஆனந்தவிகடன், குமுதம், தினமணி கதிர், கலைமகள், மஞ்சரி, தீபம், துக்ளக், கல்கண்டு போன்ற பத்திரிகைகள் இவர்களுடைய ஆய்வுக்கு உட்பட்டுள்ளன. கதைகளை, கட்டுரைகளை, கவிதைகளை, அவை கொண்டுள்ள கருத்துக்கேற்பப் பிரித்து அலசியுள்ளார்கள். சுய விமரிசனத்தைக் குறைத்துக் கொண்டு எல்லாவற்றையும் விண்டு வைத்து வாசகர்களையே ஒரு முடிவுக்கு வரும்படி செய்திருப்பது அருமையான முயற்சி. அதோடு முடிவுக்கு வரக் கோடி காட்டிக் கொண்டு செல்வது வெகு அழகாக அமைந்திருக்கிறது.

'இதோ தமிழில் புது முயற்சி!' என்று பாராட்டும் அளவுக்கு, 'இதோ தமிழ் இதழ்கள்' அமைந்துள்ளது !

வெளியிடுவோர்: வீரமா முனிவர் தமிழ் ஆய்வுக் கழகம், இலயோலாக் கல்லூரி, சென்னை—34; விலை: ரூ. 4.00.

அருணாசல மகிமை (பாகம்-1)

விட்ட குறையோ, தொட்ட குறையோ என்பார்கள். ஸ்ரீ பரணீதரன் அவர்கள் ஸ்ரீ சேஷாத்திரி ஸ்வாமிகள் அதிஷ்டானத்தைக் கண்டு, அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றைச் சுருக்கமாக எழுதுவதாக இருந்தவர் — பல பாகங்கள் அடங்கிய பெருநூலே எழுதியுள்ளது அவ்வகையைச் சேர்ந்ததே. நமது பாரத நாடு மாபெரும் தவச் செல்வர்கள் நிறைந்த நாடு. அடிக்கொரு பிரயாகை மன்னன் — அதாவது புனித திரிவேணி சங்கமம் — இருப்பதாக வடக்கே ஒரு பழமொழி உண்டு. பக்திக்கு அடிகோலிய நாடு என்று புவியிலே பாரதத்துக்குத் தனிச் சிறப்புண்டு. அதிலும் பலப் பல மகான்கள் வாழ்ந்து காட்டியது தென்னாடுதான் என்பதை நிரூபிக்கிறது அருணாசல மகிமை என்னும் இந்த நூல்.

பிறைசூடிய பெருமானுக்கே பித்தன் என்று பெயர் உண்டு. அவன் அடியார்களும் அவன் வழியையே பின்பற்றியவர்கள் ! புற உலகத்துக்குப் பித்தன் போலத் தோன்றினும் அக உலகில், பரமானந்தத்தில் மூழ்கித் திளைத்தவர்கள்.

எல்லோரையும் போல் சர்வசாதாரணமாக நடமாடிய பல பெரியார்கள் ஆண்டவன் அருள் பெற்று அவனாகவே ஆன கதையை ஸ்ரீ பரணீதரன் அவர்கள் அருமையான புதினம் போலச் சித்திரித்துள்ளார். ஆண்டவன் சொரூபம் எப்படி எல்லோருக்கும் விளங்காததோ, அப்படியே அவன் அடியார்களின் வாழ்வும் சர்வ சாதாரண மக்களுக்குப் புலனாகாதது. ஆனால் அவர்கள் பெருக்கிய அருட்செல்வமோ என்றுமே வற்றாதது; அள்ள அள்ளக் குறையாதது. ஆன்மத் தூய்மை பற்றி ஆன்மத் தூய்மையோடு எழுதப்பட்டது இந்த நூல்.

வெளியிட்டோர்: ஆனந்தவிகடன், 151, அண்ணா சாலை, சென்னை—2; விலை: ரூ. 2.50.

BISCUITS
PARLE
THIN ARROWROOT
BISCUITS
PARLE'S THIN ARROWROOT
மனங்கவரும்
ஃபாயில் பேக்—
நயமான விலை
இதோ!
புதிய பார்லே
தின் ஆரோரூட்
போஷாக்கான பிஸ்கட்
முரமுரப்பானது, சக்தி மிக்கது—
சுலபமாக ஜீரணமாகிறது!
சாப்பிட ருசியானது!
புதுப் பொலிவுக் குன்றுமல் அமைந்த கவர்ச்சியான பேக்குகளில்
everest/325d/PP tam

பிரம்மஹத்தி

து. ராமமூர்த்தி

சற்றுத் தூரம் நடந்ததும், ‘‘செருப்பு இல்லாமெ நடக்கிறேளே. எனக்கே கால் குத்தறதே’’ என்று ராமநாதன் பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

காலைப் பார்த்துக் கொண்டே அவர் பேசினார். அந்தக் கால்கள், இலேசான வெளுப்பு நிறம் காட்டும் தந்தத்தில் கடைசல் பிடித்தமாதிரி இருப்பதுபோல் தோன்றின அவர் கண்களுக்கு.

‘‘உம்.....; பரவாயில்லெ. எங்க ஊர்லெ செருப்பில்லாமெ நடந்து பழக்கந்தான்’’ என்றாள் புரொபசர் மனைவி.

‘‘ஸாரும் நம்மோட வந்திருக்கலாம்.’’

அப்போது அவர் மனசு அவரைக் கேட்டது. ‘ஸாரும் நம்மோட வந்திருக்கலாம்கிறியே, எதுக்காகவாம்? எதுக்காக இப்படிச் சொல்றே? வெறும் வாய் உபசாரம்தானே இது? எவ்வளவு நாளாக இந்த வேளைக்காக நீ காத்துண்டு இருந்தே ? இப்ப சந்தர்ப்பம் நேர்ந்தபோது, அவரும் வந்துருக்கலாமேன்னு கதை பண்றியே !’

‘‘இந்தக் கல்யாண கலாட்டா எல்லாம் அவருக்குப் புடிக்கிறதில்லே. ‘டயர்ட்’ ஆகி இருக்கும்’’ என்றாள் புரொபசரின் சம்சாரம்.

‘‘ஆமாம், டயர்ட் ஆகி இருக்கும்’’ என்று ராமநாதனும் ஆமோதித்தார்.

வயசானவராச்சே ? மாடி ஏறவே கஷ்டப்படுவார். க்ளாசில் லெக்சர் பண்றச்சே மேல் மூச்சு வாங்கும். அவருக்குப் போயி இவ எப்படி வந்து வாய்த்தாள்? ஆச்சரியம்தான். நாமும் ரெண்டு மூணு இடத்துலெ பொண் பார்க்கப் போறோமே, ஒண்ணாவது நன்னாயிருந்துதா ? ஒண்ணு ஏணிக் கம்பம் மாதிரி சதையே இல்லாமெ குச்சிக் காலும் குச்சிக் கையுமாய்; ஒண்ணு கத்திரிக்காய்க்குக் கால் கை மொளச்சாப்பலே; ஒண்ணு குதரெ மூஞ்சி; ஒண்ணு அட்டெக்கரி....

‘நீ மாத்திரம் சேப்புன்னு எண்ணமோ ? அட்டைக்கரி இல்லே ; அவ்வளவுதானே?’ என்று அவர் மனசு கேட்டது.

‘நானும் கறுப்புத்தான், இல்லேங்கல்லே. ஆனா, கண்ணாடிலெ பார்த்துண்டா லக்ஷணமா இருக்கேனே’ என்று தமக்குத் தாமே சால்ஜாப்பு சொல்லிக் கொண்டு அவர் மழுப்பப் பார்த்தார்.

‘‘என்ன லக்ஷணம் போ ! குழந்தைமூஞ்சி ! சுருட்டை மயிர்க் கிராப்பும், உப்பல் கன்னமும், சின்ன வாயும் மூக்குமாய் கிளாக்ஸோ பேபி மாதிரி....’’ அவர் நண்பர்களும் மறைவில் அவரை இப்படித்தான் கேலி பண்ணினார்கள். புரொபசரிடம் மாணவராக இருந்து அவரிடமே வேலைக்கு வந்தவராதலால், புரொபசரின் சிபாரிசில், அவர் ரிடயர் ஆகும்போது அவர் இடம் தமக்கே கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்து, அதற்காக புரொபசரைக் காக்காய் பிடிக்கிறார் என்றும் அவர்கள் பேசிக் கொண்டார்கள். புரொபசரைக் காக்காய் பிடிக்க, புரொபசரின் ‘ஹோம் டிபார்ட்மெண்ட்’ மூலம் கம்பிகளை இழுக்கப் பார்க்கிறார் என்கிற பேச்சும் அடிபட்டது.

‘‘உங்களுக்கும் அவருக்கும் ரொம்ப வயசு வித்தியாசம் இல்லே?’’

திடும் என்று கேட்டார் ராமநாதன். கேட்க வேண்டும் என்கிற எண்ணம் இல்லை. மனசு நினைத்தது; வாய்தவறி வந்து விட்டது.

''ஆமாம்'' என்ற பதிலுடன் கைகளை முன்னுல் கட்டியபடியே நடந்தாள் அவள்.

'' ஏன் இப்படிக் கல்யாணம் பண்ணிண்டேன்னு கேக்கல்லேயே?''

ராமநாதன் திடுக்கிட்டார். யார் கேட்டது? அவளா கேட்டாள் ?

ஆமாம்; அவளேதான் கேட்கிருள். நாம் மனசுலெ நெனச்சிண்டது தெரிஞ்சுடுத்தோ ? இல்லே, வயசு வித்தியாசத்தைப் பத்திக் கேட்டமே, துடுக்காப் பேசருேம்னு இடிச்சுக் காட்டருளோ? ஏன் இந்தப் பேச்சை ஆரம்பிச்சோம் ? புரொபசருக்குத் தெரிஞ்சா என்ன ஆறது ?

''ஆமாம், மனசுலெ நெனச்சுண்டேன். கேக்கத் தைரியம் வல்லே. நீங்க எப்படியோ தெரிஞ்சுண்டுட்டேள்!''

''நீங்க கேக்காட்டாலும் நானே சொல்றேன். எங்க குடும்பம் ரொம்ப ஏழைக் குடும்பம். அப்பா பள்ளிக்கூட வாத்தியார். முழுசா இருநூறு ரூபா சம்பளம்கூட இல்லே. மொதல்லே பொறந்தவா நாங்க அஞ்சு பேர் பொண்கள். அப்பா ஆண்டியும் ஆகல்லே. சன்யாசியும் ஆகல்லே. அதுக்கப்புறம் மூணு புள்ளேகள்தான் பெத்தார். பொண்கள்ளாம் கல்யாண வயசு வந்து நிக்கறச்சே, புள்ளேகள் பள்ளிக்கூடம் போக ஆரம்பிச்சா. ஆயிரம் ஆயிரமா செலவழிச்சு ஒவ்வொரு பொண்ணுக்கும் கல்யாணம் பண்ணனும்ம்னு, எங்கே போவார் அப்பா? இவர் இளையாளைத் தேடிண்டு மலையாளம் வந்து, எங்களுக்குச் செலவே வைக்காமே, தாமே செலவு பண்ணிக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறேன்னதும் சரின்னுட்டார் அப்பா.''

'' நீங்க ?''

''என்னெ யார் என்ன கேட்டா ? நான் அப்போ இன்னும் சின்னவ. எனக்கு ஒண்ணும் புரியவும் இல்லே. அதோடெ, அப்பா கஷ்டம் விடிஞ்சாப் போறும்னு இருந்தது எங்களுக்கெல்லாம். எனக்கு என்ன 'நீங்க' பட்டம்? ஓங்களெ விடக்கூட நான் சின்னவள்தான்.''

அவள் குரலில் ஓர் இனிமையைக் கண்டார் ராமநாதன். தம்புரா சுருதியைச் சர்க்கரைப் பாகில் குழைத்து மீட்டுகிருப் போல் இருக்கிறது என்று கற்பனை பண்ணிக் கொண்டார்

மனசுக்குள். அவள் பக்கம் பார்த்தபோது, அவளும் தம் பக்கம் பார்த்துவிட்டு முகத்தை நேராகத் திருப்பிக் கொள்வதைக் கண்டார்.

''கார் ரிப்பேர் ஆகியிருக்குமோ ?''

இருவரும் வந்த பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். சாலை, வளைசல் இல்லாமல், கயிறு பிடித்த மாதிரி கண்ணுக்கெட்டின வரை எதிரே ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

தூரத்தில் கார் தெரிந்தது. பானெட் இன்னும் திறந்தபடிதான் இருந்தது. டிரைவரும் தேசிகனும் ரிப்பேர் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

* * *

முதல் நாளன்று, இன்னொரு புரொபசர் பிள்ளைக்குக் கும்பகோணத்தில் கல்யாணம். அதற்குத்தான் இவர்கள் காரில் வந்தார்கள். திரும்பிப் போகிற போதுதான் கார் மக்கர் பண்ணுகிறது.

டிரைவர் என்ன முயன்றும் கார் ஸ்டார்ட் ஆகாமல் சத்தம் போடுவதோடு நின்றது.

கிரு கிரு கிரு கிரு.... கிரு கிரு கிரு கிரு.....

எங்கிருந்தோ ஓர் ஆள் வந்தான். கூடை நிறைய இளநீர்க் காய்களைக் கொண்டு வந்தான். சதக் சதக் என்று சீவிக் கொடுத்தான். ரூபாய் நோட்டைக் கொடுத்து, சில்லறையை வாங்கிப் பர்சுக்குள் திணித்தார் ராமநாதன்.

''தேவலியே. இந்த கிராமாந்தரத்துலேயும் இளநீர் சாப்பிட ஸ்ட்ரா வாங்கி வச்சிருக்கானே !'' என்றாள் புரொபசரின் மனைவி.

''கிராமாந்தரமாவது அம்மா? கும்பகோணத்துக்குப் பக்கத்துலே இருக்கு'' என்றான் தேசிகன்.

சாலையின் இரண்டு பக்கமும் இருந்த தென்னந்தோப்புகளின் மேல் பார்வையை ஓட்டினார் ராமநாதன். அங்கங்கே குளம் குட்டை; தண்ணீர்த் தேக்கம்; குளுகுளு என்று காற்று. என்ன செழிப்பு, என்ன செழிப்பு என்று நினைத்துக் கொண்டார். இங்கேயே உட்கார்ந்து காற்று வாங்கிக் கொண்டு, தாகம் என்கிற போதெல்லாம் இளநீர் சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருந்துவிடலாம் போல் மனசுக்கு ஆசை காட்டுகிறதே...

ராமநாதன் புரொபசர் மனைவி பக்கம் பார்த்தார். உமர்கயாமையும் பாரதி பாடலையும் நினைத்துக் கொண்டார்.

டிரைவர் காரின் பானெட்டைத் தூக்கி அதனுள் தலையை நட்டுக் கொண்டான்.

''என்ன வந்துடுத்து இதுக்கு?''

ராமநாதன் கேட்டார். பொதுவாகக் கேட்ட மாதிரி தோன்றினாலும், அவர் பார்வை புரொபசர் மனைவி பக்கம் இருந்தது.

'என்னடா பார்வை சற்றைக் கொருதரம் அந்தப் பக்கம்?' என்றது மனசு.

'நான் என்ன பண்ணட்டும்? அவள் அப்படிப் பார்வையை இழுக்கிறாளே. கண்ணை மூடினாலும் எதிரே நிக்கறாளே' என்று எண்ணிக் கொண்டே கண்களை மூடிப் பார்த்தார். புரொபசர் மனைவி ஆனதால், வாரி வளைத்து நகைகளை அணியாத நாசூக்கான ஆடை தரித்த உருவம், மறையாமல் அப்போதும் எதிரே நின்றது. நல்ல உயரமாய், அதற்கேற்ற பருமனாயிருந்தாள். வெளுப்பு நிறம் நெற்றிக் குங்குமத்தை ரத்தச் சிவப்பாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. தலையில் சுருள் சுருளாக வழியும் பாலக்காட்டுக் கருங்கூந்தல். ஏன் இந்த உருவம், கண்ணை இறுக மூடிக் கொண்டாலும் எதிரே நின்று மனசை அலைக்கழிக்கிறது?

'' அடிக்கடி இப்படித்தான் மக்கர் பண்றது. சர்விசிங்க்கு அனுப்பணும் !'' என்றார் புரொபசர்.

ராமநாதன் கண்ணைத் திறந்தார். காரின் பின் சீட்டில் துவண்டு சாய்ந்தபடி, சிகரெட் புகையை இழுத்து விட்டுக் கொண்டிருந்த புரொபசரைப் பார்த்தார்.

தங்கம் கலந்த வெள்ளியாக மினுமினுக்கும் அமெரிக்கன் கிராப்புத் தலையைப் புரொபசர் தடவிக் கொண்டிருந்தார். ரிம்லெஸ் மூக்குக் கண்ணாடியும் இரட்டைநாடி சரீரமும் அவருக்கு ஒரு பெரிய மனுஷத் தோற்றத்தைக் கொடுப்பது போல் தோன்றின ராமநாதனுக்கு. ஓயாத சிகரெட் புகையால் கறுத்துப் போய் மரவட்டை மாதிரி இருந்த தடித்த உதடுகளும், வாயைத் திறந்தால் தெரியும் பழுப்புக் காவி ஏறிய பற்களும்தாம் கண்ணை உறுத்தின.

புரொபசர் நாலைந்து வருஷங்கள் ஸ்டேட்சில் இருந்துவிட்டு வந்தவர். போகும்போது, தம் டெக்னலஜி உண்டு தாமுண்டு என்றுதான் போனார். அரவிந்தரைப் பற்றியும், ஆனந்த குமாரஸ்வாமியைப் பற்றியும், ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பற்றியும் அங்கே யார் கேட்டார்களோ, தெரியவில்லை. திரும்பி வரும்போது அவர்கள் எழுத்துக்களில் ஒரு மோகம். விழுந்து விழுந்து படிக்கிறார்.

வேஷ்டியை மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு, டிரைவர் பக்கத்தில் நின்றிருந்த லாபரட்டரி அட்டெண்டர் தேசிகனுக்கும் கார் விஷயங்களுக்கும் ஸ்நானப்ராப்தி இல்லை. இருந்தாலும், டிரைவருக்கு ஒத்தாசை செய்வது போல் காட்டிக் கொண்டான். கெட்டிக்காரன். பெரிய மனுஷர்களோடு பழகுவதில் ரொம்பப் பிரியம். குறைந்த சம்பளம்தான். ஆனால், எப்போதும் முகத்தில் சிரிப்பு, வாயில் வெற்றிலை, வயசுக்கு மீறிய துடிப்பு, உற்சாகம். எப்படித்தான் முடிகிறதோ ?

பின் சீட் பக்கமாக வந்து அவன், ''ஸார்! இந்த ஊர்க் கோயில் ரொம்பப் பெரிசு. நன்னாயிருக்கும். நீங்க பார்த்திருக்கேளா ?'' என்று புரொபசரைக் கேட்டான்.

''உம்.... நான் வட ஆர்க்காட்டுக்காரன். கும்பகோணம் பக்கம் எதுக்காக வரப் போறேன் ? சந்தர்ப்பம் இதுவரைக்கும் நேரல்லே. இங்கே என்ன கோயில் ?'' என்று அவர் கேட்டார்.

''மகாலிங்கஸ்வாமி. மத்யார்ஜுனம்னு ரொம்ப விசேஷமாச் சொல்லுவா.''

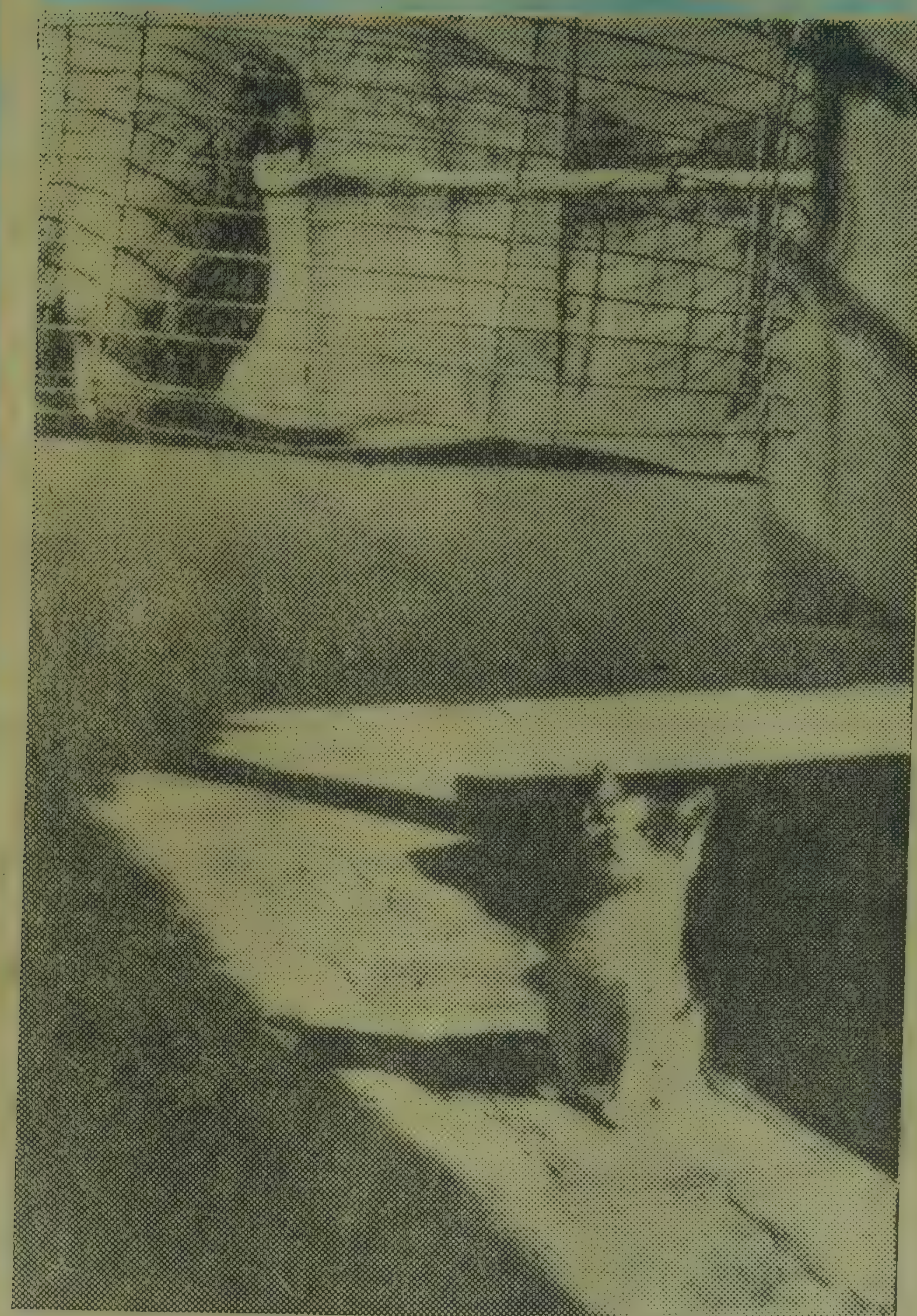
''ஒனக்கு எந்த ஊர்டா ?''

''நாங்குனேரி. திருநெல்வேலி ஜில்லா.''

''ஒனக்கு என்னமா இந்தக் கோயிலைப் பத்தித் தெரியும்? அதுவும் நீ வைஷ்ணவன். சிவன் கோயில் ஸ்வாமி வெளீலெ வந்தாலே வாசக் கதவைப் படீரென்று சாத்திண்டு உள்ளே போயிடுவேளே !''

தேசிகன் சிரித்தான். வாய் வெற்றிலையைச் சற்று எட்டப் போய்த் துப்பிவிட்டு வந்தான்.

கிளி அருமையைப் பூனை அறியுமா?

முதல் பரிசு
ரூ. 50. பெறுபவர்
திரு ஜி. பிரபாகர்

"பக்கத்துலெ உப்பிலியப்பன் கோயில் இருக்கு. அதுக்கு வந்திருக்கேன். அப்படியே இதுவும் பார்த்ததுதான். எனக்கு அப்படி எல்லாம் வித்தியாசம் கிடையாது சார். திருப்பதிக்குப் போவேன், திருத்தணிக்கும் போவேன்."

"பலே, எம்மதமும் சம்மதம் !"

புரொபசர், சின்னதாகிவிட்ட சிகரெட்டில் இன்னொன்றைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு, பழசை வெளியே எறிந்தார். மனைவி பக்கம் பார்த்தார்.

"இந்த ஊர்க் கோயில் நன்னாயிருக்காம். போயிட்டு வரயா ?"

"உம்....."

ராமநாதன் பக்கம் திரும்பி, "நீ இந்தப் பக்கமெல்லாம் வந்திருக்கியோ?" என்று கேட்டார் புரொபசர்.

"இல்லெ சார். செங்கல்பட்டைத் தாண்டி வந்ததே இல்லெ."

"வட ஆர்க்காடைச் சேர்ந்தவர் வேறே யாரோடேயும் சம்பந்தம்கூடப் பண்ண மாட்டா. தட் ஈஸ் தி ட்ரபிள். என்னையும் ஒன்னையும் பத்தி வட ஆர்க்காடு அன்யோன்யம்னு பேசிக்கறாளாமே ?"

"ஆமாம், ஸார். இதோ தேசிகனே...."

"சும்மா தமாஷுக்கு ஸார்!" என்றான் தேசிகன்.

"நான்தான் மைதிலியைப் போய்ப் பாலக் காட்டிலேயிருந்து பிடிச்சுண்டு வந்தேன்."

தேசிகன் "அம்மா" பக்கம் பார்த்து, பவ்யமாகச் சிரித்தான். ராமநாதன், குழந்தை மூஞ்சியில் புன்சிரிப்பை வரவழைத்து உப்பல் கன்னங்களை இன்னும் உப்பச் செய்து, காற்றை வாய்க்குள் உஸ்ஸ்.... என்று இலேசாக இழுத்து, உதட்டை நக்கிக் கொண்டார்.

"அப்பொ, இவாளை அழைச்சிண்டு போயிட்டு வாயேன், கார் ரிப்பேர் ஆறத்துக் குள்ளே" என்றார் புரொபசர் தேசிகனிடம்.

''வாண்டாம் ஸார். அம்மாவும் ராம நாதன் ஸாரும் போயிட்டு வரட்டும். காரை ஒரு வேளை தள்ளணும்னு என்ன பண்றது? நான் இருக்கேன். அதோ, கோபுரம் தெரிய றதே. அதுதான் கோயில். ரொம்ப தூரம் இல்லே'' என்றான் தேசிகன்.

''பாத்தியா! உப்பிலியப்பன் கோயில்னு ஓடுவே!''

''அட, ராமா! அதெல்லாம் இல்லே ஸார். இதோ போயி, நெத்திலே பட்டையா விபூதியோட வர்றேனா இல்லியா பாருங்க.''

''வாண்டாம் இரு. அவா போயிட்டு வரட்டும்.''

ராமநாதனும் மைதிலியும் நடந்தார்கள்.

* * *

ராமநாதனுக்குப் பூமியில் கால் பாவுகிற மாதிரியே இல்லே; மிதப்பதுபோல் இருந்தது. அவளோடு தனியாக நடக்கிறோம் என்கிற ஒரே சிந்தனை. அதிலே என்ன குஷியோ என்று மனசு கேட்டது. குஷியோ இல்லியோ, தென்னந் தோப்பு, பசுமையான வயல்வெளி, குளுமையான காற்று எல்லாம் எங்கியோ போயிட்டாப்பலெ இருக்கே! இவ ஒருத்தி பக்கத்துலே இருக்கறதுதானே தெரியறது!

கோயிலுக்குள் நுழைந்ததும், ''எவ்வளவு பெரிய கோயில்! கூட்டமே இல்லியே?'' என்றாள் புரொபசரின் மனைவி.

''ஊர் சின்னது. கோயில்தான் பெரிசு.''

சுவாமி சந்நிதி பூட்டி இருந்தது. இரண்டு அணில்கள் குறுக்கும் நெடுக்கும் ஓடின. ஓடிப் பிடிக்கிற ஆட்டம் ஆடுகிற மாதிரி. மேலே, கோபுர வாசல் பக்கத்திலேயிருந்து ங்யொய் என்று வௌவால் முனகுவது, எதற்காக எங்கள் நிம்மதியைக் குலைக்கிறீர்கள் என்று கேட்பதுபோல் இருந்தது.

குருக்கள் எங்கிருந்தோ ஓடி வந்து கதவைத் திறந்தார். டர்ர்ர்ர்... என்ற சத்தத்துடன் அலிபாபா குகை மாதிரி திறந்து கொண்டது.

''அர்ச்சனை பண்ணட்டுமா?''

''நாங்க ஒண்ணும் வாங்கிண்டு வல்லே.''

''வில்வம் இருக்கு, போறும்'' என்று தட்டையும் தண்ணீர்ப் பாத்திரத்தையும் கொண்டு வந்தார். ராமநாதனிடம் தட்டைக் காட்டித் தொடச் சொல்லி, நட்சத்திர மும் பெயரும் கேட்டார். எதிரே நின்றவளிட மும் நீட்டினார்.

சந்நிதியைச் சுற்றிப் பல பிராகாரங்கள் சுற்றிச் சுற்றி வந்ததில் காலைக் கடுத்தது; வேர்த்துவிட்டது. மேல் உதட்டில் அரும்பிய வேர்வையைப் புரொபசர் மனைவி நாசூக்காகக் கைக் குட்டையால் ஒத்தினாள். விலாவுக்கு மேலே ரவிக்கை நனைந்து வருவதைக் கவனித் தார் பக்கத்திலிருந்தவர். நிழலாக இருந்த ஓரிடத்தில் இருவரும் உட்கார்ந்தார்கள்.

''குருக்கள் நம்மை ஹஸ்பெண்ட் அண்ட் ஒய்ஃபுன்னு நெனச்சுட்டார்.''

''ஆமாம். நம்மோட 'அவ'ரையும் சேர்த் துப் பார்க்கறவாகூட என் அப்பான்னு தான் நெனச்சுப்பா.''

ராமநாதன் அவளையே பார்த்தார். அவளோ வேறு பக்கம் பார்த்தாள். ஒவ் வொரு சமயம் இருவர் பார்வைகளும் மோதிப் பிரிந்தன.

இப்படிச் சில நிமிஷங்கள். தென்னந் தோப்பும், வயல்வெளியும், குளுமைக் காற் றும் முன்பு எங்கேயோ போன மனுஷனுக்கு இப்போது கோயிலும், ஸ்வாமியும், அம்பா ளும்கூட எங்கேயோ போய்விட்டார்கள்.

'ஒன்னெத் தனியாப் பார்க்கணும்னு ரொம்ப நாளாவே எனக்கு ஆசை.'

'இதோ பார்க்கறமே.'

'இந்த மாதிரி எடத்துலெ இல்லே.'

பட்டாம் பூச்சியின் சிறகு மாதிரி இரண்டு நெஞ்சுகள் அடித்துக் கொண்டன.

காரில் இருந்த புரொபசர் கொட்டாவி விட்டார். சோம்பலை விரட்ட, பக்கத்தில் கிடந்த புஸ்தகத்தை எடுத்து, ஓரம் மடித் திருந்த பக்கத்தைப் புரட்டிப் பார்த்தார். தூக்கம் கண்ணை அசத்தியது.

''ஸார்! கார் ரெடி!'' என்றான் தேசிகன்.

ஹாரன் சத்தம் கேட்டதும், ''கார் ரிப்பேர் ஆயிட்டாப்பலெ இருக்கு'' என்று ராம நாதன் சொல்ல, இருவரும் எழுந்தனர்.

தொப்புளுக்குக் கீழே கட்டின பஞ்சகச்ச வேஷ்டியும், அதன் மேல் இறுக்கி முடிந்த காசித் துண்டுமாய் ஒருவர் எதிரே வந்தார். நடுத்தர வயதுக்காரர்.

''இந்த வழியாகவா வெளியே வந்தேள்?''

ராமநாதன் தலையசைத்தார்.

''இப்படி வெளிலே வர வழக்கமில்லே. உள்ளே போறச்சேதான் இந்த வழியாப் போவா. வெளீலே போறச்சே வேறே வழி யாப் போயிடணும். ஏன்னு கேட்டா, சோழனைப் பிரம்மஹத்தி புடிச்சுண்டுதாம். எங்கே போனாலும் திரல்லே. கடசிலெ இங்கே வந்தான். இந்த வழியா ஸ்வாமி சன்னதிக்குப் போனான். பிரம்மஹத்திக்கு உள்ளே போகத் தைரியம் இல்லே. இங்கியே, கோபுர வாசல்லே உக்காந்துடுத்து, சோழன் மறுபடி யும் வெளீலே வரச்சே புடிச்சுக்கலாம்னு. சோழனுக்கு இது தெரிஞ்சு போயி, அவன் வேறே வழியா வெளீலே போயிட்டான். பிரம்மஹத்தி இன்னும் இங்கியே உக்காந் துண்டு இருக்கிறதாக ஐதீகம்; பாவிகள் யார் வந்தாலும் புடிச்சுக்கலாம்னு. பாவம் பண் ணாதவா யார் இந்த லோகத்துலெ?''

பஞ்ச கச்சம் சிரித்தார்.

''அதோ பாருங்கோ! சின்னப் படிக்கட்டு இருக்கே, அதுலே ஏறிப் பார்க்கலாம்'' என்று சொல்லிவிட்டு, உள்ளே போனார்.

இரண்டு பேரும் படி ஏறிப் பார்த்தார்கள். அதிக வெளிச்சம் இல்லாத சின்ன இடத்தில், குரங்கைப் போல் ஓர் உருவம் தலை குனிந்து, துடையில் முழங்கையை ஊன்றி, கன்னத்தில் கைவைத்து உட்கார்ந்திருந்தது.

ராமநாதன் வெறிக்க வெறிக்கப் பார்த் தார். பக்கத்தில் நின்றவள் சிரித்தாள்.

''இதுலே என்ன இருக்கு இப்படிப் பார்க்க?''

''ஒண்ணுமில்லே.''

''பின்னே, சோழ பிரம்மஹத்தியையே நேர்லே பார்க்கறாப்பலெ பார்த்துண்டு நிக்க றேளே? அது இன்னுமா இங்கே இருக்கப் போறது?'' என்றாள்.

எவ்வளவு உண்மையான வார்த்தை என் பதை உணர்ந்தபோது ராமநாதனுக்குக் குப் பென்று வியர்த்து விட்டது.

Printed & published by R. Ananthanarayanan on behalf of Messrs. Bharathan Publications Private Limited at Kalki Press, Chetput, Madras-31
Managing Editor: T. Sadasivam

ஆருயிர் சீதா

• கஸ்தூரி பஞ்சு •

வழக்கம்போல்
லே ஏழரை மணிக்
ப் பொழுது விடி
து மாதவனுக்கு.
ண்ணைக் கசக்கிக்
காண்டு படுக்
கயை விட்டு
ழுந்து பல் தேய்த்
க் காப்பி அருந்
படியே அன்றைய
ப் பத்திரிகையைப்
ட்டுகிறான்.
பேப்பரைப்
ரித்து, இரண்
ாவது பக்கத்தி
ள்ள விளம்பரப்
குதியில் கண்
ணோட்டத்தைச்
சலுத்துகிறான்.
ளம்பரப் பக்கத்
தப் பார்த்துக்
ாண்டே வந்த
ன் வழக்கம்போல்
ன்றி, புதுவிதமாக
ல்' என்று அலறு
ான். அவன் இத
் 'படபட'
வன்று குதிரைப்
தய மைதானத்
் வின்னிங்
பாஸ்ட்டை
நாக்கி ஓடிக்
ாண்டிருக்கும்
திரையின் குளம்
ுகளைப்போல் தட
டக்கிறது. மனக்
எழுன்னே, முதல்
ள் நடந்த நிகழ்ச்சி, சினிமாப் படமாகச்
ல்கிறது.

கடற்கரையில் சந்தடி அதிகமில்லாத ஓர்
துக்குப்புறத்தில் ஒரு பெண் உட்கார்ந்திருக்
றாள். அவள்தான் சீதா. அவளது இளமைப்
ாலிவு கைதேர்ந்த சிற்பி செதுக்கின சிற்பம்
ால் இருக்கிறது. அவள் முகம்? - அதில்
ர்ச்சியை மட்டும் காணோம்.

''சீதா! உனக்கு ஏன் இப்படியொரு பிடி
தம்? நம் கல்யாணத்தைப் பற்றிப் பேச
ப்போது என்ன அவசரம்?'' என்று பரிதாப
கக் கேட்டான் மாதவன்.

சீதாவின் அழகிய முகம் இறுகிற்று.
இதோ பாருங்கள், இப்படித் திருட்டுத்தன
க வந்து சந்திப்பதைவிடத் தற்கொலையே
ல் என்று தோன்றுகிறது. நீங்கள் உங்கள்
ற்றோர்களிடம் நம் அன்பைப் பற்றிச்
ால்லி நம் கல்யாணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்
் போகிறீர்களா இல்லையா?'' என்று கடு
மயாகக் கேட்டாள்.

தொட்டிலில் படுத்துக் கொண்டு விரலைச்
பும் சின்னப் பாப்பாவாகத் தன்னை நினைத்
கொண்டிருக்கும் அம்மாவையும், கையில்
ட்டையுடன் சிங்கத்தின் கூண்டில் நிற்கும்
க்கஸ்காரனைப் போன்ற கொடுமைக்கார
ன தந்தையையும் நினைத்துக் கொண்ட
துமே, துண்டிக்கப்பட்ட பல்லியின் வாலைப்
போல் அவன் உடம்பு ஒருமுறை பாதாதி
கேசம்வரை துடித்து அடங்கியது. இந்த
இருவரில் எவரிடம் போய்த் தன் காதலைத்
துணிந்து வெளியிடுவது?

''சீதா! குறைந்தபட்சம் இன்னும் இரண்டு
மாதங்களுக்காவது இந்தப் பேச்சை எடுக்க
முடியாது'' என்றான் அழுத்தம் திருத்தமாக.

அவ்வளவுதான்; 'விருட்'டென்று எழுந்த
சீதா, ''நீங்கள் உங்கள் சக்தியைச் சொல்லி
விட்டீர்கள் இல்லையா? இனி நான் என்னால்
இயன்றதைச் செய்து கொள்கிறேன்'' என்று
சொல்லிவிட்டு, 'விடுவிடு'ென்று நடந்தாள்.

மறுநாள் இப்படியொரு துக்கச் செய்தி
காத்திருந்தது!

''ஐயோ, சீதா! உன்னைச் சமாதானப்
படுத்தாமல் வந்துவிட்டதற்கு எனக்கு இவ்
வளவு பெரிய தண்டனையைக் கொடுத்து
விட்டாயே! என்னை ஒரேயடியாகத் தவிக்க
விட்டு விட்டுப் போய்விட்டாயே!'' என்று
அவன் வாய் விட்டு அழுததைக் கேட்டு,
சமையலறையில் இருந்த அவன் அம்மா,
அடித்துப் புரண்டு ஓடி வந்தாள்.

நெஞ்சம் பதை பதைக்க, ''மாதுக் கண்ணு!
என்னடா...என்னஆச்சு?'' என்று கேட்டாள்.

லெப்ட்...ரைட்...சிரிப்பு!

பிரஞ்சு [ராணுவ வீரன் ஒருவன், 'நாஜி'கள் காம்பில் இருக்கும்போது எழுதிய ஒரு கடிதம் இது: ''அப்பாவுக்கு, இங்கே நான் ரொம்ப சௌகரியமாக

இருக்கிறேன். சாப்பாடு பிரமாதமாக இருக்கிறது. கவலேயே இல்லாமல் சந்தோஷமாக இருக்கிறேன்.''

பின் குறிப்பு: மாமா ''பியரி'' நேற்று இங்குள்ள நிலேயைப் பற்றிக் குறை கூறியதால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். ●

இரண்டு பெண்மணிகளின் உரையாடல்:

''உனக்குத் தெரியுமா? வேண்டுமானுல் பார்த்துக் கொள்ளேன். இன்னும் இரண்டே மாதங்களில் போர் முடிந்து விடும்.''

''எப்படிச் சொல்கிருய்?''

''என் மகன் இன்றுதான் ராணுவத்தில் சேர்ந்தான். அவன் எந்த வேலேயிலுமே இரண்டு மாதங்களுக்கு மேல் இருந்ததில்லே!'' ●

ராணுவத்தினருக்கு ரத்த தானம் செய்ய வந்திருந்த ஒரு ஹாலிவுட் நடிகர் சொன்னுர்: ''எல்லா ரத்தத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு விடாதீர்கள். வருமான வரி அதிகாரிகள் உறிஞ்சுவதற்காகக் கொஞ்சம் பாக்கி இருக்கட்டும்!'' ●

தொகுப்பு: 'முரளி'

'The Pocket Book of War Humour' என்ற நூலிலிருந்து

தலேக்கு மேலே சாண் போன பிறகு முழத்தைப் பற்றி என்ன கவலே என்கிற வேதாந்த உணர்வுடன் விஷயங்களே யெல்லாம் மடமட வென்று கொட்டினுன் மாதவன்: ''நம்பர் 15, நாமகிரிப்பேட்டைத் தெரு, சீதாலக்ஷ்மி, வயது 18.... விடியற்காலே மூன்று மணிக்குக் காலமானுள்'' என்று தினசரியில் போட்டிருந்த அந்தப் பகுதியைச் சுட்டிக் காட்டி விட்டு, மீண்டும் கேவினுன்.

''அட்ப் பாவி! காரியத்தைக் கெடுத்தாயேடா! உனக்குச் சீக்கிரயாக ஒரு கல்யாணத்தைப் பண்ணி வைச்சுடணும்னு ஒரு வருஷமாகவே எனக்கு ஆசை அடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. கேட்டால் நீ முரட்டுத் தனமாக மறுத்துவிடப் போகிருயே என்கிற பயத்தில் பேசாமலேயே இருந்தேன். உன் அப்பாவுக்கும் இதே எண்ணம்தான். உன் மனத்துக்குப் பிடித்தவளே மணம் செய்து வைக்கத் தடையா சொல்லி யிருப்போம்? நீ ஒரு கோடி காட்டியிருந்தால்கூடப் போதுமே? நானும் அப்பாவும் 'ஜாம் ஜாம்' என்று பரிசத்துடன் பெண் கேட்கப் புறப்பட்டிருப் போமே! இதோ பார், இந்தச் சங்கிலிகூட அதற்காகத்தான் செய்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்'' என்று சொல்லிக் கைப்பிடிப் பருமனுள்ள மூன்று வடச் சங்கிலியைக் கழற்றி அவனுக்குக் காண்பித்தாள்.

'அம்மா அப்பாவின் மனநிலேயைப் பற்றிக் கொஞ்சமாவது தெரிந்து கொண்டிருந்தால் ஆருயிர் சீதாவை அகால மரணத்துக்கு ஆளாக்காமல் இருந்திருக்கலாமே?' என்று எண்ணி மனம் உடைந்தான் மாதவன்.

அந்தச் சமயம் வாசலில் காலடியோசை கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தான். அவன் நண்பன் வாசு உள்ளே வந்தான். வா[...] சீதாவின் வீடு இருக்கும் வீதியான நாமகிரி[...] பேட்டைத் தெருவிலேயே அவள் வீட்டுக்[...] மூன்ருவது வீட்டில் வசிப்பவன்.

பத்திரிகையில் வந்துள்ள செய்தி 'பொய[...] என்று அவன் சொல்லிவிட மாட்டான எ[...] கிற நப்பாசையுடன் ''வாசு, உனக்கு மூன்[...] வது வீட்டில் அதாவது 15ம் நம்பரில் சீத[...] என்று ஒரு பெண்....'' என்று மாதவ[...] ஆரம்பித்ததுமே, ''அந்த வயிற்றெரிச்ச[...] ஏன் கேட்கிருய்? கண்ணுருவிச் சா[...] போயேன்'' என்று வாசு தலேயில் அடித்து[...] கொண்டான். கொஞ்சம் நஞ்சம் ஒட்டி[...] கொண்டிருந்த நம்பிக்கையும் அடியுட[...] இற்றுவிழ, துவண்டு போனுன் மாதவன்.

வாசு மேலே பேசிக்கொண்டே போனுன்[...] ''மாது! இந்தச் சாவினுல் எனக்குத் தண்ட[...] நூறு ரூபாய்! என் கையிலோ பைசா கி[...] யாது. நீதான் பெரிய மனசு பண்ணி ஒ[...] நூறு ரூபாய் கைமாற்ருகக் கொடுக்கணும்.[...]

மாதவனுக்குப் பற்றிக் கொண்டு வந்தது[...] அவனே அடித்து நொறுக்க வேண்டும் என்[...] ஆத்திரம் பீறிட்டெழுந்தது.

''முதல்லே வெளியே போடா! பைச[...] பெயராது.''

''டேய்! டேய்! அப்படிச் சொல்லாதேடா[...] அந்தப் பதினைந்தாம் நம்பர் வீட்டுச் சாவை[...] பற்றிய விளம்பரச் செய்தியை என் மூலமாக[...] தான் பத்திரிகைக்குக் கொடுத்து அனுப்[...] னுர்கள். என் போதாத காலம் 81 வயது எ[...] பதற்குப் பதில் 18 வயது என்று எழுதி[...] கொடுத்து விட்டேன். அதை மாற்றிப் பி[...] சுரிக்கக் கொடு என்று என்னேப் பிடித்[...] அவர்கள் உலுக்கி எடுக்கிருர்கள். ஒரு சின்ன[...] தப்புக்கு...'' என்று அவன் முடிப்பதற்கு[...] மின்சாரம் பாய்ந்தவனேப் போல் துள்ளினு[...] மாதவன். வாசுவைப் பிடித்து ஒரே க[...] டாகக் கட்டிக் கொண்டான், மகிழ்ச்சியா[...]

'எனக்கு என் பாட்டியின் பெயரைத்தா[...] வைத்திருக்கிருர்கள்' என்று எப்போதே[...] சீதா சொன்னது இப்போது மாதவனி[...] காதில் துல்லியமாக ரீங்காரமிட்டது. ஆ[...] மாதங்களாக இழுத்துப் பறித்துக் கொ[...] டிருந்த அந்தக் கிழவி சீதாதான் மண்ணை[...] யைப் போட்டு விட்டிருக்கிருள்!

''வாசு! நீ செய்தது சின்னத் தப்பி[...] லேடா. பெரிய உதவி!'' என்று மாதவ[...] ஆர்ப்பரித்ததைப் புரிந்துகொள்ள இயலா[...] வாசு பயந்து போனுன்.

''மாது... மாது.... நீ பணம் கொடுக்க[...] விட்டாலும் பரவாயில்லே...'' என்று நடு[...] கிய வாசுவின் வாயை இறுகப் பொத்தினு[...] மாதவன். ''பணம் கொடுக்காமலிருப்[...] தாவது? நீ செய்துள்ள நன்மைக்கு உனக்கு[...] கனகாபிஷேகம் அல்லவா செய்ய வேண்டு[...] நான்? என் அம்மாவுக்கு விஷயத்தைத் தெ[...] விப்பதற்காகவே ஏற்படுத்தப்பட்ட சந்தர்ப்[...] மாக இதை அமைத்துக் கொடுத்து வி[...] டாயே...'' என்று கூறி, கையில் மாதவ[...] திணித்த நூறு ரூபாய் நோட்டையே வெறி[...] துப் பார்த்துக் கொண்டு வாசு பிரும்மமா[...] நின்று கொண்டிருந்தான்!

செல்லும் நாலணு

'மேஜு'

பாண்ட் பாக்கெட்டில் அறுபத்தி ஒரு ரூபாய்களை அடக்கிக் கொண்டிருந்த மணி பர்சை இழந்து விட்டிருந்த பதற்றம் அடங்காமல் நான் 'காசினோ' தியேட்டர் வாசலில் லட்சுமணனோடும் கோபாலனோடும் நின்று கொண்டிருந்தேன். நாங்கள் மூவரும்தான் புரசைவாக்கம் குளக்கரை ஸ்டாப்பில் பஸ் ஸில் ஏறினோம். உட்கார இடம் கிடைக்காத வகையில் நின்றுகொண்டே ஏதோ பேசிக் கொண்டு வந்தோம். மூவரும் காசினோ தியேட்டர் வாசலில் இறங்கினோம். இறங்கிய வுடன் வழக்கமாக என் வலது கை பாண்ட் பாக்கெட்டைத் தடவிப் பார்க்கும், பர்ஸ் உணர்ச்சிக்காக! இன்று அந்த உணர்ச்சி இல்லை. பகீரென்றது!

பஸ்ஸில் ஏறுவதற்கு முன் மணிபர்சைத் திறந்து இருபது பைசா நாணயம் ஒன்றை எடுத்துக் கொடுத்துப் பயணச் சீட்டு வாங்கினதும், பர்சைப் பத்திரமாக எத்தனையோ வருடப் பழக்கத்தில் பாண்ட் பாக்கெட்டில் போட்டுக் கொண்டதும் நன்றாக நினைவில் நிற்கிறது!

எந்த விரல் வித்தைக்காரன் இன்று அதிர்ஷ்டம் செய்திருந்தானோ! அனாயாசமாக அடித்துக்கொண்டு போய்விட்டான்.

நண்பர்கள் மௌனமாகவே விடை பெற்றுச் சென்று விட்டார்கள். நான் இன்னும் பிரமையிலிருந்து விடுபடாமல், என்னை ஏற்றி வந்த பஸ், என்னை இறக்கிவிட்டு விட்டு மீண்டும் புறப்பட்டுப் போன திசையைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றேன்!

அந்த நேரத்தில் இழக்கப்பட்ட அறுபத்தி ஒரு ரூபாய் எனக்கு அப்படி யொன்றும் பிரமாதமான தொகையாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் அபகரிக்கப்பட்ட மணிபர்சின் ஓரத்தில் 'விலை மதிக்க முடியாதது' என்று என்னால் மதிக்கப்பட்ட பொருளும் ஒன்று இருந்தது. மற்றவர்களுக்கு அதன் மதிப்பு பைசா பெறாததுதான். அது வேறொன்றுமில்லை. ஒரு செல்லாத பிரிட்டிஷ் அரசி தலை பொறிக்கப்பட்ட நாலணா வெள்ளி நாணயம். சுத்தமான நாணயம்கூட இல்லை. கறுத்து மழுங்கி, போலிக் களையுடன் கூடியதுதான்! என்னைப் பொறுத்தவரையில் அது விலை மதிக்க முடியாதது!

காரியாலயத்தை நோக்கி நான் நடந்தாலும் என் எண்ணமெல்லாம் அந்த நாணயத்தின் மேல் பதிந்து ஒடுங்கியது.

பத்து வருடங்கள் – ஏன் அதற்கு ஒன்றிரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பாகக் கூட இருக்கலாம். கும்பகோணத்தில் போய் இறங்கி, ஒரு ஹோட்டலில் ஜாகை வசதி செய்து கொண்டு சுவாமிமலைக்குப் புறப்பட்டேன்.

அவ்வப்போது மன நிம்மதி தேவையிருக்குமானால் சுவாமி தரிசனத்துக்காக நான் போய் வருவது வழக்கம். எங்கள் குலதெய்வம் வீற்றிருக்கும் கோயில்.

அன்று சாதாரண நாள்தான்! விசேஷம் ஒன்றும் இல்லை. சன்னதியில் கூட்டமும் அதிகம் இல்லை. நிதானமாகத் தரிசனத்தை முடித்துக்கொண்டு நடுப்பகல் வேளையில் வெளியே வந்தேன்.

முகப்பை ஒட்டிய அம்மன் சன்னதி வெளி மண்டபத்தில் ஐந்தாறு பிச்சைக்காரர்கள், யாத்திரீகர்களின் கருணையை எதிர்பார்த்து வரிசையாக உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

என் கவனம் இவர்கள் மேல் விழவில்லை. இவர்களுக்கப்பால் நீண்ட இடைவெளி விட்டு மண்டபத்து விளிம்புத் தூணில் சாய்ந்தவாறு கண்களை இழந்த பிச்சைக்காரக் கிழவி ஒருத்தி அமர்ந்திருந்தாள். அவளுக்கு முன்

னால் விரிக்கப்பட்டிருந்த துணியில் இரண்டு மூன்று நாணயங்கள் கிடந்தன. மற்றவர்களைப்போல் அவள் குரல் எழுப்பவில்லை. அமைதியே உருவான சருகாக உட்கார்ந்திருந்தாள்.

அவளுக்கு நம்மாலான பைசா தர்மம் செய்ய வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றியது. பையைத் துழாவி முதலில் அகப்பட்ட ஒரு பத்துக் காசு நாணயத்தை அந்த விரித்த

துணியில் போடக் குனிந்தேன். அப்போதுதான் மற்றொரு மூலையில் கிடந்த அந்தச் செல்லாத போலி நான்கணா நாணயம் என் பார்வையில் பட்டது.

'குருட்டுக் கிழவி என்ற தைரியத்தில் யாரோ செல்லாத காசைப் போட்டு ஏமாற்றியிருக்கிறார்களே' என்று என் மனம்குமுறியது. ''என்ன கிழவி! உனக்குக் கண் தெரியலேன்னு யாரோ புண்ணியவான் தைரியமாகச் செல்லாத நாலணாவைப் போட்டிருக்கான்?'' என்ற கேள்வி என் உதட்டு நுனி வரை இதயத்தின் அடியிலிருந்து வந்துவிட்டது. நல்லவேளையாக அந்தக் கேள்விக்கு ஒலி வடிவம் கொடுக்காமல் நிறுத்திக் கொண்டேன். அந்தக் கேள்வியால் அந்தக் கிழவியைக் குருடி என்று சுட்டிக் காட்டத்தான் முடியுமே தவிர வேறு பலனில்லை. அந்தக் காசைப் போட்டவனைக் கண்டிக்க நாம் யார் என்ற எண்ணமும் கூடவே தோன்றியது. இந்தப் பிரச்னைக்கு முடிவும் அதே கணத்தில் தெரிந்து விட்டது.

என் மணி பர்ஸைத் திறந்து ஒரு நல்ல நாலணா நாணயத்தை எடுத்து, அந்தக் கிழவியின் துணியில் போட்டுவிட்டு அந்தச் செல்லாத நாணயத்தைக் குனிந்து என் கையில் எடுத்தேன். அந்த விநாடியில்தான் எதிர்பாராத வகையில் என் முதுகுப் பக்கத்திலிருந்து அந்தக் குரல் எழுந்தது.

''பரவாயில்லையே! சில்லறை மாற்றிக் கொள்ளப் பிச்சைக்காரர்கள்கூட உதவுகிறார்களே!'' என்று எழுந்த அந்தக் குரலுக்கு உரியவர் ஒரு முதியவர். ஓரளவு வசதியான வாழ்க்கை நடத்துபவர் என்று அவர் தோற்றமே தெரிவித்தது. சற்று நேரத்துக்கு முன் அவரைக் கோயில் பிராகாரத்தில் பார்த்ததும் எனக்கு நினைவுக்கு வந்தது.

நான் ஏதோ பெரிய நாணயத்தைப் போட்டுக் கொஞ்சம் தர்மம் போக மீதி சில்லறையை எடுத்துக் கொள்கிறேன் என்று ஊகித்திருந்தால் பரவாயில்லை. ஒரு வேளை அந்தக் குருட்டுப் பிச்சைக்காரியின் சில்லறையையே நான் 'ஸ்வாகா' பண்ணுகிறேனோ என்று நினைத்துக் கேள்வியை நாசூக்காகக் கேட்டிருந்தால் ?

எனக்கு அவமானமாக இருந்தது. ''ஒரு சிறு உபகாரம்'' என்று இரு பொருள்படக்

கூறிவிட்டு அவருக்கு முன்னாலே மண்டபத்தைக் கடந்து தேங்காய், பழக் கடை வாயிலில் நின்றேன். அவர் நான் எதிர்பார்த்தபடி என் அருகில் வந்தார்.

''நான் சில்லறை மாற்றவில்லை. அந்தத் துணியில் ஒரு செல்லாத நாணயம் இருந்தது. அதை எடுத்துக் கொண்டு அதே மதிப்புக்கு வேறு நாணயம் போட்டேன்'' என்றேன்.

''ஓ, அப்படியா ?'' என்று நிறுத்தினார்.

''நான் முதலில் காசைப் போடும்போது பார்த்திருப்பீர்களே !'' என்று அவர் வாயைக் கிண்டினேன்.

''ஓ! சில மணி நேரத்துக்குமுன் கோயிலுக்குள் போகும் போது இதே செல்லாக் காசை நானும் பார்த்தேன். பேசாமல் போய் விட்டேன். உமக்குத் தோன்றிய இந்த உபகாரச் சிந்தனை என் மனத்தில் அப்போது தோன்றவில்லையே என்று நினைக்கும்போது எனக்கு வெட்கமாக இருக்கிறது. நீங்கள் முந்திக் கொண்டீர்கள்.'' அந்த முதியவரின் குரல் நெகிழ்ந்திருந்தது.

அடுத்த விநாடியிலேயே எங்கள் அறிமுகம் ஆழ்ந்த நட்பாக மாறிவிட்டது போன்ற உணர்ச்சி.

'' உங்களைப் பார்த்தால் வெளியூர்க்காரர் மாதிரி இருக்கிறதே ! சுவாமி தரிசனத்துக்காகத்தான் வந்தீர்களோ?'' என்றார்.

''ஆமாம்! நான் பட்டணத்தில்தான் இருக்கிறேன். அவ்வப்போது மனத்தில் தெம்பையும் சாந்தியையும் தோற்றுவித்துக் கொள்ள இந்தச் சந்நிதிக்கு வருவேன். என் தம்பி இந்த ஆண்டு பட்டப் பரீட்சை எழுதியிருக்கிறான். நல்ல முறையில் அவன் அதில் வெற்றி கண்டு ஒரு வேலையிலும் அமர்ந்தால் குடும்பத்தின் பொருளாதார நிலை உயரும். இந்த நினைவில்தான் இங்கே வந்தேன்.''

''பையன் சட்டு புட்டுன்னு கல்யாணத்தைப் பண்ணிக் கொண்டு தனிக் குடித்தனம் போவான். அப்போ என்ன பண்ணுவீர் ?'' என்றார் வேடிக்கையாக.

''தாராளமாய்ச் செய்து கொண்டு சௌக்கியமாக இருக்கட்டும். ஆனால் நான் குறிப்பிடுவது அந்தப் பொருளாதார நிலை இல்லை. எங்கள் தாயார் கொஞ்சம் பழங்காலம். கிராமத்திலிருந்து பட்டணத்துக்கு வர மறுக்கிறாள். அவளைக் கிராமத்திலேயே சௌகர்யமாக வாழச் செய்ய நான் ஆசைப்படுகிறேன். நான் விரும்பும் அளவுக்கு நடைமுறை சாத்தியமாக மாட்டேனென்கிறது. அவனுக்கும் ஒரு வேலை கிடைத்தால், இந்தப் பணியில் அவனும் துணை செய்வான் என்பதைத்தான் குறிப்பிட்டேன். அவள் எஞ்சிய காலத்தைச் சந்தோஷமாகக் கழிக்க வேண்டும் என்பது தான் எங்கள் குறிக்கோள்'' என்று விளக்கம் கொடுத்தேன்.

'' 'தாயிற் சிறந்த தொரு கோயிலும் இல்லை என்று சொல்வார்கள். நீங்கள் அவளுக்காக இந்தக் கோயிலுக்கும் வருகிறீர்கள். மன்னிக்கணும் ! நான் வேடிக்கையாகப் பேசிவிட்டேன்! அது என் சுபாவம்! மறந்துடுங்க!... நான் கும்பகோணம் பக்கமாகத்தான் போகிறேன். கார் அந்தத் திருப்பத்தில் இருக்கிறது. நீங்களும் அந்தப் பக்கம் போகவேண்டியிருந்தால் என் கூடவே வரலாம். எனக்கும் கொஞ்ச தூரம் பேச்சுத் துணை கிடைத்த மாதிரி இருக்கும்'' என்றார் அவர்.

''ரொம்ப நன்றி ! நானும் கும்பகோணம் தான் போக வேண்டும்'' என்றேன்.

அம்மன் சந்நிதித் திருப்பத்தில் அந்தப் பெரிய கார் நின்று கொண்டிருந்தது. கார் ஓட்டி ஆசனத்தில் ஓர் இளைஞன் அமர்ந்திருந்தான். முதியவரையும் என்னையும் பார்த்தவுடன் அவன் மரியாதையுடன் எழுந்து வந்து கதவைத் திறந்தான். ''கோபு! சாரும் கும்பகோணம் வரார். அவரை இறக்கிவிட்டுவிட்டு நாம் குடவாசல் போகலாம்'' என்று சொல்லிவிட்டுக் காரில் ஏறி அமர்ந்தார்.

என்னையும் அவர் பக்கத்தில் ஏறி உட்காரும்படி சைகை செய்தார்.

கார் புறப்பட்டது. மழை வெய்யில், விவசாயம் முதலிய விஷயங்களைக் கடந்து பேச்சு மீண்டும் என் தம்பி பக்கம் வந்தது. படித்த பாடம், கல்லூரி, அவன் பழக்க வழக்கங்கள் எல்லாவற்றையும் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வதில் ஆர்வம் காண்பித்தார்.

கார் மேலக் காவேரியைத் தாண்டிவிட்டது. ''நீங்க சக்திக்குத் தகுந்த அளவு உபகாரம் செய்வதைப் பற்றிக் கோயில் வாசலில் குறிப்பிட்டீர்களே ! பட்டணத்தில் எனக்குத் தெரிந்த பிரமுகர்கள் சிலர் இருக்கிறார்கள். ஏதோ என் சக்திக்கேற்ப உங்கள் தம்பிக்காக அவர்களிடம் சிபாரிசு செய்யலாம். அப்புறம் அவன் அதிருஷ்டம். எதற்கும் பரீட்சை முடிவுகள் வந்த பிறகு உங்கள் தம்பியுடன் நான் கொடுக்கும் விலாசத்துக்கு வாருங்கள் ! மறந்து விடாதீர்கள் !'' என்று சொல்லிக் கொண்டே, கைப் பையிலிருந்து சாதாரண வெள்ளைக் காகிதத் துண்டை எடுத்து கே. பி. ராமச்சந்திரன் என்று பெயரையும் விலாசத்தையும் எழுதி என் கையில் கொடுத்தார்.

கும்பகோணம் ரயில்வே ஸ்டேஷன் அருகிலிருக்கும் ஹோட்டல் வாசலில் என்னை இறக்கி விட்டுவிட்டுக் கார், ரயில்வே லெவல் கிராசைத் தாண்டி நேராகப் போய்விட்டது. நானும் அன்று மாலை ரயிலிலேயே ஊருக்குத் திரும்பி விட்டேன்.

நான் கும்பகோணத்திலிருந்து திரும்பிப் பத்து நாட்கள் ஆகிவிட்டன. அந்த முதியவரைப் பற்றி நான் மறந்துகூடப் போய்விட்டேன். ஆனால் அவரைச் சந்திக்க உதவிய அந்தச் செல்லாத நாலணாக் காசும் அவர் கொடுத்த விலாசக் கடிதமும் என் மணிபர்சில் பத்திரமாகவே இருந்தன.

ஒரு நாள் காலையில் மகிழ்ச்சி பொங்க என் தம்பி கையில் பேப்பருடன் வேகமாக வந்தான். ''அண்ணா ! பஸ்ட் கிளாஸ்'' என்று அறிவித்தான். ஆனந்தத்தில் நான் திக்பிரமை பிடித்தாற்போல் உட்கார்ந்திருந்தேன். ''அண்ணா ! இன்னும் இரண்டு நாட்களிலே கிரேட் சர்டிபிகேட்டுகள் வந்துவிடும்.. நீ யாரையோ சுவாமி மலையில் சந்தித்ததாகச் சொன்னாயே ! அவரைப் போய்ப் பார்த்து வரலாம்'' என்றான்.

பத்து நாட்களாக ஒதுங்கிவிட்டிருந்த அந்த நினைவுகள் மீண்டும் அலைமோதின. அவருடைய சிபாரிசுகளுக்குப் பலன் இருக்குமா என்று முயற்சி செய்வதில் தவறு ஒன்றுமில்லையே! 'சரி' என்று தலையை ஆட்டினேன்.

ஒரு கைதி: உனக்கு உறவினர்கள் நிறைய பேர் இருக்கிறார்கள் என்கிறாய்; ஆனாலும் ஒருவரும் உன்னைப் பார்க்க வருவதில்லையே !

மற்ற கைதி: எப்படி வரமுடியும்? எல்லோரும் இதே ஜெயிலில்தானே இருக்கின்றனர்! -கரிகாலன்

அரண்மனை மாதிரி பங்களா இருந்தது. என் சுவாமி மலை நண்பர் நகரத்திலேயே பிரசித்திபெற்ற வர்த்தக ஸ்தாபனம் ஒன்றின் அதிபர் என்பதும் புரிந்தது. இத்தனை பெரிய மனிதர் அன்று எத்தனை எளிமையாகவும் சகஜமாகவும் பழகினார் என்று நினைத்தபோது, எனக்கு அந்தச் செல்லாத நாலணாக் காசுதான் நினைவுக்கு வந்தது. அவசரம் அவசரமாக என் மணிபர்சைத் திறந்து பார்த்தேன். பத்திரமாக உள்ளே இருந்தது.

"நீங்க வருவீங்கன்னு தெரியும்! உங்க தம்பி உங்க நம்பிக்கையை வீண் போக்க வில்லை போலிருக்கு! பஸ்ட் கிளாஸ். டி பிளஸ். அப்படித்தானே ! எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்" என்றார் சிரித்துக்கொண்டே.

எனக்குப் பதில் சொல்ல வார்த்தை அகப்படவில்லை. நான் யார் ? இவர் யார் ? எப்படி இதையெல்லாம் தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்? மாயாஜாலமா ?....

"என்ன சும்மா இருக்கீங்க? இதெல்லாம் எப்படி எனக்குத் தெரியும்னு ?.... நான் அன்று ராத்திரி மறுபடியும் கும்பகோணம் வந்தபோது நீங்க தங்கியிருந்த ஹோட்டல் ரிஜிஸ்டரிலிருந்து உங்கள் சென்னை விலாசத்தைத் தெரிந்து கொண்டேன். என் காரிய தரிசிகளில் ஒருவரை, உங்கள் தம்பி ரிஸல்ட்டைக் கவனிக்கச் செய்தேன்! அவ்வளவுதான் ! உங்க தம்பி பெயர் நடராஜன் தானே? என் சக்திக்கேற்ப நடராஜனுக்கு ஓர் உத்தியோகம் கொடுக்க முடியும்! அவ்வளவு போதுமல்லவா ?.... ஆல்ரைட்! மிஸ்டர் நடராஜன், நீ இன்றைக்கே எங்கள் ஆபீசுக்கு வந்து சேரு! அப்பாய்ண்ட்மெண்ட் ஆர்டர் கொடுக்கச் சொல்லிடறேன்!... நீ போகலாம்" என்று அவனை அனுப்பிவிட்டு அவர் என் முகத்தைப் பார்த்தார்.

"சார்.... இனிமேல் எனக்குச் சுவாமி மலைக்குப் போக வேண்டும் என்று தோன்றும் போதெல்லாம் நான் இங்கேயே வந்து உங்களையே பார்த்துட்டுப்போறேன்! இரண்டுமே ஒரே இடமாகத்தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது" என்றேன் நாத் தழுதழுக்க.

ராமச்சந்திரன் சிரித்தார். "நல்ல ஆளையா நீர் ! நான் பிஸினெஸ்லே ஆயிரம் பேரோட போட்டி போடுவேன். ஆனால் இந்த மனச் சாந்தி விஷயத்திலே ஆண்டவனோடு போட்டி போடத் தயாரில்லை ! நீர் அப்படியெல்லாம் செய்ய ஆரம்பிக்காதேயும்" என்று சொல்லிக் கொண்டே எழுந்தார்.

நானும் எழுந்திருந்தேன். என் அருகில் வந்தார். "அன்றைக்கு உம் தம்பிக்கு வேலை தேடும் அவசியம் பற்றிச் சொல்லி என்னவோ பொருளாதார நிலை அது இது என்று சொன்னீரே ! நினைவிருக்கிறதா ?.... எனக்குத் தாய் அன்பு என்னவென்றே தெரியாது. நான் பிறந்தேன். அவள் போய்ச் சேர்ந்து விட்டாள் !"

இப்போதும் அவர் முகத்தில் மந்தகாசம் தான். என் கண்களில்தான் நீர் பொங்கியது. எங்கள் தாயாரிடம் அவர் தாயாரைக் காண்கிறாரா ? எங்கள் பாசத்திலும் பக்தியிலும் அவரும் பங்கு கொள்கிறாரா ?

ஆஹா ! எத்தனை பெரிய மனிதர் ! எத்தனை எளிய மனிதர் !

வருடங்கள் ஓடின. ராமச்சந்திரன் ஸ்தாபனத்தில் என் தம்பிக்கு நல்ல முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. அவன் குடும்பம் பெருகியது. எங்கள் தாயாரின் வசதிகளும் நான் எதிர்பார்த்தவாறு பெருகின. ராமச்சந்திரன் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு விட்டாராம். அவர் பையன் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டு திறமையுடன் நிர்வாகம் செய்வதாக என் தம்பி அடிக்கடி சொல்லுவான்.

சென்ற ஆண்டு. ராமச்சந்திரனுக்கு உடம்பு சௌகரியமில்லை என்று கேள்விப்பட்டேன். போய்ப் பார்த்து வரக் கிளம்பினேன். அவருடைய உறவினர்களுக்கு நான் யார் என்று தெரியவில்லை. ஆனாலும் எப்படியோ நான் அவர் படுத்திருந்த அறைக்குப் போய் விட்டேன்.

ஆள் மிகவும் மாறி விட்டிருந்தார். பத்து வருடங்களில் இருபது வயது கூட ஆனவர் மாதிரி இருந்தார். கண் பார்வையும் வெகுவாக மங்கிவிட்டிருந்தது. ஞாபக சக்தியும் அவ்வளவாகச் சரியில்லை. நான் யார் என்று சொல்லியும் அவருக்குச் சரியாகப் புரியவில்லை. சட் என்று எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. என் மணிபர்சிலிருந்த — பத்திரமாக இருந்த செல்லாத நான்கணா நாணயத்தை எடுத்து அவர் உள்ளங் கையில் வைத்து அவர் விரல்களைக் கொண்டே நிறடச் செய்தேன்.

சில விநாடிகள் பேசாமலிருந்த அவர் சட் என்று, "அடடே! நீங்களா? இது சுவாமி மலையிலே உங்களுக்குக் கிடைத்ததல்லவா ? நம் அறிமுகம்கூட இதனால்தானே நிகழ்ந்தது! உங்க தம்பி நடராஜன் ரொம்பக் கெட்டிக்காரன்னு என் பையன் சொல்லுவான் ! இந்தச் செல்லாக் காசைப் பத்திரமா வைத்துக் கொள்ளுங்கோ ! தாயன்பை எனக்கு ஏற்படுத்தியதாக்கும்" என்றார்.

எனக்குப் புல்லரித்தது. அந்தக் காசின் மதிப்பு அளவிட முடியாமல் என் உள்ளத்தில் உயர்ந்தது. அப்புறம் தினசரி ஒரு தடவை அந்த நாணயத்தை எடுத்துப் பார்ப்பதும் என் வழக்கமாகி விட்டது.

என்னைப் பொறுத்தவரை அந்த நாலணாக் காசு, நல்ல, இனிய, நினைவுகளை நோக்கி என்னை இழுத்துச் செல்லும் நாலணா ! மற்றவர்களுக்கு அது செல்லாத நாலணா !

திருக்கல்யாணம்

ஸ்ரீவத்ஸன்

தூண்டா விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. அர்த்த ஜாமப் பூஜை முடிவடைகிறது.

பிராகாரத்தில் சுற்றி வந்த நான்கைந்து பக்தர்கள் கோயிலைவிட்டு வெளியே வருகிறார்கள்.

ஸ்வாமியின் கர்ப்பக்கிரஹம். ஸன்னதியில் தேவஸேனுபதி குருக்கள் கண்களை மூடியவாறு ஆண்டவனிடம் மனம் உருகப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தார்.

தூண்டாவிளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது.

''பகவானே! என் மனம் படும் பாட்டை நீ அறிய மாட்டாயா? நான் யாருக்கு என்ன கெடுதல் செய்தேன்? என் ஒரே மகள்—இருக்கும் நிலை — பேசும் பேச்சு சகிக்க வில்லை....நான் என்ன பாவம் செய்தேன்? ஏன் எனக்கு இவ்வளவு பெரிய தண்டனை? நான் அவ்வளவு பெரிய பாவியா?''

கண்களில் நீர் துளித்தது.

''பகவானே! பரம்பரை பரம்பரையாய் உனக்குத் தொண்டு செய்து வரும் சிவாச்சாரிய பரம்பரையில் வந்தவன்தானே நான். என் தாத்தா, அப்பா, நான் எவ்வளவு திருக்கல்யாணம் செய்து மகிழ்ந்திருக்கிறோம், எனக்குப் பிறகு இந்தக் குடும்பத்தில் உனக்குச் சேவை செய்யச் சந்ததி இல்லையே. இந்தச் சிவாச்சாரிய பரம்பரை துண்டித்துப் போவதில் உனக்கு என்ன அவ்வளவு ஆசை? என் ஒரே மகள் — அவள் நிலை, பழையபடி ஆகும்படி செய்வது உன் கடமையல்லவா — அவளுக்குக் கல்யாணம் செய்து வைக்க வேண்டாமா? உனக்கு மட்டும் திருக்கல்யாணம் ஆனால் போதுமா? அவளுக்குத் திருமணம் — அவள் மூலம் ஒரு பேரன் — உனக்குச் சேவை செய்யும் தொடர்பு துண்டிக்கப்படக் கூடாது.'' விம்மி விம்மி அழுதார் அவர்.

''என் ஒரே பெண். பார்க்கச் சகிக்கவில்லை — பெற்ற வயிறு படும் சங்கடம் சொல்லி முடியாது. நீதான் காப்பாற்ற வேணும். என்னை ஒழித்து விடுவதும் உயர்த்து வதும் உன் கையில்தான் இருக்கிறது.''

கருவறையை விட்டு வெளியே வந்தார். உள் பிராகாரத்தைக் கடந்தார்.

அம்மன் கோயில் மண்டபத்துக்கு முன் சந்தனம் அரைக்கும் இடத்துக்குச் சற்றுத் தள்ளி வந்து கொண்டிருந்தார். அந்த ராத்திரியில் —

யாரோ சந்தனம் அரைப்பது தெரிந்தது.

கண்களைக் கசக்கி விட்டுக் கொண்டு பார்த்தார் அவர்.

சுப்பண்ணாவா அரைக்கிறான்? அவன் எப்படி வந்தான்? அவன் செத்துப் போய் மூன்று மாதமாகி விட்டனவே!

அவன் பக்கத்தில் நிற்பது?

அவர் பெண்—கௌரி.

அவள் எப்படி இந்த நேரத்தில் வந்தாள்?

மூன்று மாதங்களுக்கு முந்தி கோயிலுக்கு வந்தவள் அப்புறம் வரவேயில்லே.

அவர்கள் பேசுவது காதில் விழுகிறது.

''சுப்பண்ணு! உனக்குச் சமாசாரம் தெரியுமா ?''

''என்ன?''

''எங்கப்பாவுக்குக் கொஞ்ச காலமாய்ப் புத்தி பேதலித்திருக்கிறது. என்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளச் சொல்கிறார்.''

''நீ என்ன சொன்னே ?''

''சுப்பண்ணுவைக் கணவனாய் வரித்த பிறகு எப்படி அது முடியும்னு கேட்டேன். அதற்கு அவர், அவன் தாலி கட்டினானா என்று கேட்டார்.''

அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்த இடத்தை நோக்கி வேகமாய் நடந்தார்.

யாரையும் காணோம். ஒரு பூனை மட்டும் சந்தனக் கல்லின் பக்கம் படுத்திருந்தது.

அவ்வளவும் பிரமை.

அவர்தான் என்ன செய்வார்? மூன்று மாதங்களாய் அவர் சிந்தனையில் நிரம்பி நிற்பவர்கள் சுப்பண்ணுவும் அவர் பெண் கௌரியும்.

வீட்டுக்குள் வந்தார். நேரிடத் தம் பெண் படுத்திருந்த கட்டிலின் அருகில் போனார்.

''கௌரி.''

''என்னப்பா ?''

''தூங்கலியா அம்மா ?''

''எப்படியப்பா தூங்கறது ?''

''கண்ணை மூடிக்கிறது. தூங்கறது.''

''நான் தூங்கினால் எல்லாரும் பரிகாசம் செய்யமாட்டாளா அப்பா ?''

''ஏன் பரிகாசம் செய்யறா ?''

''கணவனை முழுங்கிவிட்டு என்ன தூக்கம்னு சொல்லிக் காட்ட மாட்டாளா ?''

''சிவ சிவ. என்ன பேச்சு பேசுகிறாய், அம்மா. என் வயிறு கலங்குகிறது. இந்தா, ஸ்வாமி புஷ்பம் வைச்சுக்கோ.''

''பூவா? எனக்கு எதற்கப்பா, பூ எல்லாம். அந்தப் பாக்கியம் எனக்கு ஏதப்பா ?''

''அப்படி எல்லாம் சொல்லாதே அம்மா. பூ வைச்சுக்கோம்மா.''

''கணவனை முழுங்கிட்டுப் பூ வைச்சிக்கிறா பார்னு நாலு பேர் நாலு சொல்ல மாட்டாளா ?''

''உனக்கு இன்னும் கல்யாணம்தான் ஆகல்லியே அம்மா. பன்னிரண்டு வயதுப் பெண் பேசும் பேச்சா இது?''

''உனக்கு மூன்று மாதங்களாய்ப் புத்தி பேதலிச்சிருக்கப்பா. பட்டணத்திலே போய் வைத்தியம் செய்துக்கோ.''

வாயில் துணியை அடைத்துக் கொண்டு திண்ணைக்குப் போய் உட்கார்ந்து கொண்டார். அவர் மனைவி வந்தாள்.

''சாப்பிட வராமல் ஏன் திண்ணைக்கு வந்து உட்கார்ந்திருக்கேள் ?''

''சாப்பாடா ? சாப்பிடாட்டா உசிர் இருக்காதா? இந்தக் கண்ணறாவியைப் பார்க்காமல் உசிர் போனால் எவ்வளவோ நல்லது.''

''நீங்க சரியாய்ச் சாப்பிட்டு மூணு மாசமாச்சே. உடம்பை இப்படிக் கவனிக்காமல் விட்டால் சுவாமி காரியம் யார் செய்வா?''

''நம்ம குடும்பம் தொடர்ந்து ஸ்வாமிக்குப் பூஜை செய்ய இருக்கணும்னுதான் கௌரிக்குக் கல்யாணம் செய்ய முயல்கிறேன். ஆனால் அவள் போக்கு விபரீதமா யிருக்கு.''

''ஸ்வாமி நம்மைக் காப்பாத்துவார். கைவிடமாட்டார். எழுந்திருங்கோ.''

''அந்த ஒரு துளி நம்பிக்கையிலேதான் உயிர் ஒட்டிண்டு ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கிறது. அது சரி, முன்னேக்கு இப்போ கௌரி எப்படி இருக்கா ? ஏதாவது தெளிவு தெரியறதா ?''

''எதையும் பொம்மனாட்டிகள் புருஷாள் காதிலே போடாமல் அவா மனசு நிம்மதியாய் இருக்கணும். சின்னதை எல்லாம் சொல்லி அவா நிம்மதியைக் குலைக்கக்கூடாது என்பார்கள். அதனாலே இந்த மூன்று மாதங்களாய் எல்லாவற்றையும் மனத்திலே போட்டு அமுக்கி, மனசிலேயே வைச்சு மறுகிண்டிருக்கேன்.''

''விவரமாய்ச் சொல். எதையும் நாம இரண்டு பேரும் பரஸ்பரம் சொல்லி மனம் விட்டுப் பேசிண்டா மனசு இலேசாக இருக்காதா?''

''நாளைக்குத் திருக் கல்யாணம். நாளன்றைக்கே பட்டணம் போய் நல்ல டாக்டரிடம் காட்டி உடம்பைச் சௌக்கியமாக்கணும்.''

''அதற்கெல்லாம் ஏற்பாடு செய்தாகிவிட்டது. திருக் கல்யாணம் ஆன மறு நாள் தர்மகர்த்தாவும் பட்டணம் வரார். நாளன்றையிலிருந்து பதினைந்து நாட்களுக்குக் கோயில் பூஜைக்கு என் மருமான் உமாபதியை ஏற்பாடு செய்துவிட்டேன். நாளைக்கு வரான். அவன் வந்துவிட்டால் ஸ்வாமி பூஜைக்கும் குந்தகம் வராது. கௌரியையும் பட்டணம் அழைத்துப் போகலாம்.''

''சாப்பிட வாங்கோ.''

''சரி.''

ஒரு பிடி சாதம் வாயில் போட்டார். அடுத்த நிமிடம் கையை உதறி எழுந்தார்.

''ஏன் சாப்பிடவில்லே ?''

''சாதம் உள்ளே போனால்தானே? உள்ளே கௌரியைப் பற்றிய விசாரம் நிரம்பி இருக்கும்போது சாதம் எப்படி உள்ளே போகும்?''

தேவஸேனாபதிக் குருக்களுக்குக் கௌரி பிறந்த வருடம் ஸ்வாமி கோயிலுக்குப் பரிசாரக வேலைக்கு ஆள் தேவையாய் இருந்தது. அப்போது வந்தவன் சுப்பண்ணு. பத்து வயதுப் பையன். பூணூல் போட்டிருந்தது.

ஒரு நாள் மடைப்பள்ளி வாசலில் பட்டைச் சாதத்துக்காக நின்றவனைக் குருக்கள் பார்த்துவிட்டார். அவனிடம் ஏதோ ஒரு பரிவு ஏற்பட்டது. விட்ட குறை தொட்ட குறை.

''எலே, அம்பி, நீ யாரடா? எந்த ஊர் ?''

''திருத்துறைப் பூண்டிக்குப் பக்கத்திலே ஓர் ஊர் மாமா. அப்பா அம்மா எல்லாரும் செத்துப் போயிட்டா. எங்கப்பா கோயில்லே பரிசாரக வேலை செய்துண்டிருந்தா. எனக்கு வேலை தரல்லே. எட்டு வயசிலேயே அப்பா பூணூல் போட்டுட்டா. சந்தியாவந்தனம் விடாமல் செய்வேன்.''

''சந்தோஷம். கோயில்லே வேலை செய்யறியா ?''

''பேஷாய். கொடுத்து வைச்சிருக்கனுமே? சம்பளம்கூட வேண்டாம். பட்டைச் சோறு போதும்.''

இப்படித்தான் சுப்பண்ணு அவருக்கு அறிமுகமானுன். கோயிலில்'வேலையில்லாதபோது வீட்டில் அவர் பெண் குழந்தை கௌரியை எடுத்து வைத்துக் கொள்வான்.

வருடங்கள் ஓடி மறைந்தன.

கௌரிக்கு ஐந்து வயது.

சுப்பண்ணுவுக்குப் பதினைந்து வயது.

தினமும் கௌரி கோயிலுக்கு வருவாள். சுப்பண்ணு சந்தனம் அரைக்கும் இடத்துக்குப் போய் அரட்டை அடிப்பாள். தேவஸேனுபதிக் குருக்கள் அவர்கள் பேசிக் கொள்வதை ரசிப்பார். அவரே சில சமயம் பேசுவார்.

''கௌரி, நம்ம சுப்பண்ணுவைக் கட்டிக்கிறியா ?''

''மாட்டேன். ஐயே, அவன் அடுப்புக்கரி மாதிரி இருக்கான். கோயில்லே திருவிழா டயத்துலே பூதவாகனம் வருமே அது மாதிரி இருக்கான். நான் மாட்டேன்.''

'' ஏண்டா, சுப்பண்ணு, நீ என்னடா சொல்றே ?''

''வாயாடி அவ. அவளைக் கல்யாண்ம் செய்துக்கப் பயமாய் இருக்கு.''

''நான் ஒண்ணும் உன்னைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளத் தயாராய் இல்லை.''

மற்றொரு சமயம்.

சுப்பண்ணுவிடம் கேட்டார். ''எங்கேடா, உன் மனைவி?''

''எங்கேயோ தெரியவில்லை. அவ வாயாடியானுலும் எங்கிட்டே பிரியமாயிருக்கா. நான் அவளைக் கல்யாணம் செய்து கொள்கிறேன்.''

கௌரியிடம் கேட்பார்: ''எங்கேடி, உன் கணவன்?''

'' பார்க்கவில்லையே, அப்பா. சுப்பண்ணு கறுப்பாய் இருந்தாலும் எங்கிட்டே பிரியமாயிருக்கான். அவனையே செய்துக்கறேன்.''

''ஸபாஷ். மாப்பிள்ளை தேட வேண்டிய வேலை மிச்சம்.''

மற்றொரு சமயம்.

'' ஏனப்பா ?''

'' என்ன கௌரி ''

''திருக்கல்யாணம் எதுக்கப்பா செய்யறு?''

'' பகவானே கல்யாணம் செய்துக்கும் போது மனுஷாளும் செய்துக்கணும்னு உணர்த்தத்தான்.''

'' கல்யாணம் செய்துண்டால்தான் உண்டா ?''

'' ஒரு பெண் ஒரு ஆணைக் கணவனுக மனத்தில் வரிச்சுட்டாலே கல்யாணம் ஆனதாக அர்த்தம். அப்புறம் கல்யாணம் கார்த்தி என்பது சம்பிரதாயமான சடங்குகள்தான்.''

இப்படிச் சிறு வயதில் ஐந்து வயது முதல் பத்து வயது வரையில் தெரிந்தோ தெரியாமலோ, அறிந்தோ அறியாமலோ அவர் சொல்லியவை கௌரியின்மனத்தில் பதிந்தன.

கௌரி சுப்பண்ணுவைக் கணவனுக வரித்து விட்டாள் என்பதை அவர் அறியவில்லை.

சுப்பண்ணுவைப் பார்த்து 'உன் மனைவி எங்கேடா' என்றும், கௌரியிடம் 'உன் கணவன் எங்கே' என்றும் கேள்வி என்ற

கிணறு வெட்டப் பூதம் !

1942ம் ஆண்டு, காங்கிரஸ் செயற்குழு, 'குவிட் இந்தியா'த் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியதும் இந்திய அரசு காங்கிரஸ் தலைவர்கள் அனைவரையும் கைது செய்து கொண்டு போய் அகமது நகர்க் கோட்டையில் சிறை வைத்ததுதான் தெரியுமே.

அங்கு சிறை யிருந்தவர்களுள் டாக்டர் பட்டாபி சீதாராமையாவும் ஒருவர். அவர் தம்முடையவும் பிற தலைவர்களுடைய்வும் சிறைவாசத்தைப் பற்றி ஒரு நூல் (Feathers and Stones) எழுதியுள்ளார். அதில் ஒரு வேடிக்கை சம்பவத்தைக் கூறியுள்ளார்.

சிறையில் எலித் தொல்லை மிகுதியாக இருந்ததாம். டாக்டர் பட்டாபியும் மற்றத் தலைவர்களும் பெரிதும் முயன்று ஓர் எலிப்பொறியை வாங்கிக் கொண்டுவந்து வைத்தார்களாம். முதல் இரண்டு மூன்று நாள், பொறியில் ஓர் எலிகூட விழவில்லை. நான்காவது நாள் காலையில் வந்து பார்த்தபோது, பொறியின் வாய் மூடி யிருந்தது. உள்ளே 'கட புடா' வென்ற சத்தம் வந்து கொண்டிருந்தது. ''சரி, ஒரு பெரிய எலி அகப்பட்டுக் கொண்டது !'' என்று எல்லோரும் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். ஆனுல், என்ன அதிசயம், பொறியை மேலே தூக்கிப் பார்த்தபோது, அது எலி இல்லை, பூனை ! அனைவருக்கும் ஏமாற்றம்.

- சபரி

உரம் போட்டு அவரையும் அறியாமல் அவர்களை இறுகப் பிணைத்துவிட்டார்.

மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு.

கௌரிக்கு வயது பன்னிரண்டு.

பெண் ருதுவாவதற்கு முன் மணம் முடித்து விட அவர் ஆரம்பித்த போதுதான் தம் மகள் மனத்தில் தென்றலைத் தாம் வளர்க்கப் போய் அது புயலாக உருக் கொண்டிருப்பதை அறிந்து திடுக்கிட்டார். கௌரி ஜாதகத்தை எடுத்துத் தம் மைத்துனனுக்கு அனுப்பி அவர் பையன் ஜாதகத்தை அனுப்பும்படி கேட்டார்.

''யாருக்கப்பா, கல்யாணம்?''

''உனக்குத்தான் அம்மா, கௌரி.''

''எனக்குத்தான் சின்ன வயசிலேயே சுப்பண்ணுதான் கணவன்னு சொல்லிட்டியே!''

''அதெல்லாம் விளையாட்டு அம்மா. ஒரு வீட்டிலே ஆண் குழந்தையும் இன்னொரு வீட்டில் பெண் குழந்தையும் பிறந்தா அவாளை ஜோடி சேர்த்துப் பேசுவார்கள். அதே மாதிரி அத்தை பிள்ளை, மாமா பெண் இவர்களை ஜோடி சேர்த்துப் பேசுவா. இதெல்லாம் விகல்பம் இல்லாமல் பேசற பேச்சம்மா. அதுக்குப்போய் அர்த்தம் செய்துக்கறது சரியில்லை.''

''அப்படீன்னு சுப்பண்ணு என் கணவன் இல்லையா ?''

'' அதெப்படியம்மா, முடியும் ? நாம சிவாச்சாரிய பரம்பரை. அவன் பரிசாரகப் பரம்பரை. உங்க ரெண்டு பேருக்கும் எப்படியம்மா கல்யாணம் செய்ய முடியும்?''

அவள் எழுந்து போய்விட்டாள்.

மறு நாள். கோயிலில் எல்லா வேலைகளையும் முடித்துக் கொண்டு புறப்பட்டார் அவர். இரவு மணி பத்து.

சுப்பண்ணுவைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு திருக்குளத்துப் படியில் அமர்ந்தார்.

''டேய் சுப்பண்ணு, நீதாண்டா இந்தச் சிவாசாரிய பம்பரையைக் காப்பாத்தனும். அது உன் கையிலேதான் இருக்கு.''

''என்னண்ணு இது. பெரிய பேச்சு எல்லாம் பேசறேள். நான் பத்து வயசிலே உங்க காலடியிலே வந்து விழ்ந்தவன். இப்ப வருடங்கள் பத்து ஆயிடுத்து. நீங்க கட்டளை இடுங்கோ, செய்யறேன்.''

''அப்படியில்லேயப்பா. சாட்சிக்காரன் காலிலே விழறதை விடச் சண்டைக்காரன் காலிலே விழனும்னு சொல்லுவா. என் பெண்ணை விட்டுக் கொடடா.''

''என்ன அண்ணு இது?''

''அவள் உன்னைத்தான் கல்யாணம் பண்ணிப்பாளாம். உனக்கும் அவளுக்கும் பிறக்கும் குழந்தைக்கு சுவாமி பூஜை செய்யும் அருகதை இல்லாமல் போயிடும். என் சிவாசாரிய பரம்பரைத் தொடர்பு விடாமல் ஸ்வாமி பூஜை செய்வது உன் கையில்தான்.''

சுப்பண்ணு தன் சங்கடத்தைத் தீர்த்து விடுவான் என மனப்பூர்வமாக நம்பினர் அவர். அவர் நம்பிக்கையைச் சுப்பண்ணு மறுநாளே பூர்த்தி செய்து விட்டான்.

பொழுது விடிந்தது. திருக்குளத்தில் தண்ணீர் எடுக்க வந்த குருக்கள் மனைவி, குளத்தில் சுப்பண்ணு மிதப்பதைப் பார்த்து அலறினள்.

அதைத் தொடர்ந்து ஊரே அலறியது. இவ்வளவு வருடங்களாய்த் திருக்குளத்தில் தண்ணீர் எடுத்த சுப்பண்ணு கால் தவறி விழுந்து இறந்து விட்டானே என்று ஊரே அங்கலாய்த்தது.

தேவஸேனுபதி குருக்கள் மட்டும், ''டேய் சுப்பண்ணு! இப்படிச் செய்தால்தான் என்னை இந்தச் சங்கடத்திலிருந்து விடுவிக்க முடியும் என்று எண்ணி உன்னைத் தியாகம் செய்து கொண்டாயா?'' என்று வாய்க்குள் சொல்லி அழுதார்.

அன்று சுப்பண்ணுவின் பிரேதத்தைத் திருக்குளத்தின் மேல் படியில் போட்டிருந்ததைப் பார்த்துவிட்டு வீட்டுக்குள் ஓடி வந்த கௌரி நாள் முழுதும் அழுது தீர்த்தாள்.

மறுநாள் முதல் அவள் செய்கைகளில் ஒருவித மாறுதல். குங்குமம் இட்டுக் கொள்ளவில்லை. பூ வைத்துக்கொள்ளவில்லை.

தாயும் தகப்பனும் இடி விழுந்தாற்போல் ஆனர்கள். பன்னிரண்டு வயதுப் பெண் இப்படியா நடந்துகொள்ளும்?

''சுப்பண்ணு உன்னைத் தொட்டுத் தாலி கட்டாதபோது அவன் எப்படி உன் கணவனுக முடியும் கௌரி!''

''மனத்தால் வரித்தாலே கணவன். கல்யாணம் கார்த்தி யெல்லாம் சம்பிரதாயச் சடங்குகள் என்று சொல்வேளே அப்பா!''

அதன்பின் தினமும் இதே காட்சிதான். அவள் மாறவில்லை.

அன்று திருக்கல்யாண நாள். காலை.

எழுந்து நீராடினர் குருக்கள். கோயிலுக்குப் புறப்படும்போது பெண் கட்டிலின் அருகில் நின்றார். ''கௌரி!''

''என்னப்பா?''

''கார்த்தாலே கோயில்லே திருக் கல்யாணம். நான் இப்போது போறேன். ஸ்நானம் செய்துவிட்டுப் புதுப் புடவை கட்டிண்டு, தலை நிறையப் புஷ்பம் வைச்சிண்டு வாம்மா. திருக்கல்யாணம் அவசியம் நீ பார்க்கனும். வரியா அம்மா?''

''வரேன் அப்பா''

குருக்களுக்குச் சந்தோஷம் பிடிபடவில்லை. மனைவியிடம், ''கௌரி கோயிலுக்கு வரேன்னு சொல்லிட்டா. அவசியம் அழைத்து வா'' என்று சொல்லிச் சென்றார்.

கோவிலில் பிரமாதமாய்த் திருக்கல்யாண ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

சொன்னபடி கௌரி வந்து விட்டாள்.

''வந்துட்டேனப்பா.''

ஸ்வாமிக்கு அலங்காரம் செய்துகொண்டிருந்த குருக்கள் நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

அம்பாளே அவர் செய்த அலங்காரத்தில் நிற்பது போல் இருந்தது. பட்டுப் பாவாடை, தாவணி, தலை நிறையப் பூ. குங்குமம் நெற்றியில். அவர்புளகாங்கிதம் அடைந்தார்.

''என் பெண் சுயநிலை அடைந்துவிட்டாள். நானே பாக்கியசாலி'' என்று சொல்லி மகிழ்ந்தார்.

பார்க்கும் பேரிடம் எல்லாம் ''எங்க கௌரிக்கு சொஸ்தமாயிட்டது. தெரியுமோல்லியோ!'' என்று குதூகலத்துடன் இரைந்து கத்திக் கொண்டே இருந்தார்.

''கௌரி! இப்படி வாம்மா.''

''வந்தேன் அப்பா.''

''ஸ்வாமி அலங்காரம் எப்படியம்மா.''

''பிரமாதம் அப்பா.''

''என் பேரன்கூட இதே மாதிரி அலங்காரம் செய்யனும், நான் பார்த்து மகிழனும், அம்மா.''

''நான் நேத்து ராத்திரி சுப்பண்ணுவைச் சொப்பனத்தில் பார்த்தேன் அப்பா.''

''என்ன சொன்னுன் அந்தப் பாவி?''

''அவரைப் பாபின்னு சொல்லாதீங்கோ அப்பா. அவர் சொன்னர்....''

''என்ன சொன்னன்?''

''இந்த சிவாசாரிய பரம்பரை நசித்துத் தொடர்பு இல்லாமல் போயிடக் கூடாது. அதனலே அப்பா சொல்படி கல்யாணம் செய்துக்கோன்னு சொன்னர்.''

''அப்படியா!''

''கையடிச்சுச் சத்தியம் வாங்கிண்டார். நான் கல்யாணம் செய்துக்கறேன் அப்பா.''

''கௌரி!'' — அலறிவிட்டார் குருக்கள். அந்த மண்டபமே அந்த அலறலில் அதிர்ந்தது. அடுத்த நிமிடம் ''கௌரி! சுப்பண்ணு உன் கணவன். அவன்தான் என் மாப்பிள்ளை'' என்று அலற ஆரம்பித்தார்.

தன் பெண் கல்யாணம் செய்து கொள்வதாய்ச் சொன்னது அவருக்கு அதிர்ச்சியை உண்டாக்கி விட்டது.

இப்போது எல்லாம் கோபுர வாசற்படியில் குருக்கள் தேவஸேனுதிபதி உட்கார்ந்தபடி அடிக்கடி சொல்கிறார்: ''சுப்பண்ணுதான் கௌரியின் கணவன் தெரியுமோல்லியோ?''

பதினைந்து நாட்கள் ஸ்வாமி பூஜைக்கு என அவர் அழைத்து வந்த உமாபதிதான் இப்போது நிரந்தரக் குருக்கள் ஆகிவிட்டான்.

அவன் கையால்தான் இனி ஸ்வாமிக்குத் திருக்கல்யாணங்கள் நடைபெறப்போகின்றன.

Printed & published by R. Ananthanarayanan on behalf of Messrs. Bharathan Publications Private Limited at Kalki Press, Chetput, Madras-31
Managing Editor: T. Sadasivam

ப்ரூக்ஸ்
ஒலிம்பிக்
ஹெக்டார்

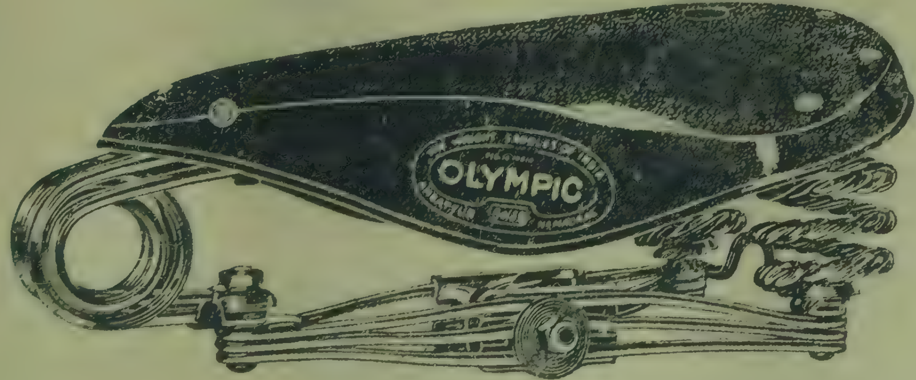
சுகமான சவாரிக்குச் சிறந்தவை

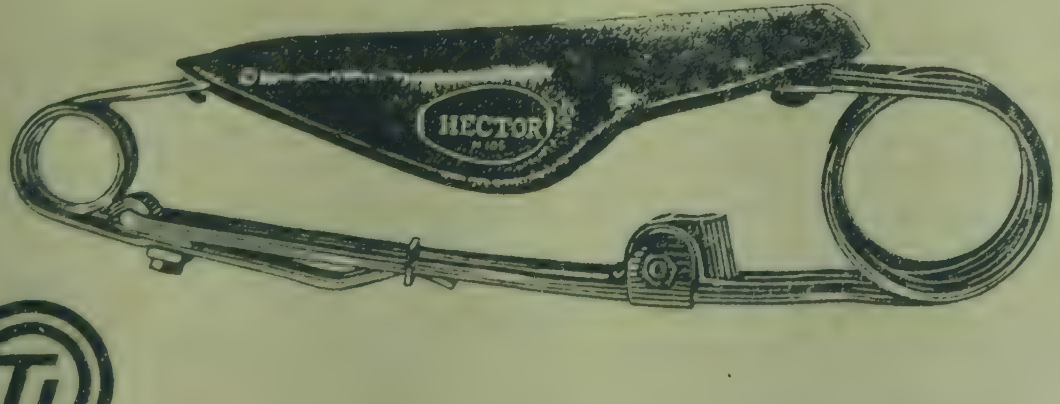
ப்ருக்ஸ், ஒலிம்பிக், ஹெக்டார் சைக்கிள் ஸீட்டுகள் உயர்ந்த ரகத் தோலினுல் உருவாக்கப்படுபவை. இயற்கையான தோலினுல் உருவாக்கப்பட்ட இவை சொகுசான சவாரிக்கு உகந்தவை.

உலகப்புகழ்பெற்ற ப்ருக்ஸ், ஒலிம்பிக் ஸீட்டுகள் தனித்தன்மை வாய்ந்தவை. சகாயமான விலையில் கிடைக்கும் ஹெக்டார் உங்கள் பணத்திற்கு சிறந்த மதிப்பளிக்கிறது.

ப்ருக்ஸ், ஒலிம்பிக், ஹெக்டார்
சிறந்த சைக்கிள்களை அளிக்கும் டிஐ நிறுவனத்தாரின் தயாரிப்பு

இந்தியாவில் தயாரிப்போர்:
தி ரைட் சாடில்ஸ் ஆஃப்
இந்தியா, சென்னை 53.

உரிமையாளர்கள்:
டியூப் இன்வெஸ்ட்மென்ட்ஸ்
ஆஃப் இந்தியா லிமிடெட்
அனுமதி பெற்று உபயோகிப்பவர்.

TIC/WS/6780

யுரேனஸ் கொண்டான்!

தரஜா

பாரத நாட்டின் பல்வேறு மாநிலங்களில் ஒன்றில், ஆளும் கட்சியினரது அவசரக் கூட்டம் ஒன்று நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. ('அது எந்த மாநிலம்? அது எந்தக் கட்சி' என்றெல்லாம் அதிகப் பிரசங்கித்தனமாகக் கேட்கக் கூடாது. ஊரைச் சொன்னாலும் சொல்லலாம்; பேரைச் சொல்லக் கூடாதல்லவா ?)

கட்சியின் தலைவர், மாநில முதல்வர் ஆகிய இரு பெரும் பொறுப்புக்களையும் ஏற்றிருந்தவர், கன்னத்தில் கை வைத்துக் கவலையில் ஆழ்ந்திருந்தார். 'முதல்வர் என்ன செய்கிறாரோ அதையே நாமும் செய்தால்தான் மந்திரி சபையில் ஒட்டிக் கொண்டு காலம் தள்ள முடியும்' என்ற உண்மையை உணர்ந்திருந்த இதர அமைச்சர்களும் அதேபோலக் கன்னத்தில் கை வைத்துக் கொண்டு, முதல்வருக்கு அருகிலேயே உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

ஆமாம், விஷயம் என்ன?

மக்களது மனம் கவரும்படியாக எதையாவது சொல்வது, ஏதாவது செய்வது என்பதை வாடிக்கையாக வைத்துக் கொண்டிருந்தார் அந்த முதல்வர். தினமும் அவரைப் பற்றிய செய்தி ஏதாவது பத்திரிகையில் வந்தாக வேண்டும்; தினசரி குறைந்தபட்சம் ஒரு போஸ்டரிலாவது அவரது படம் இருந்தாக வேண்டும்; இதில் அவர் மிகக் கண்டிப்பாக இருந்தார்.

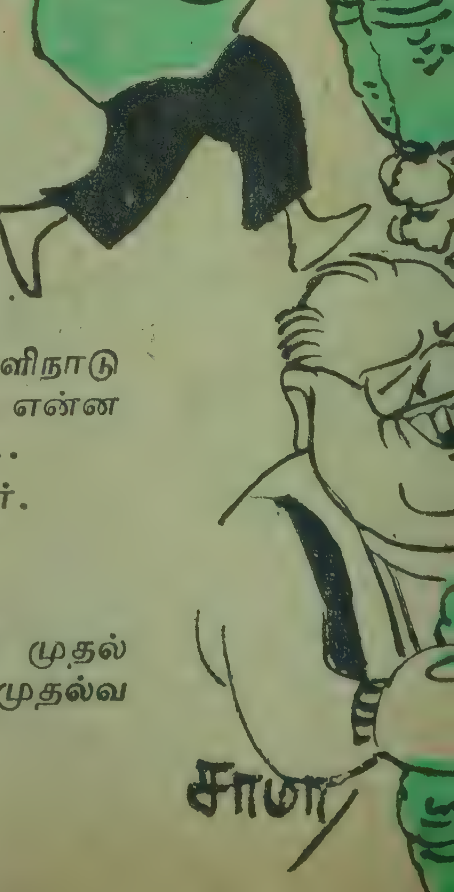
திறந்திருந்த பள்ளிக்கூடங்களையெல்லாம் மூடப் பண்ணி, பிறகு அவற்றையே திறந்தும் வைத்தாகி விட்டது. தண்ணீரே இல்லாத மணல் ஆறுகளின் மீது பாலங்கள், மக்கள் இல்லாத ஊரில் ஆஸ்பத்திரிகள், ஜன நடமாட்டமே இல்லாத இடங்களில் சாலைகள் — என்று பல இடங்களில் 'அபிவிருத்தி' வேலைகளை ஆரம்பித்து வைத்துச் சலவைக் கல்லில் பெயரைப் பொறித்துக் கொண்டு விட்டார். வெளிநாடுகளுக்குப் பயணம் போய் வந்தாகி விட்டது. இனி அடுத்தபடி என்ன செய்யலாம்? அதுதான் முதல்வருடைய தற்போதைய கவலை...

''ஏன், இப்படிச் செய்தால் என்ன?'' என்றார் ஓர் அமைச்சர்.

'' எப்படி ?'' என்று கேட்டார் முதல்வர்.

''விண்வெளிப் பயணம் போய் வந்தால்?''

அந்த அமைச்சரைச் சந்தேகத்துடன் உற்றுப் பார்த்தார் முதல்வர். 'நம்மை ஒரு வழியாக அப்புறப்படுத்திவிட்டு, தாமே முதல்வ

ாக வருவதற்கு இவர் அடி போடுகிருரோ'
ன்ற சந்தேகம் முளேத்தது.

''விண்வெளிப் பயணமா? நடக்கக்கூடிய காரி
மா அது?'' என்று ஆலோசனே சொன்னவரையே
ருப்பிக் கேட்டார் முதல்வர்.

''ஏன்? இப்போது 'சாக்கடையைச் சந்தனக்
ாடாக்குவோம்!' திட்டத்தை நாம் வெற்றிகர
ாக நடத்தவில்லேயா?... அதேபோல இதுவும்
ாத்தியமே!''

''சரி...பார்ப்போம்...எந்தக் கிரகத்
க்குப் போவது? சந்திரனுக்கா?''

''சேச்சே! அங்கே ஏற்கனவே அமெ
க்காக்காரன் அடியெடுத்து வைத்து
ட்டான்... அவன் போன இடத்
க்கே நாமும் போனுல், அவனேப்
ார்த்துக் காப்பியடிக்கிருேம் என்
ார்கள்... மேலும் நம்முடைய விஞ்
ான சோஷலிஸத்துக்கு அது ஒத்து
ராது...பேசாமல் நீங்கள் யுரேனஸ்
ரகத்துக்குப் போய் வாருங்கள்!''

''ஆமாம், அது இங்கிருந்து ரொம்
த் தொலேவு இல்லேயோ?''

''அதெல்லாம் இல்
ங்க.... சிங்கப்பூர்
ாயிட்டு வர்ற தொலே
தான் இருக்கும்னு
நனேக்கிறேன்!'' என்று
ம் பூகோள — விஞ்
ஞான அறிவை
விளம்பரப்படுத்
திக் கொண்
டார் இன்னேர்
அமைச்சர்.

''உளருதீர்
ஐயா.. விஷயம்
தெரியா விட்
டால் வாயை
மூடிக் கொண்டு
இரும்!'' என்று
அவரை அடக்
கிய முதல்வர்,
''புள்ளி விவரம்! நீங்க சொல்
லுங்க!...யுரேனஸ் போய் வர
எவ்வளவு நாட்கள் பிடிக்கும்?''
என்று கேட்டார்.

'புள்ளி விவரம்' என்ற செல்
லப் பெயர் கொண்ட அமைச்
சர் சொன்னர்: ''யுரேனஸ்
இங்கிருந்து 972,000,000,000,000,079
மைல் தூரத்தில் இருக்கிறது... விநாடிக்கு
1870 மைல் வீதம் பறக்கும் ராக்கெட்டில்
சென்ருல் சீக்கிரமே நீங்கள் திரும்பி வந்து
விடலாம்!''

''சீக்கிரம் என்ருல் எவ்வளவு நாட்கள்?
அக்டோபர் பத்து தேதிக்குள் வந்துவிட
முடியுமா?'' — அக்டோபர் 10ந் தேதிதான்
முதல்வரது பிறந்த நாள். அவரது ஐம்பத்
திரண்டாவது பிறந்த நாளே முன்னிட்டு,
ஐம்பத்திரண்டு அங்குலம் விட்டம் கொண்ட
'கேக்' ஒன்றை, ஐம்பத்திரண்டு சென்டி
மீட்டர் நீளம் கொண்ட தங்கக் கத்தியால்
வெட்டுவது என்று ஏற்பாடு. எனவேதான்
இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டார் முதல்வர்.

''ஓ! வந்துடலாங்களே!'' என்று பலமாகத் தலே
யாட்டினர் 'புள்ளி விவரம்'.

''சரி, அப்படியானுல் யுரேனஸ் விஜயம் பற்றி அறி
வித்துவிட வேண்டியதுதான்!... பி. ஏ.வைக் கூப்
பிடுங்கள்!'' என்ருர் முதல்வர் உற்சாகமாக.

அன்று மாலேயே எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் முதல்
வரின் யுரேனஸ் விஜயம் பற்றிய செய்தி பரபரப்புடன்
வெளியாகி விட்டது.

யுரேனஸ் பயணத்துக்கென 'ராக்கெட்டு'கள் கட்ட,
முதலில் இடம் பார்க்கப்பட்டு, ஏராளமான நிலம்
அரசாங்கத்தால் வாங்கப்பட்டது. அப்போது ராக்கெட் வேகத்
தில் புறப்பட்டது — ஊழல் நம்பர் ஒன்று! ஆளும் கட்சிப் பிர
முகர் ஒருவர் அரசிடமிருந்து இனமாகப் பெற்றுக் கொண்ட
நிலத்தையே மூன்று மடங்காக விலே வைத்து அரசுக்கே விற்று
விட்டதாகச் சட்டமன்றத்தில் எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் குற்றம்
சாட்டிப் பேசினர்கள்.

'ஊழல்' என்பதைக் குறிக்க, ''திஸ் ஈஸ் ஏ ரேக்கட்!''
என்ருர் எதிர்க் கட்சி உறுப்பினர் ஒருவர்.

''ராக்கெட் விடும் இடத்திலிருந்து ரேக்கட் புறப்படுவதிலே
வியப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?'' என்று சொற் சிலம்பாடி,

கைதட்டல் பெற்றார் முதல்வர். அத்துடன் சரி. விசாரணையாவது, வெங்காயமாவது!

அடுத்தபடி, 'ராக்கெட்' டெண்டர்கள் கோரப்பட்டன. டெண்டர்களை யெல்லாம் விண்வெளி நிபுணர் குழு ஒன்று பரிசீலனை செய்தது. அப்போது நடந்த பல சுவையான உரையாடல்களில் இதோ ஒன்று:

நிபுணர் குழுத் தலைவர்: ஆமாம், குறைந்த பட்சத் தொகைக்குத்தான் நாம் காண்ட்ராக்ட் கொடுக்க வேண்டுமா என்ன?

அரசாங்க அதிகாரி: எஸ். எஸ்.... இல்லாவிட்டால் 'ஆடிட்'டில் ஆட்சேபணை எழுப்புவார்கள்..... அதுவும் இல்லையென்றால் சட்டமன்றத்தில் எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் ஏதாவது பிரச்னையைக் கிளப்புவார்கள்..... நம் முதல்வருக்கு இந்த இரண்டுமே பிடிக்காது!

நி. கு. த.: அப்படியென்றால் கரிவலம் வந்த நல்லூர் குப்புமுத்துவுக்குத் தான் நாம் காண்ட்ராக்ட் கொடுத்தாக வேண்டும்.... அவருடையதுதான் குறைந்தபட்ச டெண்டர்!

அ. அ.: கேள்விப்படாத பெயராக இருக்கிறதே!.... ஆமாம், டெண்டர் தொகை எவ்வளவு ?"

நி. கு. த.: முந்நூற்று முப்பத்து மூணு ரூபாய் முப்பத்தேழு பைசா !

அ. அ.: என்னது?

நி.கு.த.: நெட்டி என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா? அதிலே செய்யப் போகிறாராம் இந்த ராக்கெட்டை!

அ. அ.: நெட்டியிலா ! பறக்குமோ ?

நி. கு. த.: கெட்டியான உலோகத்தில் செய்த ராக்கெட்டே பறக்கிறது, நெட்டி பறக்காதா என்ன?

அ.அ.: எனக்கென்னவோ சந்தேகமாக இருக்கிறது..... முதல்வர் பயணம் செய்யப் போகிறார். அது நினைவிருக்கட்டும்! வேறு ஏதாவது டெண்டர் இருந்தால் பாருங்கள்!

கடைசியில் முதல்வரும், மூன்று அமைச்சர்களும், கட்சிப் பொருளாளரும் தனித் தனியே சிபாரிசு செய்திருந்த ஒரு நிறுவனத்துக்கே ராக்கெட் கட்டும் வேலை கொடுக்கப் பட்டது.

ராக்கெட் கட்டும் இடத்தைச் சுற்றி முள் வேலி போட்டார்கள். அதிலே இருந்த ஒரு படலை முதல்வர் திறந்து வைத்ததுடன், ராக்கெட் கட்டும் வேலையையும் தொடங்கி வைத்தார்.

முதல்வரது விண்வெளிப் பயண ஏற்பாடுகள் அதற்குப்பின் மும்முரமாக மேற்கொள்ளப்பட்டன. முதல் வேலையாக, முதல்வர் பேட்டி தரும் நேரங்கள் மாற்றி அமைக்கப்பட்டன.

இன்னொரு புறம் விண்வெளி விஞ்ஞானிகள் மண்டையை உடைத்துக் கொண்டு யுரேனஸ் கிரகத்தை நோக்கி ராக்கெட்டைச் செலுத்துவதற்கான நாளைக் கண்டுபிடித்துக் குறித்துக் கொண்டார்கள். தேதி குறிக்கப்பட்டதிலிருந்து முதல்வரின் கட்சிப் பத்திரிகைகள் தினமும் 'இன்னும் — நாட்கள்!' என்று கட்டம் கட்டி, முதல்வரின் விண்வெளிப் பயணத்தை விளம்பரப்படுத்தத் தொடங்கின.

ராக்கெட் கட்டும் வேலை மளமளவென்று நடந்தது. முதல்வர் விண்வெளி உடையைத் தரித்துக் கொண்டதுடன், எட்டுப் 'போஸ்' களில் படமும் எடுத்துக் கொண்டார். அந்த படங்கள் அநேகமாக எல்லாப் பத்திரிகைக[ளி]லும் பிரசுரமாயின.

முதல்வரது பயண நாள் நெரு[ங்க] நெருங்க, நகரச் சுவர்கள் எங்கும் நெருக்க[...] தோன்றலாயிற்று. விதம் விதமான அ[...]களில், வண்ண வண்ணச் சுவரொட்டிக[ள்] சுவர்களை அலங்கரிக்கலாயின. சுவரொட்[டி] வாசகங்களுக்கு இதோ ஒரு 'ஸாம்பிள்' :

" அன்று கங்கை கொண்டான்.
அப்புறம் கடாரம் கொண்டான்.
இன்று யுரேனஸ் கொண்டான்...
ஏற்றமிகு எங்கள் தலைவன் !"

" செகமெங்கும் புகழ்பெற்ற எங்கள்
தலைவ[னே]

" தேசமெங்கும் புகழ்பெற்ற எங்கள்
தலைவனே

சென்று வாரீர்! யுரேனஸ் கிரகத்தினை
வென்று வாரீர்

புகழ் மொண்டு வாரீர் !
புதுப் பெருமை கொண்டு வாரீர் !"

பயணம் புறப்படுவதற்கு மூன்று நா[ட்]களுக்கு முன்பு முதல்வர் நிருபர் மகாநா[டு] ஒன்று கூட்டினார். அப்போது கேட்கப்பட்[ட] சில கேள்விகளும், முதல்வரின் பதில்களும்:

"உங்கள் யுரேனஸ் பயணத்தின் நோக்க[ம்] என்ன ?"

"அண்ட சராசரங்களிலும் நாம் புக[ழ்] கொடி நாட்டிட வேண்டும். அதன் முத[ல்]படியே இது!"

"நீங்கள் உங்களுடன் என்ன கொண்[டு] செல்லவிருக்கிறீர்கள்?"

"என்னுடைய கவிதைத் தொகுப்பு நூ[ல்]களை! அங்கு மக்கள் இனம் இருந்தால் அவ[ர்]களுக்கு என் கவிதைகளைப் படித்துக் காட்[டி] விளக்கம் தந்திடுவேன் !"

"அங்கிருந்து என்ன கொண்டு வருவதா[க] உத்தேசம் ?"

"நிச்சயமாக நீங்கள் நினைப்பது போ[ல்] சிலைகளோ, சித்திரங்களோ, அல்ல....அந்த கிரகத்து மக்களின் நல்லெண்ணங்களை[ச்] சுமந்து வருவேன்!"

"நீங்கள் யுரேனஸ் கிரகத்துக்குப் போவ[து] வெறும் விளம்பரத்துக்காக என்று சில[ர்] சொல்கிறார்களே, அதைப் பற்றி உங்க[ள்] கருத்து என்ன?"

"அப்படிச் சொல்பவர்கள் அறியாதவர்க[ள்] அழுக்காறு கொண்டவர்கள், அரசியல் அ[...] சுவடிகள், அநுதாபத்துக்கு உரியவர்கள்!"

"நீங்கள் யுரேனஸ் கிரகத்துக்குப் போக மு[டி]யாதவாறு தடை ஏதும் ஏற்பட்டு விட்டால்?"

"அடைந்தால் யுரேனஸ், இன்றேல் இ[டு]காடு !"

"போய் வந்த பிறகு உங்கள் அனுப[வங்]களைப் பத்திரிகைகளில் எழுதுவீர்களா ?"

" எங்கள் கட்சியைத் தாக்கி எழுது[ம்] ஏடு ஒன்றில் நிச்சயமாக எழுதுவேன் !"

"வந்த பிறகு அமைச்சரவையில் மாற்[றம்] ஏதேனும் செய்யும் உத்தேசமுண்டா ?"

"வந்தபிறகு கேளுங்கள், சொல்கிறேன்

பயணம் புறப்படும் நாள். ராக்[கெட்] கிளம்பும் நேரம் நெருங்கிக் கொண்டி[ருந்தது]

றது. ஆனால் முதல்வரை மட்டும் இன்னும் ணோம். சம்பந்தப்பட்ட விஞ்ஞானிகள் கயைப் பிசைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நரம் தவறிப் போனால் ராக்கெட் யுரேன க்குப் போக முடியாதே!' என்பது வர்கள் கவலே.

ஒன்றரை மணி நேரத்துக்குப் பிறகு ளுகுளு காரில் வந்து இறங்கினார் முதல்வர். ன்ன இவ்வளவு லேட் பண்ணி விட் ர்கள்?'' என்று அவரை நெருங்கித் தைரிய கக் கேட்டார் ஒரு நிபுணர்.

''நீ யாரய்யா அதைக் கேட்கிறதுக்கு?'' ன்று சீறி விழுந்த முதல்வர், பி.ஏ.வைக் ப்பிட்டு அந்த நிமிடமே அந்த நிபுணரின் லேக்குச் சீட்டுக் கிழித்தார்.

அதற்குப் பிறகு முதல்வருக்கு வழியனுப்பு ழா நடந்தது. மாலைகளும், பழங்களும், கத்தறித் துண்டுகளும் மலைபோலக் குவிந் ன. அவற்றை யெல்லாம் அள்ளி அப்படியே க்கெட்டில் போடச் சொன்னார் முதல்வர்.

''இடம் இருக்காதுங்களே!'' என்றார் . ஏ. மெள்ள.

''இன்னய்யா, விவரம் தெரியாத ஆளா ருக்கியே! டிக்கி இருக்குமில்லே? அதைத் றந்து உள்ளே போடச் சொல்லு!'' ன்று விரட்டினார் முதல்வர்.

பிறகு தம்மைக் காண வந்திருந்தவர்க டன் கை குலுக்கினார். கட்டித் தழுவினார்; ரிடம் அன்புக் கண்ணீர் சொரிந்தார். .... ரம் ஓடிக் கொண்டேயிருந்தது. ஆனால் தல்வரிடம் யார் போய்ச் சொல்வது ?... வருக்கும் அந்தத் துணிவு வரவில்லை. டைசியாக ஒரு விஞ்ஞானி தைரியத்தை வர ழைத்துக் கொண்டு முதல்வரை நெருங்கி, நீங்கள் ராக்கெட்டில் ஏறிக் கொள்ள மே ?'' என்றார் பணிவுடன்.

''நீ போய் ஸ்டார்ட் பண்ணு, முதலே! ன் இதோ வர்றேன்!'' என்ற முதல்வர், ஆமாம், அந்த கேஸ் இன்ன ஆச்சு ?'' ன்று நண்பர்களுடன் கதைபேசத் தொடங்கி ட்டார். அதிலே இன்னும் மூன்று மணி ரம் ஓடியது.

கடைசியில் ஒரு வழியாக முதல்வரே விஞ் ானிகள் பக்கம் திரும்பினார். ''நான் பார். போகலாமா?'' என்றார். விஞ்ஞா கள் மளமளவென்று அவரை அழைத்துக் காண்டு போய் ராக்கெட்டில் ஏற்றினார்கள். தவுகளைச் சாத்தினார்கள். 'கவுண்ட் டவுன்' ரம்பமாயிற்று.

பாதி ஆகியிருக்கும் ; 'தொப்'பென்று ாபின்' கதவைத் திறந்து கொண்டு கீழே தித்தார் முதல்வர்.

''என்ன! என்ன!'' என்று பதறிக்கொண்டு டினார்கள் அத்தனை பேரும்.

''எத்தினி நேரம் சும்மா உட்கார்ந்திருக் றது?.... ஒரு சீட்டுக் கட்டு இருந்தாக் காடுங்க..... ' ஸோலோ ' வாச்சும் ஆடிப் பாளுது போக்கறேன்!'' என்று கேட்டு, ன்றை வாங்கிக் கொண்டு மீண்டும் ராக் கட்டில் ஏறினார் முதல்வர்.

சற்றைக்கெல்லாம் பெருத்த ஓசையுடன், நருப்பைக் கக்கிக் கொண்டு பறந்து பாயிற்று அந்த ராக்கெட்.

அமைச்சர் புள்ளி விவரத்துக்கு அளவில் லாத சந்தோஷம். அவர்தானே இனி முதல்வர் ?.... ராக்கெட்டில் யுரேனஸுக் குப் போனவராவது, திரும்பி வருவதாவது ! அன்று மாலையே அமைச்சரவையில் இருந்த மற்ற அமைச்சர்களைச் சரிக்கட்டித் தாமே முதல்வராகிவிட்டார் புள்ளி விவரம்.

மறு நாள் சுறுசுறுப்பாக எழுந்து விழுந் தடித்துக் கொண்டு தலைமைச் செயலகத்துக்கு ஓடினார் புள்ளி விவரம். முதல்வர் நாற்காலி யில் உட்காரத்தான் !

முதல்வரது அறைக்குள் நுழைந்ததுமே புள்ளிவிவரத்துக்கு மூச்சே நின்றுவிடும்போல் இருந்தது. காரணம், ராக்கெட்டில் போன பழைய முதல்வர் தம்முடைய பழைய நாற் காலியில் அமர்ந்து நிதானமாகப் பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்தார் !

''நீங்கள்.... நீங்கள்.... எப்படி.... வந் தீர்கள் ?'' — குழறினார் பு.வி.

'' எப்படியா ?.... சிவப்பிரகாசத்தைப் போய்க் கேளுங்கள்!'' என்றார் முதல்வர் சிரித்துக் கொண்டே.

''சிவப்பிரகாசமா ? யார் அது?''

''நாம் சிபாரிசு செய்த காண்ட்ராக்டர் ! அவர் கட்டிய ராக்கெட் ஆயிற்றே ! அது வாவது, யுரேனஸுக்குப் போவதாவது ! என்னை நேராக எங்கள் வீட்டு மாடியிலே கொண்டு போய் இறக்கி விட்டுவிட்டது !... ராத்திரி நிம்மதியாகத் தூங்கிவிட்டு வந்து சேர்ந்தேன் !.....''

''உம்! கொடுப்பினை அவ்வளவுதான் !'' என்று பெருமூச்செறிந்தார் பு. வி.

''யாருக்கு? உங்களுக்கா ?''

''இல்லை, உங்களுக்குத்தான்!... 'யுரேனஸ் ரிடர்ன்ட்' என்று பட்டம் சூட்டிக் கொள்ளக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே, உங்களுக்கு !''

'' பட்டம் கிடக்கட்டும் ! பதவி பறி போகாமல் இருக்கிறதே ! அது போதும் எனக்கு!... கொஞ்சம் அசந்தால் அடித்துக் கொண்டு போகத்தான் ஆசாமிகள் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களே!'' என்றார் முதல்வர் குறும்பாகக் கண்ணைச் சிமிட்டியபடி.

இளைஞர் சமுதாயம்

இரவு நேரத்தில் தனிமையில் அகப்பட்டுக் கொண்ட நம்மை ஒரு குண்டன் மணிபர்ஸ்ஸை எடுக்குமாறு மிரட்டினானென்றால் அப்போது நமக்குத் தேவைப்படுவது உடலுறுதி. சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனை விட்டு வெளியே வந்ததும் டாக்ஸிக்காரனிடம், ''ராயப் பேட்டை போகணும் அப்பா, என்ன கேட்கிறாய்?'' என்று நடுங்கிய படி கேளாமல் டாக்ஸியில் 'ஜம்'மென்று ஏறி அமர்ந்து, ''மீட்டரைப் போட்டுவிட்டு ராயப்பேட்டைக்கு விடு'' என்று கூற நமக்குத் தேவைப்படுவது மன உறுதி. உடலுறுதி, மன உறுதி இரண்டையும் அளிப்பதில் முனைந்து முன்னிற்பது கோவையில் உள்ள தியாகி என். ஜி. ராமசாமி உடற்பயிற்சிச் சாலை. இந்த இளைஞர் மன்றத்தின் தலைவர் திரு நடராஜத் தேவர் மிகவும் பலமாக மேஜையில் ஒரு குத்துக் குத்திவிட்டு மேற்படி கருத்தைக் கூறினார். இந்த உடற் பயிற்சிச்சாலையின் உதவிச் செயலாளர் திரு ஆர். விசுவநாதன் உடலுறுதியை வளர்க்கச் சங்கம் தேகப்பயிற்சி அளிப்பதையும் மன உறுதியை வளர்க்க இறையுணர்ச்சியை ஊட்டுவதையும் விவரித்தார். தெய்வ பக்தியும் ஒழுக்க சீலமும் உடையவன் அவற்றுடன் உடலுறுதியையும் பெற்றுவிட்டால் எதற்காக அல்லது யாருக்காகப் பயப்படப் போகிறான்?

கோவையில் ராமநாதபுரம் என்ற பகுதியில் இந்தச் சங்கம் இருக்கிறது. இளைஞர்களுக்கு உடற்பயிற்சி அளிக்கும் இடம் ஒரு சின்ன ஆலயத்தின் வெளிப் பிராகாரத்தில் இருக்கிறது. பிள்ளையார், முருகன், நவகிரஹம் ஆகிய தெய்வ சந்நிதிகளுடன் பெரிய ஸ்ரீராமர் படத்துடன் கூடிய பஜனை மடமும் சேர்ந்து, இந்த இடமே தனிப் பட்டதொரு தெய்வ சான்னித்தியத்துடன் விளங்குகிறது.

மன்றத்தின் தலைவர் திரு நடராஜத் தேவர் நல்ல திடகாத்திர மான தோற்றம் கொண்டவர். தாடியுடன் கதரும் புனைந்துகொண் டிருக்கும் அவரை யார் பார்த்தாலும் தியாகி ராமசாமியின் உயிர் நண்பர் என்பதை ஒப்புக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும்!

''நாட்டுக்கு நல்லன பல செய்ய நல்ல பலசாலிகள்தாம் தேவை என்பதைக் காலம் சென்ற என் அருமை நண்பர் தியாகி ராமசாமி அடிக்கடி கூறுவார். உள்ளத்தில் உறுதியான தேசபக்தி இருந்தால் மட்டும் போதாது; அந்தத் தேசபக்தியை அனைவருக் கும் பரப்ப உறுதியான உடலும் தேவை...'' என்று கூறினார் நடராஜத் தேவர்.

''இங்கு என்னென்ன தேகப்பயிற்சிகளை இளைஞர்களுக்கு அளிக் கிறீர்கள்?''

''எல்லா விதமான பயிற்சிகளும் அளிக்கிறோம். என் நண்பர் திரு சன்னாசித் தேவர்தான் இங்கு உடற்பயிற்சி சொல்லித் தரும் ஆசிரியர். இந்த மன்றம் செயற்படும் விதத்தைக் கேள்வியுற்று

என். ஜி. ஆர். பயி
சாலையின் அங்க
ளர்கள் இளைஞர் சங்
தின் கடமைகளைப் ப
விவாதிக்கின்றனர்.

11. உடலுறுதிய மன உறுதிய

வெளியூரி லிரு
இங்கு தாமாகவ
உடற்பயிற்சி ஆசி
ராக வந்து சேர்ந்தா
மிகவும் சிரத்
யோடு சொல்லி
தருகிறார்.

நன்றிக்கு வித்தாகு
நல்லொழுக்கம்;
தீயொழுக்கம்
என்றும் இடும்பை
தரும்

என்ற வள்ளுவர் பெ
மான் வாக்கைத்தா
நாங்கள் பரமோ
தேசமாகக் கொண்
ஒழுகுகிறோம். இ
சங்க அங்கத்தினர்க
புகை பிடிக்க
கூடாது, லாகிரி வ
துக்களைத் தொட
கூடாது, புலால் உ
ணக் கூடாது என்ப
போன்ற கட்டுத் தி
டங்களை வைத்து
கொண்டிருக்கிறோம்
என்று மன்றத்தி
கொள்கைகளை விள
கினார்.

''இளைஞர் சங்க
தின் தலைவராகி
நீங்களும்உடற்பயிற்
ஆசிரியரும் பெரியவ
களா யிருக்கிறீர்க
மற்றப்படி...''

''உங்கள் கேள்
விளங்குகிறது. எங்க
இருவரைத் தவி
செயலாளர், உதவி
செயலாளர், பொ
ளாளர் முதலியவா
ளெல்லாம் இ
ஞர்கள்தான். ஓ
கல்லூரியில் பிரின்
பல், வைஸ் பிரின்
பல், பேராசிரிய
ஆகியவர்கள் வயதி

முப்பது வயதில் ஒரு பெண்!

அட்டைப் படக் கதை

வ.சா.நாகராஜன்

சாந்தாகுரூஸ் விமான நிலையம்.

நியூயார்க் செல்லும் விமானம் கிளம்பத் தயாராக இருக்கிறது. மாதவன் விமானத்தின் கடைசிப் படியில் ஏறி, வழியனுப்புவோர் இருக்குமிடத்தில் நின்று கொண்டிருந்த சங்கரனை நோக்கிக் கையை ஆட்டிவிட்டு உள்ளே போய்விட்டான். இறக்கைகளின் பேரிரைச்சல் ஆரம்பமாகி விட்டது.

வ்ழியனுப்ப வந்திருந்தோர் அனைவரும் போயாகி விட்டது. சங்கரன் கண்ணாடிச் சுவரைப் பிடித்தபடியே நின்று கொண்டிருந்தார். ''போகலாமா?'' என்று அவர் கையை நாராயணி பிடித்து உலுக்கிய பின்னர்தான் அவர் திரும்பி நடந்தார்.

கார் செம்பூரை நோக்கிச் சென்றது.

பில்டிங் வாசலில் கார் நின்றது. இரண்டு மாடிக் கட்டிடத்தின் மேல் தளத்தில் இருந்த அவர்கள் ஃப்ளாட்டுக்குப் போகப் படி ஏறினார்கள்.

ஒரு வழியாக அவர்கள் மேலே ஏறிக் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்ததும் சோபாவில் போய்ச் சாய்ந்தார்.

''ஏதாவது வேணுமா? ராத்திரிகூடச் சரியாகச் சாப்பிடவில்லையே. போர்ன்விட்டா தரட்டுமா?'' என்று கேட்டாள் நாராயணி.

ஒன்றும் வேண்டாம் என்று அவர் தலையசைத்தார்.

சங்கரன் புரண்டு புரண்டு படுத்தார். தூக்கம் எப்படி வரும்?

''பிளேன் இப்போது எவ்வளவு தூரம் போயிருக்கும்?''

சங்கரன் பெட்ரூம் லைட் வெளிச்சத்தில் கடிகாரத்தைப் பார்த்தார். ''மணி மூணு ஆகிறது. மணிக்கு மூந்நூறு மைல். இப்போ அறுநூறு மைலுக்கு மேல் நடுக் கடல் மேலே போய்க் கொண்டிருக்கும். காலை ஏழு மணி சுமாருக்குத்தான் கீழே இறங்கும்.''

''நானும் எத்தனையோ பேரைப் பார்க்கிறேன். மாதவனோடு டாக்டர் படிச்ச அவன் சிநேகிதர்கள் அத்தனை பேரையும் தெரியும். அத்தனை பேருக்கும் தோணாத ஆசை. இப்படி அமெரிக்காவுக்குப் போய்க் குடியேறவேண்டும் என்று இவனுக்கு எப்படித் தோணித்து?''

''ஒரு தடவையா சொன்னேன்? 'அங்கே கிடைக்கிற வசதி, சௌகரியம் அத்தனையையும் இங்கே பண்ணித் தரேன். என்ன வேண்டும் உனக்கு? கார் இல்லையா? வச[illegible]

இல்லையா? தனியாக டிஸ்பன்சரி வைக்கிறதற்குப் பணமில்லையா? இல்லை, நீ சம்பாதித்துத்தான் சாப்பிட வேண்டும் என்று இருக்கிறேமா?' என்று எத்தனை தடவை சொன்னேன்? இத்தனையையும் உதறி எறிந்துவிட்டு இங்கே இல்லாத ஒன்றைத் தேடிக் கொண்டு போயிருக்கிறனே? அப்படி எதைத் தேடிக் கொண்டு போயிருக்கிறன் என்று யோசித்து யோசித்துப் பார்க்கிறேன். எனக்குப் புரியவே இல்லை.''

நேரம் மூன்று மணிக்கு மேல் ஆகியும் இருவரும் தூக்கம் வராமல் தவித்தார்கள். சங்கரன் எழுந்து உட்கார்ந்தார். நாராயணியிடம் கேட்டார். ''தூக்கம் வரவில்லையா உனக்கு?''

''உங்களுக்கு...?''

''எனக்குக் கண்களைக் கொட்டக்கூட முடியவில்லை. இப்படிக் கடைசிக் காலத்தில் நம்மை அநாதையாக விட்டு விட்டுப் போக மாதவனுக்கு எப்படி மனசு துணிந்தது என்று நினைச்சு நினைச்சுப் பார்க்கிறேன். தெரியல்லே ...இந்த உலகத்திலே எந்தக் காரியத்துக்கும் ஒரு காரணம் இல்லாமல் இராது. துரும்பு கீழே விழ வேண்டுமானாலும்கூடப் புவிஈர்ப்பு இருந்தால்தான் முடியும். துரும்பின் அசைவுக்கே காரணம் வேண்டுமானல், மாதவன் அமெரிக்காவுக்குப் போகிறதற்கு — அதுவும் நம்மை இப்படி விட்டுவிட்டுப் போக — காரணம் இல்லாமல் இருக்குமா? காரணம் இப்போதுதான் எனக்குத் தெரிகிறது... அதனுல் தான் இருக்குமோ...?''

குறைவாகத் தெரிந்த வெளிச்சத்தில் நாராயணி அவர் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

''உனக்கு ராமாயணம் முழுதும் தெரியும் இல்லையா? ராமன் காட்டுக்குப் போய் விடுகிறன். தசரதன் சோகத்தில் நினைவிழக்கிறன். நினைவு மீண்டபோது கௌசலையிடம் ஒரு கதை சொல்லுகிறன், தெரியுமில்லையா? சின்ன வயசில் வேட்டையாடப் போனதும், யானை என்று நினைத்துக் கொண்டு ஒரு பையனை அம்பு விட்டுக் கொன்றதும், அந்தப் பையனைப் பெற்றவர்கள் தசரதனுக்குச் சாபம் கொடுத்ததும்... தசரதன் அம்பு விட்டுப் பையனைக் கொன்றுன். நான்... நான்..''

நாராயணி இருட்டில் அந்த முகத்தைத் தேடினள்.

''இந்த முப்பது வருஷங்களாக ஒருவரிடமும் சொன்னதில்லை. இப்பொழுதுதான் முதன் முதலாக என் மனசைக் கீறிச் சொல்லுகிறேன்...''

முப்பது வருஷங்களுக்கு முன்னல்சங்கரன் இருபது வயதுப் பையன். திருச்சியில் அப்பா வக்கீல். ஒரே பிள்ளை. பி.ஏ. முடித்துக் கொண்டு வீட்டில் சும்மா இருந்தான். மேலே பி.எல். படிக்கும்படி அப்பா வற்புறுத்திக் கொண்டு வந்தார். முடியாது என்று மூர்க்கமாக மறுத்துக் கொண்டு வந்தான்.

அப்பாவுக்கு அந்த நாள் வக்கீலுக்குரிய ஜபர்தஸ்தெல்லாம் உண்டு. ஒற்றை மாட்டு வண்டி, குமாஸ்தா, சமையற்காரர்.

சமையற்காரர்... சமையற்காரர்... சமையற்காரர்...

வீட்டில் அம்மா, அப்பா, அவன் மூன்றே பேர்தாம். சமையற்காரர்கூட ஓர் அந்தஸ்துக்காகத்தான். வேலை அதிகம் இல்லாததால் அவர் அவ்வப்போது வெளியில் கல்யாண காண்ட்ராக்ட்டுக்குப் போய்விடுவார். அந்தச் சமயங்களில் அவர் மனைவியாவது அவர்களுடைய பெண் கஸ்தூரியாவது வந்து சமையல் செய்து வைத்துவிட்டுப் போவார்கள்.

கஸ்தூரி வருவாள். மாதத்துக்கு ஏழெட்டு நாட்கள் அவள் வர நேரிடும்.

அவளுக்கு அப்போது வயது பதினெட்டு, பத்தொன்பது.

சங்கரனுக்கு இருபது, இருபத்தொன்று.

வேலை ஏதுமில்லாமல், அப்பா சம்பாதிக்கும் பணத்தில் சோம்பேறி வாழ்க்கை நடத்திய நாட்கள். அஸ்திவாரமோ, சிந்தனையோ, தெளிவோ அழுத்தமோ இல்லாமல், நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் ஏதேதோ மன மாளிகைகளை எழுப்பிக் கனவு காணும் நாட்கள்.

இளமை முறுக்கில், பார்க்கும் பெண்கள் அனைவரிடமுமே ஏதாவது ஓர் அங்கத்தின் கவர்ச்சியை மாத்திரம் பிடித்துக்கொண்டு அந்த நூலேணியைப் பற்றிக் கொண்டே மேலே வெகுதூரம் ஏற நினைக்கும் நாட்கள்.

கஸ்தூரி சமையற்காரர் பெண் என்ற அந்தஸ்தை விடக் கொஞ்சம் அதிகமாகப் படிப்பும் உருவமும் கற்பனைகளும் உள்ளவள். சங்கரன் பார்த்த மற்றப் பெண்களிடம் இருந்த கவர்ச்சியைவிட அதிகமான கவர்ச்சியை அவளிடம் கண்டான்; தடுமாறினன். அறிவை விட உணர்ச்சியே அதிகமாக ஆட்சி செலுத்தியது. ''இந்த உலகமே எதிர்த்து வந்தாலும் உன்னைக் கைவிட மாட்டேன்'' என்று தனிமையில் சத்தியம் செய்து கொடுத்தான்.

அந்தச் சத்தியத்தை ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டு அவர்கள் போன வழி ஓர் எல்லைக்கு வந்தபோது அவர்கள் நிலைகுலைந்து போனர்கள்.

நிமிர்ந்து நிற்க வேண்டியவள் நிலைகுலைந்து போனதால், வெளியில் சொல்ல முடியாத பாவத்தை ஏற்ற கஸ்தூரி தனிமையில் அழுதாள். அதுவரை வாழ்க்கை என்பதே சிகரெட் புகை போல் அவ்வளவு மெல்லிதாய், அவ்வளவு சுலபமாய் இருக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த சங்கரனுக்கு, எதிர்ப்பட்ட பிரச்னை திடீரென்று மலைபோல் தோன்றியது. ஆனாலும் தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு ஒரு நாள் அப்பாவிடம் விஷயத்தை ஆரம்பித்தான்.

பூகம்பம் வெடித்தது. அப்பா ராட்சதனுனர். வக்கீல் மூளையின் வக்கிரங்கள் அனைத்தும் வெளிக் கிளம்பின. ''எங்கே அந்தச் சமையற்காரன்?'' என்று கர்ஜித்தார். சமையற்காரர் வந்து நின்றதும் ''என்ன நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள் நீரும் உம் பெண்ணும்? இன்னும் நாலு நாட்கள் டைம். அதற்குள் ஊரை விட்டு ஓடிவிடுங்கள். வேண்டுமானல் இரண்டாயிரமோ, மூவாயிரமோ, ஏன், ஐயாயிரம் வேண்டுமானாலும் தருகிறேன். என் கண் முன்னே நிற்காமல் போய்விட வேண்டும்'' என்றார்.

சமையற்காரர், பாவம், இத்தகைய இக்கட்டுகளைச் சமாளிக்கத் தெரியாத அப்பாவி.

அவர் அப்படியே இடிந்து போய் உட்கார்ந்து விட்டார். அவருடைய அப்பாவித்தனத்தைச் சங்கரனின் அப்பா மிக சாமர்த்தியமாக உபயோகித்துக் கொண்டார். நாலு நாட்களில் ஊரைவிட்டுப் போகாவிட்டால் ஏதாவது கிரிமினல் வழக்கில் மாட்டி உள்ளே தள்ளி விடுவதாகப் பயமுறுத்தினர்.

சங்கரன் கெஞ்சியும் பயமுறுத்தியும்கூட அவரை அசைக்க முடியவில்லை. அடுத்த ரயிலில் அவனை மூட்டை கட்டி, பம்பாயிலிருந்த உறவினர் வீட்டுக்கு அனுப்பி விட்டார். சமையல்காரரும் வக்கீலய்யா நீட்டிய பணத்தை அருவருப்புடன் பார்த்து விட்டுக் கை நீட்டி வாங்காமலே போய்விட்டார்.

பம்பாய்க்கு வந்த சங்கரன் ஒரு பெண் பிள்ளையைப் போல் கஸ்தூரியை நினைத்துக் கொண்டு அழுதான். ஆனல், நாள்பட நாள் பட, மரைன் டிரைவும் மலபார் ஹில்லும் இந்தியா கேட்டும் ஜுஹு பீச்சும் மின்சார ரயில் கூட்டமும் கஸ்தூரியிடமிருந்து அவன் மனத்தை எங்கெங்கோ கொண்டு போய் மறைத்து விட்டன.

நாலைந்து வருஷங்கள் கழித்து அவனுக்குக் கல்யாணம் நிச்சயமாகியது.

கரூரில் கல்யாணம். திருச்சியிலிருந்து பிற்பகல் இரண்டு மணிக்கு மேல் அவர்கள் கிளம்புவதாக இருந்தார்கள். வீடு முழுவதும் உறவினர் கூட்டம்.

சங்கரன் சாப்பிட்டு விட்டு, நண்பர்கள் புடைசூழ வெளி வாசலுக்கு வந்தபோது தபால்காரர் கடிதக் கட்டுகளைக் கொடுத்து விட்டுப் போனர். மறுநாள் நடக்கவிருந்த கல்யாணத்துக்கு முதல் நாளே வந்த அட்வான்ஸ் வாழ்த்துக்கள். மற்றும், கல்யாணத்துக்கு வர முடியாத உறவினர்களின் மன்னிப்புக் கடிதங்கள். அவற்றுக்கிடையே ஒரு கவர்...சங்கரன் பெயருக்கு... அதுவரையில் அவன் பார்த்தறியாத கையெழுத்தில்..... உறையைப் பிரித்துக் கடிதத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்தான். ஐந்து வருஷங்களுக்குப் பின் முதன் முதலாகக் கஸ்தூரி எழுதிய கடிதம்.

"இப்போது நாங்கள் கோயமுத்தூரில் இருக்கிறோம். அப்பா ஒரு ஹோட்டலில் வேலை செய்கிறார். வயதாகி விட்டது. ரொம்பவும் முடியவில்லை. இங்கே நாங்கள் இருக்கும் வீட்டுக்கருகில் சின்னதாக ஹோட்டல் ஒன்று விலைக்கு வருகிறது. ரூபாய் இரண்டாயிரம் கொடுத்தால் பாத்திரம் பண்டம் உட்பட அது எங்களுடையதாகிவிடும். அதை வாங்கி, அம்மாவும் நானும் சமையல் அறை வேலைகளைப் பார்த்துக்கொண்டால், அப்பா அடுப்படி வேலையிலிருந்து விடுபட்டுக் கடைசிக் காலத்தைக் கொஞ்சம் நிம்மதியாகத் தள்ளலாம். அதனல் மனசைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு கேட்கிறேன். ரூபாய் இரண்டாயிரம் அனுப்ப முடியுமா?... கஸ்தூரி."

இன்ப உலகில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த சங்கரனின் மனத்தில் அந்தக் கடிதம் இடியாகத் தாக்கியது. கடிதத்தைப் படித்து முடித்ததும் அவனுக்குக் கஸ்தூரியின்மீது எல்லையில்லாத பச்சாதாபமும் இரக்கமுமாகப் பீறிட்டுக் கொண்டு வந்தது. கண்களில் கசியும் கண்ணீரைக் கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டான். அவனைச் சுற்றி நின்றுகொண்டு ஒவ்வொரு கடிதமாக வாங்கிப் படித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் அடுத்த கடிதத்துக்காகக் கையை நீட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். "இது எனக்கு வந்த கடிதம்" என்று சொல்லி அதை மடித்துப் பையில் வைத்துக் கொண்டான். "யார் கடிதாசுடா அது?" என்று கேட்டுக் கொண்டே உள்ளேயிருந்து அப்பா வருவதைப் பார்த்ததும் மறுக் கடிதக் கட்டைக் கொடுத்துவிட்டு அவசரம் அவசரமாகப் பின்பக்கம் போனன். குளியல் அறைக் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டான். கடிதத்தை இரண்டாவது தடவை படிக்கக்கூட இல்லை. நாலாகக் கிழித்தான்; விட்டெறிந்தான். விட்டெறிந்த அடுத்த கணம் தோன்றியது, 'அடடா, விலாசத்தை மறுபடியும் ஒரு தடவை படித்து நினைவு வைத்துக் கொள்ளாமல் போய்விட்டோமே' என்று.

மாப்பிள்ளை அழைப்பில் கதாநாயகனகி, மறுநாள் கல்யாணம் முடிந்து ஊருக்குத் திரும்பும்வரை அவன் மற்றவர்கள் சொல்கிறபடி ஆடிக்கொண்டே யிருக்கும்படி இருந்தது. அந்த நிலையிலும் இடையிடையே கஸ்தூரியின் கடிதமும் அதற்கு அவள் எவ்வளவு ஆவலுடன் பதிலை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள் என்ற நினைவும் எழுந்து மனம் துடித்தது. கூடவே, 'அடடா, கல்யாணம் எல்லாம் முடிந்த பிறகு பணம் அனுப்பலாம் என்றால் அதுகூட முடியாமல் கடிதத்தைக் கிழித்து விட்டேனே! அவளை இப்படிக் கைவிட்டு விடும்படியாகி விட்டதே' என்று எண்ணி எண்ணித் தவித்தான். அந்த மனநிலை அவனுடைய திருமண நிகழ்ச்சிகளின் உற்சாகத்தைப் பெரிதும் பாதித்தது.

மீண்டும் பம்பாய்க்கு வந்ததும், புது மனைவியுடன் இன்ப வாழ்க்கை, படிப்படியாக உயர்ந்த அந்தஸ்து, ஆகியவற்றில் மூழ்கி, கஸ்தூரியின் கடிதத்தைப் பற்றி மறந்தே போனன்....

முப்பது வருஷங்கள் ஓடிவிட்டன.

இப்போது, ஒரே பிள்ளையாக அருமை பெருமையாக வளர்ந்த மாதவன், கடைசிக் காலத்தில் தம்மை நிர்க்கதியாகத் தவிக்க விட்டு விட்டுப் போன பின்னர், 'இந்த நிகழ்ச்சி இயற்கையாக நேர்ந்த நிகழ்ச்சி அல்ல, ஒரு பெண்ணின் சாபமே கடைசிக் காலத்தில் தம்மை அநாதையாக்கிவிட்டது' என்ற

திருவனந்தபுரம் சாலைகளைச் செப்பனிடாத வரை இரண்டு மாதத்துக்கு மோட்டார் வரி கட்டுவது இல்லை என்று அங்குள்ள கார் சொந்தக்காரர்கள் முடிவெடுத்திருக்கிருர்கள். 'பாலி'

நினைவு சங்கரன் மனத்தில் வளர்ந்துகொண்டேயிருந்தது.

இத்தனை வருஷங்களாக உள்ளத்தின் அடி ஆழத்தில் மூடி வைத்திருந்த உணர்ச்சிகளை அவர் வெள்ளமாக வெளிப்படுத்தியபோது, அந்த வேகத்தில் நாராயணியும் மூழ்கிச் சற்று நேரம் பேச்சற்றுப் போனாள். பிறகு கேட்டாள்: ''ஆமாம், அவளுக்கு என்ன குழந்தை பிறந்தது? ஆணா, பெண்ணா?''

'தெரியாது' என்று தலையை ஆட்டினார் அவர்.

''முதலில் கொஞ்ச நாட்கள் பார்க்கத் தைரியம் இல்லாமல் இருந்திருக்கலாம். சரி! பிறகாவது போய் அவளைப் பார்த்திருக்க வேண்டாமோ?''

''எண்ணம் இல்லாமல் இருக்குமா? எங்கே என்று தேடுவது? விலாசம்கூடத் தெரியாமல் 'கோயமுத்தூர்' என்ற ஊர்ப் பெயரை மாத்திரம் வைத்துக் கொண்டு யாரைப் போய்க் கேட்பது?''

நாராயணி பெருமூச்சு விட்டாள்.

மறுநாள் காலை காப்பி சாப்பிட்டுவிட்டு உட்கார்ந்திருந்தபோது நாராயணி சொன்னாள்: ''நீங்கள் அவளைப் பற்றிச் சொன்னதிலிருந்து என் மனசு ரொம்பவும் வேதனையாக இருக்கிறது. மாதவன் நினைவுகூடக் கொஞ்சம் மங்கிப் போய்விட்டது. இப்படி அநியாயமாக ஒரு பெண்ணைக் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக வாழ்க்கை முழுதும் விட்டதனாலேதான் நாம் இன்றைக்கு இப்படிப் பிள்ளை இருந்தும் இல்லாதவர்களாகி விட்டோம். எனக்குத் தோணுகிறது, ஒரு தடவை கோயமுத்தூர் போய் அவளைப் பார்த்தால் என்ன?''

''எப்படிப் பார்ப்பது? முப்பது வருஷங்கள் கழிச்சு எங்கே இருப்பாள் என்று தேடுவது? அப்படியே தேடிக் கண்டுபிடிச்சாலும் எந்த முகத்துடன் அவளைப் பார்த்து என்ன சொல்வது?''

''அதையெல்லாம் பிறகு யோசித்துக் கொள்வோம். எனக்குத் தோன்றுகிறது, கோயமுத்தூருக்குப் போய் விசாரித்துப் பார்த்தால் அவர்களிருக்குமிடம் தெரியும் என்று.''

''பார்த்து என்ன சொல்வது? அதனால் என்ன பிரயோசனம்?''

''அவளைப் பற்றி அவ்வளவு சொன்னீர்கள். பிறந்த குழந்தை... ஒருவேளை அது ஆண் பிள்ளையாக இருந்தால்...? அவன் இப்போது முப்பது வயதுப் பையனாக, மாதவனைவிடப் பெரியவனாக இருப்பான். மாதவன்தான் பிறந்த கடனைப் பற்றி நினைக்கவில்லை. நீங்களாவது பெற்ற கடனைப் பற்றி முப்பது வருஷங்கள் கழித்தாவது நினேச்சுப் பார்த்து ஏதாவது செய்ய வேண்டாமா?''

சங்கரன் குழம்பிப் போய் நின்றார்.

கோயமுத்தூர். முன் பின் பார்த்தறியாத அந்த ஊரில் வந்திறங்கிய சங்கரன், ஹோட்டல் ஒன்றில் தங்கினார்.

இரண்டு நாட்கள் பலவிதமாக யோசனை செய்த பிறகு ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். அதன்படி அந்த ஹோட்டலில் பல வருஷங்களாக இருக்கும் வயதான சமையற்காரரைத் தனியாக அழைத்து, நூறு ரூபாயை அவர் கையில் வைத்து, ''முப்பது வருஷங்களுக்கு முன்னால் சுந்தரம் என்ற பெயரில் இந்த ஊர் ஓட்டல் ஒன்றில் சமையற்காரராக இருந்தவரைப் பற்றி விவரம் தெரிய வேண்டும். அவருக்கு மனைவியும் ஒரே ஒரு பெண்ணும் மாத்திரம் தான் உண்டு. அவர்களிலே யாராவது இப்போது இந்த ஊரிலோ வேறே ஊரிலோ இருக்கிறார்களா என்று கண்டுபிடியுங்கள்'' என்றார்.

அந்தச் சமையற்காரர் ஒரு ஹோட்டல் விடாமல், தொழில் முறை நண்பர்களிடம் அலசினார். ஒரு வாரம் கழித்து வயதான ஒரு பாட்டியை அழைத்துக் கொண்டு சங்கரன் முன் வந்தார்.

கிழவி சொன்னாள்: ''சுந்தரத்தையும் அந்த மாமியையும் எனக்கு நன்னாத் தெரியும். அந்த நாளிலே பகவதி விலாசிலே அந்த மனுஷர் சமையல் வேலையிலே இருந்தார். அந்த மாமியும் நானும் ஒண்ணா மாவரைக்கோம்.''

சங்கரன் நெஞ்சைத் தடவி விட்டுக்கொண்டார்.

''அவர்கள் பெண் — அவள் பெயர் என்ன, —என்னமோ, ஆமாம், கஸ்தூரி. அவர்கள் இங்கு வந்த நாலஞ்சு மாசத்துக்கப்புறம் நான் மெட்ராசிலே என் தங்கை வீட்டுக்குப் போனேன். சுந்தரத்தின் பெண் கஸ்தூரி, சென்னையில், வேலை பார்க்கிற பெண்களுக்குன்னு ஹாஸ்டல் இருக்காமே, அதிலே சமையல் காரியம் பார்க்கிறாள்னு யாரோ சொன்னா. நீங்க யாரு? எதுக்காகக் கேட்கிறேள்?''

சுயநிலைக்கு மீண்ட சங்கரன் சொன்னார்: ''அந்த சுந்தரம் சின்ன வயசிலே எனக்கு உபகாரம் பண்ணி யிருக்கார். என்னமோ இப்போதான், ரொம்ப வருஷங்கள் கழித்து இந்தப் பக்கம் வந்தேன். முடிந்தால் அவர்களைப் பார்க்கலாம் என்றுதான்'' என்று சொல்லிப் பாட்டியிடம் நூறு ரூபாய் நோட்டு கொடுத்தார்.

சென்னை.

சங்கரன் தங்குமிடத்தை அடைந்ததும், டெலிபோன் டைரக்டரியில், 'வேலை பார்க்கும் பெண்களுக்கான ஹாஸ்டலை'த் தேடினார். இதே மாதிரி பெண்கள் தங்கும் மற்ற ஹாஸ்டல்களின் விலாசங்களை அங்கே விசாரித்து அறிந்து கொண்டார். திருவல்லிக்கேணி, புரசைவாக்கம், மயிலாப்பூர்...

ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்து விட்டுத் தியாகராயநகரில் இருந்த ஹாஸ்டலுக்கு அவர் வந்தபோது ஒரு நாள் காலை பதினொரு மணி.

சுற்றுச் சுவரையும் தோட்டப் பகுதியையும் தாண்டி உள்ளே போனார். வராந்தாவுக்கு எதிரில் இருந்த அறையில் ஓர் அம்மாள் மேஜையடியில் உட்கார்ந்து எழுதிக்கொண்டிருந்தாள். கஸ்தூரியின் பெயரைச் சொல்லி விசாரித்ததும் ''நீங்கள் யார், எதற்காகப் பார்க்க வேண்டும்?'' என்ற கேள்விகளைக் கேட்டுக் கொண்டு, ''இப்படி உட்காருங்கள். அவள் வேலையாக இருக்கிறாள். முடிந்தவுடன் வருவாள். சொல்லி யனுப்புகிறேன்'' என்று கூறிவிட்டு உள்ளே போனாள்.

சிறிது நேரம் சென்ற பிறகு உள்ளேயிருந்து அவள் ஈரக் கைகளைப் புடவைத் தலைப்பில் துடைத்தபடியே சங்கரன் உட்கார்ந்திருந்த அறைக்கு வந்தாள்.

முப்பது வருஷங்களுக்கு முன்னர் தம்மை மறந்த விபரீதத்தில் ஈடுபட வைத்த அந்தக் கஸ்தூரியை இப்போது பார்க்கும்போது இதயத்தில் ஏற்படும் பெரும் வலியைத் தாங்க முடியாமல் அவர் தவித்தார். இப்போது அவள் முகத்திலே, தோற்றத்திலே, பழைய கஸ்தூரிதான் என்பதற்கான அடையாளம் இல்லை. ஆனாலும் அந்த ஒளியிழந்துபோன கண்களில், ஒட்டிய கன்னங்களில் நெருங்கிப் பார்த்துப் பழகிய ஜாடை கொஞ்சம் இருக்கத்தான் இருந்தது.

சங்கரனை ஒரு தடவை பார்த்தாள் அவள். அவளுக்கு அவரைக் கொஞ்சம் கூட அடையாளம் தெரியவில்லை. அந்தப் பிரக்ஞையே அவளுக்கு இல்லை. "நான்தான் கஸ்தூரி. உங்களுக்கு என்ன வேணும்? அப்பளமா, கருவடாமா? கருவடாம்னா ஸ்டாக் இல்லை. அப்பளாம் மாத்திரம்தான் இருக்கு..."

"என்னைத் தெரியவில்லையா கஸ்தூரி...?"

சில நிமிஷ நேர மௌனம். புதிர்ப் பார்வை.

"பம்பாயிலிருந்து இந்தப் பக்கம் வந்தேன். நீ எங்கே இருக்கிறாய் என்று விசாரித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று தோன்றியது. எப்படியோ விசாரித்துக் கொண்டு வந்துவிட்டேன்..."

அவர் அப்பளத்துக்காக வரவில்லை என்பது அப்போதுதான் அவளுக்குப் புரிந்தது. திடீரென்று அவள் உள் மனத்தில் முப்பது வருஷ வாழ்க்கையின் கஷ்டங்கள் பீறிட்டெழுந்தன. அந்த உணர்ச்சிகள் மனத்தில் பொங்கிய வேகத்தில் அப்படியே வார்த்தைகள் வெளிவந்தன. "முப்பது வருஷங்கள் கழிச்சு இப்போ வந்து பார்த்து என்ன ஆகணும்? இத்தனை வருஷங்காக இல்லாத அவசரம் இப்போ என்ன?"

பளீர் என்று அவள் கேட்ட வேகத்தைக் கண்டு சங்கரனுக்கு மறுபடியும் அதிர்ச்சியின் துடிப்பு அதிகமாக ஆரம்பித்தது.

"அப்பா, அம்மா எல்லாரும்..."

"எல்லாரும் போயாச்சு. மனிதர்களைக் கல்லால் படைக்கவில்லையே பகவான்?"

"ஆமாம்... கல்லால் படைக்கவில்லை. ஆனால் சில சமயம் மனம் மாத்திரம்தான் கல்லாய்ப் போய்விடுகிறது. உன்னைப் பார்த்ததும் ஏதேதோ கேட்க வேண்டும் என்று யோசித்து வைத்திருந்தேன். எல்லாம் மறந்தே போய்விட்டது."

அவள் எதுவும் பேசாமல் நின்று கொண்டிருந்தாள். அவரும் மேலே என்ன சொல்வது என்று புரியாமல் இருந்தார்.

"உங்களுக்கு எத்தனை குழந்தைகள்? என்ன செய்கிறார்கள்?"

"ஒரே பிள்ளைதான். அவனும் கடைசிக் காலத்தில் என்னைத் தவிக்க விட்டு விட்டு அமெரிக்காவைப் பார்க்கப்போய்விட்டான்."

கஸ்தூரி பதில் ஏதும் சொல்லாமல் எங்கோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். சிறிது நேர

இந்திரா காந்தி சில சமயங்களில் புடவைத் தலைப்பைக் குஜராத்தி ஸ்டைலில் பின்புறமிருந்து முன்புறமாக அணிந்து கொள்கிறாராம்!

- ஹிந்துஸ்தான் டைம்ஸ்- 'பாலி'

மௌனத்துக்குப் பிறகு சங்கரனே ஆரம்பித்தார்: "முக்கியமாக இப்போது நான் உன்னைப் பார்க்க வந்தது எதற்காகவென்றால் ....அந்தக் குழந்தை... கஸ்தூரி... முப்பது வருஷங்களுக்குப் பிறகு இப்போதுதான் உன்னிடம் வந்து கேட்கிறேன்... இத்தனை வருஷங்களாக உன்னையும் குழந்தையையும் நினைத்துப் பார்த்திருக்கவே மாட்டேன் என்று நினைக்கிறாயா?... உம்... அதையெல்லாம் வாயால் சொல்லி விளக்க முடியுமா? எத்தனையோ ராத்திரி ஒருவரிடமும் வாய் விட்டுச் சொல்ல முடியாமல், தூங்காமல் தவித்திருக்கிறேன்."

"ஐயோ பாவம்! ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டிருக்கிறீர்கள்!"

சவுக்கடி மாதிரி வார்த்தைகள் வந்து விழுந்தபோது சங்கரன் திகைத்துப் போனார்.

கஸ்தூரி ஓர் அப்பாவியாக இருப்பாள்; தன்னைக் கண்டதும் ஏழைமையினாலும், தாழ்வுணர்ச்சியாலும் அழுது கண்ணீர் விடுவாள்; அவளைச் சமாதானப்படுத்துவது கூடச் சங்கடமாக இருக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டு வந்த சங்கரனுக்குக் கஸ்தூரி திகைப்பூட்டினாள். அவள் மீது திடீரென்று எழுந்த அக்கறையை விளக்கிச் சொல்ல முடியாமல் அவர் தடுமாறினார்.

"என் மனசைத் துன்புறுத்த வேண்டும் என்றே நீ பேசுவது புரிகிறது. இத்தனை வருஷங்கள் கழித்து வந்து நான் விசாரிப்பதில் உள்ள சங்கடமும் புரிகிறது. உனக்கு என் வேதனை தெரியாது. அதை என்னால் சொல்லி விளக்கவும் முடியாது. ஒன்றே ஒன்று மாத்திரம் சொல்கிறேன். இனிமேல் நீ இங்கே இப்

படி வேலையில் இருக்க வேண்டாம். வேண்டும் என்கிற அளவு பணம் தரேன்...''

''பணமா...?'' சிரித்தாள் கஸ்தூரி. ''ஒரு காலத்தில் எனக்கு இரண்டாயிரம் ரூபாய் வேண்டியிருந்தது. அதுகூட எனக்காக இல்லை. அப்பா எங்கேயோ எரிகிற அடுப்படியிலே வேகிருரே என்ற வேதனையினுலே கடைசிக் காலத்திலேயாவது அவரைக் கொஞ்சம் நிம்மதியாக வாழ வைக்கலாமே என்று பைத்தியக்காரத்தனமாக நினைத்தேன். என் மானம், மரியாதை, அத்தனையையும் உதறிவிட்டு வெட்கமில்லாமல் உங்களுக்கு ஒரு கடிதாசு எழுதினேன். அதற்கு இன்னமும் உங்களிடமிருந்து பதிலை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.'' துக்கம் தொண்டையை அடைக்கத் தலைப்புத் துணியால் வாயைப் பொத்திக் கொண்டாள்.

''அந்தக் கடிதாசு வந்தது... வந்தது... ஆனுல்... அது வந்த நேரம்... நேரம்... என்னை மன்னித்துக்கொள் கஸ்தூரி. எந்தப் பெண்ணுக்கும் ஏற்படக் கூடாத சோதனையை உனக்குக் கொடுத்தேன். செய்ய முடிந்த சிறு உதவியைக்கூடச் செய்யவில்லை. என் மனசை எப்படித் திறந்து சொல்வது என்றே புரியவில்லை. பழைய கதையெல்லாம் அப்புறம் இருக்கட்டும். அந்தக் குழந்தை...''

கஸ்தூரியின் குரலில் இப்போது அமைதியும் ஓர் நிச்சயமான உறுதியும் பிரதிபலித்தது. ''மறுபடியும் மறுபடியும் அந்தக் குழந்தை என்ன ஆச்சு என்று கேட்டுக் கொண்டிருப்பதிலே பிரயோசனமில்லை. கல்யாணமாகி முதல் பத்து வருஷங்கள் எல்லாத்தையும் மறந்து புதுவாழ்க்கையில் ஈடுபட்டிருக்கலாம். அதற்குப் பிறகாவது, மனச்சாட்சி உறுத்தி, உங்களுக்கு அக்கறை இருந்து, இப்போது முப்பது வருஷத்துக்குப்பிறகு என்னைத் தேடிக் கண்டுபிடித்தீர்களே, அந்தமாதிரி கண்டு பிடிச்சிருந்தால் சந்தோஷப்பட்டிருப்பேன் ... முப்பது வருஷங்களுக்குப் பிறகு நான் இப்போது நிம்மதியாக, சந்தோஷமாக இருக்கேன். இனிமேலும் இப்படியே இருக்க விட்டு விடுங்கள். இந்த இடத்திலே நூறு பெண்களுக்கு மேல் இருக்கிருர்கள். எல்லாரும் வயசுப் பெண்கள். எல்லாரும் வேலை பார்க்கிருர்கள். சாப்பாட்டுக்கோ, துணிக்கோ என்னைப் போல அப்பா அம்மாவை நம்பிக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் இல்லை. இவர்களுடனேயே கடைசிவரை என் வாழ்க்கையைக் கழிச்சுடப் போகிறேன்.''

வக்கிரமாகிப் போய்விட்ட வாழ்க்கையில், சோகத்தின் எல்லைகளைக் கண்டுவிட்ட அவள் மன நிலையை அவர் புரிந்து கொண்டார். குழந்தையைப் பற்றி ஆரம்பிக்கும்போதெல்லாம் அவள் பேச்சை உடனே வேறு எங்கோ கொண்டு போய் விடுவதைக் கவனித்தார். இவளிடமிருந்து இவள் வாய்மொழியாகக் குழந்தையைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வது முடியாத காரியம் என்று புரிந்தது.

மறு நாள் காலை. அவருக்குத் தங்குமிடத்தில் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. கிளம்பி ஹாஸ்டல் வாசலுக்குப் போய் நின்ருர்.

முதல் நாள் அவரை விசாரித்த அம்மாள் முன் அறையில் உட்கார்ந்திருந்தாள். கஸ்தூரியின் பெயரைச் சொன்னதும் அவள் சொன்ஞள்: ''சமையல் அறையில் இருக்கிருள். இப்போது அவளால் வெளியே வர முடியாது. ஆபீசுக்குப் போக வேண்டியவர்களுக்குச் சாப்பாடு போட்டு வேலைக்கு அனுப்பிய பிறகு தான் வர முடியும்.''

''எனக்கு அவசரமில்லை. பிறகு வருகிறேன்'' என்று திரும்பினுர். பிறகு நினைத்துக் கொண்டு, ''கஸ்தூரிக்கு உறவு முறையில் யாராவது இங்கே வந்து அவளைப் பார்ப்பதுண்டோ?'' என்று தயக்கத்துடன் கேட்டார்.

''ஏன், எதற்காகக் கேட்கிறீர்கள்?''

''என் சின்ன வயசில் கஸ்தூரியின் அப்பா எனக்கு உதவி செய்திருக்கிருர். அதை நினைத்துக் கொண்டு, அதற்குப் பிரதியாக இப்போது இவளுக்கு ஏதாவது பண உதவி செய்கிறேன் என்று சொன்னேன். எதுவும் வேண்டாம் என்று கண்டிப்பாகச் சொல்கிருள். ஒரு வேளை உறவினர்கள் யாராவது இருப்பது தெரிந்தால் அவர்களுக்காவது முடிந்ததைச் செய்யலாம் என்று பார்க்கிறேன்......''

''கஸ்தூரிக்கு உறவிலே யாரும் இருப்பதாக எங்களுக்குத் தெரியாது. வருஷத்துக்கு இரண்டு மூன்று தடவை இவளுக்கு உள்ள கொஞ்ச சம்பளத்திலிருந்து சேலத்திலுள்ள அநாதை ஆசிரமத்துக்குப் பணம் அனுப்புவாள். நீங்கள் ஏதாவது செய்வதாக இருந்தால், ஒரு வேளை அந்த ஆசிரமத்துக்குச் செய்வது அவளுக்குத் திருப்தியாக இருக்கலாம். எதற்கும் அவளையும் கேட்டுக் கொண்டு செய்யுங்கள்.....''

''சரி, செய்கிறேன். அந்த ஆசிரமத்தின் பெயர்....?''

அவள் சொன்ஞள்.

சங்கரன் வெளியே வந்தார். கஸ்தூரி இப்போது வெளியே வரமாட்டாள். வந்தாலும் நேற்று சொல்லாததைப் புதிதாக என்ன சொல்லப் போகிருள்?

அநாதை ஆசிரமம்....? குழந்தை அங்கே வசித்திருக்குமோ ....?

சேலம்.

அநாதை ஆசிரமத்தின் இருப்பிடத்தைக் கண்டுபிடிப்பது சிரமமாக இல்லை.

தலைவியைச் சந்தித்து, தாம் கஸ்தூரிக்கு உறவினர் என்று அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு கஸ்தூரியின் குழந்தை சின்ன வயசில் இந்த ஹாஸ்டலில் இருந்ததால் ஆசிரமத்துக்கு நன்கொடை அளிக்க வந்திருப்பதாகச் சொன்ஞர். அவர் அளித்த நன்கொடையை நன்றியுடன் பெற்றுக் கொண்ட ஆசிரமத் தலைவியிடம் அவர் பேச்சின் நடுவே, ''கஸ்தூரியின் அந்தக் குழந்தை இப்போது எங்கே இருக்கிறது?'' என்று கேட்டு வைத்தார்.

''பானுவா? பத்து வயது வரை இங்கே தான் வளர்ந்தது. பிறகு கஸ்தூரி அவளையும் மெட்ராசுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போய் விட்டாள். கல்யாணம்கூட ஆகிவிட்டதே. உங்களுக்குத் தெரியாதா?''

போஸ்டர்
கலர்கள்
வாட்டர் ப்ரூஃம்
டிராயிங் இங்க்
மற்றும் இன்ஸ்ட்ரு-
மென்ட் பாக்ஸ்.
camel
camel
WATERPROOF
DRAWING INK
camlin
MATHEMATICAL DRAWING INSTRUMENTS
camel
STUDENTS WATER COLOURS
வாட்டர் கலர்
டியூபுகள், கட்டிகள்.
கலைஞர்களின் ஆயில்
கலர்கள், மாணவர்களின்
ஆயில் கலர்கள்
உங்கள் வாழ்க்கைக்கு வண்ணப் பொலிவைக்
கூட்டுங்கள்...
கேமல்
ஆர்ட் கலர்களை
உபயோகியுங்கள்
கேம்லின் பிரைவேட் லிட்.
ஆர்ட் மெடீரியல் டிவிஷன்
(கலைப் பொருள்கள் பிரிவு)
ஜே.பி. நகர், பம்பாய்-59.
ஏ.எஸ். இந்தியா.
PRATIBHA 1711-29 Tam

பாரதிக்கு முதல் மரியாதை !

தலைநகர் டெலிவிஷனில் முதன்முதலாக ஒரு தமிழ் நாடகம்! அதன் ஆசிரியர் யார் தெரியுமா? மகாகவி பாரதியார்.

நாடகத்தின் பெயர்: 'பாஞ்சாலி சபதம்', சென்னை சேவா ஸ்டேஜ் குழுவினர்தான் இதில் நடித்தார்கள்.

எஸ். வி. சஹஸ்ர நாமம் கூறக் கேட்டவர் :

- ஏ. சுவாமிநாதன்

இவ்வளவு சுலபமாகக் குழந்தையின் பெயரும் கல்யாணம் ஆன விவரமும் தெரியும் என்று அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஒரு சான்ஸ் பார்க்கலாமே என்று வந்த இடத்தில் வேலையின் ஆரம்ப கட்டம் முடிந்தது. பானு இப்போது எங்கே இருக்கிறாள்? யாரைக் கேட்பது? ஆசிரமத் தலைவிக்குத் தெரியாது. மீண்டும் கஸ்தூரியிடமே போனால் அவள் சொல்வாளா.... ?

அதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை.

மீண்டும் ஒரு நாள் காலை பதினொரு மணிக்கு மேல், கஸ்தூரிக்கு வேலை இல்லாத நேரத்தில் ஹாஸ்டலுக்கு வந்து முன் அறையில் அமர்ந்தார். சிறிது நேரத்தில் கஸ்தூரி உள்ளேயிருந்து வந்தாள். வரும்போதே புன்னகையுடன் வந்தாள். முதல் தடவை பார்த்தபோது ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி இல்லாமல், அவரைப் பார்ப்பதில் உள்ள திருப்தி வெளிப்படையாகத் தெரிய வந்தாள்.

''கஸ்தூரி, சேலத்துக்குப் போனேன். நீ குழந்தையைப் பற்றிப் பேச முடியாது என்று நிர்த்தாட்சண்யமாகச் சொன்னாலும் என் மனம் கேட்கவில்லை; விசாரிக்கத்தான் செய்தேன். பிறந்தது பெண் குழந்தை, பானு என்று பெயர், பத்து வயது வரை அங்கே இருந்தது, கல்யாணமாகிப் பத்து வருஷங்களாகிறது — என்கிறவரைதான் என்னால் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அவள் இப்போது எந்த ஊரில் இருக்கிறாள் என்ற விவரம் அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. தூரி, பானு இப்போது எந்த ஊரில் இருக்கிறாள் என்று சொல்ல மாட்டாயா?''

''அவளைப் போய்ப் பார்த்து என்ன பண்ண வேண்டும் என்கிறீர்கள் ? 'நான்தான் இவள் அப்பா. இவள் அம்மாவைச் சீரழித்து நடுத் தெருவில் நிறுத்தினவன்' என்று அவள் வீட்டுக்காரர்கள் முன்னிலையில் பிரகடனப் படுத்த ஆசைப்படுகிறீர்களா.... ?''

அவள் சொல்வதில் உள்ள நியாயத்தை அவரால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

'' கொஞ்சம்கூட மனம் இரங்க மாட்டாயா, கஸ்தூரி ? உனக்கு உறுதியாகச் சொல்கிறேன். அவளிடம் போய் 'நான்தான் உன் அப்பா' என்று நிச்சயமாகச் சொல்லிக் கொள்ள மாட்டேன். அவர்களில் யாருக்குமே அந்தச் சந்தேகத்தின் நிழல்கூடத் தெரியும் படி நடந்து கொள்ள மாட்டேன்.... நேரில் பார்த்து — நேரில் இல்லை, எட்டி நின்று பார்த்து, ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர்....''

''ஒரு சொட்டுக் கண்ணீரா...? நான் எத்தனை குடம் குடமாகக் கண்ணீர் விட்டிருக்கிறேன், தெரியுமா உங்களுக்கு? அதை நினைத்துக் கொண்டால் உங்களுடைய இந்த ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் எனக்குப் பெரிதாகத் தோன்றவில்லை. அந்த நாட்களில், நீங்கள் எனக்காக வராவிட்டாலும் குழந்தைக்காகவாவது வருவீர்கள் என்று எத்தனை நாட்கள், எத்தனை இரவுகள்.... ஐயோ....! எத்தனை எத்தனை யுகங்கள் காத்துக் கொண்டிருந்திருப்பேன், தெரியுமா ? தெரு வாசலில் வண்டிச் சத்தம் கேட்டால், எங்கோ போகும் கார்ச் சத்தம் கேட்டால், — எத்தனை நூறாயிரம் தடவை நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு வாசலுக்கு வந்து வந்து எட்டிப் பார்த்திருப்பேன், தெரியுமா ? குழந்தையிடம் எத்தனை ஆயிரம் தடவை உங்கள் கதையைச் சொல்லி, நீங்கள் என்னென்ன வாங்கிக் கொண்டு வருவீர்கள் என்று சொல்லி, — பாவம், அந்தப் பிஞ்சு மனத்தில் எத்தனை ஆசைகளைத் தூண்டியிருப்பேன் தெரியுமா? அத்தனை கனவுகளும், ஆசைகளும் எரிந்துபோய், மண்ணாய்க் குப்பையாய்ப் போயிற்று ! என்றால் அதையெல்லாம் மறக்க முடியவில்லை. இப்போது அவள் முப்பது வயசில் குழந்தையும் குடும்பமுமாக இருக்கும்போது பெருமை கொண்டாட வருகிறீர்கள். நீங்கள் அவளைப் பாராமல் இருப்பதே நல்லது என்று தோன்றுகிறது...''

சங்கரன் தலை குனிந்து நின்றார்.

பம்பாய் ரயில்.

இரவு மணி இரண்டு. இருளைக் கிழித்துக் கொண்டு வெகு நேரம் நிற்காமல் ரயில் போய்க் கொண்டிருந்தது. தனிப் பெட்டியில் இருந்த சங்கரன் உட்கார்ந்த நிலையில் வெளியே சூழ்ந்திருந்த கரிய இருளையும், தொலை தூரத்தில் தெரியும் கிராமத்து விளக்கு வெளிச்சங்களையும் பார்த்துக் கொண்டு வந்தார். மிகுதி உள்ள வாழ்க்கை முழுதும், எங்கேயும் நிற்காமல் இந்த ரயிலில், இப்படியே, போய்க் கொண்டிருந்தால் எவ்வளவு நிம்மதியாக இருக்கும்....?

பானு..... உனக்கு இப்போது முப்பது வயசிருக்கும். ஆஹா.... முப்பது வயசில் ஒரு பெண் எவ்வளவு அழகாக இருப்பாள்!.... அதைப் பெற்றவர் கண்ணாறப் பார்க்கும் போது எவ்வளவு பெருமையாக இருக்கும் ? பானு....! பானு....! உன்னைப் பாராமல் இருக்க மாட்டேன்..... பம்பாயில் உள்ள அத்தனை தமிழ்க் குடும்பங்களிலும் கேட்பேன். பம்பாயில் இல்லையானால், டெல்லிக்குப் போவேன். ஒவ்வொரு குடும்பமாகக் 'கஸ்தூரியின் பெண் பானு' வைத் தேடுவேன். அங்கேயும் இல்லையானால் கல்கத்தாவுக்குப் போவேன்... பானு...பானு!

Printed & published by R. Ananthanarayanan on behalf of Messrs. Bharathan Publications Private Limited at Kalki Press, Chetput, Madras-31.
Managing Editor: T. Sadasivam

சன்னலின் வழியாக வீசிய காலைக் காற்று கட்டிலில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த நிர்மலாவின் முகத்தில் சில்லென்று அடித்து அவளுக்கு விழிப்பூட்டி விட்டது. கண்ணைக் கசக்கி விட்டுக் கொண்டு எழுந்திருந்தாள்.

மணி ஐந்தாகி இருந்தது.

வெளியே இன்னும் இருட்டு நன்றாகக் கலையவில்லை.

படுக்கையைச் சுருட்டி, கட்டிலின் கோடியில் தள்ளிவிட்டு எழுந்தாள் அவள்.

பக்கத்துக் கட்டிலில் மாதவன் நிம்மதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

'பகவானே! இன்றைய பொழுது நல்லபடியாக விடிய வேண்டும்!'

அவள் கண் விழித்ததும் பார்வையில் படும்படி சுவரில் மாட்டியிருந்த ஏழுமலையானிடம் அவள் மானசீகமாக வேண்டிக் கொண்டு நடந்தாள்.

மாதவனை அன்று காலை பத்து மணிக்கு வரச் சொல்லியிருந்தார் டாக்டர்.

கிட்டத்தட்ட மூன்று வருடங்களாக வயிற்று நோயினால் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான் அவன். சமீப காலமாக, பொறுக்க முடியாத வலி அடிக்கடி தோன்றி அவனை வதைக்க ஆரம்பித்திருந்தது. டாக்டர் ஜானகிராமிடம் போய்க் காட்டினான்.

ஒரு வாரம் என்னென்னவோ சோதனைகள் நடத்திய டாக்டர், வயிற்றில் ஒரு சின்ன ஆபரேஷன் செய்தால்தான் இந்த நோயைக் குணப்படுத்த முடியும் என்று கூறிவிட்டார்.

இன்று அவரது ஆஸ்பத்திரியில் 'இன் பேஷண்டாக அட்மிட்' செய்து கொள்ள வரச் சொல்லியிருந்தார் அவர்.

மணி ஏழாயிற்று.

மாதவன் கட்டிலில் புரண்டு படுத்துக் கொண்டான்.

"மணி ஏழாயிடுத்து. எழுந்திருங்கோன்னா!" என்று அவன் கட்டிலருகில் வந்து குரல் கொடுத்தாள் நிர்மலா.

'இவர் குளித்துச் சாப்பிட்டுவிட்டுக் கிளம்புவதற்குச் சரியாக இருக்கும்' என்று நினைத்துக் கொண்டே, எழுந்திருந்த அவன் பின்னால் நடந்தாள் அவள்.

வீட்டைவிட ஆஸ்பத்திரிச் சூழ்நிலையில் அவன் சற்று அமைதியாகக் காணப்பட்டான்.

ஆபரேஷன் தேதிக்கு இன்னும் இரண்டு நாட்கள் இருந்தன. அதுவரையில் வெறும் ஓய்வுதான்.

டாக்டர் ஜானகிராமின் அந்த ஆஸ்பத்திரியில் வசதிகளுக்குக் குறைச்சலில்லை. மாதவனுக்கென்று ஒரு தனி அறை ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அவன் படுத்திருந்த கட்டிலைத் தவிர, அந்த அறையில் இரண்டு நாற்காலிகள், ஒரு சின்ன வலை பீரோ, அதன் மீது ஒரு பூக்கிண்ணம் — இவைதாம் இருந்தன. சின்ன அறைதான் என்றாலும் வசதியாக இருந்தது. சுவரில் அவன் பார்வை படும் இடத்தில் இந்த அறையிலும் ஓர் ஏழுமலையானின் படம் மாட்டப்பட்டிருந்தது. அதைப் பார்த்ததும் அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

"எதற்குச் சிரிக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டாள் நிர்மலா, பிளாஸ்கிலிருந்த காப்பியை டம்ளரில் ஊற்றிக் கொண்டே.

"நான் எங்கே போனாலும் ஏழுமலையானும் கூட வந்துவிடுகிறார், பார்த்தாயா....?"

புன்னகையுடன் அவன் கையில் காப்பி டம்ளரைக் கொடுத்தாள் அவள்.

"தெய்வம் எப்போதும் நம் பக்கத்தில்தான் இருக்கும்!"

காப்பியைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பருகிக்கொண்டே யோசனையுடன் அவள் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அவன். ஏழுமலையானின் முகத்தைப் பார்க்கும் போது இருந்த நிம்மதி மறைந்து போய் ஏதோ ஒரு சிறு கலக்கம் அவன் முகத்தில் நிழலாடுவதை அவள் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

காப்பியைக் குடித்து முடித்துவிட்டு, காலி டம்ளரை அவள் கையில் கொடுத்தான்.

"இதோ பாருங்கள். தெய்வம் எப்போதும் நம் பக்கத்திலேதான் இருக்கிறது; இருக்கும். வீணாக எதற்கு இப்படிக் கவலையும், யோசனையும்......?"

"கவலைப்படவில்லை, நிர்மலா; வெறுமே நினைத்துப் பார்க்கிறேன், நடந்ததையெல்லாம். நினைப்பே கஷ்டமாக இருக்கிறது."

அவளைப் பார்த்து இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, எதிரே இருக்கும் ஏழுமலையான் பக்கம் பார்வையைத் திருப்பிக் கொள்கிறான்.

"நிர்மலா, எனக்கு இந்தப் பழி வந்திருக்க வேண்டாம்!" என்று கூறி மறுபடியும் பெருமூச்செறிகிறான் அவன்.

"'சுடச் சுடரும் பொன் போல' என்று கேட்டதில்லையா....? இந்தப் பழிகூட உங்கள் நேர்மையை எல்லாருக்கும் விளங்க வைக்க வந்த சோதனையாகவே முடியப் போகிறது."

அவன் மௌனமாகக் கண்களை மூடிக் கொள்கிறன். முகத்திலே மட்டும் யோசனை நிழல் அப்படியே கவிந்திருக்கிறது.

எந்தவிதமான குற்றத்தையும் தெரிந்தோ தெரியாமலோ செய்யாததனுல் நேர்மையின் நட்புறவுப் பலத்தைப் பெற்றிருந்த அவன் மீது யாரோ அபாண்டமான பழி சுமத்தியிருந்தார்கள்.

இலாகாவின் உபயோகத்துக்குத் தேவையான கருவிகளை வாங்க, பல்வேறு நிறுவனங்களிலிருந்தும் 'டெண்டர்'கள் கோரி, தரமுள்ளதும் குறைந்த விலைக்குக் கிடைப்பதுமான பொருள்களை எந்த நிறுவனத்தில் வாங்கலாம் என்று தேர்ந்தெடுக்கும் பொறுப்பு அவனுக்கு இருந்தது. அந்த ஆண்டு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நிறுவனத்தினரிடமிருந்து மாதவன் இரண்டாயிரம் ரூபாய் லஞ்சம் வாங்கியதாகக் குற்றம் சாட்டி லஞ்ச ஊழல் அதிகாரிக்கு, வேறு ஒரு நிறுவனத்தின் அதிபர் தெரிவித்திருந்தார். அதன் மீது தொடங்கிய விசாரணையின்போது தொடுக்கப்பட்ட சம்பந்தமற்றதும் விரசமானதுமான கேள்விக் கணைகள் அவன் மனத்தைக் குத்தித் துளைத்திருந்தன.

நோய் அவன் வயிற்றை ரணகளப்படுத்தியிருந்தது.

''வயிற்றுவலி இப்போ கொஞ்சம் தேவலை இல்லையா.......?''

''அதை நான் மறந்திருக்கிறேன்!'' என்றுன் அவன் கண்களைத் திறக்காமலேயே.

அவன் ஏன் அப்படிச் சொல்கிறன்? நிர்மலாவுக்கு வேதனையாக இருந்தது. அவனை மேலும் ஒன்றும் கேட்க விரும்பாமல் பிளாஸ்கைக் கழுவுவதற்காக எடுத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து நடந்தாள்.

வீட்டுக்கும் ஆஸ்பத்திரிக்கும் அதிக தூரமில்லை. எனவே, அவள் வீட்டுக்கு வந்து சமைத்துச் சாப்பிட்டுவிட்டு, அவனுக்கு வேண்டியதை எடுத்துக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

வீட்டுக்கு வந்து முகத்தைக் கழுவித் துடைத்துக்கொண்டு அர்ச்சனைக் குங்குமத்தை நெற்றியில் இட்டுக் கொண்டாள். சுவாமி படத்தின் முன் விளக்கேற்றி வைத்தாள்.

தெய்வம் அவள் பக்கம்தான் இருந்தது. ஆபரேஷன் முடிந்துவிட்டது. எந்தத் தொந்தரவும் இல்லை. ரணம் ஆறி அவன் தேறி எழுந்துவிட்டால் இந்த வயிற்று உபத்திரவம் இனி இருக்காது. டாக்டர் கூறிவிட்டார்.

''ஸிஸ்டர்...... !''

ரமா வந்தாள், கையை ஒரு டவலில் துடைத்துக் கொண்டே.

'' நான் கொஞ்சம் வீட்டுக்குப் போய் வரணும். ஏதாவது வேணும்னு கவனிச்சுக்குங்கோ......!''

''நீங்க கவலைப்படாமல் போய் வாங்க அம்மா. இனிமேல் ஒரு பயமுமில்லை!''

''நிர்மலா....!'' — அவன் கண் விழித்து விட்டான். இவர்களுடைய பேச்சுக் குரல் அவனை எழுப்பிவிட்டது.

கைப் பையுடன் வீட்டுக்குப் புறப்படத் தயாராயிருந்த நிர்மலா அவனது கட்டிலருகில் போய் நின்றுள்.

''வீட்டுக்குப் புறப்பட்டாயா? போயிட்
வா! சும்மாத்தான் கூப்பிட்டேன்.''

'' ஏதாவது வேணுமா ?''

அவள் குரலின் பரிவை ரசிக்கும் புன்ன யுடன் 'ஒன்றும் வேண்டாம்' எனத் த யாட்டினுன் அவன்.

'' ஏதாவது வேணுமான ரமாவைக் கூ பிடுங்கோ ! நான் இதோ வந்துடறேன்' என்று சொல்லிக் கொண்டு கிளம்பியவள் ''வரேன்'' என்று வாசற்படியருகில் போ நின்று, அவனைத் திரும்பிப் பார்த்துச் சொல் விட்டுத்தான் போனுள்.

மணி ஏழரை ஆகியிருந்தது.

'எத்தனையோ உறவுக்காரர்கள் இருந் போதிலும் உதவிக்கு என்று கூப்பிட யாரும இல்லை அவளுக்கு. அதைப் பற்றி அவ கவலைப்பட்டதே இல்லை. ஆனுல், இப்போ தான் அந்தக் குறை அவள் மனத்தை உறுத் யது. நெருங்கிய உறவாக யாராவது பெரிய வர்கள் இருந்தால் இப்போது எவ்வள சௌகரியமா யிருக்கும் ?

இப்படி நினைத்துக் கொண்டே வீட்டு கதவைத் திறக்கையில் பின்னுல், ''நிர்மலா!'' என்று குரல் கேட்டது. திரும்பினுள்.

ரங்கன் !

உறவுக்காரர்கள் இல்லையே என்று நினை கும் போதே, 'நான் இருக்கிறேன்' என்று வந்து நிற்கிறனே ! அவனைப் பார்ப்பதற்க அவளுக்கு எரிச்சலாக இருந்தது.

''மாதவனுக்கு உடம்பு சரியில்லையாமே? அம்மா சொன்னுள்! எப்பவுமே அவன் வயிற்று வலிக்காரன்தான் !''

அவள் ஒன்றும் பதில் சொல்லவில்லை. கத வைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே போனுல், பேசிக்கொண்டே அவனும் உள்ளே வந்து விடப் போகிறனே என்ற பயத்தில் கதவைத் திறக்காமலேயே நின்று கொண்டிருந்தாள்.

'' என்னவோ நல்லபடியாக ஆகணும். உன்னைப்பார்த்தால் பரிதாபமாக இருக்கு!''

அவள் அவனை எரித்துவிடுவதுபோல் பார்த் தாள். ''இதோ பார் ரங்கா. பகவானின் பரி தாபம் ஒண்ணு போதும் எனக்கு. வீணுக நீ ஏன் பரிதாபப்படணும்.....?''

''கோபிச்சுக்காதே, நிர்மலா! உங்கிட்டே ஒரு முக்கியமான விஷயம் சொல்லணும்னு வந்தேன். நீ இப்படிக் கோபிச்சுக்கறயே....''

'' நானே வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருக் கிறேன். நீ வேறு எதையாவது பேசி என்னை வேதனைப்படுத்தாதே. உன் வழியைப் பார்த் துக் கொண்டு போய்ச் சேர் !''

'' என்னைக் கண்டாலேதான் உனக்கு எரிச்சலா வறதே ! நான் போறேன்....!'' திரும்பித் திரும்பி அவளைப் பார்த்துக் கொண்டே தெருவில் நடந்தான் ரங்கன்.

அவன் போய்த் தொலைந்தானே என்ற நிம் மதியுடன் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே போனுள் அவள்.

ரங்கனுடைய அப்பா அவளுக்கு ஏதோ ஒரு தூரத்து உறவு. அதை வைத்துக் கொண்டு அவன் அவளிடம் எப்போதும் சொந்தம் கொண்டாடிக் கொண்டு வந்து பல்லை இளிப்பான். விதரணை இல்லாமல் அசட்டுப் பிசட்டென்று ஏதாவது பேசுவான்.

மின்சாரத்தால் திராட்சை பறிக்கலாம்!

சோவியத் ரஷ்யாவில் சுலபமாகத் திராட்சை பறிக்கும் முறை ஒன்றைக் கண்டுபிடித்துள்ளனர்! திராட்சைப் பந்தல் கம்பிகளால் போடப்படுகிறது. டிராக்டர் திராட்சைக் கொடிகளின் அருகில் சென்று கம்பிப் பந்தலில் மின்சாரம் பாய்ச்சுகிறது. திராட்சையில் சர்க்கரைச் சத்து அதிகமாக உள்ளதால் அது மின்சாரத்தைக் கடத்தக் கூடிய சக்தி வாய்ந்தது. ஆனால் திராட்சைக் கொடி மின்சாரத்தைக் கடத்தாது. ஆகவே மின்சாரத்தைப் பாய்ச்சியதும் 'ஷார்ட் சர்க்யூட்' ஆகித் திராட்சைக் குலை தானே அறுந்து டிராக்டருக்குள் விழும்!

ஆதாரம்: 'சோவியத் யூனியன்' - சம்பத்குமாரி

அவளுக்கென்னவோ சின்ன வயசிலிருந்தே அவனைக் கண்டால் பிடிப்பதில்லை.

ஆனால்..... 'நிர்மலாவைத்தான் கல்யாணம் செய்து கொள்வேன்' என்று ஒற்றைக் காலில் நின்றானும் அவன். அவன் அம்மா வந்து சொன்னதாகத் தன்னுடைய அம்மா கூறியபோது, சற்றும் தாமதிக்காமல் தன் கோபத்தைக் கொட்டிவிட்டாள் நிர்மலா.

"அதைவிட என்னை எங்கேயாவது கிணற்றில் தள்ளிவிடம்மா !"

நிர்மலாவின் பெற்றோர்கள் அவள் விருப்பத்தை மதிக்கத் தெரிந்த பெற்றோர்கள். இல்லையென்றால்......?

நினைப்பதற்கே சங்கடமாக இருந்தது அவளுக்கு. ஆயினும், அவளுடைய கல்யாணத்தின் போது ஒரு சின்ன அமளியை ஏற்படுத்தி விட்டாள் ரங்கனின் அம்மா.

கல்யாணத்துக்கு முந்திய நாள் மத்தியானம்.

"மாப்பிள்ளைப் பையனுக்கு ஏதோ வியாதியாமே! அந்த வீட்டு மனுஷாளே பேசிக்கிறாளே! நீங்கபாட்டுக்கு முன்னே பின்னே விசாரிக்காமல் இப்படி சம்பந்தத்திலே இறங்கிட்டேளே! விடிஞ்சால் முகூர்த்தம். இனி மேல் பேசி என்ன பிரயோசனம்! யாருக்கு எது பிராப்தமோ அப்படித்தானே நடக்கும்?"

ரங்கனின் அம்மா வீசிய அந்தச் சிறு குண்டு புகைந்து புகைந்து மாப்பிள்ளை வீட்டாரின் காதருகில் போய் வெடித்து விட்டது.

மாலை ஆறு மணி இருக்கும். மாதவனின் தாய் மாமா வந்து அப்பாவிடம் போட்ட கூச்சலில் கல்யாணவீடே கலகலத்து விட்டது.

"இங்கே யாரும் யாரையும் ஏமாத்தலை சுவாமி ! மாதவனுக்கு அடிக்கடி வயிற்று உபத்திரவம் வரும்! உண்மைதான். இதை ஒரு பெரிய விஷயமா யாரும் நினைக்கலை; சொல்லலை. அவ்வளவுதான். இப்பக்கூடக் கல்யாணத்தை நிறுத்திடலாம். வீணா எதையாவது சந்தேகப்பட்டு யார் யாரோ வாய்க்கு வந்ததைப் பேசினால் எப்படி?"

இரு தரப்பிலும் பேச்சு வார்த்தைகள் உரக்க மோதி அடங்குவதற்குள்....

நிர்மலா தான் தவித்துவிட்டாள். நல்லபடியாகக் கல்யாணமும் நடந்து விட்டது.

ஆபரேஷன் செய்தால்தான் குணமாகும் என்று டாக்டர் சொன்னதிலிருந்து ஆபரேஷன் ஆகி முடியும் வரை, கல்யாணத்தன்று நடந்த கலாட்டாவும் ரங்கனின் அம்மாவின் பேச்சும் அவள் மனத்தில் மோதி மோ[தி] அவளைப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தன.

இன்றுதான் அவள் நிம்மதியாக மூச்[சு] விடுகிறாள்.

சுவாமிக்கு நைவேத்தியம் செய்த பாயச[த்]தில் கொஞ்சம்போல ஒரு டம்ளரில் எடுத்து[க்] கொண்டாள்.

மாதவனுக்குப் பாயசம் என்றால் உயிர்.

நர்ஸிங்ஹோமுக்கு அவள் போய்ச் சேரு[ம்] பொழுது பத்து மணி ஆகிவிட்டது.

'அவர் அறையில் ஏன் இத்தனை பேர் நி[ற்]கிறார்கள் ?'

'என்ன நடந்துவிட்டது...? ரங்கன் வேற இங்கே நிற்கிறானே.....!'

அவளுக்கு நெஞ்சு வேகமாக அடித்து[க்] கொண்டது. உடம்பெல்லாம் வியர்த்து[க்] கொட்டியது. அவள் வருவதறிந்து டாக்[டர்]கள் விலகி அவளுக்கு வழி விட்டனர்.

கட்டிலில் மாதவன் கண்களை மூடி[க்] கொண்டு படுத்திருந்தான். அங்கு நிலவி[ய] திடீர் அமைதி அவளை ஓங்கி அறைந்தது.

"ஸிஸ்டர்.....!" என்று கூவிக்கொண்டு கட்டிலில் விழுந்தாள்.

ஸிஸ்டர் ரமா வந்து அவளைப் பிடித்து[க்] கொண்டாள். "நீங்க போன கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம் இந்த ஆளு வந்து என்னவோ பேசிக் கிட்டிருந்தாரம்மா.....! திடீர்னு.... 'அப்படியா அப்படியா'ன்னு கேட்டுக்கிட்டே கட்டில்லே சாஞ்சுட்டாரம்மா."

பின்னால் யாரோ விக்கி விக்கி அழுவது கேட்டது. பரிதாபமாக அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அங்கே ரங்கன் அழுது கொண்டு நின்றான்.

நடந்திருப்பதற்கு அவன்தான் காரணமாக இருக்க வேண்டும் !

"இங்கே எதற்கு வந்தாய் ரங்கா? அவரை என்ன செய்தாய் சொல்லு...!" அது நர்ஸிங் ஹோம் என்பதைக்கூட மறந்து அவள் கத்திவிட்டாள்.

நர்ஸ் பிடித்துக் கொண்டிரா விட்டால் அவள் அவனை அறைந்திருப்பாள் என்று தோன்றியது. ஆவேசத்தில் அவள் உடம்பு ஆடிக் கொண்டிருந்தது.

"ஆபீசிலே இவர் பேரிலே யாரோ பழி சுமத்திக் கேஸ் நடந்துக்கிட்டு இருந்ததாமே! அதிலே இவர் ஒரு குற்றமும் செய்யலைன்னு முடிவாயிடுத்தாம் நிர்மலா! இவா ஆபீஸ் மானேஜர் சொன்னார் — காலையிலே ! உன் கிட்டச் சொல்லணும்னு வந்தப்போ, நீ காது கொடுத்துக் கேட்காம என்னை விரட்டிட்டியே! அதனாலே இங்கே வந்து இவர் கிட்டே சொன்னேன் நிர்மலா! சந்தோஷப்படுவாரேன்னு நினைச்சேன்...!"

அழுது கொண்டே அசடு வழிய நின்றான் ரங்கன்.

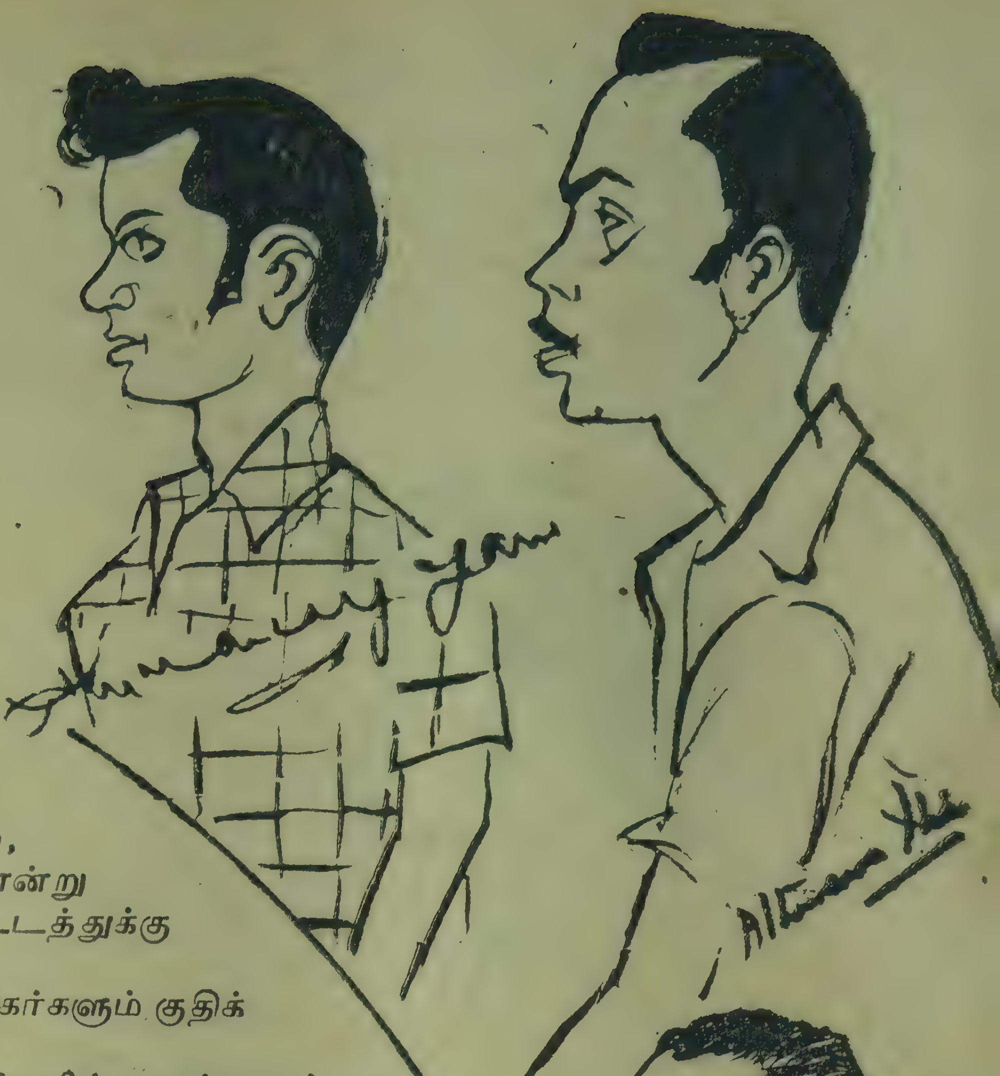
"சந்தோஷம்னாலும் அதிர்ச்சியைத் தாங்க முடியல்லே!" என்று யாரோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"தெரிஞ்சோ தெரியாமலோ என் வாழ்க்கையைப் பாழாக்கிட்டயே ரங்கா...! உன் அசட்டுத்தனத்துக்குப் பயந்துதானே..."

அவளுக்கு மூர்ச்சையாகி விட்டது.

தன் தவறு புரியாமல் ரங்கன் அழுது கொண்டு நின்றான்.

மவுசுள்ள ஆட்டம் மட்டில்லா ஆர்ப்பாட்டம்!

"கால்பந்தாட்டத்துக்கு இத்தனை மவுசா ? இறுதி ஆட்டத்துக்கு இருபதினுயிரம், இருபத்தையாயிரம் மக்கள் கூடுகிறுர்களே!'' என்று அதிசயித்தார் முதன் முதலில் கால் பந்தாட்டத்துக்கு விஜயம் செய்த பிரமுகர்.

''ஐயா! இது 'மாஸ் கேம்'. பந்தோடு ரஸிகர்களும் குதிக்கிறுர்கள் ; சொல்லாடுகிறுர்கள். பாரும் !''

விட்டல் கோப்பைப் பந்தயத்தில் ரசிகர்களின் உற்சாகம் உண்மையில் கரை புரண்டு ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

இறுதி ஆட்டத்துக்காக வெண்ணிற ஆடையில் ஸ்டேட் பாங்க் ஆட்டக் குழுவினரும் பச்சை உடையில் தென்னிந்திய ரயில்வே ஆட்டக்காரரும் மைதானத்தில் இறங்கினுர்கள்.

''ஏய் கசமாலம்! சரியாய்ப் பார்த்து ஆடு. மூர்மார்க்கெட் கமால் வேலை காட்டாதே!''

''ஏய், இடிக்காதே ! ஒழுங்காக ஆடு!''

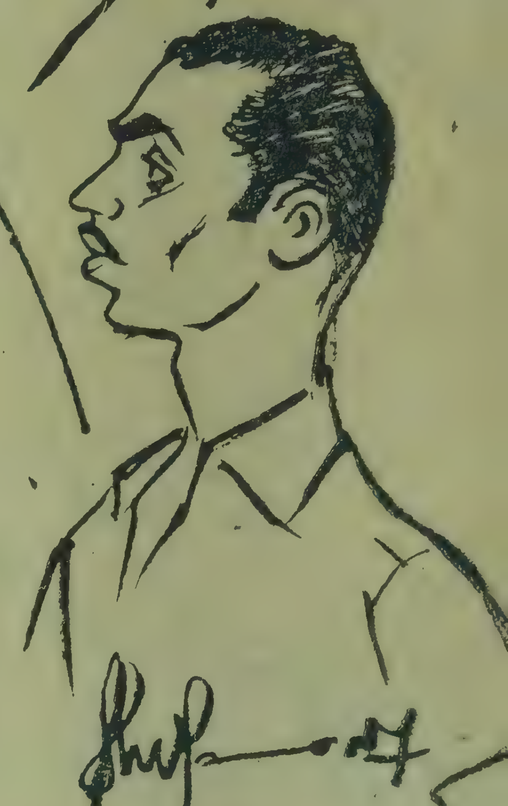
''ஆளுக்கு ஒரு விசில் வைச்சுக்குங்க. ரிபரியா மாறி ஊதலாம்!''

''சொல்லடி பொறுத்துக்கலாம், கல்லடி பொறுக்க முடியாது, ஐயா!'' என்று லைன்ஸ்மன் பழனிவேலு இடம் மாறினுர்.

''ஸ்டேட் பாங்கிலே ஜான்சன் அடிபட்டுட்டாரு. அவரு இருந்தா ஒரு கை பார்த்திருப்பாரு !''

முதல் லெக் ஆட்டம் வெற்றி தோல்வி இன்றி முடிந்தது.

ஞாயிற்றுக்கிழமை இரண்டாம் 'லெக்' ஆட்டத்தைக் காணவும் திரளாக மக்கள் கூடினுர்கள். இடைவேளை வரை தென்னிந்திய ரயில்வே குழு பல 'சான்ஸ்'களை இழந்தது.

''ஆட்டம் போகிற போக்கைப் பார்த்தா இன்றைக்கும் ஒரு 'டிரா' போலிருக்கே!''

தென்னிந்திய ரயில்வே குழுவில் ராஜேந்திரன் அடித்த பந்தினைத் தங்கப்பன் தலையினுல் கோல் முகத்தில் தள்ளிவிடவே தலையில் வைத்துக் கொண்டாடப்பட்டார். சில கணங்களிலேயே அவரை முட்டி மோதிப் படுக்க வைத்துவிட்டார்கள் !

''போகட்டும்! ஆட்டம் டிரா ஆகாது! இன்றே முடிஞ்சுடும்!''

''யோவ்! வாயைத் திறக்காதே, ஐயா! ஸ்டேட் பாங்க் குழு கோல் போட்டுச் சமன் செய்துவிட்டது!''

எக்ஸ்ட்ரா நேரம் இருவருக்கும் ஐந்து ஐந்து நிமிஷம் ஆட ஒதுக்கப்பட்டது. 'இந்தக் குறைந்த நேரத்தில் என்ன முடிவு ஏற்படும்?' என்று ரஸிகர்களும் அலுத்துக் கொண்டிருந்தபோது ஆட்டம் முடியும் தருணம் அபாரமான கோலைப் போட்டு ரயில்வே அருமை நாயகம் ஆட்டத்துக்கு அருமையான முடிவு கண்டார்! அருமைநாயகம் 1962 ஜாகர்தாவிலும் 1966 பாங்காக்கிலும் நடைபெற்ற ஆசிய கால் பந்தாட்டப் போட்டிகளில் கலந்து கொண்டவர். 'பௌல்' இழைக்காத ஒரு நல்ல ஆட்டக்காரர் !

தலையாலே 'கோல்' கண்ட தங்கப்பன் கேரள ராஜ்யத்தில் கோட்டயத்தில் பிறந்தவர். ரயில்வே கோஷ்டிக்காக 1964ல் தேசிய கோப்பைப் பந்தயத்தில் கலந்து கொண்டு 'சந்தோஷ் கோப்பை' பெற ஆடிய பெருமை இவருக்கு உண்டு. — பி. எஸ். எம்.

1—4 ரயில்வே அணி; 5. ஸ்டேட் பாங்க் ஆட்டக்காரர்.

சுவாமிநாதன் இன்று 'ரிடையர்' ஆகப் போகிருர். முப்பத்தெட்டு கால ஆசிரியப் பணியிலிருந்து விலகப் போகிருர். இல்லே, இல்லே. அரசு, 'நீங்கள் உழைத்து உருக் குலேந்தது போதும், ஓய்வு பெறுங்கள்' என்று அன்பாகக் கட்டளேயிட்டது. தான் தேய்ந்து பிறரை உயர்த்திவிட்ட அந்தச் 'சந்தன மரம்' ஆசிரியப் பணியிலிருந்து விலகப் போகிறது!

இரவு மணி பன்னிரண்டு. சுவாமி
னுக்கு உறக்கமே பிடிக்கவில்லே.
நாளே முதல் அவர் பள்ளிக்குப் பே
போவதில்லே. மனேவியாவது இருக்கிரு
பேச்சுத் துணேக்கு, இல்லேயே! அந்தப் பா
வதி இறைவனடி சேர்ந்து பதினேந்து
டங்கள் காட்டாற்று வெள்ளமாக ஓடி
டது. மகள் ஒருத்தி இருக்கிருள், பானு எ
பெயர். பெங்களூரில் கல்யாணமாகி அ
அவளது கணவனுடன் இருக்கிருள். ம
ஒருவன் ராமு என்று பெயர். அவனுக்
கல்யாணமாகி ஒரு தகப்பனும் ஆகிவிட்டா
அவனுக்குப் பட்டணத்திலே வேலே. ப
டோபமான வாழ்க்கை.

ஊதுபத்தியின் வேதச

'ஜகன்'

பழைமையின் இலக்கணமாக டர்பன் கட்டிப் பஞ்சகச்சம் பூண்டு நெற்றியிலே சந்தனமும் விபூதியும், செந்தூரமும் கலந்து அவர் வகுப்பில் நுழைந்தால் வகுப்பே தெய்வ மணம் கமழும், ஏன், பள்ளியே தெய்வ மணம் கமழும் என்று சொன்னல் கூட மிகையில்லே.

பள்ளி ஒரு நல்ல ஆசானே, பண்பட்ட பக்த சீலரை இழக்கப் போகிறது.

சொந்தம் இருந்தும் அவர் ஓர் அநா
அப்படித்தான் சுவாமிநாதன் நினேத்தார்.
நினேவுகள் விழுங்க அவர் உறங்கி
பரக்கப் பரக்கக் காலேயில் எழுந்து கொ
டார், பழைய நினேவுகளில் ஊறியவரா
பிறகு தம்மைச் சுதாரித்துக் கொண்டா
'நான்தான் நேற்றேடு 'ரிடையர்ட்' ஆ
விட்டேனே!' என்று சொல்லிக் கொண்டா
காலேக் கதிரவன் தகித்துக் கொண்டிரு
தான். சுவாமிநாதன் 'ஹிந்து' பத்திரிகையி
'வாண்டட்' காலத்தை அலசி ஆராய்ந்தா
யாராவது 'ரிடையர்ட்' ஆன ஜீவன்க

காப்பாற்றாமல் விட்டுவிடவா போகிறார்கள் என்ற நம்பிக்கையில்.

சுவாமிநாதன் வேலை பார்க்க வேண்டாம், பென்ஷனும் வைப்பு நிதியும் போதும். பற்று தற்கு வங்கியில் பணமும் இருக்கிறது, அவர் உயிர் விடும்வரை போதும். ஆனால் கூடவே சோம்பேறித்தனமும் வளர்ந்துவிடும். அதற் குப் பயந்தார்.

சுவாமிநாதன் பட்டணம் புறப்பட ஆயத்த மானார். அவரது சக ஆசிரியர்கள் விழிகளில் நீரைக் கூட்டிப் பிரியாவிடை கொடுத்து அனுப்பினார்கள்.

தன் மகன் ராமுவின் வீட்டுக்குச் சென்றார்.

''அப்பா! நானே உங்களைப் பார்க்க வர வேண்டும் என்றிருந்தேன்'' என்றான்.

''அதான் நானே வந்துவிட்டேனே!''

இரண்டு நாட்கள் சென்றன.

''டே ராமு, நீ வேலை பார்க்கும் இடத்தில் எனக்கும் சிபாரிசு செய்து வேலை வாங்கித் தா. சம்பளம் இவ்வளவுதான் வேணும்னு கேட்க வில்லை; கொடுக்கிறதைக் கொடுக்கட்டும்'' என்றார்.

''நல்லா இருக்கப்பா நீங்க பேசறது! பேசா மல் என்னோட இருங்க. நான் சம்பாதிக்கிறது போதும். நீங்க வேலை செய்து சாப்பிட ணும்னு என்ன தலையெழுத்தா? மேலும் எங்க கம்பெனியிலே என் சிபாரிசு அவ்வளவு தூரம் செல்லாது, வேலையும் காலி இல்லை'' என்றான் ராமு.

தாம் வேலை பார்த்தால் மக னின் கௌரவம் பாதிக்கப் படும் என்று ராமு நினைக்கிறான் போலிருக்கிறது என்று எண்ணிக் கொண்டார் சாமிநாதன்.

அவரே கம்பெனிகளில் ஏறி இறங்க ஆரம் பித்தார்.

நந்தகோபால் சுவாமிநாதனைக் கண்டதும் எழுந்து கொண்டான். ''என்னைத் தெரிய வில்லையா சார்! நான் கணபதிபுரத்திலே உங்க 'மாணவன்'. இன்று இந்தக் கம்பெனி யிலே நான் 'ஜி. எம்.' ஆக இருக்கிறேன் என்று சொன்னால் நீங்கள் எனக்கு அளித்த அறிவுப் பிச்சைதான் காரணம்'' — அவன் அப்படிச் சொன்னதும் சுவாமிநாதன் உள்ளம் நெகிழ்ந்தார். தம்மிடம் படித்த ஒரு மாண வன் ஒரு கம்பெனியைக் கட்டிக் காக்கிறான் என்று பெருமையடைந்தார். அவன் அப்படிப் பணிவுடன் சொன்னதும் சுவாமிநாதன் வெட் கத்தாலோ அல்லது புகழ்ச்சியாலோ கூனிக் குறுகினார். தாம் வேலை தேடி வந்திருப்பதை அவனிடம் கூற முடியாமல் திரும்பினார்.

எப்படியோ அங்கு இங்கு அலைந்து கடைசி யில் ஒரு ஜவுளிக் கடையில் கணக்கராக வேலையில் அமர்ந்தார். அப்போது அவர் முகத்தில் இருந்த களையே அழகாக இருந்தது.

ஒரு நாள் இரவு. ராமுவும் மனைவி, குழந் தையும் சினிமாவுக்குச் சென்றிருந்தார்கள்.

'தடதட'வெனக் கதவைத் தட்டும் சத்தம் எழுந்தது. கதவைத் திறந்தார் சுவாமிநாதன். ஒருவன் உள்ளே ஓடிவந்து அவனே கதவை யும் தாழிட்டான். பின்பு அவர் காலில் சடா ரென்று விழுந்தான்.

''ஐயா, என்னைக் காப்பாத்துங்க.''

''விஷயம் என்ன சொல்லு. முடிந் தால் உதவி செய்யறேன்.''

அவன் சொன்னான்:

''ஒருத்தர் பஸ் ஸ்டாப்பில் நின்னுகிட்டு இருந்தார். எனக்குப் பசி; வீட்டிலே இருக்கும் குழந்தையின் பசி; கர்ப்பிணியான எனது மனைவியின் நிலை — எல்லாம் என் சிந்தையைத் தடுமாறச் செய்துச்சு. ஸ்டாப்பிங்கில் நின்னுக்

கிட்டிருந்தவரின் பர்ஸைத் திருடிட்டேன். எனக்கு அதுக்கு முன்னாலே பழக்கம் கிடையாது. அதனாலே அகப்பட்டுக் கொண்டேன். அவர் பிடியிலிருந்து திமிறி ஓடி வந்தேன். நான் இவ்வளவு நாளாக் கட்டிக் காத்த மானம் பறிபோயிடுச்சு, ஐயா. என்னை அவர் துரத்திக்கிட்டு வரார். இந்தாங்க அவர் பர்ஸை நீங்களே அவரிடம் கொடுத்திடுங்க. என்னை மன்னிச்சிடச் சொல்லுங்க...''

அவனுடைய அவல நிலையைக் கேட்டுச் சுவாமிநாதன் பரிதாபப்பட்டார். அவருடைய இரக்க உள்ளம் அழுதது. இருந்தாலும் திருடியது குற்றம்தானே என்று அவருடைய ஆசிரிய உள்ளம் உறுத்தியது.

கதவைத் தட்டும் சத்தம் கேட்டது. பர்ஸைப் பறிகொடுத்தவன் வருகிறான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டார். ''இந்தாப்பா, நீ இந்த இருபது ரூபாயை வைச்சுக்கோ'' என்று பீரோவிலிருந்து எடுத்துக் கொடுத்தார். பின்பு அவனைப் பீரோவுக்குப் பின்புறம் இருக்கச் சொல்லிவிட்டுக் கதவைத் திறந்தார்.

வாசலில் 'டிப் டாப்'பாக ஆடையணிந்த நவநாகரிக இளைஞன் கோபம் தாண்டவமாட நின்று கொண்டிருந்தான்.

''என்ன வேண்டும் உங்களுக்கு?'' என்றார் சுவாமிநாதன்.

''இந்தப் பக்கம், அதான் உங்கள் வீட்டில் யாராவது நுழைந்தானா?''

''ஏன்?''

''என்னுடைய பர்ஸ் பறிபோய்விட்டது.''

''இதன் சொந்தக்காரரா நீங்கள்?'' என்று அவன் பர்ஸைக் காண்பித்துக் கேட்டார்.

அவன் கோபம் சற்றுத் தணிந்தது போல் இருந்தது.

''பணமெல்லாம் சரியா இருக்கா பாருங்க'' என்றார்.

அவன் உடனே பணத்தைப் பார்க்கவில்லை. மாறாகச் சுவாமிநாதனின் உருவத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

''என்ன வேண்டும்?''

''அதே குரல்! நான் கேட்டுக் கேட்டுப் புனிதமடைந்த அதே குரல்...'' அவன் முணுமுணுத்தான்.

''என்ன சொல்கிறீர்கள்?''

''நீங்கள் கணபதிபுரம் சுவாமிநாதன் தானே? ஆசிரியர் சுவாமிநாதன்தானே?'' வியப்பில், சந்தோஷ மிகுதியில் அவன் ஏதேதோ சொன்னான்.

''ஆமாம், கணபதிபுரம்தான்; ஆசிரியர் தான்.''

''ஸார் என்னைத் தெரியலையா? நான், சுந்தரம் ஸார். உங்க மாணவன்'' என்றான்.

சுவாமிநாதனும் வியப்பால் விழியை உயர்த்தினார். இருக்கலாம். யாரைத்தான் நினைவில் வைத்துக் கொள்ள முடியும்?

அவன் போய்விட்டான். திருடியவனைப் பற்றி எதுவும் கேட்காமல், தன் பொருளும் கிடைத்து, தன் ஆசிரியரையும் சந்தித்தோம் என்ற களிப்பில் போய்விட்டான்.

''அவன் போய்விட்டான். நீ வெளியே வா'' என்றார். அவன் வரவில்லை.

சுவாமிநாதன் அவனுக்குக் கொடுத்த ரூபாய் கீழே சிரித்துக் கொண்டிருப்பதைக்
கண்டார். எடுத்து மீண்டும் அதைப் பீ
வில் வைத்தார்.

இரவு கழன்று இரண்டு நாட்களும்
விட்ட காலை. தபால்காரர் வரும் நேரம்.
அவருக்குக் கடிதம் வந்தது.

''அன்புமிக்க ஆசிரியருக்கு,

வணக்கம் பல. என்னைத் தங்க
யாரென்று தெரியாது. காரணம் எ
இருட்டில் சந்தித்தீர்கள். எனக்கும்
களை முதலில் யாரென்று தெரியவி
என்னுடைய பெயர் கணேஷ். நே
ஒரு நபரிடம் மணிபர்ஸைத் திருடிய ப
அவர் பேச்சிலிருந்து தங்களை யாரெ
புரிந்து கொண்டேன். நானும் தங்
மாணவன் என்று சொல்லிக்கொள்ள வெ
கப்படுகிறேன். ஆகையால்தான் த
ளிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமலேயே கொ
லைப்புறமாகச் சென்று விட்டேன். த
ளிடமே பணம் வாங்கிய பாவத்துக்கு
னிக்கவும். உங்கள் பணத்தைத் தொ
கூட யோக்கியதை கிடையாது எ
கருதியே போட்டுவிட்டு வந்தேன். இ
திருந்தியவனாக உங்களைச் சந்திப்பேன்.

தங்களை மறவாத **கணே**

மூன்று நாட்கள் ஓடின.

போலீஸ் அதிகாரிகள் மற்றும் இரு அ
காரிகள் சுவாமிநாதன் வீட்டுக்கு வந்தார்க

சுவாமிநாதன் சாப்பிட்டுவிட்டு அறையி
சோபாவில் சாய்ந்தவாறு பேப்பர் படித்து
கொண்டிருந்தார். ராமு சாப்பிட்டுக்
கழுவிக் கொண்டிருந்தான்.

ராமுவின் மனைவி திடுக்கிட்டவளாக
சுவாமிநாதனை அழைத்தாள்.

சுவாமிநாதன் வெளியே வந்தார்.

''சார், இந்த வீட்டிலேதானே ராமு எ
பவர் இருக்கிறார்'' என்றார் போலீஸ் அதிகா

''ஆமாம்.''

''இந்த வீட்டைச் சோதனை போட வேண்
டும். ராமு என்பவர் கள்ளக் கடத்தல் விய
பாரம் செய்து கொண்டிருப்பதாகச் செய்தி
இதோ வாரண்ட். அவரைக் கைது செய்
வேண்டும்'' என்ற அதிகாரி சோதனையை
தொடர்ந்தார்.

ராமு கைது செய்யப்பட்டான்! குற்றத்தை
அவன் ஒப்புக் கொண்டான்.

சுவாமிநாதன் நிலைகுலைந்து போனார். த
மகன் ராமு இதுவரை செய்த வேலை இ
தானா? எவ்வளவு பெரிய தேசத் துரோக
குற்றம் செய்துவிட்டான்? வெம்பிப்போனார்

தன்னை அழித்துக் கொண்டு பிறருக்கு
பயனாக இருந்த ஊதுபத்தி மிகவும் வேதனை
பட்டது. ஊருக்கே நல்லவர் என்றும், சிறந்
ஆசான் என்றும் நற்சான்றிதழ் பெற்ற அவ
தம் மகனைத் திருத்தத் தவறிவிட்டாரா?

ஊரில் எவ்வளவோ பேர்கள், அவ
கண்ணெதிரிலேயே பெரிய அதிகாரியாகவும்
தேச சேவை செய்பவர்களாகவும் திகழ்கிறா
களே! அவர்களை உயர்த்தி விட்டதற்கு
அவர்தான் பொறுப்பு என்றால் தம் மகனை
இந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்ததற்கும் அவ
தானே பொறுப்பு!

அஞ்சுகம் பிக்சர்ஸ்
அளிக்கும்...
கலைஞர் எழுதிய
பிள்ளையோ பிள்ளை
ஈஸ்ட்மென் கலர்
இயக்குநர்
கிருஷ்ணன் பஞ்சு
சென்னை...
பிளாசா
பிராட்வே
மகாலட்சுமி
நூர்ஜஹான்
இப்பொழுது
நடைபெறுகிறது!

அம்மா

ரா. கணபதி

38. சென்னையில் அன்னை

ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் நீண்ட காலமாக வழிபட்டுப் பிரார்த்தனையும், தவமும், ஜபமும், தியானமும் செய்த க்ஷேத்திரங்களில் அந்த ஆத்மிக எண்ணங்களே உருக்கொண்டு விடுமாதலால், அங்கு ஈசுவர சாந்நித்யம் நிறைய இருக்கும் என்பதைப் புரிந்து கொள். புராதன காலந்தொட்டு, எண்ணிலா அடியார்கள் இந்த க்ஷேத்திரங்களுக்கு வந்து உள்ளார்ந்த பக்தியோடு கதறியிருக்கிறார்கள். ஆகையால் எங்கும் இருக்கும் ஈசுவரன் இங்கெல்லாம் தன்னை விசேஷமாகத் தோற்றுவித்திருப்பதை உணரலாம். பூமியின் அடியில் எங்குமே நீர் ஓடினாலும், நமக்கு நீர் வேண்டியபோது உடனே எடுத்துக் குடிக்கக் கிணறும் குளமும் இருப்பது போல், எங்கும் உள்ள இறைவனை நாம் எளிதில் உணர க்ஷேத்திரங்கள் உள்ளன.

- பரமஹம்ஸ ராமகிருஷ்ணர்

1910ம் ஆண்டு இறுதி. கிருஷ்ண பாவினி தேவி அம்மாவையும், அவளது பெரிய கோஷ்டியையும் ஒரிஸ்ஸாவில் கோதார் என்ற ஊரில் இருந்த தனது எஸ்டேட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று உபசரணை செய்தாள்.

கோதார் வாசத்தின்போது ஓர் அற்புத சம்பவம் நிகழ்ந்தது. அம்மாவுக்கு வந்திருந்த கடிதங்களைப் படித்துச் சொல்வதற்காகப் பாரிஷதர் ஒருவர், பகலில் அவள் போஜனம் செய்துவிட்டுச் சிரம பரிகாரம் செய்து கொள்கையில் அவளிடம் சென்றார். அம்மா காலை நீட்டிக்கொண்டு ஆகாயத்தைப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தாள். அவளது பார்வைக்குள்ளும் ஓர் ஆகாயம் இருந்தது. கால்மணி நேரத்துக்கு மேலாகியும் ஆடாமல் அசையாமல் அப்படியே இருந்தாள்.

பாரிஷதர் கனைத்துக் கொண்டார். அம்மா மோனம் கலைந்து அவரைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவள் நினைவு எங்கோ உயரே ஓடிற்று. பூமிக்கு அடியே ஓடுகிற நீர்ச் சுனையின் நாதம் மேல் நிலத்தில் காதை வைத்துக் கொண்டவருக்குக் குமுகுமுப்பது போல் அம்மாவிடமிருந்து வார்த்தைகள் வெளிப்பட்டன. "மறுபடி மறுபடி பூமிக்கு வந்துண்டே இருக்க வேண்டியிருக்கு சிவனும் சக்தியும் சேர்ந்து சேர்ந் வரா. இதிலேயிருந்து தப்பவே மு யாது. ஆமாம். ஆனா ஜனங்களுக் எங்கே புரியறது? புரிஞ்சாலும் புரியா டாலும் ஜனங்களெல்லாம் டா ரோட சொந்தச் சொத்து. அதுக்காக தான் மறுபடி மறுபடி வரவேண் யிருக்கு. சொத்து மட்டும்தானா? அவே தானே எல்லாமும்? குருடன், நொண் எல்லாரும் கூட அவர்தான். யார் படுகி கஷ்டத்தைப் பார்த்தாலும் அவ கஷ்டப்படறார்னுதான் தோணறது அதைப் பார்க்கறச்சேதான், அவ கஷ்டத்தைப் பங்கு போட்டுக்கணும்னு துடிச்சுண்டு நானும் கூட வரேன். எல்லை யில்லாத அன்பிலே இருதயத்தை முழுக கிண்டு கஷ்டத்தை வாங்கிக்கறேன் தூக்கம், சாப்பாடு, சௌகரியம் இதெல் லாம் துச்சமாப் போயிடறது. எல்லா ரும் ஓய்வு எடுத்துக்கறா. எனக்கு ஓய் சல் ஒழிவே கிடையாது..... அவருக்கும் தான். தினம் தினம் அதே சூரியன் வர மாதிரி, அவரேதான் அத்தனை அவ தாரத்திலேயும் வந்திருக்கார். நன்னா சிக்கிண்டாச்சே, எப்படித் தப்பறது? மநுஷனைப் பார்த்துக் கவி பாடினார் :

ஜன்மம் போனால் பின்னொரு ஜன்மம்
துன்பம் கன்மம் தொடரும் வன்மம்
இன்னலை நீக்கி இன்பம் தேக்கிட
இன்னமும் வழிநீ கண்டிலை அந்தோ!

மேல்நாடுகளுக்குப் போய்ப் பயிற்சி பெற்றுத் திரும்ப ஒரு வரைத் தேர்ந்து எடுக்கப் போகிறார்கள் என்ற பேச்சு அலுவலகத்தில் எழுந்ததுமே அந்த வாய்ப்பைப் பெறக்கூடியவன் மஹேஷ் ஒருவனே என அனைவரும் எண்ணியதில் வியப்பு ஏதும் இல்லை.

தன் இனிய பேச்சினால் அனைவரையும் தன்பக்கம் ஈர்க்கக்கூடிய ஒரு சக்தி அவனுக்கு இயல்பாகவே உண்டு. பாரதமெங்கும் பரவியிருந்த அந்தப் பெரிய ஸ்தாபனத்தின் சென்னைக் கிளையில் உதவி மானேஜராக அவன் அமர்ந்த பிறகு அந்தக் கிளையில் வியாபாரம் மடமடவென்று உயர்ந்தது. விற்பனையில் முதல் என்பதற்கான சுழற் கேடயம் நான்கு ஆண்டுகளாகச் சென்னைக் கிளையில் நகராமல் உட்கார்ந்திருப்பது மஹேஷின் விடாமுயற்சியினால் மட்டுமே என்றால் அது மிகையாகாது.

மேல்நாடு போய் வர எல்லாக் கிளைகளிலிருந்தும் விண்ணப்பங்கள் கோரியிருந்தார்கள். மேற்கு ஜெர்மனியில் இரண்டு வருடப் பயிற்சி, பின்னர் அமெரிக்கா,—

ஜப்பான் ஆகிய நாடுகளில் ஒவ்வோர் ஆண்டு; நாடு திரும்பியவுடன் மத்திய அலுவலகத்தில் ஒரு நல்ல பதவி காத்திருந்தது. கிளை அலுவலக மானேஜரே மஹேஷை வற்புறுத்தி விண்ணப்பம் ஒன்று எழுதச் சொன்னார். தாம் போட்டியிட்டாலும் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவோம் என்ற நம்பிக்கை அவருக்கே இல்லை.

மஹேஷ் போட்டி போடுகிறான் என்றதுமே மற்றவர்கள் பேசாமல் ஒதுங்கி விட்டார்கள். ஒப்புக்காக ஓரிருவர் தம் பெயரைக் கொடுத்துப் பின்னர் அதைப் பற்றி மறந்தேபோய் விட்டனர். தேர்வுக்காக பம்பாய் வரை கம்பெனிச் செலவில் இலவசப் பயணம் கிட்டும் என்ற ஆசையும் ஒரு காரணம்.

தகுதியான ஒருவரைப் பொறுக்கி எடுக்கக் கம்பெனியின் டைரக்டர்கள் ஒரு நேர்முகப் பேட்டி வைத்திருந்தார்கள். பம்பாயில் நடக்கவிருந்த அந்தத் தேர்வுக்குப் பிரமுகர்கள் மூவர் நடுவர்களாக இருப்பார்கள் எனக் கம்பெனி நிர்வாகம் அறிவித்திருந்தது.

மஹேஷ் தைரியமாக இருந்தான். எந்தக் கமிட்டி எதைக் கேட்டாலும் சமாளிக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு இருந்தது. நேர்முகத் தேர்வுக்கான விவரங்களை நினைவுபடுத்திக் கொண்டான். பொது அறிவு பற்றிய எந்த வினவுக்கும் பதிலளிக்கத் தன்னைத் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டான்.

தேர்வுக்காக அவன் மறு நாள் சென்னையிலிருந்து பம்பாய்க்குப் புறப்பட வேண்டும். அப்போது தான் அவனுக்கு விவரம் தெரியவந்தது, தேர்வுக் குழுவின் தலைவர் ஓய்வு பெற்ற நீதிபதி ஸ்ரீசைலம் என்று!

போட்டி

- அன்னம் -

ஆகாயமே இடிந்து தலையில் விழுந்தது போல் அதிர்ச்சியுற்ருன் மஹேஷ்.

அந்தப் பொருட்காட்சியில் மஹேஷ் கம்பெனிக்கும் ஒரு 'ஸ்டால்' இருந்தது. வருபவர்களை வரவேற்றுத் தங்கள் கம்பெனியின் சாதனைகளை விளக்கிக் கொண்டிருந்தான் மஹேஷ்.

பொருட்காட்சிக்கு வந்துபோன ஆயிரக் கணக்கானவர்களுடன் சரளமாக உரையாடிக் கொண்டிருந்த மஹேஷைத் தனியாக ஒரு ஜோடிக் கண்கள் கவனித்தன. அவை ஜலஜாவினுடையவை. அழகான சுருண்ட முடி முன் நெற்றியில் விளையாட, உதடுகளில் நெளிந்த புன்னகை சற்றும் மாருமல், தெளிந்த நீரோடை போன்ற சரளமான ஆங்கிலத்தில் அவன் பேசுவதைக் கேட்டுத் தன்னை மறந்தாள் அவள்.

அவளுடன் வந்தவர்கள் சென்ற பிறகும் தங்கி நின்ற ஜலஜாவைப் பார்த்தான் மஹேஷ். அவளுக்கு என்ன தேவை என்று விநயமாகக் கேட்டான் அவன்.

''என் அப்பா இங்கே வந்திருக்க வேண்டும். அப்படியே பூரித்துப் போயிருப்பார்!'' என்ருள் அவள்.

''அப்படியா? ஒரு நாள் கட்டாயம் அழைத்து வாருங்கள்!'' என்று புன்னகையுடன் பதில்கூறினுன் மஹேஷ்.

''இந்த இரும்புச் சாமான்களுக்கு உங்கள் சொற்களால் ஜீவனை உண்டாக்கிவிட்டீர்கள். எங்கள் வீட்டில் இவைகளில் சில தேவைப்படும் என்று நினைக்கிறேன். ஆர்டர் கொடுத்தாலும் உங்கள் கம்பெனியில் — அதுவும் உங்கள் மூலமாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்பது என் விருப்பம்'' என்று கூறி நிறுத்தினுள் ஜலஜா.

''மிக்க நன்றி..... என் விஸிட்டிங் கார்டு இதோ! டெலிபோன் நம்பரும் அதில் இருக்கிறது. எப்போது விருப்பமோ அப்போது கூப்பிடுங்கள். தப்பாமல் வருகிறேன்!'' என்ருன் மஹேஷ்.

ஜலஜா அந்த 'விஸிட்டிங் கார்டை'த் தன் கைப் பையில் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டாள்.

தாயை இழந்திருந்த ஜலஜாவின் மேல் அவள் தந்தைக்குப் பாசம் அதிகம். சிறு வயதிலிருந்து அவள் கேட்டதை வாங்கித் தர அவர் தயங்கியதில்லை. அவள் தன் விழியை லேசாக அசைத்தால் போதும் — அவள் எண்ணத்தை நிறைவேற்றி வைக்கத் தயங்க மாட்டார் அவர் தந்தை.

வீட்டுக்குத் திரும்பிய ஜலஜா தன் கையிலிருந்த 'விஸிட்டிங் கார்டை'த் தன் தந்தையிடம் கொடுத்தாள்.

''யாரம்மா, இந்த மஹேஷ்?''

''அதில்தான் போட்டிருக்கிறதே!'' — என்ருள் ஜலஜா நாணத்துடன்.

''ஆமாம், ஏதோ கம்பெனியில் உதவி மானேஜர்....'' என்ருர் அவர் அலட்சியமாக.

''ஏதோ ஒரு கம்பெனி இல்லை. பெரிய கம்பெனி....வீட்டுக்கு வேண்டிய பம்பு செட் விற்பனைக்கு வைத்துக் கொண்டிருக்கிருர்கள்'' என்ருள் ஜலஜா சற்றுச் சினத்துடன்.

''இருக்கட்டுமே, அம்மா! நம் வீட்டில் இப்போது பம்புசெட் ஏதும் கெட்டுப் போக வில்லையே!'' என்ருர் தந்தை புரியாமல்.

''இருப்பது இருந்துவிட்டுப் போகிறது. இன்னும் ஒன்று வாங்கினுல் போகிறது....'' என்ருள் ஜலஜா.

''என்னம்மா, விளையாட்டு இது!'' என்று சலித்துக் கொண்டார் தந்தை.

"அவரைக் கூப்பிட்டுப் பேசித்தான் பாருங்களேன். உங்களுக்குப் பிடிக்கும்...." என்றாள் ஜலஜா வெட்கத்துடன்.

"எதைப் பிடிக்கும்? பம்ப் செட்டையா? அல்லது..." என்று கேட்டார் அவர்.

"போங்கள்.... உங்களுக்கு உண்மையில் புரியவில்லையா? அல்லது புரிந்து கொண்டு தான் தெரியாதது போல் நடிக்கிறீர்களா ?" என்று கேட்டாள் ஜலஜா.

அவள் தந்தைக்கு அப்போது நன்றாகப் புரிந்தது. எத்தனையோ வகையில் உயர்ந்த சம்பந்தங்கள் வீடு தேடி வந்தபோது ஒதுக்கி விட்ட தன் பெண் — பெரிய பெரிய இடங்களைத் துச்சமாக மதித்த தன் மகள் — யாரோ ஒருவனைத் தானாக நாடுகிறாள்.

"புரிந்து விட்டது, அம்மா புரிந்து விட்டது!" என்று தலையை ஆட்டினார் அவர். அவர் கை தாமாக டெலிபோனை நாடியது.

மஹேஷின் கம்பெனி டைரக்டர்களில் சிலர் சென்னையில் இருந்தார்கள். அவர்களுடன் பேசிய அவர், அவன் ஆபீஸ் பைலிலிருந்து அவனைப் பற்றிய முழு விவரங்களையும் அறிந்து கொண்டார். ஏதோ ஒரு 'குரூப்' போட்டோவிலிருந்த அவன் முகத்தையும் உற்றுக்கவனித்தார். அவருக்கும் அவனைப் பிடித்தது.

இரண்டு நாட்கள் கழித்து அவரே மகேஷை நேராக டெலிபோனில் அழைத்தார்.

"எக்ஸிபிஷனில் உங்களைப் பார்த்ததாக என் பெண் சொன்னாள்" என்று அவரே பேசியதும் அவனுக்குக் கவனம் வந்தது. தான் அவர்கள் வீட்டுக்கு வர ஒப்புக் கொண்டான்.

அவர் வீட்டுக்குப் புறப்பட்ட மஹேஷ், தன் கம்பெனி சம்பந்தமான விவரங்களையும் எடுத்துக் கைப்பையில் வைத்துக்கொண்டான்.

ஜலஜாவே அவனை வாசலில் வரவேற்றாள். தன் தந்தை இருக்குமிடம் அழைத்துச் சென்றாள். ஜலஜாவின் தந்தை அவனை உட்காரும் படி உபசரித்ததும், மஹேஷ் தன் கைப்பையைத் திறந்து தன் கம்பெனி தயாரிப்புக்கள் பற்றிய விவரங்களை எடுக்க யத்தனித்தான். தம் கையை அமர்த்தி அவர் தடுத்தார்.

"அதெல்லாம் ஏதும் தேவையில்லை. கிராமத்திலுள்ள உங்கள் பெற்றோரின் வீட்டு விலாசம் இருந்தால் போதும்!"

ஜலஜா வெட்கத்துடன் பக்கத்து அறைக்குப் போனாள்.

"என் வீட்டு விலாசமா? எதற்கு?"

"பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் உங்களைப் போன்ற பிரமசாரிகளின் விலாசத்தைப் பற்றிக் காரணம் இல்லாமல் விசாரிப்பார்களா என்ன?" என்று கேட்டுப் பெரிதாகச் சிரித்தார் அவர்.

மஹேஷ் விழித்தான்.

"எந்தவிதத் தயக்கமோ யோசனையோ தேவை இல்லை, ஜலஜாவுக்குப் பூரண சம்மதம்.... எனக்கு....? அன்று உங்கள் முகத்தைப் போட்டோவில் பார்த்தபோதே 'ஓகே.' சொல்லி விட்டேன். இப்போ பேசறதுக்கு என்ன இருக்கு? உங்கள் பெற்றோரிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்ல வேண்டியது.... அப்புறம் முகூர்த்தத்துக்கு ஒரு நாள் பார்க்க வேண்டியது" என்று அவர் பேசிக் கொண்டே போனார்.

மஹேஷ் தன் இருக்கையை விட்டு எழுந்தான். "மன்னிக்க வேண்டும். நீங்கள் ஒரு முக்கிய விஷயத்தை மறந்து பேசுகிறீர்கள்."

"ஞாபகப்படுத்துங்கள். உடன் நிறைவேற்றி வைக்கிறேன்!" என்றார் உற்சாகமாக.

"இந்த ஏற்பாட்டுக்கு என் சம்மதமும் அவசியம் என்பதை நீங்கள் நினைத்துப் பார்க்கக்கூட இல்லையே !"

"உங்கள் சம்மதமா?.... நல்ல 'ஜோக்' ஐயா இது.... என்னுடன் சம்பந்தம் வைத்துக் கொள்ளக் கசக்குமா?"

"அதில்லை, ஸார் ! பொருட்காட்சியில் நான் சந்தித்து மறுகணம் மறந்து போன ஆயிரக்கணக்கான நபர்களில் தங்கள் குமாரியும் ஒருத்தி. ஆனால் என் நெஞ்சில் முழு இடம் பெற்ற பெண் ஒருத்தி இருக்கிறாள். அவள் யார் என்று என்னைப் பெற்றவர்களுக்கும் தெரியும்..... அவர்களின் பரிபூரண ஆசியும் உண்டு......" தன் சொந்த ஊர் பள்ளிக்கூடத் தலைமை ஆசிரியரின் மகள் லலிதாவின் முகம் மஹேஷின் மனக் கண் முன் விரிந்தது.

"உம்...." என்றார் அவர் அலட்சியமாக. "இப்படியெல்லாம் இருப்பது, நினைப்பது சிறு வயதில் சகஜம்தான். ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம் அமையும்போது தடைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் முன்னேறுவதுதான் உங்களைப் போன்ற வாலிபர்களுக்குப் புத்திசாலித்தனம். பெருமை தரக் கூடியதும்கூட..." என்று உபதேசிக்கத் தொடங்கினார்.

தன் சுய கௌரவம் அவமதிக்கப்படுவதாக நினைத்தான். "ஸார்! என் சம்மதம் இதற்கு இம்மியும் இல்லை" என்றான் அவன்.

ஜலஜாவின் தந்தை யார் மறுத்துப் பேசிக் கேட்டும் அறியாதவர். ஆகவே, அவர் ஆத்திரமும் கோபமும் பொங்கி எழப் படபட என்று பொரிந்தார். "நீங்கள் இப்போது என் மகளை மட்டும் மறுக்கவில்லை. உங்கள் உன்னதமான எதிர்காலத்தையும் எட்டி உதைக்கிறீர்கள்" என்றார்.

"ஒருசில காசுகளுக்காக என் மனச்சாட்சியை அடகு வைக்க நான் தயாராக இல்லை" என்று உறுமினான் மஹேஷ்.

அவன் போன பிறகு ஜலஜா வந்தாள். அவள் முகத்தில் காளியின் குரூரம் தெரிந்தது.

"அப்பா ! இந்த இங்கிதம் கெட்ட மடையனுக்குச் சரியான பாடம் கற்பிக்க வேண்டும். உங்கள் காலில் அவன் வந்து விழ வேண்டும். நீங்கள் அவனை எட்டி உதைப்பதை நான் பார்த்து ரசிக்க வேண்டும் !"

"ஆகட்டும், அம்மா ! செய்து காட்டுகிறேன்!" என்று சொல்லிய அவர் தம் முன் இருந்த 'டீப்பாயை' உதைத்துத் தள்ளினார்.

அவர் — அந்தப் பெரிய மனிதர் — ஜலஜாவின் தந்தை — மாஜி நீதிபதி ஸ்ரீசைலம் — அவரே தேர்வுக் குழுவின் தலைவர் !

ஸ்ரீசைலம் பம்பாய்க்குப் புறப்பட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தார். தேர்வுக்கு வருகிறவர்களின் பட்டியல் அவர் கைப் பையில் இருந்தது. அதில் கண்ட மஹேஷின் பெயர் அடியில் சிவப்புப் பென்சிலால் தடித்த கோடு போடப்பட்டிருந்தது

மஹேஷ் அவரை மறுத்துப் பேசிய நாள் முதல் அவனைத் தன் எதிரியாகவே பாவித்

"இந்து, எக்ஸ்பிரஸ், மெயில், தினத்தந்தி, மாலே முரசு, அலேஓசை, நவமணி, நவசக்தி, நாத்திகம், தினமணி, முரசொலி, தென்னகம் எல்லாவற்றை யும் ஓசியில் படித்துவிட்டீர்களே! எதையாவது காசு கொடுத்து வாங்கப்படாதோ?"

"சரி! சுதேசமித்திரன் ஒன்று தா!"

தாள் ஜலஜா. தேர்வுக்கு வருகிறவர்களில் மஹேஷும் ஒருவன் என்று தெரிய வந்ததும், அவள் தன்தந்தைக்குத் தூபம் போட்டாள்.

"இதில் அவன் ஜெயிக்கக் கூடாது. நேர் முகப் பேட்டியில் அவனேத் தலேகுனிய வைக்க வேண்டும்!" என்று வேண்டினுள் ஜலஜா.

ஒரே ரயிலில் வெவ்வேறு பெட்டிகளில் மஹேஷும் ஸ்ரீசைலமும் பிரயாணம் செய் தார்கள். மஹேஷின் முகத்தில் பொலிவு இல்லே. ஸ்ரீசைலத்துக்குப் பயந்து பேட்டியி லிருந்து ஒதுங்குவது தன்மானத்துக்கு இழுக் காகப் பட்டது அவனுக்கு. ஸ்ரீ சைலம் தம் முஷ்டியை மூடி முடித் திறந்து உள்ளே மஹேஷ் நொறுங்கிப் போவது போல் கற்பனே செய்து மகிழ்ந்தார்.

கிட்டத்தட்ட எண்பது பேருக்கு மேல் பேட்டிக்கு வந்திருந்தார்கள். உள்ளே போனவர் எவரும் ஐந்து நிமிஷங்கள்கூடத் தாமதிக்கவில்லே. வெளியே வந்த எவர் முகத்திலும் மகிழ்ச்சி இல்லே.

மஹேஷின் முறை வந்தது. உள்ளே நுழைந்ததும் ஸ்ரீசைலத்தின் விழிகள் அவனேச் சந்தித்தன. தன்னேக் குத்தி எடுக்கும் பார்வை அது என்பதை உணர்ந்தான். ஒருகணம் தாமதித்த அவன் தைரியத்துடன் வணக்கம் தெரிவித்து, எல்லாருடைய கைகளேயும் குலுக்கி, அனுமதி பெற்று உட்கார்ந்தான்.

தேர்வுக் குழுவில் இருந்த மூவரும் அவனே ஒவ்வொரு கேள்வி கேட்டார்கள். கேள்வி முடிந்த மறுகணம் மஹேஷிடமிருந்து பதில் வெடித்தது. ஸ்ரீசைலத்தைத் தவிரமற்றவர்கள் வியந்து போனுர்கள். அவர்களில் ஒருவர் அவன் போகலாம் என்று ஜாடை காட்டினுர்.

"இருங்கள்" என்று தடுத்தார் ஸ்ரீசைலம். அவனுக்காகவே அவர் தயாரித்து வைத் திருந்த விஞத் தாள் அவர் கண் முன் விரிந்தது. அடுத்த அரை மணி நேரம் சர மாரியாகக் கேள்விகள் கேட்டார். பதிலுக்கு மறு கேள்வி போட்டார். குத்தலாக இரண்டு பொருள் தொனிக்கக் கூடிய வகையில் பேசிக் கேலி செய்தார். பிரபல வழக்கறிஞர் சாட்சியை மடக்குவதுபோல் அடுக்கடுக்காக மாற்றி மாற்றிக் கேட்டார்.

மஹேஷ் பதில் சொன்னுன். சில விஞக் களுக்குத் தயங்கியவாறு விடை கூறினுன். இன்னும் சில விஞக்களுக்குத் தனக்குப் பதில் தெரியாது என்பதைப் பணிவுடன் ஒப்புக் கொண்டான்.

ஸ்ரீசைலத்தின் கூட இருந்தவர்கள் முகத் தில் தளர்ச்சியின் விளேவாக அதிருப்தியின் நிழல் படிவதை மஹேஷால் அனுமானிக்க முடிந்தது. அரை மணிக்கு மேலே ஆன பிறகு தான் அவன் வெளியே வந்தான். சுற்றி யிருந்தவர்கள் விசாரித்தார்கள்.

தன் தலேயை உலுக்கி உதட்டைப் பிதுக்கி விட்டு மஹேஷ் வெளியே போனுன். நிச்சய மாக அவன் வெற்றி பெறமாட்டான். நீதிபதி களில் இருவருக்கு ஏற்பட்ட நல்லெண் ணத்தை மாற்றுவதில் ஸ்ரீசைலம் வெற்றி கண்டு விட்டார் என்பது தெரிந்தது.

சென்னே விமான நிலேயத்தில் காத்திருந் தாள் ஜலஜா. காரில் ஸ்ரீ சைலத்துடன் ஏறி உட்கார்ந்ததும் அவள் கேட்ட முதல் கேள்வி: "அந்தக் கர்வம் பிடித்தவன் வந்தானு? அவ னுக்குப் பாடம் கற்பித்தீர்களா?"

"வந்தான் அம்மா! அவனேக் கசக்கிப் பிழிந்துவிட்டேன்......!"

"நன்ருக வேண்டுமப்பா அவனுக்கு. ஸெலக்ஷன் ஆகவில்லேயே?" என்று பெரு மிதத்துடன் சாய்ந்து கொண்டாள் ஜலஜா.

ஸ்ரீசைலம் மௌனமானுர்.

"என்னப்பா, பதிலேக் காணேம்?...."

"உன்னிடம் நான் முதலில் ஒன்று கேட்க வேண்டும்..... நீ பதில் சொல்.... உன்னே மணக்க அவன் ஒப்புக் கொண்டான்.... நீ என்ன சொல்கிருய்?"

"நோ!" என்று கத்தினுள் அவள். "அந்த அகம்பாவக்காரன் முகத்தைப் பார்க் கவே நான் விரும்பவில்லே!" என்ருள் அவள்.

"அப்படியானுல் அவன் எப்படிப் போனுல் நமக்கென்ன? அங்கே நீதிபதி நாற்காலியில் உட்காரும் போது என் மனத்தில் குரோதம் இருந்தது. அவனேப் பார்த்தவுடன் எனக்கு ஆத்திரம்கூட ஏற்பட்டது. ஆனுல் அவன் பதில் களில் தெரிந்த திறமை, அவன் விடையளித்த அந்த வினயமான பாணி — உபயோகித்த சொற்களில் மிளிர்ந்த லாகவம், தெரியா ததை ஒப்புக் கொண்ட பணிவு — எல்லாமே என்னேக் கவர்ந்தன. உன் அப்பாவாக நான் அங்கு போகவில்லே என்ற நினேவு வந்தது. நல்லதொரு நீதிபதியாக என் கடமையைச் செய்துவிட்டு வந்தேன்" என்ருர்.

ஜலஜா ஆத்திரத்துடன் ஆக்ஸிலேட்டரை அழுத்தினுள். வண்டி சீறிப் பாய்ந்தது.

மஹேஷின் மானேஜர் அன்றையத் தபால் களேப் பிரித்துக் கொண்டிருந்தார். ஒன்று — தேர்வில் மஹேஷ் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட செய்தியைத் தாங்கியிருந்தது. அடுத்தது? தான் தேர்ந்தெடுக்கப்படமாட்டோம் என்ற ஏமாற்ற நினேவில் தன் வேலேயை ராஜிநாமா செய்திருந்த மஹேஷின் கடிதம். 'வெண் ணெய் திரண்டபோது தாழி உடைவானேன்?' என்று மானேஜர் புரியாமல் தவித்தார்.

ராஜஸ்ரீயின் உண்மையான விருப்பங்கள்

ராஜஸ்ரீயை ஒரு நிதியுதவி நிகழ்ச்சியில் கண்டபொழுது அவர் வாழ்க்கையில் உண்மையாக விரும்பும் சிலவற்றைப் பற்றித் தெரிவிக்குமாறு கோரினோம்.

'ஓ! என் விருப்பங்கள் ஏராளமானவை' என்று கூறிச் சிரித்தார். 'நான் மிகவும் விரும்பும் நகரம் சென்னை'.

'தீபாவளியின் வர்ண ஜாலங்களும் வெடிச் சப்தங்களும் எனக்கு மகிழ்ச்சியூட்டுபவை. ஜோஸியம் என்றாலோ, ஒரே மோகம். ஏனென்றால், அதுதானே நமது நண்பர்களை நன்கு அறிய உதவுகிறது.'

அவரது எழில் மற்றும் எடுப்பான தோற்றத்தின் ரகசியம் என்னவென்று கேட்டபொழுது அவர் கூறியதாவது: லக்ஸின் கவர்ச்சியூட்டும் தன்மைதான்'.

லக்ஸ் மிருதுவானது, எனக்குத் துடிப்பூட்டுகிறது. எல்லோருமே லக்ஸ் உபயோகிக்க வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன்.'

இந்துஸ்தான் லீவரின் ஒரு தரமான தயாரிப்பு.

செல்லாயி

குயில் ராஜேஸ்வரி

சிறப்புச் சிறுகதை

"மகராசிங்களே! மக்களைப் பெத்தவங்களே! இதைப் பாருங்க அம்மா! குழந்தை காயத்தைப் பாருங்க அம்மா! மருந்துக்குக் காசு போடுங்க அம்மா!" என்று கதறிக் கொண்டிருந்தாள் அந்தப் பெண்மணி. அவள் கையில் சில மாதங்களே ஆன பச்சிளம் குழந்தையொன்று வீறிட்டு அழுது கொண்டிருந்தது. அதன் காலில் முழங்காலுக்குக் கீழாகப் பெரும் அளவில் இரத்தம் கசியும் காயம் ஒன்று பார்ப்பவரைப் பதற வைக்கும் வகையில் இருந்தது.

காயத்தின் வேதனையோடு பசியின் கொடுமையும் சேர்ந்து கொள்ளவே குழந்தை கதறியவண்ணமா யிருந்தது. பெண்மணி, குழந்தையைச் சமாதானம் செய்ய முயலவே இல்லை. அருகில் பஸ்ஸுக்காக நின்றவர்கள் 'குழந்தை இப்படிக் கத்துகிறதே! தொண்டை என்னத்துக்காகும்' எனப் பதறினர். ஆனால் அவளோ, "பச்சைக் குழந்தை வலியால் துடிக்குது, பாருங்க!" என்று கூறி அவர்களது அனுதாபத்தைத் தொழிலுக்கு முதலாக்க விரும்பினாள்.

அவள் உடுத்தியிருந்த புடவை நல்ல பச்சை நிறம். அளவுக்கு மீறி அதில் தூசி படிந்திருந்ததால் சாம்பல் நிறம் காட்டியது. பருவ எழில், அந்த அழுக்குப் படிந்த புடவையையும் மீறி, பனித் திரையைக் கிழித்துக் கொண்டு ஒளிவிடும் காலைக் கதிரவனைப்போல் சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்தது.

எண்ணெய் போடாத செம்பட்டையான கூந்தல். அதனை வெகு அலட்சியமாக அள்ளிச் செருகியிருந்தாள். பெயருக்குக்கூட பிளாஸ்டிக் மணியோ, கண்ணாடி மணியோ கழுத்திலோ காதிலோ கிடையாது. அவள் குரலில் வேதனை கலந்த ஒரு பரிதாபம். கண்களிலோ கருணை கேட்கும் ஏக்கம். தோள்பட்டையில் கிழிந்திருந்த ரவிக்கை, அவளது வறுமையை எடுத்துக்காட்டியதோடு நில்லாமல், இளமையின் எழிலையும் வெளிப்படுத்தியது.

அவள் சாதாரணமாக, கையில் குழந்தை இல்லாமல் தெருவில் நின்று பிச்சை எடுத்தாலே யாரும் தாராளமாகச் சில்லறையை அவள் கையில் போட்டுவிடுவார்கள். ஆனால் அவள் தன் இளமைத் தோற்றத்தையும் ஏழைமைக் கோலத்தையும் மட்டுமே காட்டிப் பிச்சை எடுக்க ஏனோ முன்வரவில்லை. ஒருவேளை, பிச்சை எடுப்பதிலும் ஒரு முறை வேண்டும் என்று நினைத்தாளோ என்னவோ குழந்தையைக் காட்டிப் பணம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள் செல்லாயி.

வீட்டுக்கு எதிரில் உள்ள, பஸ் நிற்குமிடத்தில் தினசரி இந்தக் காட்சியைப் பார்த்து ரேணுவுக்கு அலுத்துவிட்டது என்றே சொல்லலாம். வாசல் பால்கனிக்கு வந்தால், செல்லாயியின் பரிதாபத் தோற்றம் கண்ணில் படும்; குழந்தையின் காயத்தைக் காட்டி அவள் ஓலமிடும் குரலும் காதில் படும்.

தினசரி குழந்தையின் காயத்தையும் பசியின் கொடுமையையும் காண்பித்து பணம் கேட்கிறாளே, இந்த வேதனையான நிலையிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்று அவள் நினைத்துப் பார்ப்பதாகத் தெரியவில்லையே என்று நினைத்து ரேணு வேதனைப்படுவாள். இது பல நாட்களாகத் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தது.

அன்று ஏதோ ரேணு படித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது, "அம்மா! நாளைக்கு ஒரு நாள், நான் வேலைக்கு வரமாட்டேன் அம்மா! எனக்கு லீவு தாங்க" என்று பல்லைக் காட்டியவாறு எதிரே வந்து நின்றாள் வேலைக்காரி ரஞ்சிதம்.

"என்ன அப்படி முக்கியமான விஷயம்? வேலையை வேண்டுமானால், சீக்கிரம் செய்துவிட்டுப் போயேன்" என்றாள் ரேணு நிமிர்ந்து அவளை நோக்கி.

"வேலையைச் செய்துவிட்டுப் போக முடியாதுங்க. நான் கூடவே இருக்க வேண்டிய கண்ணாலங்க அது."

"யாருக்குக் கல்யாணம் ரஞ்சிதம்?"

"நம்ம செல்லாயிக்கு!"

"எந்த செல்லாயி?" வியப்போடு வந்த வார்த்தைகள் ரேணுவிடமிருந்து.

''அதான் அம்மா. நம்ம வூட்டு முன்னே பஸ் ஸ்டாண்டண்டே பிச்சை எடுக்கமாட்டா, அந்தச் செல்லாயிக்குத்தான்!''

'' என்னது? அவளுக்கு இன்னும் கல்யாணம் ஆகலியா?''

சிரித்துக் கொண்டாள் ரஞ்சிதம். ''அதான் சொல்றேனுங்களே! இப்பதான் கண்ணாலம்!''

''அப்படீன்னு அந்தக் குழந்தை அவளுடையது இல்லையா?''

''அது எப்படிங்க? பிழைப்புக்காகக் கொண்டு வரும் வாடகைக் குழந்தைதானே !''

இதைக் கேட்டதும் ரேணுவுக்கு இன்னும் அதிர்ச்சியாயிருந்தது. ''யாரு ரஞ்சிதம், அவ கல்யாணத்தை நடத்தறது?''

''அனாதைங்களுக்கு நடத்த ஆளு ஏதம்மா? நம்ம வீட்டுப் பின்பக்கச் சேரியிலேதான் அது இருக்கு. நான்கூட அப்பப்போ ஆக்கறதை, சுவரு பக்கமா கூப்பிட்டுக் கொடுப்பேன், பாவிப் பொண்ணு தனியா இருக்கேன்னு. நானே, உங்க புண்ணியத்திலே, நீங்க கொடுத்த இடத்திலே இருக்கேன். அவளை எப்படியம்மா இங்கே கொண்டு வந்து வைக்கிறது ?

''மூணு வருஷமா அதுவும், அதைக் கட்டிக்கிறவனுமா பணம் சேர்த்து வச்சிக்கிட்டுத்தான் இப்போ கண்ணாலம் கட்டறுங்க.... அந்தப் பொண்ணு கெட்டிக்காரி. இரண்டு நைலான் புடவை வாங்கி வைச்சிருக்கு. மனுசங்க இல்லையே. நாமும் விட்டுக்கொடுக்கக் கூடாதுன்னுதான் நான் போறேன்'' என விளக்கவுரை தந்தாள் ரஞ்சிதம்.

'' தாராளமாகப் போய்விட்டு வா. வேலைக்குச் சீக்கிரம் திரும்பிவிடு. இந்தா இந்த ரெண்டு ரூபாயை என் ஆசீர்வாதத்தோடு 'அவர்கள் நன்றாக இருக்கட்டும்' என்று வாழ்த்திக் கொடு'' என்று அவளிடம் இரண்டு ரூபாய்களைக் கொடுத்தாள்.

''சொல்றேனுங்க'' என்று ரேணு கொடுத்த இரண்டு ரூபாய்களை வாங்கிக் கொண்டு சென்றாள் ரஞ்சிதமும்.

திருமணத்துக்கு அடுத்த நாள், மஞ்சள் வேஷ்டியோடும், புடவையோடும் பிள்ளையையும், பெண்ணையும் தன் வீட்டு விருந்துக்கு அழைத்து வந்து விட்டாள் ரஞ்சிதம். ஏழ்மை பிரதிபலிக்கப் பரிதாபமாக இறைஞ்சும் செல்லாயியின் குரலையே கேட்டிருந்த ரேணுவுக்கு, அவள் கலகலவென்று பேசியதும், உல்லாசமாக நகைத்ததும் சற்று விநோதமாகவே இருந்தது.

மறுநாள் பளீரென்று நைலக்ஸ் புடவை ஒன்றை உடுத்திக் கொண்டு கொண்டை போட்டுக் கனகாம்பரத்தைத் தலை நிறையச் சூட்டிக் கொண்டு கணவனுடன் செல்லாயி சென்றதைப் பார்த்த பொழுது ரேணுவால் அவள் மேல் வைத்த கண்ணை எடுக்க முடியவில்லை.

''சினிமாவுக்குப் போகுதும்மா புது ஜோடி. ஆசை இருக்காதா பின்னே? டிபன் செய்து கொடுத்தேன்'' என விவரித்தாள் ரஞ்சிதம்.

ரேணு சிரித்துக் கொண்டாள்.

அடுத்த இரண்டு நாட்களுக்கெல்லாம், செல்லாயியின் இறைஞ்சும் குரலைக் கேட்டவுடன், பால்கனிக்கு ஓடி வந்து பார்த்தாள் ரேணு. செல்லாயிதான் ! அதே பழைய பச்சைப் புடவை ! காலில் காயத்துடன் வீறிட்டுக் கொண்டிருந்த குழந்தை அவள் கையில் இருந்தது.

''என்ன ரஞ்சிதம் இது? கல்யாணத்துக்குப் பிறகுகூட ஏன் இவள் பிச்சை எடுக்கிறாள்! அவள் கணவன், அவளுக்குச் சோறு போடமாட்டானா?'' என்று கேட்டாள் ரஞ்சிதத்தை நோக்கி.

''அதுக்கென்னம்மா பண்ணறது? வயத்துப் பொழைப்பாச்சே! உங்க வீடுகளிலெல்லாம் படித்துவிட்டு வேலைக்குப்போற பொம்பளைங்க கல்யாணம் கட்டிக்கிட்டாலும் நின்னுடறுங்களா ?'' என்றாள் ரஞ்சிதமும் நிதானமாக. ரேணுவுக்கு ஒரே திகைப்பு. என்ன சொல்லுவதென்றே புரியவில்லை.

மாதங்கள் உருண்டன. காலத்தின் மாறுதல்களும், முத்திரைகளும் ஏற்பட்டன, எட்டு மாதக் கர்ப்பிணியான

"நான் நேற்றுப் பிறந்தவ னில்லே என்று மார் தட்டிக் கொள்பவர்கள் பலர் இன்று தான் பிறந்தவர்கள் போல நடந்து கொள்கிருர்கள்!"

இத்ரிஸ்-ஷா --பாபு

செல்லாயி, ஆறுமாதக் குழந்தையைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு பிச்சை கேட்டுக் கொண்டு தான் இருந்தாள். காசு போடுபவர்கள் அவள் நிலேயையும், குழந்தையின் வயதையும் கணக்கா போட்டுப் பார்க்கப் போகிருர்கள்?

ஒரு நாள் செல்லாயியும் தாய் ஆனுள். ரஞ்சிதம்தான், உடன் பிறந்த சகோதரியைப் போல், அத்தருணத்தில் அவளுக்குச் செய்ய வேண்டிய உதவிகளே யெல்லாம் செய்தாள்.

ரேணுவின் வீட்டுப் பின்பக்கத்தில் ரஞ்சிதத்துக்காக ஒதுக்கப்பட்ட இடத்தில், ஒரு சிறு குழந்தையின் குரல் இரவெல்லாம் ஒலித்துக் கொண்டிருப்பதை ரேணுவும் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தாள்.

அன்று திடீரென்று அந்த இடத்தில் ஒரு கூச்சல்! வீட்டைப் பெருக்கிக் கொண்டிருந்த ரஞ்சிதத்தைப் பார்த்து, "என்ன ரஞ்சிதம் அங்கே? நீ போய்ப் பார்!" என்று படபடப்போடு கூறினுள் ரேணு.

"நல்லாச் சொன்னீங்களே! நான் இப்போ அங்கே போகக் கூடாது அம்மா. புருஷன் பெண்சாதி சண்டை அது" என்று நிதானமாகக் கூறினுள் அவள்.

"அப்படி என்ன சண்டை அவர்களுக்குள்?"

"பிச்சை எடுக்கக் குழந்தை இல்லே அம்மா. அந்தப் பக்கத்திலே இருந்த குடிசையிலே ஒரு குடிகாரன் இருந்தான். அவன் பணத்துக்குக் குழந்தையைக் கொடுப்பான். அவனுக்குப் பெண்சாதி கிடையாது. ஒரு நாளேக்கு இந்தக் குழந்தைக்கு ஐந்து ரூபாய் கொடுத்திடணும். இவங்க அந்தக் குழந்தையைக் கொணுந்து காயப்படுத்தி, அதைக் காட்டிப் பிச்சை கேட்பாங்க."

"என்னது, காயப்படுத்துவாங்களா, குழந்தையை? என்ன அக்கிரமம் இது?" என்று வீறிட்டாள் ரேணு.

"இது என்னம்மா பெரிய தப்பு? வயத்துப் பொழைப்பு நடக்கணும்னு ஏமாத்திணுத்தான் பணம் கிடைக்கும். கஞ்சிக்குத் திண்டாடற வங்க செய்யறதுதான் ஏமாத்தலா? பெரிய மனுசங்க என்னவெல்லாமோ செய்யருங்களே!"

அவள் ஏதோ நியாய விளக்கம் தந்தாள்.

"இந்தச் சண்டைக்குக் காரணம்தான் என்ன?"

"அதாம்மா. அந்தக் குடிகாரன் கடன் தலேக்கு மேல் போய்விட்டது என்று ராவோடராவா ஓடிப் போயிட்டான். இப்போ குழந்தை இல்லே, பிச்சைக்குக் காட்ட. செல்லாயி வீட்டுக்காரரோ பிறந்த குழந்தையை எடுத்துக்கலாம்ன்னு சொல்ருரு. இவ எப்படி அம்மா ஒப்புக்கவா? பெத்தவளாச்சே!"

பின் பக்கத்திலிருந்து செல்லாயியி
வீறிட்ட குரல் கேட்டது. "என்னன்னு
ஐயா நெனேச்சுக்கிட்டே நீ? அந்தக் கு
காரன் பணத்துக்குத் தந்ததைப் போல் எ
குழந்தையைத் தருவேனு? பத்து மாச
சொமந்து, நோவுபட்ட எனக்குத்தாே
தெரியும் புள்ளே அருமை! நான் உசிரோட
இருக்கும் வரையிலே என் குழந்தையை இந்
அநியாயத்துக்குத் தரமாட்டேன். இன்னு
ஒண்ணும் சொல்லிப்புடறேன், கேட்டுக்கோ
இனிமே எந்தப் புள்ளேயையும் வாடகைக்
எடுத்து அந்த மாதிரி கொடுமைப்படுத்தி
பிச்சை கேட்டுத் துட்டு கொணரமாட்டேன்
புள்ளேயைப் பெத்தாத்தானே தெரியுது! அந்
நோவு பட்டால்தானே அருமை புரியுது
ஐயோ தெய்வமே! தெரியாம அந்த
குழந்தைங்களேக் கொடுமைப் படுத்தி
டேனே! அந்தப் பாவம் நான் பெத்த புள்ளே
யைத் தாக்காமே இருக்கணுமே! மாரியத்தா
தெரியாமே செய்த பாவத்தை மன்னிச்சுடு
என் புள்ளேயே தண்டிக்காம விட்டிடு" என
கதறினுள். தொடர்ந்து அவள் கேவிக் கேவி
அழுவதும் ரேணுவின் காதில் நன்ருக
விழுந்தது.

அவள் கண்கள் தெய்வத்தின் திருவுரு
வத்தை நோக்கின. புனிதத் தாய்மைக்கு இவ்
வளவு துன்பத்தையும், வலியையும் ஏன்
இரக்கம் சிறிதும் இல்லாமல் தெய்வம் வைத்து
விட்டது எனப் பல முறை அவள் நினைத்த
துண்டு. இன்றுதான் அதற்குப் பதில் கிடைத்
தது. அந்தக் கஷ்டங்களும் வலியும் தானே
பாசத்தை ஏற்படுத்தும் பிணைப்புகளாகின்
றன? சுலபமாகக் கிடைத்த குழந்தையை
எப்படி வேண்டுமானுலும் ஆட்டிய செல்
லாயி, தான் நொந்து சுமந்து, பெற்ற
பிள்ளே என்றதும் எப்படி நடுங்குகிருள்,
பதைக்கிருள்? தாயானுல்தான் அருமை
தெரிகிறது. அத்துடன் பாசமும், இரக்கமும்
பிறக்கின்றன என நினைத்த ரேணுவின் மனக்
கண் முன் பச்சைப் புடவையுடன், குழந்தை
யைக் கையில் ஏந்திப் பிச்சை எடுத்த
செல்லாயியின் உருவமும், தாயாகக் குழந்
தையை மார்புடன் அணைத்துக் கொண்டு
வாதிட்ட செல்லாயியின் உருவமும் மாறி
மாறி வந்தன.

அன்று வெறும் பணம் ஈட்டும் யந்திரமாக,
பாசம், பச்சாத்தாபம் அறியாத பெண்ணுகச்
செயல்பட்ட செல்லாயி, இன்று அன்னேயாகிய
தால் அன்பையும், அருமையையும் அறிந்து
விட்டாள் என நினைக்கத் தோன்றியது ரேணு
வுக்கு.

குடிக்காகக் குழந்தையை வாடகைக்குத்
தந்த தகப்பன் அரக்கனு? பிள்ளேப் பேற்றின்
நிலே அறியாததால் பணம் ஈட்டும் யந்திர
மாகச் செயல்பட்ட செல்லாயி குற்றவாளியா?

சில நாட்களுக்குப் பிறகு செல்லாயியை
அதே பஸ் ஸ்டாண்டில் பார்த்தாள் ரேணு.
இப்பொழுது சீறிய காயத்துடன் இருந்த
குழந்தையோடு அவள் பிச்சை எடுக்கவில்லே.
குழந்தைகளுக்குத் தேவையான பலூன்
விற்றுக்கொண்டிருந்தாள். அவள் அதை
வருடுவதுகூடக் குழந்தையை வருடுவது
போல் இருந்தது...தாய்மையின் முத்தி
ரையோ இது?

மீண்டும் வருக!

பொறுப்பற்ற தந்தை, மனோதிடமும் தேக
டமும் இல்லாத அன்னை, விவரம் தெரியாத பருவப்
பண்ணான தங்கை, இவர்களுக்கெல்லாம் தான்
ழைத்துச் சம்பாதித்துப் போட வேண்டிய கடமை
ள்ள ஒரு பெண் எத்தகைய நிலையில் இருப்பாள்
ன்பதைப் பார்க்க வேண்டுமானால் கலா நிலயம்
ளிக்கும் "Welcome again" நாடகத்தைப் பார்க்க
வண்டும்.

பொறுப்பற்ற தந்தைக்குப் பிறந்த பொறுப்புள்ள
பண் கற்பகத்தின் பாத்திரத்தை ஷோபா ஏற்றுப்
பாறுப்புடன் நடித்திருக்கிறார். நாமும் பொறுப்
டன் அவரைப் பாராட்டிவிடுவோம்.

வாழத் துடிக்கும் பருவப் பெண்ணின் கருகிப்
பான ஆசாபாசங்களின் அவல நிலை ஷோபாவின்
டிப்பில் நன்கு வெளிப்படுகிறது. எதிலும் ஒரு
சப்பு, வெறுப்பு, அவநம்பிக்கையோடு இயந்திர
ாக ஆபீசுக்குப் போய் வரும் கற்பகத்தின் வாழ்க்
கயில் திடீரென்று அவளையும் அறியாமல் தோன்
ும் ஒரு பிடிப்புக்குக் காரணமான வாலிபன் ஜய
ாமனை அவள் சில விநாடிகள்தான் சந்திக்கிறாள்.
ப்பொழுதே அவள் வாழ்வில் வசந்தம் பிறந்து
டுகிறது. அவள் அடியோடு மாறி விடுகிறாள்.
ாடகக் கதையும் அடியோடு மாறிவிடுகிறது. இந்த
ாற்றங்களுக்கு அநாயாசமாக ஈடு கொடுக்கும்
டிகை ஷோபா இந்நாடகத்தில் முக்கிய ஸ்தானத்
தைப் பெற்றுவிடுகிறார்.

அடுத்தபடி இந்நாடகத்தில் ரசிகப் பெருமக்களின்
கோபித்த பாராட்டுக்களைப் பெறும் பாத்திரம்
வலைக்காரக் கிழவி தேவானை. அடேயப்பா! நாற்பது
ண்டுகளுக்கு முன்பு தன்னைவிட்டுப் பிரிந்த மச்
ானைப் பற்றி வர்ணிக்கும்போது என்ன பரவசம்!
ப்படியும் ஒரு நாள் அவன் தன்னை வந்து பார்க்
த்தான் போகிறான் என்று கூறும்போது எவ்வளவு
டமான நம்பிக்கை! பாத்திரத்துக்கு ஏற்ற இயல்
ான பேச்சு, மேக்கப், நடை, உடை, பாவனை எல்
ாம் பிரமாதம்! அந்தப் பாத்திரத்தை ஏற்றவர்
டிகை கௌசல்யா. Welcome again என்று
வரை வரவேற்கிறோம்.

கற்பகத்தின் ஆதரவற்ற குடும்பத்துக்கு ஆதர
ாளனாய், உற்ற நண்பனாய், உதவியாளனாய் விளங்
ம் பாத்திரம், அப்பண்ணா - அவர் ஹோட்டலில்
க்கு மாஸ்டர். அந்தப் பாத்திரத்தை ஏற்ற பூர்ணம்
விசுவநாதன் தாம் நடிப்பிலும் மாஸ்டர்தான் என்பதை (சில காட்சிகளில் மட்டுமே தோன்றினாலும்) நிரூபிக்கிறார். ஆனால் தம் சரக்கு முழுவதையும் வெளியிட அந்த மாஸ்டருக்கு வாய்ப்பில்லை.

கல்லானாலும் கணவன் என்று நினைக்கும் உத்தம பத்தினியின் பாகம் மீனாக்ஷிக்கு மிகவும் பொருத்தம். ஈஸிசேரில் சாய்ந்துகொள்ளும்போதும், கணவனால் கொடுமைப்படுத்தப்படும்போதும், மகள் கற்பகம், தனக்கேற்ற வாழ்வை நிர்ணயித்துக் கொண்டு விட்டதை அறிந்து மனத் திருப்தி அடைந்தபோதும் கடைசியில் கணவனோடு சேர்ந்தபோதும் அவர் நடிப்பு எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் தொய்ந்துபோக வில்லை. நாடகத்தில் கற்பகம், தேவானை ஆகியவர்களோடு சேர்த்து எண்ணிப் பார்த்து மகிழ வேண்டிய பாத்திரம் மீனாக்ஷி.

சிட்டாடும் கும்பலை நேருக்கு நேர் காட்டாமல், ஒருவர் எவர்சில்வர் கூஜாவில் அடிக்கடி காப்பி வாங்கி வருவதைப் போல் காட்டினது மிகவும் நன்றாயிருந்தது. ஆனால் அதே சிட்டாட்டத்தை மேடையில் காட்டியபோது சுவாரஸ்யமாயில்லையே!

அதேபோல் சரக்குமாஸ்டர் அப்பண்ணாவிடம் ஒரு சர்வர் தன் காதல் அநுபவத்தைக் கூறியதும், அப்பொழுது மற்றொரு சர்வர் வேண்டாதவற்றை யெல்லாம் கூறி நாடகம் பார்க்கிறவர்களுக்கெல்லாம் சிரிப்பு மூட்ட முயன்றதும் கோபத்தைத்தான் கிளறியது.

நாடகத்தின் விறுவிறுப்பையும், சுவாரஸ்யத்தையும் நங்கூரம் போட்டு நிறுத்திய இன்னொரு அம்சத்தையும் சொல்லத்தான் வேண்டும்.

ஓடிப்போன பொறுப்பற்ற தந்தை மீண்டும் வந்து குடிபோதையில் ஆடித் திருவிளையாடல் புரிவது நன்றாயில்லை. அந்தப் பாத்திரம் நாடகத்தின் திரை மறைவிலேயே இருந்திருக்கலாம். கற்பகமும், அவள் தங்கை சுசீலாவும் அவரைப் பற்றிச் சொல்லி அலுத்துக் கொள்வதே போதும்.

ஜெமினி மகாலிங்கம் கதாநாயகன். நாடகத்தில் இன்றியமையாதவர். அவருக்கு அதிக வேலை யில்லை. ஆயினும் அவர் நடிப்பு கச்சிதம்.

நாடகத்தை எழுதியவர் ஐயஜனனி. டைரக்ஷன் பொறுப்பை ஏற்றுத் திறம்படச் செய்திருப்பவர் கௌசல்யா.

திருப்தி அளித்த நாடகம். - காந்தன்

நான் முதலில் கவனிக்கவில்லை. சில்லறையை வாங்கிக் கொண்டு அவன் திரும்புகிறபோதுதான் பார்த்தேன். ஷாக் அடித்தது போலிருந்தது. என் கண்களையே நம்ப முடியாமல் ஒரு தடவை இமைகளை மூடித் திறந்து பார்த்தேன்.

அவனேதான்; நம்பிராஜனேதான் !

பழைய குடுமியில்லை. பட்டை நாமமில்லை. பழுப்பு ஏறிய துணியில்லை. பஞ்சைத் தோற்றமில்லை. எல்லாம் மாறியிருந்தாலும் மாறாத ஏதோ ஒன்று என் கண்ணில் பட்டுவிட்டது. அதற்குள் அவன் திரும்பிவிட்டான். அப்படியே ஓடிப் போய் முன் பக்கமாக அவன் முகத்தை நன்றாகப் பார்த்திருக்கலாம். அவன் மீது பாய்ந்து, கட்டிப் பிடித்து அவனைத் திணற அடித்திருக்கலாம். 'என்னைத் தெரியவில்லையாடா?' என்று கேட்டிருக்கலாம்.

எல்லாம் செய்திருக்கலாம்தான்! எனக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியிலிருந்து நான் மீண்டிருந்தால் ! அதற்குள் நாலைந்து பேர் வெற்றிலை சீவல் கேட்டுக் கொண்டு வந்துவிட்டார்கள். அவனும் யாருடனோ பேசிக் கொண்டு காம்பவுண்டைத் தாண்டிப் போய்விட்டான். எதையோ கைநழுவ விட்டு விட்டு நிற்பதைப் போல நான் திகைத்து நின்றேன்.

கை மட்டும் யந்திரமாக வேலை செய்தது. மனம் அந்த நம்பிராஜனையே துரத்திக் கொண்டு போய்விட்டது.

கொள்ளிடக் கரையில் உள்ள கோவிந்தராஜபுரத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று விசாரித்துத் தெரிந்து வைத்திருப்பவர்களுக்குக் கூட நான் இங்கே நாயராகத்தான் முழங்கினேன். ஆறு வருஷங்களுக்கு முன்னால் இதே வியாபாரத்தைச் செய்து கொண்டிருந்த நாயருக்கு நான் வாரிசு. அந்த நாயர்தான் எனக்கு வழிகாட்டி, குரு எல்லாம். ரஃபி மார்க்கிலுள்ள அந்தக் காம்பவுண்டுக்குள் நாயருக்கு இரண்டு மணி நேரம்தான் வேலை. இருபத்தைந்து முப்பதுக்கு வியாபாரம் ஆகிவிடும். அது போதும். அதிலேயே ஐந்தாறு ரூபாய் லாபம் கிடைக்கும். அப்புறம் கடையை ஒரு பெட்டிக்குள் கட்டிக் கொண்டு கன்னாட் பிளேஸ் பக்கம் போய் விடுவான். காலையிலும் மாலையிலும் கரோல்பாக் வட்டாரத்திலே வியாபாரம். சுகுமாரன் நாயர் சொந்த ஊர் ஷோரனூர்ப் பக்கம் போனபோது பதினையாயிரத்தோடுதான் போனான். இன்னும் இருந்தால் இந்த ஐந்தாறு வருஷங்களில், அதுவே முப்பதாக ஆகியிருக்கும். நாயரிடம் பசையிருப்பது அந்த வட்டாரத்தில் எல்லா-

அப்பவே

அட்டைப்படக் கதை

சொன்ன

ஆள் அழகாக மாறியிருந்தான். நிறமே ஆப்பிள் சுரப்பாக மாறியிருந்தது. அப்பாவைப் போல ஒரு வளர்த்தி. நல்ல காலம்; அவரைப் போல் கப்பைக் கால் மட்டும் இல்லை. ஆனால் மெல்லியதாக ஒரு சிவப்புக் கோட்டு நாமம் இருந்தது. அதற்குப் பொருத்தமாகக் கழுத்தில் ஒரு 'டை'. நம்பிராஜனேதான்; சந்தேகமேயில்லை. அந்த நடையைப் பார்த்தாலே தெரிகிறதே ! உடையும் நிறமும் எவ்வளவுதான் மாறியிருந்தாலும் சொந்த ஊர் வாடை எங்கே போகும் ? பார்க்கிற பார்வையிலேயே தமிழ் நன்றாகத் தெரியுமே !

''நாயர், தூள் பாக்கு வெச்சிருக்கியா?''
''நாயர், வெத்திலை சீவல் கொடு!''
''நாயர், ஒரு வில்ஸ் பாக்கெட்!''

ருக்கும் தெரியும். அஜ்மல்கான் ரோட்டில் வளையவரும் பஞ்சாபிப் பெண்ணழகிகளில் ஒருத்தியும் கிடைத்திருப்பாள். ஆனால் சுகுமாரன் நாயருக்குச் சொந்த ஊர் நினைவு வந்துவிட்டது. சொந்த மண்ணையும் பெண்ணையும் எண்ணிக் கொண்டு இரண்டு பெரிய டிரங்குப் பெட்டிகளில் ஏதேதோ வாங்கி நிரப்பிக் கொண்டு ரயிலேறி விட்டான். அதுவரையில் உற்சாகமாக இருந்தவன், வண்டி புறப்படுகிற சமயத்தில் கொஞ்சம் கலங்கிவிட்டான்.

''ஹ்ஹூம். எல்லாத்தையும் விட்டுட்டுப் போறேன்! அதுக்கென்ன, நீயும் ஒரு நாள் இப்படிப் புறப்பட்டுப் போயித்தான் ஆக னும், கோபி. அதனுலியாக்கும் சொல்றேன். நாலு துட்டு சேரணும். நல்லபடியா இருந் துக்க!'' என்று சொல்லிவிட்டுப் போனுன்.

அவன் காட்டிவிட்டுப் போன வழியில் தான் நான் இப்போது போய்க் கொண்டிருந் தேன். சுகுமாரன் நாயர் செய்தது போலவே நானும் இரண்டு மூன்று விதமான வியாபா ரங்கள் செய்தேன். எல்லாவற்றிலும் கைமேல் பணமும் உண்டு; லாபமும் உண்டு. கைப் பணத்தை நான் எப்படிக் கட்டிக் காப்பேன்? அதஞல் நம்பிக்கையான இடங்களில் ரகசிய மாக லேவாதேவியும் உண்டு. பணமும் பத்திர மாய் இருக்கும். வட்டியும் கிடைக்கும். சிக் கனமாக இருப்பதிலும் சரி, அதே சமயத்தில் வயிற்றுப்பாட்டைப் பார்த்துக் கொள்வதி லும் சரி, சுகுமாரன் நாயர் சூராதி சூரன். மாதத்தில் முக்கால்வாசி நாட்களில் அவ னுக்கு மதராஸி வீடுகளில் 'ஓசி'ச் சாப்பாடே கிடைத்துவிடும். சமயத்துக்கு ஒத்தாசையாக இருப்பது போல் இதற்கு அவன் சமயமும் தெரிந்து வைத்திருந்தான். அந்தக் கலையில் அவனிடம்தான் எனக்கும் சிட்சை. ஊரில் அம்மாகூட இப்படிச் செய்து போட மாட் டாள். இட்டிலி தோசை; வத்தல்—வடாம்; பொரிச்ச குழம்பு ஆமவடை உட்பட அவ்வப் போது கிடைத்துவிடும். குறித்த கெடுப்படி பணமோ வட்டியோ கொடுக்க முடியாத வர்கள் வீட்டில் இந்த உபசாரம் கொஞ்சம் அதிகப்படியாகவே இருக்கும். இதை மோப் பம் பிடிப்பதில் சுகுமாரன் நாயர் வில்லாதி வில்லன்.

''அதுக்கென்ன, அடுத்த மாசமே குடுங்க. கொஞ்சம் சேர்த்துப் போட்டு மட்டும் குடுத் திடுங்க'' என்று அருமையாகவே பேசிவிட்டு அவர்கள் போட்டதைச் சாப்பிட்டுவிட்டும் வந்து விடுவான்.

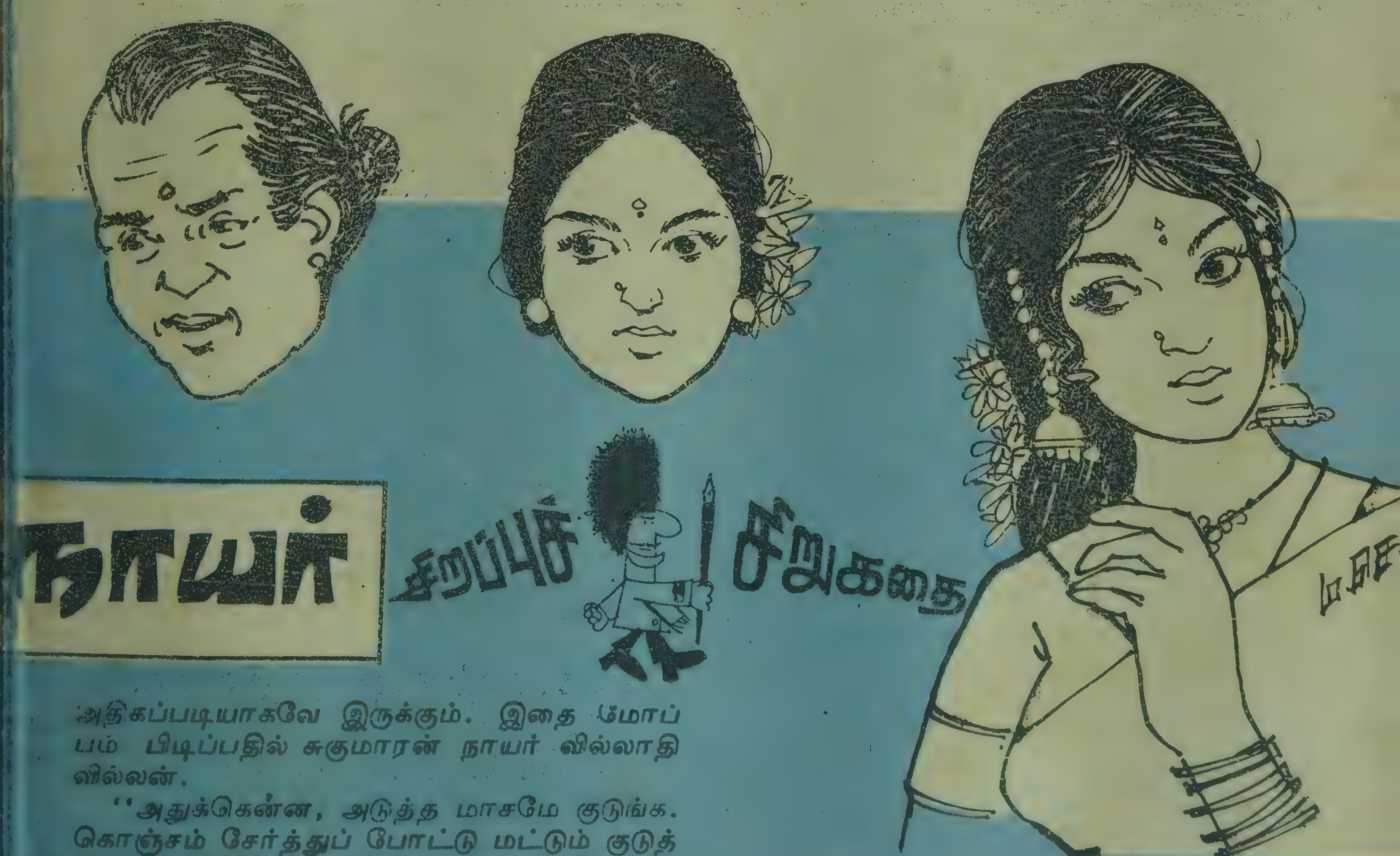
முதலில் இதைக் கேட்கவே எனக்குக் கூச்ச மாக இருந்தது.

''அட, நீ என்ன முகத்தைச் சுளுச்சிக் கிறே? உங்க ஓட்டலுங்களே விட வீடு என்ன கெட்டுப் போச்சா? வசதியான எடமா இருந்து, மனசுக்கும் புடிச்சதா இருந்தாத் தானே சாப்பிடப் போறும்? கண்டதையா அப்படித் தின்னுப்புடுவாங்க?'' என்றுன்.

அதுவும் நியாயமாகப் பட்டது எனக்கு.

கிட்டத்தட்ட நானும் நாயரைப் போலவே ஆறு வருஷங்களே இதே ஊரில் சௌகரிய மாகவே ஓட்டிவிட்டேன். என் கையில் இருப் பது, வெளியில் கடன் கொடுத்திருப்பது எல் லாவற்றையும் சேர்த்துப் பார்த்தால் என் னிடம் இப்போது ஏழெட்டு ஆயிரமாவது தேறும். நாயரை விட எனக்குப் பணம் சேர்ந்தது இன்னும் சுருக்குத்தான். ஒருவன் போட்ட பாதையில் நடப்பது யாருக்குமே சுலபம்தானே?

எனக்குப் பணத்தைப் பற்றி இப்போது கவலே யில்லே. நம்பிராஜனேப் பார்த்தபிறகு எனக்கு ஊர் நினைவு வந்து விட்டது. என் அம்மாவின் நினைவு வந்து விட்டது. கேட்ப வர்களுக்கு வெற்றிலேயும் சீவலும் எடுத்துக் கொடுக்கும்போதே என் கண்களில் கண்ணீர் திரையிட்டது. அதற்கு மேல் அங்கே இருக் கப் பிடிக்காமல் எல்லாவற்றையும் பெட்டிக் குள் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு, கரோல் பாக்குக்கே திரும்பிவிட்டேன். நம்பிராஜனேப் பார்ப்பதென்றுல் நாளே இந்நேரத்துக்குத் தான் பார்க்கலாம். அதுவரையில் எனக்கு இருப்பே கொள்ளாது போலிருந்தது. வந்த வனேக் கைநழுவ விட்டு விட்டு, இப்படித்

திரும்புகிறோமே என்று வழி யெல்லாம் என் நெஞ்சு அழுது புலம்பிற்று.

ஏழு வருஷங்களுக்கு முன்னே என்னுடைய அம்மாவையும் இந்த நம்பிராஜனையும் விட்டுப் பிரிய நேர்ந்த காட்சி என் மனக் கண்முன்னே விரிந்து செல்ல, நான் பாதையின் ஓரமாக நடந்து சென்றேன்.

* * *

என் மனக் கண் முன்னால் எங்கள் ஊர் ஐயங்குளக்கரை சினிமாப் படம் மாதிரி தெரிந்தது.

குடி தண்ணீருக்கு ஊர்ப் பெண்கள் அங்கே தான் வர வேண்டும். குளக் கரையில் ஒரு பெரிய மணல் மேடு. நடுவில் ஓர் அரச மரம். காலை வேளை. சலசலக்கும் மரக் கிளையின் நிழலிலே நான் உட்கார்ந்திருக்கிறேன். என் கண்கள் குளத்துக்கு வரும் பாதையையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன. சற்றைக்கெல்லாம் நாலைந்து பெண்கள் தூரத்தில் வருவது தெரிகிறது. அவர்களில் கனகாவும் இருப்பாள் என்று என் மனம் எதிர்பார்க்கிறது. என்னைப் பார்த்துவிட்டு அவள் ஓடி விடாமல் இருக்க வேண்டுமே என்று நான் சற்று மறைவாக நகர்ந்து கொள்கிறேன். மொலுங்கு மொலுங்காக நான்கு பெண்கள் வருவது தெரிகிறது. அவர்களில் முதலில் வருகிறவள்தான் கனகா. நான் போட்ட கணக்குத் தப்பு. கனகா என்னைக் கண்டுகொண்ட பிறகும் தயங்கவில்லை. அலட்சியமாக, அட்டகாசமாகப் பாதை இறக்கத்தில் வந்துகொண்டிருக்கிறாள். அவர்கள் அருகில் நெருங்கியதும் நான் குபீரென்று ஆவேசத்துடன் துள்ளிப் பாய்கிறேன்.

அவர்கள் மிரண்டு விட்டார்கள். ஆத்திரமும் ரோசமும் பொங்க நான் அந்தக் கனகாவை நோக்கி முன்னேறுகிறேன். முதலில் மிரண்டவள் அதற்குள் சுதாரித்துக் கொண்டு என்னை ஏளனமாகப் பார்த்தபடி நிமிர்ந்து நிற்கிறாள்.

என் உடலில் மட்டுமல்ல; என் குரலிலும் ஒரு வெறி ஏறியிருப்பதை நானே உணர்கிறேன்.

''எவடி என்னைப் பத்தி நேத்துக் கேவலமாப் பேசினவ இங்கே?'' என்று எதிரே வழி மறித்துக் கொண்டு நிற்கிறேன்.

கனகாவைத் தவிர மற்றப் பெண்கள் மூவரும் பயந்து கூச்சலிட்டபடியே விலகி ஓடுகிறார்கள். கனகா மட்டும் ஒன்றும் புரியாமல் நிற்கிறாள். முதலில் திகைத்தவள் இரண்டடி பின்னால் வைத்துக் கொண்டே இப்படியும் அப்படியும் பார்வையை ஓட்டுகிறாள்.

''எவன் வந்தாலும் சரிதான் இண்ணைக்கு. விடப் போறதில்லே. ரெண்டிலே ஒண்ணு பார்த்திட்டுத்தான் மறு வேலை!'' என்று கர்ஜனை செய்கிறேன்.

கனகாவின் முகத்தில் இப்போது உண்மையான பயம் தெரிகிறது. கோப வெறியில் என்ன செய்துவிடுவானோ என்று அஞ்சுகிறாள். அடுத்த கணம் வாயையும் மூக்கையும் சேர்த்து ஒரு குத்து விட்டிருப்பேன். பெண்ணாச்சே என்று கூட நான் பார்க்கவில்லை. அவள் ஓடப் பார்க்கிறாள். மிரட்டலோடு நானும் நின்றிருக்கலாம். நிற்காமல், பின் பக்கமாக இருந்த நீண்ட பின்னலைப் பிடித்திழுக்கிறேன். அவள் வெடுக்கென்று திமிறுகிறாள். பின்னல் முன் பக்கம் போய்விடுகிறது. சோளியின் கழுத்துப் பக்கம் என் கையிலே சிக்குகிறது. அவள் மீறிப் போன வேகத்தில் முதுகுப் பக்கம் கிழிந்து கையோடு நாறு நாறாக வந்து விடுகிறது. அவள் ஓடிய வேகத்தில் மணலில் இடறி விழுகிறாள். இதைப் பார்த்துவிட்டுக் கூட வந்த பெண்கள் எல்லாரும் 'குய்யோ முறையோ' என்று கூச்சலிடுகிறார்கள். கனகாவின் மேலாடை போன போக்கையும் இருக்கிற நிலைமையையும் பார்த்ததுமே எனக்கு வெறி நீங்கிப் பயம் பிடித்துக் கொள்கிறது. அக்கரையிலிருந்து அதட்டல் சத்தமும் பெரிதாகச் சேர்ந்து கொள்ளவே தலைகால் புரியாமல் ஓடுகிறேன். இந்த மாதிரி ஓட்டம் நான் இதுவரையில் ஓடியதேயில்லை. அப்படி ஓடுகிறேன். பின்னால் யார் யாரெல்லாமோ துரத்தி வருவது போல் ஒரு பிரமை. மைதானம் தாண்டிப் பெருமாள் கோவில் வாசல் வந்த பிறகுதான் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். யாரையும் காணவில்லை. அவசரம் அவசரமாக உள்ளே ஓடுகிறேன்....

சந்நிதிக்கு இடது புறமாகத்தான் வழி. நேர் எதிரே கல் ஜன்னல். எட்டிப் பார்க்கிறேன். துவாரபாலகர் சிலைகளில் ஒன்று உயிர் பெற்று நிற்பதைப் போல் அர்ச்சகர் சுவாமி பட்டை நாமமும் பஞ்சகச்சமுமாக நின்று திருவாய்மொழி சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார். அவருக்குக் கிணற்றுச் சகடை உருளுவது போன்ற குரல். அவர் மடப்பள்ளிக்குப் போகிறார். நான் அவர் கண்ணில் படாத படி வாகனப் படிச் சட்டங்கள் பகுதியில் நுழைகிறேன். சற்று உயரத்தில் புஷ்பப் பல்லக்கு வாகனம் இருக்கிறது. அதனுள் ஏறிப் பதுங்கிக் கொண்டு விடுகிறேன்.

எத்தனை நேரம் இங்கே ஒளிந்துகொண்டிருப்பது? புரியவில்லை. ஏதோ சந்தடி கேட்கிறது. நான் பூனை மாதிரி கண்களை மூடிக் கொள்கிறேன்.

''எங்கே போயிடப் போறான்? இங்கே தான் எங்கேயாவது ஒளிஞ்சிக்கிட்டிருப்பான். நல்லாத் தேடுங்க!'' என்று ஒரு குரல் கேட்கிறது. பலர் கும்பலாக வருவது தெரிகிறது. கண்ணை இன்னும் இறுக மூடிக்கொள்கிறேன்.

''பெருமாளே! ஒருத்தர் கண்ணிலும் படாமல் என்னைக் காப்பாத்தணும்!'' என்று முணுமுணுக்கிறேன். கண்ணை மூடிக் கொண்டிருந்தாலும் காதைத் தீட்டிக் கொண்டு கவனிக்கிறேன்.

உள்ளூற ஓர் அசட்டுத் துணிச்சல். அர்ச்சகர் சுவாமி கோவிலில் இருப்பதால் எதுவும் தலைக்கு மிஞ்சிப் போய்விடாது என்று ஒரு நம்பிக்கை. மிஞ்சிப் போகும்படி அவர் விடமாட்டார். அவரிடம் எல்லோருக்குமே ஒரு யோசனை. அப்படி ஒரு தோரணை அவருக்கு. பெரிய ஆகிருதி. ஆறடி உயரம். கொஞ்சம் சப்பைக் கால். இல்லாவிட்டால் இன்னும் கூட உயரம் தெரியும். ஒரு சத்தம் போட்டால் கோவிலே கிடுகிடாய்த்துப் போகும். எல்லாருக்குமே அவரிடம் மதிப்பும் மரியாதை

யும் உண்டு. சின்னவர்கள், குழந்தைகள் என்ருல் அவருக்குக் கொள்ளை ஆசை. பழமாகக் கொடுப்பார்; பூவாகக் கொடுப்பார்.

நம்பிராஜன்தான் அவருடைய பிள்ளை. மற்ற மூன்று பேரும் அவருக்குப் பெண்கள். என்னேடு என் வகுப்பில்தான் நம்பிராஜன் படித்தான். எனக்கு அவனும் அவனுடைய தங்கை பத்மாவும்தான் பழக்கம். பத்மா எங்களைவிட வயதில் சின்னவள். இருந்தாலும் படுசுட்டி. வாயும் துடி; கையும் துடி. அவளிடம் கொஞ்சம் மிஞ்சிப் பேசினல் யாராயிருந்தாலும் மூக்கு உடைந்து போகும். அப்படி ஒரு பேச்சு. ஆனல் மனசும் கையும் ரொம்பப் பெரிசு. அல்பத்தனமே அவளிடம் கிடையாது. கோவில் காரியங்களில் நம்பி அப்பாவுக்கு உதவி செய்வான். பிரசாத விநியோகமும் அவன் செய்வதுண்டு. பெண்கள் அதற்கெல்லாம் வரமாட்டார்கள். ஆனல் கடைசிக் கட்டத்துக்குப் பத்மா வந்துவிடுவாள். சர்க்கரைப் பொங்கலோ, வடையோ, புளியோதரையோ, சுண்டலோ அள்ளி அள்ளித்தான் கொடுப்பாள். அர்ச்சகர் சுவாமிக்கே கொஞ்சம் பெரிய கை. பத்மாவின் கை அதைவிடத் தாராளம்.

''இந்தா கோபாலா! இன்னும் கொஞ்சம் வாங்கிக்க'' என்று எத்தனையோ நாள் எனக்கு அவள் பிரசாதம் கொடுத்திருக்கிருள். நான் தின்ன முடியாமல் திணறியிருக்கிறேன்.

''நீ தின்னல் போதுமா? அம்மாவுக்கும் கொண்டு போய்க் கொடேன்'' என்று வாதாம் இலைகளைக் குடலையாகச் சுருட்டி அதில் அள்ளிக் கொடுப்பாள்.

நம்பிக்கு அதெல்லாம் போதாது. பத்மா விஷயம் தெரிந்தவள். அவள் சாதாரணமாகத் தான் கொடுக்கிருளாக்கும் என்று நினைத்தேன். அப்புறம்தான் காரணம் தெரிந்தது. எங்களுக்கு அரை வயிற்றுச் சாப்பாட்டுக்கு மேல் வசதியோ, வழியோ இல்லை என்பதைத் தெரிந்து கொண்டுதான் அவள் கொடுத்து வந்திருக்கிருள்.

பத்மா மாதிரி ஒரு தங்கை இல்லாமல் போனளே என்று எனக்கு வருத்தம். நான் ஒரே பிள்ளையாக இருக்கும்போதே வீட்டில் இந்தப் பாடு என்ருல் தங்கை வேறு இருந்து விட்டால் அம்மா என்ன பாடுபட வேண்டி யிருக்குமோ என்று எண்ணிக் கொள்வேன்.

*   *   *

ஊரில் நாங்கள் கொஞ்சம் ஒதுங்கியே தான் இருந்தோம். அம்மா கல்யாணமாகி வந்த புதிதில் பாகப் பிரிவினை விஷயமாகக் குடும்பத்தில் ஏதோ மனக் கசப்பு. அப்பா சின்ன வயசில் இறந்து விட்ட பிறகு அம்மாவுக்குச் சாப்பாட்டுக்குக்கூட வழியில்லாமல் செய்துவிடப் பார்த்தார்களாம். அப்பா செத்தபோது வயிற்றிலிருந்த நான்தான் அவர்கள் திட்டம் பலிக்காமல் போவதற்குக் காரணம் என்று என்னைக் கண்டாலே உறவினர்களுக்கு ஆவதில்லை. நாங்களும் நெருங்குவதில்லை.

அப்பாவின் பங்கு வீண் வழக்குகளிலேயே பெரும் பகுதி கரைந்து விட்டது. பாக்கியிருந்ததெல்லாம் ஒருவேளைச் சாப்பாட்டுக்குத்தான் காணும். என்னை வளர்க்கவும், படிக்க வைக்கவும் அம்மா எத்தனையோ கஷ்டங்களை அநுபவிக்க வேண்டியிருந்தது.

நானும் நம்பியும் ஸ்கூல் ஃபைனல் வந்து விட்டோம். எனக்கு வயது பதினேழு. நம்பியைவிட நான் கொஞ்சம் வளர்த்தி. எப்பொழுதும் எங்களைக் கோயிலில்தான் பார்க்கலாம். கோயிலில் விளையாடுவோம். அல்லது வேலைகள் ஏதாவது இருந்து கொண்டே யிருக்கும். பழங்காலத்துக் கோயில். அடிக்கடி ஏதாவது விசேஷமாக இருக்கும். கோயில் பூஸ்திதி இப்போது குறைவுதான். ஆனல் அர்ச்சகர் சுவாமி எதையும் குறைக்க மாட்டார். கோவிந்தராஜா தம் காரியத்தை எப்படியும் நடத்திக் கொண்டு விடுவார் என்று அர்ச்சகர் சுவாமி அடிக்கடி சொல்வது வழக்கம். அப்படித்தான் வருமானம் டில்லி, பம்பாய், கல்கத்தாவிலிருந்தெல்லாம் பெருமாளுக்கு வந்து கொண்டே யிருந்தது. எல்லாம் குறைவின்றி நடந்து கொண்டும் வந்தது.

ஊர்ப் பெண்கள் ஐந்தாறு பேராக ஐயங்குளத்துக்குப் போனபோது இந்தப் பத்மா ஒருத்தியிடம் ஏதோ சொன்னளாம்:

''இந்த ஊரிலே எல்லாம் கோவிந்தராஜாவோட சொத்துத்தானும். நிலமாவும் நீச்சாவும் நகையாவும் நட்டாவும் இருந்ததாம். எல்லாத்தையும் கொஞ்சம் கொஞ்சமா அப்படி அப்படியே இருக்கிற பேர் பறிச்சுண்டுட்டாங்களாம். கோவிலுக்குக் குறைஞ்சு போச்சு; இருக்கிறவங்க கொழிக்கிருங்க!''

பத்மா பேசினது கனகா என்கிற பெண்ணின் காதில் விழவே அவளுக்கு ரோஷம் வந்துவிட்டது. அவள் கோயில் தர்மகர்த்தா பெரிய உடையாருடைய தம்பி மகள். எங்கள் வகுப்பில் படித்தவள்; திமிர் பிடித்தவள்.

அவள் பதிலுக்கு அருகில் இருந்த பெண்களைப் பார்த்து, ''ஆமாடி ஆமா, இப்பக்கூட கோவில் சொத்து மடப்பள்ளி வழியா சில பேருக்கு மட்டும் பொட்டலம் பொட்டலமாக் கட்டிப் போகலியா — அதைப் போலப் போனு எந்தக் கோவில் சொத்துத்தான் குறையாது?'' என்று சொல்லி யிருக்கிருள்.

''சோறு கொடுத்திட்டதினலே ஒண்ணும் சொத்துக் குறைஞ்சி போயிடாது. அதிலேயும் பிரசாதம்!''

''ஏன் குறையாதாம்? சொத்துத்தான் சோரு ஆக்கிப் போகுது.''

''அது கோவில் சொத்து இல்லே. மண்டகப்படிக்காரங்க கொடுத்துச் செய்யறது. மண்டகப்படி செய்யறதே எல்லாருக்கும் விநியோகம் பண்றதுக்குத்தான்!''

''அதான் சொல்றேன், அப்படி எங்கே எல்லாருக்கும் ஒழுங்கா விநியோகமாவுது? இலை இலையாக் குடலை கட்டி இஷ்டமானவங்களுக்கு மட்டுமில்லே கொடுத்துப் போவுது? கோவில்லேயே திங்கறதுக்கு இத்தினி, அப்புறம் கொண்டுக்கிட்டுப் போய்த் திங்கிறதுக்கு இத்தினின்னு யாரோட சொத்தை யாரு அள்ளி விடறது? மீந்திட்டா கோவிலைச் சேர்ந்

துட்டுப் போகுது. எல்லாம் வேணும்னிட்டுச் செய்யற வேலைதானே?''

''மீந்து போனா கோவிலைச் சேராது. அதை அப்படியே கொண்டு போறதுக்குன்னே சில பேர் இருக்காங்க!''

''அப்படியும்தான் இருக்கும், அதிகாரிங் கன்னு இருந்தா. அதுக்காகத் தனக்குப் பிரியப்பட்டவங்களுக்கு ரகசியமாக் கொடுத்திடறது யார் செய்யற வேலே?''

''அதானே, அப்படிக் கொடுக்கணும் போலக் கரிசனமா இருந்தா, அதை அவங்க வீட்டிலேருந்து கொடுத்தனுப்பணும். இதையெல்லாம் கோயிலறுதியா கொண்டுக்கிட்டு வந்திடறது?'' என்று நடுவில் ஒருத்தி கனகாவுக்குச் சாதகமாகப் பேசியிருக்கிறாள்.

இன்னொருத்தியும் அவளோடு சேர்ந்து கொண்டு ''கொடுக்கட்டும்; சோறுதானே, தின்னுட்டுப் போகட்டும். குடலை குடலையா வாங்கிக் கட்டிக்கிட்டுப் போனுளுமே ஒருத்தன், வெட்கம் கெட்டுப் போயி, அதைச் சொல்லு!'' என்று சொல்லி யிருக்கிறாள்.

இரண்டு பேர் சேரவே கனகாவுக்கு இன்னும் திமிர் ஏறியிருக்கிறது.

''அப்பன் இருந்தப்ப 'பொறந்தவளு இருந்தா, அவனுக்குச் சூடு சொரணை இருக்கும். மானம் மதிப்பு இருக்கும். அப்பன் செத்தப்பறம் பொறந்தவன் எப்படி இருப்பான்?'' என்று கேட்டிருக்கிறாள்.

அவன் எப்படி இருப்பான் என்று காட்டத்தான் நான் காலையில் ஐயங்குளத்தில் போய்க் காத்திருந்தேன். நிச்சயம் அவளுக்கு இப்போது புரிந்திருக்கும்!

அவளுக்கு என்றைக்குமே கொஞ்சம் இறுமாப்பு உண்டு. கர்வம் பிடித்தவள். ஆனாலும் அவள் என் வம்புக்கெல்லாம் வந்ததில்லை. எல்லாரிடமும் அவள் பேசுவாள். நம்பியிடம் இன்னும் சகஜமாகக்கூடப் பேசுவாள். அவள் தர்மகர்த்தா குடும்பத்துப் பெண். அவன் அர்ச்சகர் மகன்தானே? அந்தத் தோரணையாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் என்னிடம் மட்டும் அவள் பேசுவதே யில்லை. உள்ளூற என்னிடம் பேச வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவளுக்கு இருந்தது எனக்குத் தெரியும். தனியாகப் போக நேரிட்டால் அவள் வேண்டுமென்றே திரும்பித் திரும்பிப் பார்ப்பாள். நான் முகத்தைக்கூடத் திருப்புவதில்லை. அது அவளுக்குக் கோபமாக இருக்கலாம். குதிரை வாகனத்தின்போது அவள் என்னை நெருக்கிக் கொண்டு கூட நின்றிருக்கிறாள். ஜாடையாகப் பேசப் பேச வந்திருக்கிறாள். நான் பேசாமல் இருந்ததில் அவளுக்கு ரோசமாக இருந்திருக்கலாம். எதுவாக இருந்தாலும் ஒரு பெண் இப்படி என்னைக் கேவலமாகவா பேசுவது?

அவள் வீட்டாரிடம் நானே அம்மாவோ பேசுவதில்லை. தர்மகர்த்தா பெரிய உடையார் ஒரு மாதிரி; அவர் தம்பி ஒரு மாதிரி. எங்களுக்குச் சொத்தே தரக்கூடாது என்கிற கட்சியைத் தூண்டியவர் சின்ன உடையார். என் அப்பா வீட்டில் இருக்கிறபோதும் அந்த நாளில் அவர் தடியன் மாதிரி வந்து அம்மாவைப் பார்த்து, ''அண்ணி, அண்ணி'' என்று காரணமில்லாமல் பேச வருவாராம். பார்வையே சரியாக இருக்காதாம்.

விண்வெளிவீரரின் புதிய சேவை

அமெரிக்க விண்வெளி வீரரான ஜேம்ஸ் இர்வின் இனி தாம் விண்வெளிப் பயணங்களை மேற்கொள்ளப் போவதில்லை என்றுஅறிவித்ததைத் தொடர்ந்து இப்போது வேறொரு விதமான சேவையில் தாம் ஈடுபடப் போவதாகக் கூறியுள்ளார். ''ஏசு கிறிஸ்துவின் போதனைகளைப் பரப்பும் பணியிலேயே எனது பெரும்பாலான நேரத்தைச் செலவிட விரும்புகிறேன். விண்வெளிப் பயணம் என்னை ஆழ்ந்த மத நம்பிக்கைக் கொண்ட நபராக மாற்றிவிட்டது'' என்று அவர் நிருபர்களிடம் கூறியுள்ளார்.

ஆதாரம்:
''நியூடைம்ஸ்''

அம்மா ஒரு நாள் அப்பாவிடம், ''அந்த மனுஷன் அண்ணி முறை கொண்டாடிக்கிட்டுப் பேச வர்றது எனக்குப் பிடிக்கல்லே. பேசணும்னு நீங்க வெளியே அழைச்சிட்டுப் போய்ப் பேசிட்டு வாங்க. வீட்டுக்குள்ளாறல்லாம் அவர் வரவாணும்'', என்றாளாம்.

இது எப்பவோ நடந்த சங்கதி. அதை அந்த மனுஷன் மறக்கவே யில்லை. அந்த வன்மத்தை அவர் இன்னமும் பாராட்டி வந்தார். இப்போது அது அவர் மகள் வாய் வழியாகவும் வெளி வந்திருக்கிறது. அப்பனுக்கு இருந்த எண்ணமும் புத்தியும் தப்பாமல் பெண்ணுக்கும் இருந்திருக்குமோ என்னமோ? நான் அவள் மனத்தைப் புரிந்துகொள்ள விரும்பாததனால் மூண்டு வந்த ஆத்திரமாகவும் அவளுக்கு இருக்கலாம். நான் என்ன கண்டேன்? குடும்பப் பகை ஒன்றுதான் எனக்குத் தெரிந்தது.

பின்னால் வரக் கூடியதைக் கொஞ்சமும் யோசியாமல் வயது வந்த பெண்ணை ஆத்திரத்தில் தொட்டு, துணியைக் கிழித்து விட்டோமே என்று நான் நடுங்கிச் செத்தே போனேன். கோயிலினுள் தபதபவென்று ஒரு சின்னப் படையே திரண்டு வந்துவிட்டது. உயிரோடு என் தோலை உரிக்கப் போவதாகவும், எங்களை ஊரை விட்டே துரத்தி, கூரையை நெருப்பு வைத்துக் கொளுத்தப் போவதாகவும் சபதம் கூறி முழக்கமிட்டது.

கோயிலுக்குள் நடப்பது எதுவுமே தெரியாமல் மடப்பள்ளியிலேயே ஈர விறகோடு போராடிக் கொண்டிருந்த அர்ச்சகர் சுவாமி கூச்சல் வலுக்கவே வெளியில் வந்து பார்த்திருக்கிறார். மூலைக்கு ஒருவராகப் பாய்ந்து ஓடுவதையும் மற்றும் சிலர் வாய்க்கு வந்த

படி பேசுவதையும் பார்த்து அவர் என்னமோ ஏதோ என்று திகைத்துப் போய் நின்றிருக்கிறார்.

"என்னடா இது கூட்டம், என்ன விஷயம்?"

"அந்தக் கோபாலன் பயல் இல்லே..."

"கோபாலனா? என்ன பண்ணினான்?"

"சின்ன உடையார் மகளைப் பிடிச்சி..."

"ங்...பிடிச்சி?"

"இளுத்துக் கீளே தள்ளி, ரவிக்கையைக் கிளிச்சி..."

"எதுக்காக? எந்தக் கோபாலன்? தோப்புக் குத்தகை பாக்கறானே, அவனா?"

"அவன் இல்லீங்கய்யா.... இவன் அந்தச் சின்னம்மா மவன் கோபாலன். உங்க மவன் கூடப் படிக்கலே, அவன்!"

ஒருவன் இல்லாதது, நடக்காதது எல்லாம் சேர்த்து வர்ணிக்கிறான். ஒருவன் சவால் விடுகிறான். இன்னொருவன் ஊரே தங்களுடையது மாதிரி கர்ஜிக்கிறான். ஆளுக்கு ஒன்று சொல்கிறார்கள். ஒரு பேச்சும் விளங்காதபடி தலைக்குத் தலை பேசுகிறார்கள்.

"ஏண்டா, அந்தப் பொண்ணு என்னடா செய்தா?"

"தண்ணிக்குப் போயிருக்கு. அதும்பாட்டுக்கு வந்த பொண்ணைப் பிடிச்சி இந்த வேலை செய்திருக்கான் பய மவன்."

"ஏண்டா, சும்மா வந்த பொண்ணுக்கிட்டே எவனாவது வம்புக்குப் போவானாடா? ஏதானும் அவ பேசியிருப்பா. அவனும் பேசியிருப்பான். இந்தச் சின்னப் பசங்க சண்டைக்கா இத்தனை பேர் படையாகத் திரண்டு வந்தீங்க? இத்தனை பேரும் அவனை அடிச்சா என்னடா ஆகறது? உங்க மேசிரிட்டுக் கேசுக்கெல்லாம் பெருமாள் கோயில்தானா இடம்? வரட்டும்; நானே அவனை விசாரிச்சுக் கண்டிக்கிறேன். குத்தத்துக்குத் தக்கபடி தண்டனை பண்ணிப்புடுவம். போயிட்டு வாங்க. சின்னதைப் பெரிசு பண்ணாதே!" என்று அதட்டுகிறார் அர்ச்சகர் சுவாமி.

"ஒரு பொண்ணைப் புடிச்சி மானபங்கப் படுத்தியிருக்கிறான் ஒரு கயவாளிப் பயல்— இதுவா சின்ன வெசயம்? சின்னப் புள்ளைங்க போடற சண்டையா ரவிக்கையைப் புடிச்சுக் கிளிக்கிறது?" என்றான் வைத்தி என்பவன்.

"சரி, கிழிச்சுப்புட்டான். அதுக்கு என்ன செய்யலாம்னு வந்திருக்கீங்க? காலைக் கையை உடைக்கப் போறீங்களா? சரி, ஒடைச்சிடுறீங்க. அப்புறம் அதுக்கு மேலே காலு ஒடிஞ்சா ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய்க் கட்டுக் கட்டிப்புடலாம். தன்னாலே சேர்ந்து போவும். பட்ட காயம் ஆறிப் போயிடும்டா. அவன் ஆம்பிளை. அந்தப் பொண்ணுக்கு ஒரு பேரு வந்துட்டா அப்புறம் அது வெளியிலே தலைகாட்ட முடியுமாடா? சின்ன உடையாருக்கு நல்லது பண்ண வந்தீங்களா, தீம்பு பண்ண வந்தீங்களா? நாளைக்குக் கல்யாணம் ஆகவேண்டிய பொண்ணாச்சே, இப்படியெல்லாம் நடந்ததுன்னா எவண்டா அந்தப் பெண்ணைத் தேடி வந்து கட்டிக்குவான்? குட்டி குலைச்சு நாய்த் தலையிலே வைச்சாப்பலே என்னடா காரியம் இது? அந்தப் பொண்ணோட பேரைக் கெடுக்கவா பார்க்கிறீங்க? உங்களையெல்லாம் முதல்லே உள்ளே வர விட்டதே தப்பு. தர்மகர்த்தா உடையார்கிட்டே நான் பேசிக்கிறேன். இப்ப மரியாதையா எல்லாரும் வெளியே போயிடுங்க. போங்க சொல்றேன்!" என்று பெரிய சத்தமாகப் போடுகிறார் அர்ச்சகர் சுவாமி.

மறு கணமே சத்தமெல்லாம் கப்சிப்பென்று அடங்கி விடுகிறது. எல்லாரும் போன சுவடு தெரியாமல் போகிறார்கள். நான் மூச்சுக் கூட விடாமல் அப்படியே முடங்கிக் கிடக்கிறேன். எத்தனை நேரம் கிடந்தேனோ, தெரியவில்லை. கண்ணை விழிக்கிறேன். தலை மாட்டில் ஒரு சோற்றுப் பொட்டலம் இருக்கிறது. மணக்கிறது. நல்ல பசி. நான் தலையைத் தூக்கிப்பார்க்கிறேன். வெளியே இறங்கி வருகிறேன். கிணற்றடிக்குப் போய்த் தண்ணீர் இழுத்து முகத்தைக் கழுவிக் கொள்கிறேன். பொட்டலத்தைப் பிரிக்கிறேன். என் கண்ணி லிருந்து கண்ணீர் பெருகுகிறது. அப்படிப் பட்ட மணத்தை நான் இதுவரையில் அறிந் ததேயில்லை. அத்தனை ருசி. 'ததியோன்ன' மா அது? கருணையையும் அன்பையும் கலந்து பிசைந்த அமிருதம். கையைக் கழுவிக் கொள் கிறேன். அம்மா நினைவு வருகிறது. அவள் எப்படித் துடிக்கிறாளோ என்கிற கவலை வரு கிறது. நான் வயிறாரச் சாப்பிட்டு விட்டேன். ஆனால் அம்மா? அதை நினைக்கவே வேதனை யாக இருக்கிறது.

இப்போதுகூட நான் மதிலேறிக் குதித்துப் போய்விடலாம். ஆனால் வெளியில் யார் கண் ணிலாவது பட்டால் கட்டாயம் காலை முறித்து விடுவார்கள். தவிர, இந்த இடத்தை விட்டு எப்படி வெளியில் போவது? எங்கே போவது? மூளைதான் குழம்புகிறது. அழுகை வருகிறது. அத்துடன் தூக்கமும் வருகிறது. சோர்ந்து போய்ப் பழைய இடத்திலேயே உறங்குகிறேன்.

மணிச் சத்தம் கேட்டு விழிக்கிறேன். ஒரே இருட்டு. நம்பி வந்து என்னை மெல்ல எழுப்பு கிறான்.

"எப்படிடா இருக்கு?"

"குமுறிண்டு இருக்கு. உங்கம்மா பயந் திண்டே இருக்காங்க. நீ பத்திரமா யிருக் கிறதை எங்கம்மா அந்தப் பக்கம் போறாப் பலே போய்ச் சொல்லிட்டு வந்துட்டாளாம். அந்தப் பொண்ணு கூட வாயைத் திறந்து ஒரு குறையும் சொல்லலியாம். இருக்கிற வங்கதான் கூத்துக் கட்டி அடிச்சு ரகளைப் படுத்றாங்க... அதனாலே மேலே என்ன செய் யப் போறே?"

"அதானே எனக்கும் தெரியலை."

"ஒண்ணு செய்யேன். ஒரு வாரம், பத்து நாட்கள் போல எங்கேயாவது போயிடு. சூடு தணிஞ்சப்புறம் மெதுவா வந்துக்கலாம். ஸ்கூலுக்கு லீவு போட்டுடு. உங்கம்மாவை நாங்க கவனிச்சுக்கறோம்."

"அது சரி; லீவும் பேரட்டுடறேன். ஆனா எங்கே போறது?"

"எங்கேயானும் போய்த்தானே ஆகணும்! இங்கேயே இருக்க முடியுமா? இப்ப இருட்டிப் போச்சு, எங்க பாட்டி புடவையையும் கைத் தடியையும் கொண்டு வரேன். கட்டிக்கோ. தடியை ஊனிக்கொண்டு நைஸா எங்க வீட் டுக்கு வந்துடு. நெல் மூட்டைக்கு நடுவிலே உட்கார்ந்திரு. நடு ராத்திரிக்கு மேலே

ளம்பி டவுனுக்குப் போயிடலாம். எங்
ிட்டே நாலு ரூபாய் இருக்கு. செலவுக்குப்
ணம் வச்சுக்க. சோமு இருக்கானே, அவன்
னக்குக் கொஞ்சம் இடம் தரமாட்டானா?
ளை ஒரு நாளைத் தள்ளு பார்க்கலாம்.''

''சரி, அப்படியே செய்யறேன்.''

அன்று இரவு அந்த ஊரை விட்டுக் கிளம்
ியவன்தான். சோமு வீட்டில் மறுநாள்கூட
ிருக்க முடியாமல், கையில் மூன்றே ரூபாய்
ிச்சத்தோடு, ரயில் டிக்கெட்கூட எடுக்கா
ல் மெயிலில் ஏறிவிடுகிறேன். சென்னைக்குப்
பானதும் டில்லிக்குப் போகிற மிலிடெரிக்
ாரர்கள் சிலபேரைப் பார்க்கிறேன்..
காவிந்தராஜா கோவிலுக்கு மண்டகப்படி
செய்கிற ஒருவருடைய நினைப்பு வரவே அவர்
ளோடு சேர்ந்து புறப்பட்டு விடுகிறேன்.
ான் போய் இறங்கிய வேளை, எனக்குக் கண்
ண்ட தெய்வமாக வந்து வாய்க்கிறன் சுகு
ாரன் நாயர்.

கண் முன் ஓடிய காட்சி அத்துடன் முடி
றது.

''கரோல்பாக்கிலே நய்வாலாகல்லி எங்கே
ிருக்கு?'' என்று ஒரு குரல் யாரையோ
சாரிப்பது காதில் விழுந்ததும் எனக்குத்
ூக்கிவாரிப் போட்டது.

காரணம், அது நம்பிராஜன் குரல்தான்!

திரும்பிப் பார்த்தவன் என்னையும் நடு
ராட்டையும் மறந்து, ''நம்பீ!'', என்று
பரிதாகக் கத்திவிட்டேன்.

அவன் தயக்கத்துடனேயே என்னை
நருங்கி வந்தான். உற்றுப் பார்த்தான்.
டனே ஓங்கி என் தோளில் அறைந்தான்.
று கணம் என்மீது தாவி என்னை அப்படியே
ிறுகத் தழுவிக் கொண்டான்.

''ஏண்டா பழி, இங்கேயா இருக்கே?''

''ஆமாண்டா. நீ எப்ப இங்கே வந்தே?''

''மூணு மாசமாச்சு. கிருஷி பவன்லே
வலை. மோதிபாக்கிலே ஜாகை. ஒரு நண்ப
ளுடு தங்கியிருக்கேன். இங்கே நம்ம ஊர்க்
காவிலுக்கு மண்டகப்படி செய்கிறவர்
ருத்தர் இருக்கார். அவரைத் தேடிண்டு
ந்தேன்.''

''நான் உன்னை மத்தியானமே கான்டீன்லே
ார்த்தேன். நீதானுன்னு கவனிச்சுப்
ார்க்கறதுக்குள்ளே நீ யாரோடேயோ பேசிக்
ண்டே போயிட்டே. அதிலேருந்து மனசே
ியில்லை. மறுபடியும் உன்னை எப்பப் பார்க்
ப் போறேனோன்னு கவலையோட வந்திண்
ருக்கேன். பாரேன், பெருமாளோட கிரு
பயை, உன்னை வழியிலேயே கொண்டு வந்து
றுத்திப்புட்டாரே! இப்ப என் மனசு எப்படி
ருக்கு தெரியுமா? சந்தோஷம் தாங்காமே
ப்படியே வெடிச்சுப் போயிடும் போல்
ருக்கு!''

''உனக்குச் சந்தோஷத்தாலே வெடிச்
டும் போலிருக்கு. ஆனா ஊரிலே வேதனை
ாலே வெடிச்சுப் போயிண்டே இருக்காங்க
ரண்டு பேர், தெரியுமோ உனக்கு? படுபாவி,
ரு பத்துப் பைசா கார்டுக்குக்கூடவா உனக்
ப் பஞ்சமாப் போயிட்டுது?''

''என்னமோ போடலை. பணம்கூட அனுப்
ணும்னுதான். என்னமோ அனுப்பலை. அது

மாட்டின் தீவனம்!

போஸ்டர் தாளைக் கிழித்துத் தின்னும் சென்னை மாடுகள் நமக்குத் தெரியும். அமெரிக்க மாடுகளே காகிதம் தின்றால் அதிசயம்தானே!

'மிசௌரி' பல்கலைக் கழக ஆராய்ச்சி ஒன்றின்படி செய்தித் தாள் அச்சாகும் 'நியூஸ் பிரிண்ட்' காகிதம் மாடுகளுக்கு நல்ல தீவனமாம்! இந்தச் செய்தித் தாள்களைச் சாப்பிடும் மாடுகள் கூடுதலான பால் கறக்குமாம்! இதற்காக இனி வைட்டமின், இரும்புச் சத்து முதலியவை கொண்ட தாள்களைத் தயாரிக்கப் போகிறார்கள்! இனி விற்காத பத்திரிகைகளும் பழைய தினசரிகளும் மாட்டுத் தீவனமாகப் பயன்படும்.

- சம்பத்குமாரி

ஆதாரம்: 'ஹிம்மத்'

யாரு ரெண்டு பேரு? எங்கம்மா ஒண்ணு. இன்னொருத்தர் யாரு?''

''சொன்னா நீ நம்பவே மாட்டே!''

''நான் நம்பறேன், நம்பலலே, நீ சொல்லேன்!''

''உனக்கே தெரியல்லியே?''

''ஊகும்.''

''உனக்குத் தெரியாது. சொன்னாக்கூட உனக்கு ஆச்சரியமா யிருக்கும். எனக்கே அதைக் கேட்டதும் முதல்லே அப்படித்தான் இருந்தது....''

''யாரு, கனகாவைச் சொல்றியா?''

''அடப் பாவி, உனக்கு எப்படிடா தெரிஞ்சுது? எப்படிக் கண்டுபிடிச்சே?''

''நான் கண்டுபிடிக்கிறதாவது, மண்ணாங் கட்டி! எனக்கு வந்து அவளா இருந்தாத் தேவலாமேன்னு இப்பத்தான் பட்டுது. அவ மனசை நான் பிடிவாதமா தெரிஞ்சுக்கல்லியேன்னுதான் அவளுக்கு என்மேலே கோபம். அந்தக் கோபத்திலேதான் என்னை அப்படிக் கேவலமாப் பேசியிருக்காள். இத்தனை நாளாகியிருக்கு, அது எனக்குப் புரியறதுக்கு. நீகூட அன்னிக்கே சொல்லல்லியா, 'அவள் ஒண்ணும் பேசக்காணும், இருக்கிறவனுகதான் ரகளை செய்யறானுக'ன்னுட்டு... எம்மேலே அவளுக்கு ஆசை. எனக்குத் தெரியும். ஆனால் அவமேலே இருக்கிற ஆசை எனக்கே இப்பத்தான் தெரிஞ்சுது.''

''அப்ப என்ன செய்யப் போறே?''

''அப்பவே சொன்னான் நாயர், நானும் ஒரு நாள் புறப்பட்டுப் போய்த்தான் ஆகணும்னு. அந்த நாள் இப்ப வந்திட்டுது. போக வேண்டியதுதான்!'' என்றேன் நான்.

அம்மா

ராகணபதி

40. தீனரக்ஷகி, பதிதபாவனி!

கெட்ட பிள்ளை பிறப்பதுண்டு. ஆனால் கெட்ட அம்மா என்ற ஒருத்தி ஒருபோதும் இருந்தது இடையாது.

— தேவி அபராதக்ஷமாபன ஸ்தோத்திரம்

காசியாத்திரை முடிந்து ஜயராம்பாடிக்குத் திரும்பிய அம்மாவுக்கு ரத்தக் கடுப்புக் கண்டது. அது ஒரு மாதிரியாகக் குணமாயிற்றோ இல்லையோ உடம்பெல்லாம் வேர்க்குரு போன்ற கொப்புளங்கள் தோன்றின. அவை மிகவும் எரிச்சல் தரும். மூன்று ஆண்டுகளுக்கு மேல் இவ்விதம் இம்சையுற்றாள் அம்மா. 'மாசு மறுவில்லாத சரித்திரம் பெற்ற, மாசு மறுவற்ற தேகம் கொண்ட மாதாவுக்கு ஏன் இப்படி வந்திருக்கிறது' என்று கலங்கிய ஒரு பக்தரிடம் அம்மா ''பல பேர் இங்கே வந்து தங்களோட குறைகளைத் தள்ளிவிட்டுப் போறாளோன்னோ, அந்தக் குறைகள்தான் கொப்புள ரூபம் எடுத்திருக்குகள்'' என்றாள்.

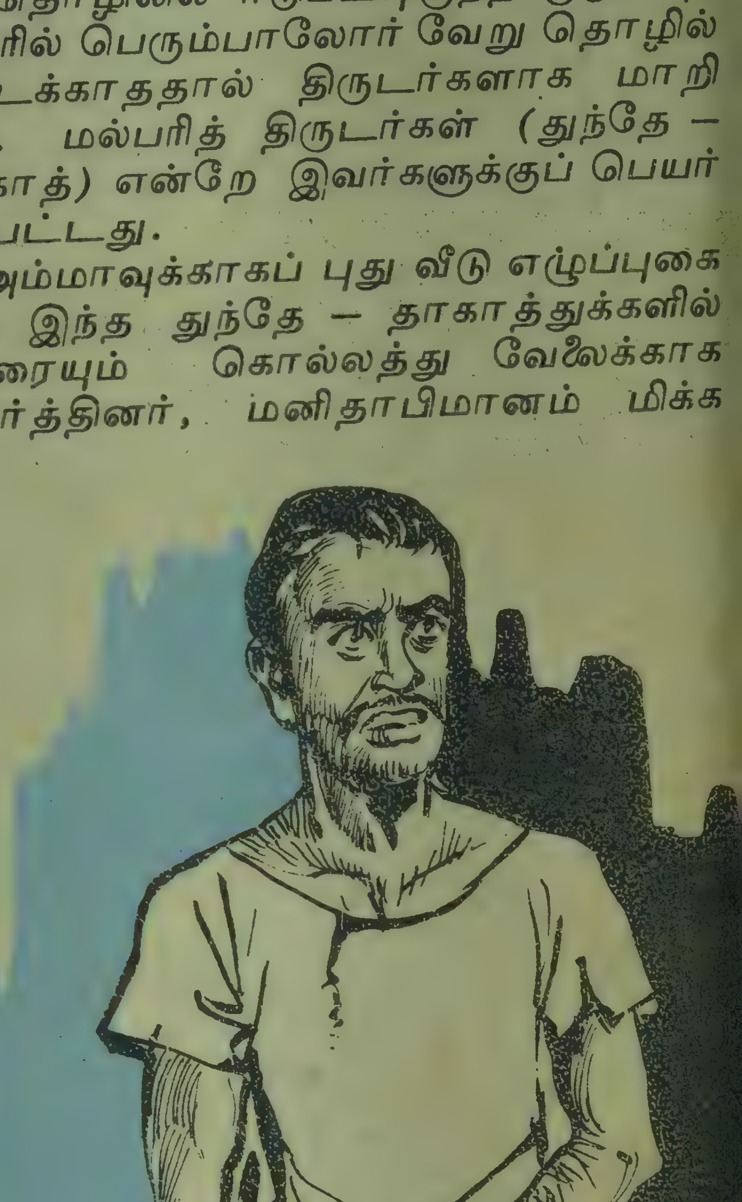
பக்தர் பலர் அம்மாவைத் தேடி ஜயராம்பாடிக்கு வந்து அவளுடன் தங்கியதால் சாரதை தன் மூத்த சகோதரர் பிரஸன்னரின் வீட்டில் இருப்பதற்குச் சௌகரியப்படவில்லை.

முன்பு தன் பங்குக்குத் தனி வீடு வேண்டாம் என்று அம்மா நிராகரித்தது நினைவிருக்கலாம். இப்போது சிஷ்ய கோடிகள் அம்மாவுக்கெனப் புண்ணிய புகுர் ஏரியின் மேற்குக் கரையில் பூமி வாங்கி வீடு கட்டத் தொடங்கினார்கள்.

புது வீடு கட்டுகையில் அம்மாவுக்கு ஒரு திருட்டு முஸ்லிம் அருமைப் பிள்ளையாக ஆனது இந்த அமர காவியத்தில் ஓர் அமிருதச் சுனையாகும்.

நீண்ட காலமாக ஜயராம்பாடியை அடுத்த சிரோமணிபூரில் முகமதியர் பலர் குடிசைத் தொழிலாகப் பட்டு உற்பத்தி செய்து வந்தனர். பட்டுப் புழுக்களின் உணவான மல்பரி அங்கு செழித்து வளரும். பட்டுப் புழுக் கூட்டை நுட்பமான இயந்திர உதவியின்றியே நூலாகப் பிரித்து நெசவு செய்வதில் இந்த முஸ்லிம்கள் கெட்டிக்காரர்கள். ஆனால் 'கும்பெனி' ஆட்சியில் இயந்திர முறையில் ஆலைகள் வைத்துப் பட்டு உற்பத்தி செய்ய ஆரம்பித்த பின் இந்தக் குடிசைத் தொழில் தலை தூக்க முடியாமல் படுத்துப் போயிற்று. இத்தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த குடும்பத்தினரில் பெரும்பாலோர் வேறு தொழில் கிடைக்காததால் திருடர்களாக மாறினர். மல்பரித் திருடர்கள் (துந்தே — தாகாத்) என்றே இவர்களுக்குப் பெயர் ஏற்பட்டது.

அம்மாவுக்காகப் புது வீடு எழுப்புகையில் இந்த துந்தே — தாகாத்துக்களில் சிலரையும் கொல்லத்து வேலைக்காக அமர்த்தினர், மனிதாபிமானம் மிக்க

ராமகிருஷ்ணமட சாதுக்கள். ஜயராம்பாடிவாசிகள் இதைக் குறித்து அஞ்சி ஆட்சேபம் தெரிவித்தனர்.

''நீங்க பயப்படாதேள். நான் பார்த்துக்கறேன்'' என்றாள் அம்மா.

அம்மாவிடம் மாய மந்திரம் ஒன்று இருந்தது அல்லவா? அதைப் பிர

AIYARS-BLS. 90 TM

தன்மீது விழுந்த கணவரின் கையை அருவருப்போடு எடுத்துத் தள்ளி வைத்தாள் திலகவதி. தூக்கத்தில் புரண்ட கோபாலன், மீண்டும் ஒரு கையைத் திலகவதியின் மீது போட்டு அணைத்துக் கொண்டார். தன்னை அருவருக்கத்தக்க ஒரு பாம்பு சுற்றி வளைப்பது போல் பதறினாள். மெதுவாக அவருடைய கையைத் தன் உடல் மீதிருந்து எடுத்துப் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டுப் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து மாடி வராந்தாவுக்கு வந்தாள்.

அப்போதைய மன நிலையில், என்ன செய்வதென்றே தோன்றாமல் சற்று நேரம் வராந்தாக் கிராதியைப் பிடித்துக் கொண்டு அர்த்தமற்றுக் கீழே தோட்டத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். மனத்தை அழுத்திக் கொண்டிருந்த வேதனை, அவளை அலைக்கழித்துக் கொண்டிருந்தது. திரும்பி மாடி அறைக்குள் நுழைந்து கணவரின் பக்கத்தில் கட்டிலில் படுக்க அவளுக்கு மனம் இல்லை. வராந்தாவின் விளக்கைப் போட்டாள். சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த பெரிய கண்ணாடியில் அவளுடைய உருவம் தெரிந்தது. கலைந்திருந்த தலை முடியைக் கோதிவிட்டாள். தன்னுடைய முழு உருவத்தையும் ஒரு முறை கூர்ந்து கண்ணாடியில் பார்த்தாள். தன்னுடைய பருவமும், அழகும் வீணாகிக் கொண்டிருக்கின்றன என்னும் நினைவில் எழுந்தது பெருமூச்சு. முப்பது வயதை அடைந்த பிறகும் கட்டுக் குலையாத தன் அழகைப் பார்த்துக் கொண்டாள். மார்பில் கிடந்த புடவைத் தலைப்பைச் சரி செய்வதாகப் பாவனை செய்து கொண்டு ஒரு முறை, புடவைத் தலைப்பைத் தூக்கி மீண்டும் மார்பின்மீது போட்டாள். அப்போது தெரிந்த பெண்மையின் பூரிப்பைத் தானே பார்த்து அனுபவித்துக் கொண்டாள். கண்ணாடியில் தெரிந்த தன்னுடைய முழு உருவத்தையும் ஒவ்வொரு பகுதியாகப் பார்த்தாள் —

நல்ல உயரம். சுருண்ட தலை முடி. எடுப்பான மூக்கு. பளபளக்கும் கண்கள். நன்கு வளைந்த அடர்த்தியான புருவங்கள். உயரத்துக்கு ஏற்ற சற்றுப் பரந்த தோள்கள். தோள்களின் அளவுக்கேற்ற மார்பகம். இவ்வளவையும் கம்பீரமாகத் தாங்கி நிற்கும் குறுகிய இடை — இயற்கை தன்னுடைய கடைசல்

திறமையை அவளுடைய தந்த நிற உடலில் காட்டியிருந்தது.

கையில்லாத சோளி அணிந்திருந்ததால் புஜங்கள் விளக்கொளியில் பளபளத்தன. வலது கையினல் இடது புஜத்தை வருடினுள். தன்னைத் தானே வருடிக் கொள்வதில்கூட ஒருவித சுகத்தை உணர்ந்தாள்.

அறைக்குள் கோபாலன் புரண்டு படுத்த தால் கட்டில் முனகியது. திலகவதி மீண்டும் கண்ணுடியில் பார்த்தாள். பணியாமல் நெற்றியிலும் கன்னத்திலும் புரண்டு கொண் டிருந்த தலை முடியை ஒதுக்கிவிட்டுக் கொண் டாள். வராந்தாவிலிருந்த விளக்கை அணைத்து விட்டுப் படுக்கை அறைக்குச் சென்றவள், அறை விளக்கை ஏற்றுமலேயே அடுத்த அறைக்கதவை ஓசைப்படுத்தாமல் திறந்தாள். அது அவள் படிக்கும் அறை. அறைக்குள் நுழைந்து அறைக் கதவைச் சாத்திவிட்டு விளக்கை ஏற்றினுள். மேஜையின்மீது ஸ்டெ தாஸ்கோப்பும், இரத்த அழுத்தம் பார்க்கும் கருவியும் இருந்தன. அவைகளுக்குப் பக்கத்தி லிருந்த சிறு கோமாளிப் பொம்மையைக் கையில் எடுத்துப் பார்த்தாள். அது டாக்டர் சந்தானம் கொடுத்தது. அவளைப் பார்த்து அந்தப் பொம்மை முறைத்துக் கொண் டிருந்தது.

சந்தானத்தின் களை பொருந்திய முகம் நினைவில் நிழலாடியது. அன்று மாலை நடந்து விட்ட சம்பவம் நினைவில் உறுத்திக் கொண் டிருந்தது. அவனுடைய கைப்பட்ட இடங் களில் இன்னும் ஒருவித உணர்வு குறுகுறுத் துக் கொண்டிருந்தது. அந்த நினைவை நெஞ்சிலிருந்து விலக்கிவிட நினைத்தாலும், உள்ளூற அந்தரங்கத்தில் ஆசையின் போக்கு வேறுவிதமா யிருந்தது. அந்த நிகழ்ச்சியை நினைக்கக் கூடாது என்று எண்ணிக்கொண்டே அந்த நினைவின் இனிமையில் லயித்தாள்.

அவனுடைய கலகலப்பான பேச்சும், நெருங்கி ஆசாபாசத்தோடு பழகும் தன்மை யும் அவளை மிகவும் கவர்ந்திருந்தன. ஒரு குழந்தையைப் போல் அவன் சிரிப்பதும், பார்ப்பதும் அவளுள்ளே ஒருவித உணர்வைத் தூண்டிவிட்டிருந்தன. அவனை ஒரு குழந்தை யாகப் பாவித்துக் கொஞ்ச வேண்டும் என்னும் தவிப்பு அவளுக்கு அடிக்கடி தோன்றிக்கொண் டிருந்தது. எவ்வளவுதான் மனத்தை அவ னுடைய நினைவிலிருந்து வலியப் பிரித்துத் தூர ஒட்டினுலும், அது தினமும் அவளை மீறிக் கொண்டு அவனிடமேதான் ஓடிக் கொண் டிருந்தது.

தன்னுடைய மன ஓட்டத்தில் எவ்வித விரசமோ, குற்றமோ இல்லை என்று திலகவதி தன்னைத் தானே சமாதானப்படுத்த முயன்று லும், அவ்வித நெருக்கமான அபிமானம் சந்தானத்தின் மீது தோன்றியிருந்தது நியாயந்தானு என்னும் ஆராய்ச்சியில் அவள் மனம் சில நேரங்களில் ஈடுபட்டபோது, சஞ்சலம் அடைந்தாள்.

ஒரு சமயம் அவனோடு பேசிக் கொண் டிருந்தபோது, தன்னையும் மறந்து அவ

னுடைய அழகைப் புகழ்ந்துவிட்டாள். அதற்குப் பிறகு அன்று முழுவதும் தான் பேசிவிட்டதை எண்ணி எண்ணி அவள் தவித்த தவிப்பு.... அவன் ஏதாவது தவருக எண்ணியிருப்பாஞே! அவள் புகழ்ந்தபோது அவனுடைய முகத்தில் தோன்றிய மலர்ச்சியை அவள் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

அவள் மீது சந்தானத்துக்கு அளவு கடந்த மதிப்பும் மரியாதையும் உண்டு. இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்வரை அதே மருத்துவக் கல்லூரியில் அவளுடைய மாணவஞக இருந்தவன்தான். இப்போது, அவன் அந்த மருத்துவக் கல்லூரியைச் சேர்ந்த ஆஸ்பத்திரியில் அவளுக்குக் கீழ் பணியாற்றும் ஒரு டாக்டர். மேலதிகாரி என்ற நிலையில் திலகவதி அவனிடம் நெருங்கிப் பழகும் முறையிலும், பேசும் விதத்திலும் என்ன குறிப்பை அவன் உணர்ந்தான் என்பதை அவளால் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஆனுல் அவளுடைய மனம் மட்டும் அடிக்கடி படபடக்கிறது. அவளுக்கும் அவனுக்கும் கிட்டத்தட்ட ஏழு வயது வித்தியாசம் இருக்கும். அந்த வித்தியாசந்தான் அவளுடைய மன ஓட்டத்துக்கும், உள்ளூறத் தோன்றும் பரபரப்புக்கும் கவசமாக இருக்கிறது. உலகத்தின் பார்வைக்குக் கவசம் கிடைத்துவிட்டாலும், தன் மனத்தை அந்தக் கவசத்தால் மூட முடியுமா ?

சந்தானம் அன்பளிப்பாகக் கொடுத்த கோமாளிப் பொம்மையைக் கையில் வைத்துப் புரட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். திடீரென்று அறைக் கதவின் பக்கத்தில் காலடி ஓசை கேட்கவே, பதறத்தோடு திரும்பிப் பார்த்தாள். கோபாலன், கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தார். பரபரப்போடு கோமாளிப் பொம்மையை மேஜையின் மீது வைத்துவிட்டு, பக்கத்தில் கிடந்த ஒரு புத்தகத்தைப் படிப்பது போல் பாசாங்கு செய்தாள்.

''இன்னும் தூங்காமல் என்ன செய்கிருய்?'' கோபாலனின் கேள்வியில் கவலையும், கனிவும் இருந்தன. திலகவதி, பதில் ஒன்றும் கூருமல் புத்தகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

''மணி பதிஞென்றுக்கு மேலாகிவிட்டது'' என்ருர் கோபாலன்.

''கொஞ்சம் படிக்க வேண்டியிருக்கிறது. நாளை வகுப்பில் புதுப் பாடம் நடத்தவேண்டியிருக்கிறது'' என்று திலகவதி கூறியதும் கோபாலன், அறைக் கதவைச் சாத்திவிட்டுப் படுக்கையை நோக்கி நடந்தார். திலகவதியின் பார்வை மீண்டும் கோமாளிப் பொம்மையின் மீது விழுந்தது. நினைவு, சந்தானத்தை நோக்கி ஓடியது.

கோபாலனுக்குத்தாம் அவன்மீது எவ்வளவு பொருமை ! செல்வம், செல்வாக்கு, அந்தஸ்து ஆகியவைகளை ஒப்பிட்டால், கோபாலனின் கால் தூசிக்குக்கூட ஈடாக மாட்டான் சந்தானம். அவனிடம் அவருக்குப் பொருமை. அவனைப் பற்றிய பேச்சு வந்தாலே அவருடைய கண்களில் சிந்தும் வெறுப்பு, பார்க்கப் பயங்கரமா யிருக்கும்.

''சேச்சே, இவருக்குத்தான் எத்தனை கீழ்த்தரமான எண்ணம்.'' — திலகவதியின் வாய் முனகியது. நாலைந்து நாட்களுக்குமுன் நடந்த சம்பவம் நினைவுக்கு வந்தது —

"ஹலோ, டாக்டர்... நான் சந்தானம் பேசுகிறேன். நீங்கள் உடனே வரமுடியுமா?''

''என்ன ?''

''இரட்டைக் குழந்தைகள். க்ராஸில் விழுந்துவிட்டது. ஸிஸேரியன்தான் செய்ய வேண்டும்.''

''நீயே பார்த்துக் கொள்ள முடியாதா ?''

''நோ, டாக்டர்! கொஞ்சம் காம்ப்ளிகேஷன். எல்லாம் தயார் செய்துவிட்டேன். இரத்தம்கூடத் தயார். அனெஸ்தெடிஸ்ட் டாக்டர் சாமியும் தயாராயிருக்கிருர்.''

''ஆல் ரைட்.... பத்து நிமிஷத்தில் வந்து விடுகிறேன்.''

மிகுந்த சலிப்புடனும், எரிச்சலுடனும் போனைக் கீழே வைத்தாள் டாக்டர் திலகவதி. கைக் கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள். மணி மூன்ருக ஐந்து நிமிடங்கள் இருந்தன. கண்ணுடி முன் நின்று கலைந்திருந்த தலை முடியை வாரிஞள். அந்த அறையில் ஒரு சோபாவில் சாய்ந்து கிடந்த கோபாலன், அவளைக் கவனிப்பதைக் கண்ணுடி வழியாகப் பார்த்தாள்.

''யாரது?'' — கோபாலன் கேட்டார். காதில் விழாதமாதிரி இருந்தாள் திலகவதி.

''போனில் பேசியது யார்?'' — கோபாலன் மீண்டும் கேட்டார்.

''சந்தானம்.''

''என்னவாம்?''

''ஒரு ஸிஸேரியன் கேஸ்.''

''ஏன், அவனே செய்து கொள்ள வேண்டியதுதானே! துணைக்கு ஆள் வேணுமா? கோழைப் பயல்.''

''சந்தானம் கெட்டிக்காரன்தான். இருந்தாலும் எனக்கு அஸிஸ்டெண்ட்தானே ? அதஞல்தான் கூப்பிடுகிருன்'' என்ருள் திலகவதி. அவள் சந்தானத்தைப் புகழ்ந்தது கோபாலனுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பது அவருடைய பார்வையில் தெரிந்தது. அவர் முகத்தைச் சுளித்தார்.

''இல்லையென்ருல் புரட்டிவிடுவானே....? ஆள்தான் வெள்ளைப் பாச்சா மாதிரி வெள்ளை வெளேரென்று இருக்கிருனே தவிர லாயக்கில்லாத பயல்'' என்ருர்.

திலகவதியின் முகம் வெறுப்பில் சுருங்கியது. சந்தானத்தை ஏசுவதில் கோபாலன் அடையும் திருப்தியை நினைந்து உள்ளூறக் கசந்தாள். சந்தானத்தின் சிவந்த மேனி, கோபாலனிடம் ஏற்படுத்தியிருந்த பொருமையை நினைத்துப் பார்த்தாள்.... வெள்ளைப் பாச்சாவாம், பயலாம்....!

திலகவதி தலை முடியை வாரிவிட்டுக் கொண்டை போட்டவாறே கண்ணுடி வழியாகக் கோபாலனைப் பார்த்தாள்.

கறுத்த மேனி. பருத்த உடல். முகத்தில் அம்மைத் தழும்புக் குழிகள். தடித்த உதடுகள். சிறுத்த கண்கள். சப்பை மூக்கு...

கோபாலன் கண்ணுடி வழியாகத் தன்னைக் கூர்ந்து பார்ப்பதைக் கண்ட திலகவதி, அவசரமாகக் கண்ணுடியை விட்டு விலகிச் சென்ருள். ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகத் தயாராக

அவள் வந்தபோது கோபாலனும் தயாராக இருந்தார்.

"நீங்கள் எதற்கு? நானே காரை எடுத்துக் கொண்டு போகிறேன்" என்றாள்.

"உன்னை ஆஸ்பத்திரியில் விட்டுவிட்டுப் போகிறேன். கான்ட்ராக்ட் விஷயமாக ஒருவரைப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது" என்று கூறிக் கொண்டே வாசலை நோக்கி நடந்தார் கோபாலன்.

காரில் கோபாலனுக்குப் பக்கத்தில் திலகவதி உட்கார்ந்திருந்தாள். கோபாலன் காரைச் செலுத்தினார். வெய்யில் முகத்தில் படவே, ஸன் ஷேடைத் தாழ்த்தினாள். தெருவில் பலர் அவர்களைக் கவனிப்பதையும் பிறகு, பேசிக் கொள்வதையும் கவனித்தாள். கோபாலன் அந்த ஊரில் செல்வாக்குள்ள ஓர் இன்ஜினீயர். அவருக்கு வாய்த்த மனைவி திறமையும் அழகும் வாய்ந்த ஒரு டாக்டர். அந்த ஜோடியைப் பற்றித் தெருவில் வியந்து பேசுகிறார்களோ அல்லது அவளுடைய அழகையும் அவருடைய உருவத்தையும் ஒப்பிட்டுத் தெருவில் பலர் கேலி செய்கிறார்களோ என்று திலகவதி சந்தேகித்தாள். சிலர் அவர்களைப் பார்த்துச் சிரிப்பதாகத் தோன்றியது. சிலர் பரிதாபமாக அவர்கள் இருவரையும் பார்ப்பதாகக்கூட நினைத்து மனம் பொருமினாள். திரும்பி, கோபாலனைப் பார்த்தாள். அவர் காரைச் செலுத்துவதிலேயே கவனமா யிருந்தார்.

ஆஸ்பத்திரி வாசலில் காரை நிறுத்தியதும், "எப்போது திரும்புவாய்?" என்று கேட்டார் கோபாலன்.

"நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது."

"போன் பண்ணு. காரைக் கொண்டு வருகிறேன்."

"வேண்டாம். இங்கிருந்து யாராவது வருவார்கள். அவர்களோடு வந்துவிடுவேன்" என்று கூறிவிட்டு வேகமாக ஆஸ்பத்திரிக்குள் சென்று விட்டாள் திலகவதி. ஆஸ்பத்திரியின் உள் வாசலில் அவளை டாக்டர் சந்தானம் விரைந்து வந்து சந்திப்பதையும், அப்போது அவன் முகத்தில் தெரிந்த மகிழ்ச்சியையும், திலகவதி சிரித்துக் கொண்டே அவனோடு பேசியபடி மாடிக்குச் செல்வதையும் பார்த்துக் கோபாலன் சங்கடப்படுகிறார் என்று திலகவதி உணர்ந்து கொண்டாள். உள்ளூற அவளுக்கு வெறுப்புத் தோன்றியது. கோபாலன் காரைத் திருப்பிய வேகத்தில் சக்கரங்கள் தரையோடு உராய்ந்த கொடூரமான ஒலியிலும், காரின் வேகத்திலும் அவருடைய மன எரிச்சல் பிரதிபலிப்பதைப் புரிந்து கொண்டாள்.

பக்கத்து அறையிலிருந்து கோபாலனின் குறட்டை ஒலி ஒரே சீராக வரத் தொடங்கியது. திலகவதி படிப்பறை விளக்கை அணைத்துவிட்டு மீண்டும் வராந்தாவுக்கு வந்தாள். கீழே அல்ஸேஷன் நாய் எதையோ பார்த்துவிட்டு உறுமும் குரல் கேட்டது. குழந்தை இல்லாமல் தவிக்கும் அவளுக்குப் பொழுது போவதற்காகக் கோபாலன், மிகுந்த விலை கொடுத்துக் கொடைக்கானலில் இருந்து அந்த நாயை வாங்கி வந்தார். வீட்டுக்குள் நாய் எவ்வளவுதான் வளைய வளைய வந்தாலும், மடியின் மீது புரண்டாலும் குழந்தைக்கு ஈடாகுமா ?

கபர்தார்! கார் வாங்கப் போகிறார்!

ஒருவர் பழைய கார் வாங்குவதற்காக டில்லிக்குப் போனார். வெளிநாட்டுக் கார் ஒன்றைப் போய்ப் பார்த்தார். முன்புறம் 'பானட்'டைத் திறந்தார். "இந்த வண்டியை வாங்கி என்ன பிரயோஜனம்? வண்டிக்கு இன்ஜின் இல்லையே?" என்றார்.

பிறகு வண்டியின் பின் பக்கம் போய் 'டிக்கி'யைத் திறந்தபோது அங்கு என்ஜின் இருக்கக் கண்டார். அப்பொழுது அவருக்கு ஞானோதயம் ஏற்பட்டுச் சொன்னார்: "மலிவாக இந்த வண்டி கிடைத்தால் வாங்கலாம். ஓர் இன்ஜின் 'ஸ்பேரா'க் கிடைக்கிறது. அதை முன் பக்கம் பொருத்தி ஓட்டலாம்!"

ஆதாரம்: அம்ருத். தகவல்: பி.ஆர்.ராஜாராம்.

உறுமும் நாயைச் சமையல்காரன் மாணிக்கம் அதட்டி அடக்கும் குரல் கேட்டது. பௌர்ணமி கழிந்து மூன்று நாட்களாகிவிட்டதால் சந்திரன், ஆகாயத்தில் மூளியாகத் திரிந்து கொண்டிருந்தது. கீழே தோட்டத்தின் ஒரு மூலையிலிருந்த குடிசைக்குள்ளிருந்து குழந்தையின் அழுகுரல் கேட்டது. அது தோட்டக்காரனின் குடிசை.

"சனியன், சனியன். தூங்கவே விடாது. சதா குடிவெறிதான்." தோட்டக்காரனின் மனைவி கறுப்பாயியின் குரல் தெளிவாகக் கேட்டது. சற்று நேரத்தில் குழந்தையின் அழுகுரல் நின்றுவிட்டது. கறுப்பாயி குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்கிறாள். அதனால்தான் அதன் அழுகை நின்றுவிட்டது.

கறுப்பாயி, குழந்தைக்குப் பால் கொடுப்பதை அடிக்கடி திலகவதி பார்த்திருக்கிறாள். கருப்பாயிக்கு உடலை மீறிய மார்புகள். அதனால்தான் குழந்தை அவளிடம் அதிகமாகப் பால் குடித்துக் கொழுத்துப் போயிருந்தது. குழந்தைக்குக் கறுப்பாயி பாலூட்டுவதே அழகாயிருக்கும். பெண்மையின் பூரணத்துவம் அந்தப் பணியில்தான் இருக்கிறது என்று பறைசாற்றுவது போலிருக்கும், அவள் பாலூட்டும் விதம். அந்தக் காட்சி, திலகவதியின் நெஞ்சில் குறுகுறுப்பை உண்டாக்கும். அதைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விடுவாள்.

தோட்டக்காரனின் குழந்தை கரிக்கட்டையா யிருந்தாலும் அதனுடைய பிஞ்சுக் கைகளும், கால்களும் கவர்ச்சியாயிருந்தன. பல முறை அந்தக் குழந்தையை வாங்கித் திலகவதி கொஞ்சி யிருக்கிறாள். அவளுடைய ஆர்வத்தின் இறுக்கம் தாங்காமல் குழந்தை அழும்போது திலகவதிக்கு வெறி ஏறிவிடும். அழ அழ அதை முத்தமிட்டுக் கன்னங்களைக் கன்ன வைத்துவிடுவாள்.

"அம்மாவுக்குக் குழந்தை பிறந்தால், தங்க நிறத்தில் இருக்கும். இந்தக் கறுப்புக் குழந்தையையே இப்படிக் கொஞ்சுகிறீர்களே?

அழகாக உங்களுக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்தால்....?''

கறுப்பாயி அடிக்கடி இப்படிச் சொல்வதுண்டு. அப்போதெல்லாம் திலகவதியிடமிருந்து ஓர் ஏக்கப் பெருமூச்சு வரும். கறுப்பாகவோ, சிவப்பாகவோ அவளுக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்தால் போதும். அந்த ஏக்கம் அவளைப் பாடாய்ப் படுத்துகிறது. நாய்களையும், பூனைகளையும் எத்தனை நாளைக்குத்தான் கொஞ்சிக் கொண்டிருப்பது.

ஒவ்வொரு பிரசவத்தின்போதும் தாயிடமிருந்து குழந்தையை வெளியே எடுக்கும்போது, அதனுடைய அழுகுரலைக் கேட்கும்போது, டாக்டர் திலகவதியின் மனம் தவிக்கும். பிஞ்சுக் குழந்தையின் ஸ்பரிசத்தினால் ஒருவித உணர்வு உடலில் பரவிச் சிலிர்க்க வைக்கும். குழந்தையின் முதல் அழுகுரலைக் கேட்டுப் பூரிப்படையும் தாயின் ஆர்வமிக்க பார்வையும், குழந்தையை மார்போடு அணைத்துப் பாலூட்டும் காட்சியும் திலகவதியின் மனப் புண்ணைக் கிள்ளிக் கிளறிவிடும். தாயின் மார்பில் ஒட்டிக் கொண்டு குழந்தை பாலைச் சப்புக்கொட்டும் ஒலியைக் கேட்கும் போதெல்லாம் திலகவதியின் மார்பில் இனம் புரியாத உணர்வு தோன்றிக் கிளர்ச்சியூட்டும்.

அந்த ஆஸ்பத்திரியில் பிள்ளைப் பேற்றுப் பிரிவுக்கு அவள்தான் தலைமை மருத்துவர். மருத்துவக் கல்லூரியில் அந்தத் துறையின் பேராசிரியரும் அவள்தான். டாக்டர் திலகவதி என்றால் நூற்றுக்கணக்கான தாய்மார்கள் அவளை நினைந்து மானசீகமாக வணங்கும் அளவுக்கு அந்த வட்டாரத்தில் பேரும் புகழும், அபிமானமும் பெற்றவள். தினமும் எத்தனையோ வயிறுகளிலிருந்து விளைச்சலை அறுவடை செய்யும் அந்தப் புகழ்பெற்ற டாக்டரின் வயிற்றில் இன்னும் ஒரு வித்துக்கூட முளைவிடவில்லை. எவ்வளவு பரிதாபம்! சில வேளைகளில் மருத்துவத் தொழிலையே விட்டு விடலாமா என்றுகூட நினைப்பாள். அவள் பார்க்கும் ஒவ்வொரு பிரசவத்தின் போதும் அவளிடம் தோன்றும் ஏக்கமும், மற்றத் தாய்மார்கள் மீது எழும் பொறாமையும் அவளைப் பெரிதும் பாதித்தன. பிரசவ வேதனையை விடக் கொடியதா யிருந்தன.

ஒருநாள் ஆஸ்பத்திரியில் சந்தானத்தோடு பேசிக் கொண்டிருந்தபோது சொன்னாள்:

''பொழுது போவதே கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வீட்டுக்குப் போகவே பிடிக்கவில்லை.''

''உங்களுக்குப் பொழுது போவதில் என்ன சங்கடம்? வீட்டில் எவ்வளவோ வைத்திருக்கிறீர்களே, விதம் விதமான நாய்கள், பூனைகள், ரேடியோகிராம், டேப்-ரிகார்டர்...''

''அவை மட்டும் இருந்து விட்டால் போதுமா?''

அவளுடைய ஆற்றாமையை உணர்ந்து கொண்ட சந்தானம், ''குழந்தைகள் இருந்தால் ஒரு நொடியில் பொழுது கழிந்துவிடும்'' என்றான்.

திலகவதி ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள். ''அதற்கெல்லாம் புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும்'' என்றாள்.

''என்னைத் தத்து எடுத்துக் கொள்ளுங்களேன்'' என்று கூறிவிட்டுச் சிரித்தான் சந்தானம்.

திலகவதி சற்றுத் திகைப்புடன் அவனை உற்றுப் பார்த்தாள். அவன் குழந்தைத்தனமாகச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

குழந்தைக்காக ஏங்கும் ஒரு பெண்ணின் தவிப்பின் கொடுமையை அவன் உணரவில்லையோ?

அவனுடைய களையான முகத்தையும் கவர்ச்சியான கண்களையும், சிறு குழந்தையைப் போல் சிரிப்பதையும் கண் கொட்டாமல் பார்த்தாள். அவனைப் போல் ஓர் அழகான குழந்தை தனக்குப் பிறந்திருந்தால்...?

அந்தக் கற்பனையின் இனிமையால் அவளுள்ளே உணர்ச்சிப்பெருக்கெடுத்தது. அவனை ஒரு குழந்தையைப் போல் வாரி எடுத்துக் கொஞ்ச வேண்டும் என்னும் வெறி மனத்தில் கொந்தளித்தது.

உண்மையிலேயே அவனை ஒரு குழந்தையாகத்தானா அவள் மனம் பாவிக்கிறது? அவனும் அவளை ஒரு தாயாகவா நினைத்துப் பழகுகிறான்? அவனுடைய பார்வையும், பேச்சும், பழக்கமும் அந்தப் புனித உணர்வையா காட்டின?

சில சந்தர்ப்பங்களில் அவனுடைய பார்வை புடவை சரிந்து விழுந்தபோது அவளுடைய வாளிப்பான அங்கங்களில் பட்டு ஆழப் பதிந்ததை அவள் கவனித்திருக்கிறாள். அந்தப் பார்வையின் அர்த்தம்தான் என்ன? தற்செயலாகப் பதியும் சாதாரணப் பார்வையாக அதை நினைத்துக் கொள்ளவும் அவளால் இயலவில்லை. ஒருவேளை, குழந்தைக்காக ஏங்கும் பெண்மையின் பலவீனத்தைச் சாதகமாக்கிக் கொள்ள நினைக்கும் ஆண்மையின் பேராசையா யிருக்குமோ?...

பெண்களுக்கே இயல்பான சந்தேக எண்ணம்தான் அவளை அப்படிச் சந்தேகிக்கத் தூண்டியதோ என்னவோ? ஆப்பரேஷன் தியேட்டர்களிலும், நோயாளிகளைச் சோதிக்கும்போதும் பலமுறை அவனைத் தீண்டியிருக்கிறாள். தொழில் முறையில் ஏற்படும் தவிர்க்க முடியாத ஸ்பரிசத்தினால் அவள் கிளர்ச்சியடையா விட்டாலும் அவனுடைய நிலைமை என்ன என்பதை அவள் உணர முடியவில்லை.

அன்று மாலையில் உணர்ச்சி வசப்பட்டு நிகழ்ந்து விட்ட சம்பவம் அவளுக்கு உண்மையைப் பலப்படுத்தினாலும், அதைப் பற்றிய நினைவு அவள் மனத்தில் கசப்பை மூட்டவில்லை.

அன்று மாலை திலகவதி ஆப்பரேஷன் தியேட்டரை விட்டு வெளியே வந்தபோது சந்தானமும் அவளைத் தொடர்ந்து வந்தான். அவளுடைய தனி அறைக்குள் இருவரும் சென்றதும் அவள் தன்னுடைய வெள்ளைக் கோட்டுப் பைக்குள் கையை விட்டுத் துழாவினாள். அவளுடைய முகத்தில் களைப்பும், மிகுந்த சோர்வும் தெரிந்தன. வியர்வைத் துளிகள் நெற்றியில் முத்து முத்தாக நின்றன. இரண்டு மணி நேரமாகத் தியேட்டருக்குள்ளிருந்து ஒரு சங்கடமான ஸிஸேரியன் ஆப்பரேஷன் செய்த களைப்பு!

"ஏன் ஸார்! இங்கே ஒரு பிள்ளையார் கோயில் இருந்ததில்லையோ.....?"

"இருந்தது; பாதசாரிகளுக்கு இடைஞ்சலாக இருந்ததால் அதை இடித்தாகி விட்டது!"

''என்ன டாக்டர் வேண்டும்?'' — சந்தானம் கேட்டான்.

''கர்சீப்'' என்று சொல்லிக் கொண்டே மற்றப் பைகளில் தேடினாள்.

''நான் தரட்டுமா?'' என்று சந்தானம் கேட்டான்.

''இருக்கா?'' என்று கேட்டுக் கொண்டே கையை நீட்டினாள். எம்ப்ராய்டரி போட்ட அழகான கைக்குட்டையை அவளிடம் கொடுத்தான். அதை வாங்கி நெற்றி வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டாள். மின்சார விசிறியின் விசையை அழுத்தினான் சந்தானம். காற்றுப் பட்டதும் திலகவதியிடம் சிறிது தெம்பு தோன்றியது. அறையின் சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கண்ணாடியின் முன் நின்றவாறு வெள்ளைக் கோட்டைக் கழைந்தாள். விலகிய சேலையைச் சரி செய்து மீண்டும் மார்பு மீது போட்ட போது அவளுடைய கண்கள் கண்ணாடியில் தெரிந்த சந்தானத்தைப் பார்த்தன. அவன் பார்க்கிறான் என்ற உணர்வு அவளிடம் நாணத்தை உண்டாக்கியது. கலைந்திருந்த முடியை விரல்களினால் கோதிவிடக் கையை உயரே தூக்கியபோது மீண்டும் ஒரு முறை மார்புச் சேலை விலகியது. பரபரப்புடன் சேலையைச் சரிசெய்துகொண்டு திரும்பினாள். சந்தானம் அவசரம் அவசரமாகப் பார்வையை வேறு திசையில் செலுத்தி எங்கோ பார்ப்பதாகப் பாசாங்கு செய்ததைக் கண்டு கொண்டாள். மின்சார விசிறிக்கு அடியிலிருந்த சோபாவில் சாய்ந்தாள்.

வெளியே வராந்தாவில் பேச்சுக் குரல் கேட்டது.

''டாக்டரம்மா இல்லையென்றால் ரொம்பச் சங்கடப்பட்டிருக்கும். சிக்கலான ஆப்பரேஷன் இல்லையா? தாய்க்கும் குழந்தைக்கும் ஆபத்து இல்லாமல் காப்பாற்றி விட்டார்கள்!'' ''இதுமாதிரி நூற்றுக்கணக்கான பிரசவங்களைப் பார்த்துவிட்டார்கள். டாக்டரம்மாவுக்குக் கைராசி உண்டு. எந்தச் சிக்கலான பிரசவத்தையும் சமாளித்து விடுவார்கள்.''

''தங்கமான குணம். எப்போதும் சிரித்த முகம்தான்... எத்தனை குழந்தைகள்?''

''அந்த யோகம்தான் டாக்டரம்மாவுக்கு இல்லை. ஊருக்கெல்லாம் பிரசவம் பார்க்கிறார்கள். ஆனால் கடவுள், அவர்களை மலடாகப் படைத்து விட்டார். ஐயோ பாவம்.''

வெளி வராந்தாவில் நர்ஸ் யாருடனோ பேசிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்ட திலகவதியின் மனம் குமுறி அழுதது. ''ஐயோ, நான் மலடு இல்லை. அவர்தான்... அவர்தான்...'' என்று வாய் விட்டு வராந்தாவில் போய் நின்றுகொண்டு அலற வேண்டும் என்னும் வெறி தோன்றியது. தன்னுள்ளே தோன்றிய உணர்வுகளின் தீவிரம் தாங்காமல் அவள் உடல் நடுங்கியது.

அவளுடைய முகத்தில் தோன்றிய உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புகளைக் கண்டு சந்தானம் துணுக்குற்றான். பரிதாபத்தோடு அவளைப் பார்த்தான். பிறர் தன்னைப் பரிதாபத்தோடு பார்க்கிறார்கள் என்னும் உணர்வு அவளை வதைத்தது. தாங்க முடியாத மன வேதனையால் கண்களை மூடிக் கிடந்தாள். நெஞ்சில் நிரம்பிய உணர்வுகளால் அவளுடைய மார்பு விம்மித் தணிந்து கொண்டிருந்தது. அவளைச் சற்று நேரம் கண் கொட்டாமல் பார்த்தான்.

அவளுடைய அழகையும் திறமையையும் நினைந்து வியந்து கொண்டிருந்தான்.

குழந்தை இல்லாதது இவளுக்கு ஒரு குறையா? அழகும் குணமும் மிகுந்த திறமையும் கொடுக்காத நிறைவையா ஒரு குழந்தை கொடுத்துவிடப் போகிறது? குழந்தை பிறந்திருந்தால் இவ்வளவு அழகோடு கட்டுக் குலையாமல் இவளால் இருக்க முடியுமா?...

சந்தானத்தின் கண்கள் கள்ளத்தனமாக அவள் மேனி முழுதும் மேய்ந்தன. அவளிடமிருந்து வந்த விம்மல் ஒலியைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டான். திலகவதியின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்து கன்னத்தை நனைத்துக்கொண்டிருந்தது. சந்தானம் பதறியவாறு எழுந்து அவள் பக்கத்தில் போய் நின்று கொண்டு, ''டாக்டர்... டாக்டர்....'' என்றான்.

அவனுடைய கனிவான குரல் அவளை இன்னும் நெகிழ வைத்தது. கைகளால் முகத்தை மூடிக் கொண்டு விம்மினாள். அவளுடைய கைகளைப் பற்றி விலக்கி, ''அழாதீர்கள் டாக்டர்...ப்ளீஸ் டோன்ட்...ப்ளீஸ்'' என்று கூறிக் கொண்டே அவளைப் பரிவோடு பார்த்தான். அவனுடைய ஸ்பரிசமும், பரிவும் அவளை நிலைகுலைய வைத்தன. அவனுடைய உள்ளங்கைகளில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு அழுதாள். அந்த அழுகையில் அவள் மனத் துயரம் கரைந்து கொண்டிருந்தது. கண்ணீர் அவனுடைய கைகளை நனைத்தது. செய்வதறியாது திகைத்து நின்றான் சந்தானம். தன்னுடைய கைகளில் ஒரு குழந்

தையைப் போல் விழுந்து கிடக்கும் அவளுடைய கோலம் அவன் மனத்தை ஈர்த்தது. விரைந்து மேஜையின் மீது கிடந்த கைக்குட்டையை எடுத்தான். தனது கையில் பதிந்திருந்த அவளது முகத்தைத் தொட்டு நிமிர்த்தினான். கைக்குட்டையால் அவளுடைய கன்னத்தில் வடிந்திருந்த கண்ணீரைத் துடைத்தான். அவனுடைய செயலை மறுக்காமல் ஒரு குழந்தையைப் போல் குழைவோடு அவனைப் பார்த்தாள். நிமிர்ந்திருந்த அவளுடைய முகத்தைத் தன்னுடைய கையினால் ஏந்தியவாறு ஆவலோடு பார்த்தான். இருவருடைய பார்வையும் ஒன்றோடொன்று கலந்து குழம்பிக் கொண்டிருந்தது. அவளுடைய கன்னத்தைத் தீண்டிக் கொண்டிருந்த அவனுடைய கரம் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்தச் சமயத்தில் அவளுக்கிருந்த தவிப்பையும், ஏக்கத்தையும், அந்தச் சூழ்நிலையில் அவளுடைய அறிவை, உணர்வு சூறையாடிக் கொண்டிருக்கும் வேகத்தையும் அவனால் நன்கு உணர முடிந்தது. ஒரு கணம் அவனும் தன் வசமிழந்தான். அவளுடைய தோள்களை இரு கைகளாலும் பற்றினான். ''டாக்டர் ...டாக்டர்...'' என்று அவள் காதுக்குள் முனகினான்.

அவனுடைய குரல் எங்கோ பாதாளத்துக்குள்ளிருந்து கேட்பதுபோல் அவள் காதில் ஒலித்தது. அவனுடைய ஸ்பரிசமும், மெல்லிய இரகசியக் குரலும் அவளைப் பரவசமூட்டின. ஒரு கணம் மெய்மறந்து கண்களை மூடினாள். சந்தானத்தின் கரங்களின் அழுத்தத்தை உணர்ந்தாள். அந்த வேளையில் அவளுக்கு அப்படி ஓர் ஆறுதல் தேவையாகத்தானிருந்தது. அறிவை மயக்கிக் கொண்டிருந்த அந்தச் சூழ்நிலையிலிருந்து விடுபட்டுவிட வேண்டும் என்னும் உணர்வை இழந்து, அதிலேயே அமிழ்ந்து நிலைமறந்து விட வேண்டும் என்னும் பரிதாப நிலைக்கு உட்பட்டிருந்தாள்.

அப்போது வாசலில் காலடி ஓசை கேட்கவும் சந்தானம் பதறித் துள்ளி விலகினான். அவளும் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டாள். பணியாள் இரண்டு கோப்பை தேநீருடன் அறைக் சதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்தான். தேநீர்க் கோப்பைகளை மேஜையின் மீது வைத்துவிட்டு அவன் வெளியேறிய பிறகு அவர்கள் இருவரும் சற்று நேரம் பேச முடியாமல் தவித்தார்கள். குற்ற உணர்வு இருவரையும் அழுத்திக் கொண்டிருந்தது. அவள் தலையை நிமிர்த்தமுடியாமல் மேஜையின் மேலிருந்த தேநீர்க் கோப்பைகளை வெறிக்கப் பார்த்தாள். சந்தானந்தான் முதலில் பேசினான்.

''டீயைச் சாப்பிடுங்கள். களைப்புத் தீரும்'' என்றான். அவள் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள். ஒரு கோப்பையை எடுத்து அவளிடம் நீட்டினான். அவனை நிமிர்ந்து பார்க்காமலேயே தேநீரை வாங்கினாள். அவனைப் பார்க்கும் தெம்பு அவளுக்கு இல்லை. தேநீரைப் பருகி விட்டுக் கோப்பையை மேஜையின் மீது வைத்தான். அவளிடமிருந்து காலிக் கோப்பையை வாங்கிக் கொண்டே, ''உங்களுக்கு இன்று மனசு சரியில்லை'' என்றான். அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். ஒரு கணத்துக்கு மேல் அவனுடைய கண்களைச் சந்திக்கும் திராணி இல்லாமல் பார்வையைத் திருப்பினாள். ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டாள்.

அவளிடம் கைக்குட்டையை நீட்டினான். ''கண்ணீரை நன்றாகத் துடைத்துக்கொள் ளுங்கள்'' என்றான். அவள் கைக்குட்டையை வாங்கி முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டாள்.

அவன் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டான். எதுவும் நடக்காததைப் போல் அவன் பேசிய விதமும் அவளுக்குச் சற்று ஆறுதலாக இருந்தது. இருந்தாலும் அவள் இன்னும் நிதானம் அடையவில்லை.

ஆண்கள் எவ்வளவு விரைவில் சமாளித்துக் கொள்கிறார்கள்... எதுவும் நடந்ததாகவே அவன் காட்டிக் கொள்ளாமல், சர்வ சாதாரணமாகப் பழகும் விதத்தை நினைத்து வியந்தாள்.

''ஐயாம் ஸாரி சந்தானம்... எப்படியோ அழுகை வந்து விட்டது.... ஐயாம் வெரி ஸாரி'' என்றாள் திலகவதி, தரையைப் பார்த்துக்கொண்டே.

அன்று மாலையில் நடந்துவிட்ட உணர்ச்சிப் போராட்டங்களையும், ஸ்பரிச உணர்வுகளையும் எண்ணியபோது திலகவதியின் உடலும் உள்ளமும் பரபரத்தன.

அவன் என்ன நினைத்திருப்பான்?... ஒரு கணத்தில் நிதானத்தை இழந்துவிட்டாளே! அவன் தவறாக எண்ணியிருப்பானோ? அவனுடைய பார்வையில் அவள் கண்ட உணர்வுகளுக்கு அர்த்தம் என்ன?... அவளுடைய தோள்களைப் பற்றிய அவனுடைய துணிச்சலுக்கு என்ன பொருள்?....

அந்தச் சம்பவத்துக்குப் பிறகு தன்னுடைய உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட சலனத்தை நினைத்துச் சஞ்சலமடைந்தாள். ஒருவிதப் பாசமும், தவிப்பும் அவளை அவனோடு அந்தரங்கத்தில் பிணைத்து வைத்திருப்பது போல் உணர்ந்தாள். அந்த உறவில் தாய்மையின் தூய்மை இருப்பதாக எவ்வளவுதான் கற்பனை செய்து பார்த்துக்கொண்டாலும் அது ஒரு பாசாங்கு தான் என்னும் எண்ணம் மேலோங்கியது. தன்மீதே அவளுக்கு நம்பிக்கை இல்லை.

படுக்கை அறையிலிருந்து போன் மணி அடிக்கவே சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்டாள். எழுந்து சென்று போனை எடுக்கமனமில்லாமல் வராந்தா சோபாவில் சாய்ந்து கிடந்தாள். தூக்கத்திலிருந்து விழித்துக் கொண்ட கோபாலன் போனை எடுத்துப் பேசினார். சிறிது நேரத்தில் வராந்தாவுக்கு வந்தார்.

''இன்னும் தூங்காமலா இருக்கிறாய்?... ஏதோ அவசரமாம். ஆஸ்பத்திரியில் கூப்பிடுகிறார்கள்'' என்றார்.

''யார்?''

''யாரோ... குரல் அடையாளம் தெரியவில்லை. வழக்கமாக அந்தக் கோழைப் பயல் சந்தானம்தான் பதறிப்போய்க் கூப்பிடுவான். இது வேறு யாரோ?'' என்றார் கோபாலன். அவருடைய பேச்சு திலகவதிக்கு எரிச்சலை மூட்டியது. வெறுப்பினால் முகத்தைச் சுளித்தாள். ''என்னால் இப்போது போக முடியாது. அங்கு வேறு யாராவது அஸிஸ்டண்ட் இருந்தால் பார்த்துக் கொள்ளட்டும்'' என்றாள் சலிப்புடன்.

கோபாலன் சிறிது நேரம் வியப்புடன் நின்றார். பிறகு போனை நோக்கி நடந்தார். சற்று நேரத்துக்குப் பிறகு வராந்தாவுக்கு வந்தார்.

''ராமசாமியாம். உன்னுடைய அஸிஸ்டெண்டாம். உனக்கு உடம்பு சரியில்லையென்று சொல்லிவிட்டேன்'' என்று கூறிக் கொண்டே திலகவதியின் பக்கத்தில் அமர்ந்தார் கோபாலன்.

''பன்னிரண்டு மணியாகி விட்டதே. ஏன் தூங்கவில்லை?'' என்று கனிவோடு கேட்டார் கோபாலன். அவள் பதில் சொல்லாமல் கிடந்தாள். பரிவோடு அவளது புஜங்களை வருடினார். அவள் கட்டையாகக் கிடந்தாள்.

எந்த நேரமானாலும் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து அவசரம் என்று போனில் கூப்பிட்டால் தயங்காமல் செல்லும் திலகவதி, அன்று போக மறுத்துவிட்டதை நினைத்து வியந்தார்.

போய்த்தான் என்ன கண்டாள்? அகால வேளைகளில் எல்லாம் அக்கறையோடு சென்று மற்றவர்களுக்குப் பிரசவம் பார்த்துப் பார்த்து அவள் கண்டதென்ன? தனக்கென்று ஒருகுழந்தையைப் பெறும் வாய்ப்பில்லையே..?

கோபாலன் மிகுந்த வாஞ்சையோடு அவளை அணைத்துக் கொண்டார். அவள் எவ்வித உணர்ச்சியையும் காட்டிக் கொள்ளாமல் கட்டையாகக் கிடந்தாள்.

''உன் உடம்புக்கு என்ன?'' — கோபாலன் கேட்டார். அவள் பதில் சொல்லவில்லை. இந்த மாதிரி அடிக்கடி அவள் சோம்பிக் கிடந்ததை அவர் கவனித்திருக்கிறார். அவளுடைய உற்சாகத்துக்காக அந்தப் பெரிய வீட்டில் அவர் எதையெல்லாமோ வாங்கிப் போட்டிருந்தார். அவளுடைய கண் கலங்கி விடக் கூடாது என்பதில் மிகுந்த அக்கறை காட்டினார். அவருக்குத் தெரியும், அவளுடைய மன வேதனையின் காரணம். ஆனால் அது அவரால் தீர்த்து வைக்க முடியாத ஒரு குறையாக இருக்கும்போது அவரால் என்ன செய்ய முடியும்?

கொஞ்ச காலத்துக்கு முன் இருவரும் பரிசோதனை செய்து கொண்டபோது, பரிசோதனையின் முடிவைத் தெரிவித்த குறிப்பை அவரிடம் திலகவதி காட்டினாள். அவருடைய உடலில்தான் கோளாறு என்பதையும் அவரால் அவளுக்குக் குழந்தையைக் கொடுக்க முடியாது என்பதையும் அவர் தெரிந்து கொண்டபோது அவர் பட்ட வேதனையையும் உள்ளுக்குள்ளேயே அனுபவித்துக்கொண்ட அவமானத்தையும் திலகவதி உணர்ந்தாளோ இல்லையோ?

என்னதான் திலகவதியின் வாழ்க்கையில் வசதியையும் இன்பத்தையும் கொடுத்தாலும் ஒரு பெண்ணுக்கு இயல்பாகத் தேவைப்படும் தாய்மை நிறைவைத் தம்மால் கொடுக்க முடியவில்லையே என்று மறுகினார். திருமணமாகி இரண்டு ஆண்டுகள் வரை மண வாழ்க்கையின் இன்ப லாகிரியில் திளைத்த திலகவதி, குழந்தை விரைவில் உண்டாகிவிடக் கூடாது என்று கவலைப்பட்டாள். ஆனால் குழந்தை பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்னும் ஆசை தோன்றியபோது வைத்தியப் பரிசோதனையின் முடிவு அவளை அதிர வைத்தது. கோபாலன் இந்த நினைவில் படும் வேதனையை உணராமல் அவரிடம் அவள்

காட்டும் அலட்சியமும், உள்ளார்ந்த வெறுப்பும் அவரை வதைத்தன.

தம்மிடம் பேசப் பிடிக்காதவளாகக் கிடந்த திலகவதியிடம் மீண்டும் பேச மனமின்றி அவளை வராந்தாவின் சோபாவிலேயே விட்டு விட்டுப் படுக்கை அறைக்குள் நுழைந்தார் கோபாலன்.

சற்று நேரம் திலகவதி கண்களை மூடிக் கிடந்தாள். அவளையும் மீறிக் கண்ணீர் கசிந்தது. நினைவில் மீண்டும் அன்று மாலை நடைபெற்ற சம்பவம் வட்டமிட்டது.

தான் செய்துவிட்ட காரியத்தை நினைத்து மனம் கூசினாள். ஆனால் அது அவளுடைய சக்தியையும் மீறி நடைபெற்றுவிட்ட ஒரு சம்பவம். உளப் பூர்வமாக அதற்கு அவள் பொறுப்பல்லவென்றாலும் அந்த அளவுக்கு அறிவை இழந்து உணர்ச்சியின் பிடிக்குள் சிக்கிவிட்ட தன்னுடைய இயலாத்தனத்தை நினைத்து மறுகினாள்.

என்னதான் பழியைச் சந்தானத்தின் மீது சுமத்த நினைத்தாலும் அவனுடைய கைகள் அவளைத் தீண்டியபோது, அவளுடைய உடலும் உள்ளமும் மறுப்புக் காட்டாமல் அவனுடைய செயலுக்கு இசைந்திருந்ததை அவளால் மறுக்க முடியவில்லை. அந்தக் கணத்தில் அவனுடைய குரலும், ஸ்பரிசமும் அவளை ஆட்கொண்டது உண்மைதானே. யதார்த்த நிலையை ஒதுக்கிவிட்டு வேறு விதமாகக் கற்பனை செய்வதிலோ அல்லது பழியை மாற்றான் மீது சுமத்துவதிலோ என்ன திருப்தியை அடைந்துவிட முடியும்? மணம் ஆன, தானே பழிக்கு உடந்தையாக இருந்துவிட்டு மணம் ஆகாத சந்தானத்தின் மீது பழியைச் சுமத்த முயலும் தன்னுடைய மனத்தின் விதண்டாவாதத்தை நினைத்துச் சிரித்தாள்.

ஒரு நாள் கோபாலன் சொன்னாரே, 'நாம் இருவரும் விவாகரத்துச் செய்துகொள்வோம், எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை' என்று. அப்படி விவாகரத்து ஏற்பட்டிருந்தால் சந்தானத்தின் இன்றைய செயலுக்கு யார் மீதும் பழி போட வேண்டிய அவசியம் இல்லையோ?...

இந்த மனம் தேடிப் பிடிப்பதெல்லாம் செய்யும் காரியத்துக்குச் சட்ட பூர்வமான அனுமதி ஒன்றை மட்டும்தான்.

கோபாலன் படுக்கையில் புரளும் சத்தம் கேட்டது. சன்னல் வழியாகப் பார்த்தாள். படுக்கை அறையின் மங்கிய விளக்கொளியில் கோபாலன் கட்டிலில் குப்புற விழுந்து கிடப்பது தெரிந்தது. விவாகரத்தைப் பற்றி அவர் சொன்னது இப்போது நினைவில் வந்து தூண்டியது. அன்று, அவர் சொன்னபோது கேட்கக் கூடாததைக் கேட்டு விட்டது போல் பதறினாள். 'இதென்ன பேச்சு' என்று கடிந்து கொண்டாள். ஆனால் இன்று அந்தப் பேச்சைப் பற்றிய நினைவு ஆறுதலா யிருந்தது.

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரு நாள் வீட்டுப் பசு கத்திக் கொண்டிருந்தது.

''அடங்குவதற்குக் கூப்பிடுகிறது'' என்றான் தோட்டக்காரன்.

''மிருக ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போய் ஊசி போட்டால் சரியாகி விடும்'' என்றார் கோபாலன். முதலில் திலகவதிக்கு அவரு

தகுந்த ஆள்!

நாட்டுக்கு உழைத்த நல்லோருள் ஒருவராகிய சர் சி. சங்கரன் நாயர் ஒரு காலத்தில் வைசிராயின் நிர்வாகக் குழுவில் அங்கத்தினரா யிருந்தார். அரசினருடன் நெருங்கிப் பழகப் பழக அவர்கள் மீது அவருக்கு ஆத்திரமும் வெறுப்பும் உண்டாயின. முடிவில் தம் பதவியை ராஜிநாமாச் செய்து விட்டார். அப்போது லார்ட் செம்ஸ்போர்ட் வைசிராயாக இருந்தார். அவர் சர் நாயரை நோக்கி, ''நீர் வகித்து வந்த பதவியில் யாரை நியமிக்கலாம்? இது சம்பந்தமாக எனக்கு ஆலோசனை கூற முடியுமா?'' என்று வினவினார்.

சற்றுத் தொலைவில் ஒரு சேவகன் நின்று கொண்டிருந்தான். சர் நாயர் அவனைச் சுட்டிக் காட்டி, ''அதோ, அங்கு நிற்கிறானே ராம்பிரசாத், அவனை நியமிக்கலாம்'' என்றார்.

லார்ட் செம்ஸ்போர்ட் வியப்புடன், ''என்ன, அவனையா ?'' என்றார்.

''ஆம், அவனுக்கென்ன? உயரமாயிருக்கிறான். அழகாயிருக்கிறான். தன் வேலைக்குரிய உடையை நன்றாக உடுத்திக் கொள்கிறான். நீர் என்ன சொல்கிறீரோ, அதற்கெல்லாம் 'ஆமாம்' போடுவான். மொத்தத்தில் பார்த்தால். 'சிறந்த' நிர்வாகக் குழு அங்கத்தினராக விளங்குவான், அவன்'' என்றார்.

வைசிராய் வாய் திறக்கவில்லை.

ஆதாரம்: பவன்ஸ் ஜர்னல்

தகவல்: சபரி

டைய பேச்சுப் புரியவில்லை. பிறகு செயற்கை முறையில் பசுவுக்குச் சூல் உண்டாக்குவதைத் தான் அப்படிச் சொல்கிறார் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டாள்.

அன்று இரவு கோபாலனும் திலகவதியும் படுக்கை அறையில் இருந்தபோது பசுவுக்கு ஊசி போடுவதைப் பற்றிப் பேசினார்கள். அப்பொழுது கோபாலன் ''இது மாதிரி மனிதர்களுக்குச் செய்கிறார்களா ?'' என்று கேட்டார்.

''அமெரிக்காவில் செய்கிறார்கள். ஆனால் அமெரிக்க நீதிமன்றம் அந்தக் குழந்தையை அந்தப் பெண்ணின் கணவனுக்குப் பிறந்ததாக ஏற்க மறுக்கிறது. அந்தக் குழந்தையை 'இல்லெஜிடிமேட்' என்றுதான் நீதிமன்றம் கருதுகிறது'' என்றாள் திலகவதி.

''அந்தக் குழந்தையை ஏற்பதில் என்ன குற்றம்? குழந்தை உண்டாவதற்கான வழியை அனுமதிக்கும்போது அதை 'லெஜிடிமேட்'டாக ஏற்பதில் என்ன தவறு? ஒரு குழந்தை தன்னுடையதா இல்லையா என்று கூறும் உரிமை கணவனுக்குத்தான் இருக்க வேண்டுமே தவிர, நீதிமன்றத்துக்கு இதில் என்ன அருகதை இருக்கிறது?''

''சட்ட நீதியில் திருப்தி அடையும் மனம் தர்ம நீதியில் திருப்தியடைய மறுக்கிறதே.''

''அந்த அளவுக்கு நம்முடைய மனங்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சட்ட நீதி என்பதெல்லாம் நம்முடைய மனத்தை நாமே

ஏமாற்றிக் கொள்ளப் பயன்படுவதுதான். திலகா! நான் ஒன்று சொல்லட்டுமா? உனக்குக் குழந்தை பிறப்பதற்காக நாம் இருவரும் விவாகரத்துச் செய்து கொள்வதில் எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை.''

திலகவதி பதற்றத்துடன் கோபாலனைப் பார்த்தாள். அருவருப்பான சொல்லைக் கேட்டுவிட்டதைப் போல் முகத்தைச் சுளித்தாள். ''சீச்சீ, இதென்ன பேச்சு?'' என்றாள்.

''இல்லை திலகா! நான் மனப்பூர்வமாகத்தான் சொல்கிறேன். குழந்தை ஏக்கம் உன்னை மிகவும் பாதித்து விட்டது.''

''இப்படி யெல்லாம் பேசாதீர்கள்'' என்று கடிந்து அவருடைய பேச்சை அடக்கினாள்.

இது இரண்டு ஆண்டுகளுக்குமுன்பு நடைபெற்ற சம்பவம். இப்போது அந்தப் பேச்சிலும், அது பற்றிய சிந்தனையிலும் நியாயம் இருப்பதுபோல் திலகவதிக்குத் தோன்றியது.

சந்தானத்தைப் பற்றிய விஷயம் சட்ட ரீதியாகக் குற்றம். ஆனால் அவள் விவாகரத்து செய்து கொண்டால் குற்றம் நீங்கிவிடும். அவனைக் கணவனாக ஏற்பதைச் சட்டம் தடுக்காது. ஆனால் தர்மம்....?

அந்தத் தர்மம் எல்லாம் பழைய காலத்தைச் சேர்ந்தவை. இப்போது ஒத்து வருமா? திருமணம் என்பது பிரிக்க முடியாத ஒரு புனிதத் தொடர்பு என்று அன்றைய மக்கள் எண்ணியதால் அன்றைய தர்மம் மற்ற குறைபாடுகளை எவ்விதத்திலும் நிவர்த்தி செய்து கொள்ள அனுமதித்தது. ஆனால் இன்றையச் சட்டம் திருமணத்தை ஓர் ஒப்பந்தமாகக் கருதிவிட்ட பிறகு, இன்று ஓர் ஆணும் பெண்ணும் எப்படியும் நடந்து கொள்ளலாம் ; அதற்குச் சட்டபூர்வமான அனுமதி மட்டும் இருந்து விட்டால் போதும். தர்மத்தைப் பற்றி அக்கறை இல்லை.

மறு நாள் காலையில் திலகவதி ஆஸ்பத்திரிக்குப் புறப்பட்டபோது உற்சாகத்தோடு இருந்தாள். வழக்கத்துக்கு மாறாகச் சற்று அதிகப்படியாக அலங்காரம் செய்து கொள்வதில் முனைந்தாள். உள்ளத்திலிருந்த பரபரப்பு, செயலிலும் தெரிந்தது. இதை யெல்லாம் கவனியாதவரைப் போலிருந்தார் கோபாலன். வழக்கம் போல் அவளைக் காரில் அழைத்துச் சென்று ஆஸ்பத்திரியில் இறக்கி விட்டுச் சென்றார்.

ஆஸ்பத்திரிக்குள் நுழையும்பொழுதே திலகவதி பரபரப்படைந்திருந்தாள். சந்தானத்தைத் தேடிக் கண்கள் அலைந்தன. தன்னுடைய வார்டை நோக்கிச் சென்ற போது, வராந்தாவில் எதிரே சந்தானம் வந்ததைக் கண்டதும் நெஞ்சுக்குள் ஒருவித உணர்வு புரண்டது. அவன் உற்சாகத்துடன் அவளை நோக்கி வந்தான். அவனிடம் என்ன பேசுவதென்றே தோன்றாமல் தவித்தாள்.

'' டாக்டர்! என்னைக் கோயமுத்தூருக்கு மாற்றிவிட்டார்கள் '' என்றான் சந்தானம்.

''இஸ் இட்...?'' — வியப்புடன் அவனைப் பார்த்தாள் திலகவதி.

''இன்று காலையில்தான் சூப்பிரண்டென்டென்ட், டிரான்ஸ்பர் ஆர்டரைக் கொடுத்தார்'' என்றான்.

''கோயமுத்தூரில் சீஃப் கைனகாலஜிஸ்ட் வேகன்ஸி இருக்கிறதாம். என்னைக்கூட அதற்குப் போகிறாயா என்று சூப்பிரண்டென்டன்ட் கேட்டார்'' என்றாள் திலகவதி.

''ஓ... நீங்களும் கோயமுத்தூருக்கு வந்து விடுங்களேன்'' என்றான் சந்தானம் உற்சாகத்துடன். அவனுடைய கண்களில் தெரிந்த ஆர்வத்தையும், சொற்களிலிருந்த பரபரப்பையும் திலகவதியால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. அவளுடைய முகத்தில் மந்தகாசமான புன்னகை தவழ்ந்தது. இருவர் பார்வையும் ஒரு கணம் முட்டி மோதித் திணறிக் கொண்டன.

''ஓ.பி.டியூட்டி முடிந்து நீ போவதற்குமுன் என்னைப் பார்த்துவிட்டுப் போ'' என்றாள்.

''சரி'' என்று தலையை ஆட்டிவிட்டுச் சென்றான், சந்தானம்.

திலகவதியின் உள்ளம் அலைபாய்ந்தது. உடல் பரபரத்தது. சந்தானம் கோயமுத்தூருக்குப் போகிறான் என்னும் செய்தி அவளிடம் புத்துணர்வை ஊட்டியிருந்தது. தன்னுடைய அறைக்குள் சென்று, லெட்டர் பேப்பரை எடுத்து, கோயமுத்தூர் ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்று தான் பணியாற்றத் தயார் என்று எழுதினாள். அதை உடனே சூப்பிரண்டென்ட்டிடம் சேர்ப்பித்துவிட நினைத்தாள். பிறகு, அதை வேலை முடிந்து வீட்டுக்குப் போகும் போது கொடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைத்து, அந்தத் தாளை மடித்து மேஜையின் மீது வைத்து, காற்றில் பறந்துவிடாமலிருக்க ஒரு பாரத்தையும் அதன் மீது வைத்தாள்.

அன்று ஆஸ்பத்திரியில் அவளால் நிதானமாகப் பணி புரிய முடியவில்லை. மனம் பல நினைவுகளால் புரண்டு கொண்டிருந்தது.

சந்தானத்திடம் எப்படிப் பேச்சை ஆரம்பிப்பது என்பதைப் பற்றிய சிந்தனையில் இருந்தாள்.

'''சந்தானம்! நானும் உன்னோடு கோயமுத்தூருக்கு வந்துவிடப் போகிறேன்' என்று சொல்லவா.....''

''அப்படி வேண்டாம். பின்னே எப்படிப் பேச்சைத் தொடங்குவது ?

'''நான் விவாகரத்துப் பண்ணப் போகிறேன்' என்று சொன்னால்...

''அப்படிப் பளிச்சென்று சொல்லக்கூடாது. 'சந்தானம், நேற்று நாம் இருவருமே நார்மலில் இல்லை. ஆனால் உன்னை.... உன்னைப் புரிந்து கொண்டேன்' என்று ஆரம்பிக்க வேண்டும்.

'''ஆனால்... உன்னைப்போல் நான் சுதந்திரமானவளல்ல.... சீக்கிரம் விடுதலை பெற்று விடுவேன். சட்டபூர்வமாக விவாகரத்து வாங்குவதில் சங்கடமில்லை' என்று மெதுவாகச் சொல்ல வேண்டும்.''

அவனைச் சந்திக்கும்போது எப்படிப் பேச வேண்டும், எப்படி இருவரும் ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும் என்பதை மனத்திலேயே ஒத்திகை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவனோடு கோயமுத்தூரில் இருப்பதாக மனம் கற்பனை செய்வதில் முனைந்தது. அந்தக் கற்பனைச் சுகத்தில் நேரத்தைக் கடத்தினாள்.

நேரம் ஆக, ஆக அவளுடைய பரபரப்பு அதிகரித்தது.

மத்தியானம் பன்னிரண்டரை மணிக்குத் தன்னுடைய அறைக்குள் நுழைந்த திலகவதி, பேஸினில் அவசரம் அவசரமாக முகத்தைச் சோப்பினால் கழுவினாள். கண்ணாடி முன்னால் நின்று கலைந்திருந்த அலங்காரங்களைச் சரி செய்தாள். சோபாவில் அமர்ந்தாள். அந்த இடத்தில் முந்திய தினம் நடந்த சம்பவத்தை நினைத்துக் கொண்டாள். சந்தானம் தீண்டிய தோள்களில் உணர்வு குறுகுறுத்தது; உடல் சிலிர்த்தது. அவனை உடனே காண வேண்டும் என்னும் தவிப்பு வெறியாகவே மாறியது. இருப்புக் கொள்ளாமல் சோபாவிலிருந்து எழுந்து அறைக்குள் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்தாள். அடிக்கடி பெருமூச்சு சீறிக் கொண்டிருந்தது.

பக்கத்து அறைக்குள் நாலைந்து பேர் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டு நுழையும் சத்தம் கேட்டது. அந்த அறை, டாக்டர்கள் ஓய்வெடுத்துக் கொள்வதற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது.

"கன்கிராஜுலேஷன்ஸ்... கல்யாணத்துக்கு முன்பே எங்களுக்கு விருந்து கொடுத்து விட வேண்டும்."

"அதெப்படி? எல்லாரும் கல்யாணத்துக்கு வாருங்கள். அங்கேதான் விருந்து."—இது சந்தானத்தின் குரல்.

திலகவதி பரபரப்படைந்தாள். நெஞ்சு படபடவென்று துடித்தது.

"பெண் ஏற்கனவே உறவா அல்லது....."—யாரோ கேட்டார்கள்.

"மாமா பெண்தான். ஒரு வருஷத்துக்கு முன்பே முடிவாகிவிட்டது."

"ஒரு வருஷமாய் ஏன் தள்ளிப் போட்டாய்?"

"கொஞ்ச நாட்கள் சுதந்திரமாயிருப்போமே என்றுதான்" என்று கூறிச் சிரித்தான் சந்தானம்.

திலகவதி சோர்ந்து போய்ச் சோபாவில் விழுந்தாள். கண்கள் இருளுவதுபோல் இருந்தன. பக்கத்து அறையில் சந்தானத்தைக் கேலி செய்து கொண்டிருந்தார்கள். சந்தானமும் உற்சாகத்துடன் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

"ஹனிமூனுக்கு எங்கே?"

"ஊட்டிக்குப் போகலாம் என்றிருக்கிறேன்."

"கோயமுத்தூரில் வீடு பார்க்க வேண்டாமா?"

"பார்க்கச் சொல்லி மாமாவுக்குக் கடிதம் எழுதிவிட்டேன்."

"பலே ஆளய்யா நீ. இன்று காலையில்தான் கோயமுத்தூர் டிரான்ஸ்பர் ஆர்டரே வந்தது. உடனே வீடு பார்க்கச் சொல்லிக் கடிதம் போட்டுவிட்டாய்."

"சின்ன வீடாகப் பார்க்கச் சொல்லு. அப்பொழுதுதான் நெருக்கமாக இருக்க முடியும்."

"சேச்சே, பெரிய பங்களாவாகப் பாரப்பா. அப்போதுதான் வீட்டுக்குள் டூயட் பாடிக் கொண்டு ஓடி ஆட முடியும்."

பதிலுக்குச் சந்தானம் சிரித்தது திலகவதிக்கு நன்றாகக் கேட்டது. சற்று நேரத்தில் பக்கத்து அறையிலிருந்து எல்லாரும் வெளியேறும் சத்தம் கேட்டது. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் சந்தானம், திலகவதியின் அறைக்கு வந்து விடுவான். இனி அவன் வந்து ஆகப் போவதென்ன?....

திலகவதி அவசரமாக எழுந்தாள். அவன் வருவதற்குள் போய்விட வேண்டும் என்று நினைத்தாள். அவள் கோயமுத்தூருக்குச் செல்லச் சம்மதம் தெரிவித்து எழுதிய கடிதம் மேஜையின் மீதிருந்ததைக் கண்டாள். அதை எடுத்துக் கிழித்துக் குப்பைக் கூடைக்குள் போட்டாள். கைப் பையை எடுத்துக் கொண்டு வாசலை நோக்கி நடந்தாள். அப்போது சந்தானம் உள்ளே நுழைந்தான்.

"எக்ஸ்க்யூஸ் மீ டாக்டர்! கொஞ்சம் நேரமாகிவிட்டது. நண்பர்கள் மறித்துக் கொண்டார்கள்" என்று கூறிக் கொண்டே வந்தான். அவனைக் கண்டதும் திலகவதிக்குப் பேசத் தோன்றவில்லை.

"என்னுடைய கல்யாண அழைப்பிதழ். திருச்சியில்தான். நீங்கள் கட்டாயம் வர வேண்டும்" என்று சொல்லிக் கொண்டே அழைப்பிதழை நீட்டினான் சந்தானம். பதில் ஏதும் சொல்லாமல் அதை வாங்கிக் கொண்டாள். அவள் உற்சாகமற்று ஊமையாக நிற்பதைக் கண்டு சந்தானம் திகைத்தான். முந்தின நாள் அந்த அறையில் நடைபெற்ற சம்பவம் அவன் நினைவில் வந்து அவனுக்குத் துணிச்சலை ஊட்டியது.

"நான் நாளையே கோயமுத்தூருக்குப் போகிறேன். நீங்களும் அங்கேயே டிரான்ஸ்பர் வாங்கிக் கொண்டு வந்து விடுங்களேன்" என்றான். ஆவலோடு அவளைப் பார்த்தான்.

பிரசித்தி பெற்ற வங்க நாவலாசிரியர் விமல் மித்ரவை ஒருவர் கேட்டார்: "நீங்கள் எப்படி எந்த வயசிலிருந்து எழுத ஆரம்பித்தீர்கள்?"

கிடைத்த பதில்: "நான் சிறுவனாக இருந்த பொழுது அப்பாவிடம் 'எழுதப் போகிறேன்' என்றேன். 'சும்மா உட்கார்' என்றார். பள்ளியில் படித்தபோது, ஆசிரியரைக் கேட்டேன், 'எழுதட்டுமா' என்று. 'சும்மா உட்கார்' என்றார். பெரியவனாகி வேலைக்குப் போனேன். அங்கு போய் மேலதிகாரியை 'நான் எழுதட்டுமா?' என்று கேட்டேன். 'சும்மா உட்கார்' என்றார். கல்யாணம் ஆன பின் மனைவியிடம் கேட்டேன். 'சும்மா இருங்கள்' என்றாள். குழந்தைகள் பிறந்தார்கள். அவர்கள் வளர்ந்ததும் கேட்டேன். "அப்பா! சும்மா இருங்கள்!" என்றார்கள். என் வாழ்க்கையில் யாரும் எழுதச் சொல்லவே யில்லை. இவையெல்லாம் சேர்ந்துதான் என்னை ஊக்குவித்தன. என் மனத்தில் இருப்பதை எழுதித்தான் ஆக வேண்டும் என்று உற்சாகப்படுத்தி எழுத வைத்தன!"

ஆதாரம்: அம்ருத் - தகவல்: பி.ஆர்.ராஜாராம்.

அவனுடைய பார்வையும், பேச்சும் அவளைப் பொசுக்கிக் கொண்டிருப்பதாக உணர்ந்தாள்.

'கோயமுத்தூருக்கு நான் இனி எதற்கு? என்னை என்னவென்று நினைத்தான்?.... ராஸ்கல்....'

திலகவதி கோபத்தை உள்ளூற அடக்கிக் கொண்டாள்.

''நான் அந்த யோசனையைக் கைவிட்டு விட்டேன்.''

''ஏன் டாக்டர்... கோயமுத்தூர் பிடிக்க வில்லையா உங்களுக்கு?'' — வியப்புடனும், சற்றுப் பதற்றத்துடனும் கேட்டான் சந்தானம். அவனுடைய குரலில் தொனித்த ஏமாற்றத்தை உணர்ந்தாள். அந்த இடத்தை விட்டும், அவனுடைய பார்வையிலிருந்தும் விலகிச் சென்றுவிடத் துடித்தாள்.

''ஆல்ரைட், மிஸ்டர் சந்தானம்! எனக்கு அவசர வேலை இருக்கிறது'' என்று கூறிவிட்டு அங்கிருந்து வெளியேறினாள். சந்தானம் திகைத்துப் போய் நின்றான்.

திலகவதி வீட்டுக்குத் திரும்பும்போது, களத்தில் எல்லாவற்றையும் இழந்து அவமானப்பட்டுத் திரும்பும் போர்வீரனைப்போல் சோர்ந்து போயிருந்தாள்.

அன்று இரவு பத்து மணி ஆகியும் கோபாலன் வீடு திரும்பவில்லை. திலகவதி மாடி வராந்தாவில் உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் உள்ளத்தில் ஏமாற்றமும், வெறுப்பும், கோபமும் குமைந்து கொண்டிருந்தன.

''நீங்களும் கோயமுத்தூருக்கு வந்துவிடுங்களேன்........''

எவ்வளவு துணிச்சலோடு கேட்டான். அவன் கேட்கும்படியாகத்தானே முந்தின நாள் அந்தச் சம்பவம் நடைபெற்றது. அவன் கேட்டதில் என்ன தப்பு? சட்டபூர்வமான அனுமதி அவளுக்குக் கிடைப்பதற்கு முன்பே அவனோடு பழகியதால்தானே அவன் துணிந்து இன்று கோயமுத்தூருக்குக் கூப்பிட்டான்? தர்ம நீதியைத் தவிர வேறு எந்தச் சட்டம் அவன் அப்படிக் கூப்பிடுவதைத் தடுக்க முடியும்?

எவ்வளவு மட்டமாக அவன் என்னைப் பற்றி எடை போட்டிருந்தால், அப்படிக் கேட்டிருப்பான். இப்படி அவமானப்படும்படியாக எனக்கு என்ன ஆகிவிட்டது....

கோபாலனின் முகம் நினைவில் வட்டமிட்டது. எவ்வளவு பெருந்தன்மையுடன் அன்று சொன்னார்: ''நாம் இருவரும் விவாகரத்து செய்து கொள்வோம்.....''

அவர் மட்டும் இல்லையென்றால் திலகவதியின் வாழ்க்கை இன்று எப்படி இருந்திருக்கும்!

மருத்துவக் கல்லூரியில் அவள் மூன்றாவது ஆண்டில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோதுதான் அவர்கள் இருவருக்கும் பழக்கம் ஏற்பட்டது.

அப்போது கோபாலனின் மனைவி, மருத்துவக் கல்லூரி ஆஸ்பத்திரியில் புற்றுநோய் சிகித்சைக்காகப் படுத்திருந்தாள். அவளைக் கவனிக்க வந்த டாக்டர் சங்கருடன் திலகவதியும் மருத்துவக் கல்லூரி மாணவி என்ற முறையில் வந்து கொண்டிருந்தாள். அப்போது திலகவதியின் குடும்பம் மிகுந்த வறுமையில் உழன்று கொண்டிருந்தது. திலகவதியால் மருத்துவக் கல்லூரிப் படிப்பைத் தொடர்ந்து படிக்க முடியாத நிலைகூட ஏற்பட்டுவிட்டது. அவளுடைய குடும்பத்தில் அவள் இரண்டாவது குழந்தை. அவளுடைய ஒரு தம்பி என்ஜினீயரிங் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்தான். இன்னொரு தம்பி, ஹைஸ்கூலில் படித்துக் கொண்டிருந்தான். அவளுடைய அக்காளுக்கு வயது இருபத்தேழாகியும் கல்யாணம் ஆகவில்லை. அவளுடைய அப்பா பக்கவாதத்தினால் படுக்கையில் கிடந்தார். இவ்வளவு பிரச்னைகளையும் தீர்க்க முடியாமல் குடும்பம் திணறிக் கொண்டிருந்தது. அந்தச் சமயத்தில் கோபாலனின் மனைவி இறந்துவிடவே, டாக்டர் சங்கரின் முயற்சியால் திலகவதியை இரண்டாவது முறையாகக் கோபாலன் மணந்துகொண்டார். கோபாலனின் கரிய பருத்த உருவத்துக்கும் திலகவதியின் தந்தக் கடைசல் அழகுக்கும் பொருத்தமில்லை. என்றாலும் தன்னுடைய குடும்பத்தின் பொருளாதார நிலையை உத்தேசித்துச் செல்வந்தரான கோபாலனை மணக்கத் திலகவதி சம்மதிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. அந்தத் திருமணத்தின் மூலமாகத் திலகவதியின் அக்காவுக்கு நல்ல இடத்தில் திருமணம் நடந்தேறியது. தம்பிகள் இருவரும் படித்துப் பட்டம் பெற்றுப் பெரிய பதவிகளில் இருக்க முடிந்தது. திலகவதி, டாக்டராகப் பதவி பெற்றுப் பேரும் புகழும் அடைய முடிந்தது. அந்தச் சமயத்தில் கோபாலன் இல்லையென்றால், அவளுடைய குடும்பம் சீரழிந்து சிதறிப் போயிருக்கும்.

அப்போது கோபாலனின் பணத்துக்காகத் தான் அவரை மணக்க இசைந்தாள் திலகவதி

புவனேசுவரிக்குப் புதிய ஆலயம்

சென்னையில் அசோக்நகர் (கோடம்பாக்கம் புதூர்) நாள்தோறும் அபிவிருத்தி அடைந்து வரும் ஒரு பேட்டையாகும். அங்கு ஸ்ரீ புவனேசுவரி வழிபாட்டை வளர்த்து வரும் புதுக்கோட்டை ஸ்ரீ சாந்தாநந்த சுவாமிகளின் சங்கற்பப்படி அம்பிகைக்கு வேத ஆகம சாஸ்திரப்படி ஆலயம் நிர்மாணிக்க ஏற்பாடுகள் நடக்கின்றன. ஸ்ரீ மாதா புவனேசுவரியோடு, மகா கணபதி, வேல் முருகன், ராமபிரான், ஆஞ்சநேயர், நவக்கிரகம் ஆகிய மூர்த்திகளையும் இவ்வாலயத்தில் பிரதிஷ்டை செய்ய உத்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி ஆசாரியர்களின் ஆசி பெற்ற திட்டமாகும். அம்பிகைக்கு ஆலயம் அமைப்பது பெரிய பணி; அரிய பணி. இதில் ஆஸ்திகர் அனைவரும் கலந்து கொண்டு புண்ணியம் பெற வேணும். பொருள் அனுப்ப வேண்டிய முகவரி: காரியதரிசி, புவனேசுவரி மண்டலி, லலிதாபவன், ஏ-47, பத்தாவது அவின்யூ, அசோக் நகர், சென்னை—83.

மனதிற்குகந்த
தூய வெண்மையைப் பெற
ஓ ஓ பி
நீலம்
ஓ ஓ பி நீலம் உடனடியாக முற்றிலும் கரைந்துவிடும் வெள்ளைத் துணிகள் ஒரே சீராக பால்போல் பளிச்சிடுகின்றன. உங்கள் சட்டைகள், புடவைகள், பெட்ஷீட்டுகள் மற்ற துணிகள் எதையும் வெள்ளை வெளேர் என்று ஆக்க மிகவும் சிக்கனமான வழி இது. நீலப்புள்ளி விழாது, மஞ்சள் திட்டு தெரியாது.
ஓ ஓ பி நீலம் மேற்கு ஜெர்மன் கூட்டுறவுத் தயாரிப்பு. இந்தியாவின் மிக நவீன அல்டிராமரைன் தொழிற்சாலையில் உருவானது
தயாரிப்பாளர்:
அல்டிராமரைன் & பிக்மென்ட்ஸ் லிமிடெட், அம்பத்தூர், சென்னை 53
OOB
BLUE
BEST ULTRAMARINE
MADE IN INDIA BY
ULTRAMARINE & PIGMENTS LTD.
AMBATTUR MADRAS 53
UPL/6546

லண்டனில் ஓடிக்கொண்டிருந்த 'ஃப்ளீட்' என்ற ஆறு இப்பொழுது சாக்கடையாகத் தரைக்கு அடியில் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த ஆற்றின் பெயரில் வந்ததுதான் பத்திரிகை அலுவலகங்கள் நிறைய உள்ள 'ஃப்ளீட்' தெரு. டிட்பிட்ஸ் -- பாலி

மணந்த பிறகு என்ன குறையைக் கண்டாள்? அவள் எதிர்பார்த்ததைவிட மண வாழ்க்கையில் எல்லாவிதத்திலும் திருப்தியை அடைந்தாள். பங்களாவும் காரும் போக வாழ்க்கையும் அவள் எதிர்பாராத அநுபவங்கள்தாம். ஆனால் இப்போது ஏற்பட்டிருக்கும் தவிப்புக்குக் கோபாலன் மீது காரணத்தைப் புகுத்தி அவரை வெறுப்பதில் என்ன நியாயத்தை உணர்ந்துவிட முடியும்? அதற்குக்கூட அவர் குறுக்கே நிற்க விரும்பாமல், ''விவாகரத்து வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்வோம்'' என்று கூறும் அளவுக்கு அவளுக்காக விட்டுக் கொடுக்கும் பெருந்தன்மையை அவள் எண்ணிப் பார்த்தபொழுது மனம் நெகிழ்ந்தாள்.

உடலைப் பரிசோதனை செய்து பார்க்கப் போய்த்தானே அவர்மீது குறை காண்கிறாள். ஆனால், குறை அவளுடையதாயிருந்திருந்தால் நிலைமை எப்படி இருந்திருக்கும்.... இப்போது, அவரை அவள் ஒதுக்குவதைப் போல், அவர், அவளை ஒதுக்கிவிட நினைப்பாரா ? அப்படி ஓர் ஈனத்தனமான செயலை அவர் கற்பனைகூடச் செய்ய மாட்டார். எவ்வளவு பரந்த மனமிருந்தால் விவாகரத்துக்கு மனப்பூர்வமாகச் சம்மதம் தெரிவித்திருக்க முடியும்? அவள்மீது அவர் கொண்டிருந்த அன்பையும், ஆசையையும், அவளுக்காக அவர் வாழ்ந்த விதத்தையும் கணக்கிடும்போது: அவர் விவாகரத்தைப் பற்றிச் சொன்னது எவ்வளவு பெரிய தியாகம். அவளைவிட்டு ஒரு நாள் பிரிந்திருந்தால்கூடத் துடித்துப் போய்விடுவாரே......

பக்கத்து அறையில் ப்ரிஜ் திறக்கப்படும் சத்தம் கேட்டுத் திடுக்கிட்டாள். கோபாலன்தான் ப்ரிஜைத் திறந்தார். அவர் வீட்டுக்குள் வந்ததுகூடத் தெரியாத அளவுக்கு நினைவுச் சுழலில் ஆழ்ந்திருந்து விட்டாள். கார்ச் சத்தமோ, அவர் மாடிப்படி ஏறிவந்த சத்தமோ எதையுமே அவள் காதுகள் உணரவில்லையே. படுக்கையறையில் திலகவதியைக் காணாதவர் சன்னல் வழியாகப் பார்த்திருப்பார். தினமும் அவ்ள் இப்படி வராந்தாவில் தனிமையில் மணிக்கணக்காகச் சிந்தனையில் மூழ்கியவாறு இருப்பதை அவர் அறிவார். இப்போது அவளைத் தொந்தரவு செய்ய மனமில்லாமல் வராந்தாவுக்கு வராமல் படுக்கை அறைக்குள்ளேயே இருந்து விட்டார்.

கண்ணாடி உரசும் சத்தம் கேட்டது. திலகவதி சன்னல் வழியாகப் பார்த்தாள். கோபாலன், ப்ரிஜிலிருந்து ஒரு பாட்டிலை எடுத்துக் கண்ணாடித் தம்ளரில் விஸ்கியையோ அல்லது பிராந்தியையோ ஊற்றிக் கொண்டிருந்தார். கொஞ்ச நாட்களாக அவருக்கு இந்தப் பழக்கம் வந்திருக்கிறது. அதன் காரணத்தையும் திலகவதி அறிவாள். அவர்கள் இருவருக்கும் இடையே ஏற்பட்டிருக்கும் பிளவை மது போதையினால்தான் அவர் மறக்க முயன்று கொண்டிருந்தார். அதைக் குடித்துவிட்டால் எவ்விதக் கவலையும் இன்றி இரவு முழுதும் அவர் பிரேதமாகத் தூங்கிவிடுவார். அவள், அவரிடம் சாட்டிய அலட்சியமும், வெறுப்பும் அவரை அவ்வளவு தூரம் பாதித்துவிட்டன.

திலகவதி பரபரப்புடன் எழுந்து படுக்கை அறைக்குள் சென்றாள். அப்போது கோபாலன் கட்டிலில் அமர்ந்தவாறு தம்ளரிலிருந்த பானத்தை உறிஞ்சத் தம்ளரை வாய்ப்பக்கம் கொண்டு போனார். திலகவதி விரைந்து அவருடைய கையைப் பற்றினாள். அவர் திகைப்புடன் நிமிர்ந்து பார்த்தார். அவள் மந்தகாசமாகச் சிரித்தாள். அவள் அப்படிச் சிரித்துப் பார்த்துப் பல நாட்களாகிவிட்டன.

'' என்ன ?''

'' இதை ஏன் குடிக்கிறீர்கள் ?''

''தூங்குவதற்கு.''

'' இது இல்லாமல் தூங்க முடியாதா ?''

''முன்பெல்லாம் இது இல்லாமலே தூங்கிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது நீ பக்கத்திலிருந்தாய்....'' என்றார் கோபாலன். அவர் குரல் கரகரத்தது. திலகவதியின் கண்கள் கலங்கின. அவள் பற்றியிருந்த கையிலிருந்து தம்ளரை மறு கைக்கு மாற்றி, குடிக்க முனைந்தார். அந்தக் கையையும் அவள் பற்றித் தம்ளரைத் தன் கையில் வாங்கிக் கொண்டு அவருக்குப் பக்கத்தில் நெருங்கி உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

'' நீயும் வேண்டுமானால் குடி'' என்றார்.

'' எனக்கு எதற்கு?''

''உன்னுடைய துக்கம் குறையும். தூக்கம் வரும்.''

''குடிப்பது தவறில்லையா ?''

''சட்டப்படி இல்லை.''

''சட்டப்படி இல்லாவிட்டாலும்....''

'' தர்மத்தை இப்போது யார் பார்க்கிறார்கள்? நீயும் குடிக்கலாம். உன் துக்கம் குறையும்.''

'' எனக்கு என்ன துக்கம்?''

''குழந்தை இல்லையே என்ற ஏக்கந்தான்.''

''எனக்குக் குழந்தை இருக்கிறது.''

'' எங்கே?'' என்று திகைப்புடன் கேட்டவாறு அவளை வியப்புடன் பார்த்தார் கோபாலன்.

'' இதோ !'' என்று அவருடைய நெஞ்சில் தன் கையை வைத்து அழுத்திக் காட்டிக் கொண்டு, அவருடைய மார்பில் சாய்ந்தாள் திலகவதி. அவருடைய கரங்கள் அவளைச் சுற்றி வளைத்து அணைக்கத் தொடங்கின. திலகவதி தன்னுடைய கையிலிருந்த கண்ணாடித் தம்ளரைப் பக்கத்து ஸ்டூல் மீதிருந்த பூச்செடி மீது கவிழ்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

Printed & published by R. Ananthanarayanan on behalf of Messrs. Bharathan Publications Private Limited at Kalki Press, Chetput, Madras-31
Managing Editor: T. Sadasivam

அவள் எழுதின அரை குறைக் கதை (1)

ஸ்கூட்டர் திருடன்

(''மோட்டார் சைக்கிளை ரிப்பேர் செய்து தருவதாகச் சொல்லி, ரிப்பேர் செய்தபின் அதில் ஏறிக் கம்பி நீட்டிய ஒரு மெக்கானிக்கைப் போலீஸார் தேடி வருகிருர்கள்.'' 'டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா' பத்திரிகையில் வெளிவந்த இந்தச் செய்தியைக் கதையாக்க முயன்ருர் விஜயா பாலகிருஷ்ணன். என்ன காரணத்திஞலோ கதையை முடிக்கவில்லே! கணவர் ஜி. எஸ். பாலகிருஷ்ணன் முடித்துக் கொள்வார் என்ற நம்பிக்கை போலும்!)

ஸ்ரீமதி விஜயா பாலகிருஷ்ணன் எழுதியது :

அசுர வேகத்தில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது அந்த ஸ்கூட்டர். அதில் ஆரோகணித்திருந்த டெரிலின் சட்டை இளைஞனுக்கு இருபத்துநான்கு வயதுக்கு மேலிராது. பால்வடியும் முகம். அவனுக்குப் பின்ஞல்...(சித்திரக்காரரே! அவசரப்பட்டு ஓர் அஜந்தாக் கொண்டை அழகியை அவன் பின்ஞல் வரைந்து விடாதேயும். ஏனென்ருல் அவனுக்குப் பின்ஞல் பருவப் பெண் யாரும் அமர்ந்திருக்கவில்லே.) ...குளுகுளுவென்று வீசின காற்றில் அவன் பீட்டில் கிராப்பு கண்டபடி பறந்ததுடன் கண்களேயும் ஒரொரு சமயம் மறைத்தது. (இதிலிருந்து அவன் கறுப்புக் கண்ணுடியைக் கழற்றி வைத்திருந்தான் என்பது தெரிகிறதல்லவா?) ஸ்கூட்டரின் வேகம் அதிகரித்துக் கொண்டே போயிற்று. இல்லாவிட்டால் கதையில் எப்படி 'டெம்போ' பிறக்கும் ?

திடீரென்று என்ன நேர்ந்தது? விபத்து எதுவுமில்லே, ஸ்வாமி! அவன் கதாநாயகி மீது ஸ்கூட்

தாங்க்யூ மிஸ்டர் பிரசிடெண்ட்!

அமெரிக்க ஜனாதிபதி பத்திரிகை நிருபர்களை வெள்ளை மாளிகையில் அவ்வப்போது சந்தித்துப் பேசுவார். அமெரிக்கப் பத்திரிகை நிருபர்களின் துணிச்சலை உணர்த்தும் நகைச்சுவையான உரையாடலுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு இதோ:

நிக்ஸன்: அடுத்த கேள்வியை மிஸ்டர் ராதர் கேட்கட்டும். பார்த்தீர்களா மிஸ்டர் ராதர், உங்கள் பெயர் எனக்கு நினைவிருக்கிறது!

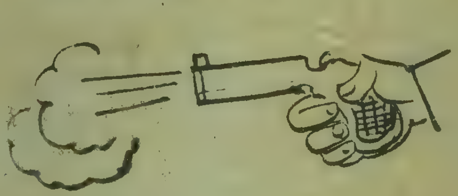
ராதர்: தாங்க்யூ. எனக்கும் உங்கள் பெயர் நினைவிருக்கிறது!

- 29-6-72ல் நிகழ்ந்தது.

★

லிங்கனுக்கு முட்டாள் பட்டம்!

ஜனாதிபதி லிங்கன் போர்முனையில் தம் படை அணிவகுத்து நிற்பதையும், எதிரிகளையும் காண வந்தார். ஆவலுடன் ஒரு மேட்டில் ஏறி நின்று எதிரிகளைப் பார்வையிடத் தொடங்கினார். எதிரிப் பக்கமிருந்து உடனே ஒரு துப்பாக்கிக் குண்டு பாய்ந்து வந்தது. கர்னல் ஹோம்ஸ் "முட்டாளே, கீழே இறங்கு!" என்று படபடத்தார். லிங்கனின் கையைப் பற்றி மறைவிடத்துக்கு இழுத்தார். கூடவே

அவரைக் கிலி பிடிததுக் கொண்டது. 'அடடா! பதற்றமடைந்து யோசியாமல் ஜனாதிபதியை அவமரியாதையாகப் பேசி விட்டோமே!' என்ற கவலை அவரை ஆட்கொண்டது.

படைகளைப் பார்வையிட்டு முடிந்து விடைபெறும் போது லிங்கன் அந்த அதிகாரியின் அருகே சென்று, "குட் பை கர்னல் ஹோம்ஸ்! நீர் ஒரு சாதாரண பிரஜையிடம் எப்படிப் பேச வேண்டுமென்று தெரிந்து வைத்திருக்கிறீர்!" என்று புன்னகையுடன் சொல்லி விட்டு நகர்ந்தார். -அலெக்ஸாண்டர் வுல்காட்

டரை இடிக்கவில்லை...அவள் உடலை ஸ்பரிசிக்கவில்லை. உடம்பில் மின்சாரம் கின்சாரம் எதுவும் பாயவில்லை, இனிப் பாயப்போவதுமில்லை. ஏனென்றால் இது பெண் வாடையே வீசாத கதை!

அந்த இளைஞனின் ஸ்கூட்டர் 'மக்கர்' செய்தது; பிறகு ஒரேயடியாக நகர மறுத்தது. அவனும் என்னென்னவோ தந்திரங்கள் செய்து பார்த்தான். உதைத்தான். வண்டி உறும மறுத்தது. இங்குமங்கும் கண்டபடி தட்டிப் பார்த்தான். கல்நெஞ்சம் படைத்த ஸ்கூட்டர் அசையாமல் நின்றது. எதையெல்லாமோ திருகினான்! (கதாசிரியரான எனக்கு ஸ்கூட்டரின் பல்வேறு பாகங்களின் பெயர் தெரியாது!) முயற்சிகள் பலனளிக்காமல் போகவே சோகக் கதைகளில் வரும் கதாநாயகனைப் போல் நீண்ட பெருமூச்சு விட்டான்.

சாலையில் கண்ணுக்கெட்டின வரையில் யாருமில்லை. பக்கத்தில் ஒரு வயல் தெரிந்தது. சற்று அப்பால் ஒரு மூங்கில் பாலம். அதற்குக் கீழ் சுழித்துக் கொண்டு ஓடியது ஒரு சிற்றாறு. தவளைகள் பாட்டிசைத்தனவா, இல்லையா என்று எனக்குத் தெரியாது.

திடீரென்று ஆபத்பாந்தவனாக ஒரு கட்டம் போட்ட வேஷ்டி அவன் முன் தோன்றினான். அவன் கையில் சுத்தி அரிவாளுடன் ஆணி கீணி எல்லாம் இருந்தன.

"என்ன ஸார் டிரபிள்?" என்று இளைஞனை வினவினான் அவன். பிறகு பதிலை எதிர்பார்க்காமல் ரிப்பேர் வேலையில் இறங்கிவிட்டான் அந்தக் கர்மயோகி.

"மிஸ்டர் மிஷ்டேக் இங்கேதான்" என்று எதையோ தொட்டுக் காட்டினான். சுத்தியால், "பய மவனே!" என்று கூறியபடி சக்கரத்தை அடித்தான். வேறு ஏதோ ஒரு பாகத்தைத் திருகினான். உதடுகளுக்கிடையில் ஆணியைச் செருகியபடி விடாது வேலை செய்தான் அவன்.

விட்டானே ஓர் உதை! ஸ்கூட்டர் உயிர் பெற்று உறுமிற்று. இளைஞனைப் பார்த்துக் கண்ணடித்தபடி, "வாத்தியாரே, எப்படி நம்ம வேலை?" என்று வினவினான். மீசையை ஒரு தடவை முறுக்கி விட்டுக் கொண்டான்.

அடுத்தபடியாக அவன் செய்த காரியம் தான் வாசகர்களைத் திகைப்பில் ஆழ்த்தப் போகிறது. ஸ்கூட்டரை ஸ்டார்ட் செய்த பின், "தம்பீ! வீட்டுக்குப் பத்திரமாக நேரத்தோடே போய்ச் சேர். இனிமேல் இந்த ஸ்கூட்டரை நீ பார்த்தமாதிரிதான்...டாடா! போய் வருகிறேன். நான்தான் கில்லாடி இசக்கி. ஸ்கூட்டர் திருடுவதுதான் என் தொழில்" என்று கூறிவிட்டுப் பறந்துவிட்டான். அவன் போகும் திசையைப் பார்த்தபடி வாயைப் பிளந்து நின்றான் இளைஞன்.

ஸ்ரீ ஜி. எஸ். பாலகிருஷ்ணன் எழுதியது:

பின்னால் பறந்து வந்தது ஒரு போலீஸ் ஜீப். அது இளைஞன் பக்கத்தில் நின்றது.

"என்ன தம்பி, இந்த வழியா ஸ்கூட்டரில் யாராவது போனார்களா? காலேஜிலிருந்து ஸ்கூட்டர் திருடின ஒருவன் இந்த வழியாகப் போனதாகத் தகவல் கிடைத்திருக்கிறது" என்று பேசித் தள்ளினார் ஓர் அதிகாரி.

"இப்பொழுதுதான் ஒரு ஸ்கூட்டர் போயிற்று. சீக்கிரம் போனால் பிடிக்கலாம்" என்றான் இளைஞன்.

போலீஸ் ஜீப் தலை மறைந்தவுடன் அந்த இளைஞன் தனக்குத் தானே பேசிக் கொண்டான் — சபாஷ்டா, ராஜா, சபாஷ்! கடவுள் இந்தத் தடவை ஸ்கூட்டர் திருடன் கில்லாடி ராஜூவைக் காட்டிக் கொடுக்கவில்லை!